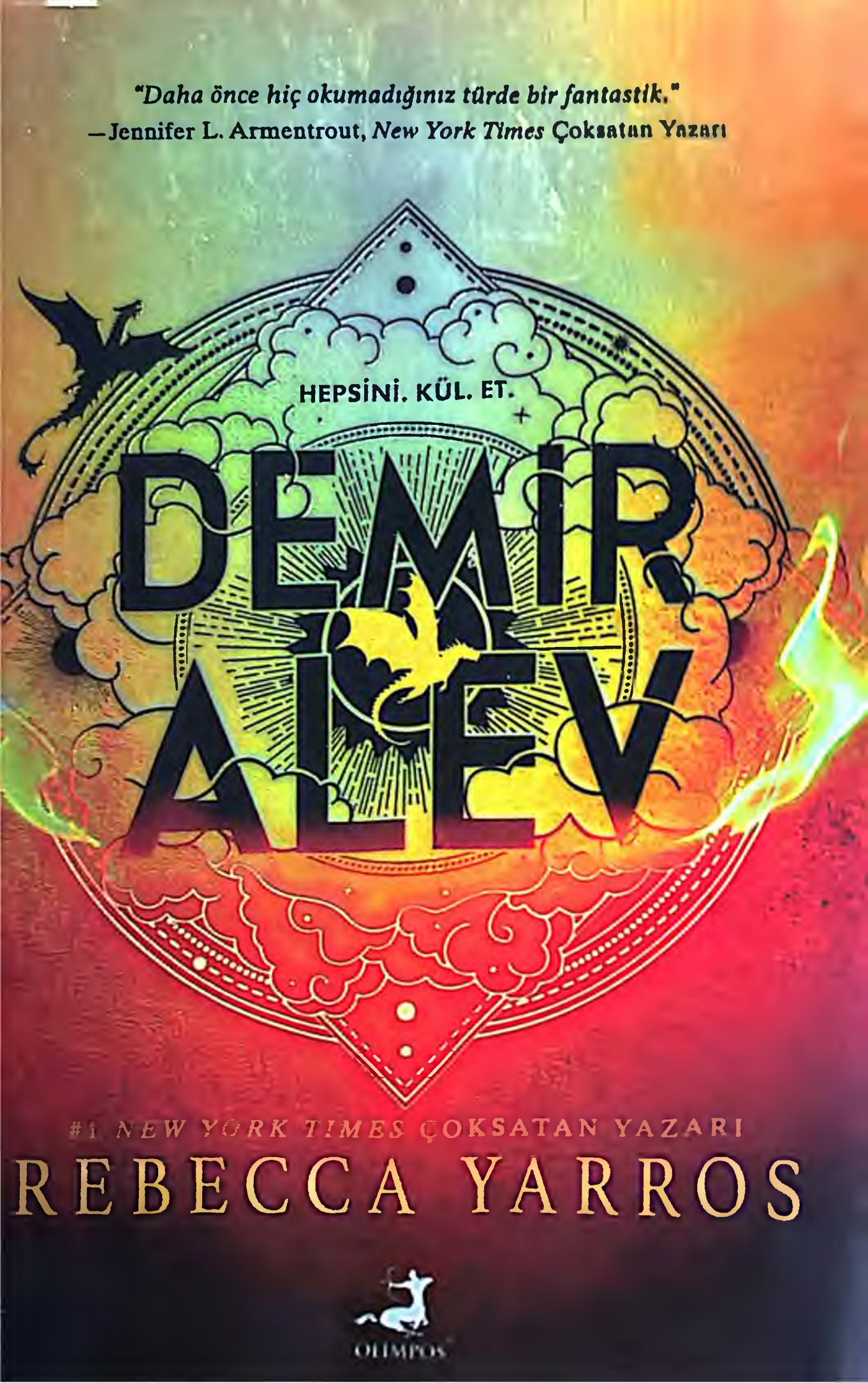
"Daha önce hiç okumadığınız türde bir fantastik."
—Jennifer L. Armentrout, *New York Times* Çoksatan Yazarı

#1 *NEW YORK TIMES* ÇOKSATAN YAZARI

REBECCA YARROS

OLİMPOS

"İlk yıl bazılarımızın hayatını kaybettiği dönemdir. İkinci yılsa geri kalanımızın insanlığını kaybettiği."

–XADEN RIORSON

Herkes Violet Sorrengail'in Basgiath Savaş Akademisi'ndeki ilk yılında ölmesini bekliyordu; buna Violet da dâhil. Ancak Harman, iradesi zayıf, değersiz ve şanssız öğrencileri ayıklama amacıyla yapılan imkânsız sınavların sadece ilkiydi.

Asıl eğitim şimdi başlıyordu ve Violet bu eğitimlerden nasıl geçeceğini merak ediyordu. Mesele bu eğitimlerin sadece zor ve acımasız olmaları, hatta binicilerin acı eşiğini sağlamlaştırmak için tasarlanmış olmaları da değildi. Mesele, Violet'a ne kadar güçsüz olduğunu hatırlatmayı şahsi görevi hâline getiren ve onu sevdiği adama ihanet etmeye zorlayan yeni komutan yardımcısıydı.

Violet'ın bedeni diğer öğrencilere göre daha zayıf ve kırılgan olabilirdi ama zekâsı ve demir gibi bir iradesi vardı. Önderler Basgiath'ın ona öğrettiği en önemli dersi unutuyordu: *Ejderha binicileri kendi kurallarını kendileri koyardı.*

Ama bu yıl hayatta kalmak için, yalnızca kararlı olmak yetmeyecekti.

Çünkü Violet, Basgiath Savaş Akademisi'nin yüzyıllardır saklanan sırlarını öğrenmişti ve sonunda onları hiçbir şey kurtaramayabilirdi. Ejderha ateşi bile.

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

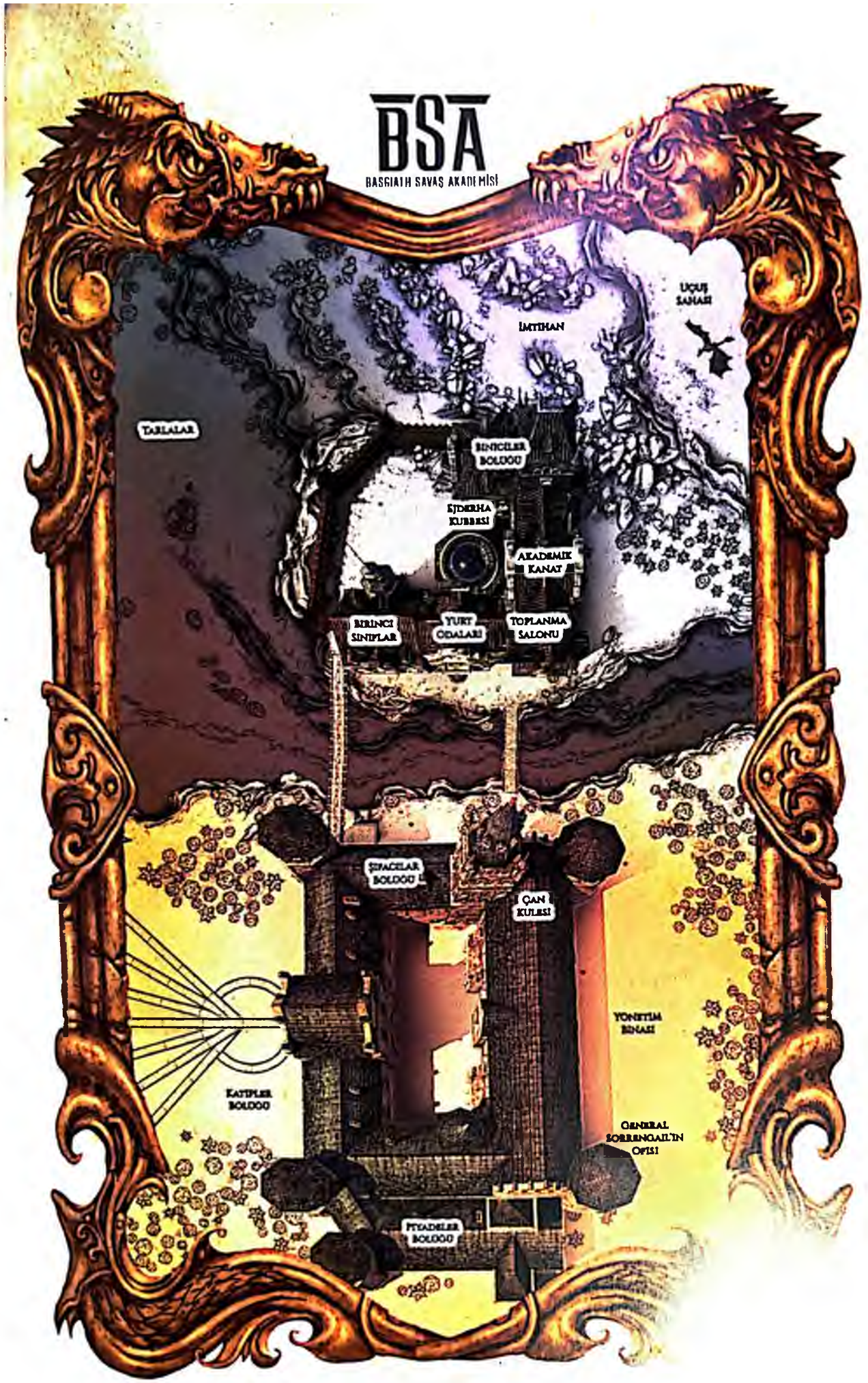
9 786256 029095

OLİMPOS

www.olimposdukkan.com
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayinlari
/olimposyayin

DEMİR ALEV

BSA
BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ
UÇUŞ SAHASI
İMTİHAN
TARLALAR
BİNİCİLER BÖLÜDÜ
EJDERHA KUBBESİ
AKADEMİK KANAT
BİRİNCİ SINIFLAR
YURT ODALARI
TOPLANMA SALONU
ŞİFACILAR BÖLÜDÜ
ÇAN KULESİ
YÖNETİM BİNASI
KATİPLER BÖLÜDÜ
GENERAL SORRENGAIL'İN OFİSİ
PİYADELER BÖLÜDÜ

KITA
ZÜMRÜT DENİZİ
MONTSERRAT
NAVARRE KRALLIĞI
LUCERAS EYALETİ
JACOBS ŞEHRİ
MORRAINE EYALETİ
ELSUM EYALETİ
BASGIATH
CALLDYR ŞEHRİ
CALLDYR EYALETİ
DEACONSHIRE EYALETİ
SUMERTON
TYRRENDOR EYALETİ
LEWELLEN
ABETIA
ATHEBYNE
RESSON
DRALOR KAYALIKLARI
DRAITHUS
ARCTILE OKYANUSU

B
D
G
CYGNISEN EYALETİ
ESBEN SIRADAĞLARI
CHAKIR
BRAEVICK EYALETİ
ESBEN SIRADAĞLARI
KURAK TOPRAKLAR
POROMIEL KRALLIĞI
KROVLA EYALETİ

REBECCA YARROS

DEMİR ALEV

OLİMPOS®

Demir Alev
Rebecca Yarros
Orijinal Adı: Iron Flame

© 2024, Olimpos Yayınları
© 2023, Rebecca Yarros

Yayın Koordinatörü: Ezgi Bilgi Altınay
Çeviren: Elif Dinçer
Editör: Aydan Yalçın
Düzelti: Elif Nihan Akbaş
Son Okuma: Zehra Uzun
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Fatma Can Yıldırım

zm

1. Baskı: Mayıs 2024
ISBN: 978-625-6029-09-5

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Olimpos Yayıncılık San. ve Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

OLİMPOS YAYINLARI
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Yolu No:8 K:1 D:2
Davutpaşa / İstanbul
Tel: (0212) 544 32 02 (pbx) Sertifika No: 42056
www.olimposdukkan.com - info@olimposyayinlari.com

Baskı: KA BASIM
Topkapı Mahallesi Topkapı Maltepe Cad. Çaycılar İş Hanı
No:15 Kat:4 Zeytinburnu / İstanbul Sertifika No: 44064

REBECCA YARROS

DEMİR ALEV

Çeviren: Elif Dinçer

OLİMPOS®

OLİMPOS YAYINLARI'NDAN OKURA NOT

Dördüncü Kanat'ın özel baskısına eklenen, Xaden'ın bakış açısından yazılmış iki bölümü *Demir Alev*'in son sayfalarında bulabilirsiniz.

Benim gibi zebralara.
Tek kuvvet fiziksel olan değildir.

Demir Alev, ejderha binicileri eğiten askerî bir akademinin acımasız ve rekabetçi dünyasında geçen; savaş, mücadele, yakın dövüş, tehlikeli durumlar, kan, yoğun şiddet, vahşi yaralanmalar, ölüm, zehirlenme, argo ve cinsellikle ilgili unsurlar içeren, heyecanı bir an olsun dinmeyen fantastik bir maceradır. Bu unsurlara karşı hassas olabilecek okurlar, lütfen dikkat edin ve devrime katılmaya hazır olun...

DÖRDÜNCÜ KANAT

Diğer tüm kanatların yapısı aynıdır

KANAT LİDERİ

YARDIMCI KANAT LİDERİ
LİDERİN VEKİLİ

TAKIMLAR: 15-20 KIŞI

ÇİFT ÇERÇEVELİ: TAKIM LİDERİ
TEK ÇERÇEVELİ: YARDIMCI LİDER, *LİDERİN VEKİLİ*

Aşağıdaki metin, Basgiath Savaş Akademisi Kâtipler Bölümü Başkam Jesinia Neilwart tarafından, Navarre dilinden modern dile, aslına sadık kalınarak aktarılmıştır. Tüm olaylar gerçektir ve ölenlerin cesaretini onurlandırmak için isimler muhafaza edilmiştir. Ruhları Malek'e emanet olsun.

BİRİNCİ KISIM

Birleşmemizin 628. yılında, isyan hareketini sona erdiren antlaşma uyarınca Aretia'nın ejderhalar tarafından yakıldığı kayıtlara geçmiştir. Kaçanlar kurtulmuş, kaçamayanlarsa yıkıntıların altında gömülü kalmıştır.

–628.85 SAYILI KAMU DUYURUSU
CERELLA NEILWART TARAFINDAN DEŞİFRE EDİLMİŞTİR

BİRİNCİ BÖLÜM

Devrimin tuhaf bir... tatlılığı vardı.

Aretia Kalesi'nin devasa ve kalabalık mutfağındaki çiziklerle dolu ahşap masanın üstünden abime bakarak tabağıma koyduğu ballı bisküviyi ağzıma attım. Ah, tadı çok güzeldi. Gerçekten güzeldi.

Belki de bildiğimizin aksine hiç de efsanevi olmayan bir yaratık beni öldürmek üzere zehirli bir bıçağı böğrüme sapladığından beri neredeyse üç gündür ağzıma tek lokma koymadığım içindi. Ben bisküvimi yerken bana bakarak gülümsemeye devam eden Brennan olmasaydı şu an ölüydüm.

Bunu hayatımın en gerçeküstü deneyimi olarak hatırlayacaktım. Brennan hayattaydı. Veninler, sadece masallarda var olduğunu düşündüğüm kara büyücüler gerçekti. Brennan *hayattaydı*. Aretia, altı yıl önceki Tyrrendor İsyanı'ndan sonra yakılıp küle çevrilmiş olsa da hâlâ ayaktaydı. Brennan hayattaydı. Karnımda on santimlik yeni bir yara izi vardı ama ölmemiştim. Brennan. Hayattaydı.

"Bisküviler güzel, değil mi?" diye sordu masadaki tabaktan bir tane kaparak. "Bana Calldyr'deki aşçının yaptıklarını hatırlattı, sen de hatırladın mı?"

Ona bakarak çiğnemeye devam ettim.

Brennan o kadar... kendisiydi ki. Yine de hatırladığımdan farklı görünüyordu. Kahverengimsi kızıl bukleleri eskisi gibi alnına dökülmüyordu, saçları kısacık kesilmişti ve gözlerinin kenarlarında beliren küçük çizgiler, yüzünün eski yumuşaklığını yok etmişti. Ama gülümsemesi? Gözleri? Tıpkı eskisi gibiydi.

Ve beni ejderhalarıma götürmeden evvel tek şartının bir şeyler yemem olması da şimdiye kadarki en Brennan'a has hareketiydi.

Tairn asla izin falan beklemezdi gerçi, bu da demek oluyordu ki...

"*Ben de senin bir şeyler yemen gerektiğini düşünüyorum.*" Tairn'in alçak, küstah sesi zihnimde yankılandı.

"*Evet, evet,*" diye aynı şekilde cevap verdim. Mutfak çalışanlarından biri Brennan'a gülümseyerek yanımızdan geçerken zihnimden Andarna'ya ulaşmaya çalıştım.

Andarna'dan yanıt gelmedi ama artık pulları gibi altın rengi olmasa da aramızda parıldayan bağı hissedebiliyordum. Tam olarak zihnimde canlandıramıyordum, beynim hâlâ biraz uyuşuk durumdaydı. Yine uyuyordu ama zamanı durdurmak için tüm enerjisini kullandıktan sonra bu garip sayılmazdı. Resson'da olanlardan sonra muhtemelen önümüzdeki bir hafta boyunca uyuması gerekecekti.

"Tek kelime bile etmedin, biliyorsun." Brennan tıpkı bir sorunu çözmeye çalışırken yaptığı gibi başını öne eğmişti. "Bu biraz ürkütücü."

"Asıl senin beni *yemek yerken* izlemen ürkütücü," diye karşılık verdim yutkunduktan sonra. Sesim hâlâ biraz çatallı çıkıyordu.

"Yani?" Arsızca omuzlarını silkerek sırıttı, sırıttığında da yanağında bir gamze belirdi. Yüzünde kalan tek çocuksu şey

buydu. "Birkaç gün önce seni bir daha, eh, *herhangi bir şey* yaparken izleyemeyeceğimden oldukça emindim." Kocaman bir ısırık aldı. Eskisi gibi iştahlı olmasının da rahatlatıcı bir yanı vardı. "Bu arada sağaltma konusunda rica ederim. Bunu yirmi birinci yaş günü hediyesi olarak kabul et."

"Teşekkür ederim." Bu doğruydu. Doğum günüm boyunca uyumuştum. Ve eminim günlerce yatakta ölümün eşiğinde yatmam bu kaledeki, evdeki ya da adı her neyse işte, buradaki herkes için fazlasıyla üzüntü verici olmuştu.

Xaden'ın kuzeni Bodhi mutfağa girdi; üzerinde üniforması vardı, kolu askıdaydı ve siyah bukleleri yeni kesilmişti.

Bodhi, Brennan'a katlanmış bir mektup uzatarak, "Yarbay Aisereigh," dedi. "Az önce Basgiath'tan geldi. Cevap vermek istersen binici akşama kadar burada olacak." Bana gülümsedi ve ifadesinin Xaden'ın daha yumuşak hâline ne kadar benzediğini görünce bir kez daha şaşırdım. Abimi başıyla selamladıktan sonra dönüp gitti.

Basgiath mı? Burada başka bir binici mi vardı? Bunlar kaç kişiydi? Bu devrim tam olarak ne kadar büyüktü?

Sorular kafamda kelimelere dökemeyeceğim bir hızla sıralanıyordu. "Bekle. Sen yarbay mısın? Ayrıca Aisereigh da kim?" diye sordum. Evet, çünkü sorulması gereken en önemli soru *buydu*.

"Malum sebeplerden dolayı soyadımı değiştirmek zorunda kaldım." Bana şöyle bir baktıktan sonra mavi balmumu mührü kırarak zarfı açtı. "Üslerin birer birer öldüğünde insan nasıl da hızla terfi ediyor, duysan şaşırırsın," dedi. Mektubu okuduktan sonra küfrederek cebine sokuşturdu. "Şimdi Kurul'a gitmem gerekiyor ama sen bisküvilerini bitir, yarım saat içinde salonda buluşuruz, oradan da seni ejderhalarına götürürüm." O gamzeli gülen abimden eser kalmamış, karşımda bilmediğim bir adam, neredeyse hiç tanımadığım bir subay belirmişti. Brennan pekâlâ bir yabancı da olabilirdi.

Cevap vermemi beklemeden sandalyesini geriye itip mutfaktan çıktı. Sütümü yudumlarken abimin boş bıraktığı yere baktım, sanki her an dönecekmiş gibi sandalyesi hâlâ masadan uzaktaydı. Bisküvinin son lokmasını da ağzıma atıp çenemi kaldırdım, bir daha asla oturup abimin dönmesini beklemeyecektim.

Masadan kalkıp mutfaktan çıkarak peşinden uzun koridorda ilerledim. Acelesi olmalıydı çünkü onu hiçbir yerde göremedim.

Karmaşık desenlerle dolu halı, geniş, yüksek kemerli koridor boyunca yürürken ayak seslerimin duyulmasını engelliyordu. *Vay be!* İnce süslemelerle dolu tırabzanları olan geniş, cilalı çifte merdiven, yukarıya doğru üç, hayır dört kat kadar çıkıyordu.

Daha önce abime odaklanmaktan buraya dikkatimi veremeyiştim ama şimdi bu muazzam binanın mimarisine hayranlıkla bakıyordum. Her sahanlık bir alttakinden hafifçe ilerideydi, sanki merdivenler bu kalenin oyulduğu dağın meyline uyumlu olarak yükseliyor gibiydi. Sabah ışığı, kalenin girişindeki devasa çift kanatlı kapının üzerinde yer alan beş kat yüksekliğindeki duvarda tek dekor olan düzinelerce küçük pencereden içeri süzülüyordu. Sanki hepsi birleşip bir desen oluşturuyor gibiydi ama desenin tamamını göremeyecek kadar yakındaydım.

Derinliği yoktu ve şu anki hayatımı anlatan bir metafor gibiydi bu.

İki gardiyan attığım her adımı izliyordu ama yanlarından geçerken beni durdurmadılar. Bu, en azından mahkûm olmadığım anlamına geliyordu.

Ana salondan geçtikten sonra tam karşıda biri hafifçe aralık bırakılmış iki büyük, süslü kapının ardındaki odadan gelen sesleri duydum. Yaklaştığımda Brennan'ın sesini hemen tanıdım ve aşina olduğum ses tonu karşısında göğsüm sıkıştı.

"Bundan bir şey çıkmaz." Brennan'ın tok sesi yankılandı. "Sıradaki öneri."

Sağda ve solda yer alan diğer iki kanadı es geçerek devasa fuayeden geçtim. Burası hayret verici bir yerdi. Yarı saray, yarı ev sayılabilirdi ama tam bir kaleydi. Altı yıl önce yok olmaktan kalın taş duvarları sayesinde kurtulmuş olmalıydı. Okuduklarıma göre Riorson Malikânesi, benim bildiğim üç kuşatma sırasında bile hiçbir ordu tarafından işgal edilememişti.

Taş yanmaz. Xaden bana böyle söylemişti. Artık kasabaya dönüşmüş olan bir zamanların şehri, General Melgren'in burnunun dibinde yıllardır sessiz sedasız yeniden inşa ediliyordu demek. İdam edilen isyancı subayların çocuklarının taşıdığı büyülü işaretler, yani isyan damgaları, üç veya daha fazla kişilik gruplar hâlinde toplandıklarında, bir şekilde Melgren'in mühür gücünden gizlenmelerini sağlıyordu. Melgren onların bulunduğu hiçbir savaşın sonucunu göremiyordu, o yüzden burada savaşmak için organize olduklarını da asla "görememişti".

Savunulabilir, korunaklı konumundan taş zeminine ve girişindeki çelikle güçlendirilmiş çift kanatlı kapısına kadar dağın yamacına oyulmuş Riorson Malikânesi'nin, bana Basgiath'ı, annemin komutan olarak görev yapmaya başladığından beri evim dediğim savaş akademisini hatırlatan bazı yönleri vardı. Ama benzerlikleri bunlarla sınırlıydı. Burada duvarlarda, sadece stantlarda sergilenen savaş kahramanlarının büstleri değil gerçek sanat eserleri vardı ve Bodhi'yle Imogen'ın kapı ağzında durduğu salonun karşı duvarında asılı olanın da otantik bir Poromiel duvar halısı olduğundan son derece emindim.

Imogen parmağını dudaklarına götürdü, sonra bana Bodhi'yle aralarındaki boş yere geçmemi işaret etti. Söylediğini yaparken Imogen'ın yarısı kazınmış saçlarını ben dinlenirken daha parlak bir pembeye boyadığını fark ettim. Belli ki burada daha rahattı. Bodhi de öyle. Savaştan çıktıklarına dair tek işaret, Bodhi'nin askıdaki kırık koluyla Imogen'ın yarılmış dudağıydı.

Gözünde göz bandı olan gaga burunlu yaşlı bir adam, yüksek tavanlı salon boyunca uzanan bir masanın en ucun-

daki yerinden, "Birinin bariz olanı söylemesi gerekiyor," dedi. Seyrelmiş ak saçları, adamın hafifçe bronzlaşmış, kırışmaya başlamış cildindeki derin çizgileri çerçeveliyordu. Gıdısı bir antilobunki gibi sarkmıştı. İri elini şişkin göbeğinin üzerine koyarak sandalyesine yaslandı.

Masa otuz kişinin rahatlıkla oturabileceği kadar büyüktü ama bir ucunda hepsi binici siyahı giymiş beş kişi oturuyordu; kapının biraz ilerisindeki bir noktaya, bizi görmek için tamamen dönmeleri gereken bir açıyla yerleşmişlerdi ki dönüp bakmadılar da zaten. Brennan masanın ön tarafında volta atıyordu ama o da bizi kolayca görebileceği bir açıda değildi.

Kalbim küt küt atmaya başlayınca Brennan'ı canlı görmeye alışmanın biraz zaman alacağını fark ettim. Nasıl oluyorsa hem tam hatırladığım gibiydi hem de çok farklıydı. Ama yaşıyor, nefes alıyordu ve şu anda uzak duvarda asılı duran ve sadece Basgiath'taki Savaş Brifingi sınıfındakiyle yarışabilecek kadar büyük olan Kıta haritasına bakıyordu.

O haritanın önünde durmuş, bir kolunu devasa bir sandalyeye yaslamış hâlde masadakilere bakan kişi de Xaden'dı.

Uykusuzluktan gözlerinin altında oluşan morluklara rağmen iyi görünüyordu. Çıkık elmacık kemikleri, gözlerime baktığında genellikle yumuşayan kara gözleri, kaşının ortasından geçerek gözünün altında biten yara izi, çenesine kadar uzanan girdaplı, ışıltılı isyan damgası ve kendi ağzım kadar iyi tanıdığım ağzının sert çizgileri onu bana göre fiziksel olarak mükemmel kılıyordu; üstelik bu sadece yüzüydü. Peki ya vücudu? Nasıl oluyorsa o daha da iyiydi ve beni kollarına aldığında bedenini kullanma şekli...

Hayır. Başımı iki yana sallayarak bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım. Xaden inanılmaz derecede yakışıklı, güçlü ve korkunç derecede ölümcül olabilirdi –ki bu beni tahrik etmemeliydi– ama bana... herhangi bir konuda doğruyu söyleyeceğine

güvenemezdim. Ona fena hâlde âşık olduğumu düşünürsek bu gerçekten de *acı* vericiydi.

"Peki söyleyeceğiniz bariz şey nedir, Binbaşı Ferris?" diye sordu Xaden, sesi ne kadar sıkıldığını apaçık yansıtıyordu.

"Bu bir Kurul toplantısı," diye fısıldadı Bodhi bana. "Oylama yapmak için yalnızca beş kişinin burada olması yeterli çünkü yedi kişinin hepsi aynı anda neredeyse hiçbir zaman burada olmaz ve bir önerinin kabul edilmesi için dört oy yeterlidir."

Bu bilgiyi zihnime not ettim. "Dinlemeye iznimiz var mı?"

"Toplantılar katılmak isteyen herkese açıktır," diye yanıtladı Imogen aynı sessizlikle.

"Biz de bu toplantıya... koridordan mı katılıyoruz?" diye sordum.

Imogen başka bir açıklama yapmadan, "Evet," diye yanıt verdi.

"Tek seçenek geri dönmek," diye devam etti Gaga Burun. "Bunu yapmazsak burada inşa ettiğimiz her şeyi riske atmış oluruz. Arama devriyeleri gelecek ve yeterli sayıda binicimiz yok..."

Kuzgun karası pırıl pırıl saçları olan minyon bir kadın, "Bir yandan tespit edilmemeye çalışırken bir yandan da adam toplamak biraz zor," dedi. Masanın diğer ucundaki yaşlı adama bakarken gözlerinin kenarlarındaki kehribar rengi deri kırıştı.

"Konuyu dağıtmayalım, Trissa," dedi Brennan burnunun kemerini sıkarak. Babamızın burnunu almıştı. Aralarındaki benzerlik inanılmazdı.

"Onları silahlandırabileceğimiz işleyen bir demir atölyesi olmadan sayımızı artırmanın bir anlamı yok." Gaga Burun'un sesi diğerlerini bastırıyordu. "Fark etmediyseniz söyleyeyim, hâlâ bir luminerimiz yok."

İri yarı bir adam simsiyah eliyle gümüş rengi gür sakalını çekiştirerek sakin ama gür bir sesle konuştu. "Peki Vikont Tecarus'la müzakereler konusunda ne durumdayız?"

Vikont Tecarus mu? Bu isim Navarre kayıtlarının herhangi birinde soylu bir aile olarak geçmiyordu. Bizim aristokrasimizde vikont bile yoktu ki.

Brennan, "Hâlâ diplomatik bir çözüm üzerinde çalışıyoruz," diye cevap verdi.

"O işin çözümü falan yok. Tecarus geçen yaz ona savurduğun hakareti unutmuş değil." Bunu söyleyen savaş baltası gibi yapılı yaşlı kadın gözlerini Xaden'a dikmişti. Sarı saçları keskin hatlı, köşeli çenesinin iki yanına dökülüyordu.

Xaden, "Size söyledim ya, Vikont zaten onu bize hiç vermeyecekti," diye yanıtladı. "O adam sadece bir şeyler *biriktirir*. Onları asla *takas* etmez."

"Artık bizimle herhangi bir şey *takas* etmeyeceği kesin," diye karşılık verdi kadın, gözlerini kısarak. "Özellikle de son teklifini dikkate bile almadığın için."

"Teklifini de alıp siktirip gidebilir." Xaden'ın sesi sakindi ama gözlerinde masadakiler itiraz etsin diye meydan okuyan bir sertlik vardı. Bu insanlara onun vaktini harcamaya değmeyeceklerini gösterircesine karşılarındaki devasa sandalyenin etrafından dolaşıp sandalyeye oturdu, uzun bacaklarını uzatıp sanki dünya umurunda değilmiş gibi kollarını kadife kolçaklara dayadı.

Odaya çöken sessizlik yeterince açıklayıcıydı. Xaden, Basgiath'ta olduğu kadar bu devrim kurulunda da saygı görüyordu. Brennan dışındaki hiçbir biniciyi tanımıyordum ama sessizliklerine bakılırsa Xaden'ın odadaki en güçlü kişi olduğuna bahse girebilirdim.

"*Şimdilik*," diye hatırlattı Tairn bana, sadece yüzyıl boyunca Kıta'daki en zorlu savaş ejderhalarından biri olmanın sağlayabileceği bir ukalalıkla. "*İnsanlara söyle, politika mevzuları biter bitmez seni vadiye getirsinler.*"

"Bir çözüm olsa iyi olur. Önümüzdeki bir yıl içinde, aramıza yeni katılanlara savaşabilecekleri kadar silah sağlayamazsak Ve-

ninlerin ilerleyişini durdurma umudunu yitiririz," dedi Gümüş Sakal. "Her şey boşa gitmiş olur."

Midem kasıldı. Bir yıl mı? Birkaç gün öncesine kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim bir savaşı kaybetmeye bu kadar mı yakındık?

"Dediğim gibi, luminer için diplomatik bir çözüm üzerinde çalışıyorum" –Brennan'ın sesi sertleşmişti– "ve şu an o kadar konu dışına çıktık ki bu toplantının amacını hatırladığımdan bile emin değilim."

Savaş Baltası kadın, "Basgiath'ın luminerini alalım derim," diye önerdi. "Eğer bu savaşı kaybetmeye bu kadar yakınsak başka seçeneğimiz yok."

Xaden'ın, Brennan'a anlamını çözemediğim bir bakış attığını görünce derin bir nefes aldım; muhtemelen öz abimi benden daha iyi tanıyordu.

Ve onu benden saklamıştı. Sakladığı onca sır arasında affedemediğim tek şey buydu.

"*Peki bu sırrı seninle paylaşmış olsaydı bu bilgiyle ne yapacaktın?*" diye sordu Tairn.

"*Duygusal bir tartışmaya mantık katmayı kes.*" Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Kalbim, aklımın Xaden'ı affetmesine tam olarak izin vermiyordu.

Brennan kesin bir ifadeyle, "Bunu konuşmuştuk," dedi. "Basgiath'ın demir dövme aracını alırsak Navarre ileri karakollardaki depolarını yenileyemez. O koruma duvarları yıkılırsa sayısız sivil ölür. Aranızda bundan sorumlu olmak isteyen var mı?"

Sessizlik uzadıkça uzadı.

"O zaman kabul ediyoruz," dedi Gaga Burun. "Yeni gelenlere silah tedarik edene kadar öğrenciler geri dönmek zorunda."

Ah.

"Bizden bahsediyorlar," diye fısıldadım. Bu yüzden görüş alanlarının dışında duruyorduk.

Bodhi başıyla onayladı.

"Alışılmadık derecede sessizsin, Suri," dedi Brennan, yanında oturan geniş omuzlu, saçlarında tek bir gümüş tutam olan ve burnu tilki gibi seğiren esmer kıza bakarak.

"Ben ikisi hariç hepsini gönderelim derim." Kemikli parmaklarını masaya vururkenki umursamazlığı içimi ürpertti. Bunu yaparken dev gibi zümrüt yüzüğü ışıkta parıldamıştı. "Altı öğrenci de sekiz öğrenci kadar yalan söyleyebilir."

Sekiz. Xaden, Garrick, Bodhi, Imogen, savaşa atılmadan önce hiç tanıma fırsatı bulamadığım üç damgalı öğrenci ve... ben.

Midem deniz misali çalkalandı. Savaş Oyunları. Bizim şu an Basgiath'ta Biniciler Bölüğü'nün kanatları arasındaki yılın son yarışmasını bitiriyor olmamız gerekiyordu ama onun yerine, daha geçen hafta sadece bir masaldan ibaret olduğunu düşündüğüm bir düşmanla ölümcül bir savaşa girmiştik. Şimdi de... Var olmaması gereken bir şehirdeydik.

Ama hepimiz değil.

Boğazım düğümlendi, yaşaran gözlerimi kırpıştırdım. Soleil ve Liam hayatta kalamamışlardı.

Liam. Sarı saçları, gök mavisi gözleri aklıma gelince göğüs kafesimin ardında kalbim acıyla sızladı. Gürültülü kahkahası. Tatlı gülüşü. Sadakati ve nezaketi. Hepsi gitmişti. *O* gitmişti.

Çünkü Xaden'a beni koruyacağına söz vermişti.

"O sekiz kişiden hiçbirini harcayamayız, Suri." Gümüş Sakal sandalyesinin arka ayaklarına yaslanarak Xaden'ın arkasındaki haritayı inceledi.

"Sen ne önerirsin, Felix?" diye karşı çıktı Suri. "Boş zamanımızda kendi savaş akademimizi mi işleteceğiz? Onların çoğu eğitimlerini tamamlamadı. Henüz işimize yaramazlar."

Xaden herkesin dikkatini çekerek, "Sanki herhangi biriniz geri dönüp dönmeyeceğimiz konusunda söz sahibiymiş gibi," diye araya girdi. "Kurul'un tavsiyesine uyacağız ama bu sadece bir *tavsiye* olarak kabul edilecek."

Suri, "Senin hayatını riske atmayı göze alamayız," diye karşı çıktı.

"Onların hayatı da benimki kadar önemli." Xaden eliyle bizi işaret etti.

Brennan'ın gözleri benimkilerle buluştu, sonra irileşti.

Odadaki herkes bize doğru döndü ve neredeyse tüm gözler üzerimde toplanırken geri çekilme içgüdüsüyle mücadele ettim.

Kimi görüyorlardı? Lilith'in kızını mı? Yoksa Brennan'ın kız kardeşini mi?

Çenemi kaldırdım çünkü ben hem her ikisiydim... hem de kendimi ikisi gibi de hissetmiyordum.

Suri doğruca bana bakarak, "Her hayat değil," dedi. *Ah.* "Onun orada durup Kurul'un konuşmalarına kulak misafiri olmasına nasıl izin verdin?"

Bodhi odaya girerek, "Duymasını istemiyorsanız kapıyı kapatmalıydınız," dedi.

"Ona güvenemeyiz!" Öfkeden yanakları pembeleşmiş olabilirdi ama Suri'nin gözlerindeki şey korkuydu.

"Xaden onun sorumluluğunu çoktan üstlendi." Imogen yana doğru kayarak bana biraz daha yaklaştı. "Bu her ne kadar acımasız bir gelenek olsa da."

Bakışlarımı hızla Xaden'a çevirdim. Bu kadın neden bahsediyordu böyle?

"O kararı hâlâ anlamış değilim," diye ekledi Gaga Burun.

"Kolay bir karardı. Violet benim gibi on tanesine bedel," dedi Xaden ve gözlerine bakınca nefesim kesildi. Onu tanımasam ciddi olduğunu düşünürdüm. "Sadece mühür gücünü de kastetmiyorum. Burada konuşulan her şeyi ona zaten anlatacaktım, o yüzden kapının açık olmasının bir önemi yok."

Göğsümde bir umut kıvılcımlandı. Belki de benden sır saklamayı gerçekten bırakmıştı.

"O, General Sorrengail'in kızı," dedi Savaş Baltası, sesindeki hayal kırıklığı açıkça belli oluyordu.

"Ben de General'in oğluyum," diye itiraz etti Brennan.

"Ama sen son altı yılda sadakatini fazlasıyla kanıtladın!" diye bağırdı Savaş Baltası. "O kanıtlamadı!"

Öfkeden boynum ısındı, yüzüm kızardı. Sanki burada değilmişim gibi benim hakkımda konuşuyorlardı.

"Resson'da bizim yanımızda savaştı." Bodhi'nin sesi de yükselmiş ve sertleşmişti.

"Hapsedilmeli." Suri masadan uzaklaşıp ayağa kalkarken yüzü kıpkırmızı kesilmişti ve bakışları taç şeklinde örülmüş saçlarımın gümüş renkli yarısına kaydı. "Bildikleriyle hepimizi mahvedebilir."

"Katılıyorum," dedi Gaga Burun, bana yönelttiği elle tutulacak kadar yoğun nefret dolu bakışlarla. "Tutsak etmememiz bizim için büyük tehlike olur."

Karnımdaki kaslar gerildi ama Xaden'ın sayısız kez yaptığını gördüğüm gibi yüzüme ifadesiz bir maske takınıp ellerimi yanlarıma, kınında duran hançerlerime yakın bir yere indirdim. Vücudum çelimsiz, eklemlerim güvenilmez olabilirdi ama bıçakla ölümcül derecede isabetli atışlar yapabilirdim. Beni buraya hapsetmelerine asla izin vermeyecektim.

Kurul üyelerinin her birinin yüzünü tarayıp hangisinin daha büyük bir tehdit olduğunu anlamaya çalıştım. Brennan sırtını iyice dikleştirdi. "Her binicisiyle bağı gittikçe daha da derinleşen ve bağ kurduğu bir önceki savaşçı Naolin'in ölümüyle neredeyse kendi de ölecek kadar güçlü olan Tairn'e bağlı olduğunu bildiğiniz hâlde mi? Violet şu an ölecek olursa onun da öleceğinden korksak bile mi? Riorson'ın hayatının da onunkine bağlı olduğunun farkındayken?" Başıyla Xaden'ı işaret etti.

Hayal kırıklığı dilimde acı bir tat bırakmıştı. Onun için sadece bu muydum? Xaden'ın zayıf noktası mı?

"Violet'tan yalnızca ben sorumluyum." Xaden'ın alçalan sesi kötücüldü. "Beni yeterli bulmuyorsanız onun dürüstlüğüne kefil olan bir değil *iki* ejderha var."

Yeter artık.

"O dediğin kişi tam burada duruyor," diye bağırdım ve önümde bir karış açık kalan ağızların sayısına bakınca hiç de hoş olmaması gereken bir tatmin hissettim. "O yüzden benim *hakkımda* konuşmayı bırakıp *benimle* konuşmayı deneyin."

Xaden'ın dudağının köşesi seğirdi, yüzünde gurur vardı.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordum odanın ortasına doğru yürüyerek. "Köprüde yürümemi ve cesaretimi kanıtlamamı mı istiyorsunuz? Yaptım. Poromiel vatandaşlarını savunarak krallığıma ihanet etmemi mi istiyorsunuz? Yaptım. Onun sırlarını saklamamı mı istiyorsunuz?" Sol elimle Xaden'ı işaret ettim. "Onu da yaptım. Tüm sırlarını sakladım."

"Önemli olan hariç." Suri kaşını kaldırdı. "Hepimiz Athebyne'a nasıl gittiğini biliyoruz."

Suçluluk duygusu boğazıma bir yumru gibi oturdu.

"O..." diye söze başladı Xaden sandalyesinden kalkarak.

"Onun hatası değildi." En yakınımızdaki gri sakallı adam –Felix– ayağa kalktı ve Suri'ye dönerek kadını görmemi engelledi. "Hiçbir birinci sınıf öğrencisi hafıza okuyanlara karşı duramaz, özellikle de arkadaşı olarak gördüğü birine." Bana döndü. "Ama artık Basgiath'ta düşmanların olduğunu bilmelisin. Eğer geri dönersen Aetos'la artık dost olmayacağını bilmelisin. Gördüklerin yüzünden seni öldürmek için elinden geleni yapacaktır."

"Biliyorum." Kelimeler dudaklarımdan güçlükle dökülmüştü.

Felix başını aşağı yukarı salladı.

Xaden, "Burada işimiz bitti," dedi. Önce Suri'ye sonra da Gaga Burun'a dik dik baktı, ikisinin de omuzları yenilgiyle çökmüştü.

Brennan, "Sabah Zolya hakkında bir güncelleme bekliyorum," dedi. "Bu Kurul toplantısı sona ermiştir."

Konsey üyeleri sandalyelerini geriye çektiler ve biz yoldan çekilince üçümüzün yanından geçip gittiler. Imogen'la Bodhi yanımda kaldı.

Sonunda Xaden dışarı çıkmak için yürümeye başladı ama önümde durdu. "Vadiye gideceğiz. İşin bittiğinde bizimle buluş."

"Şimdi seninle geliyorum." Burası Kıta üzerindeki yalnız kalmak isteyeceğim son yerdi.

"Kal ve abinle konuş," dedi sessizce. "Bir daha böyle bir fırsatı kim bilir ne zaman bulursun."

Bodhi'nin yanından geçip odanın ortasında durmuş beni bekleyen Brennan'a baktım. Çocukken dizlerimi sarmaya yardım eden Brennan. İlk yılımda bana yardımcı olan o defteri dolduran Brennan. Brennan... Altı yıldır özlemini çektiğim Brennan.

"Git," diye ısrar etti Xaden. "Sensiz gitmeyeceğiz ve Kurul'un ne yapacağımızı söylemesine de izin vermeyeceğiz. Ne yapacağımıza sekizimiz birlikte karar vereceğiz." Bana hain kalbimin sıkışmasına neden olan uzun bir bakış attıktan sonra gitti. Bodhi ve Imogen da onu takip ettiler.

Bana da zihnim altı yıllık sorularla dolu hâlde abime dönmek kaldı.

Riorson Malikânesi'nin en büyük varlığı, doğal termal enerjiyle ısıtılan, üstündeki vadidir. Çünkü zamanımızın en büyük iki ejderhasının –Codagh ve Tairn'in– ait olduğu Dubhmadinn Soyu'nun ilk kuluçka alanları burada bulunmaktadır.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

İKİNCİ BÖLÜM

Brennan'ın yanına gitmeden önce uzun kapıyı arkamdan kapadım. *Bu* toplantı kesinlikle halka açık değildi.

"Karnını doyurdun mu?" Çocukken yaptığı gibi masanın kenarına yaslanmıştı. Bu hareket çok... ona özgüydü ve sorusuna gelince de kesinlikle duymazdan geldim.

"Yani son altı yıldır buradaydın, öyle mi?" Sesim ağlamaklıydı. Hayatta olduğu için çok mutluydum. Önemli olması gereken tek şey buydu. Ama onun için yas tutmama neden olduğu yılları da unutamıyordum.

"Evet." Omuzları düştü. "Öldüğüme inanmana izin verdiğim için özür dilerim. Tek yolu buydu."

Elbette rahatsız edici bir sessizlik oldu. Buna ne cevap vermem gerekiyordu? Sorun değil ama aslında sorun mu demeliydim? Ona söylemek istediğim, sormam gereken o kadar çok şey vardı ki. Fakat ayrı kaldığımız yıllar birdenbire... bir dönüm noktasıymış gibi gelmeye başlamıştı. İkimiz de aynı kişi değildik artık.

"Farklı görünüyorsun." Gülümsedi ama bu hüzünlü bir gülümsemeydi. "Kötü anlamda değil. Sadece... farklı."

"Beni son gördüğünde on dört yaşındaydım." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım hâlâ aynı boydayım. Son anda biraz büyürüm diye ummuştum ama ne yazık ki hâlâ aynıyım işte."

"Evet." Yavaşça başıyla onayladı. "Seni hep kâtip kıyafetleri içinde hayal ederdim ama siyah çok yakışmış. Tanrılar aşkına..." İç geçirdi. "Harman'dan kurtulduğunu duyduğumda hissettiğim rahatlama tarif edilemez."

"Biliyor muydun?" Bakışlarım sertleşti. Basgiath'ta kaynakları vardı.

"Biliyordum. Sonra Riorson seni bıçak yarasından ölmek üzereyken buraya getirdi." Bakışlarını kaçırıp boğazını temizledi, devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "İyileştiğin ve ilk yılını atlattığın için çok mutluyum." Gözlerindeki rahatlama öfkemi biraz dindirmişti.

"Mira yardım etti." Gerçi Mira'nın yaptıkları için "yardım etti" demek az kalırdı.

"Zırh mı?" Doğru tahmin etmişti. Uçuş için giydiğim deri kıyafetin altındaki ejderha pullu zırhımın narin ağırlığı için söylenecek çok şey vardı.

Başımla onayladım. "O yaptırdı. Bana senin defterini de verdi. Onun için yazdığın defteri."

"Umarım faydası olmuştur."

Köprüden geçen o saf, kötülüklerden korunmuş kızı ve ilk yıl boyunca sağ çıkmayı başardığı zorlukları düşündüm. Onu şu an olduğum kadına dönüştüren her şeyi. "Oldu."

Gülümsemesi soldu ve pencereden dışarı baktı. "Mira nasıl?"

"Tecrübelerime dayanarak söylüyorum, hayatta olduğunu bilseydi eminim çok daha iyi olurdu." Vaktimiz dardı madem, lafı dolandırmanın anlamı yoktu.

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım bunu hak ettim."

Tepkisi *aradığım* cevabı vermişti. Mira bilmiyordu. Ama bilmeliydi.

"Tam olarak nasıl hayatta kaldın, Brennan?" Ağırlığımı bir bacağıma verip kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Marbh nerede? Burada ne işin var? Neden eve gelmedin?"

"Teker teker sor." Ellerini saldırıya uğramış gibi havaya kaldırdı ve tekrar masanın kenarını tutmadan önce avucundaki yara izini gördüm. "Naolin... O..." Çenesi kasıldı.

"Tairn'in önceki binicisi," dedim yavaşça, onun Brennan için bundan daha fazlası olup olmadığını merak ederek. "Profesör Kaori'ye göre seni kurtarmaya çalışırken ölmüş." Yüreğim ezildi. "*Binicin abimi kurtarırken öldüğü için üzgünüm.*"

"*Artık senden öncekilerden bahsetmeyeceğiz.*" Tairn'in sesi sertti.

Brennan'ın dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Kaori'yi özlüyorum. O iyi bir adamdı." İç geçirdi ve başını çevirip bana baktı. "Naolin başarısız olmadı ama çok büyük bir bedel ödedi. Buradan çok uzak olmayan bir uçurumun kenarında uyandım. Marbh yaralanmıştı ama o da yaşıyordu ve diğer ejderhalar..." Kehribar rengi gözleri benimkilerle buluştu. "Burada başka ejderhalar da var ve bizi kurtardılar, daha sonra da yakılan şehirden canlı kurtulan sivillerle birlikte vadideki mağaralara saklandılar."

Sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çattım. "Marbh şimdi nerede?"

"Günlerdir diğerleriyle birlikte vadide. Tairn, Sgaeyl ve –sen uyandığından beri de– Riorson'la birlikte Andarna'nın başında bekliyor."

"Xaden orada mıydı? Andarna'yı mı koruyordu?" Xaden benden açıkça kaçtığı için eskisi kadar öfkeli değildim artık. "Peki sen neden buradasın, Brennan?"

Sanki cevabı belliymiş gibi omuzlarını silkti. "Sizin Resson'da savaşmanızla aynı sebepten dolayı buradayım. Önderlerimiz yardım edemeyecek kadar bencil olduğu için Navarre'ın koruma duvarlarının ardında güvende kalıp masum insanların karanlık güçlerin elinde ölmesini izleyemem. Eve dönmememin sebebi

de buydu. Ne yaptığımızı, ne yapmakta olduğumuzu bilerek Navarre için uçamazdım ve annemizin gözlerinin içine bakıp korkaklığımızı haklı çıkarmasını dinleyemezdim. Yalan bir hayat yaşamayı reddettim."

"Mira'yla beni, o yalan hayatı yaşamaya terk ettin." Sesim istediğimden biraz daha öfkeli çıkmıştı, belki de sandığımdan daha öfkeliydim.

"O zamandan beri her gün sorguladığım bir seçim bu." Gözlerindeki pişmanlık derin bir nefes alıp kendime gelmemi sağlamaya yetti. "Babamın yanınızda olduğunu düşünmüştüm..."

"Sonra o da gitti." Boğazım düğümlendi, ağlamamak için dönüp haritaya baktım ve daha ayrıntılı görmek için yaklaştım. Sınırdaki grifon saldırılarının her gün güncellendiği Basgiath'taki haritanın aksine bu harita Navarre'ın sakladığı gerçekleri yansıtıyordu. Kurak Topraklar bölgesi –General Daramor'un Büyük Savaş sırasında ülkeyi harap etmesinin ardından tüm ejderha ırkının terk ettiği güneydoğudaki kuru, çölle kaplı yarımada– tamamen kızıla boyanmıştı. Bu leke Dunness Nehri üzerinden Braevick'e kadar uzanıyordu.

Daha yeni olduğunu düşündüğüm savaş alanları, endişe verecek kadar çok sayıda kırmızı ve turuncu bayraklarla işaretlenmişti. Kırmızı olanlar sadece Malek Körfezi boyunca Krovla Eyaleti'nin okyanus kıyısındaki doğu sınırına değil, kuzeydeki ovalara da yoğun olarak yerleştirilmiş ve bir hastalık gibi yayılmış, hatta Cygnisen'deki noktalara bile serpiştirilmişti. Ancak turuncu olanlar doğruca Navarre sınırına giden Stonewater Nehri boyunca yoğunlaşmıştı.

"Masalların hepsi doğruymuş demek. Veninler Kurak Topraklar'dan çıkıyor, toprağın büyüsünü emerek şehirden şehre ilerliyorlar."

"Bunu kendi gözlerinle gördün." Brennan yanıma geldi.

"Peki ya Wyvernler?"

"Biz onların varlığından birkaç aydır haberdardık ama öğrencilerden hiçbiri bilmiyordu. Şimdilik Riorson ve diğerlerinin bildiklerini kendi güvenlikleri için sınırlandırdık fakat geçmişe baktığımızda bunun bir hata olduğunu söyleyebiliriz. En az iki türleri olduğunu biliyoruz, biri mavi ateş saçıyor, daha hızlı olanlar da yeşil ateş üflüyor."

"Kaç taneler?" diye sordum. "Onları nerede yapıyorlar?"

"Yani nerede kuluçkadan çıkarıyorlar mı demek istedin?"

"Yapıyorlar," diye tekrarladım. "Babamın bize okuduğu masalları hatırlamıyor musun? Wyvernlerin Veninler tarafından yaratıldığını söylerdi. Onlara güç aktarırlarmış. Sanırım karanlık güce hükmedeni öldürdüğümde binicisiz olanlar bu yüzden öldü. Güç kaynakları yok oldu."

"Bunların hepsini babamın okuduğu kitaptan mı hatırlıyorsun?" Şaşkınlıkla bana baktı.

"Kitap hâlâ bende." İyi ki Xaden Basgiath'taki odamı korumaya almıştı, böylece biz buradayken kimse onu bulamayacaktı. "Bana hem yaratıldıklarını bilmediğini hem de nereden geldiklerine dair hiçbir fikrin olmadığını mı söylüyorsun?"

"Bu... doğru."

"Ne kadar rahatlatıcı," diye mırıldandım tenim karıncalanırken. Ellerimi sallayarak büyük haritanın önünde volta atmaya başladım. Turuncu bayraklar Braevick'in en kalabalık ikinci şehrine ve onların havacı akademisi Cliffsbane'in bulunduğu Zolya'ya çok yakındı. "Gümüş sakallı adam bunu düzeltmek için bir yılımız olduğunu söyledi, değil mi?"

"Felix. Kurul'daki en mantıklı kişidir ama ben şahsen yanıldığını düşünüyorum." Brennan elini kaldırarak Braevick'le Kurak Topraklar'ın sınırını oluşturan Dunness Nehri'ni işaret etti. "Kırmızı bayrakların hepsi son birkaç yıla ait, turuncularsa son birkaç aya. Sadece Wyvern sayılarını artırmıyor, bölgelerini de hızla genişletiyorlar. Bence doğruca Stonewater Nehri'ne

ilerliyorlar. Navarre'a saldıracak kadar güçlenmelerine en fazla altı ay var ama Kurul buna inanmıyor."

Altı ay. Boğazıma tırmanan safrayı yuttum. Annemize göre Brennan her zaman zeki bir stratejistti. Ben paramı onun tahminlerine yatırırdım. "İlerleme genel olarak kuzeybatıya doğru olmuş, yani Navarre'a doğru. Resson bir istisna, şu bayrak her neyse onunla birlikte..." Resson'ın doğusunda, bir saatlik uçuş mesafesinde görünen bayrağı işaret ettim.

Bir zamanlar gelişen bir ticaret merkezi olan bölgenin etrafındaki çöl manzarası tekrar gözümün önünde canlandı. Bu bayraklar istisnadan çok daha fazlasıydı; el değmemiş bir alandaki ikiz turuncu leke dikkat çekiyordu.

"Garrick Tavis'in Resson'da bulduğu demir kutunun bir tür tuzak olduğunu düşünüyoruz ama tam olarak araştıramadan onu yok etmek zorunda kaldık. Jahna'da da ona benzer bir kutu bulundu, çoktan parçalanmıştı." Bana baktı. "Ama işçilik Navarre topraklarına aitti."

Derin bir soluk alarak bu bilgiyi sindirmeye çalıştım ve Navarre'ın Resson'da bizi öldürmek dışında hangi amaçla tuzak kurabileceğini merak ettim. "Gerçekten Poromiel'in geri kalanını ele geçirmeden Navarre'a saldıracaklarını mı düşünüyorsun?" Neden önce daha kolay hedeflere saldırmasınlardı ki?

"Öyle düşünüyorum. Hayatta kalmaları buna bağlı ve bizim hayatta kalmamız da onları durdurmamıza bağlı. Basgiath'taki kuluçka alanlarında bulunan enerji onları on yıllarca besleyebilir. Yine de Melgren koruma duvarlarının yıkılmaz olduğunu düşündüğünden halkı uyarmıyor. Belki de halka haber verirse insanların bizim tam anlamıyla iyi adamlar olmadığımızı anlamalarına neden olmasından korkuyordur. Biz artık iyi adamlar değiliz. Fen'in isyanı önderlere, mutlu sivilleri kontrol etmenin hoşnutsuz –ya da daha kötüsü korkmuş– sivilleri kontrol etmekten çok daha kolay olduğunu öğretti."

"Ama yine de gerçeği saklamayı başarıyorlar," diye fısıldadım. Geçmişimizin bir döneminde, bir Navarre nesli tarih bilgilerini temizlemiş, eğitim ve genel kültür kitaplarından Veninlerin varlığını silmişti çünkü karanlık güce hükmedenleri öldürebilecek tek malzemeyi üreterek –koruma duvarlarımızın en uzak noktalarına güç veren de aynı alaşımdı– kendi güvenliğimizi riske atmak istememiştik.

"Evet, babam bize hep bunu anlatmaya çalıştı." Brennan'ın sesi yumuşamıştı. "Ejderha binicilerinin, grifon havacılarının ve karanlık güce hükmedenlerin olduğu bir dünyada..."

"Tüm gücü elinde tutanlar kâtiplerdir." Halka duyuruları onlar yapardı. Kayıtları onlar tutarlardı. Tarihimizi onlar yazarlardı. "Sence babam biliyor muydu?" Tüm varlığımı gerçekleri ve bilgileri öğrenmem için şekillendirip en önemlilerini benden saklaması akıl alır gibi değildi.

"Bilmediğine inanmak istiyorum." Brennan bana hüzünle gülümsedi.

"O güçler sınıra yaklaştıkça haberler yayılacaktır. Gerçeği saklayamazlar. Birileri görecektir. Birileri görmek *zorunda*."

"Evet ve onlar gördüğünde devrimci hareketimiz hazır olmalı. Bu sır ortaya çıktığı anda damgalıları önderlerin emri altında tutmak için hiçbir neden kalmaz ve Basgiath'ın demir atölyesine erişimimizi kaybederiz."

İşte yine o kelime: *Devrim.*

"Kazanabileceğinizi düşünüyorsun."

"Neden öyle dedin?" Bana döndü.

"Çünkü buna devrim diyorsun, isyan değil." Kaşlarımı kaldırdım. "Babamın ikimize de öğrettiği tek şey Tyrrendor dili değil. Fen Riorson'm aksine sen kazanabileceğini düşünüyorsun."

"Kazanmak *zorundayız*, yoksa ölürüz. Hepimiz ölürüz. Navarre'dakiler koruma duvarlarının arkasında güvende olduklarını düşünüyorlar ama koruma duvarları yıkılırsa ne olacak? Ya duvarlar önderlerin düşündüğü kadar güçlü değilse? Zaten

maksimum kapasiteye ulaşmış durumdalar. Koruma duvarlarının dışında yaşayan insanlardan bahsetmiyorum bile. Öyle ya da böyle, rakibimizden üstünüz, Vi. Resson'da yaptıkları gibi bir liderin arkasında örgütlendiklerini hiç görmedik ve Garrick bize onlardan birinin kaçtığını söyledi."

"Hoca dedikleri mi?" Ürpererek kollarımı gövdeme doladım. "Beni bıçaklayan kişi ona böyle diyordu. Sanırım onun öğretmeniydi."

"Birbirlerine mi *öğretiyorlar* yani? Veninler için bir tür okul mu kurmuşlar? Harika." Başını iki yana salladı.

"Siz de koruma duvarlarının arkasında değilsiniz," dedim. "Buradayken değilsiniz." Ejderhaların Vadi'deki kuluçka alanlarının sağladığı koruyucu büyülü kalkan, Navarre'm resmî dağlık sınırlarının gerisinde kalıyordu ve Aretia da dâhil olmak üzere Tyrrendor'un tüm güneybatı kıyı şeridi korumasızdı. Oradaki tek tehlikenin grifonlar olduğunu düşündüğümüzde bu gerçek hiç önemli olmazdı çünkü onlar uçurumlara tırmanacak kadar yükseğe çıkamıyorlardı.

"Buradayken değiliz," diye kabul etti. "Ama ne gariptir ki Aretia'da uykuda olan bir koruma taşı var. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum. Basgiath'takine hiçbir zaman ikisini ayrıntılı olarak karşılaştıracak kadar yaklaşmama izin verilmedi."

Kaşlarımı kaldırdım. İkinci bir koruma taşı mı? "Birleşme sırasında sadece bir tane yaratıldığını sanıyordum."

"Evet, ben de Veninlerin efsaneden ibaret olduğunu ve ejderhaların koruma duvarlarına güç sağlayan tek anahtar olduklarını sanıyordum." Omuzlarını silkti. "Ama yeni koruma kalkanı yaratma sanatı zaten kaybolmuş bir büyü, bu yüzden aslında yüceltilmiş bir heykelden ibaret. Yine de bakması güzel."

"Senin bir koruma taşın var," diye mırıldandım, düşünceler zihnimde dönüp dururken. Koruma duvarları olsaydı bu kadar çok silaha ihtiyaç duymayacaklardı. Kendi korumalarını yaratabilselerdi belki Poromiel'e uzantılar örebilirlerdi; tıpkı bizim

koruma duvarlarımızı maksimum seviyeye çıkardığımız gibi. Belki de en azından bazı komşularımızı güvende tutabilirdik...

"*İşe yaramaz* bir taş. Asıl ihtiyacımız olan şey ejderha ateşini, alaşımı eritip Veninleri yenebilecek tek silah hâline getirecek kadar yoğunlaştıran o lanet olası luminer. Tek şansımız bu."

"Ama ya koruma taşı işe yaramaz değilse?" Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Bize sadece bir tane koruma taşı olduğu ve onun sınırlarının da mümkün olan en geniş alanı kapsadığı söylenmişti. Fakat bir tane daha varsa... "Yeni koruma duvarlarının nasıl yaratılacağını bugün kimsenin bilmiyor olması, bu bilginin bir yerlerde var olamayacağı anlamına gelmez. Mesela Arşiv'de. Bu bizim silemeyeceğimiz türden bir bilgi. Her ihtimale karşı, ne pahasına olursa olsun koruyacağımız türden bir bilgi."

"Violet, aklından her ne geçiyorsa dur." Başparmağını çenesinde gezdirdi, bunu gergin olduğu zamanlarda yapardı. Onun hakkında hatırladığım şeyler inanılmazdı. "Arşiv'i düşman bölgesi olarak düşün. Bu savaşı bize kazandırabilecek tek şey silahlar."

"Ama ne işleyen bir demir atölyeniz ne de Navarre neyin peşinde olduğunuzu anlarsa kendinizi savunacak kadar biniciniz var." Panik bir örümcek gibi sırtıma tırmanıyordu. "Yani sen bu savaşı bir avuç hançerle kazanacağını mı sanıyorsun?"

"Sanki sonumuz gelmiş gibi konuşuyorsun. Gelmedi." Çenesindeki bir kas seğirdi.

"İlk ayrılıkçı isyan bir yıldan kısa süre içinde bastırıldı ve birkaç gün öncesine kadar bunun seni de bizden aldığını sanıyordum." Anlamıyordu. Anlayamazdı. O ailesini gömmemişti. "Eşyalarının yakılmasını bir kez izledim zaten."

"Vi..." Bir an tereddüt etti, sonra kollarını bana dolayıp sanki yeniden çocuk olmuşum gibi hafifçe sallanarak bana sıkı sıkı sarıldı. "Fen'in hatalarından ders aldık. Onun yaptığı gibi Navarre'a saldırmıyor veya bağımsızlık ilan etmiyoruz. Burunlarının dibinde savaşıyoruz, üstelik bir planımız var. Altı yüz yıl önce Büyük Savaş sırasında *bir şey* Veninleri öldürdü ve biz

de şu an o silahı arıyoruz. Yeni hançerler dövmek onu bulmaya yetecek kadar uzun süre savaşmamıza yardımcı olacaktır, tabii o lumineri ele geçirebilirsek. Şu anda hazır olmayabiliriz ama Navarre'ın dikkatini çekene kadar hazır olacağız." Ses tonu pek de ikna edici değildi.

Geriye doğru bir adım attım. "Hangi orduyla? Bu devrimde kaç kişisiniz?" Bu sefer kaç kişi ölecekti?

"Ayrıntıları bilmesen daha iyi..." Gerildi, sonra tekrar bana doğru uzandı. "Sana çok fazla şey söyleyerek zaten seni tehlikeye attım. En azından Aetos'u zihninin dışında tutabileceğin güne kadar daha fazla detay bilmemelisin."

Göğsüm daralırken kollarının arasından sıyrıldım. "Xaden gibi konuşuyorsun." Sesimdeki acıya engel olamamıştım. Meğer birine âşık olduğunda şairlerin bahsettiği o yüce mutluluk ancak o kişi de seni seviyorsa hissedilebiliyormuş. Peki ya o kişi değer verdiğin herkesi ve her şeyi tehlikeye atacak sırlar saklıyorsa? Aşk, ölme nezaketini bile göstermezdi. Sadece sefalete dönüştürdü. Göğsümdeki ağrı da buydu işte: Sefalet.

Çünkü aşkın kökeninde umut vardı. Yarınlara dair umut. Olabileceklere dair umut. Her şeyinizi emanet ettiğiniz birinin onları sarmalayıp koruyacağına dair umut. Peki ya umudu öldürmek? O lanet şey bir ejderhayı öldürmekten daha zordu.

Derimin altında belli belirsiz bir uğultu hissettim ve yoğunlaşan duygularıma cevap olarak Tairn'in gücü içimde büyürken yanaklarıma bir sıcaklık yayıldı. En azından hâlâ ona erişebildiğimi biliyordum. Venin'in zehri onu benden kalıcı olarak almamıştı. Ben hâlâ bendim.

"Ah." Brennan bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı. "Onun neden kıçı yanmış gibi odadan kaçtığını merak ediyordum ben de. İşler yolunda gitmiyor mu yoksa?"

Brennan'a ters ters baktım. "Ayrıntıları *bilmesen* daha iyi."

Kıs kıs güldü. "Yapma ama, kız kardeşime soruyorum, Öğrenci Sorrengail'e değil."

"Altı yıldır ölü taklidi yaptıktan sonra hayatıma bir anda geri döndün, bu yüzden şimdilik aşk hayatım hakkında konuşmak istemeyişimi lütfen mazur gör. Peki ya sen? Evli misin? Çocuğun var mı? İlişkin boyunca yalan söylediğin biri var mı?"

İrkildi. "Eşim yok. Çocuğum da yok. Mesaj alındı." Ellerini binici kıyafetinin ceplerine sokarak iç geçirdi. "Bak, pislik gibi davranmak istemiyorum ama hafıza okuyuculara karşı kalkanlarını her zaman sağlam tutmayı öğrenene kadar detayları bilmesen daha iyi olur..."

Dain'in bana dokunması, bunu, *Brennan'ı* görmesi düşüncesiyle irkildim. "Haklısın. Sakın bana söyleme."

Brennan gözlerini kıstı. "Çok kolay kabul ettin."

Başımı iki yana sallayıp kapıya yöneldim ve omzumun üzerinden, "Başka birinin daha ölümüne sebep olmadan gitmeliyim," diye seslendim. Ne kadar çok şey görürsem onun için de buradaki herkes için de o kadar büyük bir yük hâline gelirdim. Ve burada ne kadar uzun kalırsak... Tanrılar aşkına. Diğerleri.

"*Geri dönmeliyiz*," dedim Tairn'e.

"*Biliyorum.*"

Bana yetişen Brennan'ın çenesi kasılmıştı. "Basgiath'a geri dönmenin senin için en iyi plan olduğundan emin değilim." Yine de kapıyı açtı.

"Doğru. Ama senin için en iyi plan bu."

Brennan'la Turuncu Hançerkuyruğu Marbh ve Tairn'le ben, Sgaeyl'e –Xaden'ın daha da uzun ağaçların gölgesinde bir şeyi koruyormuş gibi dikilen devasa, lacivert hançerkuyruğuna– ulaştığımızda çok gergindim. *Andarna.* Sgaeyl dişlerini göstererek Brennan'a hırladı ve keskin pençelerini çıkararak ona doğru tehditkâr bir adım attı.

"Hey! O benim abim," diye uyardım onu, ikisinin arasına girerek.

"Bunu biliyor," diye mırıldandı Brennan. "Sadece benden hoşlanmıyor. Hiçbir zaman hoşlanmadı."

"Üzerine alınma," dedim ona dönerek. "Xaden'dan başka kimseyi sevmiyor ve bana da sadece katlanıyor, gerçi aramızdaki yakınlık gittikçe büyüdüğünü söyleyebilirim."

"*Bir tümör gibi*," diye yanıt verdi Sgaeyl, dördümüzü birbirine bağlayan zihinsel bağ aracılığıyla. Sonra başı yana döndü, benim de içim hareketlendi.

Zihnimin bir köşesindeki gölgeli, parıldayan bağ kuvvetlenerek beni hafifçe çekti. "Aslında Xaden bu tarafa doğru geliyor," dedim Brennan'a.

"Bu gerçekten çok garip." Kollarını göğsünde kavuşturarak arkasına baktı. "Siz ikiniz birbirinizi her zaman hissedebiliyor musunuz?"

"Sayılır. Bu Sgaeyl ve Tairn arasındaki bağ sayesinde oluyor. İnsan alışıyor demek isterdim ama alışmıyor." Koruluğa doğru yürüdüm ve Sgaeyl bana büyük bir iyilik yapıp ondan çekilmesini istememe gerek bırakmadan sağa doğru iki adım attı; böylece onunla Tairn'in arasına geçebildim, tam da şeyin önüne...

Bu. Da. Ne?

Olamaz... Hayır. İmkânsızdı bu.

"*Sakin ol. Telaşına tepki verip öfkeli uyanacak*," diye uyardı Tairn.

Birkaç gün öncesine göre neredeyse iki kat daha büyümüş olan uyuyan ejderhaya baktım ve zihnimdekiyle karşımda gördüğümü, aramızdaki bağ sayesinde içten içe zaten bildiğim şeyle bağdaştırmaya çalıştım. "Bu..." Başımı iki yana salladım, nabzım hızlanmıştı.

"Bunu beklemiyordum," dedi Brennan sessizce. "Riorson bu sabah rapor verirken bazı detayları atlamış. Daha önce bir ejderhanın bu kadar hızlı büyüdüğünü hiç görmemiştim."

"Pulları siyah." Evet ama bunu söylemek durumun gerçekliğini kavramama pek fayda etmiyordu.

"*Ejderhalar sadece yavruyken altın tüylü olurlar.*" Tairn'in sesi alışılmadık derecede sabırlıydı.

Brennan'ın sözlerini tekrarlayarak, "Ne kadar hızlı büyümüş," diye fısıldadıktan sonra inledim. "Enerji kullanımından. Onu büyümeye zorladık. Resson'da. Zamanı çok uzun süre durdurdu. Onu büyümeye zorladık... zorladım." Bunu söylemeden duramıyordum.

"*Daha yavaş bir hızda da olsa eninde sonunda büyüyecekti, Gümüş.*"

"Tamamen büyüdü mü?" Gözlerimi ondan alamıyordum.

"*Hayır, ergen diyebileceğimiz bir yaşta. Rüyasız Uyku'ya girebilsin ve büyüme sürecini tamamlayabilsin diye onu Vadi'ye geri götürmeliyiz. O uyanmadan önce seni uyarmalıyım, bu yaşlar tehlikeli yaşlardır.*"

"Onun için mi? Tehlikede mi?" Korku dolu bakışlarımı bir an için Tairn'e çevirdim.

"*Hayır, sadece etrafındaki herkes için tehlikeli olurlar. Ergenlerin bağ kurmamasının bir sebebi vardır. İnsanlara karşı sabırları yoktur. Ya da yaşlılara. Ya da mantığa,*" diye homurdandı.

"Yani tıpkı insanlar gibi." Bir ergen. Muhteşem.

"*Dişleri ve kullanabileceği bir ateşi olması dışında.*"

Pulları o kadar koyu bir siyahtı ki, yukarıdaki yaprakların arasından süzülen titrek güneş ışığında neredeyse mor renkte –aslında yanardöner demek daha doğru olabilirdi– parıldıyordu. Bir ejderhanın pullarının rengi kalıtsaldı...

"Dur bir saniye. O senin yavrun mu?" diye sordum Tairn'e. "Tanrılara yemin olsun, eğer benden sakladığın bir sır daha varsa ben..."

"*Sana geçen yıl da söyledim, o bizim soyumuzdan değil,*" diye cevap verdi Tairn, başını incinmiş gibi yukarı kaldırarak. "*Siyah ejderhalar nadir bulunur ama hiç duyulmamış bir şey de değildir.*"

"Ben de onlardan ikisiyle birden bağ kurdum, öyle mi?" diye çıkıştım ona ters ters bakarak.

"*Esasında siz birbirinizle bağ kurduğunuzda o altın rengiydi. Pullarının hangi renge dönüşeceğini o bile bilmiyordu. Sadece inlerimizin en yaşlıları bir yavrunun pigmentini hissedebilir. Hatta Codagh'a göre geçen yıl yumurtadan iki siyah ejderha daha çıkmış.*"

"Bu işleri kolaylaştırmıyor." Andarna'nın düzenli nefeslerini dinleyince onun gerçekten iyi olduğuna ikna olmaya karar verdim. Dev gibiydi ama... iyiydi. Kendi yüz hatlarını hâlâ görebiliyordum; eskiye göre biraz daha yuvarlaklaşmış burnu, sarmal boynuzları, uyurken kanatlarını toplama şekli bile... kendisiydi, sadece daha büyüktü. "Eğer o bir gürzkuyruksa..."

"*Kuyrukları tercihler ve ihtiyaçlar belirler.*" Öfkeyle soluk verdi. "*Size okulda hiçbir şey öğretmiyorlar mı?*"

"Tüm özellikleri bilinen bir tür olduğunuz pek söylenemez." Eminim Profesör Kaori böyle bir şeyin varlığından haberdar olsa ağzı sulanırdı.

Zihnimi saran o gölgeli bağ aniden güçlendi.

"Daha uyanmadı mı?" Xaden'ın tok sesi her zamanki gibi nabzımı hızlandırmıştı.

Arkamı döndüğümde onun Brennan'ın arkasında, Imogen, Garrick, Bodhi ve diğerleriyle birlikte uzun otların arasında durduğunu gördüm. Bakışlarım tanımadığım öğrencilere takıldı. İki erkek ve bir kadın vardı. Birlikte savaşmış olmamamıza rağmen onları sadece koridorlarda görmem son derece garipti. İsimlerinin ne olduğu hakkında en ufak fikrim olmadığı için kendimden utandım. Gerçi Basgiath, takımlarımız dışından insanlarla arkadaşlık kurabileceğimiz bir yer değildi.

Veya ilişki yaşayabileceğimiz.

Hayatımın her gününü senin güvenini tekrar kazanmak için harcayacağım. Birbirimize bakarken aramızdaki boşluğu Xaden'ın sözlerinin anısı doldurdu.

"Geri dönmek zorundayız." Kollarımı göğsümde kavuşturarak kavgaya hazırlandım. "Kurul ne derse desin, geri dönmezsek isyan damgası taşıyan tüm öğrencileri öldürürler."

Xaden sanki çoktan aynı sonuca varmış gibi başıyla onayladı.

Brennan, "Söyleyeceğin her yalanı yakalayacak ve seni infaz edecekler, Violet," diye karşılık verdi. "Aldığımız istihbarata göre General Sorrengail senin kayıp olduğunu çoktan öğrenmiş."

Savaş Oyunları görevleri dağıtılırken kürsüde değildi. Bu yıl oyunlardan onun yardımcısı Albay Aetos sorumluydu.

Bilmiyordu.

"Annemiz beni öldürmelerine izin vermez."

"Bunu bir daha söyle," dedi Brennan usulca. Başını yana eğdi ve o an babamıza o kadar çok benzedi ki gözlerimi birkaç kez kırpıştırmak zorunda kaldım. "Ve bu sefer bunu ciddi ciddi söylediğine kendini ikna etmeye çalış. General görevine o kadar sadık ki alnına *Evet, Veninler gerçek, şimdi sınıfına dön* dövmesi bile yaptırabilir."

"Bu beni öldüreceği anlamına gelmez. Hikâyemize inanmasını sağlayabilirim. Anlatan ben olursam inanmak *isteyecektir*."

"Seni öldürebileceğini düşünmüyor musun yani? Seni Biniciler Bölüğü'ne attı!"

Tamam, bu konuda haklıydı. "Evet, bunu yaptı ama bak sonra ne oldu? Binici oldum. Annem pek çok şey olabilir ama Albay Aetos'un, hatta Markham'ın kanıt olmadan beni öldürmesine izin vermez. Sen eve dönmediğinde neler yaşadığını bilmiyorsun, Brennan. O... yıkılmıştı."

Brennan yumruklarını sıktı. "Benim adıma yaptığı iğrenç şeyleri biliyorum."

"Orada değildi," dedi tanımadığım adamlardan biri, diğerleri dönüp ona bakınca ellerini kaldırdı. Diğerlerinden daha kısaydı; omzunda Üçüncü Takım, Alev Bölümü arması, açık kahverengi saçları ve Amari heykellerinin ayaklarının dibindeki melekleri hatırlatan pembemsi, yuvarlak bir yüzü vardı.

"Ciddi misin, Ciaran?" Açık tenini güneşten korumak için elini alnına siper eden siyah saçlı ikinci sınıf öğrencisinin omzundaki Birinci Takım, Alev Bölümü arması görünüyordu, kız sonra *piercing*li kaşını kaldırarak ona baktı. "General Sorrengail'i mi savunuyorsun?"

"Hayır, Eya, savunmuyorum. Ama görevler dağıtılırken o orada değildi..." Cümlesini tamamlamadan kaşlarını çattı. "Ve bu yıl Savaş Oyunları'ndan Aetos sorumluydu," diye ekledi.

Ciaran ve Eya. İri cüsseli Garrick'in yanında duran, koyu kahverengi eliyle gözlüğünü sivri burnundan yukarı doğru iterek düzelten zayıf adama baktım. "Çok özür dilerim ama adın nedir?" Hepsinin adını bilmemek bana yanlış geliyordu.

"Masen," diye cevap verdi gülümseyerek. "Ve eğer bu senin kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa" –Brennan'a baktı– "annenin bu yılki Savaş Oyunları'yla bir ilgisi olduğunu ben de sanmıyorum. Aetos her şeyi babasının planladığını açık açık söyledi."

Lanet olası *Dain*.

"Teşekkür ederim." Brennan'a döndüm. "Annemin başımıza gelecekleri bilmediğine dair hayatım üzerine bahse girerim."

Eya, "Bizimkiler üzerine bahse girmeye de hazır mısın?" diye sordu. İkna olmadığı belliydi, onu desteklesin diye Imogen'a baktı ama aradığı desteği bulamadı.

"Ben gitmemizden yanayım," dedi Garrick. "Bu riski almak zorundayız. Eğer geri dönmezsek diğerlerini öldürürler, ayrıca Basgiath'tan gelen silah akışını kesemeyiz. Kimler kabul ediyor?"

Xaden ve Brennan'ınkiler hariç tüm eller teker teker havaya kalktı.

Xaden'ın çenesi kasılmış, kaşlarının arasında iki küçük çizgi belirmişti. Bu yüz ifadesini tanıyordum. Düşünüyor, plan yapıyordu.

Brennan ona, "Aetos ona elini sürerse biz Aretia'yı siz de hayatınızı kaybedersiniz," dedi.

Xaden, "Aetos'u zihninden uzak tutması için onu eğiteceğim," diye cevap verdi. "Tairn'i zihninden uzak tutmayı öğrendiği için zaten kendi döneminin en güçlü kalkanını kullanabiliyor. Tek yapması gereken kalkanlarını her zaman sağlam tutmayı öğrenmek."

İtiraz etmedim. Aramızdaki bağ sayesinde zihnimle doğrudan bir bağlantısı vardı, bu da onu pratik yapmak için en mantıklı seçim hâline getiriyordu.

"Peki ya bir hafıza okuyucuyu zihninden uzak tutmayı başarana kadar ne olacak? Sen *orada* değilken o adamın ellerini Violet'tan nasıl uzak tutacaksın?" dedi Brennan.

"Onu en zayıf noktasından, gururundan vurarak." Xaden'ın dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Herkes gitmek istediğinden eminse Andarna uyanır uyanmaz uçacağız."

Garrick bizim adımıza, "Eminiz," diye cevap verdi ve ben de boğazımda oluşan düğümü yutmaya çalıştım.

Doğru karar buydu. Ama aynı zamanda bizi öldürtebilirdi de.

Arkamdan bir hışırtı geldi ve döndüğümde Andarna'nın ayağa kalktığını gördüm, altın gözlerini yavaşça kırpıştırdı ve yeni çıkmış pençelerini açtı. İçimi dolduran rahatlama ve sevinç, onu ayağa kalkmaya çabalarken görünce sönüverdi.

Ah... Tanrılar aşkına. Bana yeni doğmuş bir atı anımsatıyordu. Kanatları ve bacakları vücuduyla orantısız görünüyor, dik durmak için mücadele ederken sağa sola sallanıyordu. Uçmasına imkân yoktu. Uçuş sahasında yürüyebileceğinden bile emin değildim.

"Selam," dedim gülümseyerek.

"*Artık zamanı durduramıyorum.*" Beni dikkatle izliyordu. Altın rengi gözlerindeki bakış bana Sunum'u hatırlatmıştı.

"Biliyorum." Başımla onayladım ve gözlerindeki bakır rengi çizgileri inceledim. Onlar daha önce de var mıydı?

"*Hayal kırıklığına uğramadın mı?*"

"Hayattasın. *Hepimizi* hayatta tuttun. Nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirim ki?" Kırpıştırmadığı gözlerine bakarken göğsüm sıkıştı ve bir sonraki sözlerimi dikkatle seçtim. "Bu yeteneği sadece küçükken kullanabileceğini başından beri biliyorduk ve sen, bir tanem, artık küçük değilsin." Göğsünden bir hırıltı yükselince kaşlarımı kaldırdım. "Sen... iyi misin?" Bunu hak edecek ne söylemiştim ki?

"*Ergenler*," diye homurdandı Tairn.

"*İyiyim*," diye tersledi Andarna ve gözlerini kısarak Tairn'e baktı. "*Hemen gidiyoruz.*" Kanatlarını açtı ama sadece bir tanesi tam olarak açıldı. Andarna bu dengesiz ağırlığın altında tökezleyerek ileriye doğru savruldu.

Xaden'ın gölgeleri ağaçların arasından fırlayıp Andarna'nın göğsünü sararak yüzüstü düşmesini engelledi.

Of. Lanet olsun.

Andarna dengesini korumaya çalışırken Bodhi, "Sanırım o koşum takımında bazı değişiklikler yapmamız gerekecek," dedi. "Bu birkaç saatimizi alacak."

"*Onu Vadi'ye geri uçurabilir misin?*" diye sordum Tairn'e. "*Artık... kocaman.*"

"*Böylesi bir hakaret yüzünden daha önemsiz binicileri öldürdüğüm oldu.*"

"*Ne kadar dramatiksin.*"

"*Kendim uçabilirim*," dedi Andarna, Xaden'ın gölgelerinin yardımıyla dengesini sağlayarak.

"Ne olur ne olmaz diye," dedim ama Andarna bana haklı bir şüpheyle baktı.

"Koşum takımını hızlıca hallet," dedi Xaden. "Bir planım var ama bunun işe yaraması için kırk sekiz saat içinde geri dönmemiz gerekiyor ve bunun bir günü uçuşta geçecek."

"Kırk sekiz saat içinde ne var?" diye sordum.

"Mezuniyet."

Bir Biniciler Bölüğü Mezuniyeti kadar değerli, heyecan verici ve... hayal kırıklığı yaratan bir an yoktur. Piyadeler Bölüğü'nü kıskandığım tek an budur işte. O bölükteki öğrenciler nasıl tören yapılacağını çok iyi biliyorlar.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMİ OLMAYAN BASKI)

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Gün doğumundan bir saat önce yaklaştığımız, hâlâ karanlık ve ıssız görünen Basgiath'taki uçuş sahası dağların manzarasını kucaklıyor, sürü gözden uzak kalmak için elinden geleni yapıyordu.

"*Bu, birilerinin bizi inerken fark etmeyeceği anlamına gelmez,*" diye hatırlattı Tairn, on sekiz saattir Aretia'dan buraya hiç durmadan uçmasına rağmen kanatlarını istikrarlı bir çabayla çırpmaya devam ediyordu. Andarna'yı fark edilmeden Vadi'ye ulaştırmak için elimizdeki zaman çok kısıtlıydı ve bunu kaçırırsak tüm yavruları tehlikeye atmış olurduk.

"*Kendi yavrularını sadece grifon havacılarına karşı değil, güvenmeleri gereken insanlara karşı da korumak zorunda kalacaklarını bile bile Gökkubbe'nin, ejderhaların insan binicilerle bağ kurmasına neden izin verdiğini hâlâ anlamıyorum.*"

"*Bu hassas bir denge,*" diye yanıt verdi Tairn, yer şekillerini takip ederek sola döndüğünde. "*İlk altı binici altı yüz yıl önce, halklarını kurtarmanın çaresizliğiyle ejderha inlerine yaklaşmışlardı. Bu ejderhalar ilk Gökkubbe'yi oluşturanlardı ve yalnızca kuluçka*

alanlarını daha büyük bir tehdit olan Veninlerden korumak için insanlarla bağ kurdular. Bizlerin koruma duvarları örecek ya da rünler işleyecek başparmaklarımız yok. Her iki tür de birbirine karşı hiçbir zaman tamamen dürüst olmadı, her ikisi de diğerini kendi çıkarları doğrultusunda kullanıyor, daha fazlası değil."

"*Senden bir şey saklamak hiç aklıma gelmedi.*"

Tairn boynunda hiç kemik yokmuş gibi görünmesine neden olan o garip hareketi yaparak başını çevirip hafifçe kısılmış gözlerini bir anlığına bana dikti, sonra dikkatini tekrar araziye verdi. "*Son dokuz ayı telafi etmek için şu anda değerli sorularını yanıtlamaktan başka bir şey yapamam.*"

"*Biliyorum,*" dedim sessizce, sözlerinin, ağzıma yayılan ihanetin buruk tadını yok etmesini dileyerek. Bunu aşmam gerekecekti. Biliyordum. Tairn, Sgaeyl'e eş bağıyla bağlıydı, bu yüzden en azından yaptığı her şeyi benden saklamak için bir nedeni vardı. Andarna'yı da onun yaptığını taklit eden bir çocuk olduğu için suçlayamazdım. Fakat Xaden için durum tamamen farklıydı.

"*Yaklaşıyoruz. Hazırlan.*"

"*Sanırım yılın başlarında yere yuvarlanarak inme üzerinde çalışmalıydık,*" diye şaka yaptım. Tairn öne eğilerek alçalırken eyerimin kulpunu sıkıca kavradım, ağırlığım da onunla birlikte öne doğru kaydı. Eyerde geçirdiğim saatlerin acısı daha sonra çıkacaktı ama yaz rüzgârını yüzümde hissetmeyi hiçbir şeye değişmezdim.

"*Yuvarlanarak iniş yapmak, çarpma ânında seni lime lime eder,*" diye karşılık verdi.

"*Bunu bilemezsin,*" diye karşı çıktı Andarna, artık hep böyle konuşacak gibi görünüyordu; her ağzını açtığında Tairn'e yanıldığını söyleyerek.

Tairn'in göğsünden yükselen hırıltı, altımdaki eyeri ve Andarna'yı göğsünde tutan koşum takımını titretti.

Gülmemeye çalışarak, "*Yerinde olsam dikkat ederdim,*" dedim Andarna'ya. "*Tairn yorulup seni düşürebilir.*"

"*Gururu buna asla izin vermez.*"

"*Bunu, yirmi dakika boyunca koşum takımını takmayacağım diye inat eden ejderha mı söylüyor?*" diye karşılık verdi Tairn.

"*Pekâlâ çocuklar, tartışmayalım.*" Kaslarım gerildi ve Tairn dalışa geçip Basgiath Dağı'nın kenarını teğet geçerek tekrar görüş alanımıza giren uçuş sahasına yönelirken uyluklarımdaki kayış derime gömüldü.

"*Hâlâ kimse yok,*" dedi Tairn.

"*Biliyorsun, yuvarlanarak iniş yapmak ikinci yıl öğretilen manevralardan biri.*" Ustalaşmak istediğim bir manevra değildi ama öğrenmek zorunda olduğum da bir gerçekti.

"*Senin yapmayacağın bir manevra,*" diye homurdandı Tairn.

Andarna, "*Onu sen taşımazsan belki ben taşırım,*" diye ekledi. Son kelimesine ejderhalara yakışır bir esneme eşlik etmişti.

"*Belki de bağ kurduğumuz bu insanı Malek'e kavuşturmaman için önce kendi inişlerin üzerinde çalışmalısın.*"

Anlaşılan uzun bir sene olacaktı.

Tairn uçuş sahası olarak da bilinen kanyona inerken midem kasıldı.

"*Andarna'yı Vadi'ye bırakacağım, sonra geri dönüp buralarda dolanırım.*"

"*Dinlenmen gerek.*"

"*Sekizinizi kürsüye çıkarıp idam etmeye karar verirlerse dinlenmek diye bir şey söz konusu olamaz.*" Sesindeki endişe yüzünden boğazım düğüm düğüm oldu. "*İşlerin senin istediğin gibi gitmeyeceğine dair en ufak bir şüphe bile duyarsan bana seslen.*"

"*Her şey yolunda gidecek,*" dedim onu sakinleştirmek için. "*Bana bir iyilik yap ve Sgaeyl'e Xaden'la konuşmam gerektiğini söyle.*"

"*Sıkı tutun.*"

Zemin hızla yaklaştı ve Tairn inişimizi yavaşlatmak için kanatlarını açarken ben uyluklarımdaki kayışa uzanıp parmaklarımı tokalara geçirdim. Tairn yere indiğinde ivme beni öne doğru fırlattı ama kendimi yeniden oturağa çektim, sonra da kayışları çözdüm.

Çoktan sızlamaya başlayan kaslarımı görmezden gelerek omzuna tırmanırken, "*Onu buradan çıkar*," dedim.

Andarna yüzünden eğemediği ön bacağından aşağı kayarken Tairn, "*Gereksiz risk alma*," dedi.

Ayaklarım toprağa değdiğinde öne doğru tökezleyerek dengemi sağlamayı başardım. "Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım, dönüp onun ve Andarna'nın bacağını okşadım, sonra önlerinden çekilmek için ileri doğru koştum.

Tairn, Sgaeyl'in insafsız bir ustalıkla yere inmekte olduğu sağ tarafa baktı, binicisi de benzer bir ustalıkla Sgaeyl'in üzerinden indi. "*Kanat lideri yaklaşıyor.*"

Bunu atlatıp hayatta kalabilirsek sadece birkaç saat daha benim kanat liderim olacaktı.

Xaden, Tairn'e havalanması için geniş bir alan bırakarak bana doğru yürüdü.

Ardından Sgaeyl de havalandı, onları sürünün geri kalanı takip etti. Sanırım artık tek başımızaydık.

Uçuş gözlüğümü başımın üstüne kaldırıp ceketimin fermuarını açtım. Basgiath'ta temmuz ayı, bu kadar erken vakitte bile bunaltıcı olurdu.

"Gerçekten de Tairn'den Sgaeyl'e benimle konuşmak istediğini söylemesini mi istedin?" diye sordu Xaden, güneşin ilk ışıkları dağların tepelerini mora boyarken.

"Evet." Hançerlerimin uçuş sırasında düşmediğinden emin olmak için ellerimi kınların üzerinde gezdirdim ve diğerlerinin biraz önünde uçuş alanını terk edip İmtihan'ın yanından geçerek bizi bölüğe götürecek olan basamaklara doğru ilerledik.

"Unutmadın değil mi, benimle..." Önüme geçip geri geri yürürken başının yan tarafına dokundu. Rüzgârdan darmadağınık olmuş koyu saçlarının alnına düşen tutamını geriye itmemek için ellerimi sıktım. Birkaç gün önce olsa ona çekinmeden dokunabilirdim. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip onu öpmek için kendime çekerdim.

Ama bu eskidendi, şimdiyse durum farklıydı.

"O şekilde konuşmak bana biraz fazla..." Tanrılar aşkına, neden bu kadar zordu bu? Xaden söz konusu olduğunda, geçen yıl uğruna feda ettiğim her şey bir anda silinip gitmiş ve ikimizin de koşmayı seçtiğinden emin olmadığım bir engelli parkurun başlangıç çizgisine geri dönmüşüz gibi hissediyordum. Omuzlarımı silktim. "Samimi geliyor."

"Peki biz samimi değil miyiz yani?" Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü birden çok kez bacaklarını bana doladığını..."

İleri atılıp elimle ağzını kapattım. "Yapma." Aramızdaki inanılmaz çekimi görmezden gelmek, birlikteyken nasıl olduğumuzu bana hatırlatmasına gerek kalmadan da yeterince zordu. Fiziksel olarak ilişkimiz –ya da bu her neyse– mükemmeldi. Mükemmelden de öteydi. Cehennem kadar ateşli ve bağımlılıktan öte bir şeydi. Avucumun hassas derisini öptüğünde tüm vücudum ısınıverdi. Elimi çektim. "Bizi idam etmeseler bile kesinlikle bir duruşma olacak ama sen hâlâ şaka yapıyorsun."

"İnan bana, şaka yapmıyorum." Merdivene ulaştığımızda döndü ve önden inmeye başlarken omzunun üzerinden bana baktı. "Bana soğuk davranmadığına şaşırdım ama kesinlikle şaka yapmıyorum."

"Benden bilgi sakladığın için sana kızgınım. Seni görmezden gelmek bunu çözmez."

"İyi bir noktaya değindin. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Aretia'dan beri aklımda olan bir soru var."

"Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?" Basamakların dibine ulaştı ve bana kuşkulu bir bakış attı. "İletişimde iyi değilsin, değil mi? Merak etme. Kalkanınla birlikte bunun üzerinde de çalışacağız."

"Bunu senden duymak ne kadar da... tuhaf." Sağ tarafımızda yükselen güneşin ışığı Xaden'ın sırtına bağladığı iki kılıçtan yansırken bölüğe giden yola yöneldik. "Bu devrim hareketinin dost olarak gördüğü herhangi bir kâtip var mı?"

"Hayır." Kale önümüzde belirdi, kuleleri tünelin geçtiği sırtın kenarından görünüyordu. "Onların çoğuna güvenerek büyüdüğünü biliyorum..."

"Başka bir şey söyleme." Başımı iki yana salladım. "Kendimi Dain'den korumayı öğrenene kadar olmaz."

"Dürüst olmak gerekirse planı bir kenara bırakıp onu köprüden atmayı düşünüyordum." Ciddiydi ve onu suçlayamazdım. Dain'e hiçbir zaman güvenmemişti ve Savaş Oyunları sırasında yaşananlardan sonra benim de ona güvenemeyeceğimden artık yüzde doksan dokuz emindim. Asıl can sıkıcı olan Dain'in eskiden en iyi arkadaşım olduğunu bana sürekli haykıran o yüzde birdi.

Dain'in Athebyne'de başımıza gelecekleri bilip bilmediğini sorgulamama neden olan yüzde bir. "İşe yarar ama bunun istediğimiz güven etkisini yaratacağından emin değilim."

"Peki *bana* güveniyor musun?"

"Karmaşık olmayan bir cevap mı istiyorsun?"

"Baş başa geçirebileceğimiz zamanın sınırlı olduğu göz önüne alındığında öyle olmasını tercih ederim." Tünele açılan uzun kapıların önünde durdu.

"Hayatım pahasına. Ne de olsa senin hayatın da buna bağlı." Gerisi bana karşı ne kadar açık olduğuna bağlıydı ama muhtemelen şu an ilişkimizin durumunu konuşmanın zamanı değildi.

Başıyla onaylamadan önce gözlerinde hayal kırıklığı gördüğüme yemin edebilirdim, sonra hızla bize yetişmekte olan diğer altı kişiye baktı. "Aetos'un sana dokunmasına izin vermeyeceğim fakat sen de onun suyuna gitmek zorunda kalabilirsin."

"Bu meseleyi önce benim halletmeme müsaade et. Sonra işe yarayacağını düşündüğün her şeyi yapabilirsin." Basgiath'ın saati duyuran çanları konuşmamızı böldü. Mezuniyet için toplanmamıza on beş dakika vardı.

Diğerleri bize ulaştığında Xaden omuzlarını dikleştirdi, yüzüne ifadesiz bir maske takındı. "Herkes ne olacağını anlıyor, değil mi?"

Bu, sır sakladığı için benden af dileyen adam değildi, ayrıca Aretia'da güvenimi geri kazanmaya yemin eden kişi olmadığı da kesindi. Hayır, bu Xaden yatak odamdaki saldırganları hiç düşünmeden katleden ve sonrasında bir dakika bile uyumadan geceler boyu beni koruyan kanat lideriydi.

Garrick, savaştan önce ısınmaya ihtiyacı varmış gibi boynunu esneterek, "Hazırız," dedi.

"Hazırız." Masen gözlüğünü burnunun üstünde kaydırarak başıyla onayladı.

Teker teker, hepsi hazır olduğunu söyledi.

"Hadi yapalım şu işi." Çenemi kaldırdım.

Xaden bana uzun uzun, ciddiyetle baktıktan sonra başıyla onayladı.

Tünele girdiğimizde midem kasıldı; yanından geçtiğimiz büyücü ışıkları titreşiyordu. Biz ilerlemeye başladığımızda diğer kapı çoktan açılmıştı. Xaden yanımda yürümeye başladığında itiraz etmedim. Bölüğe ayak basar basmaz tutuklanma ya da daha kötüsü, diğerlerinin ne bildiğine bağlı olarak öldürülme ihtimalimiz vardı.

Güç içimde yükselerek derimin altında uğulduyordu; tam olarak yanmasa da ihtiyacım olduğunda hazır hâle geliyordu

fakat kayalarla dolu avluya çıkarken etrafta kimse yoktu. Bu alanın biniciler ve eğitmenlerle dolmasına dakikalar vardı.

Karşılaştığımız ilk biniciler üniformalarındaki İkinci Kanat armaları ve ukala tavırlarıyla yatakhaneden çıkıp avluya girdiler.

"Bakın sonunda kimler gelmiş? Bahse girerim oyunları kazandığınızı düşünüyordunuz, değil mi Dördüncü Kanat?" dedi saçları orman yeşiline boyanmış bir binici sırıtarak. "Ama kazanamadınız! Siz gelmeyince *hepsini* İkinci Kanat kazanmış oldu!"

Xaden yanlarından geçerken onlara bakma zahmetine bile girmedi.

Diğer yanımdaki Garrick orta parmağını kaldırdı.

"Sanırım bu, kimsenin gerçekte ne olduğunu bilmediği anlamına geliyor," diye fısıldadı Imogen.

"O zaman bunun işe yaraması ihtimali var," diye cevap verdi Eya ve güneş ışığı, kaşındaki *piercing*de parıldadı.

"Tabii ki hiç kimse bilmiyor," diye mırıldandı Xaden. Akademik binanın tepesine baktı. Bakışlarını takip ederek en uzaktaki kulenin tepesinde bulunan çukurda yanan ateşi görünce kalbim sıkıştı. Hiç şüphesiz, Savaş Oyunları'nda başarılı olamayan öğrencilerin eşyalarının Malek'e sunulmasını bekliyorlardı. "Bizim yüzümüzden kendilerini ifşa etmezler."

Yatakhanelerin girişinde hepimiz birbirimize baktık, sonra plana uygun olarak tek kelime etmeden dağıldık. Xaden koridorda peşimden gelip son dokuz aydır evim dediğim küçük hole girdi ama ilgilendiği şey benim odam değildi.

Xaden Liam'ın kapısını açarken kimsenin bizi görmediğinden emin olmak için sağa sola baktım. Bana işaret edince kolunun altından geçip odaya girdim, başımın üstündeki büyücü ışığı yandı.

Xaden kapıyı arkamızdan kaparken göğsüm kederin ağırlığıyla çökecekmiş gibi hissettim. Liam birkaç gece önce o yatakta uyumuştu. O masada ders çalışmıştı. Komodinin üzerindeki yarım kalmış heykelcikleri oymuştu.

"Çabuk olmalısın," diye hatırlattı Xaden.

"Olacağım," diye söz verdim ve doğruca masasına gittim. Orada kitapları ve kalemlerinden başka bir şey yoktu. Gardırobunu, şifonyerini ve yatağının ayak ucundaki sandığı kontrol ettim ama bir şey bulamadım.

Kapıda nöbet tutan Xaden, "Violet," diye sessizce uyardı.

"Biliyorum," dedim omzumun üzerinden. Tairn ve Sgaeyl Vadi'ye vardıkları anda tüm ejderhalar onların döndüğünü öğrenmiş olacaktı, bu da bölük yönetiminin tüm üyelerinin bizim de burada olduğumuzu öğreneceği anlamına geliyordu.

Ağır şiltenin köşesini kaldırınca derin bir oh çekerek sicime sarılmış mektup yığınını aldım ve yatağı yerine bıraktım.

"Aldım." Ağlamayacaktım. Hâlâ onları odamda saklamak zorundayken bunu yapamazdım.

Ama ya sonra benim eşyalarımı yakmaya gelirlerse ne olacaktı?

"Hadi gidelim." Xaden kapıyı açtı ve koridora çıktım, aynı anda Rhiannon da –bölükteki en yakın arkadaşım– diğer takım arkadaşlarımızdan biri olan Ridoc'la birlikte odasından çıktı.

Of. Kahretsin.

"Vi!" Rhi'nin ağzı açık kaldı ve öne doğru atılarak bana sarıldı. "Dönmüşsün!" Beni sıkıca kavradı, ben de kendimi bir an için onun kollarına bıraktım. Sanki onu görmeyeli altı gün değil de yıllar olmuştu.

"Döndüm," dedim, mektupları bir kolumun altına sıkıştırıp diğer kolumu ona sardım.

Omuzlarımı sıktı, sonra beni geri itti; yüzümü tarayan kahverengi gözleri ona söylemek zorunda kalacağım yalan için kendimi korkunç hissetmeme neden oldu. "Herkes öyle şeyler söyledi ki öldüğünü sandım." Bakışları başımın üzerine kaydı. "İkinizin de öldüğünü sandım."

"Bir de kaybolduğun söylentisi dolaşıyordu," diye ekledi Ridoc. "Ama kiminle birlikte olduğunu düşünürsek hepimiz

ölüm teorisinin daha mantıklı olduğunu varsaydık. Yanıldığımıza sevindim."

"Her şeyi daha sonra açıklayacağıma söz veriyorum ama şimdi bir iyiliğe ihtiyacım var," diye fısıldadım boğazım düğümlenerek.

"Violet." Xaden sesini alçaltmıştı.

"Ona güvenebiliriz," dedim Xaden'a bakarak. "Ridoc'a da."

Xaden hiç memnun görünmüyordu. Sanırım gerçekten de eve dönmüştük.

Rhi kaşlarını endişeyle çatarak, "Neye ihtiyacınız var?" diye sordu.

Geriye doğru bir adım atarak mektupları eline tutuşturdum. Onun ailesi de her şeyi yakma geleneğine her zaman uymuyordu. Beni anlayacaktı. "Bunları benim için saklamanı istiyorum. Gizle onları. Kimsenin yakmasına izin verme." Sesim çatallanmaya başlamıştı.

Gözleri irileşerek mektuplara baktı, sonra omuzları düştü ve yüzü asıldı.

Ridoc, Rhiannon'ın omzunun üzerinden bakarak, "Bunlar ıla ne?.." diyecek oldu ama sonra sessizliğe gömüldü. "Kahretsin."

Rhiannon, "Hayır," diye fısıldadı ama bunu ricamı reddetmek için söylemediğini biliyordum. "Liam olamaz. Hayır." Başını yavaşça kaldırarak gözlerime baktı.

Gözlerim yanıyordu ama boğazımı temizleyerek başımla onaylamayı başardım. "Onun eşyalarını almaya geldiklerinde bunları almalarına izin vermeyeceğine söz ver, eğer ben hayatta..." Cümlemi tamamlayamadım.

Rhiannon başını salladı. "Yaralı değilsin, değil mi?" Beni tekrar inceledi, Venin bıçağının uçuş ceketimde açtığı, Aretia'da onarılmış olan deliğin izine şaşkınlıkla baktı.

Başımı iki yana salladım. Yalan söylemiyordum. Bu yalan sayılmazdı. Vücudum artık tamamen iyileşmişti.

"Gitmeliyiz," dedi Xaden.

"Mezuniyette görüşürüz, çocuklar." Yaşaran gözlerime rağmen onlara gülümsedim ve Xaden'a doğru bir adım attım. Arkadaşlarım benden ne kadar uzak olurlarsa şimdilik o kadar güvende olurlardı.

Köşeyi dönüp birinci sınıf yatakhanelerinin bulunduğu kalabalık koridora girdiğimizde, "Bunu nasıl yapıyorsun?" diye fısıldadım Xaden'a.

"Neyi?" Kolları iki yanında gevşek dururken sürekli etrafımızdaki insanları tarıyordu, sonra ayrılabileceğimizden endişeleniyormuş gibi elini belime koydu. Kalabalığın ortasındaydık ve bizi fark edemeyecek kadar meşgul olanlar olduğu kadar bizi gördüğünde dönüp dikkatle bakanlar da vardı. Gördüğümüz her damgalı öğrenci Xaden'a hafifçe başını sallıyor, diğerleri tarafından uyarıldıklarının sinyalini veriyordu.

"Değer verdiğin insanlara yalan söylemeyi?"

Göz göze geldik.

İlk Altı'nın büstlerinden birinin yanından geçip kalabalığı takip ederek yüksek sınıfların yatakhanelerini birbirine bağlayan geniş sarmal merdivene ilerledik.

Xaden dişlerini sıktı. "Vi..."

Elimi kaldırarak sözünü kestim. "Bu bir hakaret değil. Benim de bunu nasıl yapacağımı öğrenmem gerek."

Avluya açılan kapıya yönelen öğrenci kalabalığından ayrıldık ve Xaden kararlı adımlarla kubbeye doğru ilerledi, kapıyı açıp beni içeri soktu. Belime koyduğu elinden bir adım uzaklaştım.

Zihnal bize gülümsüyor olmalıydı çünkü Xaden'ın beni yanından geçtiğimiz ilk sütunun arkasına çekmesi için geçen saniye boyunca odanın boş olması bir mucizeydi. Kırmızı ejderha bizi bölüğün tüm kanatlarını birbirine bağlayan boşluktan geçen herkesten gizliyordu.

Bir süre sonra konuşmalar ve ayak sesleri kemerli odayı doldurmaya başladı ama kimse devasa sütunun arkasında olduğumuzu görmedi, zaten tam da bu yüzden burayı buluşma

yerimiz olarak seçmiştik. Xaden'ın etrafından bakınca bizi çevreleyen sütunların arkasının boş olduğunu gördüm. Ya herkes kubbenin diğer tarafındaydı ya da ilk gelen bizdik.

"Şunu bil ki ben değer verdiğim insanlara yalan söylemem." Xaden bana bakarken sesini alçaltmıştı, sert bakışları sırtımı mermer sütuna yapıştırmama neden oldu. Eğildi ve ondan başka hiçbir şey göremememe neden olacak kadar yaklaştı. "Ayrıca sana *asla* yalan söylemediğimden eminim. Sadece gerçekleri seçerek söyleme sanatında ustalaşman gerekecek, yoksa hepimiz ölürüz. Rhiannon ve Ridoc'a güvendiğini biliyorum ama bizim için olduğu kadar onların iyiliği için de onlara gerçeği söyleyemezsin. Gerçeği bilmek onları tehlikeye sokar. Gerçekleri parçalara ayırabilmelisin. Arkadaşlarına yalan söyleyemiyorsan mesafeni koruyacaksın. Anladın mı?"

Gerildim. Elbette bunu biliyordum fakat bu kadar açık bir şekilde söylendiğini duymak mideme bıçak saplanmış gibi hissetmeme neden olmuştu. "Anladım."

"Seni bu duruma sokmayı hiç istemedim. Ne arkadaşlarınla ne de Albay Aetos'la. Sana bir şeyleri söylemememin birçok nedeninden biri de buydu."

"Brennan'dan ne zamandır haberin var?" Bu doğru bir zaman olmayabilirdi ama başka vaktimiz yoktu.

Yavaşça soluk verdi. "Brennan'ı *ölümünden* beri biliyorum."

Dudaklarımı araladım, göğsümde Resson'dan beri var olan ağırlık hafifledi.

"Ne?"

"Soruyu geçiştirmedin." İtiraf etmeliydim ki biraz şaşırmıştım.

"Sana bazı cevaplar vereceğime söz vermiştim." Öne doğru eğildi. "Ama duyduklarının hoşuna gideceğine söz veremem."

"Her zaman gerçeği tercih ederim." *Bazı* cevaplar mı?

"Şu an böyle söylüyor olabilirsin." Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"*Her zaman* böyle söyleyeceğim." Arkamızdan gelen ayak sesleri bana tamamen yalnız olmadığımızı hatırlattı ama Xaden'ın bunu duyması gerekiyordu. "Son birkaç hafta, ne kadar zorlu olursa olsun ya da neye mal olursa olsun gerçeklerden kaçmadığımı göstermiş olmalı."

"Evet ama benim için *sana* mal oldu." Tüm vücudum gerilirken Xaden da gözlerini kapadı. "Kahretsin. Bunu söylememeliydim." Başını iki yana sallayarak gözlerini tekrar açtı ve orada gördüğüm hüzün kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Bunun sana bir şeyleri söylemediğim için başıma geldiğini biliyorum. Bunu anlayabiliyorum. Ama etrafındaki herkesin hayatı ne kadar iyi yalan söyleyebildiğine bağlıyken seni kurtaracak olan tek şeyin gerçek olduğunu anlamak kolay değil." İç geçirdiğinde omuzları da inip kalktı. "Her şeyi sil baştan yapabilseydim inan farklı davranırdım ama yapamam, geldiğimiz nokta işte bu."

"Evet, bu." Fakat "bu" dediğinin ne olduğundan bile emin değildim. Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. "Ama bana her şeyi anlatmak konusunda söylediklerinde ciddiysen..."

İrkildiğinde kalbim acıdı.

"Doğru düzgün kalkan kurabildiğim zaman bana her şeyi *anlatacaksın*, değil mi?" Yakasına yapışıp onu sarsmamak için kendimi zor tutuyordum. Sertçe. "Odanda söz verdiğin şey buydu." Bunu bana yapıyor olamazdı. "'Bilmek istediğin ve *istemediğin* her şey.' Bunlar senin sözlerin."

"*Benimle* ilgili her şey."

Of, lanet olsun, bunu bana yapıyor *olamazdı*. Yine.

Başımı iki yana salladım. "Söz verdiğin şey bu değildi."

Xaden bana doğru bir adım atacak oldu ama çenemi kaldırarak bana dokunmasının ne kadar yanlış bir hareket olacağını gösterdim. Akıllı bir adam olduğu için olduğu yerde kaldı.

Bir elini saçlarının arasından geçirip iç geçirdi. "Bak, *benimle* ilgili sormak istediğin her soruya cevap vereceğim. Tanrılar aşkına, sormanı, sana her şeyi anlatamasam bile beni, bana

güvenecek kadar iyi tanımanı istiyorum." İkimiz de öyle olmadığını çok iyi bildiğimiz hâlde sanki başta söylediği sözler bunlarmış gibi başıyla onayladı. "Çünkü sen sıradan bir biniciye âşık olmadın. Bir devrimin liderine âşık oldun," diye fısıldadı, sesi o kadar alçaktı ki neredeyse duymayacaktım. "Bir dereceye kadar senin bilmediğin sırlarım daima olacak."

"Benimle dalga geçiyor olmalısın." Sözlerinin verdiği korkunç acıyı yok eder umuduyla öfkenin yüzeye çıkmasına izin verdim. Brennan altı yıl boyunca bana yalan söylemiş, bunca zamandır hayatta olduğu hâlde yasını tutmama izin vermişti. Çocukluk arkadaşım anılarımı çalmış ve muhtemelen beni ölüme göndermişti. Annem tüm *hayatımı* bir yalan üzerine kurmuştu. Eğitimimin hangi kısımlarının gerçek, hangilerinin uydurma olduğundan bile emin değildim ve tüm bunlardan sonra Xaden ondan tam bir dürüstlük talep edemeyeceğimi mi söylüyordu?

"Dalga geçmiyorum." Sesinde özür yoktu. "Ama bu söz verdiğim gibi sana kendimi açmayacağım anlamına gelmiyor. Söz konusu sen olduğunda hiçbir gizlim saklım yok..."

"Sen ne dersen de." Başımı iki yana salladım. "Bu benim işime yaramaz. Bu sefer olmaz. Bana karşı tamamen dürüst olmazsan sana tekrar güvenemem. Nokta."

Sanki onu gerçekten sersemletmeyi başarmışım gibi gözlerini kırpıştırdı.

Yaklaşan büyük savaş bir yana, abisinin hayatta olduğunu bile ondan saklayan adama bakan her mantıklı kadın gibi, "Tamamen. Dürüst," dedim üstüne basa basa. "Bugünden önce bana bir şeyleri anlatmadığın için seni affedebilirim. Bunu hayat kurtarmak için yaptın, muhtemelen benimkini de. Ama şu andan itibaren tam dürüstlük istiyorum, yoksa..." Tanrım, bunu söylemek zorunda mıydım?

Gerçekten Xaden Riorson'a ültimatom mu veriyordum?

"Yoksa ne olur?" Bakışları sertleşerek bana doğru biraz daha eğildi.

"Yoksa sana âşık olmaktan vazgeçmek üzerine çalışmaya başlarım," dedim sertçe.

Gözleri şaşkınlıkla ışıldadı, sonra dudaklarında bir gülümseme belirdi. "O konuda sana iyi şanslar. Ben beş ay boyunca denedim. Senin için nasıl sonuçlandığını bana haber verirsin."

Öğrencilerin sabah toplantısı için sıraya girmesini bildiren çanlar çalmaya başlarken ne diyeceğimi bilemeden öylece soluk verdim.

"Vakit geldi," dedi. "Kalkanlarını sağlam tut. Buraya gelirken çalıştığımız gibi herkesi engelle."

"Daha seni bile dışarıda tutamıyorum."

"Beni zihninden uzak tutmanın pek çok kişiden daha zor olduğunu fark etmişsindir." Sırıtışı o kadar sinir bozucuydu ki yumruklarıma hâkim olmak için ellerimi birleştirdim.

Bodhi sol taraftan yüksek bir fısıltıyla, "Hey, belli ki oldukça önemli bir anı bölüyorum ve bundan nefret ediyorum," dedi. "Ama bu son zildi, o yüzden bu kâbusu artık başlatmamız gerek."

Xaden kuzenine ters ters baktı ama ikimiz de başımızı sallayarak onayladık. Sekizimiz de kubbenin ortasına doğru yürürken Xaden arkadaşlarına görevlerini tamamlayıp tamamlamadıklarını sorarak onları utandırmadı.

Avluda okunan ölüm listesi midemin kasılmasına neden oldu. "Bugün ölmeyeceğim," diye fısıldadım kendi kendime.

Açık kapıya yöneldiğimizde Garrick, Xaden'a, "Umarım bu konuda haklısındır," dedi. "Üç yılı tamamlayıp mezuniyet gününde ölmek büyük talihsizlik olur."

"Haklıyım." Xaden avluya doğru ilerledi ve hepimiz onun peşinden gün ışığına çıktık.

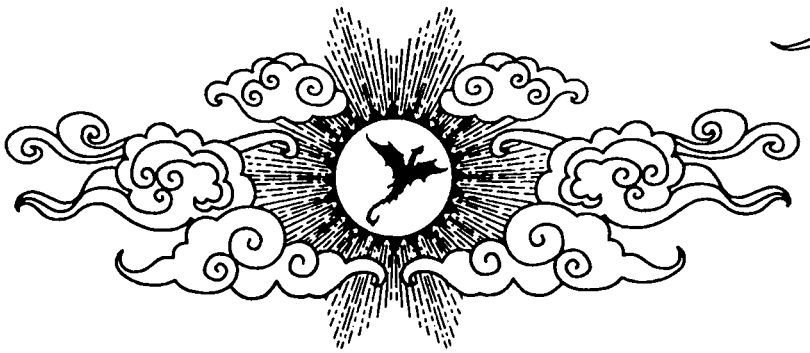
"Garrick Tavis. Xaden Riorson." Ölüm listesini okuyan Yüzbaşı Fitzgibbons'ın sesi, öğrencilerin üzerinde yankılandı.

"Bu çok garip," diye seslendi Xaden.

Ve avludaki tüm başlar bize döndü.

Ejderhalar hem yavrularını hem de onların gelişimiyle ilgili her türlü bilgiyi amansızca sakladıkları için Rüyasız Uyku hakkında sadece dört gerçek bilinmektedir. Birincisi, hızlı büyüme ve gelişmenin yaşandığı kritik bir dönem vardır. İkincisi, bu dönemin süresi türden türe değişiklik gösterir. Üçüncüsü, adından da anlaşılacağı gibi rüyasızdır ve dördüncüsü, aç uyanırlar.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Xaden avludaki kürsüye doğru hepimizden iki adım önde yürürken kalbim bir sinekkuşunun kanatlarıyla yarışacak kadar hızlı çarpıyordu. Xaden korkusuzca hareket ediyordu, omuzları ve başı dikti, her adımından, vücudunun gerilmiş kaslarından öfke akıyordu.

Botlarımın altında çakıllar gıcırdarken çenemi kaldırıp önümdeki platforma odaklandım. Çakılların sesi solumdaki öğrencilerin iniltilerini bastırmıştı. Xaden kadar özgüvenli olmayabilirdim ama öyleymiş gibi yapacaktım.

"Sen... ölmemişsin." Biniciler Bölüğü'nde görevli olan kâtip Yüzbaşı Fitzgibbons gümüş rengi kaşlarının altından fal taşı gibi açılmış gözleriyle bakıyordu, kırışıklarla dolu yüzü solarak üniformasıyla aynı renge bürünürken elindeki ölüm listesini yere düşürdü.

"Görüldüğü gibi," diye cevap verdi Xaden.

Kürsüdeki koltuğundan bize doğru dönen Komutan Panchek'in açık kalan ağzı komik görünüyordu; hemen sonra

annem ve Albay Aetos ayağa kalkarak onun görüş alanını kapadılar.

Yüzbaşı Fitzgibbons'ın düşürdüğü ölüm listesini yerden almak için öne atılan Jesinia'nın bej başlığının altındaki kahverengi gözleri kocaman olmuştu. İşaret diliyle hızlıca, "Hayatta olduğun için mutluyum," dedi ve ruloyu aldı.

"Ben de," diye işaret diliyle karşılık verirken içimi kötü bir his kapladı. Bölüğünün ona aslında ne öğrettiğini biliyor muydu acaba? Birlikte çalıştığımız aylar, yıllar boyunca ikimizin de bu konuda en ufak bir fikri bile yoktu.

Albay Aetos'un yanakları attığımız her adımda daha da kızarırken sekiz kişilik grubumuzu dikkatle inceliyor, belli ki kimlerin burada olup kimlerin olmadığını zihnine yazıyordu.

Annem bir anlığına benimle göz göze geldi, dudağının bir kenarı, onu tanımasam neredeyse gurur diyebileceğim bir ifadeyle yukarı kalktıktan sonra ifadesini çabucak maskeleyerek son bir yıldır kusursuzca takındığı o profesyonel tavrını korudu. Bir anlık o ifade... Haklı olduğumu anlamam için gereken tek şey buydu. Gözlerinde öfke yoktu, korku ya da şaşkınlık da yoktu. Sadece rahatlama vardı.

Annem, Aetos'un planına dâhil değildi. Bunu varlığımın her zerresiyle biliyordum.

"Anlamıyorum," dedi Fitzgibbons arkasındaki iki kâtibe, sonra Panchek'e döndü. "Onlar ölmemiş. Neden ölüm listesinde yer alsınlar ki?"

Annem gözlerini kısarak Albay Aetos'a, "Neden ölüm listesinde yer *aldılar*?" diye sordu.

Soğuk bir hava esti. Boğucu sıcaktan bir anlığına kurtulmuş olsam da bunun aslında ne anlama geldiğini biliyordum: General öfkelenmişti. Gökyüzüne baktım ama görebildiğim kadarıyla sadece mavilik vardı. En azından fırtına yaratmamıştı. Henüz.

"Altı gündür kayıplardı!" dedi Aetos sertçe, öfke dolu sesi her kelimeyle birlikte yükseliyordu. "Doğal olarak onların öldü-

günü rapor ettik ama belli ki aslında firar ettiklerini bildirmeli ve görevi ihmal ettiklerini düşünmeliymişiz."

"Firar ettiğimizi mi bildirmek istiyorsunuz?" Xaden kürsünün basamaklarından çıkarken Aetos bir adım geri çekildi, gözleri korkuyla parlıyordu. "Bizi *savaşmaya* gönderdiniz, üstüne bir de firar ettiğimizi mi rapor edeceksiniz?" Xaden'ın sesinin alanda yankılanması için bağırmasına gerek yoktu.

Annem bir Xaden'a bir Aetos'a bakarak, "Neden bahsediyor?" diye sordu.

Başlıyorduk işte.

Aetos, "Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

"Bir takımı koruma duvarlarının ötesine, Athebyne'e götürmem ve Dördüncü Kanat'ın Savaş Oyunları için karargâh oluşturmam emredildi ve ben de öyle yaptım. Sürümüzü dinlendirmek için koruma duvarlarının ötesindeki en yakın gölde durduğumuzda grifonların saldırısına uğradık." Yalan dilinden gerçek gibi yumuşak bir tınıyla dökülüyordu, bu hem etkileyici... hem de sinir bozucu bir şeydi çünkü yalan söylediğini gösteren en ufak bir kusuru bile yoktu.

Annem gözlerini kırpıştırırken Aetos'un kalın kaşları çatıldı.

"Bu ani bir saldırıydı ve Deigh'la Fuil hazırlıksız yakalandılar." Xaden, sanki önderlerle değil de kanatlarla konuşuyormuş gibi hafifçe döndü. "Kaçma fırsatı bile bulamadan öldüler."

Göğsüme saplanan sancı beni nefessiz bıraktı. Etrafımızdaki öğrenciler mırıldanmaya başladı ama ben Xaden'a odaklanmaya devam ettim.

"Liam Mairi ve Soleil Telery'yi kaybettik," diye ekledi Xaden, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Ve neredeyse Sorrengail'i de kaybediyorduk."

General döndü ve bir an için bana sadece komutanım değil de annemmiş gibi baktı, gözlerinde endişe ve biraz da korku vardı.

Göğsümdeki ağrı şiddetlenirken başımla onayladım.

"Yalan söylüyor," dedi Albay Aetos onu suçlayarak. Sesindeki kesinlik bu işi başaramayabileceğimizi, annemi ikna etmeye fırsat bulamadan bulunduğumuz yerde öldürülebileceğimizi düşünmeme neden oldu ve başım dönmeye başladı.

"*Ben dağın hemen arkasındayım*," dedi Tairn.

Garrick, "Nefes al," diye fısıldadı. "Yoksa bayılacaksın."

Nefes alıp kalp atışlarımı sakinleştirmeye odaklandım.

"Neden yalan söyleyeyim ki?" Xaden başını yana eğip Albay Aetos'a gerçek bir alaycılıkla baktı. "Ama bana inanmıyorsanız General Sorrengail, gerçeği kendi kızından da öğrenebilir."

Benim sıram gelmişti.

Ahşap platformun basamaklarını adım adım tırmanarak Xaden'ın sol tarafında durdum. Sabah güneşi uçuş kıyafetime vururken ensemden aşağı terler damlıyordu.

"Öğrenci Sorrengail?" Annem kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir yanıt bekleyerek bana baktı.

Tüm bölüğün bana baktığını düşünmek boğazımı temizleme isteği doğurdu. "Bu doğru."

"Yalan!" diye haykırdı Aetos. "İki ejderhanın bir grifon sürüsü tarafından yenilmesine imkân yok. Bu olanaksız. Onları ayırmalı ve tek tek sorgulamalıyız."

Midem kasıldı.

Buz gibi bir esinti uçuş yüzünden gevşemiş saç tellerimi yüzüme savururken General, "Bunun gerekli olduğunu pek sanmıyorum," diye cevap verdi. "Ve bir Sorrengail'in dürüst olmadığı yönündeki imanızı tekrar gözden geçireceğim."

Albay Aetos kasılarak sırtını dikleştirdi.

"Bana ne olduğunu anlat, Öğrenci Sorrengail." Annem başını yana eğdi ve bana o bakışı attı: Çocukluğum boyunca Brennan, Mira ve ben herhangi bir yaramazlığı gizlemek için iş birliği yaptığımızda gerçeği ortaya çıkarmak için kullandığı bakış.

"*Gerçekleri seçerek söyle*," diye hatırlattı Xaden. "*Yalan söyleme.*"

Kulağa çok kolaymış gibi geliyordu.

"Emredildiği gibi Athebyne'e doğru uçtuk." Doğruca annemin gözlerinin içine bakıyordum. "Riorson'ın dediği gibi, ejderhalar su içsinler diye yaklaşık yirmi dakika sonra gölde durduk ve aşağı indik. Grifonlardan sadece ikisinin binicileri olduğunu gördüm ama her şey o kadar hızlı oldu ki. Daha ne olduğunu anlayamadan..." *Sakın dağılma.* Elimi cebimin üstüne koydum ve Liam'ın ölmeden önce üzerinde çalıştığı küçük Andarna heykelciğinin çıkıntılarını hissettim. "Soleil'in ejderhasını öldürdüler ve Deigh'ı delik deşik ettiler." Gözlerim nemlendi ama gözyaşlarını bastırmak için gözlerimi kırpıştırdım. Annem sadece gücü görmek isterdi. Herhangi bir zayıflık belirtisi gösterirsem anlattıklarımı histerik bulup beni ciddiye almayabilirdi. "Koruma duvarlarının ötesinde hiç şansımız yoktu, General."

"Peki ya sonra?" diye sordu annem tamamen duygusuz bir şekilde.

"Sonra Liam kollarımda öldü," dedim, çenemin titrememesi için çabalayarak. "Deigh öldükten sonra onun için yapabileceğimiz hiçbir şey kalmamıştı." Bu planın işe yaraması için anıları ve duyguları içinde kalmaları gereken kutuya geri tıktım. "Ve daha onun bedeni soğumadan ben de zehirli bir bıçakla bıçaklandım."

Annemin gözleri alev alev olurken bakışlarını kaçırdı.

Albay Aetos'a döndüm. "Ama yardım istemek için Athebyne'e gittiğimizde tüm karakolun terk edilmiş olduğunu gördük ve Kanat Lideri Riorson'ın ya yakındaki bir köyü korumayı ya da hemen Eltuval'e gitmeyi seçebileceğine dair bir not bulduk."

"İşte emir burada." Xaden elini cebine attı ve Savaş Oyunları'ndan gelen emri çıkardı. "Yabancı bir köyün yok edilmesinin Savaş Oyunları'yla ne ilgisi olduğundan emin değilim ama yanıtı öğrenmek için orada kalmadık. Öğrenci Sorrengail ölüyordu ve ben de takımımdan geriye kalanları korumayı seçtim." Buruşmuş emir belgesini anneme uzattı. "Kızınızı kurtarmayı seçtim."

Annem kâğıdı onun elinden aldıktan sonra kaskatı kesildi.

"Beni iyileştirebilecek birini bulmamız *günler* sürdü, gerçi ben o süreci hatırlamıyorum," dedim onlara. "Hayati tehlikem geçtiği anda buraya geri döndük. Aimsir'in de doğrulayabileceğinden emin olduğum gibi, buraya yaklaşık yarım saat önce vardık."

"Peki ya ölenlerin cesetleri?" diye sordu Aetos.

Ah, siktir. "Ben..." Xaden'ın bana Liam'ı gömdüklerini söylemesi dışında bu konuda hiçbir fikrim yoktu.

"Sorrengail bilmiyor," diye cevap verdi Xaden. "Zehir yüzünden kendinde değildi. Athebyne'de yardım bulamayacağımızı anladığımızda sürünün yarısı göle geri döndü ve hem binicilerin hem de ejderhaların cesetlerini yaktı, ben de diğer yarısıyla birlikte yardım bulmaya gittim. Kanıt arıyorsanız, bunu ya gölden yaklaşık yüz metre uzakta, doğudaki açıklıkta ya da ejderhalarımızın üzerindeki taze yara izlerinde bulabilirsiniz."

"Yeterli." Annem duraksadı, belli ki ejderhasıyla konuşuyor, onun da doğrulamasını bekliyordu, sonra yavaşça Albay Aetos'a doğru döndü. Adam ondan birkaç santim uzakta olmasına rağmen aniden daha küçük görünmeye başlamıştı. Kürsünün yüzeyini bir çiy tabakası kapladı. "Bu sizin el yazınız. Savaş Oyunları için koruma duvarlarının ötesindeki, stratejik açıdan çok değerli bir karakolu mu boşalttınız?"

"Sadece birkaç günlüğüne." Adam geriye doğru bir adım atarak akıllılık etmişti. "Bu yıl oyunların benim takdirime bağlı olduğunu söylemiştiniz."

"Belli ki takdiriniz sağduyudan yoksunmuş," diye karşılık verdi General. "Duymam gereken her şeyi duydum. Ölüm listesini düzeltin, bu öğrencileri sıraya dâhil edin ve yeni teğmenlerin kanatlarına gidebilmeleri için mezuniyet törenini başlatın. Otuz dakika içinde sizi ofisime bekliyorum, Albay Aetos."

Öyle rahatlamıştım ki az kalsın dizlerimin bağı çözülüyordu. Annem bana inanmıştı.

Dain'in babası hazır ola geçti. "Emredersiniz, General."

General, "Bir birinci sınıf olarak savaşa atıldıktan sonra bıçak yarasından canlı kurtuldun demek," dedi bana.

"Kurtuldum."

Başını sallarken dudaklarında minicik bir gülümseme belirdi. "Belki de bana sandığımdan daha çok benziyorsundur."

Annem başka bir şey söylemeden benimle kürsünün arasından geçip merdivenden indi ve bizi Albay Aetos'la baş başa bıraktı. Buzlar ânında eridi ve arkamızdaki çakıllarda annemin ayak sesleri yükselirken Albay, Xaden'la bana döndü.

Ona sandığından daha mı çok benziyordum? Olmak istediğim *son* şeydi bu.

"Bu yanınıza kâr kalmayacak," diye tısladı Aetos alçak sesle.

Xaden de kısık sesle, "Yanımıza kâr kalmayacak olan tam olarak nedir?" diye yanıt verdi.

"İkimiz de grifonlar tarafından saldırıya uğramadığınızı biliyoruz." Ağzından tükürükler saçıyordu.

"Başka ne hem gecikmemize neden olup hem de iki ejderhayı ve binicilerini katledebilir ki?" Gözlerimi kıstım ve öfkenin vücudumu sarmasına izin verdim. Bu lanet olasıca adam Liam ve Soleil'in ölümüne sebep olmuştu. "Orada başka bir tehdit olduğunu düşünüyorsanız bu bilgiyi bölüğün geri kalanıyla paylaşmalısınız, böylece onunla yüzleşmek için yeterince eğitim alabiliriz."

Bana ters ters baktı. "Tam bir hayal kırıklığısın, Violet."

"Durun," dedi Xaden sertçe. "Kumar oynadınız ve kaybettiniz. Gerçek olduğunu düşündüğünüz şeyi ifşa etmeden... neler olduğunu anlatamazsınız, değil mi?" Xaden'ın dudaklarında zalim bir gülümseme belirdi. "Ama şahsen ben tüm bunların General Melgren'e gönderilecek bir mektupla kolayca çözülebileceğini düşünüyorum. Grifonlarla olan savaşımızın sonucunu mutlaka görmüştür."

Albay'ın yüzünün asıldığını görünce inanılmaz bir memnuniyet duydum. Damgalıların üç ya da daha fazlası bir araya geldiğinde, isyan damgaları yüzünden Melgren hiçbir şeyi göremiyordu ve belli ki Aetos da bunu biliyordu.

"Artık dağılabilir miyiz?" diye sordu Xaden. "Fark ettiniz mi bilmiyorum ama tüm bölük dikkatle bizi izliyor. Başımıza gelenleri anlatarak onları oyalamamı istemiyorsanız..."

"Sıraya girin." Kelimeler Albay'ın sıktığı dişlerinin arasından güçlükle çıkmıştı.

"Memnuniyetle, efendim." Xaden merdivenden inmemi bekledi, sonra peşimden geldi. Garrick'e, "Hallettik," dedi. "Herkesi tekrar sıraya sok."

Omzumun üzerinden bakınca Fitzgibbons'ın ölüm listesini yeniden düzenlediğini ve kafasını şaşkınlıkla iki yana salladığını gördüm, ardından Imogen ve Xaden'ın arasından geçip takımıma doğru yürüdüm. "Bana eşlik etmek zorunda değilsiniz," diye fısıldadım, yanından geçtiğimiz tüm öğrencilerin üzerimizdeki bakışlarını görmezden gelerek.

"Abine, diğer Aetos'u halledeceğime dair söz verdim."

"Dain'le baş edebilirim." Testislerine hızlı bir tekme atmak yersiz olmazdı, değil mi?

"Geçen yıl senin yöntemini denedik. Şimdi de benimkini deneyeceğiz."

Imogen kaşlarını kaldırdı ama bir şey demedi.

"Violet!" Alev Bölümü, İkinci Takım'a ulaştığımızda Dain sıradan çıkarak bize doğru geldi. Yüzündeki endişe ve rahatlamayı görünce ellerim titredi.

"*Onu burada öldüremezsin*," diye uyardı Xaden.

"Yaşıyorsun! Bize dendi ki..." Dain bana doğru uzandığında hemen geri çekildim.

"Bana dokunursan tanrılara yemin ederim ki o lanet ellerini keser, bir sonraki müsabakada tüm bölüğün seni parçalara ayırmasını sağlarım, Dain Aetos." Sözlerim üzerine etraftaki

binicilerden dehşet dolu fısıltılar yayıldı ama beni kimin duy-duğu umurumda değildi.

"*Gerçek bir Violence işte.*" Xaden'ın sesindeki keyif yüzünden kesinlikle okunmuyordu.

"Ne?" Dain olduğu yerde donakaldı, kaşları saçlarına değecek kadar kalkmıştı. "Öyle demek istemiş olamazsın, Vi."

"Kesinlikle istedim." Ellerimi belimdeki kınların yanına götürdüm.

"Sözlerinin doğruluğuna inanmalısın. Aslında..." Xaden sesini alçaltma zahmetine bile girmemişti. "Eğer bunu yapmazsan şahsen çok alınırım. O seçimini yaptı ve tercihi sen değildin. Asla da olmayacaksın. Bunu biliyorum. O da biliyor. Tüm bölük biliyor."

Of, biri beni öldürsün. Yanaklarım pembeleşip alev alev yanmaya başlamıştı. Savaş Oyunları'ndan önce Xaden'ın uçuş ceketiyle yakalanmak bir şeydi, biz diye bir şeyin varlığından bile emin olmadığım bir zamanda bizi herkesin içinde ifşa etmesiyse bambaşka bir şeydi.

Imogen sırıtınca ona dirsek atmanın ne kadar güzel olacağını düşündüm.

Dain sağa sola baktı, yüzü o kadar kızarmıştı ki herkes izlemeye devam ederken açık kahverengi sakalının altında yanaklarının pembeleştiğini görebiliyordum. "Başka? Beni öldürmekle mi tehdit edeceksin, Riorson?" diye karşılık verdi, yüzündeki tiksinti babasınınkine o kadar benziyordu ki midem bulandı.

"Hayır." Xaden başını iki yana salladı. "Sorrengail bunu kendi başına yapabilecek durumdayken ben neden yapayım ki? Ona dokunmanı istemiyor. Bölükteki herkesin onu duyduğuna eminim. Ellerini ondan uzak tutmak için bu yeterli olmalı." Eğildi, fısıltısı kulaklarıma zar zor ulaşıyordu. "Ama eğer yeterli değilse, onun yüzüne her dokunmayı düşündüğünde tek bir kelimeyi hatırlamanı istiyorum."

"Neymiş o kelime?" dedi Dain öfkeyle.

"Athebyne." Xaden geri çekildiğinde yüzünde gördüğüm saf nefret içimi ürpertti.

Albay Panchek sıradakilere dikkat çağrısı yaparken Dain sırtını dikleştirdi.

"Verecek cevabın yok mu? İlginç." Xaden başını yana eğip Dain'in yüzünü inceledi. "Liam ve Soleil adına tüm nezaketimi kaybetmeden önce sırana geri dönsen iyi edersin, *takım lideri.*"

Dain yüzünü buruşturdu ve gözlerini kaçırıp takımımızın başındaki yerine geri döndü.

Xaden bir anlığına benimle göz göze geldikten sonra Dördüncü Kanat'ın önüne doğru gitti.

Dain'i herkesin ortasında rencide edeceğini tahmin etmeliydim.

Takımdakiler yer değiştirerek Imogen ve bana her zamanki yerlerimize geçmemiz için yol verdiler ve arkadaşlarımın üzerimdeki gözleri karşısında yüzüm ısındı.

"Bu... ilginçti," diye fısıldadı yanımdaki Rhiannon, gözleri şişmiş ve kızarmıştı.

Önümüzde, Sawyer'ın yanında duran Nadine, "Bu çok seksiydi," dedi.

"Aşk üçgenleri *çok* garip olabiliyor, sence de öyle değil mi?" dedi Imogen.

Xaden'ın imasını –ya da varsayımını– devam ettirdiği için omzumun üzerinden ona ters ters baktım ama o hiç istifini bozmadan omuzlarını silkti.

"Tanrılar aşkına, seni özlemişim." Imogen'e omzuyla vuran Quinn'in kısa sarı buklelerindeki mavi tutamlar sallandı. "Savaş Oyunları berbattı. Pek bir şey kaçırmadın."

Yüzbaşı Fitzgibbons kürsüde öne çıktı, yüzünden terler akarak böldüğümüz yerden ölüm listesindeki isimleri okumaya devam etti.

"Şimdiye kadar on yedi oldu," diye fısıldadı Rhiannon. Savaş Oyunları'nın son sınavı her zaman ölümcül olur, sadece

en güçlü binicilerin mezuniyete ulaşmasını sağlardı. Fakat Liam bizim yılımızın en güçlüsüydü ve bu onu kurtarmaya yetmemişti.

"Soleil Telery. Liam Mairi," diye okudu Yüzbaşı Fitzgibbons.

Kâtip listeyi okumayı bitirip ruhlarını Malek'e teslim edene kadar tüm isimler bir duman bulutu içinde geçip giderken ciğerlerime hava doldurmaya çabalayıp gözyaşı dökmemek için savaştım.

Hiçbirimiz ağlamadık.

Albay Panchek boğazını temizledi ve son bir yılda azalan sayımız karşısında sesini büyüyle yükseltmesine gerek olmamasına rağmen yine de bunu yaptı. "Askeri takdirlerin ötesinde, biniciler için övgü dolu sözler söylemeyeceğim. İyi yapılmış bir iş için ödülümüz, bir sonraki görev yerini, bir sonraki rütbeyi görecek kadar yaşamaktır. Geleneklerimiz ve standartlarımız gereğince üçüncü yılını tamamlayanlarınız artık Navarre ordusunda teğmen olarak görevlendirileceksiniz. Emirlerinizi almak için isminiz okunduğunda öne çıkın. Yeni görev yerlerinize gitmek için sabaha kadar vaktiniz var."

Birinci Kanat'tan başlayarak sırayla tüm bölümlerdeki üçüncü sınıfların adı okundu ve her biri emirlerini alıp avludan ayrıldı.

"Bu pek de etkileyici değil," diye fısıldadı diğer tarafımdaki Ridoc. İki sıra önümde duran Dain omzunun üzerinden ona kötü kötü baktı.

Lanet olasıca.

"Yani bence, bu yerde üç yıl hayatta kaldıktan sonra sana ömrün boyunca yetecek kadar bira ve hatırlayamayacağın kadar iyi bir parti bahşedilmeli." Omuzlarını silkti.

"O bu gece olacak," dedi Quinn. "Emirleri... şu an elle mi yazıyorlar?"

"Öldüğünü düşündükleri üçüncü sınıflar için," dedi Heaton arka sıradan.

Nadine arkamdan, "Sence yeni kanat liderimiz kim olacak?" diye fısıldadı.

"Aura Beinhaven," diye yanıt verdi Rhiannon. "İkinci Kanat'ın Savaş Oyunları'nı kazanmasında çok etkili oldu ama Aetos da Riorson'ın yerini doldurma konusunda hiç fena değildi."

Bizim takımdan Heaton ve Emery çağrıldı.

Bizimle birlikte başlayan ama bitiremeyen birinci sınıfları hatırlayarak diğerlerine baktım. Ya Basgiath'ın eteklerinde sonsuz taş sıralarına gömülen ya da huzur içinde yatsınlar diye evlerine götürülen birinci sınıfları. Omuzlarında üçüncü bir yıldızı asla göremeyecek olan ikinci sınıfları. Soleil gibi, mezun olacaklarından emin olan ancak ölüveren üçüncü sınıfları.

Belki de burası grifon havacısının dediği gibi bir ölüm fabrikasıydı.

Komutan, "Xaden Riorson," diye seslendi ve sıradaki son üçüncü sınıf olan Xaden emirlerini almak için giderken kalbim küt küt atmaya başladı.

Midem bulanıyor, başım dönüyordu. Sabaha gitmiş olacaktı. Gitmiş olacaktı. Kendime Tairn ve Sgaeyl'in eş bağı nedeniyle onu birkaç günde bir göreceğimi söylemek bile nefesimi hızlandıran paniği bastırmıyordu. O burada olmayacaktı. Beni sınamak ve daha iyi olmaya zorlamak için mindere çıkmayacaktı. Savaş Brifingi'nde ve uçuş sırasında onu görmeyecektim.

Artık biraz alanım olacağı için mutlu olmalıydım ama değildim. Panchek yerine geri döndü ve kırışıklıkları düzeltmeye çalışıyormuş gibi ellerini üniformasında gezdirdi.

"*Gitmeden önce seni bulacağım.*" Xaden'ın sesi kalkanımı ve ardı arkası kesilmeyen düşüncelerimi delip geçti, sonra avludan çıkıp yatakhaneye doğru yürürken hafifleyerek kayboldu.

En azından vedalaşabilecektik. Ya da veda etmeye çalışacaktık. Her neyse işte.

Panchek, "Yeni teğmenleri tebrik ederim," dedi. "Geri kalanınız mevcut üniformalarınızı teslim etmek için merkeze gidecek –evet, kazandığınız armalarınız sizde kalabilir– ve yenilerini alacaksınız. Bu andan itibaren ikinci sınıflar artık üçüncü sınıf,

birinci sınıflar da artık ikinci sınıf olacak ve bunun getirdiği tüm ayrıcalıklardan faydalanabilecekler. Yeni komuta atamaları bu akşam ortak salonda ilan edilecek. Dağılabilirsiniz."

Avluda bir tezahürat yankılandı ve Ridoc, sonra Sawyer, ardından Rhiannon ve hatta Nadine bana sarıldı.

Başarmıştık. Resmen ikinci sınıf olmuştuk artık.

Harman'dan önce ve sonra, yıl boyunca takımımıza katılan on bir birinci sınıftan geriye sadece beşimiz kalmıştık.

Şimdilik.

Sorgulamaları sırasında art arda üç mahkûmun ölmesinden sonra bu yönetimin görüşü, Binbaşı Burton Varrish'in bir sonraki duyuruya kadar aktif bir kanattan başka bir yere atanması gerektiğidir.

–SAMARA KARAKOLU'NDAN YARBAY DEGRENSI'NİN GENERAL MELGREN'E GÖNDERDİĞİ RESMÎ MEKTUP

BEŞİNCİ BÖLÜM

Biniciler savaştıkları kadar sıkı parti yaparlardı. Oldukça da sıkı dövüşürdü.

O akşam güneş batmaya başladığında toplantı salonu hiç görmediğim kadar gürültülüydü. Öğrenciler; yiyecekler, tatlı şarap, köpüklü bira ve damıtılmış içkiden payını yeterince aldığı belli olan eflatun limonata sürahileriyle dolup taşan masaların etrafında –ya da İkinci Kanat'ın durumunda, üstünde– toplanmıştı.

Sadece yönetim masası boştu. Şu an için görünürde ne kanat lideri, ne bölüm lideri, ne de takım lideri vardı. Basgiath'ta geçirdiğimiz yılları gösteren omuzlarımızdaki yıldızlar dışında bu gece hepimiz eşittik. Vedalaşmak için gelen yeni atanmış teğmenler bile emir komuta zincirimizde değildi şu an.

Limonata ve omzumdaki iki gümüş yıldız nedeniyle kafamda hoş bir uğultu vardı.

Rhiannon öne doğru eğildi ve kaşlarını kaldırarak diğer tarafımda oturan Ridoc'a baktı. "Chantara mı?" diye sordu. "İkinci sınıf olmanın getirdiği onca ayrıcalık varken senin dört gözle beklediğin şey bu mu yani? Bu sadece bir söylenti."

Basgiath'ın ihtiyaçlarını karşılayan bu köy Şifacılar Bölüğü, Kâtipler Bölüğü ve Piyadeler Bölüğü'nden olan ikinci sınıflara her zaman serbestti ama bizimkilere değildi. Bölgedeki barın yanmasına neden olan bir kavgadan sonra neredeyse on yıldır yasaklıydık.

"Ben sadece sonunda yasağı kaldırabileceklerini duydum diyorum. Bir *yıldır* bu flört havuzuna sıkışıp kaldık," dedi Ridoc, bardağıyla çoğunlukla arkamızda kalan salonu işaret ederek. "Açıkçası her hafta Chantara'da birkaç saat geçirmek için izin alma ihtimalini bile dört gözle bekliyorum."

Nadine sırıttı, bu akşam mora boyadığı saçları sürahinin içine girmesin diye bir eliyle onları toplarken gözleri parlıyordu, sonra masanın üzerine eğilip bardağını Ridoc'un bardağıyla tokuşturdu. "Katılıyorum. Burası biraz..." Biçimli burnunu kırıştırarak Sawyer'ın yanından bizim kanattaki diğer takımlara baktı. "Fazla tanıdık hâle geldi. Bahse girerim üçüncü yılımızda kendimizi düpedüz ensest ilişkiler yaşıyormuş gibi hissedeceğiz."

Hepimiz güldük. Aklımızdan geçen şeyi kimse dile getirmedi. İstatistiksel olarak sınıfımızın üçte biri üçüncü sınıfı göremeyecekti ama köprü ve İmtihan sırasında en az öğrenci kaybeden ve bu yılın Demir Takımı seçilen biz olmuştuk, o yüzden bu gece ve önümüzdeki beş gece boyunca olumlu düşünmeyi seçtim. Bu süre zarfında tek görevimiz birinci sınıfların gelişine hazırlanmak olacaktı.

Rhiannon örgülerinden birini burnunun altına götürdü ve Panchek gibi kaşlarını çatarak, "Chantara'ya yapılan gezilerin sadece ibadet için olduğunu biliyorsun, öğrenci," dedi.

"Hey, Şans Tanrısı'na saygılarımı sunmak için Zihnal Tapınağı'na uğramayacağımı söylemedim ki." Ridoc elini kalbinin üzerine koydu.

Sawyer, çilli üst dudağındaki bira köpüğünü silerken, "Diğer öğrenciler de kasabayı doldurmuşken şans biraz yüzüne gülsün diye dua etmeyeceksin yani," dedi.

"Cevabımı değiştiriyorum," dedi Ridoc. "Benim dört gözle beklediğim şey boş zamanlarımızda, *herhangi* bir yerde, diğer bölüklerdekilerle dostluk kurabilmek."

"Bahsedip durduğun şu boş zaman nedir?" dedim şaka yollu. Birinci sınıflara kıyasla birkaç boş saatimiz olabilirdi ama bizi bekleyen çok daha zorlu bir dizi ders vardı.

"Artık *hafta sonlarımız* var ve ben de her boş ânımı sonuna kadar değerlendireceğim." Muzip bir sırıtışla baktı.

Rhiannon dirseklerine yaslanarak öne eğildi ve bana göz kırptı. "Tıpkı senin Teğmen Riorson'la geçirebileceğin her saniyeyi kullanacağın gibi."

İçkiden kızarmış yanaklarım daha da ısındı. "Ben hiç de..."

Masadakilerin tezahüratları kulaklarımda çınladı.

Nadine, "Hemen hemen herkes senin Savaş Oyunları'ndan önce sabah toplantısına onun uçuş ceketiyle geldiğini gördü," dedi. "Hele de bu sabahki gösteriden sonra? Lütfen." Gözlerini devirdi.

Doğru. Benden *her zaman* sır saklayacağını söyledikten sonraki gösteri.

"Şahsen benim dört gözle beklediğim şey mektuplar," dedi Rhiannon. Imogen ve Quinn gelip Nadine'in yanına otururken beni kurtarmak için bunu söylediği açıktı. "Ailemle konuşmayalı çok uzun zaman oldu."

Birbirimize bakarak hafifçe gülümsedik, ikimiz de birkaç ay önce ailesini görmek için Montserrat'tan gizlice kaçtığımızı söylemedik.

"Angarya görevler yok!" diye ekledi Sawyer. "Bir daha asla kahvaltı tabağı ovalamayacağım."

Liam'la bir daha asla kütüphane arabası itmeyecektim.

Nadine içki sürahilerini Imogen ve Quinn'e doğru kaydırırken, "Onun cevabına aynen katılıyorum," dedi.

Birkaç ay öncesine kadar Nadine, isyan damgası yüzünden Imogen'ın varlığını bile kabul etmiyordu. Aynı damgaları

taşıyan yeni teğmenlerin yeni görev yerlerinde ayrımcılıkla karşılaşmayacaklarını umuyordum ama Montserrat'ta kanatların damgalılara, sanki isyanı ebeveynleri değil de onlar çıkarmış gibi baktığını kendi gözlerimle görmüşüm.

Yine de şimdi bildiklerime bakınca onlara güvenmemekte haklılardı. Bana güvenmemekte de.

"İkinci yıl en iyisidir," dedi Quinn, kalaylı bir bardağa sürahiden bira doldururken. "Tüm ayrıcalıklar ve üçüncü sınıfların sorumluluğunun sadece bir kısmı."

Imogen kendini gülümsemeye zorladı ve parmağını dudağındaki yarığa dokundurup yüzünü buruşturarak, "Ama bölükler arası arkadaşlık kesinlikle en iyi avantaj," diye ekledi.

"Ben de öyle dedim!" Ridoc yumruğunu havaya kaldırdı.

Nadine, "Senin dudağın şey sırasında mı yarıldı?" diye sordu Imogen'a fakat masa sessizleşirken onun da sesi kısıldı.

Gözlerimi limonatama diktim. Alkol, omuzlarıma çöken suçluluğun acısını dindirmiyordu. Belki de Xaden haklıydı. Arkadaşlarıma yalan söyleyemiyorsam belki de onları öldürtmemek için mesafemi korumaya başlamalıydım.

Imogen bana bakarak, "Evet," dedi ama ben başımı kaldırmadım.

"O kadar aksiyon gördüğünüze hâlâ inanamıyorum," dedi Ridoc, tüm neşesi kaybolmuştu. "Savaş Oyunları'ndan bahsetmiyorum –Aetos, Riorson'ın yerine geçince acayip korkutucu bir şeye dönüştü– ama siz gerçek grifonlar gördünüz."

Bardağımı daha da sıkı tutmaya başladım. Resson'da olanlar inandığım her şeyi değiştirmişken nasıl burada oturup aynı kişiymişim gibi davranabilirdim?

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu Nadine usulca. "Sormamızın sakıncası yoksa?"

Evet, *sakıncası var.*

"Grifon pençelerinin keskin olduğunu biliyordum ama bir ejderhayı alt etmek..." Sawyer'ın sesi kesildi.

Tairn'in sırtında üzerime gelen o kara büyücünün gözlerini çevreleyen kırmızı damarları, Deigh'ın başaramayacağını anlayan Liam'ın bakışlarını hatırladıkça parmak eklemlerim beyazlaştı ve derimin altında güç kaynamaya başladı.

"*Merak etmeleri çok doğal*," diye hatırlattı Tairn. "*Özellikle de senin deneyiminin onları savaşa hazırlayabileceğini düşündükleri için.*"

Andarna uykuya dalmak üzereymiş gibi mahmur bir sesle, "*Kendi işlerine baksınlar*," diye karşı çıktı. "*Bilmemeleri daha iyi.*"

"Çocuklar, belki de şu an pek ..." dedi Rhiannon.

"Berbattı." Imogen içkisini kafaya dikip bardağını masaya vurdu. "Gerçeği mi istiyorsunuz? Riorson ve Sorrengail olmasaydı hepimiz ölmüş olurduk."

Bakışlarım onunkilere kaydı.

Bana söylediği, iltifata en yakın şeydi bu.

Yüzüme bakan yeşil gözlerinde acıma veya alaycılık yoktu. Sadece saygı vardı. Başını bana doğru eğince pembe saçları yanağından aşağı döküldü. "Her ne kadar bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını dilesem de en azından orada bulunan bizler ne kadar dehşet dolu bir şeyle karşı karşıya olduğumuzu gerçekten biliyoruz."

Boğazım düğümlendi. Imogen bardağını kaldırıp ölen öğrencilerin isimleri okunduktan sonra onlardan bahsetmeyeceğimize dair yazılı olmayan bir kurala karşı gelerek, "Liam'a," dedi.

"Liam'a." Ben de bardağımı kaldırdım ve masadaki herkes aynı şeyi yaparak ona içti. Bu yeterli değildi ama gerekliydi.

Kısa bir sessizliğin ardından Quinn, "İkinci yılınıza girerken size bir tavsiyede bulunabilir miyim?" dedi. "Birinci sınıflarla fazla yakınlaşmayın, özellikle de Harman size kaçının gerçekten tanımaya değer olduğunu söyleyene kadar." Kaşlarını çattı. "Bana güvenin."

Eh, bu beni kendime getirmişti.

Xaden'la bağımın parıldayan gölgesi kuvvetlenerek zihnimin içinde ikinci bir kalkan gibi kıvrıldı ve omzumun üzerinden bakınca onu salonun diğer ucunda, kapının yanındaki duvara yaslanmış hâlde gördüm, elleri uçuş kıyafetinin ceplerindeydi. Garrick onunla konuşuyordu ama Xaden'ın gözleri benimkilere kilitlenmişti.

"*Eğleniyor musun?*" diye sordu, kalkanlarımı sinir bozucu bir kolaylıkla aşarak.

Tenim ürperdi. Alkol ve Xaden'ı karıştırmak kesinlikle iyi bir fikir değildi.

Yoksa harika bir fikir miydi?

"*O güzel zihninden ne geçiyorsa ben onun için buradayım.*" Bu mesafeden bile gözlerinin koyulaştığını görebiliyordum.

Bekle bir dakika. Uçuş kıyafeti giymişti, yani buradan gitmeye hazırlanıyordu artık. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu, keyfim kaçtı.

Başıyla kapıyı işaret etti.

"Hemen döneceğim," dedim, bardağımı masaya bırakıp ayağa kalktığımda hafifçe sallanıyordum. Bu kadar limonata bana yetmişti.

"Umarım bunu yapmazsın," diye mırıldandı Ridoc. "Yoksa Xaden'a dair tüm fantezilerimi yerle bir edersin."

Ona bakarak gözlerimi devirdim, sonra gürültülü salonu geçerek Xaden'a doğru ilerledim.

"Violet." Bakışları yüzümü taradı, yanaklarımda gezindi.

Adımı söyleyişine bayılıyordum. Alkolün mantığıma baskın geldiğinden emindim ama tekrar söylediğini duymak istedim.

"Teğmen Riorson." Yakasında yeni rütbesini gösteren gümüş bir çizgi vardı ama düşman hattının gerisine düşmesi durumunda kimliğini ele verebilecek başka bir işaret yoktu. Birim adı yoktu. Mühür gücünü gösteren bir arma yoktu. Boynundaki isyan damgası olmasa herhangi bir kanattaki herhangi bir teğmenden biriydi sadece.

Garrick, "Selam, Sorrengail," dedi ama gözlerimi ona bakmak için Xaden'dan ayırmadım. "Bugün iyi iş çıkardın."

"Teşekkürler, Garrick," diye karşılık verdim Xaden'a yaklaşarak. Fikrini değiştirecek ve beni zihnine alacaktı. Öyle yapmak zorundaydı.

"Tanrılar aşkına, siz ikiniz." Garrick başını iki yana salladı. "Hepimize bir iyilik yapın ve aranızdaki sorunu çözün. Seninle uçuş sahasında buluşuruz." Xaden'ın omzuna vurup gitti.

"Eh..." İç geçirdim çünkü ona yalan söylerken hiçbir zaman başarılı olamamıştım ve kafamdaki bulanıklık da işleri kolaylaştırmayacaktı. "Teğmenlere verilen yeni uçuş kıyafetin sana yakışmış."

"Öğrencilerinkiyle neredeyse tamamen aynı." Dudağının köşesi kalktı ama tam bir gülümseme değildi bu.

"Onlarla iyi görünmediğini söylemedim ki."

"Sen..." Başını yana yatırdı. "Sarhoşsun, değil mi?"

"Çakırkeyifim ama tamamen sarhoş değilim." Bu hiç mantıklı olmasa da doğruydu. "Henüz. Gerçi gece yeni başlıyor ve duydun mu bilmiyorum ama önümüzdeki beş gün boyunca birinci sınıflar için hazırlanmak ve parti yapmak dışında yapacak bir şeyimiz yok."

"Keşke kalıp o süre içinde neler yaptığını görebilseydim." Bana sakin sakin baktı, bakışları sanki çıplak hâlimi hatırlıyormuş gibi şehvetli bir ifadeye bürünerek nabzımı hızlandırdı. "Benimle dışarı çıkmak ister misin?"

Başımla onayladım, sonra onun peşinden ortak kullanım salonuna girdim; Xaden duvarın dibinden sırt çantasını aldı ve sanki arkasında iki kılıç asılı değilmiş gibi rahatça omzuna attı.

Bir grup öğrenci, sanki her an yeni liderlik listesi ortaya çıkacakmış ve biri izlemediklerini fark ederse listeden silineceklermiş gibi duyuru panosunun etrafında dolanıyordu.

Evet, ortalarında da Dain vardı.

Geniş alandaki taş zemini adımlarken sesimi alçak tutup "Gitmek için yarın sabahı beklemeyecek misin?" diye sordum Xaden'a.

"Kanat liderlerinin odalarını erkenden boşaltmalarını tercih ediyorlar çünkü yeni gelenler hemen taşınmak istiyor." Duyuru panosunun etrafındaki kalabalığa baktı. "Tahminimce yatağını benimle paylaşmayı teklif etmeyeceksin, o yüzden..."

"Öyle bir hata yapacak kadar sarhoş değilim," dedim kubbeye açılan kapıyı iterken. "Sana söyledim, güvenmediğim erkeklerle yatmam ve eğer bana içini tamamen açmayacaksan..." Başımı iki yana salladım ve buna hemen pişman oldum çünkü az kalsın dengemi kaybediyordum.

"Sana içimi tamamen açmama gerek olmadığını fark ettiğin anda güvenini kazanacağım. Tek yapman gereken, gerçekten yanıtını istediğin soruları sormaya başlayacak cesareti göstermek. Yatak konusunda endişelenme. Oraya geri döneceğiz. Beklemek bizim için daha iyi." Gülümsedi –gerçekten gülümsedi– ve az kalsın kararımı yeniden düşünecektim.

"Bana ihtiyacım olan tek şeyi –dürüstlüğü– vermediğin için sana birlikte olamayacağımızı söylüyorum ama sen 'bizim için daha iyi' diye karşılık veriyorsun, öyle mi?" Kaşlarımı çatarak merdivenden indim ve kubbedeki mermer sütunlardan ikisinin yanından geçtim. "Şundaki *kibre* bak."

"Özgüven kibir değildir. Ben girmeyi seçtiğim kavgaları kaybetmem. Hem ikimizin de sınırları olabilir. Bu ilişkide kuralları koyan tek kişi sen değilsin."

Aramızdaki sorunun ben olduğumu ima etmesi beni sinirlendirmişti. "Sen de benimle kavga etmeyi mi seçiyorsun?" Başımı kaldırıp ona baktığımda dünya hafifçe eğildi.

"Senin *için* kavga ediyorum. Arada fark var." Bakışları sola, Albay Aetos ve binbaşı rütbesi taşıyan bir binicinin yaklaştığı yöne kayarken yüzü sertleşti.

"Riorson. Sorrengail." Albay'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme vardı. "Bu gece ikinizi de görmek çok güzel. Güney Kanadı'na erken mi gidiyorsun? Cephe böyle yetenekli bir binici kazandığı için çok şanslı."

Göğsüm sıkıştı. Xaden çoğu teğmen gibi orta bölgedeki koruma birliğine gitmiyordu. Cepheye mi gönderiliyordu?

Xaden, elleri iki yanında, "Siz beni özleyemeden dönmüş olacağım," diye cevap verdi, "ama duyduğuma göre General Sorrengail'i, sizi bir kıyı karakoluna atayacağı kadar kızdırmışsınız."

Albay'ın yüzü asıldı. "Ben burada olmayabilirim ama sen de sık sık burada olamayacaksın. Yeni emirlerine göre sadece iki haftada bir gelebileceksin."

Ne? Midem kasıldı ve dengemi kaybetmemek için neredeyse bir yere tutunacaktım.

Binbaşı elini jilet gibi üniformasının göğüs cebine soktu ve katlanmış iki mektup çıkardı. Siyah saçları kusursuzca taranmış, botları iyice parlatılmıştı ve yüzünde zalim bir gülümseme vardı.

Bu tehdide karşılık gücün içimde dalga dalga yükseldiğini hissettim.

"Ah, nasıl da unuttum?" dedi Albay Aetos. "Violet, bu yeni komutan yardımcınız Binbaşı Varrish. İşleri biraz düzene sokmak için geldi. Burada izin verdiğimiz şeyler konusunda biraz gevşemişiz belli ki. Doğal olarak bölüğün mevcut yönetici komutanı operasyonlarla ilgilenmeye devam edecek ancak Varrish'in tek amiri Panchek olacak."

"Öğrenci Sorrengail," diye düzelttim. Komutan yardımcısı mı? *Harika.*

Varrish beni tepeden tırnağa inceleyerek, "Generalin kızı," diye cevap verdi, görünürdeki bütün hançerlere baktı. "Büyüleyici. Bölükte bir yıl bile canlı kalamayacak kadar kırılgan olduğunu duymuştum hâlbuki."

"Varlığım aksini gösteriyor." Pislik.

Xaden, Varrish'in ellerine dokunmamaya özen göstererek iki mektubu da aldı ve üzerinde adımın yazdığı zarfı bana uzattı. Melgren'e ait balmumu mühürleri aynı anda kırdık, sonra da resmî emirleri açtık.

Öğrenci Violet Sorrengail'e her on dört günde bir, yanında sadece Tairn'le birlikte, Sgaeyl'in mevcut görev istasyonuna veya o an bulunduğu yere gidip gelmek için kullanmak üzere iki günlük izin verilmiştir. Bunun dışında derslere katılmaması karşısında ceza alacaktır.

Albay'a görmek istediği tepkiyi vermemek için dişlerimi sıktım ve emir kâğıdını dikkatlice katlayıp cebime yerleştirdim. Herhâlde Xaden'inkinde de aynı şey yazıyordu ve izinlerimizi dönüşümlü olarak kullandığımızda her yedi günde bir görüşebilecektik. Tairn ve Sgaeyl asla üç günden fazla ayrı kalmamışlardı. Peki ya bir hafta? Neredeyse sürekli acı içinde olacaklar demekti. Bu akılalmaz bir şeydi.

"*Tairn?*" dedim zihnimden ona seslenerek.

O kadar yüksek sesle kükredi ki beynim sarsıldı.

Xaden kâğıdını cebine koyarken sakince, "Ejderhalar kendi emirlerini kendileri verir," dedi.

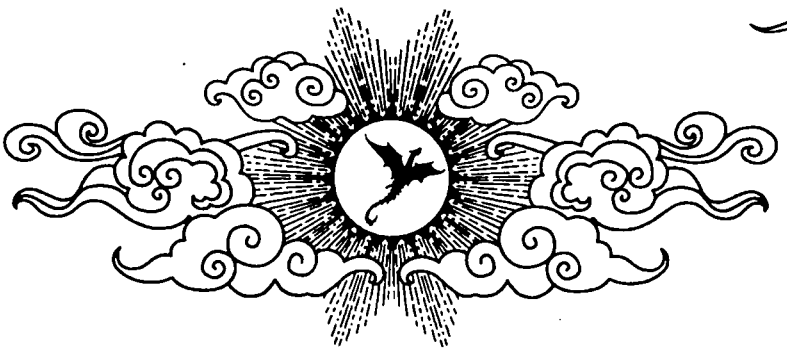
"Eh, bunu göreceğiz." Albay Aetos başını salladı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Biliyor musun, bir şey hatırlayana kadar önceki konuşmamız hakkında endişeliydim."

Sabrı tükenmeye başlayan Xaden, "Neymiş o?" diye sordu.

"Sır dediğin kötü bir kozdur. Onu saklayan insanla birlikte ölür."

Kimsenin açıkça söylemediği şey, dört bölük de davranış kurallarına uymak zorunda olmasına rağmen bir binicinin öncelikli olarak Kodeks'e karşı sorumlu olduğudur ve bu da genellikle diğer bölüklerin uyduğu kuralları geçersiz kılar. Bir başka deyişle: Biniciler kendi kurallarını kendileri koyar.

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

ALTINCI BÖLÜM

Midemdeki çalkantının içtiğim limonatayla ilgisi yoktu. Albay Aetos'un az önce bizi öldüreceğini ima ettiğinden emindim.

"İyi ki sır saklamıyoruz," diye karşılık verdi Xaden.

Aetos'un gülümsemesi hayatım boyunca gördüğüm en yumuşak gülümsemeye dönüştü ve bu dönüşüm epey ürkütücüydü. "Savaş hikâyelerini kiminle paylaştığına dikkat et, Violet. Annenin kızlarından birini kaybettiğini görmek beni çok üzer."

Ne diyordu bu herif? Parmak uçlarımda güç çatırdadı.

Bir süre daha bana bakıp ne kastettiğini anladığımdan emin olduktan sonra dönüp tek kelime etmeden avluya doğru yürüdü, Varrish de onu takip etti.

Xaden, "Az önce seni ölümle tehdit etti," diye homurdanırken sütunların arkasından gölgeler fırladı.

"Mira'yı da." Gerçekte neler olduğunu birine anlatırsam onu da öldürecekti. Mesaj alınmıştı. Güç damarlarımı yakıp içimde dolanarak bir çıkış arıyordu. Öfkem, beni parçalayacak gibi ezici bir dalgaya dönüşen bu enerjiyi körüklüyordu sadece.

Xaden elime uzanarak, "Sen burayı yerle bir etmeden önce dışarı çıkalım," dedi.

Elini kavrayıp yıldırımı içimde tutmaya odaklanarak avluya doğru yürüdüm ama onu dizginlemek için ne kadar mücadele edersem edeyim daha da şiddetlendi ve avlunun karanlığına adım attığımız anda güç bedenimden kopup bütün sinirlerimi yakarak dışarı çıkarken elimi Xaden'ın elinden çektim.

Gece göğünü aydınlatan yıldırım, yaklaşık on metre ötedeki avluya düştü. Çakıllar uçuştu.

"Kahretsin!" Xaden bir gölge kalkanı oluşturarak taşların çevredeki öğrencilerden birine çarpmasını engelledi. "Sanırım alkol, mühür gücünün etkisini azaltmıyor," dedi yavaşça. "İyi haber şu ki burada sadece taş var."

Utanç verici kontrol eksikliğimden dolayı yüzümü buruşturarak kaçışan öğrencilere, "Üzgünüm!" diye seslendim. "Beni korumayı falan boş ver. Asıl bölüğün *benden* korunmaya ihtiyacı var." Derin bir nefes alarak Xaden'a baktım. "Güney Kanadı ha? Seçimin orası mı oldu?" Kanat liderleri her zaman görev yerlerini kendileri seçerlerdi.

"Emirlerimizi sonradan el yazısıyla yazdıkları için o sırada başka seçenek kalmamıştı. Samara'da olacağım. Bugün eşyalarımın çoğunu toplayıp gönderdim."

Orası Güney Kanadı'nın en doğudaki karakoluydu, Krovla ve Braevick eyaletlerinin sınırlarının kesiştiği yerde ve bir günlük uçuş mesafesindeydi. "Her uçuşlarında birlikte sadece birkaç saat geçirecekler."

"Evet. Sgaeyl oldukça kızgın."

"Tairn de öyle." Henüz uykuya dalmamış olabilir diye zihnimden Andarna'ya ulaştım.

"*Şu anda onun yanına yaklaşacağımı düşünüyorsan gerçeklikle bağını koparmışsın demektir,*" diye cevap verdi uykulu, boğuk bir sesle. "*Çok sinirli.*"

"*Uyuyor olman gerekirdi.*" Rüyasız Uyku'ya dalmış olması gerekiyordu. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum, Tairn de ejderhaların ebeveynlik sırlarıyla ilgili sorularıma cevap vermiyordu ama önümüzdeki iki ay boyunca uyumasının onun büyümesi ve gelişmesi için kritik önem taşıdığı konusunda ısrar ediyordu. Bir yanım, bunun huysuz ejderhaların ergenlik yıllarının çoğundan kaçınmanın akıllıca bir yolu olup olmadığını merak etmeden duramıyordu.

Andarna sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi esneyerek, "*Uyuyayım da tüm bu dramı kaçırayım mı?*" diye karşılık verdi.

Xaden'ın bakışlarından gözlerimi kaçırarak, "Sadece birkaç saatimiz olacak..." diye fısıldadım. "Bilirsin işte. Bilgi aktarmak için." Avlu bana, aklı başında olan herkes partiyi terk ettikten yaklaşık iki saat sonraki sarhoşlar ve kötü kararlarla dolu bir balo salonunu hatırlatıyordu. Birlikte vakit geçirmeden Xaden'la aramızdaki sorunu nasıl çözecektik?

"Akıllarından geçenin tam olarak bu olduğundan eminim. Bizi sık sık, mümkün olduğunca uzun süre ayıracaklar. Elimize geçen zamanı en iyi şekilde değerlendirmemiz gerekecek."

"Bu gece senden o kadar nefret etmiyorum," diye fısıldadım.

"Alkol yüzünden. Merak etme, yarın benden yine nefret edeceksin." Elini uzatıp enseme dokunduğunda geri çekilmedim.

Vücudumun her santimetresine sıcaklık yayılmıştı. Üzerimdeki etkisi inkâr edilemez olduğu kadar sinir bozucuydu da.

"Beni dinle." Sesini alçalttı ve beni nazikçe kendine çekerek yakınlarda bizi izleyen bir grup çakırkeyif öğrenciye bir bakış attı. "*Çaktırma.*"

Başımla onayladım.

"Yedi gün içinde geri döneceğim," dedi yanımızdan geçen insanlar duysun diye. "*Sgaeyl ve Tairn o mesafeden konuşamayacaklar. Duyguları hissedecekler ama hepsi bu. Unutma ki yönetim gönderdiğimiz her mesajı okuyacaktır.*" Eğildi ve bakanların

vedalaşıyormuşuz gibi sarıldığımızı sanması için beni sıkı sıkı kucakladı, aslında bir nevi öyleydi de.

"Yedi gün içinde çok şey olabilir." Bana zihin bağından söylediklerini anlamıştım. "Sen yokken ben ne yapacağım?"

"Önemli olan hiçbir şey değişmeyecek," dedi kulak misafiri olanların duyması için. "*Bodhi ve diğerlerinin yaptığı hiçbir şeye karışma.*" Haklı olduğundan emin olduğunda yaptığı gibi sert sert bakıyordu.

"Gerçekten hiç değişmeyeceksin, değil mi?" diye fısıldadım, göğsüm sıkışarak.

"*Konu biz değiliz şu an. Bütün gözler senin üzerinde olacak ve tek başına yakalanırsan yaptıklarını Melgren'den saklayacak bir isyan damgan da yok. Senin de dâhil olman, uğruna çabaladığımız her şeyi tehlikeye atar.*" Başka bir öğrenci grubu yaklaştı, sonra kubbeye doğru ilerlediler.

Buna karşı çıkmak zordu, özellikle de planladığım şey yalnız kalmamı gerektirdiği için.

"Seni özleyeceğim." Üçüncü Kanat'tan birkaç binici bize biraz fazla yaklaşınca ensemdeki eli kasıldı. "*Sadece Resson'da bizimle birlikte olanlara tam olarak güvenebilirsin.*"

"Beni sürekli minderde eğitmek zorunda kalmayacağın için ne kadar çok boş zamanın olacak, bir düşünsene." Dinmek bilmeyen ona dokunma arzuma teslim oldum ve muhakeme yeteneğimi tamamen kaybettiğim için alkolü suçlayarak ellerimi göğsüne koydum; parmak uçlarımın altında kalbinin istikrarlı atışını hissedebiliyordum.

"Boş zamanım olmasındansa minderde altımda olmanı tercih ederim." Kolunu belime doladı ve beni kendine çekti. "*Diğer damgalılara gelince, onlara güvenme riskine girme. Şimdilik. Seni öldüremeyeceklerini biliyorlar ama annenin kim olduğu düşünüldüğünde bazıları senin incindiğini görmekten mutlu olacaktır.*"

"O konuya geri döndük, öyle mi?" Gülümsemeye çalıştım ama alt dudağım titriyordu. Gittiği için üzgün değildim aslında. Bunu yaptıran limonataydı.

Avludakiler artık bizi fazlasıyla yalnız bırakmış olsa da sesini alçak tutarak, "O konudan hiç ayrılmamıştık," diye hatırlattı bana. "Hayatta kalmayı başar, yedi gün içinde döneceğim." Eli boynumun yan tarafına kaydı ve başparmağıyla çenemi okşarken dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı. "Bugün birbirimizi hayatta tutmayı başardık. Bana hâlâ güveniyor musun?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. Öpücüğünün tadını neredeyse alabiliyordum ve tanrılar aşkına, bunu istiyordum.

"Hayatım pahasına," diye fısıldadım.

"Hepsi bu mu?" Dudakları benimkinin hemen ötesinde geziniyor ama vaadini yerine getirmiyordu.

"Hepsi bu." Güven kazanılan bir şeydi ama o bunu denemiyordu bile.

"Çok kötü," diye fısıldadı başını kaldırarak. "Ama dediğim gibi, beklenti iyi bir şeydir."

Sağduyu, şehvet sisinin içinden utanç verici bir kolaylıkla geçip bana ulaştı. Tanrılar aşkına, az kalsın ne yapıyordum ben?

"Beklenti falan yok." Ona ters ters baktım ama kelimelerimde sertlik yoktu. "Biz diye bir şey yok, unuttun mu? Bu senin seçimin. Toplantı salonuna geri dönüp yatağımı ısıtmak için istediğim kişiyi seçme hakkım var. Biraz daha *sıradan* birini." Bu bir blöftü. Galiba. Veya alkoldü. Ya da belki sadece onun da benimle aynı belirsizliği hissetmesini istiyordum.

"Kesinlikle hakkın var ama bunu yapmayacaksın." Hafifçe gülümsedi.

"Yerini doldurmak imkânsız olduğu için mi?" Bu kulağa iltifat gibi gelmemişti. En azından benim kendime söylediğim buydu.

"Beni hâlâ sevdiğin için." Bakışlarındaki kesinlik sinirimi bozdu.

"Siktir git, Riorson."

"İsterdim ama beni sımsıkı tutuyorsun." Bedenlerimizin arasına baktı.

"Ah!" Ellerimi belinden indirip geri çekildim. "Git."

"Yedi gün sonra görüşürüz, Violence." Geri geri giderek uçuş alanına açılan tünele doğru ilerledi. "Ben yokken burayı yakmamaya çalış."

Görüş alanımdan çıkana kadar ona bakmaya devam ettim. Sonra birkaç dakika daha orada durup yavaşça nefes alarak duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Benim neyim vardı böyle? Bana gerçeklerin hepsini söylemeyi reddeden birini nasıl arzulayabiliyordum? *Bana ne istersen sorabilirsin* saçmalığıyla bunu bir oyun hâline getiren birini? Sanki ne soracağıma dair en ufak bir fikrim vardı da...

Elinde kendi mektubuyla arkamdan çıkagelen Rhi, "Geri dönecek," dedi, ciddi bir sesle konuşmasına rağmen gözleri heyecanla parlıyordu.

"Bunu umursamamalıyım." Yine de kollarımı sanki bir şeyin beni bir arada tutmasına ihtiyacım varmış gibi kendi bedenime sardım. "Neden sinsi sinsi gülüyorsun?"

"İkinizin arasında bir şey mi oldu?" Mektubu cebine götürdü.

"O mektup ne?" diye karşılık verdim. "Sen de mi emir aldın?" Emirler genellikle tek bir anlama gelirdi. Omuzlarını kavrayıp sırıttım. "Aldın mı?"

Yüzünü buruşturdu. "Bir iyi bir de kötü haberim var."

"Önce kötü haber." Bu benim yeni sloganım hâline gelmişti.

"Aetos yeni kanat liderimiz oldu."

Yüzüm asıldı. "Bunu tahmin etmeliydim. İyi haber ne?"

"Yardımcı takım lideri Cianna, bölüm lideri yardımcılığına terfi etti." Gülümsemesi tüm büyücü ışıklarından daha parlaktı. "Ve şu anda yeni takım liderimize bakıyorsun."

"İşte bu be!" Sevinçle haykırarak ona sarıldım. "Tebrikler! Her şey harika olacak! Sen zaten harikasın!"

Sawyer avlunun kenarından, "Kutlama mı yapıyoruz?" diye seslendi.

Birasını döke saça bize doğru koşan Ridoc, "Kesinlikle!" diye bağırdı. "Takım Lideri Matthias!"

"İlk emrin nedir, takım lideri?" diye sordu Sawyer, Nadine onun uzun adımlarına yetişmek için koşturuyordu.

Rhi hepimize tek tek baktı ve bir karara varmış gibi başını salladı. "Yaşayın."

Gülümsedim ve bunun söylediği kadar kolay olmasını diledim.

Basgiath Arşivi'ndeki tüm kitap talepleri kaydedilmeli ve dosyalanmalıdır. Bunu yapmayan öğrencilerin görevi ihmal ettiği bildirilecek ve layıkıyla takip edemedikleri metinlerin kaybı durumunda cezalandırılacaklardır.

-ALBAY DAXTON'IN KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NDE BAŞARILI OLMA REHBERİ

YEDİNCİ BÖLÜM

Beş gün sonra öğrenciler üçüncü kattaki U şeklindeki amfi tiyatro tarzı sınıfı oryantasyon için doldururken yanımdaki koltuğa çöken Ridoc, "Bu sınıfı daha önce hiç görmemiştim," dedi. Kanatlarımız içindeki bölümlerimize ve takımlarımıza göre kümelenmiştik, sağ taraftaki ikinci sıradaydık ve salonun alçak zemininin üzerinden Birinci Kanat'takilere bakıyorduk.

Yarınki Görev Günü için avluda toplanmaya başlayan siviller yüzünden dışarıdaki gürültü giderek artıyordu ama içerisi hâlâ sessizdi. Bu haftayı birinci sınıfların gelişine hazırlanarak, köprüdeki görevlerimizi öğrenerek ve geceleri gereğinden fazla içerek geçirmiştik. Sabahın erken saatlerinde koridorlarda yürümeyi kesinlikle ilginç kılıyordu bu.

"Daha önce hiç ikinci sınıf olmamıştık," diye cevap verdi diğer tarafımdaki Rhiannon, eşyalarını masasının üzerine mükemmel bir düzenle yerleştirmişti.

"İyi bir noktaya değindin." Ridoc başıyla onayladı.

"Yetiştim!" Nadine Ridoc'ın yanına otururken dağılmış mor saçlarını, sargıya alınmış eliyle yüzünden uzaklaştırdı. "Nasıl oldu da bu sınıfa daha önce hiç gelmedim?"

Rhiannon başını iki yana sallamakla yetindi.

"Daha önce hiç ikinci sınıf olmadık ki," dedim Nadine'e.

"Doğru. Mantıklı." Eşyalarını çantasından çıkarıp çantasını ayaklarının dibine bıraktı. "Sanırım geçen yıl hiçbir dersimiz koridorun bu kadar ilerisinde değildi."

"Eline ne oldu?" diye sordu Rhiannon.

"Utanç verici." Görebilmemiz için sargılı elini kaldırdı. "Dün gece merdivende ayağım kaydı, düşmeyeyim derken bileğimi burktum. Merak etmeyin, şifacılar Nolon'un yarın köprüden önce benim için vakit bulabileceğini düşünüyor. Savaş Oyunları'ndan beri çok yorgun."

Rhiannon başını sallayarak, "O adamın biraz dinlenmesi gerek," dedi.

"Keşke biz de diğer bölükler gibi tatil yapabilseydik." Ridoc kalemini masaya vurdu. "Birazcık uzaklaşmak için beş ya da altı gün bile yeter."

"Buradan uzakta geçirdiğim son altı günlük aradan sonra hâlâ iyileşme sürecindeyim," diye şaka yapmaya çalıştım.

Rhi'nin yüzü asıldı ve takımın geri kalanı sessizleşti.

Kahretsin. Bu hiç söylenecek şey *değildi* ama çok yorgundum. Resson'u bir türlü aklımdan çıkaramazken uyumaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

"Konuşmak istersen ben buradayım." Rhi'nin nazik gülümsemesi, ona her şeyi anlatmadığım için kendimi berbat hissetmeme neden oldu.

Konuşmak istiyor muydum? Kesinlikle. Konuşabilir miydim? Aetos *savaş hikâyelerimi* paylaşmamam gerektiğini açıkça belirttikten sonra olmazdı. Zaten Mira'ya zarar vereceğini söylemişti, en iyi arkadaşımı da aynı duruma sokamazdım. Belki de Xaden haklıydı. Yalan söyleyemiyorsam mesafemi koruduğum sürece arkadaşlarım daha güvende olurdu.

Uzun boylu bir binici, "İyi günler, ikinci sınıflar," dedi. Gür bir sesle konuşarak salonun ortasına doğru ilerlerken sınıf

sessizleşti. "Ben Yüzbaşı..." –açık altın rengi teninden bir ton daha koyu kirli sakalını kaşıyarak yüzünü buruşturdu– "Profesör Grady. Sizin de anlayabileceğiniz gibi, bu yıl yeni geldim ve *profesörlük* ünvanına, ayrıca yirmi bir yaşındaki çocukların yakınında olmaya alışmaya çalışıyorum. Bölükte bulunmayalı uzun zaman oldu."

Sınıfın sonuna –sandalye olmayan tek bölüme– doğru döndü ve parmaklarını oradaki ağır ahşap masaya doğru uzattı. Küçük bir büyü sayesinde masa, Profesör Grady avucunu kaldırana kadar gıcırdayarak yaklaştı. Sonra durdu. Profesör bize döndü ve masanın kenarına yaslandı. "Bu daha iyi. İlk yılınızı atlattığınız için tebrikler." Başını yavaşça çevirdi, bakışları her birimizin üzerinde gezindi. "Bu sınıfta seksen dokuz kişisiniz. Kâtiplerin bana söylediğine göre, İlk Altı'dan bu yana bu salona gelen en küçük sınıf sizsiniz."

Birinci Kanat'ın üstündeki boş koltuk sıralarına baktım. Geçen yıl bağ kurmak isteyen ejderha sayısının tarihin en düşük seviyesinde olduğunu biliyorduk ama gerçekten de ne kadar az kişi olduğumuzu görmek... endişe vericiydi.

Andarna'nın birkaç gün önce Rüyasız Uyku'ya daldığını bildiğim için Tairn'e, "*Her yıl daha az ejderha bağ kuruyor,*" dedim. "*Gökkubbe Veninleri bildiği için mi?*"

"*Evet.*" Tairn'in sesindeki bitkinliği duyabiliyorum.

"*Ama daha fazla biniciye ihtiyacımız var. Daha azına değil.*" Bu hiç mantıklı değildi.

"*Gökkubbe bu işe karışıp karışmama konusunda ikiye bölünmüş durumda,*" diye homurdandı Tairn. "*Sır saklayanlar sadece insanlar değil.*"

Ama Andarna ve Tairn seçimlerini çoktan yapmışlardı, bundan emindim.

"...Ama ikinci yıl kendi zorluklarını da beraberinde getiriyor," diyordu Profesör Grady, ben yeniden derse odaklanırken. "Geçen yıl sizi seçen ejderhalara nasıl bineceğinizi öğrendiniz. Bu

yılsa düşerseniz ne yapacağınızı öğreneceksiniz. Binici Hayatta Kalma dersine ya da kısaca BHK'ye hoş geldiniz."

"Bu da ne böyle?" diye mırıldandı Ridoc.

Önümdeki boş deftere BHK harflerini yazarak, "Bilmiyorum," diye fısıldadım.

"Ama sen her şeyi bilirsin." Gözleri irileşti.

"Belli ki bilmiyormuşum." Son zamanlarda başıma gelen şey de buymuş gibi görünüyordu.

"Ne olduğunu bilmiyor musun?" diye sırıtarak sordu Profesör Grady, gözlerini Ridoc'a dikerek. "Güzel, taktiklerimiz işe yarıyor demek ki." Bir ayağını diğerinin üzerine attı. "BHK'nin gizli tutulmasının bir nedeni var, bu sayede mevcut durumlardaki gerçek tepkilerinizi alıyoruz."

"Kimse benim gerçek tepkilerimi görmek istemez," diye mırıldandı Ridoc.

Gülümsememi bastırıp başımı iki yana salladım.

"BHK size düşman hattında ejderhanızdan ayrı düştüğünüzde nasıl hayatta kalacağınızı öğretecek. Bu, ikinci yılınızın temelini oluşturacak ve Basgiath'a devam edebilmeniz için geçmeniz gereken iki tam değerlendirmeyle sonuçlanacak: Bunlardan biri birkaç hafta içinde... diğeri de yıl ortasında olacak."

"Değerlendirmeyi geçemeyen bağ kurmuş bir biniciyi ne yapacaklar ki?" diye sordu Rhiannon sessizce.

Takımımdaki herkes bana baktı. "Hiçbir fikrim yok."

Caroline Ashton sınıfın karşısından, Birinci Kanat'taki sandalyesinden elini kaldırdı. Jack Barlowe'la –ben onu öldürene kadar beni öldürmeye niyetli olan biniciyle– ne kadar yakın olduklarını hatırlayınca tüylerim diken diken oldu.

"Evet?" dedi Profesör Grady.

"'Yıl ortası' tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordu Caroline. "Ya da 'birkaç hafta içinde'?"

Profesör kaşlarını kaldırarak, "Kesin tarihi bilmeyeceksiniz," diye cevap verdi.

Caroline oflayıp puflayarak geri oturdu.

"Ayrıca kaç kere gözlerinizi devirirseniz devirin, bunu size söylemeyeceğim. Hiçbir profesör söylemeyecek çünkü basitçe ifade etmek gerekirse şaşırmanızı istiyoruz. Ama hazırlıklı olmanızı da istiyoruz. Bu derste size yön bulma, hayatta kalma tekniklerini ve yakalanmanız durumunda sorguya nasıl dayanacağınızı öğreteceğim."

Midem kasıldı ve kalp atışlarım iki katı hızlandı. İşkence. İşkence görmekten bahsediyordu. Ve ben artık işkence edilmeye değecek bilgiler taşıyordum.

Profesör Grady sözlerine şöyle devam etti: "Bölüğün herhangi bir yerinden alınarak bu bilgiler konusunda her an sınanabilirsiniz."

Nadine soluk soluğa, korku dolu bir sesle, "Bizi kaçıracaklar mı?" diye sordu.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Sawyer.

"Burada da her zaman bir şeyler oluyor," diye ekledi Ridoc.

"Değerlendirme yapacak olan diğer kişiler ve ben bu sınavlar sırasında size geri bildirim vereceğiz, böylece son değerlendirme zamanınız geldiğinde, sizi..." Kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi başını yana eğdi. "Sizi sokacağımız cehenneme dayanabilecek durumda olacaksınız. Bunu daha önce yaşamış biri olarak söylüyorum: Sorgulama sırasında çözülmediğiniz sürece başarılısınız demektir."

Rhiannon elini kaldırınca Profesör Grady ona doğru başını salladı.

"Peki ya çözülürsek?" diye sordu Rhiannon.

Profesörün yüzü asıldı. "Çözülmeyin."

Oryantasyondan bir saat sonra nabzım hâlâ hızla atarken yıpranan sinirlerimi yatıştıran tek yere, yani Arşiv'e gittim.

Kapıdan içeri girdiğimde parşömen, mürekkep ve cilt tutkalının o eşsiz kokusunu içime çekip uzun, sakinleştirici bir nefes aldım. Tarih, matematik ve siyaset üzerine sayısız kitapla dolu, bir zamanlar Kıta'daki tüm bilgiyi sakladığına inandığım, her biri Andarna'dan uzun ama Tairn'den kısa sıra sıra kitap rafları devasa odayı kaplıyordu. Hayatımın bir döneminde bu raflara çıkan merdivene tırmanmanın yapacağım en korkunç şey olacağını düşünmüştüm.

Şimdiyse sürekli var olan Komutan Yardımcısı Varrish tehlikesi, başımın üzerinde sallanan Aetos tehdidi, hepimizi her an öldürebilecek gizli bir devrim ve hepsinin üstüne bir de her an karşıma çıkabilecek BHK işkencesiyle ayakta kalmaya çalışıyordum. Merdiveni özlüyordum.

Beş gün boyunca gözledikten sonra Jesinia'nın adını nihayet bu sabah dışarıya asılan kâtipler listesinde görmüştüm, bu da başlama zamanının geldiği anlamına geliyordu.

Bulaşmamak siktirip gidebilirdi. Abim ve Xaden hayatlarını riske atarken hiçbir şey yapmadan oturmayacaktım. Hem Aretia'yı hem de Poromielli sivilleri korumanın yolunun burada, Basgiath'ta olduğundan adım gibi eminken bunu yapamazdım. Devrimin saflarında bir kâtip olmayabilirdi ama ben vardım ve eğer devrimin yapamadığı ya da bulamadığı silahlar olmadan bu savaşı kazanma şansımız varsa boşa harcamayacaktım. Ya da en azından bu ihtimali araştıracaktım.

Kapının yanındaki uzun meşe masanın ilerisine sadece kâtipler geçebiliyordu, ben de masanın kenarında durup beklerken parmaklarımı masanın tanıdık damarları ve izlerinin üzerinde gezdirdim. Kâtiplik eğitimi bana bir şey öğrettiyse o da sabırdı.

Tanrılar aşkına, burayı özlüyordum. Hayatım olacağını sandığım şeyi özlüyordum. Sade. Sessiz. Kibar. Ama eski hâlimi, gücünün farkında olmayan o kızı özlemiyordum. Sanki boş bir

sayfaya bir şey yazma eylemi onu kutsal bir şey hâline getiriyormuş gibi, okuduğu her şeye sonsuz bir güvenle inanan o kızı.

Krem rengi bir tunik, pantolon ve başlık giyen ince bir beden yaklaştı ve hayatımda ilk kez Jesinia'yı gördüğüm için gerildim.

Yanıma geldiğinde gülümsedi ve başlığını çıkararak işaret diliyle, "Öğrenci Sorrengail," dedi. Saçları artık daha uzundu, kahverengi örgüsü neredeyse beline kadar iniyordu.

"Öğrenci Neilwart," diye karşılık verdim, arkadaşımı görünce sırıtarak. "Bu coşkulu karşılamaya bakılırsa yalnız olmalıyız." Kâtiplerin duygularını göstermeleri kesinlikle istenmiyordu. Ne de olsa onların işi yorumlamak değil, kaydetmekti.

"Evet," dedi işaret diliyle, sonra eğilip arkama baktı. "Nasya hariç."

"O uyuyor," dedim. "Arkada ne yapıyorsun?"

"Birkaç cildi onarıyorum," dedi. "Herkes yarın gelecek yeni öğrenciler için hazırlık yapıyor. Sessiz günler benim en sevdiklerim."

"Hatırlıyorum." Neredeyse her sessiz günü bu masada geçirirdik, sınavlara hazırlanır, Markham'a yardım ederdik... ya da babama.

"Duydum ki..." Yüzü asıldı. "Çok üzgünüm. Bana karşı her zaman çok iyiydi."

"Teşekkür ederim. Onu gerçekten özlüyorum." Ellerimi yumruk yapıp duraksadım, bundan sonra söyleyeceklerimin ya bizi gerçeğe yaklaştıracağını ya da öldürülmeme neden olacağını biliyordum.

"Ne oldu?" diye sordu, dudağını ısırarak.

Kendi sınıfının birincisiydi. Bu da muhtemelen kâtipler için en zor derece olan ve Kâtipler Bölüğü'ndeki her yönetici için zorunlu olan ustalık kademesine ulaşmayı denediği anlamına geliyordu. Bu sadece Markham'la diğer kâtiplerden daha fazla

zaman geçireceği anlamına gelmiyordu, aynı zamanda Arşiv'den neredeyse hiç ayrılmayacağı anlamına da geliyordu.

Ona güvenememe ihtimali karşısında midem kasıldı. Belki de bu devrim hareketinin içinde kâtip olmamasının bir nedeni vardı.

"Basgiath'ın kuruluşu hakkında eski kitaplarınız var mı diye merak ediyordum. Mesela koruma duvarları için neden burayı seçtiklerine dair bir şeyler?" dedim işaret diliyle.

"Koruma duvarları mı?" dedi yavaşça.

"Basgiath'ın Calldyr'de inşa edilmek yerine neden buraya yapıldığına dair bir tarih tartışması için savunma hazırlıyorum." Ve işte, ilk gerçek yalanımı söylemiştim. Bu ifadede seçilmiş doğru sayılabilecek hiçbir şey yoktu. Söylediklerimi geri almanın bir yolu da yoktu. Ne olursa olsun, şu anda kendimi amacıma adamış durumdaydım: Bu savaştan kurtarabildiğim kadar çok insanı kurtarmak.

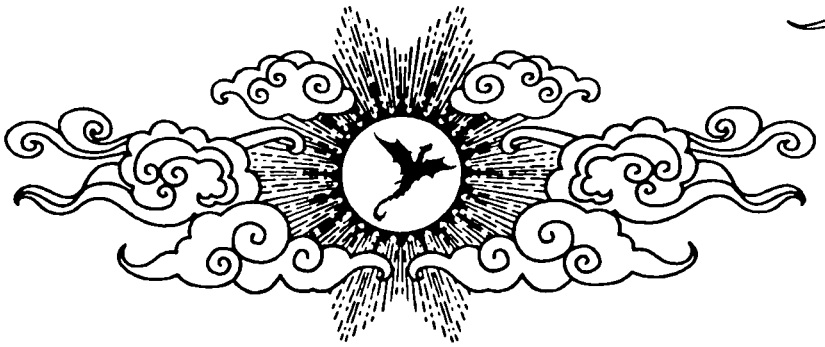
"Elbette." Gülümsedi. "Burada bekle."

"Teşekkür ederim."

On dakika sonra bana yüz yıldan daha uzun süre önce yazılmış iki kitap uzattı, ben de ona teşekkür ederek ayrıldım. Aretia'yı korumanın cevabı arşivlerdeydi. Öyle olmak zorundaydı. Koruma duvarları bile bizi kurtaramayacak duruma gelmeden önce onu bulmalıydım.

İlk yılında köprüyü aşmak zordur. Ama sayısız adayın hayatını kaybetmesini izlemek de insana biraz ölmek gibi gelir. Mümkünse izleme.

-BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA SEKSEN DÖRT

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Görev Günü bu taraftan biraz daha farklı görünüyordu. Ana savaş akademisi binasındaki kulenin taş surlarından eğildim ve çanlar saatin dokuza geldiğini haber verirken sıranın uzunluğuna baktım ancak onları köprüye götürecek olan uzun, dolambaçlı merdivenlerden çıkmaya başlayan adayların yüzlerine tek tek bakmaktan kaçındım.

Kâbuslarımda daha fazla yüz görmeye gerek yoktu.

Elinde tüy kalem ve ruloyla hazır bekleyen Rhiannon'a, "Merdivenlerden çıkmaya başlıyorlar," dedim.

"Gergin görünüyorlar," dedi Nadine, aşağıdaki katlarda sıralanan adayları görmek için kulenin kenarından pervasızca eğilerek.

Gergin olan sadece onlar değildi. Dain'den ve onun hafızamı çalan ellerinden sadece dört adım uzaktaydım.

Xaden'ın bana öğrettiği gibi kalkanlarımı kurdum ve Dain'i kuleden aşağı itmeyi hayal ettim.

Benimle konuşmak için tek bir girişimde bulunmuştu, onu da hemen geri püskürtmüştüm Ya yüzündeki ifadeye ne demeliydi? *Kalbi kırılmış* gibi bakmaya hakkı vardı sanki...

"Sen gergin değil miydin?" diye sordu Rhiannon, Nadine'e. "Şahsen, Vi olmasaydı ben karşıya geçmeyi başaramazdım."

Omuzlarımı silktim ve duvarın üstüne atlayıp Rhi'nin soluna oturdum. "Ben sadece ayağının biraz daha az kaymasını sağladım. Karşıya geçecek cesaret ve denge sende vardı zaten."

"Bizim köprü geçişimiz sırasında olduğu gibi yağmur yağmıyor." Nadine bulutsuz temmuz gökyüzüne baktı ve elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Umarım daha fazlası karşıya geçmeyi başarır." Bana baktı. "Sen geçen yıl karşıya geçerken annen pekâlâ fırtınayı engelleyebilirdi."

"Belli ki annemi tanımıyorsun." Bir korkak gibi beni öldürmek için fırtına yaratmazdı ama beni kurtarmak için fırtınayı dindirmeyeceği de kesindi.

"Bu yıl sadece doksan bir ejderha bağ kurmayı kabul etti," dedi Dain, köprünün girişinin yanındaki duvara yaslanarak. Xaden'ın geçen yıl bulunduğu yerde duruyordu ve omzunda da aynı rütbe vardı: Kanat lideri. Pislik herif Liam'la Soleil'i öldürtmüş ve ödül olarak terfi ettirilmişti. İnanılmazdı. "Daha fazla adayın karşıya geçmesi daha fazla binici olacağı anlamına gelmiyor." Bana şöyle bir baksa da hemen gözlerini kaçırdı.

Nadine kulenin tepesindeki ahşap kapıyı açıp merdiven boşluğuna baktı. "Yolu yarılamışlar."

"Güzel." Dain duvardan uzaklaştı. "Kuralları unutmayın. Matthias ve Sorrengail, sizin göreviniz sadece köprüden önce isimleri listelemek. Bir sorun olursa..."

"Kuralları biliyoruz." Ellerimi bacaklarımın altındaki duvara bastırdım ve bu sabah uyandığımdan beri belki onuncu kez Xaden'ın bugün kaçta geleceğini merak ettim.

Belki o zaman ikinci sınıfların katındaki yeni odamın masasında duran, benim için bıraktığı geleneksel Tyrrendor düğümleriyle kumaş dokuma zanaatına dair –içinde kumaş şeritleri de bulunan– üç kitabı okumaya başlayabilirdim.

Bir hobiye falan ihtiyacım yoktu aslında. Ama Xaden'ın kitap yığınının üzerine bıraktığı not var ya? *Köprüde söylediklerimde ciddiydim*, yazan not. *Seninle olmadığımda bile sadece sen varsın.* Bunun herhangi bir açıklamaya ihtiyacı yoktu.

Mücadele ediyordu.

"İyi," dedi Dain, bana bakarken kelimeyi uzatarak. "Sana gelince Nadine..."

"Benim bir işim yok." Nadine omuzlarını silktiğinde üniformasının kollarını kestiği yerden sarkan ipler sallandı. "Sadece can sıkıntısından geldim."

Dain, Rhiannon'a kaşlarını çattı. "İpleri ne kadar da sıkı tutuyorsun, takım lideri."

Tam bir pislikti.

"Köprü sırasında kulede dört binici olacağına dair bir kural yok," diye karşı çıktı Rhi. "Bu sabah beni hiç konuşturma, Aetos." Mükemmel numaralandırılmış parşömenden başını kaldırıp parmağını ona doğru salladı. "Ve eğer sana *kanat lideri* dememi *aklından* bile geçirirsen Riorson'ın bunu kimseden rica etmesine gerek kalmadan çok daha iyi başardığını sana hatırlatırım."

"Çünkü herkesin ödünü koparıyordu," diye mırıldandı Nadine. "Violet hariç herkesin."

Gülmemeye çalıştım ama Dain ne diyeceğini bilemez hâlde kasılıp kalınca bu savaşı kaybettim.

"Burada sadece biz olduğumuza göre," dedi Rhiannon, "yeni komutan yardımcısı hakkında ne biliyorsun?"

"Varrish mi? Mezuniyetinden bu yana geçen yıllarda bölüğün yumuşadığını düşünen epey sert bir adam olduğu dışında hiçbir şey," diye cevap verdi Dain. "Babamın arkadaşı."

Orası belli oluyordu.

Rhiannon alaycı bir tavırla, "Evet, gerçekten rüya gibi bir yer burası," diye karşılık verdi.

Resson'dan sonra bizi dayanamayacağımız noktaya kadar zorlamalarının bir amacı olduğunu anlamaya başlamıştım.

Buradan çıktıktan sonra arkadaşlarını öldürtmektense burada haşat olmak daha iyiydi.

Tırmanış yüzünden nefes nefese kalan ilk adaylar zirveye ulaştığında Nadine, "İşte geliyorlar," dedi ve yoldan çekildi.

Bu sabah sol dizimi sararken biraz daha dikkatli olmayı dileyerek ağırlığımı duvara verirken, "*Ne kadar da genç görünüyorlar*," dedim Tairn'e. Ter şimdiden sargıyı gevşetmişti ve kayan kumaş beni çok rahatsız ediyordu.

"*Sen de öyleydin*," diye alçak sesle homurdanarak cevap verdi Tairn. Son iki gündür çok sinirliydi ama onu suçlayamazdım. Tam olarak istediği şeyi yapmakla –Sgaeyl'e uçmak– yapacağı şeyden dolayı benim cezalandırılmam arasında kalmış durumdaydı.

İlk adayın bakışları Nadine'in mor saçlarından benim her zamanki gibi gümüş renginin ortada olduğu taç örgüme kaydı. "Adın?" diye sordum.

"Jory Buell," dedi nefes nefese. Uzun boyluydu, iyi botları ve dengeli gibi görünen bir çantası vardı ama yorgunluğu köprüde onun aleyhine işleyecekti.

"Köprüye çık," diye emretti Dain. "Diğer tarafa geçtiğinde liste yapan görevliye adını vereceksin."

Rhiannon adını ilk sıraya yazarken kız başıyla onayladı.

Mira'nın geçen yıl bana verdiği tüm öğütler aklımdan bir bir geçti ama bunları dile getirmeme izin yoktu. Bu adaylar... biz olmak için hayatlarını riske atarken hiçbir şey yapmadan durmak çok zordu.

Birçoğunun gördüğü son yüzler bizimkiler olacaktı.

"İyi şanslar." Söylememe izin verilen tek şey buydu.

Kız köprüden geçmeye başlarken bir sonraki aday onun yerine geçmek için ilerledi. Rhiannon oğlanın adını yazdı ve Dain onun köprüye çıkmasına izin vermeden önce Jory yolun üçte birini geçene kadar bekledi.

İlk birkaç adayı izlerken geçen sene bugün yaşadığım dehşeti ve belirsizliği hatırladığımda kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi atmaya başladı. Adaylardan biri yolun çeyreğini gösteren işarete varamadan kayıp düştüğünde aşağıdaki uçurum son çığlıklarını da yuttu, ben de diğer tarafa geçip geçemeyeceklerini görmek için izlemeyi bıraktım. Kalbim buna dayanmayacaktı.

İki saat sonra, hatırlamaya hiç niyetim olmadığı hâlde isimlerini soruyordum fakat özellikle agresif olanları zihnimin bir köşesine yazdım. Mesela çenesinde derin gamze olan bir aday tıpkı bir boğa gibi köprüyü koşarak geçerken köprünün ortasında zorlukla ayakta durabilen cılız kızıl saçlı adayı tereddüt etmeden fırlatıp atıvermişti.

Bu acımasızlığı izlerken içimde bir parça ölmüştü ve her bir adayın kendi seçimiyle burada olduğunu unutmamak için kendimi zorlamıştım. Giriş sınavını geçenlerin kabul edildiği diğer bölüklerin aksine buradakilerin hepsi gönüllüydü.

"Küçük Jack Barlowe," diye fısıldadı Rhiannon.

Dain'in irkilerek bana baktığı gözümden kaçmamıştı. Yavaşça nefes vererek sıradaki adaya döndüm ve Barlowe'un geçen yıl beni nasıl revirlik ettiğini zihnimden atmaya çalıştım. O gün minderde elleriyle içime nasıl saf enerji akıttığını, kemiklerimi nasıl titrettiğini hatırlayınca ürperdim.

"İsim..." dedim ama başı benden epey yukarıda olan adaya şok içinde bakarken dilimdeki kelime soldu. Dain'den uzun ama Xaden'dan kısaydı, kaslı bir gövdesi, güçlü bir çenesi vardı ve kumral saçları onu son gördüğümden daha kısa olsa da bu yüzü, bu gözleri nerede görsem tanırdım. "Cam?"

Onun burada ne işi vardı?

Yeşil gözleri şaşkınlıkla parladı, sonra beni tanımış olacak ki gözlerini kırpıştırdı. "Aaric... Graycastle."

Göbek adını hatırlıyordum ama soyadı? "Bunu sen mi uydurdun?" diye fısıldadım. "Çünkü berbat bir soyadı."

"Aaric. Graycastle," diye tekrarladı dişlerini sıkarak. Kardeşlerinin her birinde ve özellikle de babasında gördüğüm kibirle çenesini kaldırdı. Ailelerimizin hayatlarından ötürü pek çok kez aynı ortamda bulunmuş olmamız yüzünden onu tanımasaydım bile tıpkı saçlarımın beni ele verdiği gibi o ürkütücü yeşil gözleri de onu ele verirdi. Babasıyla ya da kardeşlerinden herhangi biriyle tanışmış olan hiç kimseyi kandıramazdı.

Gözlerini Cam'e –*Aaric'e*– dikmiş olan Dain'e baktım.

"Bundan emin misin?" diye sordu Dain. Gözlerinde gördüğüm endişe bana eski Dain'i hatırlattı ama bu çok kısa sürdü. Dain'in o versiyonu, ne olursa olsun her zaman güvenebileceğim versiyonu, anılarımı çaldığı ve bizi Veninlerle çarpışmak zorunda bıraktığı gün ölmüştü. "O köprüyü geçersen geri dönüşü yoktur."

Aaric başıyla onayladı.

"Aaric Graycastle," diye tekrarladım Rhiannon'a. İsmi yazdı ama bir şeyler döndüğünü anladığı belliydi.

Dain, "Baban biliyor mu?" diye mırıldandı Aaric'e.

Aaric, "Bu onu ilgilendirmez," diye cevap verdi, sonra köprüye doğru adım atıp omuzlarını esnetti. "Yirmi yaşındayım."

"Doğru ama ne yaptığını anladığında bizi ilgilendirecek," diye karşılık verdi Dain, elini saçlarının arasından geçirerek. "Hepimizi öldürecek."

Aaric, "Ona söyleyecek misin?" diye sordu.

Dain başını iki yana salladı ve sanki kendisi lanet olası kanat lideriyken benim bunlara verecek bir cevabım olabilirmiş gibi bana baktı.

Aaric, "Güzel, o zaman bana bir iyilik yap ve beni görmezden gel," dedi Dain'e.

Ama bana söylemedi.

"Biz Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'ız," dedim Aaric'e. Belki onu tanımaları durumunda diğerlerini bunu kendilerine saklamaları konusunda ikna edebilirdim.

Dain ağzını açtı.

"Bugün olmaz," dedim başımı iki yana sallayarak.

Dain ağzını kapadı.

Aaric çantasını düzeltip köprüden geçmeye başladı ama ben onu izlemeye cesaret edemedim.

"Kimdi o?" diye sordu Rhiannon.

"Resmî olarak mı? Aaric Graycastle," dedim.

Kaşlarını kaldırdı ve içim suçluluk duygusuyla doldu.

Aramızda zaten çok fazla sır vardı ama bu ona verebileceğim bir şeydi. Aaric'i takımımıza yönlendirdiğim anda Rhi onun kimliğini öğrenmeye hak kazanmıştı. "Aramızda kalsın ama," diye fısıldadım ve o da merakla bana baktı. "Kral Tauri'nin üçüncü oğlu."

"Ah, kahretsin." Omzunun üzerinden köprüye baktı.

"Kesinlikle. Ve oğlanın ne yaptığını babasının bilmediğini garanti edebilirim." Aaric'in abisi üç yıl önce Harman sırasında öldükten sonra Kral'ın hâli düşünülürse orası kesindi.

Rhiannon alaycı bir tavırla, "Çok kolay bir yıl olacak," dedikten sonra hiç vakit kaybetmeden sıradaki kişiyi işaret etti. "İsim?"

"Sloane Mairi."

Başımı hızla adını söyleyen kıza çevirdim, kalbim yerinden fırlayacak gibi olmuştu. Şu anda rüzgârda dağılmış olsa da sarı saçları çok tanıdıktı. Aynı gök mavisi gözler. Koluna işlenmiş aynı isyan damgası. Sloane, Liam'ın kız kardeşiydi.

Rhiannon'ın ağzı bir karış açık kalmıştı.

Dain hayalet görmüş gibi bakıyordu.

Sloane, "Sonunda 'e' var," dedi ve basamaklara doğru ilerleyip gergin bir tavırla saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. Bir sonraki rüzgârda saçı tekrar yüzüne doğru savrulacak, köprüde onu geçici olarak kör edecekti ve ben bunun olmasına izin veremezdim.

Liam'a ona göz kulak olacağıma söz vermiştim.

"Dur." Duvardan atladım, sonra üniformamın ön cebinde sakladığım küçük deri bandı çekip çıkardım ve ona uzattım. "Önce saçını bağla. En iyisi örgü yapmak."

Sloane irkildi.

"Vi..." dedi Dain.

Omzumun üzerinden ona ters ters baktım. Liam'ın Sloane'u korumak için burada olmamasının sebebi oydu. Öfke damarlarımda dolaşıyor, tenimi yakıyordu. "Tek kelime daha edeyim deme yoksa seni bu kuleden aşağı atarım, Aetos." İçimde yükselen güç, çağırmama bile gerek kalmadan ellerimde çatırdadı ve tepemde patlayarak gökyüzünü yatay olarak boydan boya yardı.

Tüh.

Dain bugün girdiği bütün mücadeleleri kaybettiğine dair bir şeyler mırıldanarak yerine oturdu.

Sloane deriyi yavaşça elimden aldı, sonra basit ve hızlı hareketlerle saçını ördü, deri iple bağladı ve tüm bu süre boyunca gözlerini benden ayırmadı.

"Dengeni kaybetmemek için kollarını iki yana aç," dedim ona, almak üzere olduğu risk yüzünden midem bulanırken. "Rüzgârın dengeni bozmasına izin verme." Bunlar bir zamanlar Mira'nın sözleriydi, şimdiyse benim. "Gözlerini önündeki taşlardan ayırma ve aşağıya bakma. Eğer çantan kayarsa at gitsin. Onu kaybetmen hayatını kaybetmenden iyidir."

Önce saçlarıma, sonra da yazlık üniformama dikilmiş, kalbimin hemen üstündeki iki armaya baktı. Biri geçen yılki Takımlar Savaşı'nda kazandığımız İkinci Takım armasıydı, diğeriyse dört farklı yöne doğru uzanan bir şimşekti. "Sen Violet Sorrengail'sin."

Başımla onayladım, dilim tutulmuştu sanki. Ona baş sağlığı dileyecek, ne kadar üzgün olduğumu anlatacak kelimeleri bulamadım bir türlü. Aklıma gelen hiçbir şey yeterli değildi.

Sloane'un yüz ifadesi aniden değişti ve gözleri nefrete benzeyen bir şeyle doldu; eğildi ve sadece benim duyabileceğim

kadar kısık sesle, "Gerçekte neler olduğunu biliyorum," dedi. "Abimi öldürttün. O *senin* için öldü."

Deigh'in Tairn için gelen Wyvern'e çarptığı, Liam'ın eyerimin üzerine düştüğü ânı gözlerimi kırpıştırarak zihnimden uzaklaştırırken yüzümdeki kanın çekildiğini hissedebiliyordum. O kadar ağırdı ki düşmesini engellemeye çalışırken omuzlarım az kalsın yerinden çıkıyordu.

"Evet." Bunu inkâr edemezdim ve bakışlarımı da kaçırmadım. "Çok üzgünüm..."

"Cehenneme git," diye fısıldadı. "Bunu yürekten diliyorum. Umarım kimse senin ruhunu Malek'e teslim etmez. Umarım Malek senin ruhunu kabul etmez. Liam senin gibi bir düzine insana bedeldi ve umarım bana, hepimize kaybettirdiklerinin bedelini sonsuza dek ödersin."

Evet, gözlerindeki o bakış *kesinlikle* nefretti.

Kalbim sanki bedenimi terk etmiş ve onun arzuladığı yere düşmüştü.

"*Senin suçun değildi*," dedi Tairn.

"*Öyleydi.*" Ve eğer şu anda kendimi toparlamazsam Liam'ı yine hayal kırıklığına uğratırdım. "Benden nefret etmekte özgürsün," dedim Sloane'a, kenara çekilip köprüye giden yolu açarak. "Sadece bana bir iyilik yap ve Liam'a benden önce kavuşmamak için o lanet kollarını iki yana aç. Bunu onun için yap. Benim için değil." Olmayı umduğum şefkatli, nazik akıl hocası hayali de buraya kadardı işte.

Bakışlarını kaçırıp köprüye çıktı.

Rüzgâr hızlanınca Sloane yalpaladı ve kalbimin küt küt atmasına neden oldu.

"Bu kızgın Mairi de neyin nesiydi?" diye sordu Rhiannon.

Başımı iki yana salladım. Bunu... yapamazdım.

İnatçı kız sonunda kollarını iki yana açtı ve yürümeye başladı. Bakışlarımı kaçırmadım. Sanki benim geleceğim onunkine bağlıymış gibi attığı her lanet adımı izledim. Yarı yolda

tökezlediğinde nefesim kesildi ve diğer tarafa ulaştığını görene kadar da ciğerlerime tam olarak hava girdiği söylenemezdi.

"Başardı," diye fısıldadım Liam'a.

Sonra sıradaki ismi aldım.

Yoklamalara göre toplam yetmiş bir aday köprüden düşmüştü. Bu bizim dönemimizdekinden dört kişi fazlaydı.

Sayılar hesaplandıktan bir saat sonra bölük normal düzende sıraya girdi –kanat başına üç sıra– ve yoklama görevlisi isim isim çağırarak birinci sınıfları takımlara ayırdı.

Takımımız neredeyse dolmuştu ve Sloane'dan hâlâ iz yoktu.

Onu daha önce avluda aramıştım ama ya benden saklanıyordu... ya da benden saklanıyordu. Tek mantıklı cevap buydu.

Nadine, Ridoc ve ben, endişenin vücut bulmuş hâli olan, ağırlıklarını bir bacaklarından diğerine verip duran sekiz birinci sınıf öğrencisinin arkasındaydık. Aaric mükemmel ötesi bir hazır ol duruşundaydı ama ön sıradaki kızıl saçlı, ten rengi yemyeşil olmuş kızın yanında başını öne eğmişti.

Onlardan yayılan korku elle tutulabilecek kadar yoğundu. İki sıra ilerideki tıknaz oğlanın boynundan aşağı dökülen her ter damlasında, esmer olanın ısırıp yandaki çakıllara tükürdüğü her tırnak parçasında hissediliyordu bu. Gözeneklerinden endişe ve korku fışkırıyordu âdeta.

"Bana mı öyle geliyor yoksa bu çok mu garip?" diye sordu sağımdaki Ridoc.

"Çok garip," diye onayladı Nadine. "Onlara her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyorum..."

Imogen arkamızda, sarı buklelerinin uçlarını hançerle düzelten ve epey sıkılmış görünen Quinn'le birlikte durduğu yerden, "Yalan söylemek kibarlık değildir," dedi. "Bağlanmayın. Harman'a kadar hepsi ejderha yemi sayılır."

Koyu kızıl-kahve tenli, tıknaz görünümlü oğlan, omzunun üzerinden Imogen'a korkuyla baktı.

Imogen da ona baktı ve parmağıyla daire çizerek, tek kelime etmeden önüne dönmesini işaret etti. O da döndü.

"Kibar ol," diye fısıldadım.

"Burada kalabileceklerini düşündüğümde kibar olacağım," diye yanıt verdi.

Ridoc, "Yalan söylemenin kibarlık olmadığını söylememiş miydi?" diye itiraz etti sırıtarak; başını üniformasının yakasını oynatacak ama bugün jöleyle şekillendirdiği koyu renk saçlarının uzun sivri uçlarını hareket ettirmeyecek kadar küçük bir hareketle iki yana salladı.

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra ona doğru eğilip boynunun yan tarafına baktım. "Bu ne... Dövme mi yaptırdın?"

Gülümsedi ve yakasını çekiştirerek boynunun kahverengi derisine işlenmiş, yakasının dibine yakın bir yerde biten hançerkuyruğun ucunu gösterdi. "Omzuma, Aotrom'un damgasına kadar uzanıyor. Çok havalı, değil mi?"

Nadine takdirle başını salladı. "Acayip."

"Kesinlikle," diye katıldım.

Visia Hawelynn bizim takıma gönderildi. İsmi tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu ve iki sıra ileride sıraya girdiğinde nedenini hatırladım. Yakasından saç çizgisine kadar uzanan bir yanık izi vardı ve bu iz yüzünün sağ tarafı boyunca kıvrılıyordu. O bir tekrar öğrencisiydi. Geçen yıl Harman'da bir Turuncu Hançerkuyruk tarafından kızartılmaktan ucu ucuna kurtulmuştu.

Sloane Birinci Kanat'a çağrıldı.

"Kahretsin," diye mırıldandım. Tamamen farklı bir kanatta olursa ona nasıl yardım edebilirdim ki?

"Ben olsam bunu bir lütuf olarak görürdüm," dedi Nadine sessizce. "Senden pek de hoşlanmış gibi görünmüyordu."

Dain kürsüye çıkarak kıdemli kanat lideri Aura Beinhaven'a bir şeyler söyledi ve kıdemli kanat lideri de cevap olarak başıyla onayladı. Bunu yaparken kollarına bağladığı hançerler güneşte parıldamıştı. Dain bana bir bakış attıktan sonra kürsünün kenarındaki yoklama görevlisinin yanına gitti ve görevli de duraksayıp kalemini kaldırarak elindeki listeye bir şeyler karaladı.

"Düzeltme!" diye bağırdı kalabalığa doğru. "Sloane Mairi Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'a geçecek."

Evet! Omuzlarım gerçek bir rahatlamayla gevşedi.

Dain, Komutan Yardımcısı Varrish'in sitem dolu bakışlarını görmezden gelerek yerine döndü ve bir anlığına soğukkanlılığını kaybederek bana anlayamadığım bir bakış attı. Ne yani? Sloane bir tür özür hediyesi miydi?

Yoklama görevlisi birinci sınıfları takımlarına yerleştirmeye devam etti.

Sloane bir iki dakika sonra ortaya çıktı ve ağzını açtığında içimdeki rahatlama yok oldu. "Hayır. Reddediyorum. Bu takım dışında herhangi bir takım olur."

Ah.

Rhiannon takımımızın önündeki yerinden ayrıldı ve Sloane'a öyle bir bakış attı ki Rhi'nin kötü tarafına hiç denk gelmediğime sevindim. "Ne istediğin umurumda gibi mi görünüyor, Mairi?"

"Mairi mi?" Sawyer birinci sınıfların sırasına bakmak için arkasına döndüğünde omzunda gördüğüm yeni arma gülümsememe neden oldu. Rhi'nin takım lideri yardımcısı olması için harika bir seçimdi.

"Liam'ın kız kardeşi," dedim ona.

Ağzı açık kaldı.

"Cidden mi?" Ridoc, bir Sloane'a bir bana baktı.

"Cidden," diye yanıt verdim. "Ve eğer fark etmediysen söyleyeyim, şimdiden benden nefret ediyor."

"*Onunla* aynı takımda olamam!" Sloane gözlerinde saf bir nefret ateşiyle bana bakıyordu ama şu işe bakın ki saçları hâlâ

örgülüydü, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul etmeye karar verdim. Benden nefret ediyor olabilirdi ama en azından hayatta kalacak kadar dinliyordu.

"Takım liderine saygısızlık etmeyi bırak ve sıraya gir, Sloane," diye tersledi Imogen. "Şımarık bir aristokrat gibi davranıyorsun."

"Imogen?" Sloane irkilmişti.

"Hemen. Sıraya. Gir," diye emretti Rhiannon. "Bu bir rica değil, *öğrenci.*"

Sloane'in rengi attı ve Nadine'in önünde sıraya girerek son birinci sınıf yerimizi doldurdu.

Rhiannon Nadine'in yanından geçip yanıma geldi. "O kızın seni öldürmek istediğine eminim," diye fısıldadı. "Bilmem gereken özel bir nedeni var mı? Onu başka bir takımdan biriyle takas edebilir miyiz diye bakayım mı?"

Evet. Abisini öldürttüm. Beni korumaya yemin etmişti ve bu sözünü tutarken hem ejderhasını hem de hayatını kaybetti. Ama Rhiannon'a sınırlarımızın ötesinde Veninler olduğunu söyleyemediğim gibi bunu da söyleyemezdim.

Ona yalan söyleme fikri midemin kasılmasına neden oldu.

Seçilmiş gerçekler.

"Liam'ın ölümü için beni suçluyor," dedim sessizce. "Bırak burada kalsın. En azından Kodeks'e göre takımda olursa beni öldüremez."

"Emin misin?" Kaşları çatıldı.

"Liam'a onunla ilgileneceğime söz verdim. Bizimle kalacak." Başımı aşağı yukarı salladım.

Rhiannon sessizce, "Aaric ve Sloane'a bak, başıboşları topluyorsun," diye uyardı beni.

"Biz de bir zamanlar başıboştuk," diye cevap verdim.

"İyi bir noktaya değindin. Şimdi bize bir bak. Hâlâ hayattayız." Sıradaki yerine dönmeden önce dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

Avluya öğle güneşi vuruyordu ve aniden kanat liderleriyle Komutan Panchek'in dikildiği kürsüden ne kadar uzakta olduğumuzu fark ettim. İrileşmiş, yargılayıcı kahverengi gözleriyle sıraları incelerken saçları sabah esintisinde savruluyordu. Bu yıl kayıtların en fazla olduğu dönemdi. Hemen ölmeye başlayacaktık.

Ama ben değil. Geçtiğimiz yıl Malek'le payıma düşenden çok daha fazla dans etmiş ve ona her seferinde siktir olup gitmesini söylemiştim. Belki de Sloane haklıydı ve Malek beni istemiyordu.

"*Huzursuzsun.*" Tairn'in sesinde endişe vardı.

"*Yok bir şeyim, iyiyim.*" Hepimizin öyle olması gerekiyordu, değil mi? İyi. Yanımızda kimin öldüğü, eğitim veya savaş sırasında kimi öldürdüğümüz önemli değildi. Biz *iyiydik.*

Tören nihayet Panchek'in birinci sınıflara ve yeni komutan yardımcımıza meşum ama görkemli hoş geldin konuşmasıyla başladı. Ardından Aura halkımızı savunmanın onuru hakkında şaşırtıcı derecede ilham verici bir konuşma yaptı, sonra Dain öne çıktı ve Xaden'ın yerine geçmeye çalıştığı çok belli olan bir konuşma yaptı.

Ama o Xaden değildi.

Çırpınan kanatların sesi ve birinci sınıfların solukları havayı doldururken altı ejderha –beşi kanat liderlerine aitti ve bir de tanımadığım, tek gözlü bir Turuncu Hançerkuyruk vardı– kürsünün arkasındaki avlu duvarlarına konduğunda derin bir nefes aldım.

Turuncu huysuz görünüyor, kuyruğunu sallayarak sıralara bakıyordu ama bu ejderhaların hiçbiri Sgaeyl kadar tehditkâr ya da Tairn kadar korkunç değildi. Üstüme bakıp koyu renk üniformama konan bir tüy parçasını aldım.

Birinci sınıfların çığlıkları taş duvarlarda yankılanırken ejderhaların pençeleri açıldı ve taş duvarların tepesini kavradı. Düşen ağır bir kaya, kürsüyü sadece birkaç metre farkla ıskaladı ama yine de tek bir binici bile irkilmedi. Şimdi Dain'in geçen

yıl tüm bunlar konusunda neden o kadar endişeli olduğunu anlıyordum.

Orada beni yakarak Tairn'in gazabına maruz kalma riskine girecek tek bir ejderha bile yoktu. Onlara bakmak güzel miydi? Kesinlikle. Ürkütücü müydü? Elbette. Hatta nabzım hafifçe yükselmişti bile. Ve evet, Aura'nın Kızıl Tokmakkuyruk'u öğrencileri öğle yemeği gibi süzüyordu ama bunu daha ziyade zayıfları ayıklayıp ayıklayamayacağını görmek için yaptığını biliyordum.

Tam önümdeki kızıl saçlı kız kustu, kusmuğu çakıllara, Aaric'in botlarına sıçrarken iki büklüm olup midesinde ne varsa boşalttı.

İğrenç.

Sloane sallandı ve sanki koşmaya başlayacakmış gibi hareketlendi.

Bu *kötü* bir fikirdi.

"Kıpırdamazsan başına bir şey gelmez, Mairi," dedim. "Kaçarsan seni yakarlar."

Kaskatı kesildi ama ellerini de yumruk yaptı.

Güzel. Şu anda kızgın olmak korkmaktan daha iyiydi. Ejderhalar öfkeye saygı duyardı. Onlar yalnızca korkakları yok ederdi.

Ridoc yüzünü buruşturarak, "Umalım da geri kalanlar kusmasın," diye mırıldandı.

Imogen fısıldayarak, "Evet, o kız eğer bunu Sunum'da da yaparsa sağ kalamaz," dedi.

Bu birinci sınıflar, Tairn sadece uçarak yakınımızdan geçse bile korkudan altlarına yaparlardı. Şu an duvara tünemiş ejderhaların en az iki katıydı.

"*Göz korkutma yeteneklerini bu gösteride sergilemek istemedin mi?*" diye sordum Tairn'e.

"*Ben ucuz numaralar yapmam,*" diye cevap verdi. Dain bir şeyler gevelerken ejderhamın alaycılığı gülümsememe neden

oldu. Dain çaresizlik içinde Xaden'ın karizmasına ulaşmaya çalışıyor ve acınası derecede yetersiz kalıyordu.

"*Binbaşı Varrish'in turuncusu hakkında ne biliyorsun? Şey gibi görünüyor... dengesiz.*" Ve aç.

"*Solas orada mı?*" Sesi sertleşmişti.

"*Solas tek gözlü bir Turuncu Hançerkuyruk mu?*"

"*Evet.*" Sesinden hiç memnun olmadığı belliydi. "*Gözünü ondan ayırma.*"

Garip ama sorun değildi. Turuncu ejderhanın tek sağlam gözüyle öğrencilere dik dik bakmasını izleyebilirdim.

"Önümüzdeki temmuza kadar üçte biriniz ölmüş olacak. Binici siyahı giymek istiyorsanız bunu hak etmelisiniz!" diye bağırdı Dain, sesi her kelimede yükselerek. "Bunu her gün hak etmelisiniz!"

Cath kırmızı pençelerini duvarlara geçirip Dain'in başının üzerine eğildi, kılıçkuyruğunu yılankavi bir hareketle sallarken kalabalığın üzerine üflediği sıcak buhar midemi kaldırdı. Dain'in Cath'in dişlerini iyice bir kontrol etmesi gerekiyordu çünkü dişlerinin arasına sıkışıp kalmış, çürüyen bir kemik ya da onun gibi bir şey olmalıydı.

Avludan çığlıklar yükseldi ve sağ taraftaki birinci sınıflardan biri –Kuyruk Bölümü– sıradan çıkıp öğrencilerin arasından hızla geçerek köprüye doğru koştu.

Hayır, hayır, *hayır.*

"Bir kaçağımız var," diye mırıldandı Ridoc.

"Kahretsin." Üçüncü Kanat'tan iki kişi daha onu izlemeye karar verip kollarını çılgınca sallayarak Kuyruk Bölümü, Birinci Takımı'ndan kaçarken yüreğim sıkıştı. Bu işin sonu iyi bitmeyecekti.

"Bulaşıcı sanki," diye ekledi Quinn onlar geçerken.

"Lanet olsun, gerçekten başaracaklarını düşünüyorlar." İç geçiren Imogen'ın omuzları düştü.

Üç öğrenci bizim kanadın arka tarafından girip bizim bölümün ortasından geçerek köprünün bulunduğu avlu duvarına giden açıklığa koştular.

"*Gözün Solas'ta olsun!*" diye haykırdı Tairn.

Tekrar önüme dönüp Solas'ın tek gözünü iyice kısmasını ve gürültülü bir nefes alarak başını çevirmesini izledim. Omzumun üzerinden geriye bakarak koşucuların surlara yaklaştığını görünce yüreğim daraldı. Ejderhalar geçen yıl o kadar uzağa gitmelerine izin vermemişti.

Onlarla oynuyordu ve bu açıyla...

Kahretsin.

Solas boynunu uzattı, başını dehşet verici bir açıyla eğip dilini kıvırdı ve boğazından alevler fırladı...

"Yere yatın!" diye haykırarak Sloane'a doğru hamle yaptım ve ateş tepemde patlarken onu yere yapıştırdım; alevler o kadar yakındı ki ısısı vücudumun açıkta kalan her yerini kavuruyordu.

Sloane'un hakkını yemeyeyim, vücudunun olabildiğince büyük bir kısmını kaplayıp üzerine yattığımda bağırmadı ama arkamızdan insanın ruhunu parçalayan çığlıklar yükseldi. Gözlerimi açınca Aaric'in, bitmek bilmeyen ateşin altında kızıl saçlı kızın üzerine kapandığını gördüm.

Tairn'in kükremesi zihnimde yankılanırken alevler sırtımın çıkıntısını yalıyordu.

Gırtlağımdan bir haykırış yükseldi ama bu cehennemde bırakın ses çıkarmayı, nefes bile alamıyordum.

Isı ortaya çıktığı kadar hızlıca dağıldı ve ciğerlerimi kıymetli oksijenle doldurup nefes nefese ayağa kalktım. Etrafımdaki diğer ikinci ve üçüncü sınıflar ayağa kalkarken ben de olanlara bakmak için döndüm.

Bizim bölümün arka tarafında, ben bağırınca harekete geçenler hayattaydı.

Harekete geçmeyenler ise değildi.

Solas kaçanları, birinci sınıflardan birini ve Üçüncü Takım'ın en az yarısını öldürmüştü.

Büyük bir kaosun ortasında kalmıştık.

"*Gümüş!*" diye haykırdı Tairn.

Tairn'e, "*Ben hayattayım!*" diye bağırarak karşılık verdim ama adrenalinin maskelediği acıyı hissedebildiğini biliyordum. Koku –Tanrılar aşkına, o sülfür ve ölü öğrencilerin yanmış etlerinin kokusu– boğazımda safra birikmesine neden oldu.

Nadine bana uzanıp, "Vi, sırtın..." diye fısıldadı ve hemen elini çekti. "Yanmış."

"Ne kadar kötü?" Üniformamın önünü çekiştirince elimde kaldı, sırt tarafındaki kumaş tamamen yanmıştı. Fakat neyse ki üniformamın altındaki zırh yerinde duruyordu.

Ridoc ellerini diken diken saçlarının düzleşmiş, yanmış tepelerinde gezdirirken ben de etrafa bakıp diğerlerini kontrol etmeye başladım. Quinn ve Imogen'ın arkamızda güvende olduklarını ve Üçüncü Takım'a yardım etmek için hareketlendiklerini gördüm.

Sawyer. Rhiannon. Ridoc. Nadine. Hepimiz aynı soruyu soran ve aynı yanıtı veren gözlerle birbirimize baktık. Hepimiz sağlamdık.

Uzun uzun soluk verdim, yaşadığım rahatlama yüzünden başım dönüyordu.

"Zırhını... zırhını yakmamış," dedi Nadine.

"Güzel." Ejderha pulları için Tanrılara şükürler olsun.

Yalpalayarak ayağa kalkan Sloane'a, "Yaralandın mı?" diye sordum. Aaric kızıl saçlı kızın ayağa kalkmasına yardım ederken Sloane şok içinde Üçüncü Takım'da yaşanan katliama bakıyordu. "Sloane! Yaralandın mı?"

"Hayır." Başını sallamaktan çok tir tir titriyor gibiydi.

"Tekrar sıraya girin!" Panchek'in sesi gürültüyü bastırmıştı. "Biniciler ateşten *çekinmez!*"

Bok çekinmiyorduk. Çekinmeyenlerin hepsi *ölmüştü*.

Dain'in irileşmiş gözleri benimkilerle buluştu. Ya olanlara benim kadar şaşırmıştı ya da gerçekten iyi bir oyuncuydu. Tüm kanat liderleri de öyle olmalıydı çünkü onlar da aynı derecede şaşırmış görünüyorlardı.

Üçüncü Takım'dan geriye kalanlara baktığımda Imogen'ın gözlerini bir kül yığınına diktiğini gördüm. Sanki ona baktığımı hissetmiş gibi, duygusuz bakışlarını yavaşça bana çevirdi.

"Şimdi!" diye bağırdı Panchek.

Imogen sendeleyerek yürürken yanına koşup onu dirseklerinden kavradım. "Imogen?"

"Ciaran," diye fısıldadı. "Ciaran öldü."

Yerçekimi, mantık, beni ayakta tutan her neyse yok oluverdi. Bunun... kasıtlı olmasına imkân yoktu, değil mi? "Imogen..."

"Sakın söyleme," diye uyardı, etrafımıza bakarak.

Binbaşı Varrish, sanki ejderhası az önce sırayı *bozmamış*, bazıları *bağ kurmuş* binicileri yok etmemiş gibi kürsünün ön tarafına doğru ilerlerken biz de sıralarımıza geri döndük.

"Basgiath'ta uçuş kıyafetini hak etmek zorunda olanlar sadece birinci sınıflar değil!" diye bağırdı, bunu doğruca bana söylediğine yemin edebilirdim. "Kanatlar ancak en zayıf binicileri kadar güçlüdür!"

Fokur fokur kaynayan öfke tüm bedenimi sardı. Bu öfkenin bana ait olmadığı inkâr edilemezdi.

İki sıra ileride siyah-mavi saçlı bir kız bizim takımdan koşarak uzaklaşmaya niyetlendi ve Solas, sağındaki Cath onu ısırmasına rağmen tekrar öne eğilince kalbim duracak gibi oldu. Turuncu ejderhanın ağzı açıldı.

Tanrılar aşkına.

Kızı yere sermeyi düşünüyordum ki arkamdan kendi kalp atışlarım kadar tanıdık bir dizi kanat sesi geldi. Ve nefesimi tüketen, duygularıma hükmeden öfke, daha ölümcül bir şeye dönüştü: Gazap.

Tairn arkamızdaki duvara kondu, kanatlarını öyle bir açtı ki köprünün yanındaki taşların en üst sırasını yerinden sökerken neredeyse yatakhaneleri yıkacaktı. Birinci sınıflar haykırarak can havliyle koşmaya başladılar.

Rahatlayarak, "*Tairn!*" diye haykırdım ama içinden akan mutlak öfkeyi azaltmanın imkânı yoktu. Bakışlarım Tairn ve kürsünün arkasındaki ejderhalar arasında gidip geldi.

Cath de dâhil olmak üzere kanat liderlerinin ejderhalarının hepsi geri çekildiler ama Solas gerilemedi, Tairn'in göğsü genişlerken o da dilini kıvırmaya başladı.

"*Benim olanı yakmaya hakkın yok.*" Tairn, Solas'a yeri göğü titreten bir kükremeyle haykırırken sözleri zihnimi doldurdu. Ben de dâhil herkes elleriyle kulaklarını tıkadı, tüm vücudum ses yüzünden titriyor, sıcak hava ensemi yakıyordu.

Kükreme sona erdiğinde kanat liderlerinin ejderhaları duvarın kenarına, Turuncu Hançerkuyruk'tan uzağa çekildiler ama gözleri altın birer yarığa dönüşmüş olan Solas dimdik duruyordu.

"Siktir," diye fısıldadı Nadine.

Bu her şeyi özetleyen bir ifadeydi.

Tairn boynunu öne, takımımızın üzerine doğru uzattı, sonra da Solas'a doğru açıkça tehditkâr bir ifadeyle dişlerini birbirine geçirdi.

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki artık vızıldamaya başlamıştı.

Solas kısa, sert bir hırıltı çıkardı, sonra başını yılankavi bir hareketle salladı. Pençeleri duvarın kenarını sıkıp bıraktı. O kanatlarını hızla çırparak gökyüzüne yükselene kadar nefesimi tuttum.

Tairn başını kaldırıp onun gidişini izledikten sonra bakışlarını kürsüye çevirdi ve püskürttüğü sülfür kokulu buhar Varrish'in gür, siyah saçlarını havalandırdı.

"*Sanırım mesajı aldı,*" dedim Tairn'e.

"*Solas bir daha sana yaklaşırsa onun insanını tek lokmada yutacağımı ve kalbi atmaya devam ederken içimde çürümesini sağlayacağımı, sonra da nezaket gösterip bıraktığım gözünü alacağımı biliyor.*"

"*Bu... oldukça canlı bir tasvirdi.*" Tairn hâlâ fırtına gibi esen öfke dalgaları yayarken geçmişleri konusuna girmek gibi bir niyetim yoktu.

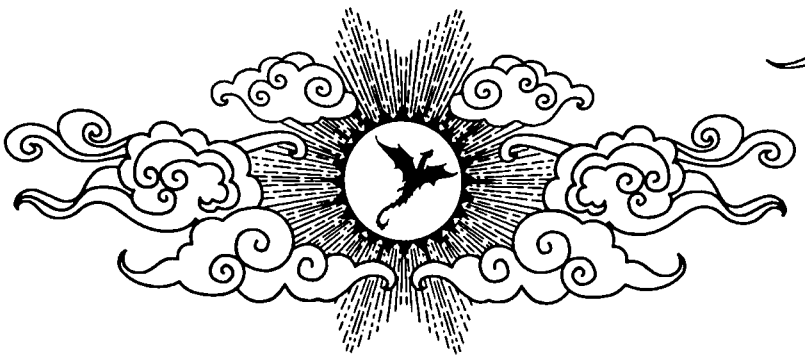
"*Bu uyarı işe yaramalı. Şimdilik.*" Duvardan uçmadan önce güç toplamak için geri çekildi ve kanat çırpışlarıyla etrafımızdaki çakılları savurarak havalandı.

Panchek kürsüye geri döndü ama kafasındaki seyrelmiş saçları, göğsündeki madalyaları düzelten eli pek de sabit sayılmazdı. "Pekâlâ, nerede kalmıştık?"

Varrish bana dik dik bakıyordu. Nefretinin tadını alır gibiydim ve daha önce düşmanım değilse bile, Dunne aşkına, artık kesinlikle öyle olduğundan emindim.

Steelridge Sıradağları'nda keskin zekâları ve akılcı sakinlikleriyle tanınan Uaineloidsig soyunun yeşil ejderhaları, ejderha soyunun iyiliği için atalarının kuluçka alanlarını bahşettiler ve Navarre'ın koruma duvarları İlk Altı tarafından şimdiki Basgiath Savaş Akademisi'nde örüldü.

–KÂTİPLER BÖLÜĞÜ YÖNETİCİSİ GRATO BURNELL'İN YAZDIĞI *BİRLEŞİK NAVARRE: HAYATTA KALMA ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA*'DAN

DOKUZUNCU BÖLÜM

Ertesi sabah soğuk terler dökerek uyandım. Gökyüzü aydınlanmıştı ve doğuya bakan penceremden sabah ışığı süzülürken vücudum gördüğüm kâbusun adrenaliniyle dolup taşıyordu. Xaden gittiğinden beri her sabah yaptığım gibi dizlerimi sıkıca sarıp hızla giyindim, zırhımın üzerine dövüşmek için tasarlanmış esnek yazlık üniformamı geçirdim ve odamdan çıkarken saçlarımı tek, gevşek bir örgü yaptım.

Sarmal merdivenleri koşarak inerken kalbim hâlâ hızla atıyor, beynim ben uykudayken çok canlı ve gerçekçi gelen kâbuslardan bir türlü kurtulamıyordu. *Uyuyabilirsem* tabii.

Boğazımda yükselen safrayı yuttum. Şeytani gözlerinden kırmızı damarlar yayılan Veninlerden biri Resson'da elimizden kaçmıştı. Kim bilir biz uyurken sınırımıza doğru ilerleyen daha kaç tane vardı onlardan.

Zemin katta, birinci sınıflar kendilerine yeni verilen angarya görevleri yerine getirmek için koşuşturup duruyorlardı ama avlu mutluluk verici bir şekilde boştu; hava nemliydi ama fırtına sayesinde düne göre daha serindi.

Botumun topuğunu tutup bacağımın arkasına kaldırarak kaslarımı esnettim. Winifred'in bol miktarda sürdüğü merheme rağmen sırtımın derisi dünkü yanıktan dolayı hâlâ hassastı fakat dün geceye göre yüz kat daha iyiydi.

"Kimse sana ikinci sınıf olmanın bir avantajının da angarya iş yapmadığın için fazladan bir saat uyumak olduğunu söylemedi mi?" diye sordu Imogen, ayak sesleri çakılları çıtırdatarak yaklaşırken.

"Evet, eminim uyuyabilen insanlar için harika bir şeydir bu." Diğer bacağımı da esnettim. "Sen ne yapıyorsun?"

"Seninle geliyorum." O da boynunu çevirerek kaslarını esnetmeye başladı. "Ama anlayamadığım şey, neden her sabah koştuğun."

Midem kasıldı. "Her sabah koştuğumu nereden biliyorsun? Eğer Xaden bu yıl bana göz kulak olacak birine ihtiyacım olduğunu düşünüyorsa..." Cümleyi tamamlayamadan başımı iki yana salladım. Dün ziyarete gelmesi gerekiyordu ama gelmeyerek Tairn'i öfkelendirmiş ve beni de... endişelendirmişti.

"Sakin ol. Xaden'ın haberi yok. Odam seninkinin hemen üstünde ve ben de pek iyi uyuyamıyorum diyelim." Bir grup öğrencinin çıktığı kubbeye şöyle bir baktı.

Dain. Sawyer. Rhiannon. Bodhi. Artık çoğu Dördüncü Kanat liderleriydi.

Rhi ve Sawyer orada olduğumuzu fark edip hemen bize doğru yola koyuldular.

"Ee, neden koşuyoruz, Sorrengail?" diye sordu Imogen esneme hareketlerini bitirirken.

"Çünkü genel olarak bu konuda berbatım," diye cevap verdim. "Kısa koşularda iyiyim ama daha uzunları... yani başaramam." Bunun eklemlerim için ne korkunç bir cehennem olduğundan bahsetmiyordum bile.

Imogen irileşen gözlerle bana baktı.

Bodhi daha gerideydi ve o da bize doğru yürümeye başladı. Yürüyüşü Xaden'a o kadar çok benziyordu ki dönüp bir daha bakasım geldi.

Sawyer'la birlikte yanımıza gelen Rhiannon, kolunun altına bir not defteri sıkıştırarak, "Bu saatte ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Ben de sana aynısını sorabilirim." Gülümsemeye çalıştım. "Ama sanırım liderler toplantısına girdiniz."

"Evet." Yüzümü incelerken alnı endişeyle kırıştı. "İyi misin?"

"Kesinlikle. Toplantı iyi miydi?" Kâbusta gördüğüm Resson sahneleri zihnimde hâlâ canlıyken normal bir konuda konuşmak için acınası bir çaba sarf ediyordum.

"İyiydi," diye cevap verdi Sawyer. "Bodhi Durran'ı Kuyruk Bölümü'nden Alev Bölümü'ne aldılar."

Rhiannon, "Dün Üçüncü Takım'ın çoğu yakıldığı için bazı şeylerin yeniden yapılandırılması gerekiyordu," diye ekledi.

"Tabii. Bu mantıklı." Omzunun üzerinden baktığımda Bodhi'nin bize ulaşmasına yaklaşık beş saniye olduğunu fark ettim. Zorlandığımı öğrenirse Xaden'a söyleyeceğine şüphe yoktu ve şu anda gerçekten böyle bir konuşma yapmak istemiyordum. "Eh, gitmem gerek."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Rhiannon.

"Koşmaya," diye dürüstçe cevap verdim.

Başını geriye çekti, kaşları daha da çatıldı. "Sen koşmazsın ki."

"Başlamak için iyi bir zaman," diye şaka yapmaya çalıştım.

Rhi bir Imogen'a bir bana baktı. "Imogen'la mı?"

"Evet," diye yanıt verdi Imogen. "Görünüşe göre artık koşucuyuz."

Tam o sırada Bodhi yanımıza vardı ve bunu duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Birlikte mi?" Rhiannon bana ve Imogen'a bakmaya devam ediyordu. "Anlamıyorum."

Yalan söyleyemiyorsan mesafeni koru.

"Anlayacak bir şey yok. Sadece koşuyoruz." Gülümsemem o kadar gergindi ki, gülümsemeye devam etmek için harcadığım çaba yüzünden tüm yüzüm çatlayacakmış gibi geldi.

Bodhi gözlerini kıstı.

"Ama ya kahvaltıya yetişemezseniz?"

"Yetişeceğiz," diye söz verdi Imogen. "Tabii hemen şimdi gidersek." Bodhi'ye baktı. "Ben hallederim."

"Bırak gitsinler," dedi Bodhi.

"Ama..." dedi Rhiannon, bakışları sanki içimi görebiliyormuş gibi gözlerimi inceliyordu. Imogen geçen yıldan beri beni eğitiyordu ama Rhi tam olarak arkadaş olmadığımızı biliyordu.

Bodhi, "Bırak gitsinler," diye tekrar etti ve bu kez bir öneri değil, bölüm liderinin emri gibi söyledi.

"Sonra görüşür müyüz?" diye sordu Rhi.

"Görüşürüz," dedim, başka bir şey söylemeden dönüp avludan tünele doğru koşarken bunu gerçekten isteyip istemediğimden emin değildim. Çakıllar koşmamızı zorlaştırıyordu ama sorun değildi. Bana daha zoru lazımdı zaten.

Imogen birkaç adımda bana yetişti. "Başaramam da ne demek?"

"Ne?" Kapıda durakladık.

"Başaramayacağını söyledin." Imogen benden önce kapı koluna ulaştı ve kapıyı kapadı. "Sana neden koştuğunu sorduğumda. Ne demek istedin?"

Bir an için ona söylememeyi düşündüm ama o gün o da oradaydı. O da uyuyamıyordu.

"Soleil başaramadı." Gözlerine baktım ama yüz ifadesi değişmedi. Tanrılara yemin ederim, hiçbir şey onu etkilemiyordu. Buna imreniyordum. "*Yaratık* onu öldürdüğünde Soleil yerdeydi. O yaratığın güce hükmetme şekli... topraktaki her şeyi kuruttu. Toprağa *dokunan* her şeyi. Soleil ve Fuil de dâhil. Olanları izledim. Her gece gözlerimi kapadığımda izlemeye

devam ediyorum. Çok hızlı yayıldı ve biliyorum... ben böyle bir şeyden kaçamam. Tairn'den çok uzakta olursam bunu başaramam. Uzun mesafelerde yeterince hızlı değilim." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım ama son zamanlarda oraya iyice yerleşmiş gibi görünüyordu.

"Henüz," dedi Imogen, tünelin kapısını çekerek açarken. "Henüz yeterince hızlı değiliz. Ama olacağız. Hadi gidelim."

O gün akademik yılın ilk Savaş Brifingi'nde otururken solumdaki Ridoc, "Buraya kadar gelmiş olmak çok garip," dedi. Birinci sınıfların üçte birinden fazlasını alan salona bakıyordu.

Bu devasa amfide sadece arkamızdaki üçüncü sınıflar ayakta duruyorlardı. Burası, tüm binici öğrencileri almak için tasarlanmış toplantı salonu dışında hepimizin sığacağı tek yerdi fakat ölümlerin artacağı birkaç haftanın ardından herkesin devasa Kıta haritasının önünde oturabilmesi için bol bol yer açılacaktı.

Burası bana, Brennan'ın Aretia'da bulunan brifing odasındaki haritayı hatırlatıyordu. Veninlerin koruma duvarlarına saldırmasına sadece altı ay olduğunu düşünüyordu ama bu haritada buna dair tek bir belirti bile yoktu.

"Manzaramız biraz daha iyi," dedi onun yanındaki Nadine.

Sağ tarafımdaki Rhiannon malzemelerini çıkarıp önündeki masaya koyarken, "Haritanın yüksek kısımlarını görmek kesinlikle daha kolay," diye katıldı. "Bu sabah iyi bir *koşu* yaptın mı?"

"İyi diyebileceğimden emin değilim ama etkiliydi." Defterimi ve kalemimi masanın üzerine koyarken bacaklarımın ağrısı yüzünden irkildim ve kalkanlarımı yeniden kuvvetlendirdim. Onları her zaman hazır tutmak düşündüğümden daha zordu ve zayıfladığı anda Tairn bana bunu hatırlatmaya bayılıyordu.

Ridoc öne doğru eğilip alt sınıflara bakarak, "Ellerinde kalemleri ve mürekkepleriyle şu birinci sınıflara bakın," dedi.

"Bir zamanlar bizim de mürekkepli kalemlere güç verecek kadar büyümüz yoktu," diye karşılık verdi Nadine. "Üstünlük taslamayı bırak."

"Ama biz *üstünüz*." Ridoc sırıttı.

Nadine gözlerini devirdi, ben de gülümsemeden edemedim.

Profesör Devera, en sevdiği uzun kılıcını sırtına asmış, sol tarafımızdaki dar taş basamaklardan aşağı iniyordu. Siyah saçları onu son gördüğümden beri biraz daha kısalmıştı ve esmer pazusunda taze bir yara vardı.

Rhiannon sessizce, "Geçen haftayı Güney Kanadı'nda geçirdiğini duydum," dedi.

Midem kasıldı ve ne gördüğünü merak ettim; bir şey gördüyse tabii.

Profesör Devera, "İlk Savaş Brifingi dersinize hoş geldiniz," dedi. Geçen yılki konuşmasının aynısını yaparken ve birinci sınıfları, üçüncü sınıflar orta savunma mevkilerine ya da ön kanatlara yardım için erkenden göreve çağrılırsa şaşırmamaları konusunda uyarırken kulak kesildim. Bakışlarını onların üzerinde gezdirdi, sonra dikkatini ikinci sınıflara yöneltti, bana gururlu bir gülümsemeyle bakarken gözlerinin köşesi bir an için kırıştı ve ardından sınırlarımızdaki güncel meseleleri anlamamızın ne kadar gerekli olduğunu anlatmaya devam etti.

"Bu hem binici hem de kâtip olan bir öğretmenin gireceği tek ders," diye sözlerini tamamladı ve elini merdivene doğru kaldırdı.

Albay Markham krem rengi cübbesinin eteğini kaldırarak amfinin ortasına doğru ilerledi.

Kaslarım gerildi ve hançerlerimden birini bu hainin sırtına saplama arzusuyla savaşmak zorunda kaldım. O her şeyi biliyordu. Biliyor olmalıydı. Tüm binicilere okutulan Navarre tarihi ders kitabını o yazmıştı. Bense geçen yıla kadar onun gözde öğrencisi, Kâtipler Bölüğü'nde başarılı olması için seçtiği kişiydim.

Profesör Devera, "Albay Markham'a da diğer profesörlere gösterdiğiniz saygıyı göstereceksiniz," dedi. "Sadece tarihimiz değil, güncel olaylar konusunda da Basgiath'taki en önde gelen otoritedir. Bazılarınız bunu bilmiyor olabilir ama cepheden gelen bilgiler Calldyr'deki Kral'a gönderilmeden önce Basgiath'a ulaşır, yani onları ilk olarak burada siz duyacaksınız."

Aaric'in Sloane'un yanında, bizim takımın birinci sınıflarının olduğu sırada oturduğu yere baktım; ne irkilmiş ne de kıpırdamıştı. Markham biraz dikkatli baksa onun kim olduğunu hemen anlardı ama o saç kesimiyle ve başını öne eğişiyle fark edilmeme şansı vardı.

En azından Calldyr'deki altın kaplama yatağında olmadığını fark eden babası onun kaybolduğu alarmını verene kadar.

"İlk tartışma konusu," dedi Markham amfinin ortasına ulaştığında, gümüş rengi kaşlarını çatarak. "Geçtiğimiz hafta içinde grifon sürüleri tarafından sınırımıza bir değil iki saldırı oldu."

Salonda bir mırıltı yükseldi.

Profesör Devera elini kaldırıp küçük bir büyü kullanarak işaret bayraklarından birini haritada Poromiel'in Braevick eyaletiyle arasındaki sınıra doğru hareket ettirirken, "İlki," dedi, "Esben Dağları'nın yüksek kesimindeki Sipene köyü yakınlarında yaşandı."

Montserrat'tan bir saatlik uçuş mesafesindeydi.

Hepimiz not alırken duyulan tek ses mürekkepli ve tüy kalemlerin parşömene sürtünürken çıkardığı sesti.

"Size söyleyebileceklerimiz şunlar," dedi Markham ellerini arkasında kavuşturarak. "Sürü gece yarısını iki saat geçe, birkaç köylü dışında herkes uykudayken saldırdı. Sebepsiz bir saldırıydı ve Sipene, koruma duvarlarının ötesinde kalan köylerden biri olduğu için Doğu Kanadı saldırıyı birkaç saat fark edemedi."

Omuzlarım çöktü ama yazmaya devam ettim ve sadece haritaya bakmak için durakladım. O köy sekiz bin fit yük-

seklikteydi, grifonlar için hiç de hoş olmayan bir irtifaydı bu. Ne arıyorlardı? Belki de dün geceyi savaş okulumuzu batıdaki Calldyr'de değil de burada kurmanın altı yüz yıllık siyasi sonuçlarının ne olduğunu okuyarak geçirmek yerine o dağlarda ne olduğunu araştırmalıydım.

"Karakoldan devriye gezmeye çıkan üç ejderha sürüyü fark etti ancak onlar gidene kadar her şey olup bitmişti. Erzaklar çalınmış, evler yakılmıştı. Kalan son grifon havacısı köyün yukarısındaki mağaralarda bulundu ama ne o ne de grifonu bize neden saldırdıklarını açıklayabildi çünkü ikisi de görüldükleri yerde yakıldı."

Ölü mahkûmların savaştıkları Veninler hakkında konuşmaları zordu.

Ridoc başını iki yana sallayarak, "Sivillerin peşine düşerlerse," diye mırıldandı, "böyle olur işte."

Ama öyle miydi gerçekten? Markham sivil kayıplardan değil, sadece yıkımdan bahsetmişti.

Omzumun üzerinden kollarını göğsünde kavuşturan Imogen'ın, Bodhi ve Quinn'le birlikte durduğu yere baktım. O da bana baktı, dudakları gerildi, sonra dikkatini tekrar Markham'a verdi.

Kahretsin. Onların yanında durmak, hatta köşede üçüncü sınıf takımıyla birlikte duran Eya'nın yanına gidip gerçekten ne düşündüğünü sormak istiyordum. Yakın olmayabilirdik ama en azından o gerçeği biliyordu. En çok da Xaden'la konuşmak istiyordum. Bana vermek istemediği cevapları duymak istiyordum.

Profesör Devera, bu sefer güneye doğru bir bayrak sürükleyerek, "İkincisine gelince," diye devam etti. Bayrağı yerine koyduğunda kahvaltım midemde çalkalanmaya başladı. "Athebyne ileri karakolu üç gün önce saldırıya uğradı."

Kendimi tutamayıp inledim ve kalem elimden düşerek sessiz sınıfta gürültüyle masaya çarptı.

"İyi misin?" diye fısıldadı Rhiannon.

Markham başını yana yatırıp o çok sevdiği, anlaşılmaz ifadeyle bana bakarak, "Söylemek istediğin bir şey mi var, Öğrenci Sorrengail?" diye sordu. Ama eskiden benden doğru bir cevap almaya çalışırken takındığı o meydan okuyan bakış, kaşlarını kaldırınca kendini gösterdi.

Sınırlarımızın ötesinde neler olup bittiğinin farkında olduğunu biliyordum ama acaba Albay Aetos ona benim de bildiğimi söylemiş miydi?

Masamdan yuvarlanmadan önce kalemimi kaparak, "Hayır, efendim," diye cevap verdim. "Şaşırdım, hepsi bu. Kâtipler Bölüğü'ne girmeye hazırlanırken bana öğrettiklerinizden bildiğim kadarıyla ileri karakollara nadiren doğrudan saldırılır."

"Ee?" Sınıfın ortasındaki masaya yaslanıp parmağıyla tombul burnunun kenarına dokundu.

"Eesi, Montserrat da geçen yıl doğrudan saldırıya uğramıştı, yani bu taktiğe düşmanımız tarafından daha sıklıkla başvurulmaya mı başlandı diye merak etmeden duramıyorum."

"İlginç bir düşünce. Kâtipler olarak dikkate aldığımız şeylerden biri bu." Masadan kalkıp ellerini cübbesinin arkasında kavuşturarak bana başıyla selam verirken yüzündeki gülümseme son derece dostaneydi.

Profesör Devera, Albay Markham'a bir bakış atarak, "Genellikle birinci sınıflarla başlarız," dedi. "Athebyne saldırısı hakkında size verebileceğimiz ayrıntıları tamamlayalım; saldırı gece yarısından biraz önce, orada konuşlanmış on iki ejderhadan dokuzu hâlâ devriyedeyken gerçekleşti. Bildiğimiz kadarıyla düşman sayısı iki düzine civarındaydı ve piyadelerin de yardımıyla mevcut üç ejderha tarafından bozguna uğratıldılar. İki grifon havacısı yakalanıp öldürülmeden önce karakolun alt katına ulaşmayı başardı."

Tairn, "*Kalkan*," diye homurdandı ve ben de onları tekrar yükselttim.

"*İndiklerini fark etmemiştim bile.*"

"*Bu noktada senin için giysi gibi olmalılar,*" dedi Tairn, her zamankinden daha ters bir tavırla.

"*Pardon?*"

"*Kıyafet giymeyi unutmuş olsaydın bir esinti hissedeceğinden eminim.*"

Anlaşılmıştı.

"Siz oraya gönderilmemiş miydiniz?" diye sordu Rhiannon. "Athebyne'e?"

O havacılardan hiçbirinin Resson'da bizimle birlikte savaşanlardan biri olmamasını umarak başımla onayladım.

Sıra sorulara geldiğinde birinci sınıflar söz almaya başladı.

Grifonlar Athebyne'e hangi düzende saldırmışlardı?

Tipik bir V düzeninde.

İki saldırı birbiriyle bağlantılı mıydı?

Buna inanmak için bir nedenimiz yoktu.

Sorular uzayıp gidiyor ve hiçbiri konunun özüne inmiyordu, bu da altımızdaki öğrencilere, gerektiği gibi eleştirel düşünemediklerine dair geçerli bir şüpheyle bakmama neden oldu. Belki de geçen sene diğer sınıflar da bizim hakkımızda aynı şeyi düşünüyordu.

Sonunda Devera sözü diğer sınıflara bıraktı.

Rhiannon elini kaldırınca Devera ona söz verdi.

"Sizce düşmanın karakolun Savaş Oyunları için boşaltıldığını öğrenmiş ve bu durumdan faydalanmaya çalışmış olması mümkün mü?" diye sordu.

Kesinlikle.

Profesör Devera ve Markham birbirlerine baktılar. Profesör Devera sonunda, "Evet," diye cevap verdi.

"Ama gecikme, aldıkları bilgilerin zamanlamasında bir sapma olduğunu gösterir, değil mi?" diye devam etti Rhiannon. "Karakol ne kadar süre boş kaldı? Birkaç gün mü?"

Markham, "Tam olarak beş gün," diye cevap verdi. "Ve bu saldırı askerlerin yeniden oraya yerleşmesinden sekiz gün

sonra gerçekleşti." Bakışları üzerimde gezindi, sonra yukarıdaki sıralara doğru kaydı. "Yakınlardaki Poromiel ticaret merkezi Resson, birkaç hafta önceki Poromiel isyanı nedeniyle yerle bir oldu ve bunun karakolumuzla ilgili bilgilerinin gecikmesine yardımcı olabileceğini düşünüyoruz."

Poromiel isyanı mı?

İçimdeki güç o kadar hızla yükseldi ki derim ısındı.

Devera göz ucuyla Markham'a baktı. "Aslında genellikle size cevapları da vermiyoruz."

Markham gülerek başını eğdi. "Özür dilerim, Profesör Devera. Bugün pek iyi değilim galiba. Son birkaç gündür çok az uyudum."

"Hepimizin başına gelir."

Elimi kaldırdım ve Devera bana söz verdi. "Grifon binicileri karakolun neresinde bulundu?"

"Cephaneliğin yakınında."

Kahretsin. Başımla onayladım. Karakolu silahlar için yağmalıyorlardı demek. Koruma duvarlarımız o kadar uzağa ulaşmıyor olabilirdi ama liderlerimiz Veninlerin civarda olduğunu biliyorsa hayatım üzerine bahse girerdim ki oraya hançer ve kılıç zulalamışlardı. Brennan sürülerin ancak ufak bir kısmına silah sağlayabilirdi. Tabii ki silah çalmak için savaşacaklardı. Daha fazla silah kaçırmalıydık.

Profesör Devera, "Athebyne karakolundaki saldırı sırasında komutan siz olsaydınız ne yapardınız?" diye sordu ve elini kaldıran Caroline Ashton'a söz verdi.

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca devriyeyi iki katına çıkarıp güç gösterisi yapardım ve belki birkaç Poromiel sınır köyünü yerle bir etmeyi düşünürdüm," diye önerdi.

Rhiannon sessizce kaşlarını çattı.

"Hatırlatın da asla onun kötü tarafına çatmayayım," diye mırıldandı Ridoc.

Dain, "Misilleme olarak mı?" diye araya girdi. "Biz bunu yapmayız. Angajman kuralları konusunda Kodeks'i oku, Ashton."

Bunu beni ölüme gönderen adam söylüyordu.

"Haklı," diye onayladı Devera. "Sınırlarımızı ölümcül güçle savunuruz ama savaşta sivillere zarar vermeyiz." Onları kurtarmaya da zahmet etmiyorduk. Fakat o bunu biliyor muydu? Kahretsin, burada güvenebileceğim kimse var mıydı?

Ama... belki de rapor yanlıştı. Belki de saldıranlar Wyvernler ve Veninlerdi, grifonlar değil. Belki de tüm bu sunum iyi hazırlanmış bir yalandı.

"Biri öldürüldüğüne göre, Athebyne saldırısında kaç binici yaralandı?" diye sordum.

"Dördümüz," diye cevap verdi Devera, kolunu işaret ederek. "Ben de dâhil. Bu, yayıyla çok iyi nişan alan bir binici sayesinde oldu."

Böylece saldıranların grifon olmaması ihtimali ortadan kalkmıştı.

Yarım saat daha güncel olayları konuştuktan sonra ders bitti ve ben takımımı kalabalığın içinde bırakıp Bodhi'yi aramaya başladım.

Ben ona yetişene kadar neredeyse amfinin merdivenine varmıştı.

"Sorrengail?" diye sordu kapıda birikmiş kalabalığın arasından geçerken.

"Yardım etmek istiyorum," diye fısıldadım. Belki okumaktan daha fazlasını yapabilirdim.

"Tanrılar aşkına." Dirseğimi kavrayıp beni bir köşeye çekti ve bıkkın bir ifadeyle üzerime eğildi. "Seni yardım etmekten mümkün olduğunca uzak tutmak için doğrudan talimat aldım."

"O burada bile değil ve hâlâ sana emir mi veriyor?" Bölüğün büyük kısmı yanımızdan geçip giderken çantamın askısını omzumda düzelttim.

"Evet ama bu taktiğin benim üzerimde işe yaramayacak." Omuzlarını silkti ve kolundaki alçıya kalemle bir şeyler çizdi.

"Ben de senin, grubun en mantıklısı olduğunu sanıyordum." İç geçirdim. "Bak, eğer yardım edebilirsem, belki de... erzak kaçaklarını önleyebiliriz." Şifreli konuşmak çok saçmaydı ama biri dinliyor olabilirdi. "Bana bir iş ver."

"Ah, gruptaki en mantıklı kişi benim." Sırtını dikleştirerek sırıttı. "Ayrıca ölmeye de niyetim yok. İkinci yılında hayatta kal ve kalkanlarını güçlendir, Sorrengail. Senin işin bu."

Imogen yanımızda durup, "Seni saçmalıklarına izin vermen için ikna etmeye mi çalışıyor?" diye sordu.

"Deniyor diyelim," dedi Bodhi. "Sadece deniyor." Kalabalığın içine doğru ilerledi.

Akademik kanadın ana merdivenine yönelen öğrenci kalabalığına doğru yürürken Imogen'a, "Hiçbir şey olmamış gibi sınıfa nasıl geri döneceğiz?" diye sordum.

"Hiçbir şey olmamış gibi davranman gerekiyor," dedi Imogen sessizce, ileride Rhiannon'la birlikte bizi bekleyen Quinn'e el sallayarak. "Buraya gelirken hepimizin yaptığı anlaşma buydu." Çantasını kenara çekip isyan damgası görünecek şekilde bileğini çevirdi. "Hoşuna gitsin ya da gitmesin, artık sen de bizden birisin. Bunlardan biri olmadan bile öylesin."

Ağır çantamı omzuma atıp başımla onayladım. Damgalılara yardım edemeyecek kadar az, arkadaşlarımla açık konuşamayacak kadar çok şey biliyordum.

"Hey," dedi Imogen Quinn'e. "Öğle yemeğine geliyor musun?"

Quinn, "Kesinlikle," diye cevap verdi.

İkisi önden yürürken Rhiannon benimle birlikte yürümek için yavaşladı.

"Quinn genelde öğle yemeğini kız arkadaşıyla yemez mi?" diye sordu.

"Evet ama o mezun oldu."

"Doğru ya." İç geçirdi ve sesini alçalttı. "Kahvaltıdan önce seninle konuşmak istedim ama fırsat bulamadım. Sanırım okul bizden bir şeyler saklıyor."

Neredeyse kendi ayağıma takılıyordum ama aptal durumuna düşmeden dengemi sağlamayı başardım. "Affedersin?"

Bilemezdi. Bunu bilmemeliydi. Liam'ı kaybettikten sonra daha kendimi tam olarak toparlayamamıştım... Ona da bir şey olursa yaşayamazdım.

"Sanırım Şifacılar Bölüğü'nde bir şeyler oluyor," dedi Rhi sesini alçaltarak. "Dünkü sabah toplantısı bir ateş çukuruna döndükten sonra bir birinci sınıf öğrencisini Nolon'a götürmeye çalıştım ama Nolon korkunç görünüyordu. Zar zor ayakta durabiliyordu. Ona iyi olup olmadığını sormaya gittiğimde, yeni komutan yardımcısı onun öğrencilerle konuşmaktan daha önemli işleri olduğunu söyledi ve Nolon'u revirin arkasındaki şu küçük kapıya götürdü, dahası o kapının önünde artık korumalar var. Sanırım orada bir şeyler saklıyorlar."

Şaşkınlık ve rahatlama arasında gidip gelerek ağzımı birkaç kez açıp kapadım. "Belki de karakollardan birinden sağaltmak üzere yaralı biniciler getirmişlerdir," dedim. Birikmiş işler Bodhi'nin kolunun neden hâlâ alçıda olduğunu açıklıyordu.

Rhi başını iki yana salladı. "Birkaç kırık kemik ne zamandan beri sağaltıcıları tüketir oldu?"

"Belki de Poromiel'den bir mahkûm getirmişlerdir." Ridoc ikimizi ittirerek aramıza girdi. "Ve Varrish kemikleri kırıyor, Nolon da onları iyileştiriyor olabilir. Üçüncü sınıflardan birinin Varrish'in işkenceleriyle meşhur olduğunu söylediğini duydum."

"Sen de kulak misafiri olmanla meşhursun." Rhi başını iki yana salladı.

Arkadaşlarımla öğle yemeği yemek yerine bir bahane uydurup tepsimi ortak kullanım alanındaki küçük kütüphaneye

götürdüm ve *Birleşik Navarre: Hayatta Kalma Üzerine Bir Çalışma* kitabını okumayı bitirmek üzere oturdum.

Ne yazık ki kitabın başında geçirdiğim bir saatin ardından, birleşme zaferi ve hem insanların hem de ejderhaların barışı sağlamak için yaptıkları fedakârlıklar hakkında anlatılan şeylerin çoğunu zaten bildiğimi fark ettim. Hayal kırıklığı canımı kâğıt kesiği gibi acıtmıştı. Koruma duvarı inşasına ait sırlar tabii ki araştırdığım ilk kitapta yer almayacaktı ama bir şeyler de kolay olsa ne olurdu sanki?

Odama gidip değerlendirme için üzerimi değiştirirken Jesinia'dan İlk Altı biniciye daha fazla odaklanan bir kitap istemeyi düşündüm, sonra spor salonuna gidip takımımla buluştum.

"Değerlendirme gününden nefret ediyorum," diye mırıldandım, minderin kenarında Rhi ve Nadine'in arasındaki yerimi alarak.

Ridoc, Sawyer'ın yanına geçerken, "Geçen yıl yaşadıklarından sonra seni suçlayamam," diye dalga geçti.

İlk müsabaka, takımımızdan iki birinci sınıf öğrencisi arasında oldu ve Rhi'nin birkaç dakikada bir bana baktığını fark ettim. Sonunda Visia –tekrar eden öğrenci– dün Aaric'in üzerine kusan kırmızı bukleli iri kızı ezip geçti ve Rhi bana kaşlarını çatarak baktı.

Üstelik bunu yapan tek kişi o değildi. Sloane, minderin sol tarafında, ağırlığını sürekli bir ayağından diğerine verip dururken sanki bakışlarıyla beni öldürecekmiş gibi bakıyordu.

Takımımızın dövüş hocası Profesör Emetterio, Sloane'un yanındaki birinci sınıflara, "Baylor Norris ve Mischa Levin!" diye bağırdı, sonra da tıraşlı kafasını eğip tombul ellerindeki panoya baktı.

Kahretsin. İsimlerini öğrenmeyi gerçekten de hiç istemiyordum. Gergin bakışlı tıknaz oğlan, dün tırnaklarını yemeden duramayan esmerle karşı karşıya geldi.

Esmer olan bir şekilde kaslı olanı sırtüstü çevirmeyi başarırken, "Sen iyi misin?" diye sordum Rhi'ye. Bu epey etkileyiciydi.

Rhi sesini iyice alçaltarak, "Aynı şeyi ben de sana sormalı mıyım?" diye cevap verdi. "Bana kızgın mısın?"

"Ne?" Bakışlarımı oğlanın kıçını avuçlayan kızdan ayırıp ona baktım. "Sana neden kızgın olayım ki?"

"Koşmaya başlaman ve öğle yemeğini bizimle yememenin yanında sanki benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum. Ve bu çok saçma ama aklıma gelen tek şey şu: Belki de dün senin yerine Sawyer'ı yönetici olarak seçtiğim için kızmışsındır ve eğer durum buysa, o zaman bunu konuşalım..."

"Nasıl yani? *Ne?* Hayır." Elimi karnıma götürerek başımı iki yana salladım. "Hiç alakası yok. Tairn'in Sgaeyl'i görebilmesi için iki haftada bir Samara'ya uçmam gerektiğini düşünürsek takım lideri yardımcısı olarak seçilebilecek en kötü kişi benim."

"Değil mi?" Kahverengi gözlerini yumuşatan bir rahatlamayla başını salladı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sawyer harika bir seçim ve benim liderlik gibi bir hevesim hiç yok." Burada sadece fark edilmeden yaşamaya çalışıyordum. "Biraz bile kızgın değilim."

"Yani benden kaçmıyor musun?" diye sordu Rhi.

Nadine araya girip beni cevap vermek zorunda kalmaktan kurtardı. "Benden harika bir yardımcı olurdu. Ama en azından Ridoc'ı seçmedin. O bu yeni konumu daha fazla espri yapmak için bir platform olarak görürdü."

Sanırım sandığımız kadar sessiz değildik.

Mischa, Baylor'u şüpheye yer bırakmadan alt etti ve Emetterio sıradaki çifti mindere çağırdı. "Sloane Mairi ve..." diye okudu elindeki sayfadan. "Aaric Graycastle."

Sloane elindeki hançeri bana doğrultarak, "Ben *onu* istiyorum," dedi.

Şaka yapıyor olmalıydı. Ama yapmıyordu. İç geçirerek kollarımı göğsümde kavuşturdum ve Liam'ın kardeşine bakarak başımı iki yana salladım.

"Tanrılar aşkına, Sloane." Imogen, Quinn'le birlikte izlediği yerden gülerek bakıyordu. "İlk gününde gerçekten ölmek mi istiyorsun?"

"Az önce sana iltifat mı etti?" diye fısıldadı Rhiannon.

"Garip ama sanırım öyle."

"Onunla başa çıkabilirim," diye karşılık dedi Sloane, bıçağını sıkıca kavrayarak. "Geçen yılki mektubunda yazdığına göre eklemleri hemen çıkıyormuş. Ne kadar zor olabilir ki?"

"Cidden mi?" Imogen'a sitemkâr bir bakış attım.

"Açıklayabilirim." Imogen elini kalbinin üzerine koydu. "Geçen yıl senden pek hazzetmiyordum, unuttun mu? Sen tanıdıkça sevilen birisin."

"Harika. Bunu takdir ediyorum," diye alaycı bir karşılık verdim.

"Sorrengail'e beslediğin kin umurumda bile değil, Mairi." Emetterio bu yıl onu çoktan tüketmeye başlamış gibi iç geçirdi. "Onu kimin eğittiğini biliyorum ve onu bir birinci sınıfın üzerine salmayacağım." Imogen'a kaşını kaldırarak baktı. "Ben de geçen yıl bir hata yaptım." Dudaklarını bükerek Sloane'a döndü. "Şimdi silahlarını bırak ve Graycastle'a karşı yerini al."

Sloane silahlarını bırakıp Aaric'in karşısına geçti. Aaric ondan on santim daha uzundu ve yıllarca dövüş eğitimi almıştı. Ama Sloane da Liam'ın kız kardeşiydi, yani kendini koruyabilme şansı vardı.

"Biri Sorrengail mi dedi?" diye sordu arkamızdan gelen tok bir ses.

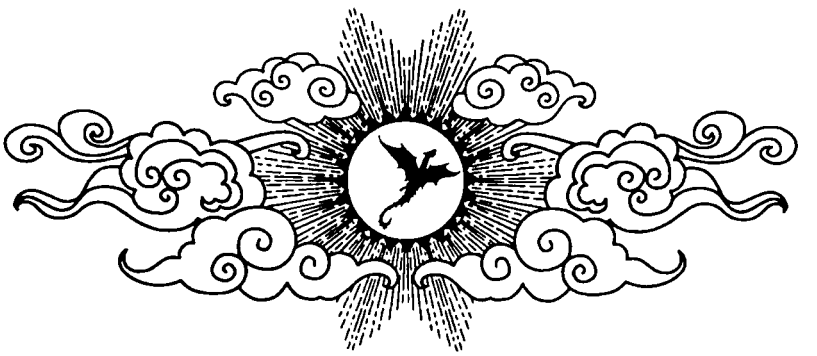
Sıradaki ikinci sınıfların hepsi omuzlarının üzerinden cılız oğlanı köprüden aşağı atan iri yarı birinci sınıfa baktı. Elleri iki yanında ağır ağır ilerleyen çocuğun omzunda bir İkinci Kanat arması vardı.

Nadine, "Bugün amma popülersin, değil mi?" diye fısıldadı ve şakacı bir tavırla gülümseyerek birinci sınıfa döndü. "Merhaba. Ben Violet Sorrengail." Mor saçlarını işaret etti. "Gördün mü? Saçım da adımı aldığım menekşeler gibi mor. Söyleyeceğin bir şey mi vardı?.."

Çocuk onun başını tutup büktüğü gibi boynunu kırıverdi.

Bir adayın bir öğrenciye suikast düzenlemek için para alarak Biniciler Bölüğü'ne girmesi duyulmamış şey değildir. Mira'nın hedef alınmasına üzüldüm ama tehdidi çabucak bertaraf ettiğini söylemekten gurur duyuyorum. Düşmanlarınız var, General.

–KOMUTAN PANCHEK'TEN GENERAL SORRENGAIL'E GÖNDERİLEN RESMÎ MEKTUP

ONUNCU BÖLÜM

Birinci sınıf öğrencisi, Nadine'in cansız bedenini yere bırakırken bir kalp atımı süresince şok içinde ona baktım. Ceset mide bulandırıcı bir gümbürtüyle yere düştü, başı doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü.

Ölmüştü.

Hayır. Yine mi?

Rhiannon, "Nadine!" diye haykırıp yanma diz çöktü.

"Nadine mi?" diye sordu birinci sınıf öğrencisi, kalın kaşlarını çatarak.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye gürledi Emetterio.

"Kimse karışmasın," dedim ve ben daha elimi uzattığımı bile fark etmeden iki hançerimin de elimde olduğunu gördüm.

İri yarı pislik bakışlarını Nadine'in bedeninden benim hançerlerime, oradan da saçlarıma çevirdi.

"Violet Sorrengail benim." Kalbim küt küt atıyordu ama artık benim yüzümden başka kimse ölmeyecekti. Cevabını beklemeden sıkı sıkı tuttuğum hançerlerimin ikisini de fırlattım.

Ama cüssesine göre fazla hızlıydı, kollarını havaya kaldırmasıyla iki bıçağım da kabzasına kadar kollarına gömüldü.

Lanet olsun.

"*Violet!*" diye haykırdı Andarna.

"*Uyu!*" Her şeyi ve herkesi dışarıda bırakmak için kalkanlarımı kaldırdım. Xaden gitmişti. Liam'ı öldüren şey beni korumaya çalışmasıydı.

Bu çocuğun şu anda beni neden öldürmeye çalıştığı önemli değildi. Ya hayatta kalacak kadar güçlüydüm ya da değildim.

Birinci sınıf öğrencisi öfkeli bir homurtuyla kanlı hançerleri kollarından çekip çıkardı ve yere attı. Hata yapmıştı. Benden neredeyse bir karış daha uzun olabilirdi ama beni öldürmek istiyorsa o bıçaklara ihtiyacı olacaktı. Yine de iriliği... bunun üstesinden gelmek zor olacaktı.

Seni rakibine karşı savunmasız bırakacak büyük hamleler yapmayı bırak. Xaden'ın geçen yılki sözleri sanki yanımda duruyormuş gibi kafamda çınladı. Kendi yeteneğimi, yani hızımı lehime kullanmalıydım.

Koşarak üzerine atıldığımda kaslı yumruklarını kafama savurdu ama o bana dokunamadan dizlerimin üzerine çöktüm. Çarpmanın etkisiyle bacaklarımda oluşan acıya aldırmadan momentumumu kullanarak yanından geçtim ve geçerken de dizindeki tendonları kestim.

Haykırdı ve lanet bir ağaç gibi öne doğru devrilerek yere çarptı.

"Violet!" diye haykırdı Dain arkamda bir yerden.

Ayağa kalkıp iri cüsseli çocuğa döndüm; acıdan etkilenmemiş gibi çoktan sırtüstü dönmüştü ama ona yaptığım şey yüzünden ayağa kalkamıyordu. Fakat yere attığı hançerlerden birine uzanıp onu bana fırlatabilirdi.

Öyle de yaptı.

"Siktir!" Kendi hançerimle yaralanmamak için dönerek yana kaçtığımda kesik olmayan bacağıyla bana tekme attı.

Botu uyluğumun arkasına çarptı.

Darbe ayaklarımı yerden kesti ve sırtüstü düşüp tüm ağırlığımla kalçamı yere çarparken tek gördüğüm tavandı. Başım yere çarptığında gözlerimi karartıp kulaklarımı çınlatacak keskin acı bir anlığına beni kör etti. En azından kendi hançerlerimden biriyle yaralanmamıştım. Biri hâlâ elimdeydi ama başım döndüğü için iki tane görüyordum.

Birinci sınıf öğrencisi beni sağ baldırımdan kavrayıp kendine çekti, beni sürüklerken üzerimdeki deri, parlak zeminde gıcırtılı bir ses çıkardı. Hançerimi eline saplamaya çalışırsam kendime de zarar verebilirdim.

Bunun yerine koluna hamle yaptım fakat sadece ön koluna ufak bir kesik atabilmiştim. Etrafımdaki insanlar adımı bağırırken kalbim küt küt atıyordu ama müdahale edemezlerdi. Ben ikinci sınıftım ve bu pislik benim takımımdan değildi.

Sıkıca kavradığı ayaklarımı kendisine doğru çekerken yerde birikmekte olan kanı ensemi ve saçlarımı ıslattı.

Elinden kurtulamazsam ölecektim.

Yeterince yaklaştığında sol bacağımı kaldırıp çenesine tekme attım ama beni bırakmadı. İnatçı pislik.

Bir sonraki tekmemde bir çıtırtı duyuldu ve burnu kırıldı. Yüzünden kanlar boşalsa da hemen kendini toplayıp bana doğru uzandı ve üzerime yuvarlanarak hayvan gibi ağırlığıyla beni yere sabitledi.

Siktir, siktir, *siktir.*

Bıçağımı savurdum ama sağ elimi yakalayıp bileğimi yere sabitledi. Sonra diğer elini boğazıma götürüp sıkmaya başladı.

"Geber artık," diye haykırdı, yüzünü benimkine yaklaştırırken sesi kulaklarımdaki çınlamaya karışıyordu.

Boğazımı sıkıca kavradığından nefes alamıyordum.

"Sırlar onları saklayan insanlarla birlikte ölür," diye fısıldadı burnunu benimkinin birkaç santim ötesine kadar getirerek.

Gözleri açık kahverengiydi ama sanki bir tür uyuşturucu kullanmış gibi kızarmıştı da.

Aetos.

Korku zihnime dolarak kalkanlarımı aştı ama bu benim korkum değildi.

Tairn'in korkusuna odaklanamazdım. O yolda şok ve ölüm vardı.

Ve ben isimsiz bir birinci sınıf öğrencisinin altında ölmeyecektim.

Gözlerim kararmaya başlarken boşta kalan sol elimle kaburgalarımdaki kınlarında duran hançerlerden birini hızla çekip devin sırtına, Xaden'ın bana öğrettiği yere sapladım. Böbreğine. Bir kez. İki kez. Üç kez. Boğazımı kavrayan eli çözülene, birinci sınıf öğrencisi üzerime yığılana kadar bıçağı tekrar tekrar kim bilir kaç kere sapladım, sayamadım bile.

O ölmüştü.

Son gücümü onu üzerimden itmek için harcarken ciğerlerim havayla dolmak amacıyla mücadele veriyordu. Bir öküzden daha ağırdı ama onu yana iterek altından çıkmayı başardım.

Hava –güzel, değerli hava– göğsüme dolarken boğazımdaki yangını bastırıp nefes almayı başararak tavandaki kirişlere baktım. Acı. Tüm vücudum *acıdan* ibaretti sanki.

"Violet?" Yanıma çömelen Dain'in sesi titriyordu. "İyi misin?"

Sırlar, onları saklayan insanlarla birlikte ölür.

Hayır, iyi değildim. Dain'in babası az önce bana suikast düzenlemişti.

Kendimi acının ötesindeki tanıdık boş zihne geçmeye zorlayarak ellerimin ve dizlerimin üzerine yuvarlandım. Mide bulantısı dalgalar hâlinde tüm bedenimi sararken onu geri itmek için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başladım.

"Bir şey söyle," diye yalvardı Dain telaşlı bir fısıltıyla.

Ellerimin üzerinde geriye doğru giderek diz çöktüm, sonra başımı kaldırdım ve yüzümü buruşturarak derin nefesler aldım.

"Vi..." Ayağa kalkıp bana elini uzattı ve o tanıdık gözlerindeki endişe...

Lanet olsun, hayır.

Tüm enerjimi kalkanlarımı yükseltmeye harcadım.

"Bana. Sakın. Dokunma," dedim hırıltılı bir sesle, sonra beni izleyen bakışlar eşliğinde ayağa kalktım. Başım dönüyordu ama hançerlerimi toplarken baş dönmesine karşı koydum. Hançerlerimi kınına sokmadan önce üzerlerindeki kanı silmek için eğilip ölü birinci sınıf öğrencisinin üniformasını kullanırken çevredeki herkes beni izliyordu.

Zihnimdeki bağları dolduran korku yerini rahatlamaya bıraktı.

"*Ben iyiyim*," dedim Tairn ve Andarna'ya.

"Matthias ve Henrick, cesetleri alın," diye emretti Dain. En azından ben o olduğunu düşündüm. Kulaklarımdaki çınlama otuz santimden daha uzaktaki her şeyi boğuyordu.

Emetterio önümde belirdi. "Sana dokunabilir miyim?" diye sordu.

Belli ki bunu Dain'den oldukça yüksek sesle talep etmiştim.

Kalkanlarımın yerinde olduğundan emin olduktan sonra başımla onayladım ve Emetterio yüzümü kavrayıp gözlerime baktı. Işığı engelleyip elini kaldırdı. Midemde yeni bir bulantı dalgası hissettim.

"Sarsıntı geçiriyorsun. Dersin geri kalanında dinlenmek ister misin?" Elini yüzümden indirdi ve ben sallanmaya başlayınca kollarımı kavrayarak beni sabit tuttu.

"Hayır." Geçen yıl yaptığım gibi değerlendirme gününden ayrılmayacaktım.

Imogen dirseğimi tutarak, "Ona ben destek olurum," dedi.

Emetterio dudaklarını büküp koyu renk gözlerini kıstı.

"Bu yıl onu öldürmeye çalışmayacağım. Söz." Imogen beni kendine doğru çekti ama beni tutmuyor, sadece ona biraz yaslanmama izin veriyordu.

İyi, çok iyi.

Emetterio, "Az önce seni boğazlamaya çalıştılar, Öğrenci Sorrengail," diye hatırlattı.

"İlk kez olmuyor," diye cevap verdim. Sesim, boğazım sanki jiletlerle doluymuş gibi hırıltılı çıkıyordu. "İyiyim ben. Burada kalıyorum."

İç geçirdi ama sonunda başıyla onaylayıp minderin başındaki yerine döndü ve attığı not defterini yerden aldı.

"Onu Aetos göndermiş," diye fısıldadım Imogen'a. "Sanırım artık hedefindeyiz." Tanrılar aşkına, Xaden'ın dün gelmemesinin nedeninin bu olmamasını umdum.

Imogen'ın yeşil gözleri öfkeyle parlarken Ridoc diğer yanımda belirip omzunu omzuma değdirdi.

"Kahretsin, Sorrengail," diye mırıldandı ve kolunu bana uzattı ama tutmadım.

"Her zaman bir şeyler oluyor, değil mi?" İkisi düşmemem için bana iki taraftan destek olarak yavaşça minderin kenarına doğru yürürken gülümsemeye çalıştım.

"Muhtemelen annene bir mesaj olarak gönderilmiştir," dedi Emetterio başını iki yana sallayarak. "Aynı şey kendi döneminde ablanın da başına gelmişti."

Ben kanlı minderin çevresine bakınıp Rhiannon, Dain ve Sawyer'ın ortadan kaybolduğunu fark ederken birinci sınıflar dehşet içinde bakıyorlardı. Doğru ya. Nadine'in ve isimsiz birinci sınıf öğrencisinin cesedini götürmüşlerdi.

Nadine ölmüştü çünkü ben olduğunu söylemişti.

Ağır, göz yaşartıcı keder zonklayan dizlerimi bükecek gibi oldu ama bu şekilde hissetmek için kendime izin veremezdim. Bunu düşünemezdim. Herkes izlerken olmazdı. Bunu da diğer tüm ezici duyguları sakladığım kutuya kaldırdım.

Sloane ve Aaric minderin ortasında durmuş, yüzlerinde birbirinden farklı şok ifadeleriyle beni izliyorlardı. Aaric'in yüzünde Sloane'unkinden çok daha fazla endişe vardı.

"Biri bu pisliği temizleyip dövüşmeye başlayacak mı artık?" diye sordum ensemden aşağı süzülen yoğun sıvıyı görmezden gelerek. Burada onun kanıyla kaplı hâlde ayakta dikilmek, kendi kanımın içinde yerde yatmaktan daha iyiydi.

"Ve sen de onunla kapışmak istedin, Mairi." Birinci sınıflardan biri minderin karşısından alaycı alaycı gülümsedi. Sert kaşlarının altında koyu kahverengi gözleri ve geniş, köşeli bir çenesi vardı ama adını bilmiyordum. Bilmek de istemiyordum.

Sloane ve Aaric'inkini zaten biliyordum ve bu bile çok fazlaydı.

Nadine'inkini biliyordum.

Birinci sınıflar kanı temizleyip değerlendirmelerini bitirirken biz omuz omuza dikildik ve ben Sloane'un dövüş stilinde yanlış olan her şeyi zihnime yazmaya odaklandım, ki bunlar... çok fazlaydı. Aslında buraya girmeden önce neredeyse hiç antrenman yapmamış gibi görünüyordu.

Bu doğru olamazdı. Liam bizim yılımızın en iyi dövüşçüydü ve her damgalı reşit olduğunda Biniciler Bölüğü'ne girmek zorunda olduğunu bilirdi. O da eğitim almış olmalıydı.

"Onun Liam'ın kız kardeşi olduğuna emin misin?" diye sordu Ridoc.

Imogen uzun bir iç çekişle, "Evet," diye yanıt verdi. "Ama savaşçılarla birlikte büyümediği kesin ve bu da açıkça belli oluyor."

Aaric onu hiç çaba harcamadan altı kez kıçının üstüne oturttu.

Lanet olsun. Bu, onu hayatta tutmak gibi bazı şeyleri zorlaştıracaktı.

Bir saat sonra, Rhi'nin dikkatli bakışları altında birinci sınıfın kanının tenimde kuruduğunun farkında olarak ve diğer öğrenciler bana bakmaya devam ederken başımı dimdik tutarak fizik dersine gittim. Kulaklarımdaki çınlama azalınca biraz rahatlamıştım ama dersten sonra bile hâlâ midem bulanıyordu.

Akşam yemeğini es geçip Rhi'nin odama gitmeme yardımcı olma teklifini geri çevirerek yavaş ama emin adımlarla ikinci sınıfların katına çıktım. Bedenimde ne kadar kemik, kas ve lif varsa ağrıyordu.

Kapımın koluna uzanmama kalmadan onun varlığını hissettim, aşina olduğum gece yarısı rengi gölge zihnimi sarmaladı.

Kapıyı itip açtığımda Xaden'ın masamla yatağımın arasındaki duvara yaslanmış, her zamanki gibi birini öldürmeye hazır hâlde kollarını göğsünde kavuşturmuş beklediğini gördüm.

"Sekiz gün oldu," diye mırıldandım yüzümü asarak.

"Biliyorum," diye karşılık verdi ve duvardan uzaklaşarak birkaç adımda yanıma geldi. "Tairn'in Sgaeyl'e gösterdiklerini düşünürsek komutanıma siktir olup gitmesini söylemeli ve buraya daha erken gelmeliydim." Emetterio'nun daha önce yaptığından tamamen farklı hissetmeme neden olacak şekilde yüzümü ellerinin arasına aldı; yaralarımı incelerken gözlerinde parlayan öfke, dokunuşunun yumuşaklığıyla çelişiyordu.

"Bu onun kanı." Boğazım sanki ateş yutmuşum gibi yanıyordu.

"Güzel." Bakışları boynumdaki çürüklere inerken çenesi kasıldı.

"Adının ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Biliyorum." Ellerini indirdiğinde hemen eksikliğini hissetmeye başladım.

"Onu Albay Aetos gönderdi."

Sert bir hareketle başıyla onayladı. "Onu daha önce öldüremediğim için üzgünüm."

"Birinci sınıf öğrencisini mi? Yoksa Aetos'u mu?"

"İkisini de." Şaka girişimim karşısında gülümsememişti. "Hadi seni temizleyelim ve saralım."

"Etrafta dolaşıp öğrencileri öldüremezsin. Sen artık bir subaysın."

"İzle de gör."

Bir iki saat sonra yıkanmış, yatağımda bağdaş kurup Xaden'ın ana kampüsteki yemekhaneden benim için getirdiği bir kâse çorbayı boğulurcasına içerken, "Samara nasıl bir yer?" diye sordum. Her yutkunuşta canım yanıyordu ama o haklıydı, yemek yemeyerek kendimi güçsüz düşürmeyi göze alamazdım.

"Şu hâline bak, sorular soruyorsun." Odamın köşesindeki koltuğa oturmuş, deri kayışla hançerlerini bileyen Xaden çarpık bir gülümsemeyle arkasına yaslandı. Ben banyodayken uçuş derilerini çıkarmıştı ama her nasılsa yeni üniformasının içinde daha da iyi görünüyordu. Buna da arma eklemediği gözümden kaçmamıştı. Bölükteyken de sadece kanat lideri amblemini ve kanat armasını takardı.

"Şu soru oyunun konusunda bu gece seninle kavga etmeyeceğim." Ona kötü kötü baktım ve yanındaki kitaplıkta Jesinia'nın bana ödünç verdiği iki kitabı gördüm. Ama ona araştırmamdan bahsetme düşüncesi, söz konusu kendisi olduğunda bana tüm gerçekleri söylemeyeceğini hatırlayınca aklımdan silindi.

"Bilmek istediğin şeyi sormanı istemem bir oyun değil. Sen ve ben? O da oyun değil." Hançerini deri kayışın üzerinde tekrar tekrar gezdirdi. "Samara'ya gelince... farklı bir yer."

"Kısa cevaplar işime yaramıyor."

İşinden başını kaldırıp baktı. "Muhtemelen elimizdeki en acımasız karakolda kendimi yeniden kanıtlamak zorundayım. Bu durum... sinirimi bozuyor."

Gülümsedim. Xaden'ın neye *siniri bozulmuyordu* ki? "Sana farklı mı davranıyorlar?"

"Bunun yüzünden mi demek istiyorsun?" Hançerin yassı ucuyla boynunun yan tarafındaki isyan damgasına dokundu.

"Evet."

Omuzlarını silkti. "Sanırım damgadan ziyade soyadı etkili oluyor. Yaşlı biniciler Garrick'e daha iyi davranıyorlar, bunun için minnettarım."

Kaşığı kâseye bıraktım. "Üzüldüm."

"Beklediğimden daha kötü değil ve mühür gücüm çoğunu duraksatmaya yetiyor." Deri kayışı sırt çantasına koydu, sonra ayağa kalkarak son hançerini de kınına soktu. "Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirsin. İnsanların seni hep soyadınla yargılamasının."

"Sanırım senin için daha kötü olduğunu söylemek yanlış olmaz."

"Sadece sınırlar içinde." Çalışma masamın sandalyesinin arkasında kuruyan zırhımı ters çevirdi, sonra odayı geçip yatağımın ucuna oturdu. Onun geçen yılki yatağı kadar büyük değildi ama kalmasını istersem ikimiz için de yer vardı. Ama bunu istemeyecektim. Bu kadar yakın olup onu öpmemek yeterince zordu. Yanında uyumak nasıl olurdu? Kesinlikle kendime hâkim olamazdım.

"Peki." Kâseyi komodinin üzerine koyup fırçamı aldım, Rhiannon'ın kapısını kapatmadan bir saniye önce koridordan gelen sesini duyduğumda bakışlarım kapıya kaydı. Bu da bana... "Gitmeden önce odamı ziyaretçilerden korumak için kalkan ördün mü?"

Başıyla onayladı. "Sese karşı da korumalı." Bacak bacak üstüne attı, botlarını yatağımdan uzak tutuyordu. "Tek yönlü tabii ki. Dışarıda olanları duyabilirsin ama onlar burada olanları duyamazlar. Mahremiyetten hoşlanabileceğini düşündüm."

"İçeri alamayacağım insanlar için mi?"

"Kimi istersen getirebilirsin," diye karşılık verdi.

"Gerçekten mi?" Fırçayı nemli saçlarımda gezdirirken sesimden alaycılık akıyordu. "Çünkü Rhiannon içeri girmeye çalışığında kendini koridorun karşı tarafında buldu."

Dudaklarında geçici bir gülümseme belirdi. "Bir dahaki sefere elini tutmasını söyle. Buraya girmenin tek yolu sana dokunmak."

"Bekle." Duraksadım, sonra fırçayı dolanmış saçlarımda gezdirmeye devam ettim. "Yani burayı sadece ikimiz için korumaya almadın mı?"

"Burası senin odan, Violet." Gözleri fırçanın saçlarımdaki hareketini takip ediyordu ve parmaklarının kucağında kıvrılma şekli yutkunmama neden oldu. Zorlukla. "Oda, sen kimi davet edersen onu içeri alacak şekilde korunuyor." Ben fırçayla saçımı bir kez daha tararken o boğazını temizledi ve oturduğu yerde kıpırdandı. "Ve bencilce ama beni de."

Saçlarına bayılıyorum. Dizlerimin üzerine çökmemi ya da benimle girdiğin bir tartışmayı kazanmak istiyorsan onları salman yeterli. Ne demek istediğini anlarım.

Bu hatıra nefesimi kesti. Bunu söylemesinin üzerinden gerçekten sadece birkaç ay mı geçmişti? Aynı anda hem sonsuzluk gibi geliyordu... hem de dün gibi.

"Odama benim ve içeri almak istediğim herhangi birinin mahremiyetini koruyacak bir koruma kalkanı mı kurdun?" Ona bakarak kaşlarımı kaldırdım. "Canımın istediği..."

"Canın ne isterse onu yap diye." Bakışlarındaki sıcaklık nefesimi kesiyordu. "Kimse bir şey duymayacak. Gardırobu kırsanız bile."

Fırçayı bir an için tutamayıp kucağıma düşürdüm ama hemen toparlandım. Yani toparlandım sayılır. "Bu seferki gayet sağlam görünüyor. Geçen yıl odamda kullandığım dolap gibi dayanıksız değil." Hani şu ilk kez birbirimize dokunduğumuzda kazara parçalara ayırdığımız dolap.

"Bu bir meydan okuma mı?" Mobilyalara göz attı. "Çünkü iyileştiğinde onu da paramparça edebileceğimizi garanti ederim."

"Buralarda kimse tamamen iyileşmez."

"İyi bir noktaya değindin. Söylemen yeterli, Violet." Bana bakışı ateşimi birkaç derece yükseltmeye yetmişti. "Sadece iki kelime yeter."

İki kelime mi?

Sanki onu istediğimi *söylerdim* de. Şimdi bile üzerimde çok fazla gücü vardı.

"*Yapabilmek* ve *yapmak zorunda olmak* iki farklı şeydir," demeyi başardım. Xaden söz konusu olduğunda irademe neredeyse sıfırdı. Tek bir dokunuşuyla kendimi yeniden kollarına bırakır, böylece hak ettiğim... hayır, ihtiyacım olan tüm gerçekleri duymak yerine onun yeterli gördüğü kadarını duymayı kabul etmiş olurdum. "Ve biz bunu kesinlikle yapmamalıyız."

"O zaman bana haftanın nasıl geçtiğini anlat." Konuyu ustalıkla değiştirmişti.

"Hepsini izleyemedim," diye itiraf ettim. "Köprüde. Denedim ama... yapamadım."

"Kulede miydin?" Kaşlarını çattı.

"Evet." Kıpırdanarak ağrıyan dizlerimi yukarı çektim. "Liam'a Sloane'a yardım edeceğime söz verdim ve bunu avludan yapamazdım." Dudaklarımdan alaycı bir kahkaha döküldü. "Ama kız benden nefret ediyor."

"Senden nefret etmek imkânsız." Ayağa kalktı ve sırt çantasını duvara yasladığı yere doğru yürüdü. "Güven bana. Denedim."

"Sen de *bana* güven. O ediyor. Hatta değerlendirmede bana meydan okumak istedi." Yatağımın başlığına yaslandım. "Liam'ın ölümü için beni suçluyor. Haksız da değil..."

"Liam'ın ölümü senin suçun değildi," diye sözümü kesti, vücudu kaskatı kesilerek. "Benim suçumdu. Sloane birinden nefret etmek istiyorsa tüm nefretini buraya gönderebilir." Dönüp sırt çantasını masanın üzerine koyarken göğsüne vurdu.

"Senin suçun değildi." Bu tartışmayı ilk kez yapmıyorduk ve içimden bir ses son da olmayacağını söylüyordu. Sanırım ikimizin de üstlenmesine yetecek kadar suçluluk duygusu vardı.

"Öyleydi." Çantasını açtı ve karıştırmaya başladı.

"Xaden..."

"Bu yıl kaç aday düştü?" Katlanmış bir kâğıt çıkardı, sonra çantayı kapadı.

"Çok fazla." Şimdi bile bazılarının çığlıklarını duyabiliyordum.

"Her zaman çok fazladır." Tekrar yatağıma oturdu, bu sefer dizlerim kalçasına değecek kadar yakındı. "Ayrıca gençlerin ölümünü izleyememiş olman sorun değil. Bu senin hâlâ sen olduğun anlamına gelir."

"Yani başka birine dönüşmediğim anlamına mı gelir?" Yüzündeki duygusuz ifade yüzünden midem kasıldı, aramıza ikimize de Liam'ın ölümünü hatırlatan bir duvar örülmüştü. "Çünkü öyleymişim gibi hissediyorum. Birinci sınıfların isimlerini bile bilmek istemiyorum. *Onları* tanımak istemiyorum. Öldüklerinde acı çekmek istemiyorum. Bu beni ne yapar?"

"Bir ikinci sınıf." Tıpkı geçen yıl her damgalıyı kurtaramayacağını, sadece kendilerine yardım etmek isteyenleri kurtarabileceğini söylediği gibi düz bir ifadeyle söylemişti bunu.

Bazen ne kadar acımasız olduğunu unutuyordum.

Benim adıma ne kadar acımasız olabileceğini.

"Ölümü daha önce de gördüm," diye cevap verdim. "Geçen yıl etrafım ölümle çevriliydi."

"Aynı şey değil. Arkadaşlarımızın –bizimle eşit olanların– İmtihan'da, Harman'da, mücadelelerde ve hatta savaşta öldüğünü görmek başka bir şey. Buradaki herkes sadece hayatta kalmak için savaşıyor ve bu da bizi dışarıda göreceklerimize hazırlıyor. Ama genç adaylar söz konusu olduğunda..." Başını iki yana salladı ve öne doğru eğildi.

Ona uzanmamak için fırçamı sıkı sıkı kavradım.

"İlk yıl bazılarımızın hayatını kaybettiği dönemdir," dedi yumuşak bir sesle, nemli saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırırken. "İkinci yılsa geri kalanımızın insanlığını kaybettiği.

Bunların hepsi bizi etkili silahlara dönüştürme sürecinin bir parçası ve buradaki görevinin bu olduğunu bir an bile unutma."

"Bizi ölüme karşı duyarsızlaştırmak mı?"

Başıyla onayladı.

Kapının tıklatılmasıyla yerimden sıçradım ama Xaden'ın irkilmediğini fark ettim. İç geçirip ayağa kalkarak kapıya yöneldi.

"Vakit geldi mi?" diye sordu kapıyı açıp görünmemi engelleyerek. Ya da *benim* görmemi engelleyerek.

"Geldi." Bodhi'nin sesini tanımıştım.

"Bana bir dakika ver." Xaden yanıt beklemeden kapıyı kapadı.

"Seninle gelmeme izin ver." Ayaklarımı yatağın kenarından sarkıttım.

"Olmaz." Önümde çömelerek göz hizama geldi, çantasından çıkardığı parşömen hâlâ avucundaydı. "Nolon'u aramayı planlamıyorsan iyileşmenin en hızlı yolu uykudur ve duyduğuma göre bugünlerde Nolon'u bulmak epey zormuş."

"Senin de uykuya ihtiyacın var," diye itiraz ettim boğazıma dolan korkuyla. Sadece birkaç saatimiz vardı ve ben onun gitmesine hazır değildim. "Yarım gün boyunca uçtun."

"Sabah olmadan yapmam gereken çok şey var."

"Bırak yardım edeyim." Kahretsin, işte şimdi yalvarmaya başlamıştım.

"Henüz değil." Yüzümü avuçlarının arasına almak için elini uzattı, sonra bu hareketi yeniden gözden geçirmiş gibi elini indirdi. "Ama yedi gün sonra Tairn'le birlikte yola çıktığında çok dikkat etmeni istiyorum." Kâğıdı elime sıkıştırdı. "O zamana kadar... bu sende kalsın."

"Nedir bu?" Elime bir bakış attım ama sadece katlanmış bir parşömene benziyordu.

"Bir keresinde beni gerçekten tanırsan benden hoşlanmayacağından korktuğumu söylemiştin."

"Hatırlıyorum."

"Ne zaman birlikte olsak ya antrenman yapıyoruz ya da dövüşüyoruz. Nehir kenarında uzun yürüyüşlere ya da romantizm denen şeye buralarda pek vakit kalmıyor." Elimi nazikçe sıktı ama silah kullanmakta ustalaşırken oluşan tüm o nasırları hissedebiliyordum. "Ama seni dünyama almanın bir yolunu bulacağımı söylemiştim ve şu anda elimden gelen tek şey bu."

Gözlerine bakarken kalbim küt küt atmaya başladı.

"Samara'da görüşürüz." Ayağa kalkıp sırt çantasını ve kapının yanındaki duvara yasladığı iki kılıcı aldı.

"Oraya vardığımda seni nasıl bulacağım?" Avucumdaki katlanmış parşömeni sımsıkı tutuyordum. Samara'yı bir kez bile görmemiştim. Annem hiç orada görev yapmamıştı.

Eşikte arkasına dönüp gözlerime uzun uzun baktı. "Üçüncü kat, güney kanadı, sağdan ikinci kapı. Kalkan senin içeri girmene izin verecek."

Kışla odası.

"Dur tahmin edeyim, ses geçirmeyen ve seni, beni ve davet ettiğin herkesi içeri alan bir kalkan mı?" O ses yalıtımını bir başkasıyla gardırop kırmak için kullanması fikri midemin kasılıp bulanmasına neden oldu.

Birlikte olmayabilirdik ama kıskançlık pek de mantık dinleyen bir duygu değildi zaten.

"Hayır, Violet." Her iki kılıcı da başının üzerine kaldırdı, sonra ustalıkla ve biraz da sırıtarak arkasındaki çantanın üzerindeki kınlara yerleştirdi. "Sadece seni ve beni."

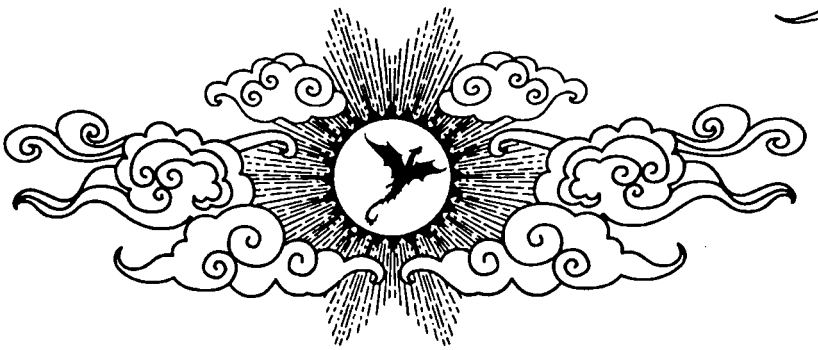
Ben cevap verecek fırsat bulamadan çekip gitti.

Titreyen ellerimle kâğıdı açtım ve gülümsedim.

Xaden Riorson bana mektup yazmıştı.

Garrick her zaman en iyi arkadaşım olmuştur. Babası babamın yardımcısıydı, bu da onu bir bakıma benim Dain'im yapıyor, tabii Garrick'in tamamen güvenilir olması dışında. Liam'dan sonra hayatımda kardeş gibi gördüğüm kişi Bodhi'ydi ve hâlâ öyle. Beni sürekli bir adım geriden takip ediyor.

–TEĞMEN XADEN RIORSON'IN ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIĞI, KURTARILMIŞ MEKTUPLARDAN

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Birkaç gün sonra Imogen'la yaptığımız koşunun ardından soğurken dudaklarımda bir gülümsemeyle ellerimi başımın üstünde birleştirdim ve sağa sola hareket ederek yan tarafıma saplanan sancıdan kurtuldum. Kahvaltı servis edilmeden tam yarım saat önce avluya girdik.

Xaden bana *mektup* yazmıştı ve onu o kadar çok okumuştum ki ezberlemiştim. İçinde tehlikeli sayılabilecek hiçbir şey yoktu, devrimin sırlarına ya da nasıl yardım edileceğine dair ipuçları yoktu ama bunları yazıya dökerek riske girecek değildi zaten. Hayır, bu daha da iyiydi. Yazdıkları sadece onunla ilgiliydi. İsyan sırasında babasının eve gelip her şeyin bittiğini söylemesini umarak Riorson Malikânesi'nin çatısında oturması gibi küçük ayrıntılar vardı.

"Son üç sabahtır sarhoş gibi sırıtıyorsun," diye yakındı Imogen, biz yanından geçerken eğilip kürsünün altını kontrol ederek. "*İnsan* sabahın köründe nasıl bu kadar mutlu olabilir ki?"

Onu suçlayamazdım. Değerlendirme gününden beri ben de gergindim. Bodhi ve Eya da öyle.

"Son birkaç gündür kâbus görmüyorum ve bu saatte kimse beni öldürmeye çalışmıyor." Ellerim yanıma düştü. Bu sefer yürüyüş molaları arasında biraz daha fazla koşmuştum.

"Evet, sebebin *bunlar* olduğuna eminim." Boynunu esnetmeye başladı. "Neden onu kendinden uzak tutuyorsun?"

"Bana güvenmiyor." Omuzlarımı silktim. "Ben de ona gerçekten güvenemiyorum. Karmaşık bir durum." Ama lanet olsun ki onu her gün görmeyi özlüyordum. Cumartesi gününü iple çekiyordum. "Ayrıca, iki insan arasında eşsiz bir kimya olsa bile bu, fiziksel bir şeyin ötesinde bir ilişki içinde olmaları gerektiği anlamına gelmez..."

"Yoo, hayır." Başını iki yana salladı, sonra pembe saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Ben konuşmayı bitiriyordum. Kesinlikle yeni bir sohbet başlatmıyordum. Seninle koşmaya ve ağırlık çalışmaya varım ama seks hayatın hakkında konuşabileceğin arkadaşların var. Unuttun mu? Hani şu her fırsatta uzak durmaya çalıştığını gördüğüm insanlar?"

Bu konuya girmeyecektim.

"Peki biz arkadaş değil miyiz?" diye sordum.

"Biz..." Yüzünü buruşturdu. "Birbirlerini hayatta tutmak için çıkarları olan suç ortaklarıyız."

Bu beni daha çok gülümsetti. "Ah, bana karşı yumuşuyor musun yoksa?"

Gözlerini kısıp arkamdaki dış duvara doğru baktı. "Dunne aşkına, bir kâtibin bu saatte bizim bölükte ne işi olabilir?"

Jesinia'nın saklanmaya çalışıyormuş gibi gölgeli oyuklardan birine sinmiş, beklediğini görünce irkildim. "Sakin ol. O bir dost."

Imogen yan yan bana baktı. "İkinci sınıflardan saklanıyorsun ama kâtiplerle arkadaş mı oluyorsun?"

"Onlara yalan söylemek zorunda kalmamak için uzak duruyorum ve Jes'le de uzun zamandır arkadaşız... Biliyor musun?

Sana açıklama borçlu değilim. *Arkadaşımın* neye ihtiyacı olduğunu görmeye gidiyorum." Hızımı artırdım ama Imogen da bana ayak uydurdu. Oyuğa yaklaşırken Jesinia'ya işaret diliyle, "Merhaba," dedim. Bu oyukta doğrudan yatakhaneye açılan bir tünel vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Seni bulmaya geldim..." Bakışları onu düşmanı gibi süzen Imogen'a kayarken başlığının altında kaşları çatıldı.

"Ben iyiyim," dedim Imogen'a, aynı anda işaret diliyle de konuşarak. "Jesinia beni öldürmeye çalışmayacak."

Imogen başını yana yatırdı, bakışları Jesinia'nın taşıdığı krem rengi çantaya takılmıştı. "Onu öldürmeye çalışmayacağım," dedi Jesinia işaret diliyle, kahverengi gözleri irileşerek. "Böyle bir şeyi nasıl yapacağımı bile bilmiyorum."

"Violet kâtip eğitimi aldığı hâlde nasıl insan öldürüleceğini gayet iyi biliyordu," diye cevap verdi Imogen, ellerini hızla hareket ettirerek.

Jesinia gözlerini kırpıştırdı.

Kaşlarımı kaldırarak Imogen'a baktım.

"İyi," diye cevap verdi işaret diliyle, geriye doğru birkaç adım atarak. "Ama elinde sivriltilmiş bir tüy kalemle sana saldırırsa beni suçlama."

Imogen bize sırtını döndüğünde, "Onun kusuruna bakma," dedim işaret diliyle.

"İnsanlar seni öldürmeye mi çalışıyor?" Jesinia'nın kaşları çatılmıştı.

"Bugün perşembe." Sırtımı avluya dönmemek için oyuğun içine yanaştım. "Seni gördüğüme her zaman mutlu oluyorum ama sana nasıl yardımcı olabilirim?" Kâtiplik öğrencileri Yüzbaşı Fitzgibbons'a yardım etmedikleri sürece Biniciler Bölüğü'ne neredeyse hiç girmezlerdi.

İkimiz de banka otururken, "İki şey var," dedi işaret diliyle, sonra çantasına uzanıp bir kitap çıkardı ve bana verdi. *İlk Altı'nın Hünerleri* kitabının bir kopyasıydı ve yüzlerce yıllık

gibi görünüyordu. "Diğer kitapları iade ederken ilk binicilerle ilgili en eski kitapları istediğini söylemiştin," dedi. "Arşivlerden çıkarılmasına izin verilen en eski kitaplardan biri bu. Başka bir tartışmaya mı hazırlanıyorsun?"

Kitabı kucağıma koydum ve kelimelerimi dikkatle seçtim. İçgüdülerim ona güvenebileceğimi söylüyordu ama Dain'den sonra sezgilerime güvenebileceğimden artık o kadar da emin değildim, zaten bilmek de Jes için güvenli olmazdı. "Ders çalışıyorum. Teşekkür ederim ama getirmene gerek yoktu. Ben sana gelirdim."

"Arşiv görevinde olduğum günü beklemeni istemedim ve bana her sabah koştuğunu söylemiştin..." Birkaç derin nefes aldı, bu genellikle düşüncelerini toparladığı anlamına geliyordu. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama yardıma ihtiyacım var," dedi işaret diliyle ve çantasından yırtık pırtık bir kitap çıkarıp bana uzattı.

Ellerini serbest bırakmak için kitabı aldığımda kitabın yıpranmış kenarları ve gevşek bir cildi olduğunu fark ettim.

"Bunu bir ödev için çevirmeye çalışıyorum ama birkaç cümlede zorlandım. Eski Luceras dilinde ve hatırladığım kadarıyla bu senin okuyabildiğin yok olup gitmiş dillerden biriydi." Sanki başka bir kâtip bizi görebilecekmiş gibi omzunun üzerinden büyüyle aydınlatılmış tünele bakarken yanakları pembeleşti. "Biri yardım istediğimi anlarsa başım belaya girer. Ustalar yardım istememeli."

"Sır saklamakta iyiyimdir," dedim ve çocukken Dain'le gizli mesajlaşmalarımız için bu dili kullandığımızı hatırlayınca yüzüm asıldı.

"Teşekkür ederim. Diğer dillerin neredeyse hepsini biliyorum." Hareketleri keskinleşmiş ve dudakları gerilmişti.

"Benden çok daha fazlasını biliyorsun." Birbirimize gülümsedik, sonra kitabın kapağını açarak dili oluşturan resimlerle hecelenmiş girdaplı mürekkep izlerine baktım.

Jesinia bir cümleyi işaret etti. "Şurada takılıp kaldım."

Doğru anladığımdan emin olmak için paragrafın başından başlayıp hızlıca okudum, sonra istediği cümleyi işaret diliyle çevirdim ve son kelimeleri harf harf gösterdim: Navarre var olmadan bin yıl önce yaşamış kadim bir kralın adıydı bu.

"Teşekkür ederim." Cümleyi yanında getirdiği not defterine yazdı.

Kadim Kral. Kitabın ilk sayfasını çevirdim ve omuzlarım düştü. Yirmi beş yıl öncesine ait bir tarih taşıyordu.

"Orijinalinden elle kopya edilmiş," dedi Jesinia. "Bölüğe matbaanın girmesinden yaklaşık beş yıl önce."

Doğru. Çünkü Birleşme parşömenleri dışında Arşiv'deki hiçbir şey dört yüz yıldan daha eski değildi. Ensemdeki ter soğurken diğer sayfalardan birkaç cümle daha çevirdim, bir yıl boyunca pratik yapmadığım hâlde hâlâ ne kadar çok şey hatırladığıma şaşırmıştım, sonra işaretlediği son cümleyi de bitirip kitabı geri verdim.

Acele edersem duş alıp kahvaltıya yetişebilirdim.

"Arşiv'in halka açık bölümündeki yok olup gitmiş dillerde yazılmış her şeyi kaldırmaya ve daha kolay okunabilmeleri için çevirmeye çalışıyoruz," dedi heyecanlı bir gülümsemeyle, sonra eşyalarını kaldırdı. "Gelip ne kadarını bitirdiğimizi görmelisin."

"Binicilerin çalışma masasının ötesine geçmesine izin verilmiyor," diye hatırlattım.

"Senin için bir istisna yapabilirim." Sırıttı. "Arşiv pazar günleri genelde boş olur, özellikle de üçüncü sınıfların çoğu tatil için eve gittiğinde."

Bir çığlık havayı yardığında hemen başımı kaldırdım. Avlunun karşı tarafında, Üçüncü Kanat'tan bir ikinci sınıf öğrencisi, iki daha büyük binicinin arasında akademik binadan sürüklenerek çıkarılıyor ve Profesör Markham da onları takip ediyordu.

Amari aşkına, bu da neydi böyle?

Öğrenci, altında kanyonu geçip Basgiath'ın ana kampüsüne uzanan tüneller bulunan yatakhane binasına götürülürken Jesinia'nın beti benzi attı ve oyuğun gölgelerine daha da gömüldü. "Galiba," dedi işaret diliyle, kesik kesik nefes almaya başlayarak. "Galiba bu benim yüzümden oldu."

"Ne?" Yüzümü ona döndüm.

"O binici dün bir kitap istedi ve ben de isteğini kaydettim." Gözleri panikle irileşerek bana doğru eğildi. "İstekleri kaydetmek zorundayım. Bu..."

"Yönetmelik," dedik ikimiz de aynı anda işaret diliyle. Başımla onayladım. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Kitap neydi?"

Binicinin gözden kaybolduğu kapıya doğru baktı. "Gitmeliyim. Teşekkür ederim."

Aceleyle uzaklaşıp beni kucağımdaki kitapla baş başa bıraktı. "Araştırma projemin" ne kadar tehlikeli olduğunun farkına vardığımda ona tekrar sormamı engelleyen tek şey gözlerindeki korkuydu.

O günün ilerleyen saatlerinde, uçuş sahasına tırmanmak için sıramızı beklerken toplandığımız İmtihan'ın yanındaki basamaklara ulaştığımızda Rhiannon binici kalabalığının arasından koşarak, "Beni bekleyin!" diye bağırdı.

"Hâlâ buradayız!" diye el salladım ve huzursuzca bize en yakın insanları, onların ellerini, silahlarını izlemeye döndüm. Takım arkadaşlarım dışında hiç kimseye güvenmiyordum. Kalabalığın içinde iyi zamanlanmış bir bıçak darbesiyle, kimin yaptığını bile öğrenemeden kan kaybından ölebilirdim.

"Bu işte bir terslik var," diye mırıldandı Sawyer, BHK ödev haritamızı yeniden katlarken. "Küçük yükselti çizgilerini kaç kez sayarsam sayayım dördüncü sorunun yanıtını bulamıyorum."

"Orası kuzey," dedim ona, katlanmış koca haritanın altına dokunarak. "Dördüncü soru için yanlış bölgeye bakıyorsun. İnan bana, dün gece Ridoc'tan yardım istemek zorunda kaldım."

"Bu tam bir piyade saçmalığı." Haritayı cebine sokuşturdu.

Ridoc, Sawyer'a, "Neden benim bir kara navigasyon tanrısı olduğumu kabul edip herkes gibi yardım istemiyorsun?" diye takılırken Rhi bize yetişti. "Nihayet! İnsan önderlerin zamanında geleceğini düşünür bir de."

"Önderler toplantıdaydı," diye yanıt verdi Rhi, elinde bir dizi mektup vardı. "Ve önderlere posta verildi!"

Umut, ben onu bastırmayı başaramadan kısacık bir an için temkinli tavrımın yerini aldı.

"Ridoc," dedi Rhiannon, bir mektup uzatarak. "Sawyer." Dönüp bir sonrakini ona verdi. "Ben." Onu destenin en altına koydu. "Ve Violet."

Mektubu ondan almadan önce *onun* bunu yapmayacağını kendime hatırlattım ama yine de zarfın mühürsüz kapağını açarken nefesimi tutmaktan kendimi alamadım.

Violet, yazmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Tarihi yeni fark ettim. Sen artık ikinci sınıfsın!

Omuzlarım çöktü, bu çok... acınası bir durumdu.

"Kimden gelmiş?" diye sordu Rhiannon. "Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun."

"Mira," diye cevap verdim. "Ve hayır, hayal kırıklığına uğramadım..." Sıra ilerlemeye başlayınca sustum.

Gözlerinde anlayışlı bir bakışla, "Başka bir teğmenden sandın," diyerek doğru tahminde bulundu.

Omuz silksem de sesimdeki hayal kırıklığını bastırmak çok zordu. "Bana yazmayacağını biliyordum."

"Onu özlüyorsun, değil mi?" Merdivene yaklaştığımızda sesini alçalttı.

Başımla onayladım. "Özlememeliyim ama özlüyorum."

"Siz ikiniz birlikte misiniz?" diye fısıldadı. "Yani herkes yattığınızı biliyor ama sende bir tuhaflık var."

Sawyer ve Ridoc'ın kendi mektuplarıyla ilgilendiklerinden emin olmak için o tarafa baktım. Bu ona kolayca söyleyebileceğim bir gerçekti. "Artık değil."

"Neden?" diye sordu, şaşkınlıkla kaşlarını kaldırarak. "Ne oldu?"

Ağzımı açtım, sonra kapadım. Belki de gerçek o kadar kolay söylenecek bir şey değildi. Ona ne söylemem gerekiyordu? Tanrılar aşkına, her şey ne zaman bu kadar karmaşık hâle gelmişti?

"Bana anlatabilirsin, biliyorsun." Gülümsemeye çalıştı ve o gülümsemenin arkasında gördüğüm incinmişlik, kendimi korkunç hissetmeme neden oldu.

"Biliyorum." Şansıma merdiveni çıkmaya başladık ve bu bana biraz düşünme fırsatı verdi. Tepeye ulaşıp kanyondaki uçuş sahasına doğru yürüdük. Bizim avluda durduğumuz düzende dizilmiş ejderhaları görünce yüreğim ısındı. Bu, nefesimi kesecek kadar güzel ve korkunç, insanın kendini minicik hissetmesine neden olan bir güç kaleydoskopuydu.

Ridoc ve Sawyer'ı sıra boyunca takip eden Rhiannon, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle, "Bu hiç eskimeyecek, değil mi?" dedi.

"Hiç sanmıyorum." Bakıştık ve kendimi daha fazla tutamadım. "Xaden bana karşı dürüst değildi," dedim sessizce, en iyi arkadaşıma gerçek bir şey söylemek zorundaymışım gibi hissederek. "Bitirmek zorundaydım."

Gözleri öfkeyle parladı. "Yalan mı söyledi?"

"Hayır." Mira'nın mektubunu elimde iyice sıktım. "Bana tüm gerçeği söylemedi. Söylemeyecek de."

"Başka bir kadın mı?" Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü o gölge kullanan pisliği yok etmene kesinlikle yardım ederim, yani eğer ilişkiniz olduğu hâlde..."

"Hayır, hayır." Güldüm. "Öyle bir şey değil." İkinci Kanat'ın ejderhalarının yanından geçtik. "Bu..." Kelimeler bir kez daha dudaklarımdan dökülmeyi reddediyordu. "Bu... karmaşık. Sen ve Tara nasılsınız? Onu pek görmedim."

İç geçirdi. "İkimizin de birbirimize ayıracak yeterince zamanı yok. Berbat bir durum ama belki gelecek yıl ikimiz de artık takım lideri olmadığımızda yükümüz hafifler."

"Ya da belki kanat lideri olursunuz." Bu düşünce karşısında gülümsememek için kendimi zor tuttum. Rhi harika bir kanat lideri olurdu.

"Belki de." Adımlarını hızlandırdı. "Ama bu arada istediğimiz kişiyle görüşmekte özgürüz. Peki ya sen? Çünkü eğer onunla birlikte değilsen İkinci Kanat'taki birkaç erkeğin, nasıl olduysa Savaş Oyunları'ndan sonra daha çekici hâle geldiğini söylemeliyim." Gözleri ışıldadı. "Ya da bu hafta sonu gizlice Chantara'yı ziyaret edebilir ve birkaç öğrenci piyadeyle takılabiliriz!" Bir parmağını kaldırdı. "Şifacılar da iyi olabilir ama bence kâtipler olmaz. Cübbeler bana göre değil. Sen seviyorsan yargılamam tabii. Sadece ikinci sınıf olduğumuzu ve stres atmak için seçeneklerimizin sonsuz olduğunu söylüyorum."

Xaden'ı sistemimden atmak için ihtiyacım olan şey rastgele bir yabancı olabilirdi ama ben bunu istemiyordum.

Sahada ilerlemeye devam ederken Rhi sanki çözülmesi gereken bir bulmacaymışım gibi yüzümü inceliyordu. "Kahretsin. Ona kafayı takmışsın."

"Ben..." İç geçirdim. "Bu karmaşık bir durum."

"Biliyorum, az önce söyledin." Kaşlarını çatmamaya çalışıyordu ama detay vermediğim için hayal kırıklığına uğradığını görebiliyordum. "Mira cephe hakkında bir şey söylemiş mi?"

"Emin değilim." Mektuba hızlıca göz gezdirdim. "Yeniden Athebyne'e atanmış. Yemeklerin annemizin yemeklerinden sadece biraz daha iyi olduğunu söylüyor." Sayfayı çevirirken güldüm ama paragrafların tamamını yok etmiş olan kalın siyah çizgileri

gördüğümde kahkaham kesildi. "Bu da ne..." Bir sonraki sayfayı açtım, yaklaşan seyahatlerimden birinde Samara'ya gelmeyi umduğunu söyleyip imzasını attığı yerden önce daha da fazla karalanmış yer vardı.

"Sorun nedir?" Üçüncü Kanat'ın ejderhalarının yanından geçerek yürümeye devam ederken Rhiannon kendi mektubundan başını kaldırıp bana baktı.

"Sanırım sansürlenmiş." Siyah çizgileri görebilmesi için mektubu ona gösterdim, sonra da başka kimsenin fark etmediğinden emin olmak için etrafıma baktım.

"Biri mektubunu mu sansürlemiş?" Şaşırmış görünüyordu. "Biri mektubunu mu *okumuş*?"

"Mührü açılmıştı." Mektubu zarfın içine geri koydum.

"Bunu kim yapmış olabilir?"

Melgren. Varrish. Markham. Aetos'un emrindeki herhangi biri. Annem. Olasılıklar sonsuzdu. "Emin değilim." Bu yalan sayılmazdı. Zarfı uçuş kıyafetimin iç cebine koydum ve sonra yüzümü buruşturarak ceketimi iliklediim. Burası bu kıyafet için fazla sıcaktı ama birkaç dakika sonra havalandığımızda üzerimdeki fazladan katman için minnettar olacağımı biliyordum.

İkinci sıradaki kızıl bir ejderha, Üçüncü Kanat'tan ona fazla yaklaşan bir öğrenciyi uyarmak için buhar püskürtünce hepimiz hızlandık.

Tairn açık ara sahadaki en büyük ejderhaydı ve beni beklerken epey sıkılmış gibi görünüyor, pullarının üstündeki eyerimin metali güneşte parlıyordu. Ön ayaklarını gördüğümde Andarna'nın onunla birlikte olmadığını fark ederek hayal kırıklığıyla iç çekmekten kendimi alamadım.

Pençe Bölümü'nü geçip Rhiannon ve Sawyer'ın rütbeleri benden yukarıda olmasına rağmen en önde duran Tairn'in yanına geldiğimizde Ridoc, omzunun üzerinden bana, "Hey, Tairn Vadi'de başka bir siyah ejderha olup olmadığı hakkında bir şey söyledi mi?" diye sordu.

Tek yapabildiğim kendi ayağıma takılıp düşmemek için çabalamak oldu. "Efendim?"

"Biliyorum, kulağa gülünç geliyor ama Kaori'nin yanından geçerken başka bir siyah ejderhanın görüldüğüne dair bir şeyler söylediğini duyduğuma yemin edebilirim. Adam resmen heyecandan zıplıyordu."

"*Tairn?*" Eğer ejderha türleri profesörü Andarna'yı biliyorsa yandık demekti.

"*Rüyasız Uyku için mağaralara girmeden önce onu sadece birkaç ejderha gördü. Andarna'yı saklamayı sen dene de bakalım, nasıl oluyormuş gör.*"

Harika.

"Belki de gördükleri Tairn'dir," dedim Ridoc'a. Yalan değildi. "Ya da bir ihtiyar?"

"Kaori yeni bir ejderha olduğunu düşünüyor." Kaşlarını kaldırdı. "Ona sormalısın."

"Vay be." Yutkundum. "Evet, soracağım." Hâlâ yalan söylemiyordum.

Üçü ejderhalarına binmeye devam ediyorlardı.

Tairn benim için sol omzunu eğdi ama sonra yine kaldırdı. "*Solunda,*" diye uyardı, arkadan biri yaklaşırken.

Tehdide bakmak için hızla döndüm ve kalkanlarımı sağlamlaştırdım.

Varrish kollarını arkasında kavuşturmuş, bana doğru yürüyordu. Binbaşı herhâlde insan değildi çünkü geniş alnında tek bir ter damlası bile yoktu. "Ah, Sorrengail, işte buradasın."

Sanki Tairn'i gözden kaçırmak kolaydı da.

"Binbaşı Varrish." Onun mühür gücünün ne olabileceğini merak ederek ellerimi, hançerlerimi kolayca kavrayabileceğim kadar uyluklarıma yaklaştırdım. Adamın üzerinde hiç mühür arması görmemiştim. Ya Xaden gibi ukalanın tekiydi ve namının yürüdüğünü düşünüyordu ya da gizli mühür gücü kulübünün bir üyesiydi.

"Ne güzel bir kolyen var." Boğazımdaki yeşilimsi çürükleri işaret etti.

"Teşekkür ederim. Pahalıydı." Çenemi kaldırdım. "Birinin hayatına mal oldu."

"Ah, doğru. Bir *birinci sınıf* öğrencisi tarafından neredeyse öldürüldüğünü duyduğumu hatırlıyorum. Onun başladığı işi utancın bitiremediğini görmek güzel. Ama sanırım ne kadar zayıf olduğun herkesin dilinde olduğuna göre zar zor hayatta kalmaya alışkınsındır sen."

Bu adamdan resmen nefret ediyordum ama en azından sahada bana saldırmaya kalkarsa Tairn'in onu tek lokmada yutacağını biliyordum.

Sola doğru eğilerek göstere göstere etrafıma bakındı. "İki ejderhayla bağ kurduğunu sanıyordum."

"Öyle." Sırtımdan aşağı terler süzülüyordu.

"Ama ben sadece bir tane görüyorum." Tairn'e baktı. "Küçük altın ejderhan nerede? Hakkında çok şey duyduğum şu tüykuyruk hani? Onu kendi gözümle görmeyi umuyordum."

Tairn'in boğazından bir hırıltı yükseldi ve başını benim üzerimden uzattı. Salyaları dev topaklar hâlinde Varrish'in önüne damladı.

Binbaşı gerildi ama geri adım atarken sanki eğleniyormuş gibi bir yüz ifadesi takınmayı ihmal etmedi. "Bu da hep sinirli."

"Çevresinde insan olmasından hoşlanmıyor."

"Senin de çevrende insan olmasından hoşlanmadığını fark ettim," dedi Varrish. "Söylesene Sorrengail, onun sana diğer öğrencilerden... daha kolay bir yol açması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Köprüden sonra ejderhanızın bağ kurmuş binicileri gereksiz yere infaz etmesini durdurması hakkında ne hissettiğimi soruyorsanız, bu konuda oldukça iyi şeyler hissettiğimi söylemeliyim. Sanırım *kötü* huylu bir ejderhanın diğerini medeni tutması gerekiyor."

"*Ona kendisini canlı canlı sindirmekle tehdit ettiğimi de hatırlat.*"

"*Bunun benim için iyi olacağını sanmıyorum,*" diye cevap verdim.

"*O kendini beğenmiş yaratığı yemesini izlemek eğlenceli olurdu.*" Andarna'nın sesi uykulu geliyordu.

"*Uyumaya devam et,*" dedim. Tairn'in dediğine göre bir ay daha uyanmamalıydı.

Varrish bir an için gözlerini kısarak bana baktı, sonra gülümsedi ama bu gülümsemede nazik ya da mutlu hiçbir taraf yoktu. "Küçük tüykuyruğa gelince..."

"Biniciye henüz hazır değil." Aretia'da uyandığından beri uçmadığı için yalan söylemiyordum. "Ben Tairn'le uçuyorum ama o da daha rahat günlerde manevralar yapıyor."

"O zaman gelecek hafta seninle uçmasını sağla, bunu bir emir olarak kabul edebilirsin."

Tairn'den bir hırıltı daha koptu.

"Ejderhalar insanlardan emir almaz." İçimdeki güç yükseliyor, derimin altında uğulduyor ve parmaklarımın karıncalanmasına neden oluyordu.

"Elbette almazlar." Komik bir şey söylemişim gibi sırıttı. "Ama sen alıyorsun, değil mi?"

"*Küstah insan,*" dedi Tairn öfkeyle.

Bu konuda söyleyebileceğim herhangi bir şeyin disiplin cezası anlamına geldiğini bilerek çenemi kaldırdım.

"Ne kadar da ilginç, sence de öyle değil mi?" diye sordu Varrish adım adım geri çekilerek. "Albay Aetos'un bana anlattığına göre baban tüykuyruklar –yüzlerce yıldır görülmemiş olan ejderhalar– hakkında bir kitap yazıyormuş ve sen de onlardan biriyle bağ kurmuşsun."

"Tesadüf," diye düzelttim onu. "Aradığınız kelime 'tesadüf'."

"Öyle mi?" Düşünüyor gibi görünerek geri geri giderken Bodhi'nin yanından geçti.

Midem kasılmıştı. "*Öyle mi?*"

"*Babanın araştırması hakkında hiçbir şey bilmiyorum,*" dedi Tairn.

Fakat Andarna sessizliğe gömüldü.

"Biniciler!" Bodhi yanıma ulaştığında Kaori tüm sahaya sesleniyordu. "Üçüncü sınıflar bugün bize çok özel bir nedenle katıldılar. Koşarak iniş gösterisi yapacaklar." Eliyle gökyüzünü işaret etti.

Cath batıdan yaklaşıyordu. Kızıl Kılıçkuyruk sahaya dalarak güneşi bir anlığına kapadı.

"Yavaşlamıyor," diye mırıldandım. Bir tarafım Dain'in düşmesini umuyordu.

"Yavaşlayacak," dedi Bodhi. "Ama çok fazla değil."

Ağzım açık kaldı. Dain, Cath'in *omzuna* çömelmiş, dengede durmak için kollarını açmıştı. Cath de alçalmış, sahayla aynı hizada uçuyordu. Yaklaştıkça kanat çırpışları hafifçe yavaşladı ve o *uçmaya devam ederken* Dain bacağından aşağı kayıp pençesinin üstüne tünedi.

Vay. Canına.

"*Bunu senin için tavsiye etmiyorum,*" dedi Tairn.

"*Kalbi atan* kimseye *etmemelisin,*" dedim.

Cath kanatlarını belli belirsiz, hızını hafifçe düşürecek kadar açtı ve Dain profesörlerin yanından geçerken atladı. Güneşten kavrulmuş çimlere inerek koşmaya başladı, Cath'in uçuşundan aldığı hızı birkaç metre içinde tüketti ve durdu.

Üçüncü sınıflar alkışladılar ama yanımdaki Bodhi sessizliğini korudu.

"İşte Aetos bu yüzden kanat lideri," diye bağırdı Kaori. "Mükemmel uygulama. Bu yaklaşım, kara savaşına girmemiz gerektiğinde en etkili iniştir. Bu yıl sona erdiğinde, herhangi bir karakol duvarına bu şekilde iniş yapabileceksiniz. Çok dikkatli olursanız bunu güvenli bir şekilde tamamlayabilirsiniz. Kendi yönteminizi denerseniz yere düşmeden ölmüş olursunuz."

Ben kesin ölürdüm.

"*Uyarlama gerekecek*," dedi Tairn.

"Bugün oturakta omuza doğru hareket etmenin temellerini çalışacağız," dedi Kaori.

"*Bunu nasıl uyarlayacağız ki?*" diye sordum Tairn'e.

"*Bizim uyarlayacağımızı söylemedim.*" Soluk verdi. "*Ejderha gözlemcisi kendi talebini uyarlayacak ya da ben erken bir öğle yemeği yiyeceğim.*"

Bu manevra, girmemiz gereken türden bir savaşta tamamen anlamsızdı.

"Kaori orada ne olduğunu bilmiyor," dedim Bodhi'ye usulca.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" Bana baktı.

"Eğer bilseydi bize yere inmenin değil, yerden daha hızlı *yükselmenin* yollarını öğretirdi."

Birkaç gece sonra, gece yarısından biraz önce, ay ışığının aydınlattığı uçuş sahasında yürürken Bodhi bana, "Ona hâlâ bir sonraki sevkiyat üzerinde çalıştığımızı söyle," dedi.

"Ne sevkiyatı?" diye sordum omzumdaki çantayı düzelterek.

"O neden bahsettiğimi anlayacaktır," dedi, parmakları çenesindeki koyu morluğa değince yüzünü buruşturdu. "Ve ona ham olduğunu söyle. Demir atölyesini gece gündüz kullanıyorlar, bu yüzden yapamadık..." İrkildi. "Ona ham olduğunu söyle."

"Kendimi bir mektup gibi hissetmeye başladım." Bir an için ona ters ters baktım. Engebeli araziden gözümü ayırdığım tek an buydu. On iki saatlik bir uçuştan önce bileğimi burkma riskini göze alamazdım.

"Ona bilgi ulaştırmanın en iyi yolu sensin," diye itiraf etti.

"Üstelik hiçbir şey bilmeden."

"Kesinlikle." Başını salladı. "Aetos'a karşı kalkanlarını sürekli yukarıda tutabilecek hâle gelene kadar bu şekilde daha güvende

olursun. Xaden'ın son ziyaretinde sana öğretmeye devam etmesi gerekiyordu ama sonra..."

"Beni gırtlakladılar." En azından bu yıl şimdiye kadar sadece bir kez saldırıya uğramıştım ama müsabakalar bir hafta içinde tekrar başlayacaktı.

"Evet. Ona biraz kafası bozuldu."

"Öylece ölüvermenin onun için rahatsız edici olacağını tahmin ediyordum," diye mırıldandım, aklım başka yerdeydi. *Kahretsin.* Bir hafta içinde müsabakalar başlıyordu. Kadronun yaptığı listeyi kontrol etmeye başlamanın zamanı gelmişti, böylece zehirleme yöntemlerime devam edebilirdim.

"Onun için öyle olmadığını biliyorsun," dedi, bana Xaden'ı hatırlatan ders verici bir sesle. "Ben onun birini..."

"Bunu yapmayalım."

"Bu kadar umursadığını hiç görmedim..."

"Hayır, gerçekten. Dur."

"Buna Catriona da dâhil."

Bakışlarım ona kaydı. "Catriona da kim?"

Yüzünü buruşturdu ve dudaklarını birbirine bastırdı. "Burayla Samara arasında bunu söylediğimi unutma ihtimalin nedir?"

"Sıfır." Bir taşa ya da hislerime takıldım ama dengemi sağlamayı başardım. En azından fiziksel olarak. Ya düşüncelerim? Catriona'nın kim olduğunu merak ederek kendi kendilerine çelme takmaya devam ediyordu. Daha büyük bir binici miydi? Aretia'dan biri miydi?

"Elbette." Ensesini ovuşturup iç geçirdi. "En ufak bir şansın bile mi yok? Çünkü ikinizin ejderhalarınızla yaptığı anlaşmaya göre o haftaya buraya dönecek ve ben bir suikast girişimini daha savuşturduktan sonra kıçımın tekmelenmesini kaldıracak durumda değilim."

Yürümeyi bırakıp kolunu tuttum. "*Başka* bir suikast girişimi mi?"

İç geçirdi. "Evet. Bu hafta ikinci kez biri banyoda beni indirmeye çalıştı."

Kalbim küt küt atarken gözlerim irileşti. "Sen iyi misin?"

Sırıtacak kadar küstahtı. "Çıplakken İkinci Kanat'tan bir pisliğin içini tamamen boşalttım ve bende sadece bir çürük var. İyiyim, merak etme. Ama yattığın kuzenime bu yorumdan neden bahsetmemen gerektiğine dönersek..."

"Biliyor musun?" Tekrar sahanın ortasına doğru yürümeye başladım. Eğer suikast girişimlerini konuşmak istemiyorsa o zaman konuşacak başka bir şeyimiz yok demekti. "Seni kiminle yatıp yatmadığımı tartışacak kadar iyi tanımıyorum, Bodhi," dedim omzumun üzerinden.

Ellerini ceplerine sokup topuklarının üzerinde geriye doğru yaylandı. "Haklı bir noktaya değindin."

"Tek bir noktaya değindim." Tairn'in silüeti bir kalp atımı boyunca ayı kapatıp sonra önümüze indi.

Bodhi mahcup mahcup sırıttı. "Ejderhan bizi bu konuşmanın garipliğinden kurtarmak için tam zamanında geldi."

"*Hadi gidelim*," dedi Tairn sertçe. Bunu kişisel algılamamaya çalıştım. Günlerdir çekilmez hâldeydi ama onu suçlayamazdım. Duygularıma baskın geldiğinde, hissettiği fiziksel acıyı kendi göğsüme saplanmış bir bıçak gibi hissedebiliyordum.

Bodhi'ye, "Acelesi var," dedim. "Beni geçirdiğin için teşekkürler..."

"*İnsanlar!*"

"Hassiktir." Arkamızda yanıp sönen büyücü ışıkları, Savaş Oyunları için uçtuğumuz gece olduğu gibi sahayı aydınlatırken Bodhi sessizce küfretti.

"Öğrenci Sorrengail, kalkışınızı erteleyeceksiniz." Varrish sesini yükselterek sahayı inletti.

Döndüğümüzde, yanında iki biniciyle bize doğru yürüdüğünü gördük.

Tairn cevap olarak hırladı.

Bodhi'yle bakıştık ama üçlü yaklaşırken ikimiz de bir şey söylemedik.

"*Bizi durdurmaya çalışırlarsa ne yapacağız?*" diye sordum Tairn'e.

"*Ziyafet.*"

İğrenç.

Diğer iki binici etrafımızı sararken Varrish yılışık bir sırıtışla, "Sabaha kadar gitmenizi beklemiyordum," dedi. İki binicinin üniformalarındaki şeritlerden üsteğmen oldukları anlaşılıyordu, Mira'yla aynı ünvanı taşıyorlardı. Xaden'ın üstü sayılırlardı.

"İki hafta oldu. İzindeyim."

"Demek öyle." Varrish gözlerini kırpıştırarak bana baktı, sonra solumdaki kadın üsteğmene baktı. "Nora, çantasını ara."

"Pardon?" Kadınla arama bir adım mesafe koydum.

"Çantan," diye tekrar etti Varrish. "Kodeks Birinci Bölüm, Madde Dört der ki..."

"Tüm öğrencilerin eşyaları komutanın takdirine bağlı olarak aranabilir," diye onun yerine ben tamamladım cümlesini.

"Ah, demek Kodeks'i biliyorsun. Güzel. Çantan."

Yutkundum, sonra omuzlarımı indirip çantanın sırtımdan kaymasına izin verdim ve gözlerimi Varrish'ten ayırmadan sola doğru tuttum. Üsteğmen sırt çantasını elimden aldı.

"Sen gidebilirsin, Öğrenci Durran," dedi Varrish.

Bodhi yanıma yaklaşınca erkek üsteğmen de bir adım yaklaştı, büyücü ışıkları üniformasındaki armayı –ateşe hükmetme– aydınlattı. "Öğrenci Sorrengail'in bölüm lideri olarak onun emir komuta zincirindeki bir sonraki kişi benim. Ve Kodeks İkinci Bölüm, Madde Dört'te de belirtildiği gibi, öğrencinin disiplini kadrodan *önce* kendi komuta zincirinin sorumluluğundadır. Aradığınız şey... her neyse, onu öğrencinin elinde bırakırsam görevimi ihmal etmiş olurum."

Nora çantamı yere boşaltırken Varrish gözlerini kıstı.

Temiz yedek kıyafet hayali buraya kadarmış.

Arkamdaki Tairn başını indirdi, hafifçe yana doğru eğdi ve boğazından derin bir hırıltı çıktı. Bu açıyla Bodhi'ye ya da bana dokunmadan ikisini de yakabilir, bu da bize gerekirse yok etmemiz için sadece bir tane bırakırdı.

Öfke bedenime yayıldı, sanki damarlarımda dolaşan güç patlamasını kontrol altına almama gerçekten yardımı olacakmış gibi yumruklarımı sıktım.

"Bu gerçekten gerekli miydi?" diye sordu diğer üsteğmen.

Nora, Varrish'e bakmadan, "Ara dedi," diye yanıt verdi. "Kıyafetler," diye devam etti giysilerimi evirip çevirerek. Tairn'e bakınca elleri titredi. "İkinci sınıf fizik kitabı, kara navigasyon kılavuzu ve bir saç fırçası."

"Kitabı ve kılavuzu bana ver." Varrish elini Nora'ya uzattı.

"Bilgilerinizi mi tazelemek istiyorsunuz?" diye sordum, *İlk Altı'nın Hünerleri*'ni odamda bıraktığım için şükrederek. Gerçi o kitap da İlk Altı'nın ilk biniciler olmadığı, sadece hayatta kalan ilk biniciler olduğu bilgisi dışında hiçbir şey öğretmemişti.

Varrish sayfaları çevirirken cevap vermedi, belli ki kenar boşluklarına karalanmış sırlar arıyordu. Hiçbir şey bulamayınca çenesi kasıldı.

"Tatmin oldunuz mu?" Parmaklarımı uyluklarımdaki kınlarda gezdirdim.

"Burada işimiz bitti." Kitabı giysi yığınının üzerine fırlattı. "Kırk sekiz saat sonra görüşürüz, Öğrenci Sorrengail. Ve unutma; tüykuyruğun yine sana katılmamaya karar verdiğinden sen yokken görevi ihmalden alacağın cezayı düşünüyor olacağım."

Bu tehditle birlikte üçlü uzaklaştı, geçtikleri büyücü ışıkları birer birer söndü ve bizi tam üzerimizdeki ışık çemberi dışında karanlıkta bıraktılar.

"Bunun olacağını biliyordun." Etrafa saçılmış eşyalarımın önüne çömelip onları çantaya geri koymadan önce Bodhi'ye ters ters baktım. "Bu yüzden beni geçirme konusunda ısrar ettin."

"Hepimizin canına kastetme girişimlerine ek olarak –bugün üçüncü sınıflar için düzenlenen brifingden çıkan Imogen ve Eya da saldırıya uğradılar– seni de arayacaklarından şüpheleniyorduk ama teyit etmek istedik," diye itiraf etti, yardım etmek için çömelerek.

Ölebilirlerdi. Kalbim tekledi ve bu korkuyu hızla bu yıl tüm duygularımı saklamaya karar verdiğim kutuya kapadım. Eh, öfke hariç tüm duygular.

"Beni bir *denek* olarak mı kullandın?" Çantanın kapağını çekiştirerek kapayıp omzuma attım. "Hem de bana söylemeden, öyle mi? Dur tahmin edeyim, bu Xaden'ın fikriydi?"

"Bu bir deneydi." Yüzünü buruşturdu. "Sen kontrol grubuydun."

"O zaman değişken neydi?" Çanlar çaldı ama sesleri buradan zayıf duyuluyordu.

"Tairn'i kontrol et. Gece yarısı olmuş. Yola çıkmalısın," dedi Bodhi. "Burada kaldığın her dakika Tairn'in Sgaeyl'le geçireceği süreden bir dakika eksilmesi demek."

"*Katılıyorum.*"

"Beni bir tür piyon gibi kullanmayı bırak, Bodhi." Her kelimem bir öncekinden daha sertti. "Siz ikiniz yardımımı mı istiyorsunuz? İsteyin o zaman. Ama sakın bana kalkan yeteneklerimden bahsetmeye kalkmayın. Bu beni bir şeye hazırlıksız göndermenin bahanesi olamaz."

Utanmış görünüyordu. "Haklısın."

Başımla onayladıktan sonra Tairn'in bir omzunu düşürerek oluşturduğu rampaya tırmandım. Ay ışığı ve bu yüksekliğe ulaşan azıcık büyücü ışığı eyeri bulmam için fazlasıyla yeterliydi. Tairn'in sırtındaki sivri dikenleri en karanlık gecede bile bulabilirdim. Bunu Resson'da kanıtlamıştım.

Eyerin arkasında benimkinin iki katı büyüklüğünde iki çanta vardı.

"*İyi ki beni aramadılar,*" dedi Tairn.

"*Biz şey mi taşıyoruz...*" Gözlerimi kırpıştırdım.

"*Evet,*" diye onayladı. "*Şimdi onlar fikirlerini değiştirmeden ve ben de önderlerinizi yakmak zorunda kalmadan eyerine otur. Daha sonra kanat liderine seni hazırlamadığı için birkaç çift lafım olacak, inan bana.*"

Kendi çantamı da emniyete aldıktan sonra uçuş için yerleştim, deri kayışları uyluklarımdan geçirip yerine taktım.

Kemerimi bağladıktan sonra, "Hadi gidelim," dedim.

Tairn, şüphesiz Bodhi'den uzaklaşmak için birkaç adım geri çekildi, sonra gecenin karanlığına doğru yükseldi, her kanat çırpışı bizi savunma hattına daha da yaklaştırıyordu... ve Xaden'a.

Sgaeyl, Harman sırasında Garrick'e zorbalık ettiği için bir öğrenciyi öldürdüğümü görmüştü. Beni acımasız olduğum için seçtiğini söylüyor ama sanırım ona büyükbabamı hatırlatıyorum.

–TEĞMEN XADEN RIORSON'IN ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIĞI, KURTARILMIŞ MEKTUPLARDAN

ON İKİNCİ BÖLÜM

Samara Karakolu'nun etrafındaki manzara, onu yöneten komutan kadar haşindi.

Esben Dağları'nın tepelerinde, Poromiel'in doğu sınırından birkaç kilometre uzaktaydık ve yaz mevsiminde bile karla kaplı zirvelerle çevriliydik. En yakın köy yarım saatlik uçuş mesafesindeydi. Yürüme mesafesinde bir ticaret merkezi bile yoktu. Burası toplumdan olabildiğince kopuk bir yerdi.

"*Dikkatli ol,*" dedi Tairn, indiği sahada yanımda dikilirken. "*İlk görev olarak burası... acımasız olmasıyla bilinir.*"

Xaden'ı da elbette bu nedenle buraya göndermişlerdi.

"*İyi olacağım,*" diye söz verdim. "*Ve kalkanlarım da yukarıda.*"

Emin olmak için gücümle demirlediğim zihnimdeki Arşiv'in duvarlarını kontrol ettim ve kapı aralıklarından uzanan bağlarımdan birazcık ışık geldiğini görünce elimde olmadan adımlarımı hızlandırdım. Bu işte kesinlikle daha iyiye gidiyordum.

Önümde yükselen, koyu kırmızı taşları masmavi gökyüzüne ulaşan devasa kalenin girişine doğru ilerledim. Muhtemelen Athebyne ve Montserrat gibi inşa edilmişti ama ikisinden de

en az iki kat daha büyüktü. İki bölük piyade, on sekiz ejderha ve binicileri burada konuşlanmıştı.

Duvarın tepesinde bir şey sallanıyordu ve oraya bakınca piyade renklerinde üniforma giymiş bir adamın benden yaklaşık dört kat yukarıda bir kafeste oturduğunu gördüm.

Eh, peki o zaman. Saat sabahın sekizini biraz geçiyordu, o yüzden adamın bütün gece orada olup olmadığını merak etmekten kendimi alamadım.

Damarlarımı bir uğultu sardı, iki muhafızın konuşlandığı kapıya çıkan rampayı tırmanırken bu uğultu daha da kuvvetlendi. Sabah koşusuna çıkan bir müfreze yanımdan geçti.

"*Koruma duvarları yüzünden,*" dedi Tairn.

"*Montserrat'takiler böyle değildi,*" dedim ona.

"*Buradakiler daha güçlü ve mühür gücün ortaya çıktığından beri onlara karşı daha duyarlı oldun.*" Sesi gergindi ve omzumun üzerinden arkama baktığımda, tüm askerlerin onun önünü açtığını ve sahanın kenarlarına doğru çekildiğini fark ettim.

"*Arkamı kollamak zorunda değilsin,*" dedim rampanın tepesine ulaştığımda. "*Burası bir karakol. Burada güvendeyim.*"

"*Dağların diğer tarafında, sınırın bir kilometre ötesinde bir sürü var. Sgaeyl az önce söyledi. Duvarların arkasına ya da kanat liderinin yanına gidene kadar güvende değilsin.*"

Midem kasılırken Xaden'ın artık kanat lideri olmadığını hatırlatma zahmetine girmedim bile. "*Dost bir sürü mü?*"

"*Dostu tanımla.*"

Harika. Cephede değildik; cephe bizdik.

Kapıdaki muhafızlar uçuş kıyafetimi görünce sırtlarını daha da dikleştirdiler ama ben geçerken sessiz kaldılar. "*Dağın diğer tarafında bir sürü varmış gibi davranmıyorlar.*"

"*Görünüşe göre bu sıradan bir şey.*"

Daha da harika.

"*İşte, duvarların içinde güvendeyim,*" dedim Tairn'e, kalenin avlusuna doğru yürürken. En azından burası Basgiath'tan

daha serindi ama bu irtifadaki kışı yaşamak istediğimden hiç emin değildim.

Şöyle bir düşününce; Aretia'da da kış geçirmek istemezdim.

"*Bana ihtiyacın olursa seslen. Yakında olacağım.*" Bir saniye sonra kanat sesleri havayı doldurdu.

Sanki herhangi bir şey için ona seslenirdim de. Aslında onu tamamen devre dışı bırakabilirsem önümüzdeki yirmi dört saati başarılı sayacaktım. Sgaeyl'le olan buluşmalarından biri sırasında bağımızın yanlış zihinsel tarafında bulunmuştum ve bunu bir kez daha deneyimlemeye hiç niyetim yoktu.

Sıraya girmiş hâlde dikilen birkaç piyade müfrezesinin yanından geçtim ve sağ tarafta, Montserrat'ınkiyle aynı yerde bulunan reviri fark ettim ama siyah giyen tek kişi bendim.

Biniciler hangi cehennemdeydi? Esnememi güçlükle bastırdım –eyerin üstünde uyumam pek mümkün olmamıştı– ve kalenin güney tarafını oluşturan kışlaların girişini buldum. Kâtiplerin odasının önünden geçerken koridor loştu ama sonunda merdiveni buldum. Basamakları çıkarken hoş olmayan bir aşinalık hissi tenimde gezindi.

Nefes al.

Bu karakol terk edilmiş değildi. En yüksek noktadan görülmeyi bekleyen bir Venin ve Wyvern sürüsü de yoktu. Sadece yerleşim planı aynıydı çünkü neredeyse tüm ileri karakollar aynı planla inşa edilmişti.

Kimseyle karşılaşmadan üçüncü kata çıkıp kapısını iterek açtım. Tuhaftı. Koridorun bir tarafı avluya bakan pencerelerle, diğer tarafıysa eşit aralıklarla dizilmiş ahşap kapılarla kaplıydı. İkinci kapının koluna uzandığımda nabzım hızlandı. Kapı gıcırdayarak açıldı ve koruma kalkanının içinden geçip Xaden'ın odasına adım atarken tenime hücum eden ve ardında ürpertiler bırakan enerjiyi hissettim.

Ama Xaden'ın odası *boştu.*

Kahretsin.

Çantamı masasının yanına bırakırken hayal kırıklığıyla iç geçirdim.

Odası sadeydi, kullanışlı mobilyalar ve muhtemelen yandaki odaya açılan bir kapı vardı ama ona ait dokunuşlar da göze çarpıyordu. Pencerenin yanındaki kitaplığın rafları boyunca dizilmiş kitaplarda, Basgiath'taki odasından tanıdığım silah rafında ve kapının yanında, her an onları almak için geri dönmesini beklermiş gibi duran iki kılıçta onun izleri vardı.

Bulabildiğim tek yumuşak şey, kalın siyah perdeler –gece devriyesine çıkmak zorunda kalabilecek her binicinin odasında bulunurdu bunlar– ve yatağını örten pelüş, koyu gri battaniyeydi. Devasa yatağını.

Hayır. Bunu düşünemezdim.

Burada değilse ben ne yapacaktım şimdi? Kılıçlar onun uçmaya gitmediğini gösteriyordu, ben de gözlerimi kapayıp duyularımı açtım ve sadece o yakınımdayken ortaya çıkan gölgeyi buldum. Eğer o gece onu köprüde bulduysam burada da bulabilirdim.

Yakınımdaydı ama kalkanlarını kaldırmış olmalıydı çünkü yakınımdayken genellikle yaptığı gibi bağımızdan bana uzanmadı. Bağ beni aşağı doğru çekiyormuş gibi hissettim, sanki gerçekten... altımdaymış gibi.

Odadan çıkarken Xaden'ın kapısını kapadım ve o çekme hissini takip ederek merdivene doğru ilerledim, sonra aşağı indim. İkinci katın kemerli girişini geçtim, daha fazla kapısı olan geniş bir taş koridora, ardından birinci katın girişine baktım ve nihayet doğal ışığın sonunda taş zemindeki merdiveni görüp kalenin alt katma ulaştım. Büyücü ışıkları kalenin temeli boyunca uzanan iki yolu aydınlatıyordu, bunların ikisi de loş ve ancak bir zindan kadar davetkârdı. Hava, nemli toprak ve metal kokuyordu.

Sağ taraftaki koridordan bağırışlar ve tezahüratlar geliyor, duvarlarda ve zeminde yankılanıyordu. Bağın beni çektiği tarafa

doğru ilerledim ve merdivenden yaklaşık yirmi metre ötede bir çift piyade muhafız gördüm, üniformama bir göz atıp kenara çekilerek temeldeki kayadan oyularak oluşturulmuş odaya girmeme izin verdiler.

İçeri girdiğimde gürültü diğer tüm duyularımı bastırdı ve şaşkınlık içinde kapının eşiğinde durdum.

Tanrılar aşkına, neler oluyordu böyle?

Bir düzineden fazla binici –hepsi siyah giymişti– kare şeklindeki, penceresiz, daha ziyade depo olmaya uygunmuş gibi görünen odanın çevresinde duruyordu. Hepsi kalın bir ahşap parmaklığın üzerine eğilmiş, tüm dikkatlerini vererek odanın ortasına kazılmış çukurdaki bir şeyi izliyorlardı.

Tam önümdeki korkulukta boş bir yer buldum ve sol taraftaki kır sakallı bir biniciyle benden birkaç yaş büyük bir kadının arasına yerleştim. Sonra aşağıda kimin olduğunu gördüm ve kalbim durdu.

Xaden. Hem de üstsüzdü.

Diğer binici de aynı durumdaydı; yumrukları sanki dövüşüyorlarmış gibi havadaydı ve birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Ama altlarında minder değil, kimi eski kimi yeni gibi görünen şüpheli kıpkırmızı lekelerle dolu toprak zemin vardı.

Boyları eşitti fakat diğer binici hantaldı; Garrick gibi yapılıydı ve vücudu kaslarla kaplı Xaden'dan altı yedi kilo daha ağırmış gibi görünüyordu.

Binici Xaden'ın yüzüne doğru hamle yaptı ama Xaden yumruğu kolayca savuşturup kendi yumruklarından birini rakibinin kaburgalarına indirdi. Onları izlerken nefesimi tutarak korkulukları sıkıca kavradım. Etrafımdaki biniciler neşeyle haykırdılar ve çukurun etrafındaki birkaç noktada paranın el değiştirdiğini gördüm.

Bu antrenman değildi, düpedüz *dövüştü*.

Üstelik Xaden ona var gücüyle vurmuyordu. Kendini tutuyor gibiydi.

Yanımdaki gümüş çubuklu teğmene, "Onlar neden..." diyecek oldum ama Xaden bir başka darbe girişiminden kaçınmak için eğilip dönerken sözümü unutuverdim. Tekrar ustalıkla geriye sıçrayıp rakibinin vuruşunu engellerken kara gözleri ışıldadı.

Nabzım hızlandı. Kahretsin, çok hızlıydı.

"Dövüşüyorlar mı diye soracaktın?" diye sorumu tamamladı kadın.

"Evet." Bakışlarımı diğer binicinin böbreklerine hızlı ve art arda yumruklar indiren Xaden'a dikmiştim.

"Bu hafta sonu sadece bir teğmene izin verilecek," dedi kadın, biraz daha yaklaşarak. "İzin Jarrett'a verildi ve Riorson da o izni istiyor."

"Yani bunun için mi dövüşüyorlar?" Gözlerimi Xaden'dan ayırıp kadın biniciye yan yan baktım. Kısa kahverengi saçları, keskin, kuşa benzer yüz hatları ve çenesinde parmak ucu büyüklüğünde bir yara izi vardı.

"İzin ve gurur. Yarbay Degrensi'nin kuralları. İzin mi istiyorsun? Bunun için savaşırsın. İzni elinde tutmak mı istiyorsun? Onu savunacak kadar güçlü olsan iyi edersin."

"İzin için savaşmak mı zorundalar? Bu acımasızca değil mi?" Ve yanlış. Abartılı. Korkunç. "Hem kanadın moraline zarar vermiyor mu?" Xaden, Sgaeyl Tairn'le vakit geçirebilsin diye savaşıyordu. *Benimle* vakit geçirebilmek için.

"Acımasız mı? Hiç sanmam." Alaycı alaycı gülümsedi. "Hançer yok. Mühür gücü yok. Sadece yumruk dövüşü. Vahşet görmek istiyorsan git ve birbirlerine saldırmaktan başka bir şey yapmayan sınır karakollarından birini ziyaret et." Xaden bir sonraki yumruğu savuştururken kadın öne doğru eğilip bağırdı, sonra Xaden Jarrett'ı pazularından tutup sırtüstü fırlattı. "Lanet olsun. Gerçekten de Jarrett'ın onu daha kısa sürede alt edeceğini düşünmüştüm."

Yüzüme yavaşça gururlu bir gülümseme yayıldı.

"Onu kesinlikle yenemeyecek." Başımı iki yana sallarken Jarrett'ın ayağa kalkmasını bekleyen Xaden'a gurur dolu gözlerle bakıyordum. "Xaden onunla oynuyor."

Binici bana döndü, beni tepeden tırnağa süzdü ama ben Xaden'ın art arda attığı yumrukları izlemekle o kadar meşguldüm ki şu anda teğmenin benim hakkımda ne düşündüğüyle ilgilenemeyecektim.

"Sen osun, değil mi?" diye sordu binici, saçlarıma bakarak.

"Kim?" İşte başlıyorduk.

"Teğmen Sorrengail'in kardeşi."

General Sorrengail'in kızı değil.

Xaden'ın Tairn yüzünden birlikte olduğu öğrenci değil.

"Ablamı tanıyor musun?" En sonunda dönüp ona baktım.

"Çok iyi bir sağ kroşesi vardır." Başıyla onaylarken parmak eklemleriyle çenesindeki yara izine dokundu.

"Öyle," diye katıldım, genişleyen bir gülümsemeyle. Görünüşe göre Mira onda bir iz bırakmıştı.

Xaden, Jarrett'ın çenesine sert bir yumruk attı.

"Görünüşe göre Riorson'ın da öyle."

"Evet."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun." Dikkatini tekrar dövüşe verdi.

"Öyleyim." Xaden'a olan güvenim neredeyse... kibir seviyesindeydi. Tanrılar aşkına, o öyle *güzeldi* ki. Odayı aydınlatan büyücü ışıkları, göğsündeki ve karnındaki kasları öne çıkarıyor ve sert yüz hatlarını aydınlatıyordu. Döndüğünde, sırtındaki, Sgaeyl'in damgasının altındaki yüz yedi yara izi ışıl ışıl parladı.

Ağzım açık izliyordum. Elimde değildi. Vücudu, insanı öldürecek kadar mükemmel yontulmuş bir sanat eseriydi. Her santimini biliyordum ama yine de aval aval bakmayı sürdürdüm, sanki onu ilk kez yarı çıplak görüyormuşum gibi donup kalmıştım. Bu beni kesinlikle tahrik *etmemeliydi* ama hareketleri, vuruşlarındaki o ölümcül zarafet...

Evet. Tahrik olmuştum.

Bu çok yanlıştı ama her bir parçamın Xaden'ın bu hâlinden etkilendiğini inkâr etmek anlamsızdı. Üstelik sadece vücudu yüzünden de değildi. Beni her şeyiyle etkiliyordu. En karanlık yanlarıyla, acımasız olduğunu bildiğim tarafıyla, hedefiyle arasına giren herkesi yok etmeye istekli davranışlarıyla bile beni bir pervane gibi kendine çekiyordu.

Kalbim bir davul gibi gümbürdüyor ve onu çukurun zemininde manevralar yaparken, rakibiyle oynarken izlediğim sırada aptal gibi göğsümde sızlıyordu. Onu spor salonunda Garrick'le antrenman yaparken izlemeyi özlemiştim. Onunla birlikte minderde olmayı, o beni defalarca sırtüstü yatırırken vücudunu üzerimde hissetmeyi özlemiştim. Gün içinde kalabalık bir koridorda göz göze geldiğimiz kısa anları, onunla baş başa kaldığım uzun anları özlemiştim.

Ona o kadar âşıktım ki canım acıyordu ve şu an hislerimi neden inkâr ettiğimi hatırlayamıyordum.

Solumdaki binici haykırdığında Xaden başını kaldırınca göz göze geldik.

Yüzünde bir an için şaşkınlık belirdi ve o anda rakibinin yumruğu midemi bulandıran bir sesle Xaden'ın çenesine indi.

Xaden'ın kafası darbenin şiddetiyle yana doğru savrulurken nefesim kesildi.

Etrafımdaki binicilerin tezahüratları arasında Xaden geriye doğru sendeledi.

"*Oyalanmayı bırak da bitir şunu,*" dedim, Resson'dan beri ilk kez kullandığım zihinsel bağımız üzerinden.

"*Her zamanki gibi şiddetlisin.*" Yarılmış alt dudağından akan kanı başparmağıyla silip bana baktı. Jarrett'a dönmeden önce yüzünde bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirdim.

Jarrett bir kez, sonra bir kez daha yumruğunu savurdu, ikisinde de Xaden'ı ıskaladı.

Sonra Xaden daha öncekinden farklı olarak tüm gücüyle iki hızlı yumruk salladı ve Jarrett'ın elleriyle dizlerinin üzerinde toprağa düşmesini sağladı. Jarrett başını yavaşça iki yana sallarken ağzından kan damlıyordu.

"Kahretsin," dedi yanımdaki binici.

"Kesinlikle." Sırıtmam yanlış mıydı? Çünkü yüz kaslarımı kontrol edemiyor gibiydim.

Onları izleyen biniciler sessizliğe gömülürken Xaden geri çekildi, sonra elini uzattı.

Gergin bir dakika boyunca Jarrett'ın göğsü inip kalktı ve Xaden'a bakıp uzatılan eli itti. Yere iki kez vurdu ve etrafımdaki bazı biniciler inlerken –evet, para, altın sikkeler şeklinde el değiştirmişti– diğerleri birkaç kez alkışladılar. Jarrett yere kan tükürüp sonra doğruldu ve Xaden'a saygıyla başını eğdi.

Görünüşe bakılırsa maç –eğer buna maç denebilirse– sona ermişti.

Biniciler benim bulunduğum tarafa gelerek yanımdan geçip kapıya doğru ilerlediler.

Xaden, Jarrett'a duyamadığım bir şeyler söyledi ve sonra çukurun en ucundaki taş duvarın içine gömülü metal basamakları kullanarak yukarı tırmandı.

En tepeye ulaştıktan sonra korkuluğun üzerine attığı gömleğini alıp zaten uğuldayan bedenimi ateşe verecek kadar sıcak bakışlarla beni süzerek bana doğru yürümeye başladı. Evet, kendimi bu adamın herhangi bir parçasından neden mahrum ettiğimi kesinlikle hatırlayamıyordum.

"Görünüşe göre izni kazandı," dedi yanımdaki kadın. "Bu arada ben Cornelia Sahalie."

"Violet Sorrengail." Bunun kabalık olduğunu biliyordum ama köşeyi dönüp soldan yaklaşan Xaden'a bakmaktan kendimi alamıyordum.

Dilini alt dudağının kenarındaki küçük kesiğin üzerinde gezdirdikten sonra gömleğini giydi. Gösteriyi bitirmesi kanımı

soğutmalıydı ama soğutmamıştı. Yakındaki tepelerden bir kova buz gibi suyu başımdan aşağı dökmenin de sıcaklığı azaltamayacağından emindim. Muhtemelen sadece tüterdim.

Tanrılar aşkına, bu adam söz konusu olduğunda ben *bitiyordum.*

Beni incitmesinin, bana güvenmemesinin hiçbir önemi kalmıyordu.

Ona güvenip güvenmediğimi bile bilmiyordum.

Ama onu istiyordum.

Teğmen Sahalie, Xaden'a, "İyi işti, Riorson," dedi. "Binbaşıya seni kırk sekiz saatliğine devriye listesinden çıkarmasını söyleyeceğim."

"Yirmi dört," diye düzeltti bana bakarak. "Sadece yirmi dört saate ihtiyacım var. Diğer yirmi dört saati Jarrett alabilir."

Çünkü ben gitmiş olacaktım.

"Sen bilirsin." Teğmen, Jarrett geçerken teselli etmek için omzunu sıktı, sonra da onun peşinden dışarı çıktı.

Artık yalnızdık.

"Erken geldin," dedi Xaden ama gözlerinde kesinlikle memnuniyetsizlik yoktu.

Kaşlarımı kaldırdım ve ona dokunmak için kaşınan avuçlarıma aldırış etmemeye çalıştım. "Şikâyet mi ediyorsun?"

"Hayır." Başını yavaşça iki yana salladı. "Sadece seni öğlene kadar beklemiyordum."

"Görünüşe bakılırsa Tairn bir sürü tarafından engellenmediğinde oldukça hızlı uçuyor." Tanrılar aşkına, nefes almak bir anda neden bu kadar zorlaşmıştı? Aramızdaki hava yoğundu ve bakışlarım dudaklarında gezinirken kalbim küt küt atıyordu.

Daha önce benim için insanları öldürmüştü, öyleyse neden bir hafta sonu izni için dövüşmesi kendime hâkimiyetimi zorlaştırıyordu?

"Violet." Xaden'ın sesi sadece yalnızken ve genellikle çıplakken kullandığı o alçak, sessiz tona düşmüştü. Çok çıplakken.

"Hımm?" Tanrılar aşkına, teninin tenime değmesini özlemiştim.

"Bana o güzel kafanda neler döndüğünü anlat." Bana dokunmuyordu ama iyice yaklaşmıştı.

Kahretsin, kötü bir fikir olsa bile bana dokunmasını *istiyordum*. Gerçekten çok kötü bir fikirdi bu.

"Acıyor mu?" Parmak ucumla kendi dudağımda onun dudağının yarıldığı köşeyi işaret ettim.

Başını iki yana salladı. "Daha kötüsünü de gördüm. Dövüşe konsantre olmak için kalkanlarımı kaldırmamın karşılığı bu. Yoksa seni hissederdim. Bana bak." Çenemi başparmağı ve işaret parmağının arasına aldı ve başımı nazikçe geriye yatırıp gözlerime baktı. "Ne düşünüyorsun? Gözlerin bana çok şey söylüyor ama yine de kelimelere ihtiyacım var."

Onu istiyordum. Bunu söylemek ne kadar zordu? Dilim bağlanmıştı sanki. Ona olan bitmek bilmeyen arzumu dile getirmek beni ne yapardı?

İnsan yapardı.

"Bu konuşmaya yatak odamda devam etmemiz için seni oraya taşımama üç saniye kaldı." Eli çenem boyunca ilerlerken başparmağıyla alt dudağımı okşadı.

"Senin odan olmaz." Başımı iki yana salladım. "Sen. Ben. Yatak. Şu anda iyi bir fikir değil." Fazla cazipti.

"Hatırladığım kadarıyla –ki bunu sık sık yapıyorum– her zaman bir yatağa ihtiyacımız olmuyor." Diğer elini belime koydu.

Bacaklarımı birbirine yapıştırdım.

"Violet?"

Bu adamı öpemezdim. Öpemezdim. Ama öpersem dünyanın sonu mu gelirdi? Bu ilk defa olacak değildi ya. Kahretsin. İrademi kaybediyordum. Sadece bu an için olsa bile.

"Teorik olarak, beni öpmeni istesem ama sadece beni öpmeni..." diyecek oldum.

Daha sözümü bitirmeden dudağı dudağımdaydı.

Evet. Tam da ihtiyacım olan şey buydu. Dudaklarım onun için aralandığında dilini tereddüt bile etmeden dilimin üstünde kaydırdı. İnledi ve iniltisi kemiklerime işlerken kollarımı boynuna doladım.

Ev. Tanrılar aşkına, tadı ev gibiydi.

Sırtımı odanın sert duvarına dayamadan bir saniye önce kapının kapandığını duydum. Xaden ellerini bacaklarımın altına koydu, sonra beni kaldırıp kendisiyle aynı hizaya getirirken ağzımın her bir noktasını ve girintisini sanki bir daha erişemeyecekmiş gibi ustalıkla fethetti. Sanki beni öpmek bir sonraki nefesinden daha hayati bir şeymiş gibi. Galiba asıl ben onu bu şekilde öpüyordum. Her neyse. Durmadığımız sürece kimin kimi öptüğü umurumda değildi.

Ayak bileklerimi beline dolayarak vücutlarımızı aynı hizaya getirdim, üniformasından ve benim deri uçuş kıyafetimden yayılan ısı yüzünden nefes nefeseydim ve aniden bu hem çok fazla hem de yetersiz gelmeye başladı.

Bu kötü bir fikirdi, istediğim her şeye aykırıydı ama yine de kendimi durduramıyordum. Bu öpücüğün dışında hiçbir şey kalmamıştı. Savaş yoktu. Yalan yoktu. Sır yoktu. Sadece dudakları, bedenimi okşayan elleri, benimki kadar sıcak arzusu vardı. Yaşamak istediğim yer burasıydı işte; bana hissettirdiklerinden başka hiçbir şeyin önemli olmadığı yer.

"*Ateşe doğru uçan lanet bir pervane gibi.*" Bu cümle zihnimden kopup bağımıza aktı. O yerçekimiydi, varlığının gücüyle beni kendine çekiyordu.

"*Beni yakmana fazlasıyla hazırım.*"

Bir dakika, demek istediğim bu değildi...

Beni sert taştan korumak için başımın arkasını kavradı ve ağzımın daha derinlerine inmek için başını eğdi. Tanrılar aşkına, evet. *Daha derine.* Daha fazla. Doyamıyordum. Asla doyamayacaktım.

Aramızdaki enerji büyüyor, her öpücükle, dilinin her hareketiyle daha da ısınıyordu. Arzu alevleri tenimde dans ediyor, içimin derinliklerine yerleşerek ardında bir ürperti bırakıyor, tehlike saçarak yanıyor ve bana Xaden'ın bu bastırılamaz arzuyu nasıl doyuracağını tam olarak bildiğini hatırlatıyordu.

Aynı nefeste insanı hem bağımlı hâle getirme hem de tatmin etme gibi çıldırtıcı bir yeteneği vardı.

Dudakları boğazımdan aşağı kayarken ellerimi saçlarına götürdüm ve uçuş ceketimin yakasının hemen üstündeki o tatlı noktayı bulup ağzıyla acımasızca okşadığında nabzım deli gibi hızlandı.

Bir anda sıvıya dönüşmüştüm, onun için eriyordum.

"*Tanrılar aşkına, tadını özledim.*" Zihnimde yankılanan sesi bile bir inilti gibi geliyordu. "*Seni kollarımda hissetmeyi.*"

Ellerimi yüzüne götürüp onu dudaklarıma doğru çektim. Dilimi emmeye başlayınca inledim çünkü ben de onun için aynı şeyi hissediyordum; tadını, öpüşünü, onunla ilgili her şeyi özlemiştim.

Uçuş ceketimin düğmelerinden biri çözülürse hepsi çözülecekti.

Dudakları tekrar tekrar dudaklarımla buluşurken... Tanrılar aşkına, kim bilir ne kadar zamandır ilk kez yaşadığımı hissettim. Beni en son öptüğünden beri böyle hissetmemiştim.

Eliyle belimi hafifçe sıktı, sonra yukarı uzandı, parmaklarının uçları göğsümün hemen altına ulaştı. Siktir et, ceket çıkabilirdi. Üstüm de çıkabilirdi. Zırh da. Beni ondan ayıran her şey çıkabilirdi.

Düğmelerime uzandım.

Ama o beni daha yavaş öpmeye başladı, telaşlı ve tutkulu bir öpücükten ziyade rahat ve hoş bir öpücüktü bu. "*Durmalıyız.*"

"*Ya istemezsem?*" Benden çıkan fiziksel ses saf bir inkârdan ibaretti. Bunun bitmesine hazır değildim, engeli koyan ben olsam bile birlikte olmadığımız bir gerçekliğe dönmeye hazır değildim.

"*Durmak zorundayız yoksa teorik sorundaki tek öpücük sınırlamasına uyamayacağım.*" Dudakları yumuşarken eli kalçama kaydı ve alt dudağıma son bir öpücük kondurdu. "*Lanet olsun, seni istiyorum.*"

"O zaman durma." Ciddi olduğumu anlaması için gözlerinin içine baktım. "Bunu sadece seks olarak görebiliriz. Geçen yıl öyle yaptık... Pek işe yaramadı gerçi."

"Violet." Yakarır gibi çıkan bu inilti ve gözlerinde gördüğüm mücadele göğsümün sıkışmasına neden oldu. "O muhteşem kıçından pantolonunu sıyırıp adımı haykırmaktan sesin kısılana, orgazmlar yüzünden yatağımdan bir daha ayrılmayı düşünemeyecek kadar gevşeyene ve etraftaki tüm ağaçlar yıldırım çarpması sonucu alev alana kadar seni becermeyi ne çok istediğimi bilemezsin." Elini enseme kaydırdı. "Ta ki sen birlikte ne kadar iyi olduğumuzu hatırlayana kadar."

"Bunu asla unutmadım." Bunu inleyerek söylemiştim. Bedenim hâlâ uğulduyordu.

"Fiziksel olarak demiyorum." Eğildi ve beni usulca öptü.

Çok tatlıydı. Şefkatliydi. Bu, hissetmek *istemediğim* her şeydi. Söz konusu o olduğunda bunları hissedemezdim. Arzu ve şehvetle başa çıkabilirdim. Ama gerisi? "Xaden," diye fısıldadım, başımı yavaşça iki yana sallayarak.

Kısacık bir an yüzümü inceledikten sonra hayal kırıklığının parıltısını yarım bir gülümsemeyle gizledi.

"Kesinlikle." Beni nazikçe yere indirdi, dizlerim titrediği için belimden tutarak ayakta durmamı sağladı. "Seni bir sonraki nefesimden daha çok istiyorum ama bana eskisi gibi bakmanı sağlamak için seninle birlikte olamam. Seni geri kazanmak için seksi bir araç olarak kullanmayı reddediyorum." Elimi tutup göğsüme bastırdı. "Ben burada olmayı isterken olmaz."

Gözlerim irileşti ve endişe tüm bedenimi sardı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." İç geçirdi ama dudaklarını birbirine bastırmasına neden olan şey yenilgi değildi. Hayal

kırıklığıydı. "Bana hâlâ güvenmiyorsun, bunda bir sorun yok. Sana savaşmak için burada olmadığımı söyledim. Lanet olası savaşı kazanıyorum. Bunu söylediğim için aptalın teki olabilirim ama söz konusu sen olunca ne zaman aptal olmadım ki?"

"Affedersin?" Sırtımı dikleştirdim. Hafızasında bir hata olmalıydı çünkü onun karşında aptal olan bendim.

"Şunu söylememe izin ver." Dudaklarıma baktı. "Seni sen ne zaman istersen öpeceğim çünkü sen işin içindeyken kendimi kontrol edemiyorum..."

"*Ben* ne zaman istersem mi?" Kaşlarımı kaldırdım. Biz şu anda ne yaşıyorduk?

"Evet, *sen* ne zaman istersen çünkü ben her istediğimde seni öpersem ağzım seninkine yapışık yaşamak zorunda kalırım." Birkaç adım geri çekildiğinde ellerinin hissini, teninin sıcaklığını özlemeye başladım. "Ama sana yalvarıyorum, Violet. Bana *her şeyini* sunmadığın sürece vücudunu da sunma. Ben seni seksten daha çok istiyorum. O iki küçük kelimeyi geri istiyorum."

Ağzım açık ona bakakaldım. Onu istediğimi duymak istemiyordu. Onu *sevdiğimi* duymak istiyordu.

"Bu benim için de yeni bir şey." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve buna en çok da ben şaşırıyorum, inan bana."

"Özür dilerim ama geçen yıl duyguları karıştırmadığımız sürece istediğimiz kadar seks yapabileceğimizi söyleyen sen değil miydin?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Gördün mü? Tam bir aptalım." Sanki cevaplar orada yazıyormuş gibi kirişli tavana baktı. "Geçen yıl seni geri kazanmak için her türlü yöntemi kullanırdım ama baygın olduğun o üç gün boyunca tek yaptığım orada oturup uyumanı izlemek ve neyi farklı yapardım diye düşünmek oldu." Bakışlarını tekrar bana çevirdiğinde yüzünden kararlılık okunuyordu. "Artık bir şeyleri farklı yapmak istiyorum."

Nasıl olduysa son bir ay içinde rolleri değiştirmiştik.

"Kendimi sana kanıtlamak istiyorum." Geri çekilip kapıyı açtı. Önce benim çıkmamı işaret etti, sonra koridorda yürürken elini sırtıma koydu. "Henüz o noktada değiliz ama bir noktada bana tekrar güveneceksin."

"Elbette, benden sır saklamayı bırakmayı kabul ettiğin anda." Bu nasıl *benim* hatam olabilirdi ki?

İç çekişi sanki ruhundan kopup gelmiş gibiydi. "Bunun işe yaraması için sırlar konusunda bile bana güvenmen gerek."

Merdiven tırabzanlarına tutunup basamakları ikişer ikişer indim. "Öyle bir şey olmayacak."

Zemin kata yaklaştığımızda, "Olacak," dedi, sonra konuyu değiştirdi. "Aç mısın?"

"Önce elimi yüzümü yıkamam lazım." Yüzümü buruşturdum. "Sekiz saattir uçuyormuşum gibi koktuğuma eminim."

"Neden benim odama gitmiyorsun, ben de yemek getiririm." Odasına girerken elini belimden indirdi. Sol tarafı işaret ederek, "Şu kapı özel bir banyoya açılıyor," dedi.

"Yeni bir teğmen olarak özel bir banyon olmasının imkânı yok," diye mırıldandım. "Mira'da bile yok."

"Kimse Fen Riorson'ın oğluyla aynı odayı paylaşmak istemeyince neler elde edebileceğini bilsen şaşarsın," diye cevap verdi sessizce.

Midem kasıldı. Verecek cevap bulamadım.

"Bu kadar üzülme. Garrick diğer dört biniciyle aynı mekânı paylaşmak zorunda. Git hadi." Tekrar kapıyı işaret etti. "Ben hemen döneceğim."

Bir saat sonra temizlenmiş ve karnımı doyurmuştum; Xaden masasında oturmuş arbalet gibi görünen ama daha küçük bir şeyle oynuyor, ben de onun yatağına oturmuş, nemli saçlarımı tarıyordum. Ben yatakta otururken Xaden'ın silah hazırlamasının rutin hâle gelmesine gülümsemeden edemedim.

"Ama Tairn'i aramadılar, değil mi?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Hayır, sadece benim eşyalarımı yere attılar." Bakışlarım bir an için komodinin üzerinde duran avuç içi büyüklüğündeki, üzerinde dekoratif, siyah bir rün olan gri taşa takıldı, sonra uçuş sahasından buraya kadar gelmiş bir ot parçasını fark edip kolumdan silkeledim. "Sgaeyl'i aradılar mı?"

Xaden başını iki yana salladı. "Sadece beni. Ve Garrick'i. Ve Basgiath'tan isyan damgasıyla ayrılan diğer tüm yeni teğmenleri."

"Dışarıya bir şeyler kaçırdığınızı biliyorlar." Yüksek yatağın kenarına doğru eğilip fırçamı çantama koydum. "Bana bir bileme taşı at."

"Şüpheleniyorlar." Masasının sağ üst çekmecesine uzanıp ağır, gri bir bileme taşı çıkardı. Parmaklarını benimkilere değdirmemeye dikkat ederek uzanıp taşı bana verdi, sonra silahını kurcalamaya geri döndü.

"Teşekkür ederim." Taşı kavradım, sonra uyluk kılıfımdan ilk hançeri çıkarıp bilemeye başladım. Ne kadar bilenirse o kadar işe yarar olurdu bunlar. Ama ellerimi ne kadar meşgul edersem edeyim, bir sonraki soruyu Xaden'dan bir şeyler saklayan benmişim gibi hissetmeden sormam kolay olmayacaktı.

Kelimelerimi dikkatle seçtim. "Resson'a gitmeden önce göldeyken, bir Venin'i öldürebilecek tek şeyin koruma duvarlarına güç veren şey olduğunu söylemiştin."

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslandı, yayını bırakarak tek kaşını kaldırdı.

"Hançerler koruma duvarlarına güç veren malzemeden yapılmış," diye tahmin yürüttüm. "Brennan'ın bahsettiği alaşımdan."

Xaden en alttaki çekmeceyi açıp içini karıştırdıktan sonra Tairn'in sırtına binen Venin'i öldürmek için kullandığım hançerin bir kopyasını çıkardı. Yanıma geldi ve kabzasını bana doğru çevirerek uzattı.

Hançeri elinden aldığımda ağırlığı ve yaydığı güç uğultusu başımı döndürdü; enerjiden mi yoksa en son böyle bir hançeri

tuttuğum zamanın anısından mıydı, emin değildim. Yine de derin bir nefes aldım ve kendime Tairn'in sırtında olmadığımı hatırlattım. Beni ya da onu öldürmeye çalışan kimse yoktu. Xaden'ın yatak odasındaydım. Xaden'ın çok iyi korunan yatak odasında. Güvendeydim. Kıtada gerçek anlamda buradan daha güvenli bir yer yoktu.

Bıçağın kendisi gümüştü, iki kenarı da bilenmişti ve kabzası Resson'da kullandığımla aynı mat siyahtı; geçen yıl annemin masasında olanla aynıydı. Parmağımı kabzadaki bir rünle süslenmiş donuk gri renkli işlemede gezdirdim.

"Alaşımdan yapılmış." Xaden yatakta yanıma oturdu. "Kabzadaki metal yani. Eritilerek orada gördüğün şeye dönüştürülmüş özel bir malzeme karışımı. Kendi başına bir gücü yok ama... güç tutma kapasitesi var. Koruma duvarları Basgiath yakınlarındaki Vadi'den çıkıyor ama sadece bir yere kadar ulaşabiliyorlar. Bunlar" –işlemeye dokundu– "koruma duvarlarını güçlendirmek ve yaymak için fazladan güç depoluyor. Bu materyalden ne kadar çok olursa koruma duvarları da o kadar güçlü olur. Aşağıda bunlardan oluşan ve korumaları güçlendiren bir cephanelik var. Ayrıntılar gizli ama sınırlarımızda zayıf noktalar oluşmasını engellemek için karakolların stratejik noktalara yerleştirilmesinin nedeni bu."

"Ama bunlar koruma duvarlarına sürekli güç veriyorsa o zaman duvarlar nasıl zayıflıyor?" Başparmağımı alaşımın üzerinde gezdirdiğimde gücüm artarak havayı elektriklendirdi.

"Çünkü çok fazla güç tutamıyorlar. Bir kez kullanıldıktan sonra tekrar güç aşılanması gerekiyor."

"Bekle. Güç aşılamak mı?"

"Evet. Güç aşılama, gücü bir nesnenin içinde durağan hâlde bırakma işlemine deniyor. Bir binicinin kendi gücünü ona akıtması gerekiyor ki bu da pek çoğumuzda olmayan bir beceri." Bana anlamlı anlamlı baktı. "Ama sorma. Bu gece bunun nasıl işlediği konusuna girmeyeceğiz."

"Hep hançerlerin içine mi yerleştiriliyorlar peki?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bu, isyandan hemen önce başladı. Tahminimce Melgren'in yaklaşan bir savaşın nasıl geçeceğine dair öngörüleri var ve bunlar onun zaferinin temel malzemeleri. Sgaeyl Harman'da beni seçtiğinde, dostça temas kurabileceğimiz sürülere vermek için her seferinde birkaç hançer kaçırmaya başladık."

"Aretia'nın daha fazla silah yapmak için alaşımı eritecek bir demir atölyesine ihtiyacı var."

"Evet, potayı ateşlemek için bir ejderha –ki bizde var– ve ejderha ateşini metal eritmeye yetecek kadar yoğunlaştırmak için de bir luminer gerekiyor," dedi.

Başımla onaylayarak başparmak büyüklüğündeki rün işlemeye baktım. Bu kadar küçük bir şey nasıl olurdu da tüm kıtamızın hayatta kalmasının anahtarı olabilirdi? "Yani alaşımı bir hançerin içine yerleştirip ânında bir Venin katili mi elde ediyorsunuz?"

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Bundan biraz daha karmaşık."

"Sence hangisi önce oldu?" diye sordum hançeri inceleyerek. "Koruma duvarları mı? Yoksa onları güçlendirme yeteneği mi? Yoksa aynı anda mı?"

"Bunların hepsi gizli bilgi." Hançeri aldı ve masanın çekmecesine geri koydu. "Navarre'ınki için endişelenmek yerine senin kalkanların üzerinde çalışmaya ne dersin?"

Esnedim. "Yorgunum."

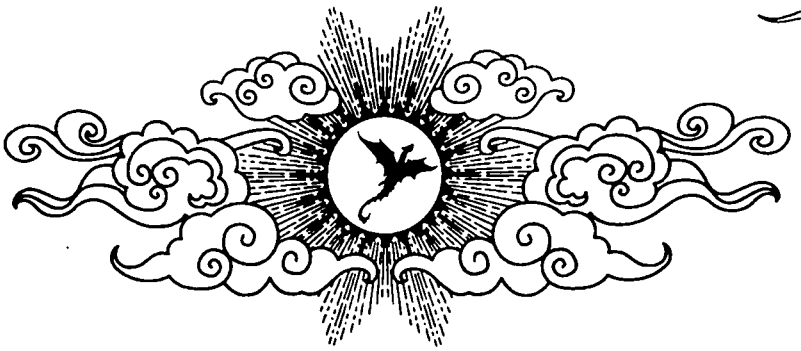
"*Aetos'un umurunda olmayacaktır bu.*" Zihnime kolayca girmişti.

"Peki." Ağırlığımı avuçlarıma vererek arkama yaslandım ve zihinsel kalkanlarımı hızla, blok blok inşa ettim. "Elinden geleni ardına koyma."

Gülümsemesi ona meydan okuduğum için pişman olmama yetmişti.

Emir komuta zincirine danışılabilir ama herhangi bir akademik ceza veya yaptırım konusunda son söz komutanındır.

–BEŞİNCİ BÖLÜM, MADDE 7, EJDERHA BİNİCİSİ KODEKSİ

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ertesi gün Basgiath'a güneydoğudan yaklaşırken öğleden sonra güneşine doğru gözlerimi kısarak Tairn'e, "*Koruma duvarlarını nasıl yükselteceğini bilmiyorsundur, değil mi?*" diye sordum. Karşıdan esen rüzgâr uçuşa fazladan birkaç saat eklemiş, bacaklarımın itiraz, hatta isyan etmesine neden olmuştu.

"*Tahmin ettiğinin aksine ben altı yüz yaşında değilim.*"

"*Gizli ejderha bilgilerini benden saklıyor olabilirsin diye bir sorayım dedim.*"

"*Gizli ejderha bilgilerini her zaman saklıyorum ama koruma duvarları bunların arasında değil.*" Omuzlarını gererek hafifçe yükseldi ve kanat çırpışları yavaşladı. "*Antrenman sahasına gitmemiz emredildi. Carr ve Varrish bizi bekliyor.*"

İrtifamız değişmemiş olsa da midem kasıldı. "*Andarna'yı manevralara katılmaya zorlamadığım için alacağım cezayı düşünmekle tehdit etmişti beni. Uyarısını ciddiye almalıydım.*"

Tairn'in alçak hırıltısı tüm vücudunu titretti. "*Senin istediğin nedir?*"

"*Seçeneğim olduğundan emin değilim.*" Kötü bir şeyler olacağına dair bir his nefesimi kesmeye başladı.

"*Her zaman bir seçenek vardır.*" Birazdan rotayı antrenman sahasına çevirmek zorunda kalacak olsa da yönünü koruyordu.

Andarna'yı güvende tutacaksa bana vereceği her cezayla baş edebilirdim.

"*Gidiyoruz.*"

Bir saat sonra, değil baş edebilmek buna dayanabileceğimden bile emin değildim.

"Tekrar," diye emretti Profesör Carr; mühür gücüm konusunda eğitim alırken kullandığımız dağın zirvesinde duruyor, ince beyaz saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Üstelik... bu sadece bir *uyarıydı.*

Bitkinlik bir kez daha bedenimi ele geçirdi ama şikâyet etmemem gerektiğini biliyordum. Bu hatayı yirmi beşinci deneme civarında yapmıştım ve Binbaşı Varrish'in yanında dikilen Profesör Carr, yalnızca not defterine bir işaret daha eklemekle yetinmişti.

"Tekrar, Öğrenci Sorrengail." Varrish emrini tekrarladı ve bana sanki hâl hatır soruyormuş gibi gülümsedi. İkisinin ejderhaları Breugan ve Solas, dağdan düşmeden mümkün olabilecek en uzak yerde duruyorlardı. Tairn on üçüncü vuruşta dişlerini göstererek boyunlarına doğru saldırmış ve birkaç santim bırakarak geri çekilmişti. Ejderhaların *kaçıştığını* ilk kez görüyordum. "Tabii öngörülebilir geleceği hapishanede geçirmek istemiyorsan."

Arkamda durmuş, pençelerini dağın tepesindeki çıplak kayaya geçiren Tairn'in göğsünden alçak bir hırıltı koptu. Fakat yapabileceği pek bir şey yoktu. O Gökkubbe'ye bağlıydı ama ben bölüğün kurallarına uymak zorundaydım yoksa hücreye atılma riskini göze almış olurdum ve Varrish'in merhametine bağlı olarak kafeste kilitli bir gece geçirmektense binlerce yıldırım düşürmeyi tercih ederdim.

Yerimden kıpırdamayınca Carr bana yalvaran bir bakış atıp gözlerini Varrish'e çevirdi.

İç geçirsem de ellerimi kaldırdım. Tairn'in gücüne uzanırken kollarım titriyordu. Sonra beni tüketmekle tehdit eden ateşe doğru kaymamak için ayaklarımı zihnimdeki Arşiv'in zeminine iyice çiviledim. Hızlı ve seri bir hareketle içimdeki güç tekrar yükseldi ve onu kontrol etmeye çalışırken yüzümden, sırtımdan boncuk boncuk terler aktı.

Öfke. Şehvet. Korku. Yıldırımları düşürmemi sağlayan şey hep en uç duygularımdı. Şu anda o cızırdayan, bir başka yıldırımla gökyüzünü yararak yakındaki bir tepeye çarpan sıcak enerjiyi toplayıp serbest bırakırken beni besleyen şey öfkeydi.

"Otuz iki." Carr not aldı.

Nişan alıp alamamam kimsenin umurunda değildi. Ustalık ya da güç konusunda kimse tek kelime etmiyordu. Onların buradaki tek amacı beni yıpratmak, benimkiyse Andarna'yı uyandırmamak için otokontrolümün son kırıntılarına tutunmaktı.

"Tekrar," diye emretti Varrish.

Tanrılar aşkına, vücudum canlı canlı pişiyormuş gibi hissediyordum. Uçuş ceketimin düğmelerine uzanıp açtım ve cehennem sıcağının bir kısmının dışarı çıkmasını sağladım.

"*Violet?*" diye sordu Andarna uykulu bir sesle.

Suçluluk duygusu bana bir yıldırımdan daha sert çarptı. "*Ben iyiyim,*" diye söz verdim ona.

Tairn, "*Uyanmak büyüme süreci için tehlikelidir,*" dedi. "*Uyu.*"

"*Neler oluyor?*" Andarna'nın sesi artık endişe verecek kadar uyanıktı.

"*Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil.*" Bu pek yalan sayılmazdı. Değil mi?

"Bir saat içinde yirmi altı vuruştan fazlasını yaptığını hiç görmemiştim, Binbaşı. Bu şekilde zorlamaya devam ederseniz aşırı ısınma ve tükenme riski var," dedi Carr, Varrish'e.

"Bunu kaldırabilir." Bana sanki *biliyormuş* gibi baktı. Sanki Resson'da oradaymış, Wyvern'e yıldırım üstüne yıldırım fırlat-

mamı izlemiş gibi. Eğer o kontrolün temsiliyse o zaman belki de kontrolüm yokmuş gibi göründüğü için memnun olmalıydım.

"Demirlemesi azaldığı ya da fiziksel olarak yorulduğu an tükenir," diye uyardı Carr, gergin bakışlarını kaçırarak. "Onu itaatsizlikten cezalandırmak başka, öldürmek bambaşka bir şey."

"Tekrar." Varrish bana bakarak kaşlarını kaldırdı. "Tabii altın ejderhan emredildiği gibi ortaya çıkmadığından şimdi bir uçup merhaba demek istemiyorsa. Eğer bize katılırsa sana sadece üç kere daha bunu yaptıracağız."

"*Bu benimle mi ilgili?*"

Omuzlarım düştü ve kalp atışlarım hızlandı.

Tairn, "*Bu, ejderhalar kötü seçim yaptığında neler olduğunun bir örneği,*" dedi. "*Solas bu barbara daha fazla güç vermemeliydi.*"

Varrish sanki Tairn'in sözlerini duymuş gibi, "Onu testlere ya da barbarca bir şeye tabi tutmak istemiyorum," dedi neşeyle. "Sadece komuta yapısının üstünde olmadığını anlamasını istiyorum."

"*Ondan nefret ediyorum,*" dedim Tairn'e.

"*Bunun seni tükettiğini hissedebiliyorum! Geleceğim...*" dedi Andarna.

"*Böyle bir şey yapmayacaksın yoksa Vadi'deki tüm tüykuyrukları riske atarsın,*" diye hatırlattım ona. "*Varrish gibi başkalarının acısından zevk alan birinin bir yavruyla bağ kurmasını mı istiyorsun?*"

Andarna tam bir hayal kırıklığıyla kükredi.

Tairn kanadını açarak serinletici rüzgârı kavrulan tenimin üzerine yönlendirdi.

Vücudumdan buharlar yükselirken Varrish pelerinini çekiştirerek, "Ee?" dedi.

Tairn hırladı.

"İnsanlar ejderhalara hükmedemez, buna siz de dâhilsiniz." İnanılmaz derecede ağırlaşmış kollarımı kaldırdım ve tekrar güce uzandım.

Kırkıncı yıldırımdan sonra dizlerimin bağı çözüldü ve sert kayanın üstüne yığıldım. Zemin yaklaşırken ellerimi uzattım, çarpmanın etkisiyle kısmen çıkan sol omzumdan acı yayıldı. Birden hissettiğim mide bulantısı yüzünden ağzıma safra doldu ama sol kolumu diğer elimle tuttum ve eklemimin üzerindeki ağırlığı kaldırmak için dizlerimin üstüne çökmeye çalıştım.

Boynunu uzatan Tairn, Varrish ve Carr'a öyle bir kükredi ki defter Carr'ın elinden fırlayıp dağdan aşağı uçarak gözden kayboldu.

"*Gümüş'ün işi bitti!*" diye bağırdı.

Acıdan nefes nefese kalmıştım. "*Seni duyamazlar,*" diye hatırlattım ona.

"*Ejderhaları duyabilir.*"

"O ölürse sadece General Sorrengail'in değil, General Melgren'in de gazabını üzerinize çekersiniz. Onun mühür gücü bu savaşta generallerin hayalini kurduğu bir silah." Carr, bir Varrish'e bir bana baktı. "Ve eğer bu sizi biraz daha ihtiyatlı olmaya teşvik etmek için yeterli değilse, *Komutan Yardımcısı*, o zaman onun ölümünün Kıta'daki en güçlü ejderhalardan ikisine *ve* Teğmen Riorson'ın gölgeleri kullanma konusundaki yeri doldurulamaz yeteneğine mal olacağını unutmayın."

"Ah evet, şu sinir bozucu eş bağı." Varrish *cık cık*ladı ve başını yana eğerek sanki üzerinde oynayacağı bir deneyden başka bir şey değilmişim gibi beni inceledi. "Bir kere daha. Ejderhanın dinlemediği emirleri senin dinleyebileceğini kanıtlamak için."

"*Gümüş...*"

"*Bunu yapabilirim.*" Sendeleyerek ayağa kalktım ve dirseğimi vücuduma sıkıca yapıştırarak omzumun dayanması için dua ettim. Andarna ve Vadi'de korunan diğer yavrular için bunu yapabilirdim.

Kaslarım titriyor, bedenime kramplar giriyor ve omzum sanki eklem yerine bir hançer saplanmış gibi sızlıyordu ama

yine de avuçlarımı kaldırıp Tairn'in gücüne uzandım. Bağlantıyı kurup enerjinin bir kez daha içime akmasına izin verdim.

Güce hükmettim ve şimşek çaktı.

Ancak yıldırım en yakın tepeye ulaştığında kollarıma kramp girdi, kaslarım doğal olmayan bir şekilde bükülüp kaldı ve bu da normalde hemen serbest bıraktığım gücü fiziksel olarak tutmama neden oldu.

Lanet olsun! Serbest bırakamıyordum!

"*Gümüş!*" diye haykırdı Tairn.

Güç içimden geçerek yıldırımı daha da büyüttü ve önümdeki, en kuzeydeki sırttan bir parça kopardı. Kaya dağın yamacına çarptı ve yıldırım hâlâ akkor bir bıçak gibi akarak araziyi ortadan ikiye bölmeye devam etti.

Hareket edemiyordum. Ellerimi indiremiyordum. Parmaklarımı bile kıpırdatamıyordum.

Bu beni öldürecekti.

Tairn. Sgaeyl. Xaden. Bu hepimizi öldürecekti. Korku ve acı birleşti, kaldıramayacağım tek duygu olan panik zihnimi ele geçirdi.

Yıldırım çarpmaya devam ederken Tairn, "*Zihinsel olarak durdur!*" diye haykırdı ve uzaktan Andarna'nın haykırdığını duydum.

Kemiklerim alev aldı ve zihnimdeki Arşiv'in kapılarını iterken boğazımdan bir çığlık koptu.

Yıldırım sona erdiğinde geriye doğru sendeleyerek Tairn'in ön bacağına çarpıp pençelerinin arasına düştüm. Her bir nefesi zorlukla alıyordum.

Carr yutkundu. Zorlukla. "Bugünlük işimiz bitti."

İstesem de ayakta duramazdım artık.

Varrish sebep olduğum yıkımı inceledi ve bana döndü. "Büyüleyici. Dize geldiğinde ikiniz de vazgeçilmez olacaksınız." Sonra döndü, Solas'a doğru yürürken pelerini rüzgârda dalgalandı. "Bu aldığın son uyarı, Öğrenci Sorrengail."

Bu tehdit mideme bir yumruk gibi inse de kavurucu sıcak yüzünden düşünemiyordum.

Carr yanıma geldi, elinin tersini alnıma koyunca tısladı. "Yanıyorsun." Tairn'e baktı. "Ejderhana seni doğrudan avluya taşımasını söyle. Uçuş sahasından oraya gidebilecek durumda değilsin. Bir şeyler ye ve soğuk bir duş al." Bana bakarken gözlerinde anlayışa benzer bir şeyler görür gibi oldum. "Ayrıca ejderhalara komuta etmediğimizi kabul etsem de belki Andarna'yı ortaya çıkmaya ikna edebilirsin. Sen nadir bulunan bir mühür gücüsün, Öğrenci Sorrengail. Eğitim seanslarını bir kez daha bu şekilde kullanmak hiç hoş olmaz."

Ben bir mühür gücünden ibaret değilim. Ben bir insanım.

Fakat ateşim çok yüksekti, ağzımı açamayacak kadar da yorgundum. Fark etmezdi gerçi, Carr beni o şekilde görmüyordu. Hiç görmezdi. Ona göre biz güçlerimizin toplamından ibarettik, daha fazlası değil. Göğsüm yükselip alçalıyordu ama dağın tepesindeki serin hava bile damarlarımda cızırdayan ateşi hafifletmiyordu.

Tairn her iki kolumun altına birer tırnağını yerleştirerek gevşek bedenimi sabitledi ve pençesiyle vücudumu sardı, sonra Carr'ı zirvede bırakarak yükseldi.

Bir anda havalanmıştık. Belki de bir saattir havadaydık. Zamanın bir anlamı yoktu. Her şey acıdan ibaretti; acı, beni kendimi bırakmaya, ruhumu bedenimin hapishanesinden kurtarmaya çağırıyordu.

Tairn Basgiath'a doğru uçarken, "*Kendini bırakmayacaksın*," diye emretti. Daha önce hiç görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Yanımdan akıp giden hava bana iyi gelse de ciğerlerimdeki yangını ya da eriyen kemiklerimi serinletmeye yetmiyordu.

Bölüğün duvarlarını fark edene kadar dağlar ve vadiler bir bulanıklık içinde altımdan geçti ama sonra Tairn avlunun yanından geçip aşağıdaki vadiye indi.

Nehir. Soğuk. Berrak. Su.

"Destek çağırdım bile."

Son anda havada asılı kalınca midem bir tuhaf oldu, vücudum momentumdaki değişimden dolayı sallandı.

"Nefesini tut." Yazın son akıntısıyla buz gibi olan su beni tepeden tırnağa kaplamadan, yıkıcı bir güçle etrafa sıçramadan önce Tairn'in yaptığı tek uyarı bu oldu. Sıcak tenime değen serinlik yüzünden her parçam çatlayacak, yanan bedenim katman katman soyulacakmış gibi hissettim.

Hayatım boyunca acıyla yaşamıştım ama bu acı dayanma kapasitemin ötesindeydi.

Tairn'in pençesinden sarkarken sessiz bir çığlık attım, ciğerlerimdeki hava boşaldı, su vücudumdaki ısıyı azalttı ve derimi parçalayacakmış gibi gelen darbelerle beni kurtardı.

Tairn başımı suyun üstüne kaldırdığında derin bir soluk aldım.

"Neredeyse geldiler," dedi beni suyun içinde tutarak.

Su acımasızca bedenime çarparak kemiklerimdeki son alevler de sönene kadar vücut ısımı düşürdü.

"Violet!" diye bağırdı biri kıyıdan.

Nabzım yavaşlarken dişlerim takırdamaya başladı.

"İşte." Tairn kıyıya çıktı –benimle birlikte nehre girdiğini fark etmemiştim bile– ve beni Iakobos kıyısı boyunca uzanan ağaçların altındaki uzun yaz çimlerinin üstüne yatırdı.

Hiç kıpırdamadan öylece yatıyor, kalp atışlarım yavaşlarken bir sonraki nefesimi almak için savaş veriyordum. Tüm enerjimi toplayarak ciğerlerimi genişlemeye, havayla dolmaya zorladım.

"Violet!" diye seslendi Imogen sağ tarafta bir yerden ve bir an sonra yanı başımda dizlerinin üzerine çöktü. "Ne oldu sana böyle?"

"Çok. Fazla. Yıldırım." Ben titrerken omuzlarıma sert bir battaniye sardı; burnumdan, çenemden, uçuş ceketimin düğmesiz kenarlarından sular damlıyordu, o da mucizevi bir şekilde bu yolculuğu tamamlamıştı. İnsanın iliklerine işleyen

soğuk tüm sıcağı alıp götürmüştü, en azından tekrar normal nefes alıyordum.

"Ah, siktir." Bodhi diğer tarafıma oturup omuzlarıma uzandı, sonra ellerini geri çekti.

"Çok... kırmızısın." Bu sanırım Eya'ydı.

"Glane tükendiğini söylüyor," dedi Imogen, sırtımdaki eli şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Onu Tairn çağırmış. Ne yapmamız lazım, Violet? Yıldırıma hükmeden tanıdığım tek kişi sensin."

"Bana. Sadece." Yan tarafıma dönüp bacaklarımı altıma aldım, kelimeler dişlerimin birbirine çarpmasıyla kesiliyordu. "Bir dakika. Lazım." Önümde uzanan tanıdık meşe ağacının gövdesine baktım ve kendimi toparlamaya odaklandım.

"Cuir artık soğuduğu için Violet'ın yemeğe ihtiyacı olduğunu söylüyor," diye ekledi Bodhi.

"Bir yeşil ejderha bunu bilir," dedi Eya kesin bir ifadeyle. "Yiyecek bulalım o zaman."

Imogen, "Bu nasıl oldu?" diye sordu. "Carr mı?"

Başımla onayladım. "Ve Varrish."

Bodhi'nin kahverengi yüzü önümde belirdi. "Siktir." Battaniyenin kenarlarını çekiştirerek üzerimi örttü. "Bunun sebebi Andarna mı?"

"Evet."

Bodhi'nin gözleri irileşti.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Imogen sesini yükseltmişti. "Andarna uçuş manevralarına gelmediği için mühür gücünü ceza olarak mı kullandı?"

"Pislik herif," diye homurdandı Eya, Bodhi'yle bakışırlarken bir elini siyah saçlarına götürdü.

Bir dakika sonra battaniyeyi tutacak gücü kendimde buldum. En azından kaslarım yeniden çalışmaya başlamıştı. Ağaca, onun iki bıçak izi taşıdığını bildiğim geniş gövdesine bakarken özlem içimi parçaladı.

Xaden'ı istiyordum.

Bu mantıksızdı. Xaden, Varrish'i durduramazdı. Onun korumasına ihtiyacım yoktu. Beni yurt odama götürmesine ihtiyacım yoktu. Sadece... onu istiyordum işte. Dağda olanları konuşmak istediğim tek kişi oydu.

Imogen, "Sanırım onu odasına götürmeliyiz," dedi.

Bodhi bana bakarak, "Ben halledeceğim," diye söz verdi. "Bu bir daha başına gelmeyecek."

"*İnsanlara ejderha meselelerini benim halledeceğimi söyle,*" dedi Tairn.

"*Nasıl...*"

"*Bana güveneceksin.*" Bu bir emirdi.

"Tairn onun halledeceğini söylüyor." Ağırlığımı öne doğru verip ayağa kalkmaya çalıştım. Bodhi omuzlarımı hafifçe kavradı, ben yüzümü buruşturunca o da kaşlarını çattı. "Ben hazırım. Hadi gidelim."

"Yürüyebilir misin?" diye sordu.

Başımla onaylayıp onun yanından ağaca baktım. "Onu özlüyorum," diye fısıldadım.

"Evet. Ben de."

Beni kimse taşımadı. Ayak seslerimiz dışında mutlak bir sessizlik içinde, temel duvarlarından sarmal hâlinde yükselen yüzlerce basamağı çıkıp adım adım yatakhanelere giderken sadece yanımda durdular.

Hiçbirimiz aklımızdan geçen şeyi söylemek istemiyorduk... Andarna sabah toplantısında ortaya çıkmazsa Varrish'in ikinci cezası beni öldürebilirdi.

Imogen cuma günü, "Koşarak inme eğitimini tamamlamadın mı?" diye sordu.

Sloane minderde kendini bir kez daha yerde bulmuştu ve biz de salonun yan tarafında, kimse arkamızdan yaklaşamasın

diye sırtımızı duvara vermiş hâlde kaşlarımızı çatarak onu izliyorduk. Sloane'un sırtında böyle bir koruma yoktu ve yarın mosmor olacaktı.

Takımımızın tüm birinci sınıfları için Üçüncü Kanat'ın birinci sınıflarıyla fazladan antrenman zamanı ayarlayan Rhiannon'ın aksine Imogen ve benim derslerimizin arasında üniformayla burada olmamızın tek bir nedeni vardı: Sloane ve onun dehşet verici yeteneksizliği. Bir hafta içinde kendini geliştirmesini ummuştuk. Geliştirmemişti.

"Tairn eyerden inmeme izin vermiyor," dedim sessizce, sanki dağın tepesinde neredeyse tükendiğimden beri sürekli zihnimde değilmiş gibi.

"*Bunu duydum*," diye homurdandı.

"*Dinlediğin için duydun.*" Ağırlığımı bir bacağımdan öbürüne vermek işe yaramayınca gergin, kırmızı derimin üzerindeki baskıyı hafifletmek için duvardan öne doğru bir adım attım. Neredeyse tükenmiş olmamın fiziksel hasarı neyse ki epeyce azalmıştı ama yine de çok sinir bozucuydu.

"*Kalkanlarını güçlendirirsen belki de gözetime ihtiyacın kalmaz.*"

"Manevraları tamamlamamak? Andarna'yı toplantıya getirmeyi reddetmek?" Imogen sahte bir şaşkınlıkla elini ağzına götürdü. "Küçük bir asi mi oldun sen?" Bakışları yüzümde gezindi, sonra boynuma indi. "Arkadaşların hâlâ eğitim sırasında kontrolünü kaybettiğini mi düşünüyor?"

Başımla onayladım. "Gerçekte ne olduğunu bilseler yanımdan ayrılmazlardı."

"Daha güvende olurdun," dedi.

"Ama o zaman da ortada onlar diye bir şey olmazdı." Konu kapanmıştı.

Rhi kenardan Sloane'a, "Gözlerini rakibinden ayırma!" diye bağırdı fakat Sloane minderin kenarına yaklaşırken tam tersini yaparak aşağı baktı. Rakibinin ihtiyacı olan tek şey de buydu;

birinci sınıf öğrencisi, karşısındakinin çenesini kıracak güçte bir yumrukla Sloane'u mindere serdi.

Imogen'la aynı anda irkildik.

"Bu bir antrenman, müsabaka değil! İşini yap, Tomas!" diye tersledi Rhi, İkinci Kanat'tan bir takım liderini.

"Affedersin, Rhi. Geri çekil, Jacek," diye azarladı onu takım lideri.

"Kahretsin." Imogen başını iki yana sallayıp kollarını göğsünde birleştirdi. "Jacek'in son derece öfkeli olmasını anlıyorum ama hiç bu kadar sert vurduğunu görmemiştim."

"Jacek mi? Navil Jacek mi?" Jesinia ve benim Markham tarafından götürülürken gördüğümüz Üçüncü Kanat'tan ikinci sınıf öğrencisinin adı birkaç gün önce ölüm listesinde yer almıştı.

"Minderdeki onun küçük kardeşi," dedi Imogen.

"Siktir." Sloane da benzer durumda olsa bile çocuğa üzülmüştüm. "Sanırım Markham onu öldürttü," diye fısıldadım.

"Bir kitabı zamanında iade etmediği için mi?" Imogen kaşlarını kaldırdı.

"Bence almaması gereken bir şey istedi ve evet, bunun kulağa kesinlikle saçma geldiğini biliyorum ama odasında dövülerek öldürülmüş hâlde bulunmasının başka bir açıklaması yok."

"Doğru," dedi Imogen. "Bu sadece, o bizden biri olsaydı mantıklı olurdu."

Diğerlerine göre bu, Panchek'in yeni dönemi *fazlasıyla acımasız* bir başlangıç diye adlandırmasına uyuyordu. Grubumuzda hayatına bir kez daha kastedilmemiş tek kişi bendim.

"Eğer kâtipler binicilerin öldürülmesini emrediyorsa, cübbeli küçük arkadaşının yanında dikkatli olsan iyi edersin."

"Jesinia bir tehdit değil," diye itiraz ettim ama Jacek'in, o bildirdiği için götürüldüğünü hatırlayınca sözlerim boğazımda düğümlendi.

Sloane bir kez daha mindere yığıldıktan sonra İkinci Kanat'ın takım lideri, "Burada bitirelim," dedi.

"Ben iyiyim!" Sloane sendeleyerek ayağa kalktı ve elinin tersiyle ağzındaki kanı sildi.

Rhi, "Emin misin?" diye sordu. Ses tonu bunun kesinlikle yanlış bir karar olduğunu ima ediyordu ki hepimiz öyle olduğunu biliyorduk.

"Kesinlikle." Sloane, Jacek'e karşı dövüş pozisyonu aldı.

"Cezalandırılmaya ne kadar aç bu kız," dedi Imogen. "Sanki canına okunmasını istiyor gibi."

"Anlamıyorum." Aaric önümde hareket edince sırtı manzaramı kapadı, ben de minderi görmek için öne doğru ilerledim. "Damgalıların dövüşmek için eğitildiğini sanıyordum."

"Bu hangi ailede büyütüldüğümüze bağlı." Imogen benimle birlikte öne geçti. "Ve Xaden'ın rütbesi yükselmeye başladıktan sonra... birinci sınıflardan duyduğuma göre, sorumlu ailelerden bazıları bizi eğitmeyi *bırakmış*. İyi ki bu kız bu haftanın müsabaka listesinde değildi."

Jacek, Sloane'u belki yüzüncü kez mindere serdi, sonra da dizini Sloane'un boğazına dayayarak derdini açık ve net olarak anlattı. Eğer bu gerçek bir müsabaka olsaydı Sloane hapı yutmuştu.

"İlk müsabakası pazartesi günü ve daha kötü bir şey olacağını sanmam ama kıçına tekmeyi yiyeceği kesin." Bir hançeri kınından çıkarıp havaya attım ve ucundan yakaladım; o benimle konuşmazken yeteneklerim ona yardımcı olabilirmiş gibi.

"Pazartesi mi?" Imogen yavaşça dönüp bana baktı. "Peki sen bunu nereden biliyorsun?"

Siktir. Eh, beni öldürtebilecek neredeyse tüm sırları zaten biliyor ve saklıyordu. "Uzun hikâye ama... abimin yazdığı bir defterden."

"Sloane kime karşı dövüşecek?" Tekrar mindere baktı.

"Bende olmaması gereken defteri sormayacak mısın?"

"Hayır. Bazı insanların aksine ben başkalarının özel saydığı her şeyi bilme ihtiyacı hissetmiyorum."

Bu bariz iğneleme karşısında alaycı alaycı güldüm. "Evet, eh, sen benimle yatmıyorsun."

"Benim tipim olmayı *isterdin*. Yatakta olağanüstüyümdür." Sloane mindere yüzüstü kapaklanınca Imogen yüzünü buruşturdu. "Cidden. Karşısında kim var?"

"Yenemeyeceği biri." Doğduğundan beri antrenman yapıyormuş gibi hareket eden Üçüncü Kanat'tan bir birinci sınıf öğrencisiydi. Spor salonuna ilk geldiğimizde kızın kim olduğunu gösterecek birini bulmam bir saatimi almıştı.

"Ona yardım etmeyi teklif ettim," dedi Imogen sessizce. "Kabul etmedi."

"Neden kabul etmiyor ki?" Tamamen reflekslerimle havaya attığım hançerimi yakaladım.

Imogen iç geçirdi. "Hiçbir fikrim yok ama inatçılığı yüzünden ölecek."

Yüzü kıpkırmızı olan Sloane'un Jacek'in ağırlığı altında çırpınışını izledim ve yavaş, kabullenmiş bir nefesle, hançerin kabzasını tuttum. Bölüğün konuşulmayan kuralı, güçlülerin, kanat için bir yük hâline gelmeden önce zayıfları ayıklamasına izin vermekti. Bir binici olarak çekip gitmeliydim. Sloane'un kendi yetenekleriyle yükselmesine ya da düşmesine izin vermeliydim. Ama Liam'ın arkadaşı olarak hiçbir şey yapmadan onun ölümünü izleyemezdim. "Pazartesi günü değil, o gün ölmeyecek."

Imogen çene hizasındaki pembe saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak, "Birdenbire Melgren'in mühür gücü sana mı geçti?" diye karşılık verdi.

Rhi, "Buna son veriyoruz!" diye bağırarak dövüşü bitirince rahat bir nefes aldım.

"Tam olarak değil." Spor salonuna göz gezdirerek Sloane'un pazartesi günkü rakibini buldum. "Fizikten sonra birkaç şey yapmam gerekiyor ama bu akşam spor salonunda görüşürüz."

Edindiğim kasların hepsi Imogen'ın geçen yıldan beri bana ağırlık aletleriyle hiç durmadan işkence etmesi sayesinde olmuştu.

"O dersin nasıl gidiyor?" diye sordu Imogen alaycı bir gülümsemeyle, Rhiannon'ın yardımı olmadan geçemeyeceğimi çok iyi biliyordu. Tarih, coğrafya ve kâtiplerle ortak diğer tüm derslerde yılımızın lideri olabilirdim ama fizik? Pek uzmanlık alanım sayılmazdı.

"Hey, Vi..." Arkamdan bir elin omzumu kavramasıyla kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, nabzım kulaklarımda acıyla zonkladı.

Yine mi?

Reflekslerimin devreye girmesiyle arkamı döndüğüm gibi beni tutan elden kurtuldum ve sol kolumu saldırganın deri kaplı göğsüne bastırarak dengesini bozdum. Aynı anda hançerimi dövmeli boğazına dayayarak onu birkaç santim geriye, duvara doğru ittim.

"Hey, hey!" Ellerini havaya kaldıran Ridoc'ın gözleri irileşmişti. "Violet!"

Âdemelması hançerin kenarına sürtünürken hızla gözlerimi kırpıştırdım.

Ridoc'tı. Bir suikastçı değildi. Sadece *Ridoc'tı.*

Vücuduma dolan adrenalin, silahımı indirirken elimin hafifçe titremesine neden oldu. "Affedersin," diye mırıldandım.

"Şahdamarımı kesmek üzere olduğun için mi?" Ridoc ellerini indirmeden yan tarafa doğru kaydı. "Hızlı olduğunu biliyordum ama... *lanet olsun.*"

Kan yüzüme hücum ederken utancımdan söyleyecek kelime bulamadım. Az kalsın arkadaşımın boğazını kesiyordum. Hançerimi güç bela kınına soktum.

"Birine sinsice yaklaşılmayacağını bilmen gerekir," dedi Imogen, sakin sesi sol elinde tuttuğu bıçakla çelişiyordu.

Ridoc, "Özür dilerim. Bir daha olmaz," diye söz verdi, omzumun üzerinden arkama bakınca gözlerinde endişe belirdi.

"Sadece fizik dersine kadar yürümek isteyip istemediğini sormak istedim. Sawyer da kapının önünde bekliyor."

Rhi çantasını omzuna atıp yanıma doğru gelirken, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Her şey yolunda," diye yanıt verdi Imogen. "Bu arada takım lideri olarak harika iş çıkarıyorsun. Birinci sınıflara fazladan antrenman yaptırmak iyi bir fikirdi."

"Teşekkürler?" Rhi, Imogen'a sanki iki burnu varmış gibi bakıyordu.

"Akşama görüşürüz." Imogen bıçağını kınına sokup uzaklaşırken bana istediğimden daha anlayışlı bir ifadeyle baktı. "Mairi'ye yardım teklif edeceğim. Yine."

Başımla onayladım.

Rhi, "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?" diye sorarken çantamı yerden aldım ama az kalsın düşürüyordum. Lanet olası adrenalin.

"Her şey harika." İnsanlık tarihinin görebileceği en sahte gülümsemeyle ona baktım. "Hadi fizik dersine gidelim. Yaşasın fizik."

Rhi, Ridoc'la bakıştı.

"Muhtemelen sınav yüzünden gergin ve ben de onu bir ahmak gibi korkutarak üstüne tuz biber ektim." Sawyer'ın beklediği kapıya doğru yürürken Ridoc boğazını ovuşturuyordu.

Rhiannon'ın ağzı bir an için açık kaldı. "Violet! Bunu hallettiğini söylediğini sanıyordum. Bu sabah tekrar çalışabilirdik. Bana yardıma ihtiyacın olduğunu söylemezsen sana yardım edemem."

Ne kadar da doğru.

Sawyer elmasından bir ısırık alıp bizim için spor salonunun kapısını açarken Rhi, "Unutma, herhangi bir uçuş manevrası yaparken üç unsurdan ikisine ihtiyacın vardır," diye tekrarladı. "Hız, güç ya da..."

Koridorda yürürken akademik kanadın birinci katını taradım, bakışlarım her kuytuda, her sınıf kapısında gezinerek bize saldırabilecek biri olup olmadığına bakındı.

"Violet?"

Dikkatimi önümdeki merdiven boşluğuna verdiğimde Rhi'nin bana beklentiyle baktığını gördüm. Doğru ya. Bana fizik ve aerodinamik hakkında sorular soruyordu.

"İrtifa," diye cevap verdi Sawyer.

"Doğru." Merdiven boşluğuna adım atarken başımla onayladım. "İrtifa."

Rhiannon, "Beni öldürüyorsun..." diye konuşmaya başladı.

Biri arkamızdan, "Şimdi!" diye bağırdı.

Ben daha tepki bile veremeden biri başıma bir torba geçirdi ve nefes alır almaz geçtim.

Piyade Bölüğü öğrencileriyle biniciler arasında aşılması gereken doğal bir güvensizlik vardır. Bunun başlıca nedeni binicilerin, ejderhalar geldiğinde piyadelerin hattı koruyacak cesareti bulup bulmayacağına, piyadelerin de ejderhaların onları yiyip yemeyeceğine asla güvenmemesidir.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ciğerlerime dolan keskin kokuyla irkilerek uyandım ve yumruğumu savurarak yüzümün önündeki eli uzaklaştırdım. Amonyak tuzu.

Koyu mavi giysili bir kadın, "Uyandı," diye seslendi ve geri çekilerek... Profesör Grady'nin yanına gitti.

Doğrulup bacaklarımı önüme uzatınca başım döndü, derhâl Tairn'e seslendim. "*Neler oluyor?*"

Gözlerim parlak ışığa hemen alışamasa da görünüşe göre bir çeşit ormandaydık.

Tairn sanki az önce uyuşturulup bölükten dışarı sürüklenen oymuş gibi şaşırtıcı bir hayal kırıklığıyla, "*BHK olarak bilinen, insanlar sadece oturaklarında otursalar almak zorunda kalmayacakları ders,*" diye homurdandı.

Rhiannon, Sawyer ve Ridoc sağımdaydı, hepsi de en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Solumdaysa İkinci Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'dan dört ikinci sınıf binici şaş-

kınlıkla ormana bakıyordu. Tek şaşıranın biz olmadığımızı görmek güzeldi.

"*En azından bu bir suikast girişimi değil.*" Öyle olsaydı ölmüş olurduk, özellikle de ben bu kadar sersemlemişken.

"*Yarın Sgaeyl gelene kadar Basgiath'a dönmüş olmazsak öyle olacak.*"

Of. Kahretsin. "*Bu bir günden fazla süremez.*" Sürer miydi? "*Sürerse sen kendi başına dönmelisin.*"

Karşımızda, kendi aralarında sessizce konuşan sekizer –mavi üniformalarına bakacak olursak– piyade bölüğü öğrencisinden oluşan iki grup oturuyordu. Hepsi... birbirine benziyordu. Dört erkek asker tıraşlıydı, kadınlarsa saçlarını geriye tarayıp sıkı birer topuz yapmışlardı. Aynı lacivert üniformalar, aynı botlar... her şeyleri aynıydı. Sadece kalplerinin üzerindeki isim etiketleri farklıydı; her bir grupta, omzunda takım lideri yazan iki kişi hariç.

Dördümüz de yazlık üniformalarımızı giymiştik ama her birimiz kıyafetlerimizde kendi değişikliklerimizi yapmıştık. Benim ince, siyah üstümün ön kısmında, kaburgalarımın üzerinde, zırhımdaki kınlarında duran hançerlere doğrudan erişim sağlayan yırtmaçlar vardı. Rhiannon üzerine kınlar dikilmiş bir tunik tercih ediyordu. Sawyer gömleğinin kollarının kısa olmasını, silahlarını pazularına bağlamayı seviyordu ve Ridoc üniformaları yapan terzisine gitmeye zaman ayırmadığı için gömleğinin kollarını yırtıp atmıştı. Biz isim arması bile *takmıyorduk* ve aynı şey İkinci Kanat'tan gelen takım için de geçerliydi.

"*Ve seni de kendi başının çaresine bak diye yalnız mı bırakayım?*"

Ormanın zemini yumuşak, yer yer çamurluydu ve ikindi güneşi dalların arasından belli bir açıyla süzülüyordu, bu da sadece bir, en fazla iki saattir bilinçsiz olduğumuz anlamına geliyordu. Görebildiğim kadarıyla çevrede ağaçlardan başka bir şey yoktu.

"*Sanırım yapmam gereken tam olarak bu.*" Gözlerimi kırpıştırarak odaklanmaya çalıştım. "*Bana söz ver, eğer burada, kara navigasyonunda sıkışıp kalırsam Sgaeyl'i görmeye gideceksin. Basgiath'tan o kadar uzakta olamayız.*"

Profesör Grady her biniciye birer deri matara uzattı. "Ani manzara değişikliği için özür dilerim. Su için."

Hepimiz mataralarımızı açıp su içtik. Su berrak ve soğuktu... ama içinde başka bir şey daha vardı. Keskin. Topraksı. Ve tam olarak çıkaramadığım acı, çiçeksi bir şey. Ağzımda bıraktığı tat yüzünden ürpererek mataranın kapağını kapadım. Profesör Grady'nin bu mataralara daha iyi bakması gerekiyordu.

Silahları kınlarında mı diye kontrol eden Rhi'ye, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Biraz sersemledim ama evet. Sen?"

Hançerlerimin tam olarak bıraktığım yerde olduklarını kontrol etmek için ellerimi yanlarımda gezdirerek başımla onayladım. Hepsi yerindeydi. Çantam da hâlâ sırtımdaydı.

"Bizi merdiven boşluğundan mı aldılar?" Başımı çevirince Sawyer'ın şakaklarını ovuşturduğunu ve Ridoc'ın boynundaki dövmeyi kaşıdığını gördüm.

Rihannon başıyla onaylarken yanımızdaki ve karşımızdaki takımları süzdü. "Benim hatırladığım son şey bu."

Sawyer daha tetikte oldukları belli olan piyade takımlarına, "Nerede olduğumuzu bilen var mı?" diye sordu.

Öğrenciler bize baktı ama kimse cevap vermedi. Ağızlarını bile açmadılar.

Ridoc, "Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi.

"Bizde de cevap hayır." İkinci Kanat'tan gelen ve takım lideri ünvanı taşıyan binici selam vermek için elini kaldırdı.

Tairn'e, "*Nerede olduğumuzu biliyor musun...*" diyecek oldum ama her zaman kristal berraklığında olan bağlantımız sanki biri üzerine bir örtü atmış gibi bulanıklaşmıştı. Aynı şeyin Andarna için de geçerli olduğunu fark ettiğimde panik kalbimi

sıkıştırdı ama sorularımla onu uyandırma riskine girmemeye karar verdim. "Tairn'e ulaşamıyorum."

Rhi bana baktı ve başını yana eğdi. "Kahretsin. Ben de Feirge'e. Sanki bir şey..."

"Bağlantıyı perdeliyor," diye cümlesini tamamladı Sawyer.

Su matarasını yanıma koydum ve diğerleri de aynısını yaptılar. Dunne aşkına, az önce ne içmiştik biz?

"Bağımızı kestiler," diye fısıldadı, omuz hizasında koyu sarı örgüleri olan bir binici.

Takım lideri esmer elini koyu buklelerinin arasında gezdirerek, "Nefes al, Mirabel," diye emretti. Oysa bu öneriden kendisi daha çok faydalanabilirmiş gibiydi. "Uzun süreli değildir."

Ridoc ellerini yumruk yaptı. "Bu çok yanlış. Ders için olması umurumda değil, onlardan kopmamamız gerekiyor."

Rhiannon öne doğru eğilip yanımdan ileri bakarak, "Tomas?" dedi.

"Selam, Rhi." Takım lideri el salladı. "Bu Brisa." Kafası tıraşlı, koyu kahverengi tenli, dikkatli, cin gibi bakan kızı işaret eti ve o da bizi başıyla selamladı. "Mirabel." Parmağıyla, soluk yanaklarında belirgin uçuş gözlüğü çizgileri olan ve omzunda bir ateş savaşçısı arması bulunan sarışını işaret ettiğinde o da el salladı. "Ve Cohen," diye sözlerini bitirdi. Bana en yakın oturan, tatlı bir gülümsemesi, kısa siyah saçları ve kızıl-kahverengi teni olan binici selam vermek için elini kaldırdı.

"Merhaba." Rhiannon başıyla onayladı. "Bunlar Sawyer, Ridoc ve Violet."

Profesör Grady bir dosyaya bir şeyler işaretleyip boğazını temizleyince hoşbeş kısa kesildi. "Artık hepiniz uyandığınıza göre ilk ortak kara navigasyon tatbikatına hoş geldiniz." Dosyasından iki kapalı harita çıkardı. "Son iki hafta boyunca harita okumayı öğrendiniz ve bugün bu becerilerinizi tatbiki bir ortamda kullanacaksınız. Eğer bu bir karakol bünyesindeki

gerçek bir operasyon olsaydı bu birim burada gördüğünüz bileşenlerden oluşacaktı."

Piyade profesörü olduğunu düşündüğüm bir kadından uzaklaştığında bir kâtibin yanında oturan soluk mavi giysili iki öğrenci göründü. Kâtibin başlığı arkasındaydı, krem rengi pantolon ve krem rengi, başlıklı bir tunik –cübbe değil– giymişti ama bu kesinlikle bir kâtipti.

"Savaşmak için biniciler ve piyadeler, kaydetmek için bir kâtip ve malum sebeplerden ötürü şifacılar." Onlara ilerlemelerini işaret etti ve üçü de piyade sırasının arkasına gidip durdu.

Yüzbaşı rütbesi olan piyade profesörü kadın öne çıkıp sırtını dikleştirerek Profesör Grady'nin yanında durdu. "Öğrenciler, ayağa kalkın," dedi.

Piyade takımları hemen ayağa fırlayıp hazır ola geçtiler.

Hafifçe geri çekilirken aklıma gelen ilk şey ona siktir olup gitmesini söylemekti çünkü onun sözünü dinlemek zorunda değildim. Hiçbir binici değildi.

Profesör Grady bize bakıp başıyla onayladı.

Sekizimiz ayağa kalktık ama *rahat duruşa* bile geçmedik. O kadar rahattık.

Piyade profesörü bize bakarken gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyordu. "Bu yıl birlikte çalışacağınız en kısa ders bu, o yüzden birbirinizi tanımaya çalışın. Dördüncü Kanat, siz dördüncü takıma bağlısınız." Etrafına bakındı ve tam önündeki öğrencilerden biri elini kaldırdı. "Ve İkinci Kanat, siz ikinci takıma bağlısınız, sadece işimizi kolaylaştırmak için." Sol tarafta bir öğrenci elini kaldırdı. "Amacınız haritalarda işaretli yeri bulmak ve güvenliğini sağlamak. Bunu yaptığınızda serbest kalacaksınız."

Bu kadar kolay olamazdı.

Profesör Grady haritaları uzattı, Rhiannon öne çıkıp ikisini de aldı ve birini Tomas'a verdi.

Piyade öğrencilerden biri öne çıkmaya yeltendi ama sonra durdu.

"İki harita," dedi Profesör Grady. "İki takım ama uyumlu tek bir birim. Birlikte çalışmaya alışık değilsiniz. Bunu yapacağınız konusunda bilgilendirilmediniz bile. Ancak Navarre'ı güvende tutmak, ordumuzun bölümleri arasında takım çalışması gerektirir. Kariyerlerinizde havada ya da yerde güvenebileceğiniz birine ihtiyaç duyacağınız zamanlar olacaktır ve bu bağlar burada, Basgiath'ta kurulur." Gruplarımıza baktı. "Yarın öğleden sonra görüşürüz."

Yarın öğleden sonra mı?

Midem kasıldı. Tairn isteğimi yerine getirip gitmezse Sgaeyl'i göremeyecekti. Ve ben... Xaden'ın burada olduğu birkaç saati kaçırmış olacaktım. Onu görebilmem için bir hafta daha geçmesi gerekecekti. Hayal kırıklığı canımı olması gerekenden daha fazla acıttı.

"Sadece çıkarma noktasını bulup güvenliğini mi sağlayacağız? Görevimiz bu mu?" diye sordu Sawyer, haritaya onu ısıracakmış gibi bakarak. Bu onun en güçlü yeteneği değildi, orası kesindi.

"Sorun değil." Ridoc derin bir nefes aldı.

Profesör Grady, "Ah, tabii," diye yanıt verdi. "Gördüğünüz gibi, oyun alanını biraz dengelememiz gerekiyor. Piyadeler ilk yıllarından beri kara navigasyonu yapıyorlar, o yüzden doğal olarak bu konuda sizden biraz daha iyi olabilirler."

Ridoc sırtını dikleştirdi.

Piyade öğrenciler sırıttılar. "Ve fark etmişsinizdir, sekiziniz den hiçbiri" –Profesör Grady bize baktı– "ejderhalarınızla tam olarak iletişim kuramıyor."

"Bu saçmalık," dedi Ridoc yüksek sesle.

Piyadelerden bir kadın bakakaldı.

"Öyle," diye onayladı Profesör Grady. "Bu bizim de hafife aldığımız bir şey değil ve ejderhalarınız da bundan en az sizin kadar nefret ediyor. Hepinize sadece bağlarınızı değil, mühür

güçlerinizi de körelten özel bir bitki karışımı verildi. Her ne kadar sinir bozucu olsa da aslında bu karışımla oldukça gurur duyuyoruz, bu yüzden herhangi bir yan etki hissederseniz bize bildirin."

"Elimizdeki en önemli bağı kesmeniz dışında mı?" diye karşılık verdi Rhi.

Profesör Grady, "Kesinlikle," diye yanıtladı.

Gücüme ulaşmaya çalıştım ama parmaklarımda sadece bir karıncalanma hissettim. Tanrılar aşkına, kendimi... savunmasız hissediyordum ve bu gerçekten berbat bir şeydi. İki profesör gruplarımızın arasında yürürken karışımın ne olabileceğini düşündüm.

Grady bizim bölümün sonuna ulaştığında dönüp geri gitti. "Burada sizden iki grup olduğunu söylemiş miydim? Öteki grup ormanın diğer köşesinde ve sizin ejderhalarınız onları avlarken onların ejderhaları da *sizi* avlayacak. Bağ kurmamış birkaç tanesi de katıldı."

Ne demekti bu? Midem kasıldı.

Piyade öğrencilerin tamamı bayılacakmış gibi görünüyor ve biri durduğu yerde sallanıyordu.

"Piyadeler, binicilerin sizin kara navigasyonu uzmanlığınıza ihtiyacı olacak ama bir ejderhayla karşılaşırsanız onlar olmadan hayatta kalamazsınız." Grady geri çekilirken sekizimizin gözlerinin içine baktı. "Çoğunun buradan çıkmasını sağlamaya çalışın, olur mu?" Sırıtarak arkasına döndü ve bizi ormanın ortasında erzaksız ve ejderhasız bırakarak piyade profesörüyle birlikte ağaçların arasında gözden kayboldu.

Piyade takımına baktık.

Piyade takımı bize baktı.

Şifacıların rahatsız tavırları komik görünüyordu ve kâtip çoktan defterini çıkarmış, kalemini hazırlamıştı.

Ridoc, "Eh, herkes iyi vakit geçirecek," diye mırıldandı.

Şifacılardan daha küçük ve buğday tenli olanı, "Ölebileceğimizi mi ima etti?" diye sordu. Birden rengi atıverdi.

"Ejderhaları kızdırırsanız cevabını alırsınız," diye yanıtladı Sawyer.

"İyi olacaksın" –isim etiketine baktım– "Dyre." Ona gülümseyip kâtibe doğru ilerledim. Yumuşak kızıl saçları neredeyse tamamı çillerle kaplı beyaz yüzünü çevreleyen kısa boylu kadın, daha da kısa kahverengi kirpikleriyle gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Aoife? Kâtipleri de mi BHK'ye getiriyorlar?"

"Merhaba, Violet. Ben şu anda kendi dönemimde bu alanda eğitim alan ve üstat olmak istemeyenler arasında birinciyim," dedi. "Sen kendi yılının en güçlü binicisisin. Dyre ve Calvin de kendi yıllarının en iyileri." Omuzlarını silkti. "Doğal olarak önce en güçlü takımı kurdular."

Ridoc sırıttı. "Yani kazanması gereken takımın biz olduğumuzu mu söylüyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Kâtip gülümsemesini güçlükle bastırdı.

Rhiannon, "O zaman *yenilmeyeceğimizden* emin olalım," dedikten sonra bakışlarını haritaya çevirdi. "Tomas, sen ne düşünüyorsun?"

Tomas elindeki haritayı Brisa'ya verip Rhi'ninkine baktı.

Piyadelerle durum değerlendirmesi yaparak geçirdiğimiz iki saatin ardından başlangıç noktamızdan altı kilometre uzaktaydık ve önümüzde dokuz kilometre daha vardı. Rhiannon ve Ridoc, bırakıldığımız yeri ve çıkarma noktamızı gösteren ama buranın neresi olduğunu söylemeyen haritayı incelemiş, Tomas'la bir rota üzerinde anlaşmış, rotayı hepimize göstermiş ve kendi rotalarını belirlemeleri için haritayı piyadelere vermişlerdi, ardından yola koyulmuştuk.

Birkaç adım ilerideki Pislik Öğrenci –namıdiğer Calvin– Rhiannon'a, "Söyledim ya, Parchille Ormanı'ndayız," diye itiraz ediyordu. Aslında yaklaşık on beş dakikadır bize onların rütbeli subayları olduğunu hatırlatmamıştı, o yüzden bunu her

an yapabileceğinden emindim. "Bu harita gördüğüm hiçbir Shedrick haritasına benzemiyor, bu da gitmemiz gereken yönün tersine gidiyor olabileceğimiz anlamına geliyor. Bu işaretlerin hiçbiri uyuşmuyor."

Rhiannon sakin bir sesle, "Bence yanılıyorsun," diye karşı çıktı.

"Bence Hadden Ormanı'ndayız," dedi Aoife, defterini sıkı sıkı tutarak. Şimdiden üç sayfa not almıştı. "Bizi buraya ejderhalarınızın getirdiğinden şüpheliyim, hepimizi atla getirebilecekleri kadar yakın olan tek orman orası."

"Ayrıca Tairn'in geride kalıp Sgaeyl'i görebileceği ve ikimize de ayrılık acısı hissettirmeyeceği kadar yakın olan tek orman," diye ekledim.

Ridoc sağ tarafımdan, "Takım liderleri Aetos'un piyade hâli gibi," diye mırıldandı.

Gülmemek için kendimi tutarak başımla onayladım.

Ridoc'ın sağındaki Cohen kendini tutma zahmetine girmeden başını geriye atarak güldü. Sanırım Dain'in ünü diğer kanatlara da yayılmıştı.

Aoife'nın solundaki Sessiz Öğrenci, "Aetos kim?" diye sordu. Kıvrımlı esmer kız saatlerdir ilk kez konuşmuştu ama kahverengi gözleri sürekli hareket hâlinde etrafı inceliyordu. Tomas ve Sawyer'ın yanında yan tarafımızı koruyan Brisa'yla birlikte grubumuzdaki en gözlemci kişi olduğuna bahse girebilirdim.

"Kanat liderlerimizden biri," diye cevap verdim. "Sizin tabur komutanınız gibi bir şey."

"Ya." Rhiannon ve Pislik önümüzde tartışmaya devam ederken Sessiz Öğrenci başıyla onayladı. "Sizde bölümler var, değil mi?"

"Evet." Manzara değişmemişti. Orman çoğunlukla düzdü, birkaç ufak tepe de kolayca tırmanılabilecek gibiydi. Fakat sıcak... Kahretsin, sıcak boğucuydu. Yaklaşık bir saat önce üniformamın üstünü belime bağlamış ve zırhımla kalmıştım. Aoife'nın

başlığıyla nasıl hayatta kaldığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama indirmiyordu. "Kanat, bölüm ve son olarak da takım."

"Bir ejderhayla karşılaşırsak ne yapacağız?" diye sordu.

"Önce bir kurban seçeceğiz," dedi Ridoc. "Sonra onu ejderhanın önüne atıp kaçacağız."

Kızcağızın gözleri irileşti.

"Pislik yapma." Ridoc'ın koluna dirsek attım. "Rengine göre değişir ama yapılacak en iyi şey gözlerini indirip geri çekilmektir," dedim piyade öğrenciye. "Ama genellikle geldiklerini duyabiliriz."

Cohen, "İşte o zaman mideye indirilmeye hazır olun," diye ekledi.

"*Tanrılar* aşkına," diye fısıldadı esmer kız.

"Artık en sevdiğim dönem arkadaşım sensin." Ridoc kolunu Cohen'in omzuna attı.

Brisa grubun arka tarafından, "Haritanı görebilir miyim?" diye sordu.

"Senin kendi haritan yok mu?" diye karşılık verdi Calvin.

Rhi başını hızla ona çevirdi. "Haritayı ona ver yoksa elinden ben alırım."

Calvin, Rhi'ye ters ters baktı ama Brisa'ya ulaştırabilmemiz için haritayı verdi.

Tanrım, bu otlar çok yüksekti. Ağaçların gölge yapmadığı yerlerde neredeyse belime kadar geliyordu. Engebeli bir yere basmamla bileğim büküldü. Ridoc tırmanmaya devam ederken tek kelime etmeden beni tutup dengemi bulmamı sağladı. "Teşekkür ederim," dedim usulca.

Ridoc alnı endişeden kırışmış hâlde, "Dizlerin sarılı mı?" diye sordu.

Başımla onayladım. "Evet. Yürüyeceğimi tahmin etmediğim için ayak bileklerimi sarmadım ama."

Dyre arkamızdan, "Eğer bir şey sarman gerekirse bende bez var," diye seslendi.

"Aklımda olsun, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Arkamdaki biri, "Bütün kâtipler bu kadar sessiz midir?" diye sordu.

"Benim işim kaydetmek, sohbete katılmak değil," diye cevap verdi kâtip.

"Sohbete katılmamak bir ejderhaya yem olmanı engellemez," dedi diğeri.

Gözlerimi soruyu sorandan ayırmadan, "Bir *kâtibin* ejderha tarafından yenmesine asla izin vermem," dedim kıza.

Önümüzdeki tartışma kızışırken Rhiannon'ın sesi yükseldi. "Çünkü bizi odalarımızdan çıkarıp dört saat içinde o kadar uzağa götürmelerine imkân yok."

"Ejderhalarınız o kadar hızlı uçamadığı için mi?" Calvin, Rhi'den birkaç santim kısaydı ama ona ters ters bakmakta hiçbir sakınca görmüyordu.

Ridoc, "Ejderhalarımız *sizi* taşımayacağı için, sersem herif," diye karşılık verdi.

Aoife kıs kıs gülerken Mirabel arkamızdaki piyade takımının geri kalanıyla birlikte kahkahalara boğuldu.

Calvin dönüp Ridoc'a ters ters baktı. "Rütbeye biraz saygı göster." İki meşe yaprağının altına işlenmiş açık bir üçgenin bulunduğu omzuna dokundu.

"Senin rütben benim için hiçbir şey ifade etmiyor."

"Ne yani, kendinizi piyadelerden *üstün* mü görüyorsunuz?" dedi.

Ridoc, "Yani teknik olarak uçarken *herkesin* üstündeyiz," diye karşılık verdi. "Ama eğer senden daha iyi olup olmadığımı soruyorsan cevabım kesinlikle evet."

İç geçirdim ve yan tarafındaki kısa kılıcı kullanma ihtimaline karşı Calvin'in ellerini izledim. Kötü bir silah değildi ama hepsi aynısını taşıyordu. Boy ya da uzmanlık alanına göre farklılık göstermiyordu. Fazlasıyla... tek tipti.

Gerçi bizi koridordayken kaçırmışlardı, yani Ridoc'ın yanında da kullanmayı tercih ettiği yayı yoktu. Sawyer ve Rhiannon da en sevdikleri kılıçları getirememişlerdi.

Başka bir tepeye tırmanmaya başladığımızda Rhiannon, Ridoc'a döndü ve "Onun damarına basmayı kes," dedi. Belki bu seferki tepe bize bir öncekinden daha iyi bir görüş açısı sağlardı. "Tatlı suya ihtiyacımız olacak, yoksa bu iş hızla çirkinleşir."

Ridoc sırıttı. "Ama çok eğlenceli!"

Rhiannon bir kaşını kaldırdı.

"Peki." Ridoc ellerini havaya kaldırdı. "Büyüklük hayalini sürdürmesine izin vereceğim."

"Ah, yani *kızı* dinliyorsun..."

"O kız benim takım liderim. Sen değilsin."

"Demek sadece binici takım liderlerine saygı duyuyorsun," diye üsteledi Calvin.

Aoife öfkeyle defterine bir şeyler yazdı.

"Kapa çeneni, Calvin," dedi arkadan bir öğrenci, biraz da öfkeyle.

"Saygı mı istiyorsun? Hak et." Ridoc omuzlarını silkti. "Köprüyü geç, İmtihan'a tırman, Harman'dan sağ çık, sonra eşit şartlarda olacağız."

"Ne yani, Piyade Bölüğü'nde hiç zorluk yaşamıyor muyuz sanıyorsun?" diye itiraz etti arkamızdan biri.

"Onu gördün mü?" dedi Sawyer, beni işaret ettiğini hissettim. "Sadece Kıta'daki en büyük ejderhalardan birini değil, ikinci bir ejderhayı da kendine bağladı ve birkaç ay önce grifonlara karşı savaşa girip sağ çıktı. Sizin bölüğünüzde böyle şeyler oluyor mu?"

Etrafımızdaki öğrenciler sessizliğe gömüldüler. Bana bakan Aoife'nın kalemi bile defterinin üzerinde hareketsiz kalmıştı.

Tuhaf. Ve *yanlış*. Küçük grubumuzdaki hiç kimse orada aslında neyle karşı karşıya geldiğimizi bilmiyordu. Peki ya benim

sessizliğim? Kendimi korumaktan çok suç ortaklığı ediyormuşum gibi hissetmeye başlamıştım.

"Sen bir Sorrengail'sin, değil mi?" diye sordu Mirabel. "Generalin kızı?" Kaşlarını çattı. "Saçın seni ele veriyor."

"Evet." İnkâr etmenin faydası yoktu.

"Annen korkutucu biri," diye fısıldadı.

Kâtip yeniden parşömene yazmaya başlamadan önce ikimize de baktı.

Başımla onayladım. "Bu onun en belirgin özelliklerinden biridir."

"Hey, çocuklar?" Arkamızdaki Brisa sesini yükseltmişti. "Sanırım neden hiçbir yere varamıyormuşuz gibi hissettiğimizi anladım."

"Nedenmiş?" diye sordu Rhiannon omzunun üzerinden.

"Calvin haklı ama sen de haklısın. Bize iki farklı harita vermişler," dedi, o sırada ilkimiz tepeyi aştı... ve donakaldı.

Rhiannon grubun geri kalanını durdurmak için elini kaldırınca kalp atışlarım bile durma noktasına geldi.

Bir Turuncu Tokmakkuyruk –hayır, bu bir Akrepkuyruk'tu– tepenin diğer tarafında pusuya yattığı yerden bize gırtlaktan gelen bir sesle hırladı. Hareketini takip etmek için başımızı eğerken o doğruldu, ufuk çizgisini kaplayarak kuyruğunu sertçe salladı.

Baide. Jack Barlowe'un ejderhası. Ya da en azından eskiden öyleydi.

"Amari bize yardım etsin," diye fısıldadı Calvin, büyük bir panikle.

Nabzım hızla atıp beynim panikle savaşırken Kaori'nin bize öğrettiği gibi gözlerimi saygıyla indirdim. "Turuncular en öngörülemez olanlardır. Gözlerinizi indirin. Kaçmayın," diye fısıldadım. "Kaçarsanız sizi öldürür. Korkunuzu göstermemeye çalışın." Kahretsin, hangi bölüğün daha üstün olduğunu ve hangi ormanda olduğumuzu tartışmak yerine konuşmamız gereken şey asıl buydu.

İçgüdüsel olarak Tairn'e ulaşmaya çalıştım, başaramayınca göğsüm sıkıştı. Başka bir ejderha olsa bizi yakarak ejderhalarımızın öfkesini üzerine çekme riskini almayacağını düşünürdüm ama arkamızdaki öğrenciler işi değiştiriyordu. Ve geçen yıl Jack'i öldürdüğümden beri de tüm kartlar açılmıştı.

Baide'in kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve çimenleri düzleştirerek yüzümü yapış yapış yapan sıcak buhar patlamasına bakılırsa tam olarak kim olduğumu hatırlıyordu.

"Biniciler!" diye seslendi Rhiannon. "Ön tarafa geçin!" Belli ki o da aynı şekilde düşünüyordu. "Piyadeler, şifacıları ve kâtibi koruyun!" Gözlerini kaldırmamaya dikkat ederek yan gözle bana baktı. "Violet, belki de sen..."

Başımı yerden kaldırmadan Calvin'in önüne geçtiğimde bir hareketlilik görür gibi oldum. "Saklanmıyorum."

"Ne yapıyorsun? Seni yiyecek," diye fısıldadı arkamızdaki öğrencilerden biri. Sağıma baktım ve birkaç adım ötemdeki şifacı Dyre'ın ağzı bir karış açık hâlde Baide'e baktığını gördüm.

Turuncunun boğazından bir hırıltı yükselirken Dyre'ın tıbbi çantasının kayışını kavrayıp onu arkamıza çekerek Ridoc'a ittim, o da onu hızla güvenli bir yere gönderip yanıma geldi.

"Hayır, yemeyecek," dedi Sawyer, piyadeler arkamızda kalacak şekilde Ridoc'la birlikte ilerlerken. "Bu yüzden biz ön tarafı alıyoruz."

Baide başını çevirdi, sonra ağzını açıp dilini kıvırdığında hızlıca bir bakış attım, boynunu eğerken puslu altın gözlerinin kısıldığını, tipik bir şekilde saldırmak için başını eğmek yerine açısını değiştirdiğini gördüm...

Nefesim kesildi. "Rhi, tıpkı Solas gibi tam üstümüzden püskürtecek."

Rhi'nin durumu değerlendirip karar vermesi bir saniyeden kısa sürdü. "İkinci Kanat," diye bağırdı geriye doğru. "Durun ve piyadeleri olduğunuz yerde koruyun!"

Baide pençelerini yere geçirip tekrar dönerek bir hedef seçerken arkamızdaki hareketlilik kesildi.

"Bu... Bu..." diye kekeledi Calvin.

Rhi, "Gözlerini indir ve çeneni kapa," diye emretti.

"Tanrım, hepsi korku *kokuyor*," diye fısıldadı Ridoc sağımdan.

Sawyer, Rhi'nin solundan bana, "Sana tam olarak ne kadar kızgın olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Binicisinin üzerine bir dağ devirdi." Ridoc hepimiz hapı yutmuşuz gibi iç geçirdi, ben de aynı fikirdeydim.

Baide gerileyip başını bizim hizamıza indirdiğinde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Bizi yakmak için mükemmel bir açıydı bu ama bakma isteğime direndim ve gözlerimi önümdeki çimenlere diktim.

Rhiannon'dan başlayıp Sawyer'a doğru ilerleyerek her birimizi koklarken sıcak esintiyi üzerimizde hissettik. Piyade öğrencilerinden birkaç boğuk çığlık geldiğinde Baide nemli buharını üfledi, sonra tam önümdeyken tekrar nefes aldı.

Hızla çarpan kalbimle mücadele ediyordum. Geçen yıl ölümü kabul edebilirdim. Ama bu yıl... bu yıl, Kıta'daki en ölümcül ejderhalardan biriyle bağ kurmuştum.

Bu doğru. Benden nefret edebilirsin ama ben Tairn'e aitim.

Ben ölürsem Tairn'in de ölme ihtimali yüksekti ama ölmezse hiçbir ejderhanın onun gazabını göze alacağını sanmıyordum. Baide geri çekildi, sonra açık bir çeneyle ileri atıldı, dişlerini tam burnumun önünde kapattı ve yüzümü salya yağmuruna boğdu.

Lanet olsun.

Arkamızdan biri çığlık attı ve sonra da *kaçmaya* başladı.

Sessiz Öğrenci sola dönüp çimlerin arasından koşarken Calvin, "Hayır! Gwen!" diye haykırdı.

Baide'in kafası hareketi takip ederek sallandı ve çenesini açınca kalbim sıkıştı, gözümün önündeki dilinin yan tarafı kıvrıldı...

Rhi, "Yatın!" diye bağırırken diğer takım lideri Tomas, Gwen'in peşinden koşup birkaç adımda onu yakaladı ve benim Dyre'a yaptığım gibi üniformasından tutup onu geri çekti, emredildiği gibi yere yatarlarken onu Calvin'in üzerine fırlattı. Baide'in burun deliklerinde alevler göründüğünde Gwen, Calvin'in ayaklarının dibinde yere yığılmıştı.

Göğsüm yere değdiği anda etrafımızdaki havayı ısı kapladı ve arkamızdan gelen çığlık seslerini bastırabilirmiş gibi gözlerimi yumdum.

"Kuzey Esbenler'in, birleşmeden önce turuncu ejderhanın kuluçka alanı olduğuna inanılmaktadır ancak öngörülemeyen doğalarına uygun olarak sık sık aynı dağ sırasında yeni vadiler seçerler," diye fısıldadım ateş yanımdan geçerken; kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

Tairn bana güç aktarmaya başladığından ve mühür gücüm ortaya çıktığından beri bu tür bir dehşete tanık olmamıştım.

Alevler tükendi ve Baide çenesini kapadı, devasa başını bir kez daha önümüzde salladıktan sonra iyice çömelip doğrudan üzerimize havalandı. Zehirli dikenlerle kaplı kuyruğu bir adımlık mesafeye geldiğinde bakışlarımı kaçırdım.

Sonra gitti. Hepimiz ayağa fırladık ve biniciler koştular... ama hiçbir şey bulamadılar. Tomas'ın az önce durduğu kömürleşmiş yere ilk ulaşan Brisa oldu. Hâlâ tütmekte olan toprağa doğru uzanırken elleri titriyordu. Mide bulantısı içimi sararken ağzıma safra yükseldi ama kahvaltımı midemde tutmayı başardım.

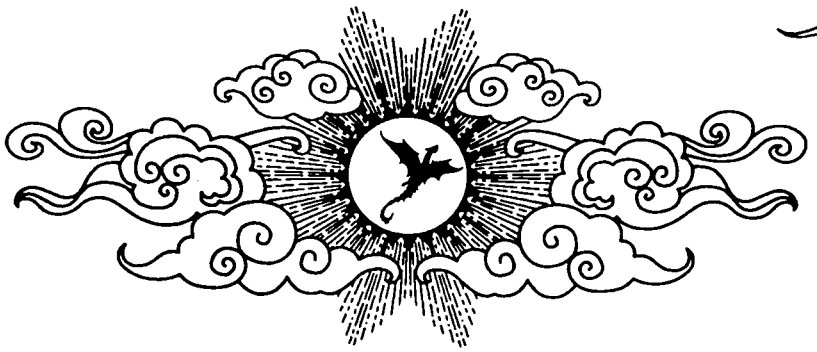
Mirabel o kadar şanslı değildi, birkaç metre ötedeki çimlere kustu.

"Tomas..." Cohen, Brisa'nın yanında diz çöktü.

Rhi, yumruklarını sıkmış hâlde dönerek dehşete düşmüş piyadelerin yüzüne baktı. "İşte bu yüzden," diye bağırdı, "*kaçmamalısınız!*"

İkinci sınıfta, sana cehennem gibi olduğunu söylemekten başka bir şey diyemeyeceğim bir ders var. Tek tavsiyem mi? Kimsenin ejderhasını kızdırma.

-BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA DOKSAN ALTI

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Ertesi gün güneş batıp da biz henüz herhangi bir çıkarma noktasına ulaşamadığımız için kara navigasyonu egzersizinde başarısız olduğumuz açıktı.

Çünkü iki lanet haritanın eşleştiğinden emin olmak için durmamıştık ve şimdi nerede olduğumuza dair hiçbir fikrimiz yoktu. Ayaklarım su toplayalı ve kabarcıklar patlayalı çok olmuştu, dün gece yerde uyuduğum için kemiklerim ağrıyordu ve sabaha yine amaçsızca dolaşmak için burada bir gece daha geçirme fikri hüsran dolu bir çığlık atmak istememe neden oluyordu.

Kara navigasyonu gibi basit bir şey nasıl olmuştu da bizi bu kadar dağıtabilmişti?

Geri dönmüş, haritaların birinde varmış gibi görünen iki dereyi geçmiş ve şansımıza, yakınlardaki bir ineğin yorgun, aç öğrencilerden daha lezzetli göründüğüne karar veren huysuz bir Kızıl Hançerkuyruk'la burun buruna gelmekten kıl payı kurtulmuştuk.

Derme çatma kampımızın biraz aşağısındaki ağacın gövdesine yaslanıp Ridoc'tan nöbeti devralırken bir sürü yeni insan tanıdığımı fark ettim. Her ne kadar akademideki en büyük bölük olsalar da, herhangi bir zamanda binden fazla öğrencileri

olsa da, piyadeler Basgiath'ta biniciler kadar sık ölmüyordu ama ya birliklerine ulaştıklarında? Yaklaşan savaş onları çok hızlı yok edecekti.

Ridoc ayağa kalkarken pantolonundaki otları silkeleyerek, "Yemek yedin mi?" diye sordu.

"İşim bitince bir şeyler yerim." Çantamı omuzlarımdan indirip yanıma koydum. İki gündür sadece yürüyüş yapmıyordum, ders kitaplarımı da sırtımda taşıyordum. Hepimiz taşıyorduk. "Piyadeler epey tavşan yakaladı, her an hazır olabilir."

"Bu konuda bizden çok daha iyiler," diye itiraf etti isteksizce, saçlarını karıştırarak. "Sonsuza kadar burada dolanmamıza izin vereceklerini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Bence bize verdikleri şeyin etkisi kaçınılmaz olarak geçecek." Başımı çevirdiğimde Dyre'ın elinde bir tabak ve yanında Rhiannon'la bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Ejderhalarımız iki haritayı karşılaştıracak kadar bile ortak iş yürütemediğimiz için yok olmamıza izin vermez. Belki de verirler. İnatçılığımız Tomas'ın hayatına mal olduğu için bunu hak etmiş olabiliriz."

"Bu..." Yanımıza gelen ikiliye el sallayarak iç geçirdi. "Hey, Rhi. Ben de tam bu tatbikatların biraz acımasız olduğunu söylüyordum, sence de öyle değil mi? İşkence alıştırmasını anlıyorum. Arazide gezinmeyi de anlıyorum. Tutsaklıktan kaçma eğitimine de razıyım. Hatta hangi böceklerin yenilebilir olduğunu öğrenmek bile mantıklı olabilir. Ama diğer ejderhalar düşman hattının gerisinde bizi öldürmek için beklemiyordur ya."

"Bilsen şaşırırsın," diye mırıldandım, yorgunluktan dilim çözülmüştü.

"Ne?" diye sordu Rhi.

"Yani, dışarıda ne olduğunu gerçekten bilmiyoruz, değil mi?"

"Umarım ateş püskürten grifonlar yoktur," dedi Ridoc.

"Doğru." Rhiannon başını eğip yüzümü inceledi, ben de hemen omuzlarımı silktim.

"Merhaba, Dyre." Gülümsemeye çalıştım.

"Sana yemek getirdim." Bana hak etmediğim bir saygıyla bakıyordu.

"Bunu yapmana gerek yoktu," diye cevap verdim.

"Sana hayatımı borçluyum, Öğrenci Sorrengail." Bana bir tabak kızarmış tavşan uzattı. "En azından sana yemek getirebilirim."

"Teşekkür ederim." Tabağı kucağıma koydum. "Bana bir iyilik yap ve bir dahaki sefere başını eğik tut." Piyadelerin bizden üstün olduğu başka ne vardı biliyor musunuz? Her an göreve çıkabilecekmiş gibi çantalarında sefertası da dâhil olmak üzere temel bir dizi hayatta kalma teçhizatı taşıyorlardı. Kesinlikle birbirimizden öğreneceğimiz birkaç şey vardı.

"Neye ihtiyacın olursa. Hizmetindeyim. Sana bir hayat borcum var."

Ben borcunun olmadığını söyleyemeden Ridoc onun sırtını sıvazladı. "Ben dostumuz Hayat Borcu'nu kampa geri götüreceğim."

Teşekkür ederek başımla onayladım ve ikisi birlikte yokuş yukarı kampa doğru uzaklaştılar. Dyre tatlı biriydi ama bu kahrolası ormanda kaybolduğumuz iki gün boyunca ayağımıza dolanıp durmuştu.

Rhi yanıma oturup saç örgülerini bir omzunun üzerinden atarak, "Dışarıda ne olduğunu biliyorsun," dedi.

"Ne?" Elim ayağım birbirine dolaştı, az kalsın tabağı düşürüyordum.

"Grifonlar tarafından saldırıya uğradın." Bacaklarını uzattı ve bana şüpheyle baktı. "Yani dışarıda ne olduğunu gerçekten biliyorsun... değil mi?"

"Evet." Başımı biraz fazla hızlı sallayarak onayladım, sonra kocaman esnerken ağzımı elimle kapadım. Artık takatim kalmamıştı ama nöbeti tamamlamak için birkaç saat daha dayanabileceğimden emindim.

Kaşlarını kısa süreliğine çattı ama ifadesi netti. "Nöbet bende. Vücudunun fazladan uykuya ihtiyacı var."

"Ben tutarım," diye itiraz ettim.

"Yapabilirsin ama takımımın ihtiyaçlarını karşılamak benim görevim ve senin de uykuya ihtiyacın var. Bunu bir emir olarak kabul et." Sesi itiraza yer bırakmayacak kadar sertti. Konuşan en iyi arkadaşım değil, takım liderimdi.

"Öyle olsun." Ayağa kalktım, bir elimle tabağı tutarken diğer elimle deri kıyafetimdeki otları temizledim, sonra ona zoraki bir gülümsemeyle bakıp kampa doğru döndüm.

"Vi?"

Arkama baktım.

"Sende bir şeyler var," dedi sessizce ama ses tonunda şüphe götürmez bir sertlik vardı. "Döndüğünden beri Andarna'yı neredeyse hiç görmedim, onca insan arasından *Imogen*'la birlikte koşuyorsun, Xaden'la aranızda olanları anlatmıyorsun ve Savaş Oyunları hakkında konuşmuyorsun. Herkesten uzaklaştığını fark etmediğimi düşünebilirsin ama fark ediyorum. Bizimle neredeyse hiç yemek yemiyorsun ve Chantara'ya gizlice gitme fırsatını yakaladığımız her seferde sen odana kapanıp kitap okuyorsun." Elini çimlerin üzerinde gezdirerek başını iki yana salladı. "Eğer konuşmaya, bana neler olduğunu anlatmaya hazır değilsen, bunun sorun olmadığını bilmeni isterim..."

"Ben..." İnkâr etmeye çalışırken midem kasıldı.

"Yapma," diye yumuşak bir şekilde sözümü kesti, gözlerini gözlerime dikti. "Hazır olduğunda burada olacağım çünkü arkadaşlığın benim için çok değerli. Ama lütfen, bu arkadaşlığın hatırına, yalan söyleyerek beni aşağılama."

Ben bir yanıt bile düşünemeden o gözlerini kaçırdı.

O gece hiç uyumadım ama en azından kâbus da görmedim.

Ertesi sabah, başarısızlığımız konusunda söyleyecek sözü olan profesörler at ve araba konvoyu eşliğinde bulunduğumuz yere geldiler.

"Hadden Ormanı'ndaydınız ama hiçbiriniz bunu anlayacak kadar uzun süre iş birliği yapamadı. Belli ki birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz var." Grady her atlıya bir su matarası uzattı ve piyade profesörü de aynı şeyi kendi öğrencileri için yaparken gülümsedi. "En iyi takımlarımız olduğunuz için hayal kırıklığına uğradığımı inkâr edemem ama en azından çoğunuz hayatta kaldınız."

O hayal kırıklığına uğramıştı ama Tomas ölmüştü.

Deri mataranın tıpasını açıp içmeye başladım, tatlı ve adını koyamadığım bir aroma aldım.

"Bir dahaki sefere erzakınız olduğundan emin olacağız," diye söz verdi. "İlk seferinde nasıl davranacağınızı görmek istedik ve artık biliyoruz."

İlk sefer. Harika. Bunu tekrar yapmamız gerekecekti.

Ejderha bağlarımın üzerindeki örtü kalktı ve damarlarıma güç doldu. Yeniden kendim gibi hissediyordum.

"*Tairn.*"

"*Arkandayım,*" diye cevap verdi. Kanat çırpışları havayı doldurdu ve ejderhalarımız ağaçların yanma inerken güçleriyle toprak titredi, atlar huzursuzca kıpırdandı.

"Lanet olsun," dedi Calvin usulca, diğer öğrencilerle birlikte geri çekilirken.

"Onlara alışmak zorunda kalacaksın." Ridoc takım liderinin omzuna vurdu. "Mezun olduktan sonra görev emirlerinizi aldığınızda hepinizin görev yaptığı karakollarda olacaklar."

"Doğru... ama bu kadar yakın mı olacaklar?" diye fısıldadı.

Ridoc, "Muhtemelen daha yakın," diye fısıldadı ve başını salladı.

Siyah kıyafetler içindeki yedimiz vedalaşıp ejderhalarımızın yanına gittik.

"Bağlarımızı elimizden almaları başka kimseyi rahatsız etmedi mi? Ya mühür güçlerimizi? Hele bir de hiçbir şey olmamış gibi onları geri vermeleri..." Sawyer başını iki yana salladı. Adımlarının ritmi bile öfkeliydi.

"Sanki haklarımız ihlal edilmiş gibi, değil mi?" dedim.

"Kesinlikle," diye katıldı. "Bu bir kere yapmaları istedikleri zaman yapabilecekleri anlamına gelir."

"*Bu yıl yeni bir gelişme bu,*" dedi Tairn, gözlerini Profesör Grady'ye dikerek. "*Hiç hoşlanmadığım bir gelişme. Seni duyabiliyordum, hissedebiliyordum ama cevap veremiyordum.*"

"Tairn'in de hoşuna gitmemiş." Tanrılar aşkına, çok yorgundum. Önderler neden bizi zayıflatmak için yollar geliştirsindi ki? Çünkü en büyük güç ve destek kaynaklarımdan –Tairn ve Andarna'dan– ve güvendiğim gücün kendisinden koparılmak zayıf hissetmeme neden olmuştu.

"Gördün mü?" dedi Rhiannon. "Bana inanmadığını biliyorum ama sana bu yıl işlerin tuhaf olduğunu söylemiştim. Korumalı revir kapıları? Bağlarımızı kesmek için geliştirilen iksirler? Değerlendirmede neredeyse suikasta uğruyordun."

"Panchek bunun annemden intikam almak isteyen birinin işi olduğunu düşünüyor, ayrıca ben sana inanmadığımı söylemedim," diyerek seçilmiş gerçeklerle karşılık verdim.

"Pek bir şey söylemiyorsun zaten." Bana bir bakış attı.

Ondan sır saklamak arkadaşlığımızı yok edecekti. Daha şimdiden yıpranmaya başladığını hissediyordum. Rhiannon sabırlı olmaya çalışıyordu ama sorunları çözmek onun doğasında vardı ve ben büyük bir sorundum.

Yanma yaklaştığımda Tairn omzunu indirdi.

Üstüne binmek için gereken enerjiyi toplayarak, "*Lütfen bana Sgaeyl'i gördüğünü söyle,*" dedim. Nasıl olduğunu bilmiyordum ama sırtına tırmanmayı ve eyere yerleşmeyi başardım.

"*Birkaç saatliğine gördüm. Senden uzakta olmaya razı olduğum tek zaman buydu ve o da Baide uzaklaştıktan sonra oldu.*"

"*Çoktan gittiler, değil mi?*" Neden kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissediyordum? Xaden'ı özlemek mantıksız, sinir bozucu ve biraz da acınası bir şeydi ama bu duyguyu içimden atamıyordum.

"*Onları bir hafta sonra göreceğiz.*"

Peki neden içten içe göremeyeceğimizi hissediyordum?

Babam benim de onun gibi piyade olmamı umuyordu. Binicilerin kendini beğenmiş ukalalar olduğunu düşünürdü ve hakkını vermek lazım... gerçekten de öyleyiz.

–TEĞMEN XADEN RIORSON'IN ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIĞI, KURTARILMIŞ MEKTUPLARDAN

ON ALTINCI BÖLÜM

Döndüğümüzde yalnızca Arşiv'i ziyaret edebilecek kadar zamanım kalmıştı, ben de öyle yaptım. Xaden'ı göremeyeceksem zamanımı araştırma yaparak geçirebilirdim. Temizlenip aşağı inene kadar akşamüzeri oldu ve Jesinia'nın Aoife'yla birlikte masalardan birinde çalıştığını görünce gülümsedim.

Aoife ayak seslerimi duyunca başını kaldırdı ve Jesinia'ya da haber verdi. Bana el salladıklarında aynı şekilde karşılık verdim.

İkisi hızlıca konuştuktan sonra Aoife ayağa kalkıp Arşiv'in arka tarafına giderken ben de çalışma masasının önünde durup geri getirdiğim kitabı çıkardım. Sonra Jesinia elinde Aoife'nın kara navigasyonu alıştırması sırasında yanında taşıdığı deftere benzeyen bir defterle yanıma geldi.

Çalışma masasına vardığında işaret diliyle, "Pazar günü burada ne işin var?" diye sordum.

Defteri masanın girintili çıkıntılı meşe yüzeyine bıraktı ve işaret dilinde konuşmak için ellerini kaldırdı. "Aoife'nın notlarını dosyalanacak resmî rapora dönüştürmesine yardım ediyorum. Kısa bir mola verdi. Neler kaydettiğini görmek ister misin?" Defteri alıp bana uzattı.

"Elbette." Başımla onayladım, sonra defteri alıp Aoife'nın düzgün el yazısına göz gezdirdim. İnanılmaz derecede doğruydu ve benim fark etmediğim küçük ayrıntılar da not almıştı. Mesela iki piyade öğrencisi kendi takımlarındaki görevleri bu olduğundan, şifacılara yardımcı olmayı teklif etmişti. Her görev için belirlenmiş rolleri vardı. Jesinia'yla konuşmak için defteri iade edeceğim kitabın üstüne koydum. "Bu inanılmaz."

"Doğru olduğunu duyduğuma sevindim." Yalnız olup olmadığımızı kontrol eder gibi omzunun üzerinden baktı, yalnızdık. "Asıl zor olan sadece yorumdan ibaret şeyler yazmak değil, gerçeği aktarmaktır. Hikâyeler kimin anlattığına bağlı olarak değişebilir."

Ah bir bilseydi. Jesinia gibi biri nasıl mezun olup Markham gibi birine dönüşürdü? Vazgeçmeye vakit bulamadan, "Acaba... Jacek hangi kitabı istediği için öldürüldü?" diye soruverdim.

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "O öldürüldü mü?"

Başımla onayladım. "Biz Markham'ın onu götürdüğünü gördükten birkaç gün sonra."

Yüzü cübbesiyle aynı renge döndü. "Var olmayan bir sınır saldırısıyla ilgili kayıtları arıyordu. Ona böyle bir kayıt olmadığını söyledim ama üç kez daha geldi, olayda ailesi öldüğü için bu saldırıdan çok emindi. İsteğini kaydettim ve ona yardımcı olacağını düşünerek emir komuta zincirimdeki üstüme gönderdim ama..." Başını iki yana sallayıp ellerini indirdi, gözyaşlarını engellemek için gözlerini kırpıştırdı.

"Bu senin hatan değil," desem de cevap vermedi ve geçen yıl benim de Markham tarafından götürülebileceğimi fark ettim ama götürülmemiştim. Ve bunun tek bir mantıklı açıklaması vardı. Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olmak için hızla etrafımıza baktım. "Geçen yıl, kayıtlarınızda bulunmayan bir kitabı istediğimde bunu kaydetmedin."

Gözleri irileşti.

"Değil mi?" İşaret diliyle konuşurken ellerim titriyordu. Kahretsin. Bu kötü bir fikirdi. Onu bu işe bulaştırırsam o da tehlikede olacaktı. Ama aynı zamanda aradığım şeyi bulmama yardım edebilecek en doğru seçenek de oydu ve sadece birkaç ayımız kalmıştı.

"Kaydetmedim."

"Neden?" Bilmek zorundaydım. Her şey onun cevabına bağlıydı.

"İlk başta kitabı bulamadığım ve utandığım için kaydetmedim." Yüzünü buruşturdu. "Sonra da... bulamadığımdan." Omzunun üzerinden boş Arşiv'e baktı. "Navarre'daki neredeyse her kitabın bir kopyası burada olmalı ama sen bana bizde olmayan bir kitabı okuduğunu söyledin."

Başımla onayladım.

"Sonra da Wyvernleri araştırdım." Harfleri tek tek işaret etti çünkü bu kanatlı yaratıklar için özel bir işaret yoktu. "Ve hiçbir şey bulamadım. Senin okuduğuna benzer bir folklor kaydımız yok."

"Biliyorum." Kalbim daha hızlı çarpmaya başladı. Tehlikeli bir bölgeye giriyorduk.

Başlığının altında kaşlarını çattı. "Başka bir binici olsaydın hafızanın zayıf olduğunu ve başlığı, hatta konuyu yanlış anladığını düşünürdüm. Ama sen... sensin."

Tek bir kelimeyi bile kaçırmaması için işaret dilinde yavaşça konuştum. "Başlık yanlış değildi. Kendi kopyamı buldum."

Derin bir nefes aldı. "Bu da demek oluyor ki arşivlerimiz eksik. Kaydını tutmadığımız kitaplar var."

"Evet." İşte şimdi ihanet sınırına girmiştik. Ona çok fazla şey söyleyemezdim; sadece kendi güvenliği için değil, her ihtimale karşı... onun hakkında yanılıyor olabilirdim.

"Daha geniş bir folklor koleksiyonu için diğer kütüphanelere talep gönderdim ancak gelen yanıtlar en kapsamlı seçkinin bizde olduğunu açıkça ortaya koydu." Alnı endişeyle kırıştı.

"Evet." Tanrılar aşkına, benim söylememe bile gerek kalmadan çıkarımları kendi yapıyordu. "Ne yaptığını bilen var mı?"

"Sınır bölgelerinden unutulmuş folkloru toplamanın kişisel tutkum olduğunu söyledim." Yüzünü buruşturdu. "Sonra da mezun olabilmek için üçüncü yılımda yeni bir kitap derlemeyi düşündüğümü. Yani yalan söyledim." Dudakları gerildi ve ellerini indirdi.

"Son zamanlarda ben de bunu çok yapıyorum." Hâlâ yalnız olduğumuzdan emin olduktan sonra devam ettim. "Bu yıl istediğim herhangi bir kitabı kaydettin mi?"

"Hayır."

Yüce Dunne aşkına. Kuralları çiğnerken yakalanırsa sadece üstat olma şansını kaybetmekle kalmaz, okuldan da atılırdı; ya da daha kötüsü olurdu. Eğer doğruyu söylüyorsa benim için şimdiden çok fazla şeyi riske atmıştı.

"Bir şey arıyorsun. Münazaraya hazırlandığın yalanını söylediğin anda anladım bunu." Gözlerime baktı. "Çok kötü bir yalancısın, Violet."

Güldüm. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Bana ne aradığını söyleyebilir misin? Benimle aynı şeyi düşünüyorsan isteklerini kaydetmeyeceğim."

"Neymiş o?"

"Arşivimizin eksik olduğunu, bunun ya bilgisizlik yüzünden..." Derin bir nefes aldı. "Ya da bilhassa böyle yapıldığını."

"Bana yardım etmek sana zarar verebilir." Nabzım hızlandı. "Seni öldürebilir. Seni tehlikeli bir şeyin içine sokmak haksızlık olur."

"Kendi başımın çaresine bakabilirim." Çenesini kaldırdı ve hareketleri sertleşti. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

Onu daha fazla tehlikeye atmadan ne söyleyebilirdim ki? Ya da ifşa olma riskine girmeden? Dain'i ya da herhangi bir hafıza okuyanı zihninden uzak tutup tutamayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yani savaşlar ya da Veninler hakkında bir

şey söylemeyeceğim açıktı. Ama zaten ihtiyacım olan şey bu değildi. "İlk Altı'nın koruma duvarlarını nasıl inşa ettiğine dair elinizdeki en kapsamlı metinlere ihtiyacım var."

"Koruma duvarları mı?" Gözleri alev almış gibiydi.

"Evet." Bu, savunmamızı nasıl güçlendirebileceğimizi araştırmak istediğimi söyleyerek açıklayabileceğim bir talepti... Tabii Jes birine söylerse. "Ama kimse sorduğumu, araştırdığımı bilmemeli. Hayatım ve çok daha fazlası buna bağlı. Metin ne kadar eski olursa o kadar iyi."

Hayatımın en uzun dakikası gibi gelen bir süre boyunca başını çevirip başka tarafa baktı. Durup düşünmeye, bunun ikimiz için de ne kadar kötü sonuçlanabileceğini hesaplamaya hakkı vardı. Bu bir hafıza kaybı değildi, bir arkadaşının yaptığı isteği kaydetmeyi unutmak değildi. Bu onun bölüğüne, eğitimine ihanetti. Gözlerime baktı. "Şu anda Aoife'nın görmesi ihtimalini göze alamam ama bu hafta aklıma gelen kitabı bulurum. Sadece bir kitabın ortadan kaybolması riskini göze alabilirim. Cumartesi günleri genelde Arşiv'de çalışıyorum, ortalık sakin oluyor. O zaman getir, eğer ilkinde aradığın şey yoksa sana bir tane daha veririm. Sadece cumartesi günleri." Son iki kelimeyi işaret diliyle söylerken kaşlarını kaldırmıştı.

"Ortalık sakin olduğu zaman." Anlayışla onayladım, midem umut ve korkuyla çalkalanıyordu; ona zarar vermekten korkuyordum... ya da daha kötüsünden. Omzunun üzerinden bakınca Aoife'nın bize doğru geldiğini gördüm. "Aoife geliyor," diye işaret ettim, ellerimi diğer kâtibin göremeyeceği bir yerde tutarak. "Teşekkür ederim."

"Ama karşılığında istediğim bir şey var," dedi hızlıca, Aoife'nm görmemesi için hafifçe eğilerek.

"Ne istersen."

Pazartesi günü, ilk tur mücadelelerin açıklanmasını izlerken Rhi, "Sence Sloane'un şansı var mı?" diye sordu.

Sanki mindere çağrılacak olan benmişim gibi midem bulanıyordu. Kahretsin, Sloane'un yerine benim adımı söyleyeceklerini bilseydim kendimi daha iyi hissederdim.

"O kazanacak," diye dürüstçe cevap verdim.

Aaric minderdeki yerini alırken Xaden'ın yatağıma bıraktığı son mektubu –şimdiden dört kez okumuştum– cebime koydum. Etrafa bakındım, Eya'nın Birinci Takım'la birlikte beklediğini görünce ona gülümsedim, o da bana aynı şekilde karşılık verdi. Tükenmenin kıyısından döndüğüm gün bana yardım ettiğinden beri garip bir ilişki geliştirmiştik. Arkadaş olmasak da en azından birbirimize arkadaşça davranıyorduk.

Mektuba göre Xaden, Eya'yı on yaşından beri tanıyordu. Eya'nın annesi Tyrrendor hükümetinde aktif olarak çalışıyor, binici olmasına rağmen konseyde yer alıyordu ki bu pek rastlanan bir şey değildi. Aslında aristokrat ailelerin üyelerinin çoğu tıpkı Xaden'ın babası gibi piyade olarak hizmet etmeyi seçiyordu çünkü binicilerin, ailelerinin yerlerini almaları istenmiyordu. Bir piyade subayının kabul edebileceği birkaç yıllık göreve kıyasla bizim görevimiz ömür boyu sürüyordu, ayrıca bir kişinin elinde bu kadar güç olması her kralı korkuturdu.

"Sana her konuda yalan söylediği hâlde onu affettin, öyle mi?" Rhi cebime anlamlı bir bakış attıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve minderin kenarında birbirlerini itip kakan birinci sınıf öğrencilerine ters ters baktı. "Tepişmeyin!"

Ânında durdular.

"Etkileyici." Sırıttım ama suratım yine asıldı. "Birbirimizi haftada sadece bir kez gördüğümüz için onunla bir şeyler konuşmak epey zor oluyor."

"Lanet olası birinci sınıflar," diye mırıldandı, sonra bana baktı. "İyi bir noktaya değindin. Ama bu hafta sonu biraz zamanınız olmalı. Ridoc dün Nolon'u gördüğünü söyledi mi?"

"Sadece birinci sınıflardan birini revire götürmesi gerektiğini söyledi," dedim tek kaşımı kaldırarak.

"Trysten." Başını salladı. "Şu saçları sürekli gözüne giren oğlan."

"Adı her neyse işte. Ön kolunu kıran çocuk." Adını bilmek istemiyordum. Kendimi şu an minderin diğer tarafında gergin bir şekilde ileri geri sallanan Sloane'a karşı yeterince sorumlu hissediyordum zaten. Daha fazla birinci sınıfa duygusal olarak bağlanmak iyi bir fikir değildi. "Ridoc, Nolon'un onlarla akşam yemeğinden sonraya kadar *görülmediğini* ama revirde sadece bir avuç öğrenci olduğunu söyledi."

"Ve revirin arka tarafındaki, Varrish'le birlikte gizli tuttukları odadan çıktığında yanında en az onun kadar bitkin görünen, havaya hükmeden biri vardı," diye araya girdi Ridoc. "Belli ki Nolon bu ara pek de iyi iş çıkarmıyor. O adamın bir ay izne ihtiyacı var."

Aaric rakibinin çenesine öyle bir yumruk indirdi ki çocuğun kafası geriye savruldu.

"Buna yedi veriyorum," diye bağırdı Ridoc kenardan.

"On üzerinden mi? Bence sekiz," diye karşı çıktı Rhiannon'ın diğer tarafındaki Sawyer. "Mükemmeldi." Sonra sesini alçalttı ve sadece dördümüz için ekledi: "Ben hâlâ işkence teorisine devam ediyorum. Bahse girerim orada grifon binicileri falan vardır."

Rhiannon sesini daha da alçaltarak, "Sence orada insanlara gerçekten işkence mi ediyor?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok." Aaric, Xaden'ın bile saygı duyacağı hızlı bir hamleyle rakibinin boğazına dirsek atarken şaşkınlıkla baktım. "Böyle bir şey yapacak olsalardı ana sorgu odalarını kullanırlardı diye düşünüyorum. Okulun altındakileri."

"İşte bu dokuzu hak ediyor," diye seslendi Sawyer.

"Dokuz!" Ridoc da aynı fikirdeydi, iki elinin de başparmağını havaya kaldırmıştı.

Güldüm, sonra Aaric avucunun ayasıyla rakibinin burnuna vurup kırınca inledim. Emetterio maçın bittiğini ve onun galip geldiğini ilan etti ve birinci sınıf öğrencisi elini kan fışkıran burnundan çekmeden minderden kalkma nezaketini gösterdi.

Çok fazla kan vardı.

Sawyer ve Ridoc alkış tutarken aynı anda skorları haykırdılar.

"Tanrılar aşkına, bu oğlan dövüşebiliyor." Aaric takımdaki yerini alırken Rhi yavaşça başıyla onayladı.

"Eh, en iyi öğretmenlerden eğitim aldığında böyle oluyor," diye fısıldadım, bu sırrı o da bildiği için minnettardım.

"Babacığı onu aramaya gelmedi mi?" Bana baktı.

"Görünüşe bakılırsa hayır."

Etrafımızdaki müsabakalar sona erdi ve profesörler bir sonraki grubu çağırdı.

"Sloane Mairi ve Dasha Fabrren," diye bağırdı Emetterio.

"Hey, Rhi?" Yutkundum. Takımlar yer değiştirse de bizim takım minderinden ayrılmadı. Geçen yılın Demir Takım armasını almanın avantajıydı bu.

"Efendim?"

"Sloane'un kazanacağını söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet, on dakika önceki yorumunu hatırlıyorum," diye dalga geçti. Birinci sınıf öğrencilerimizden birkaçı Sloane'un sırtını sıvazladılar ve o önümüzdeki mindere çıkarken cesaret verici sözler olduğunu umduğum bir şeyler söylediler.

"Evet. Pekâlâ..." Kahretsin, ona söylersem beni ihbar etmesi gerekir miydi? Yapmazdı, sorun da buydu zaten. İstesem lanet Arşiv'e gizlice girmeme bile yardım ederdi.

Yalan söyleyemiyorsan mesafe koy. Ama bu ona yalan söylemek zorunda olmadığım şeylerden biriydi.

Dasha minderde Sloane'un karşısına geçti, parlak siyah saçları alnının ucundan ensesine kadar tek bir çizgi hâlinde örülmüştü. Ufak tefekti ve hâlâ yeterince güneş görmemiş bir

birinci sınıf öğrencisi gibi solgundu ama Sloane gibi yemyeşil kesilmemişti.

Dasha'nın dudaklarında, bu sabah onlar gelmeden önce takımının kahvaltı masasına koyduğum tepsideki donmuş çöreklerden yediğini belli eden hafif bir kızıllık vardı. Şöyle bir baktım da takımındaki herkesin dudağında aynı kızıllıktan vardı.

Eh, ne yapalım. Dasha'nın hangisini yiyeceğini bilemezdim. "Fikrini değiştirip kaybedeceğini söyleyeceksen sakın yapma." Rhiannon başını iki yana salladı. "Bu sefer çok gerginim."

"Ben de," dedi Imogen, sağ tarafımdaki boş yere geçerek.

Onun yanındaki Quinn, "Ben de aynı şekilde," dedi. "O kız alelade bir birinci sınıf değil."

"Hayır," diye katıldım ve Dain'in yandaki minderden izlediğini fark ettim. Geçen yıl bir ara onunla ilişkim olmasını umduğuma inanamıyordum. "Rhi." Sesimi alçalttım. "Kaybetmeyecek."

Gözlerini kıstı. "Ne yapacaksın?"

"Bilmezsen, bunu ihbar etmediğin için kendini suçlu hissetmezsin. Sadece bana güven." Elimi olabildiğince soğukkanlı bir şekilde cebime sokup küçük cam şişenin tıpasını açtım. İki kız başlarını sallayıp dövüş pozisyonu aldılar.

Rhi gözlerime baktı, sonra da başını iki yana sallayarak maçı izlemeye döndü.

Birinci sınıflar minderde birbirlerinin etrafında dönüyorlardı, şişeyi elimde dikkatlice çevirerek renksiz bir toz olduğunu bildiğim şeyin avucumla parmaklarım arasındaki kıvrımlara dökülmesine izin verdim. Dasha ilk hamlesini yapıp Sloane'un yanağına bir yumruk atarken ben de elimi yumruk yapıp yanıma indirdim.

Sarışının yanağı yarıldı.

"Siktir," diye mırıldandı Imogen. "Hadi, Mairi, ellerini kaldır!"

Arkamızdaki minderden bir çığlık geldi. O tarafa dönmemizle yerden rakibine cansız gözlerle bakan bir birinci sınıf öğrencisi gördük. Lanet olsun. Bir müsabaka sırasında rakibini öldürmek alkışlanmazdı. Ama cezalandırılmazdı da. Kanatları güçlendirmek adı altında bu minderlerde kaç düşmanlık ölümle son bulmuştu kim bilir.

Birden planlarım konusunda kendimi daha az suçlu hissettim.

Kızlar minderde tekrar daire çizdiler ve Dasha yüksek bir tekme atarak Sloane'un yüzünün sağlam tarafına öyle sert vurdu ki Sloane'un kafası yana doğru savruldu, ardından vücudu da onu takip ederek mindere sırtüstü düştü.

"Beklediğimden daha hızlı oldu," dedi Rhi, endişeli bir sesle.

"Benim de." Kapalı yumruğumu ağzıma götürdüm ve ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim. Dasha, Sloane'un peşinden yere eğilirken hissettiğim kadar endişeli görünmeye çalışıyordum. Sadece birkaç adım ötedeydiler, yani en azından minderin etrafında dolanmak zorunda kalmayacaktım. Imogen'a sessizce, "Çömel," dedim.

Soru sormadan çömeldi. "Hadi, Mairi!"

Dasha bir yumruk daha, sonra bir tane daha ve bir tane daha indirirken Sloane'un sersemlemiş yüzündeki ifadeyi görünce panikle boğazım düğümlendi. Mindere kanlar sıçramıştı.

Evet, bu kadarı yeterdi.

Dasha'nın nefes vermesini bekledim ve sonra avucumu hafifçe açıp öksürdüm. Sertçe.

Dasha nefes alıp bir yumruk daha attı.

Sonra başını iki yana salladı, gözleri parlıyordu.

"Ayağa kalk, Sloane!" diye haykırdım gözlerinin içine bakarak.

Dasha poposunun üzerine düştü, başı sanki alkol almış gibi sallanırken hızla gözlerini kırpıştırdı.

Sloane yana yuvarlanıp avuçlarını minderin üzerine koydu.

"Şimdi," diye emrettim ona.

Öfke dolu bakışlarla Dasha'ya saldırdı.

Dasha yumruğunu sallasa da Sloane omzunu Dasha'nın karnına gömdüğü için savurduğu yumruk Sloane'a ulaşamadı. Bu darbeyle Dasha'nın nefesini kesmiş olmalıydı.

Güzel. Sadece bir saniyesi daha vardı. Belki iki.

Sloane, Dasha'nın arkasına geçti ve onu şimdiye kadar gördüğüm en zayıf kurt kapanına aldı. Ama işe yarıyorsa ne âlâ.

"Pes et!" dedi Sloane.

Dasha sırtını kamburlaştırdı, gücü ve odağı geri geliyordu.

"Pes et!" Sloane bu kez bağırarak söylemişti, nefesimi tuttum.

Tanrılar aşkına, yanlış değerlendirdiysem ve Dasha tekrar üstünlüğü ele geçirirse...

Dasha sonunda elini mindere indirdi ve iki kez vurdu.

Emetterio müsabakayı bitirirken omuzlarım büyük bir rahatlamayla çöktü.

Imogen bana bakmadan, "Sen ne yaptın öyle?" diye fısıldadı.

"Yapılması gerekeni." İkimiz de birinci sınıfların yaptığı gibi ayağa kalktık ama onların aksine biz ayağa kalkarken tökezlemedik.

"Xaden gibi konuşuyorsun," dedi Imogen.

Bakışlarım ona kaydı.

"Sakin ol. Bu bir iltifat." Gülümsedi. "Liam şu anda tahmin edemeyeceğin kadar minnettardır."

Boğazımdaki yumruyu yutkundum.

Rhiannon bana yan yan bakarak, "Çok kötü değil," dedi, sonra Sloane'un takımımızdaki diğer birinci sınıflarla birlikte yerini almasını izlemeye koyuldu. "İyi de değil."

"Maça altı veriyorum," dedi Ridoc. "Yani, kaybetmediği için beşin üzerinde olması lazım."

Bir sonraki çift mindere çıktı.

Günün müsabakaları bitince Imogen'e baktım ve başımla Sloane'u işaret ederek o tarafa doğru ilerledim. Omzumun üzerinden Rhiannon'a, "Bana bir saniye ver," dedim.

Imogen bana yetişmek için koştu.

Minderin köşesine geldiğimizde, "Mairi," dedim ve parmağımla gelmesini işaret ettim.

Sloane çenesini havaya kaldırdı ama en azından sözümü dinleyip yanıma geldi. Bu, salonda haykırarak ilan etmek isteyeceğim türden bir konuşma değildi.

"Of." Imogen yaklaşırken kızın sağ gözünü işaret etti. "Şişip kapanacak."

"Kazandım, değil mi?" Sloane'un sesi titriyordu.

"Kazandın çünkü senin için Dasha'yı etkisiz hâle getirdim." Sesimi alçak tutarak avucumu iyice açtım, tenime yapışmış ışıltılı tozun birazı hâlâ duruyordu.

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Bunu kendi hakkımla kazandım."

"Tanrılar aşkına, keşke bu doğru olsaydı." Nefesimi verdim. "Ardaz tozu, önceden verilmiş bir doz öğütülmüş lilibelle birleştiğinde, doza bağlı olarak insanı bir, belki de iki dakika boyunca sersemletir. Sarhoşluğa benzer bir etki yaratır. İkisi tek başına mideyi hafifçe ayaklandırır. Ama bir araya gelince?" Kaşlarımı kaldırdım. "Seni hayatta tuttular."

Sloane'un ağzı bir kez açılıp kapandı. Sonra bir kez daha.

"Siktir." Öğrenciler ayaklarını sürüyerek kapıya doğru ilerlerken sırtını dikleştiren Imogen sırıttı. "Geçen yılki ilk müsabakaları sen böyle mi atlattın? Sinsice, Sorrengail. Çok zekice ama sinsice."

Sloane'un gözlerinde parlayan nefret canımı yaksa da bakışlarımı ayırmadan, "Bunu abin için yaptım," dedim. "O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve ölürken benden sana göz kulak olacağıma dair söz aldı. İşte buradayım, sana göz kulak oluyorum."

"Benim buna hiç ihtiyacım..."

"Yanlış taktik," dedi Imogen. "'Teşekkür ederim' daha uygun olur."

"Ona teşekkür falan etmiyorum," dedi Sloane öfkeyle, gözlerini kısıp bana bakarak. "Sen olmasaydın o burada olacaktı."

Imogen sertçe, "Bu tam bir saçmalık!" dedi. "Emri Xaden..."

"Haklısın," diye onun sözünü kestim. "Olacaktı. Onu özlemediğim bir gün bile yok. Ve ona duyduğun sevgi yüzünden benden nefret etmen sorun değil. Başını yastığa rahat koymanı sağlayacaksa benim hakkımda ne istersen düşünebilirsin, Sloane. Ama antrenman yapacaksın. Yardımımızı kabul edeceksin."

"Malek abimin yanına gitmemi arzu ederse öyle olur. Liam'ın yardıma ihtiyacı yoktu," diye karşılık verdi ama gözlerinde gördüğüm korku bunun palavra olduğunu söylüyordu. "O hepsini kendi başına başardı."

Imogen, "Hayır, öyle olmadı," diye karşı çıktı. "Violet Savaş Oyunları sırasında onun hayatını kurtardı. Liam Deigh'ın sırtından düştü ve Violet'la Tairn peşinden uçup onu yakaladılar."

Sloane'un dudakları aralandı.

"İşte anlaşma." Sloane'a bir adım daha yaklaştım. "Kendini öldürtmemek için eğitim alacaksın. Benimle değil. Senin gelişim döneminin bir parçası olmama gerek yok. Ama eğer Imogen da kabul ederse her gün onunla buluşacaksın çünkü bende senin istediğin bir şey var."

"Bundan şüpheliyim." Kollarını göğsünde kavuşturdu ama hızla şişen gözü bu hareketin etkisini epey azaltıyordu.

"Liam'ın sana yazdığı mektuplardan elli tanesi bende."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ah, siktir." Imogen başını bana çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten." Gözlerimi Sloane'dan kaçırmadım. "Imogen'ın ihtiyaç duyduğunu düşündüğü her şeye katıldığın her haftanın sonunda onlardan birini sana vereceğim."

"Bütün eşyaları yakıldı," diye mırıldandı Sloane. "Olması gerektiği gibi Malek'e kurban edildiler!"

"Buluştuğumuzda Malek'ten kesinlikle özür dileyeceğim," diye onu temin ettim. "Liam'ın mektuplarını istiyorsan onlar için çalışacaksın."

Yüzü benek benek kızardı. "Abimin mektuplarını benden saklayacak mısın? Hâlâ yakılmadıysa onlar *benimdir*. Sen gerçekten de pisliğin tekisin."

"Bence bu durumda Liam yaptıklarımı kesinlikle onaylardı." Omuzlarımı silktim. "Her şey sana bağlı, Sloane. Gel, eğitimini al, yaşa ve her hafta bir mektubu sana vereyim. Ya da hiçbirini yapma." Vereceği iğneleyici yanıtı beklemeden dönüp uzaklaştım ve Rhiannon'ın takımımızın üst sınıflarıyla birlikte beklediği yere doğru yürüdüm.

"Sen..." Imogen başını iki yana sallayarak bana yetişti. "Şimdi anlıyorum."

"Neyi?" diye sordum.

"Xaden'ın sana neden âşık olduğunu."

Alaycı alaycı güldüm.

"Gerçekten." Ellerini kaldırdı. "Sen çok zekisin. Düşündüğümden çok daha zekisin. Bahse girerim onu sürekli sinirlendiriyorsundur." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Ne kadar muhteşem."

Ona bakarak gözlerimi devirdim.

"Üstelik Sloane'u yarın sabahki angarya işlerden sonra gelmeye ikna ettin," dedi. "Riskli bir hamleydi ama işe yaradı."

Bu kez gülen bendim.

Jesinia ertesi gün bana *İlk Altı'nın Kısaltılmamış Tarihi*'ni getirdi. Üç yüz yıllık bir metin olmasının yanında ilk sayfasında GİZLİ damgası vardı ve ben de anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirerek ona *Kurak Topraklar'ın Masalları*'nı verdim.

Sonra Profesör Grady tarafından egolarımızı kontrol edemediğimiz konusunda azarlanmadığımız ya da artık anlamsız görünen Savaş Brifingi gibi derslere girmediğimiz her fırsatta kitabı okumak için bir yerlere saklandım.

Ancak İlk Altı'nın karmaşık ilişkileri ve hatta Büyük Savaş sırasındaki savaş deneyimleri hakkında biraz ayrıntıya girse de kitabın tek söylediği, düşmanın General Daramor, müttefiklerinse ada krallıkları olduğuydu.

Bunun pek de faydası olmamıştı.

Jesinia'nın cumartesi günü bana verdiği kitap, Kaori'nin seleflerinden birinin yazdığı *Ejderhaların Fedakârlığı* adlı bir eserdi ve koruma duvarları için neden Basgiath'ın seçildiğini anlatıyordu.

"Yeşil ejderhaların, özellikle de Cruaidhuaine soyundan gelenlerin, büyüyle çok daha istikrarlı bir bağı vardır. Bazıları bunun sakin ve savunmacı doğalarının bir sonucu olduğuna inanmaktadır," diye fısıldayarak tekrarladım o gece Samara'ya gitmek için toplanırken.

Akşamımı hiçbir şey mahvedemezdi. Özellikle de sabah Xaden'ı görecekken.

Kapıyı açtığımda karşımda Bodhi yerine yanında iki yardımcısıyla birlikte Varrish'i görünce gözlerim fal taşı gibi açıldı ve Xaden'a onu içeri sokmayan koruma duvarı için teşekkür etmem gerektiğini kendime hatırlattım. Bana ulaşamaması için hızlıca geriye doğru bir adım attım.

"Sakin ol, Sorrengail." Verdiği küçük cezayla beni az kalsın öldürecek olan o değilmiş gibi gülümsedi. "Sadece çantanı kontrol etmek ve seni Tairn'e götürmek için geldim."

Çantamı omuzlarımdan indirip ona doğru uzatırken koruma duvarının içinden geçemesin diye tenime dokunmamasına özen gösterdim. Sonra gizli kitabımın görünürde olmadığından emin olmak için kitaplığıma bakmak yerine eşyalarımı boşaltırken gözlerimi yardımcılarına diktim.

"Temiz," dedi kadın ve eşyalarımı tekrar çantama koyma nezaketini de gösterdi.

"Mükemmel." Varrish başını salladı. "O zaman sana ejderhana kadar eşlik edeceğiz. Son birkaç haftadır yaşanan saldırılar göz önüne alındığında epey dikkatli olmak gerek." Başını yana eğdi. "Saldırılardan çoğunun Savaş Oyunları sırasında ortadan kaybolanlara yöneltiliyormuş gibi görünmesi komik, sence de öyle değil mi?"

"Saldırılara 'komik' diyebileceğimden emin değilim," diye cevap verdim. "Ayrıca eskorta ihtiyacım yok."

"Saçmalık." Geri çekildi ve koridoru işaret etti. "Generalin kızının başına bir şey gelmesini istemeyiz."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

"Bu bir teklif değil." Gülümsemesi soldu.

Hançerlerimin yerinde olduğundan emin olmak için kınlarımı kontrol ettim, sonra Xaden'ın koruma duvarlarının güvenli kollarını terk ederken onların beni geri çektiğini hissederek koridora doğru yürüdüm. Sonraki on beş dakika boyunca attığım her adım dikkatliydi ve asla herhangi birine kol mesafesinden daha yakın olmamaya ya da vuruş mesafesinde durmamaya özen gösterdim.

Uçuş sahasındaki Tairn'e yaklaşırken Varrish, "Takımınızın bu hafta uçuş manevrası yapmadığını fark ettim," dedi.

Tairn, "*Bir hamle yaparsa atıştırmalık olacak*," dedi, ben de normal nefes almaya başladım.

"Koşarak iniş çalışmalarından sonra iyileşmesi gereken birkaç sakatlığımız vardı."

"Hımm." Sanki beni kendi ejderhamı sürmeye davet ediyormuş gibi eliyle Tairn'i işaret etti. "Bunun bir karşılığı oldu elbet, yakında anlayacaksın. Sanırım senin küçük altın ejderhanla gelecek hafta tanışacağım."

Andarna.

"*Rüyasız Uyku'nun en derin aşamasında güvende. Onu birkaç hafta içinde görebileceksin,*" dedi Tairn.

"*Geçen hafta da öyle demiştin.*" Çabucak ona tırmandım, eyeri bağlarken nabzım iyice hızlanmıştı. "*Geçen yıla kadar dünyadaki en güvenli yerin bir ejderhanın sırtı olduğunu asla düşünmezdim.*"

"*Geçen yıla kadar seni meze olarak görebilirdim.*" Omuzlarını çevirdi ve havalandı.

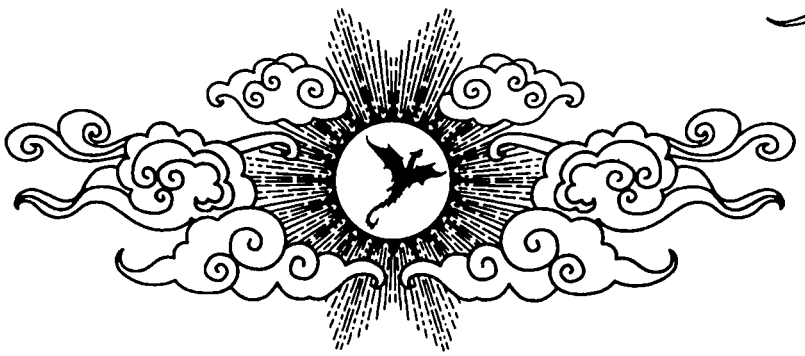
Samara'ya vardığımda Varrish'in uçuş manevrasına çıkmamakla ilgili sözleri anlam kazandı.

Ben burada olabilirdim ama Xaden operasyon merkezinde yirmi dört saatlik görevdeydi.

Benimse oraya giriş iznim yoktu.

Pek çok tarihçi, birleşme ruhunu övmek adına hem insanların hem de ejderhaların ilk koruma duvarlarının içinde Navarre'ı kurmak için yaptığı fedakârlıkları görmezden gelmeyi tercih ediyor olabilir ancak hem her ejderha türünün atalarının kuluçka alanları hem de Navarre'ın sınırlarının açılmasıyla sonuçlanan kıta çapındaki göçten sağ çıkamayan... ya da sınırları kapadığımızda dışarıda kalan siviller arasında yaşanan kayıplardan bahsetmezsem ihmalkârlık etmiş olurum.

–BİNBAŞI DEANDRA NAVEEN'İN YAZDIĞI
EJDERHALARIN FEDAKÂRLIĞI'NDAN

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Çarşamba günü Savaş Brifingi sınıfına doğru giderken siyahlar giymiş öğrencilerden oluşan bir denizin içinde ana merdivenden çıktığımız sırada Imogen, "Bodhi bizim bölüm için manevralar yapmaya devam edemez yoksa Varrish'ten daha fazla öğretmen bunu fark edecek," dedi.

"Tairn, Andarna için Gökkubbe'ye gidecek ama zaten o Rüyasız Uyku'dan uyanana kadar hiçbir şey yapılamaz."

İç geçirdi. "Xaden'la işler nasıl?"

Kapıdan önceki son basamakta neredeyse takılıp düşüyordum. "Şimdi de Xaden'la ilişkim hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Sana sadece Savaş Brifingi sınıfına ulaşmamız ne kadar sürerse o kadar süre veriyorum." Yüzünü ekşi bir şey yemiş gibi buruşturdu. "Yani *sen* konuşmak istiyorsan diye sana bir fırsat veriyorum çünkü arkadaşlarından hâlâ uzak durduğunu fark ettim, bence hata yapıyorsun."

Eh, peki o zaman.

"Birincisi, Xaden arkadaşlarıma yalan söyleyemiyorsam mesafemi korumamı söyledi ve ikincisi, kara navigasyonu dersini –ki başarısız olduk– ve onun görev programını düşününce, sanırım önderler Andarna'yı ortaya çıkarmadığım için ceza olarak bizi ayrı tutuyor. Şifreli yazdıysa da yatağının üzerine benim için bıraktığı mektupta Xaden da aynı şeyi söylemiş." Bu mektup kısa sürede en sevdiğim şey hâline gelmişti çünkü isyandan önce hayatının nasıl olduğunu anlatıyordu. Okurken hâlâ aynı gerçekliği yaşıyor olsaydı nasıl olurdu diye merak etmeden duramıyordum.

Koridoru tehlikelere karşı tararken kaşlarını çatan Imogen, "Bu çok... garip," dedi.

"Öyle." Ben de onun yaptığının aynısını yaparak gözüme ilişen herkesin eline dikkatle baktım. "Son iki haftanın zamanlaması öyle bir denk geldi ki buna artık tesadüf denmez."

"Hayır, o kısım tamamen anlaşılabilir." Bana göz ucuyla baktı. "Eğer güçlü bir pozisyonda olsaydım ikinizi ayırmak benim de ilk hamlem olurdu. Tek başınızayken bile mühür güçlerinizle korkunç şeyler yapabilecek kapasitedesiniz. Bir araya gelince tam bir canavara dönüşebilirsiniz. Asıl garip olan sana mektup yazması."

"Neden? Bence bu çok tatlı."

"Ben de onu diyorum. Sence Xaden mektup yazmayı seven birine mi benziyor?" Başını iki yana salladı. "Konuşmayı bile sevmez o."

"İletişim yeteneklerimiz üzerinde çalışıyoruz." Sesim biraz alınmışım gibi çıkmıştı.

"Sana her şeyi anlatmadığı için başının etini yemeyi eninde sonunda bırakacaksın, değil mi?" Öyle yapmam gerektiğini düşündüğünü belli eden bir bakışla cebinden iki toka çıkardı. "Çabuk cevap versen iyi olur. Neredeyse geldik."

"Sana karşı açık olmayı reddeden birini sevebilir misin?" dedim.

"Birincisi," dedi arsızca beni taklit ederek, "benim aşk hayatımdan konuşmayacağız. Bunun için Quinn var, gerçek arkadaşım." Pembe saçlarının uzun kısmını hızlı ve çevik hareketlerle tutturdu. "İkincisi, biz bilgileri her zaman gizli tutarız. Çıktığın herhangi bir biniciyle de aynı sorunu yaşayabilirsin."

"Bu..." Tamam, haklı olduğu bir nokta vardı ama benim asıl demek istediğimi kaçırıyordu. "Pekâlâ, diyelim ki biriyle birliktesin ve bir gün onun gardırobundan bir savaş baltası fırlıyor..."

"Gardırop mu? Rhiannon'a güvenmeye geri dönmeni yürekten diliyorum şu an." Başını iki yana salladı.

"...ve seni öldürmesinden kıl payı kurtuluyorsun. Onunla tekrar bir araya gelmeden önce fırlamaya hazır başka savaş baltası olmadığından emin olmak için gardırobun geri kalanını görmek istemez miydin?" Neredeyse konferans salonuna gelmiştik.

"Her zaman bir savaş baltası vardır." Kapıdan içeri girerken Bodhi'yle sohbet eden Eya'ya başıyla selam verdi. Kızın morarmış gözüyle kırılmış gibi görünen burnunu görünce gözlerim öfkeyle parladı.

"Çünkü *normal* olan bu mu?"

"Sen normal olanı istemedin. İsteseydin Aetos'la çıkıyor olurdun." Ürperdi. "Ya da buradaki herhangi başka biriyle. Ama sen Riorson'ı istedin. Onun birkaç savaş baltasından daha fazlasını sakladığını düşünmüyorsan o zaman yanlış kişiye kızıyorsun çünkü o zaman kendine yalan söylüyorsun demektir."

Geniş kapılardan geçip Savaş Brifingi sınıfına girerken ağzımı önce açtım, sonra kapadım. Güneşin sıcağının içeri girmesine izin veren pencereleri olmayan salon, yapış yapış ağustos sıcağında bile hoş bir sığınaktı.

"Ah, bak, zamanımız doldu." Bariz bir rahatlamayla iç geçirdi.

"Çok faydası oldu." Rhi'yle konuşmayı özlemiştim.

"Gerçek bir tavsiye ister misin?" Dirseğimi kavradı ve beni üçüncü sınıfların durduğu merdivenin yanına doğru çekti. "Peki. Herkes ilk kara navigasyonu tatbikatında başarısız olur. Bizler hatalı olmayı kaldıramayan egoist pislikleriz. Öğretmenler sadece bu konuda kendinizi kötü hissetmenizi istiyor ve belli ki işe yarıyor bu. Bir erkekten daha büyük sorunların olduğundan bahsetmiyorum bile, mesela BHK'nin geri kalanında nasıl hayatta kalacağın, seni eğlencesine eşek sudan gelircesine dövecekleri sorgulama bölümleri ya da ne bileyim... savaşa gitmek gibi. Ayrıca ilişkiniz hakkında konuşmak isteyip istemediğimi sordun, bu da hâlâ bir ilişkiniz olduğunu çok iyi bildiğini gösteriyor..."

Sırtımı dikleştirdim. "Öyle değil..."

"Hâlâ ben konuşuyorum." Birinci Kanat'tan bir üçüncü sınıf öğrencisi bize fazla yaklaşınca Imogen çocuğun omzunu ittirdi. "Sırf Riorson bunun işine yaradığını düşünüyor diye tamamen dürüst olamayacağın herkesi kendinden uzaklaştırmak zorunda değilsin çünkü işe yaramıyor, bu yüzden tüm bu sorunları yaşıyorsun, ayrıca arkadaşının sana ihtiyacı var gibi görünüyor, o yüzden git." Arkamdaki merdiveni işaret etti, dönünce duvara yaslanmış Rhi'yi gördüm.

Tara'nın yanında, endişe dolu bir ifadeyle elindeki parşömeni okurken geniş merdivenden gelip geçen öğrencilerin farkında bile değildi.

Basamaklardan inmeye başladım ve Rhi'ye doğru giderken aşırı hevesli birden fazla birinci sınıf öğrencisinden kaçındım.

"Eminim önemli bir şey değildir." Onlara ulaştığımda Tara, Rhi'nin omzunu okşuyordu. "Brifingden sonra Markham'a göster. Ben gidiyorum." Siyah saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı ve beni görünce tekrar gülümsedi. "Merhaba, Violet."

"Merhaba, Tara." O uzaklaşıp Birinci Kanat'ın sandalyelerine doğru ilerlerken el salladım. Ona yaptığım gibi Rhiannon'ın da beni dışlamaya hakkı olduğunu bilerek, "Her şey yolunda mı, Rhi?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Bana parşömeni uzattı. "Bunu bu sabah ailemden gelen mektupla birlikte aldım. Köyde bunun dağıtıldığını yazmışlar."

Mektubu açtım ve gözlerim bir anlığına irileşse de yüz ifademi hemen düzelttim. Kâtiplerin Navarre'ın tüm köylerindeki direklere çiviledikleri kamu duyuruları boyutundaydı ama üstünde resmî bir duyuru numarası yoktu.

SIĞINAK ARAYAN YABANCILARA DİKKAT EDİN.

"Bu da ne?" diye sessizce mırıldandım.

"Ben de aynı tepkiyi verdim," dedi. "Devamını oku."

EGEMEN SINIRLARIMIZIN DAHA ÖNCE EŞİ BENZERİ GÖRÜLMEMİŞ BİÇİMDE İHLAL EDİLDİĞİ BU DÖNEMDE, GÖZÜMÜZ KULAĞIMIZ OLMANIZ İÇİN SİZE, SINIR KÖYLERİMİZE GÜVENİYORUZ. GÜVENLİĞİMİZ SİZİN TETİKTE OLMANIZA BAĞLI. YABANCILARI EVİNİZE KABUL ETMEYİN. İYİLİĞİNİZİN SONUÇLARI ÖLÜMCÜL OLABİLİR.

"İyiliğinizin sonuçları ölümcül olabilir," diye tekrarladım sessizce, öğrenciler yanımdan geçip giderken. "Ne demek yani sınır ihlalleri?"

"Bakın burada ne varmış?" dedi Markham kâğıdı elimden kaparak.

Rhi, "Köyümden geldi," diye açıkladı.

"Demek öyle." Önce bana sonra da Rhiannon'a baktı. "Bunu sınıfa getirdiğin için teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden merdivenden inmeye devam etti.

"Çok özür dilerim," dedim Rhi'ye.

"Senin hatan değil," diye cevap verdi. "Zaten dersten sonra ona götürecektim. Bunu açıklayabilecek biri varsa o da Markham'dır."

"Tabii ki." Gülümsemeye çalıştım. "Hadi yerlerimize oturalım."

Ridoc ve Sawyer'ın yanındaki sandalyelere oturup eşyalarımızı çıkardık.

"Annenle baban nasıl?" diye sordum Rhi'ye, konuya doğal yollardan girmeye çalışarak.

"İyiler." Hafifçe gülümsedi. "Montserrat'a bir piyade bölüğü daha taşıdıkları için dükkânları şu sıralar epey iş yapıyor."

Afalladım. Bu, karakolun kapasitesinin üzerine çıkması demekti.

"Günaydın," dedi Markham, Rhiannon'ın mektubuyla birlikte gelen kâğıdı kaldırırken sesi salonda yankılandı. "Bugün pek de aşikâr olmayan savaşlar hakkında konuşacağız. Sınıf arkadaşlarınızdan birine bu bildiri gelmiş." Bildiriyi yüksek sesle okudu, esasında açıkça bir uyarı olan metin ses tonu yüzünden aniden bir yakarışa dönüşüverdi.

O okurken Profesör Devera kollarını göğsünde kavuşturmuş, başka tarafa bakarak dikiliyordu.

Markham, "Bu bölgesel bir duyuru," diye açıkladı, "bu yüzden kamu duyuru numarası taşımıyor. En stratejik karakollarımızın yakınındaki dağ köylerimizde endişe verici sayıda sınır ihlali girişimiyle karşılaşıyoruz. Bu neden tehlikeli?"

Kalemimi sıkıca kavradım. Poromielli siviller yeni bir saldırıdan mı kaçıyordu? Midem kasıldı. Koruma duvarları çok daha fazla insanı koruyabilirdi ama Aretia'dan Basgiath'a döndüğümüzden beri elle tutulur bir cevaba ulaşamamıştım. Okuduğum her kitap bu görkemli başarıdan bahsediyor ama hiçbiri nasıl başarıldığına dair ayrıntı vermiyordu. Cevap Arşiv'deyse de çok iyi gizlenmiş demekti.

"Çünkü niyetlerini bilemeyiz," diye yanıt verdi birinci sınıflardan biri. "Sınırlarımızı bu yüzden kapalı tutuyoruz."

Markham başıyla onayladı.

Ama sınırlarımızı ne zaman kapatmıştık? Birleşme gerçekleşir gerçekleşmez mi? Yoksa tarihî kitaplardan sildiğimizi düşündüğüm B.Ö. 400'e daha yakın bir zamanda mı? Güç içimde

hayal kırıklığımla doğru orantılı olarak yükselirken koltuğumda kıpırdandım. Soruların ardından cevapların gelmesi gerekirdi. Hayatım hep böyle işlemişti. Şimdiye kadar Arşiv'de geçirdiğim birkaç saatin ardından cevapsız kalan bir sorum olmamıştı ama artık orada bulduğum cevaplara güvenebileceğimden emin değildim. Hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Parmak uçlarım karıncalandıktan hemen sonra ısınmaya başladı.

"*Gümüş.*" Tairn'in sesi uyarır gibiydi.

"*Biliyorum.*" Derin bir nefes aldım ve duygularımı, tüm uygunsuz hislerimi barındıran küçük kutuya tıkıştırmakla uğraştım, sonra kalkanlarımı iyice kuvvetlendirdim.

"Bu yeni bir taktik olabilir," dedi arkamızdaki üçüncü sınıflardan biri. "Sahte bahanelerle sınır karakollarımıza sızmak."

"Kesinlikle." Markham tekrar başıyla onayladı.

Devera ağırlığını bir ayağından diğerine verdi, sonra çenesini kaldırıp bize baktı. Biliyor muydu acaba? Tanrılar aşkına, bilmiyor olmasını diliyordum. Düşündüğüm kadar iyi bir insan olmasını istiyordum. Peki ya Kaori? Emetterio? Grady? Profesörlerimden herhangi biri gerçekten güvenilir miydi?

"Daha rahatsız edici olan da Poromiel halkının propaganda yapıyor olması, kendi liderlerinden gelen ve şehirlerin şiddetli saldırılarla tahrip edildiğini iddia eden sahte duyurular." Markham sanki devamını anlatsa mı diye düşünüp taşınıyormuş gibi duraksadı ama bunu sadece gösteri amaçlı yaptığını biliyordum. "Saldırıların ejderhalardan geldiğini iddia ediyorlar."

Lanet. Olası. Yalancı. Yanaklarım ısınarak kızardı ve Markham bana bakınca gözlerimi hızla kaçırdım. İçimde toplanan enerji, derime baskı yapıp bir çıkış yolu ararken karıncalanma bir uğultuya dönüştü.

Etrafımdaki öğrencilerden mutsuz bir mırıltı yükseldi.

Rhiannon başını iki yana sallayarak, "Sanki ejderhalar şehirleri yıkarmış gibi," diye mırıldandı.

Onlar yıkmazdı ama Wyvernler yıkardı... ve yıkıyordu da.

Markham iç geçirdi. "Bu bildiri merhametsiz olduğumuz anlamına gelmiyor. Aslında, yüzlerce yıldır ilk kez, tam da bu şehirleri keşfetmek için gizli görevlere –şimdi tamamlandı elbette– izin verdik."

Kalem kutum gıcırdadı. Güç derimde dalgalanarak ön kolumdaki tüyleri diken diken ediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Rhiannon.

"İyiyim."

"Emin misin?" Elimi işaret etti.

Yani kalemden yükselen ince dumanı. Kalemi bıraktım, sonra sanki bu vücudumda dolaşan enerjiyi dağıtmaya yardımcı olacakmış gibi ellerimi birbirine sürttüm.

"Görevle gönderilen sürüler Poromiel'deki şehirlerin sağlam olduğunu rapor ettiler, bu da bizi sizin vardığınız sonuca götürdü: Bu, bizim merhametimizi istismar eden yeni bir taktik." Bunu o kadar kendinden emin söylemişti ki neredeyse oyunculuğunu alkışlayacaktım. "Profesör Devera?"

Profesör Devera boğazını temizledi. "Bu sabahki raporları okudum. Herhangi bir yıkımdan bahsedilmiyordu."

Kimin raporları? Kâtiplere güvenilemezdi.

"Bakın, gördünüz mü?" Markham başını iki yana salladı. "Bence bugünkü tartışmamızı propagandanın gücü ve bunun sivillerin bir savaş çabasını desteklemede oynadıkları rol üzerine yoğunlaştırmak iyi bir fikir olur. Yalanlar güçlü araçlardır."

Kişi kendinden bilirmiş işi.

Nasıl olduysa dersin geri kalanını haritayı ateşe vermeden atlatmayı başardım, sonra aceleyle eşyalarımı toplayıp öğrencileri birer birer geçerek oradan mümkün olduğunca çabuk çıktım.

Koridoru koşarak geçtikten sonra ağır çantam sırtıma çarpmasın diye kayışlarını sıkıca tutup merdiveni hızla indim. Acı veren sıcaklık sarmallar çizerek patlamaya hazırlanıyordu ve

nihayet avluya açılan kapıdan çıkınca tökezleyerek ilerleyip onu serbest bırakmak için ellerimi havaya kaldırdım.

İçimden güç fışkırdı ve yıldırım dış duvarların yakınına fakat uçan çakılların sadece duvara çarpacağı kadar uzağa düştü.

Tairn'in zihnimin köşesinde gezindiğini hissettim ama bir şey söylemedi.

"Violet?" Rhiannon karşıma geçti, peşimden koştuğu için nefes nefeseydi.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Tanrım, bu artık fazla kolay olmaya başlamıştı, üstelik benden yapmamamı istediği tek şey buydu.

"Belli." Avluyu işaret etti.

"Gitmem gerekiyor." Adım adım ondan uzaklaştım, boğazımda tüm bölük büyüklüğünde bir yumru oluşmuştu. "BHK'ye geç kalacağım. Not tutacak mısın?"

"Tabii tabii geç kalman gereken ders *oydu* zaten," dedi alaycı bir tavırla. "Sorgulama tekniklerini öğrenmekten daha önemli ne olabilir ki?"

Başımı iki yana salladıktan sonra başka bir yalan daha söylemeden dönüp koşmaya başladım. Yatakhaneyi geçtim. Merdivenden aşağı indim. Tünellerden ilerledim. Köprüyü aştım. Şifacılar Bölüğü'ne girdim. Neredeyse Arşiv'e varana kadar hiç durmadan koştum, sonrasındaysa sadece bedenim yavaşladı, düşüncelerim değil.

Kapıda nöbetçi vardı ama büyük, yuvarlak kapıyı geçip Arşiv'e girme isteğime itiraz etmedi. İçerisi kâğıt, yapıştırıcı ve babam gibi kokuyordu. Ciğerlerime çektiğim kokuyla kalp atışlarım yavaşlarken boğazımdaki düğüm gevşedi.

Ta ki en az iki yüz kâtibin masalarda oturduğunu ve her birinin bana baktığını fark edene kadar. Sonra göğsümdeki organ tekrar küt küt atmaya başladı.

Amari aşkına, ne yapıyordum ben?

Tairn, "*Görünüşe bakılırsa kontrolünle birlikte tüm sağduyunu da kaybettin ve onları yeniden bulabileceğini düşündüğün yere koştun*," diye homurdandı.

Haklıydı. Bunu ona söylemedim elbette.

"*Sadece koştum.*" Krem rengi cübbe giymiş uzun boylu bir kadın, koltuğunda dönüp beni tepeden tırnağa süzdü. "Arşiv bu saatte binicilere açık değil."

"Biliyorum." Başımla onayladım. Ama yine de buradaydım işte.

"Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu profesör, açıkça başka bir yer bulmamı öneren bir ses tonuyla.

"Ben sadece..." Ne? Hiç almamış olmam gereken bir kitabı iade etmek için mi gelmiştim?

Üç sıra geride bir kâtip ayağa kalktı, sonra öne doğru yürüdü ve bana kuşku dolu bir bakış attıktan sonra profesörüyle konuşmak için ellerini kaldırdı. Jesinia.

Profesör başıyla onayladı ve Jesinia bana doğru yürümeye başladı, yaklaşırken gözlerinde söylenmemiş bir, "Burada ne halt ediyorsun?" sorusu vardı.

"Özür dilerim," dedim işaret diliyle.

Çalışma masasının önünde sağıma doğru döndü, ben de onu takip ederken kitap yığınlarının bizi sınıftan sakladığını fark ettim. "Ne yapıyorsun?" dedi işaret diliyle. "Şu anda burada olamazsın."

"Biliyorum. Yanlışlıkla buraya geldim." Çantamı omuzlarımdan indirip kitabı aradım ve sanki bu planlanmış bir buluşmaymış gibi ona uzattım.

Bakışlarını benden kitaba çevirdi, sonra iç geçirip birkaç adım geri çekildi ve yüzünü buruşturarak kitabı kesinlikle ait olmadığı bir rafa koydu. "Üzgün görünüyorsun."

"Özür dilerim," dedim. "Başın belaya girecek mi?"

"Tabii ki hayır. Profesöre sabırsız, kibirli bir binici olduğunu ve sana yardım edersem çalışmalarımızı daha az aksatacağını

söyledim ki bunların hepsi doğru." Kitap yığınlarının sonuna doğru bir bakış attı. "Cumartesiye kadar bekleyemez miydi?"

Başımla onaylayacak oldum, sonra başımı iki yana salladım. "Daha hızlı okumam gerek."

Yüz ifademi incelerken kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Ne aradığını sormuştum ama bulamazsan ne olacağını da sormalıydım."

"İnsanlar ölecek." İşaret diliyle söylediğim her kelimeyle midem daha çok kasıldı. "Tüm söyleyebileceğim bu."

Birkaç saniye hiç kıpırdamadan durdu. "Bana söylemekten korktuğun şeyi en azından takım arkadaşlarına söyledin mi?"

"Hayır." Kelimeleri bulmakta zorlanarak duraksadım. "Benim yüzümden başka kimsenin ölmesine izin veremem. Seni zaten fazlasıyla tehlikeye attım."

"Sen bana bir seçenek sundun. Sence onlar da aynısını hak etmiyor mu?" Cevap vermeyince bana hayal kırıklığına uğramış gibi baktı. "Bu gece sana yeni bir kitap getireceğim. Saat sekizde köprüde buluşalım." Bana doğru iyice yaklaştı. "Cumartesileri, Violet. Yoksa bizi yakalatırsın."

Başımla onayladım. "Teşekkür ederim."

Navarre'ın sınırlarını belirlememiz ancak koruma duvarlarını gerçekten sınırlarına kadar zorladığımızda, onları ilk başta mümkün olduğunu düşündüğümüz ve şimdi sürdürülebilir olduğunu sorguladığımız sınırların çok ötesine kadar genişlettiğimizde mümkün oldu; her vatandaşın onların korumasından yararlanamayacağını ne yazık ki biliyorduk.

-BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NÜN İLK BAŞKANI SAGAR OLSEN'İN YAZDIĞI *İLK ALTI'NIN YOLCULUĞUNA DAİR KULAKTAN DOLMA ANLATILAR* KİTABINDAN
-BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NÜN ON İKİNCİ BAŞKANI YÜZBAŞI MADILYN CALROS TARAFINDAN ORTAK DİLE TERCÜME EDİLMİŞTİR
-AKADEMİK KULLANIM İÇİN ÇEVİRİ VE DÜZELTİSİ, BASGIATH AKADEMİSİ KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NÜN YİRMİ YEDİNCİ BAŞKANI ALBAY PHINEAS CARTLAND TARAFINDAN YAPILMIŞTIR

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cumartesi sabahı Xaden kapımı açıp beni yerde, elimdeki tüm tarih kitapları ve Jesinia'nın bana ödünç verdiği iki kitapla çevrili bulduğunda, "Erkencisiniz!" dedim.

Kahretsin, bir saatten kısa bir süre içinde Jesinia'yla buluşmam gerekiyordu.

Xaden şaşkınlıkla bakıp kapıyı arkasından kapadı. "Sana da merhaba."

"Merhaba," diye karşılık verdim yumuşak bir sesle. Onu nihayet görmüş olmanın sevinci, gözlerinin altındaki gölgeleri fark edince biraz sönmüştü. "Kusura bakma, öğlene kadar gelmeyeceğinizi düşünmüştüm, o da gelmene izin verirlerse tabii... Bitkin görünüyorsun." Hareketleri bile yavaşlamış gibiydi. Çok değil ama benim fark edebileceğim kadar yavaştı.

"Her erkeğin duymak istediği şey bu." Kılıçlarını kapının yanına koyup çantasını da hemen yanlarına bıraktı. Sanki yerleri orasıymış gibi. Sanki bu oda ona da aitmiş gibi. Tıpkı onun Samara'daki odasının bana da ait olduğunu hissetmem gibi. İkimiz de kalmak için ayrı oda istememiştik.

Ona tam olarak güvenemiyor olabilirdim ama ondan uzak kalmaya da dayanamıyordum.

"Yakışıklı olmadığını söylemedim. Biraz kestirmen gerektiğini ima ettim." Başımla boş yatağımı işaret ettim. "Uyumalısın."

Tebessümü neredeyse kalbimi durduracaktı. "Yakışıklı olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Sanki bunu zaten bilmiyorsun da." Gözlerimi devirdim ve bakışlarımı kaçırarak *İlk Altı'nın Yolculuğuna Dair Kulaktan Dolma Anlatılar* kitabının sayfalarını çevirmeye başladım. "Ayrıca on iki saattir uçuyormuşsun gibi koktuğunu da düşünüyorum." Bu tam olarak doğru değildi ama belki az önce şişirdiğim devasa egosunu biraz söndürürdü.

"Tanrılar aşkına, seni özlemişim." Güldü ve uçuş ceketini çıkarınca yazlık üniformasının kısa kolları ve uygunsuz denecek kadar biçimli kollarını gözler önüne serdi.

Onu yere yatırarak tüm endişelerimi birkaç saatliğine unutma arzumu bastırmak için derin bir nefes aldım ve önümdeki metne konsantre olmaya çalıştım.

"Banyoyu kullandığım için beni şikâyet ederler mi sence?" Çoktan çantasını karıştırmaya başlamıştı bile.

"Bırak banyo yapmayı, soğukkanlılıkla cinayet işlesen bile buralarda kimsenin seni ihbar edeceğini sanmıyorum."

"Teğmenlerin ziyarete geldiklerinde öğrencilerin odalarında uyumamaları gerekir," dedi. "Birkaç kuralı çiğniyoruz."

"Bu seni daha önce hiç rahatsız etmemişti." Burada uyuyacağına dair varsayımını duymazdan gelip kitaptan başımı kaldırdım ve gömleksiz olduğunu görünce hemen pişman oldum. *Başka bir şeyini daha çıkarırsa tanrılar yardımcım olsun.*

"Beni rahatsız ettiğini söylemedim." Kolları, çantasından çıkardığı yeni kıyafetlerle dolu hâlde ayağa kalktı. "Sadece benim yaptıklarım yüzünden senin cezalandırıldığını görmek istemiyorum. Bugün seni tatbikata göndermenin bir yolunu bulacaklarını ya da bir yere kapatacaklarını düşünmüştüm."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Onunla göz göze geldiğimizde vücudumun her yerine bir sıcaklık yayıldı. "Eminim gelecek hafta senin için karanlık bir mahzen bulacaklardır, o yüzden bugünün tadını çıkarmaya çalışmalıyız."

"İkimizin 'tadını çıkarmak' anlayışı epey farklı." Yerlere saçılmış kitapları işaret etti.

"Pek sayılmaz." Sayfayı hızlıca taradım ve bir sonrakine geçtim. "O yatakta sarmaş dolaş bir gün geçirmek bence epey keyifli olurdu ama sen çizgini çektiğin için sıkıcı, şehvetten uzak kitaplarla baş başayım."

"O iki küçük kelimeyi söylersen seni saniyeler içinde çıplak bırakabilirim." Bana öyle şehvetle bakıyordu ki başımı kaldırdığımda nefesim kesildi.

"Seni istiyorum." Bütün gün. Her gün.

"*İhtiyacım olan iki kelime bunlar değil.*" Zihnime bir okşayış gibi süzülüvermişti. "*Peki kalkanların neden yukarıda değil?*"

"Bunlar bana tamamen dürüst olmadan elde edebileceğin yegâne kelimeler." Bakışlarımı kaçırdım. "Ve burada bizden başka kimse yok."

"Hımm." Bana anlamını çözemediğim bir bakış attı. "Hemen döneceğim."

"Aslında kötü kokmuyorsun," diye fısıldadım, onu bir saniye bile gözümün önünden ayırmak istemiyordum.

"Biraz daha yaklaşırsan eminim sözlerini geri alırsın." Xaden odadan çıktı, ben de koridorun sonunda çıplak olacağı düşüncesine değil, önümdeki kitaba konsantre olmak için elimden geleni yaptım.

Tek yapmam gereken ne hissettiğim konusunda ona karşı dürüst olmaktı, böylece artık benim olabilirdi. En azından vücudu. Zaten önceden de ancak o kadarını elde edememiş miydim? Arzuladığım şey onun açık sözlü olmasıyken beni kendi ıstırabımdan kurtaracak olanın kendi dürüstlüğüm olması ironikti. Sanırım bu yönden birbirimize benziyorduk, ikimiz de karşımızdakinin riske atmak istediğinden daha fazlasını istiyorduk.

Birkaç dakika sonra tekrar içeri girdiğinde oda bir anda küçülmüş gibi geldi, havasızlıktan değil de kalp atışlarımın hızlanmasından dolayı nefes almakta zorlanıyordum.

"Ne kadar hızlısın." Sadece yirmi sayfa daha okumuştum ama geri vermem gereken iki kitabı saklamakla uğraşmadım. Hangisinin benim, hangisinin ödünç olduğunu bilecek değildi ya. Ne kadar az şey saklamak zorunda kalırsam o kadar iyiydi.

"Şimdi bir sürü imalı şey söyleyebilirim ama söylemeyeceğim." Eşyalarını çantasına attı, sonra koltuğa oturup öne doğru eğildi ve kollarını dizlerine dayadı. Yerden bir kitap aldı. "Bütün bu kitaplar da nereden geldi? Geçen sene bu kadar kitabın yoktu."

"Çoğunlukla akademinin ana binasındaki eski odamdan." Elimdeki açık sayfaya göz atıp iç geçirdim. Bu kitap genel olarak Büyük Savaş'la ilgili kâtip merkezli hikâyelerden oluşuyordu ve koruma duvarlarının kapsamını genişletme yeteneğinin keşfedilmesiyle ilgili muğlak bir pasaj dışında büyük bir kısmı sansürlenmişti. "Köprüden önce hepsini sandığa koymuştum ve annemin onları depoya göndereceğini düşünmüştüm ama anlaşılan Mira'nın da benim de düşündüğümden daha duygusalmış. Hepsi bıraktığım yerde duruyordu." Bu şaşırtıcı bir keşif olmuştu. Sanki her an geri dönmem bekleniyormuş gibi eski odamda hiçbir şeye dokunulmamıştı. "Gerçekten, biraz uyumalısın."

Randevumuzu kaçırırsam Jesinia çok kızardı.

Kitabın sırtını okudu: "*Albay Daxton'ın Kâtipler Bölüğü'nde Başarılı Olma Rehberi.*"

"Bu, ilk okuduğumda düşündüğüm kadar yararlı olmadı," diye şaka yaptım.

"Bence de." Kitabı yere bıraktı, sonra başını yan yatırarak önümde açık duran kitabın başlığını okudu. "*İlk Altı'nın Yolculuğuna Dair Kulaktan Dolma Anlatılar.*"

"Evet." Nabzım hızlandı ve Tairn dik bir dalış yaptığında midemde beliren o hissi duydum. Bu lanet kitapları saklamalıydım.

"*Belki de bilmesini istiyorsun,*" diye araya girdi Tairn.

"*Git... eşinle oynaş.*"

"Sınıf ödevi mi?" Cevap vermeyince Xaden gözlerini kıstı.

"Araştırma için." Anlayamadığım bir nedenden ötürü ona açık açık yalan söylemekten çekiniyordum.

"İlk Altı hakkında müfredatta bir şey..." Çenesi seğirdi, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Benden bir şey saklıyorsun."

Kahretsin. Biliyordu. Ya da tahmin etmişti. Çok çabuk olmuştu.

"Violet?" Resmen gürlemişti. Kesinlikle biliyordu. "Neden İlk Altı'yı araştırıyorsun?"

"Aretia için." Kitabı kapadım. Zaten içinde bana yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Xaden derin bir nefes aldı ve sandalyesinin altından uzanan gölgeler karanlık bir sis gibi ayaklarının etrafına yayıldı.

"Aslında senin için." Kısık sesli bir itiraftı bu.

O kadar kıpırdaman duruyordu ki nefes aldığından bile emin değildim.

"Brennan sana bir koruma taşımız olduğunu söylemiş." Sözleri kesik kesik, kontrollüydü. Gölgeler eller gibi hareket etmeye başladı, elimde tuttuğum kitap hariç etrafımdaki tüm kitapları toplayıp üst üste yığdı. "Onu öldüreceğim."

"Neden? Bana karşı senden daha açık sözlü olduğu için mi?" Kitabı kapadım. "Sakin ol, bana günlüğünü falan vermiş değil."

"Günlük tutmuyorum ama öyle yapsa bundan daha iyi olurdu," dedi sertçe. "Navarre'ın en gizli savunması hakkında bilgi toplamak seni öldürtür."

"Siviller sınırlarımızdan kaçıyor, Navarre'da kimse gerçeği bilmiyor ve Veninler eninde sonunda Tyrrendor'a ulaştığında içeri almaya hazır olduğunuzu tahmin ettiğim insanları korumak için Aretia'nın kendini savunması gerekiyor." Eski kitabı göğsüme bastırdım. "İnsanları içeri alacaksınız, değil mi?"

"Elbette alacağız."

"Güzel." En azından inancım boşa çıkmamıştı. Omzumun üzerinden masamın üzerindeki saate baktım. Kitabı iade etmeme yirmi dakika vardı.

"Ama Tyrrendor'u savunacak şey silahlar olacak."

"Aynı fikirde değilim ve İlk Altı'nın bu koruma duvarlarını nasıl kurduğunu bulana kadar da araştırmaya devam edeceğim, böylece aynı süreci Aretia'da tekrarlayabiliriz." Çenemi dikleştirdim.

"Kimse bunların ilk olarak nasıl yapıldığını bilmiyor, sadece nasıl sürdürüleceğini biliyor." Yerinden kalktı ve ruh hâlinin göstergesi olan gölgeleri de adımlarını takip etti. "Bu kayıp bir büyü, muhtemelen kasıtlı olarak kaybedildiğini biliyorsundur."

"Birileri biliyor," diye karşı çıktım hareketlerini izleyerek. "Başarısız olmaları ihtimaline karşı biri bir yerlerde bir kayıt bırakmış olmalı. Bizi kurtarabilecek tek şeyi yok etmiş olamayız. Onu saklamış olabiliriz ama yok etmemişizdir."

"Peki kâtiplere neyin peşinde olduğunu belli etmeden o kaydı nasıl bulmayı düşünüyorsun?" dedi, ellerini ensesinde birleştirerek yatağımın kenarında bana döndü ve geçen yıl kaçmama neden olabilecek gözlerle yüzüme baktı.

Ağzımı kapadığımda dişlerimin takırtısı duyuldu.

Derin bir nefes aldı, sonra bir nefes daha alıp gözlerini kapadı. "Yeni doğmuş bir bebek gibi tuttuğun o kitap. Sana ait değil, değil mi?"

"Şu anda benim elimde."

"Violet." Sakinliğini korumak adına içinden ona kadar saydığını hissedebiliyordum.

"Tamam. Arşiv'den ödünç aldım. Yardım etmeye çalıştığım için bana bağıracak mısın gerçekten?"

"Kim biliyor?" Bunu o kadar usulca söylemişti ki bağırsa daha iyi olurdu diye düşündüm. Böyle sakin olduğunda hep içinde fırtınalar koptuğunu hissediyordum.

"Bir arkadaş."

Gözleri hızla açıldı. "Arşiv'de boş boş dolaşmamamızın bir nedeni var. Orası düşmanın kalbinin attığı yer." Bakışları bedenimi delip geçiyordu sanki. "Orada hiç arkadaşımız yok."

"Benim var." Yavaşça ayağa kalktım. "Ve eğer şimdi oraya gitmezsem kitabı iade etmek için geç kalacağım. O yüzden neden ben bu işi hallederken sen de biraz uyumuyorsun?"

"Ben de seninle geliyorum."

"Öyle bir şey yapmıyorsun." Kitabı ödünç aldığım çantaya koydum. "Kızın ödünü koparırsın. Ona ne senden, ne Aretia'dan ne de sınırlarımızın dışında olup bitenlerden bahsettim, o yüzden rahatla."

Ama tabii ki rahatlamadı. "Gizli şeyleri araştırdığını bilmesi yeter. Kendini tehlikeye attığını biliyorken rahatlayamam."

"Sen her gün tehlikedesin." Öfkeden tenim kızarmıştı.

Biri kapıyı çaldı ve Xaden iç geçirerek kapıyı açtı.

"Ah!" Rhiannan geri çekilirken az kalsın Ridoc'a çarpacaktı. "Bugün burada olduğunu fark etmemiştim, Teğmen Riorson." Bana baktı. "Vi, bizimle Chantara'ya gelmek isteyip istemediğini soracaktık..."

"Başka işi var," diye karşılık verdi Xaden, elimi kavrayarak.

"Pislik gibi davranma." Elimi elinden çektim.

"Vay anasını." Ben Xaden'a dönerken Ridoc kaşlarını kaldırdı.

"*Tam olarak istediğin şeyi yaptım. Arkadaşlarımdan her şeyi sakladım.*" Ruhunun derinliklerine baktım. "*O yüzden onlara pislik gibi davranma.*"

"*Tam olarak istediğim şeyi mi?*" Eğilip yüzünü yüzüme iyice yaklaştırdı. "*Araştırmanı benden saklayarak mı?*"

Ağzım açık kaldı. "*Gerçekten burada durup sırlarımızı mı karşılaştıracaksın?*"

"*Aynı şey değil.*" Yüzünü buruşturdu.

"*Tıpatıp aynı!*" Parmağımı göğsüne bastırmamak için çantanın askısını sıkı sıkı kavradım. Bu ne cüret! "*Koruma duvarlarını senin için araştırıyorum.*"

"*Neden bu kadar kızgın olduğumu zannediyorsun?*" Gözlerindeki gerginlik, duruşu ve ses tonu benimkiyle aynıydı.

"*Çünkü sır saklanan kişi olmaktan hoşlanmıyorsun.*"

"Ne oluyor orada?" diye sordu Sawyer koridordan.

"Ben... ıh..." Ridoc başının tepesini kaşıdı. "Sanırım kavga ediyorlar."

Xaden, "*Bu... Bunu benden ne zamandır saklıyorsun?*" diye sordu.

"Konuşmuyorlar bile," diye mırıldandı Rhiannon.

"*Senden hiçbir şey saklamadım. Sadece sana kendi seçtiğim gerçekleri söyledim.*"

Sanki ona vurmuşum gibi geri çekildi.

"Üzgünüm, çocuklar." Arkadaşlarıma döndüm. "İnanın bana, sizinle Chantara'ya gitmekten daha çok istediğim bir şey yok ama ne yazık ki bir işim var. Gelecek hafta sonu olur mu?"

"Samara'da olacaksın." Xaden kollarını göğsünde kavuşturdu.

Birini aynı anda hem sevmek hem de ondan nefret etmek nasıl mümkün olabilirdi?

Rhiannon bir bana bir ona baktı, sonra dikkatini bana verdi. "O zaman bir sonraki hafta sonu olsun," dedi sessizce.

Başımla onayladım.

Kaşları sözsüz bir soruyla çatıldı.

"Ben iyiyim. Gerçekten. Umarım harika zaman geçirirsiniz." Gülümsemeye çalıştım. "Daha sonra bir ceset gömmek için yardımınıza ihtiyacım olursa size haber veririm."

Ridoc öksürmeye başladığında Sawyer sırtına vurdu.

Rhiannon, Xaden'a ters bir bakış atarak, "Sanırım seni kastediyor," dedi.

"Öyle olduğuna eminim."

Sawyer diğerlerini çekiştirerek kapıdan uzaklaştırırken, "Gidelim," dedi.

Rhiannon omzunun üzerinden, "Ben de yaparım," dedi. "Senin kadar büyük bir şeyi hiç yerinden oynatmadım ama eminim yeterince kızarsam mühür gücüm seni toprağı bile bozmadan yerin dibine sokabilir." Ona kötü kötü bakıp koridorda ilerlemeye başladı.

Xaden iç geçirip kapıyı kapadı. "Çok sadık arkadaşların var."

"Öyle," diye katıldım ona. "Burunlarının dibinde neler olup bittiğini onlara anlatma zamanı geldiğinde bu söylediklerini sana hatırlatırım."

Cevabı sadece homurdanmak oldu.

"Gitmem gerek..."

"Bunu benden sakladığın için kızgınım," diye sözümü kesti. "Ama benim yüzümden hayatını tehlikeye attığın için daha çok kızgınım. Bu kaldırabileceğim bir şey değil."

"Hayatımı tehlikeye atmadım. Ona güveniyorum." Kapının koluna uzandığımda kenara çekildi. Dudakları öfkeyle gerilmişti ama gözlerindeki korku parıltısı duraksamama neden oldu. Samara'da birazcık daha güvende olduğunu bilmenin bir yolu olsaydı bunu bilmeyi isterdim. Pislik yapıyor olsa bile. "Peki. Onu korkutmamayı kabul edersen benimle gelebilirsin."

"Karşı tarafın duygularını kontrol edemem." Alaycı bir tavırla güldü.

Bir kaşımı kaldırdım.

"Sadece onunla tanışmak istiyorum." Avuç içleri dışa dönük şekilde ellerini kaldırdı.

"Güvenilir biri olup olmadığını anlamak için mi? Bunu sadece bakarak mı anlayacaksın? Sen bile o kadar güçlü değilsin." Kapıyı açıp koridora çıktım. "Hadi gidelim."

"Ben anlarım. Tam bir insan sarrafıyımdır." Arkamdan gelip kapıyı kapadı.

"Egonun sınırı yok." Koridorda ilerlemeye başladık ve sağa, orta koridora döndük. "Ayrıca gelmene izin vermem sana hâlâ kızgın olmadığım anlamına gelmiyor."

"*Ben de aynı şekilde.*" Bir grup öğrencinin yanından geçerken elini sırtıma koydu.

"*Burada bulunmanın bir nedenin olduğunu düşünmeleri için bana dokunmana gerek yok. Herkes biliyor ki biz...*"

"*Neyi biliyorlar? Birlikte olmadığımızı açık açık belirtmiştin.*"

Bir dakika... Sesinde acı mı vardı? Öfkemin körelmesinden nefret ediyordum. Öfkeyle yaşamak daha kolaydı.

Büyük merdivenden aşağı indik, çoğu öğrencinin dört bir yana dağıldığı zemin katı geçip bölüğün alt katma doğru ilerledik.

Burası tünellerden oluşan bir labirentti ama ben yolu avucumun içi gibi biliyordum.

"Sen yardım edebilecek olsan asla burada oturup hiçbir şey yapmadan durmazdın. Benden farklı bir şey yapmamı istemen son derece... aşağılayıcı bir şey," diye fısıldadım, tünellerde yalnız olduğumuzu anladığımda. "Arşiv'de kendi başımın çaresine bakabilecek kadar zekiyim."

"Zeki olmadığını hiç söylemedim. Planının zekice olmadığını bile söylemedim. Kendini tehlikeye attığını söyledim ve senden tek istediğim bana karşı dürüst olman." Biniciler Bölüğü'yle akademinin ana binasının arasındaki kanyon boyunca uzanan üstü kapalı köprüye doğru ilerlerken büyücü ışıkları yanıp sönüyordu. "Varrish seni neredeyse tükenme noktasına getirmiş ama sen bunu bile bana söylemedin." Çenesini sıktı.

"Ya da Savaş Brifingi'nden sonra avlunun ortasında gücünü kullandığını."

"Nereden biliyorsun?" Ona bıraktığım mektupta Varrish'ten bahsetmemiştim.

"Bodhi'nin bana söyleyebileceği aklına gelmedi mi hiç?" Gölgeleri önden ilerleyerek kapıyı açtı ve üstü kapalı köprüden geçtik. Gücünü bu kadar rahat kullanmasına hiç alışamayacaktım galiba.

"Söylememesini umuyordum," diye itiraf ettim.

"Bunlar bana söylemen gereken şeyler, Violet."

"Bilsen ne yapardın? Buraya geri dönüp onu öldürür müydün? O komutan yardımcısı."

"Denerdim." Sonraki kapıları da aynı şekilde açtı.

Ana kampüse girip revirin yanından geçerken ona, "Bodhi mucizevi bir şekilde takımımızın manevraları kaçırması için nedenler buldu," dedim.

"Peki bu daha ne kadar süre işe yarayacak? Bana neler olduğunu anlatırsan bir çözüm bulma ihtimalimiz iki kat artar..." Xaden kafasını öne uzatıp koridorun ortasında durarak beni belimden yakaladı.

Ama bizi görmüşlerdi.

"*Kalkanlarını yükselt.*"

"*Bu Nolon,*" dedim ama yine de kalkanlarımı yükselttim, en başta inmelerine izin verdiğim için suçluluk duygusu içimi kemirmeye başlamıştı bile. Xaden'ın vadettiği ânın gelmesini, bunun nefes almak kadar kolay hâle gelmesini ummaya devam ediyordum fakat şu âna kadar onları yukarıda tutmak için azami çaba sarf etmeyi sürdürmüştüm.

"Nolon?" Sağaltıcının ne kadar kilo kaybettiğini görünce ağzım açık kaldı. Cildi siyah üniforması gibi gevşeyip sarkmıştı ve bana gülümsemeye çalışırken gözlerinde her zamanki ışıltı yoktu.

"Violet. Seni görmek ne güzel." Xaden'a bir bakış attı, gözleri belime koruyucu bir tavırla sarılmış koluna takıldı. "Son altı yıldır iyileştirmeye çalıştığım genç kadına zarar vereceğimi düşündüğün için mi geri çekildin, Riorson? Yoksa ikinizden birinin izinli olduğu günlerde tüm zamanınızı birlikte geçirdiğinizi kimsenin bilmediğini mi sanıyorsun? Çünkü seni temin ederim ki Violet'ı asla tehlikeye atmam ve bunu zaten herkes biliyor."

Xaden'ın kollarından uzaklaştım. "Koridorun ortasında dikilmiş ne yapıyorsun? Her an düşecekmiş gibi görünüyorsun."

"*Bugün iltifat günün galiba.*"

Xaden'ın tekrar zihnime sızması bu kadar kolaysa daha iyi kalkanlara ihtiyacım olduğu açıktı.

"Birini bekliyorum." Nolon çenesindeki birkaç günlük sakalı kaşıdı. "Ve sanırım biraz dinlensem iyi olacak. Bir ruhu sağaltmak zor iştir. Aylardır bu işle uğraşıyorum." Dudağının köşesinde bir gülümseme belirdi ama şaka yapıp yapmadığını anlayamadım. "Bu yıl daha iyi geçiyor sanki? Seni sağaltmak için hiç çağrılmadım."

"Ben iyiyim. Birkaç hafta önce omzum çıktı ve..." Arkadaşlarımın tahmin ettiği gibi Varrish'e yakın olup olmadığını bilmiyordum. Bu düşünce duraksamama neden oldu ve tükenmişlikten bahsetmemi engelledi. "Ve dizlerimi sarmak konusunda gerçekten çok iyiyim. Henüz kemiğim de kırılmadı."

"Güzel." Arkamızdaki kapı açılırken Nolon başıyla onayladı. "Bu çok iyi."

"Geldim!" Caroline Ashton hızla solumuzdan geçti. "Geciktiğim için özür dilerim!"

Nolon, "Dakik olmak önemlidir," dedi, sonra bana baktı. "İkimize de bir iyilik yap ve sağlığını koru, Violet."

"Koruyacağım," diye söz verdim.

Caroline bana ters ters baktı ve revire girip gözden kaybolduklarında kapı arkalarından usulca kapandı.

Xaden'la birlikte Arşiv'e doğru ilerlemeye devam ederken, "Yaralanmış gibi görünmüyordu," dedim.

"Hayır, görünmüyordu," diye onayladı. "Birinci Kanat'tan başka bir öğrenciyi ziyaret ediyor olmalı. Nolon tükenmek üzere gibi görünüyor. Normalden daha mı fazla yaralı var?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Ridoc, Nolon'u sorgulama için kullandıklarını düşünüyor." Yüzümü buruşturdum. "Ama ciddi olup olmadığından emin değilim. Söz konusu Ridoc olduğunda bunu anlamak zor."

"Hımm." Tüneller aşağıya, Basgiath'ın en dibine doğru inerken söylediği tek şey bu oldu. Derinlere indikçe hava soğudu ve keder olarak tarif edebileceğim bir sızı göğsümü sardı.

"Ne düşünüyorsun? Yüzün düştü," dedi Xaden sessizce, ana kampüse çıkan merdivenin yanından geçerken.

"Hiç."

"Benden tek kelimelik cevaplardan fazlasını beklerken sen aynısını yapamazsın."

Haklıydı.

"Babam burayı çok severdi. Annem buraya atandığında çok mutlu olmuştu çünkü Arşiv'deki tüm kaynaklara erişebilecekti." Bu anıya gülümsedim. "Görev yaptığımız karakollardaki kayıtları ve kütüphaneleri korumayı sevmediğinden değil ama bir kâtip için burası kariyerinin zirvesidir. Burası onların tapınağıdır." Son dönemeci döndüğümüzde karşımıza kasa kapısını andıran bir kapı çıktı. Daire şeklinde, üç metre genişliğindeydi ve sandalyesinde uyuklayan tek bir kâtip tarafından korunuyordu.

"Çok da iyi korunuyor." Xaden uyuyan kâtibe iğrenir gibi baktı.

"Kabalaşmayacağına söz ver." Ciddi olduğumu anlaması için dirseğini kavradım. "*O eski bir dost.*"

"*Aetos da öyleydi.*"

Gözlerimi kıstım.

"*Gerçek bir dostsa endişelenecek bir şeyi yok demektir.*"

"*Bak, eğer beni ihbar edecek olsaydı geçen yıl* Kurak Topraklar'ın Masalları'*nı istediğimde ederdi*," dedim Arşiv'e girerken.

"Sen. Ne yaptın?" Çenesi kasıldı ve masaya ulaştığımızda derin bir nefes aldı. Zihnal'a şükürler olsun, Arşiv yine boştu fakat Jesinia zaten bu yüzden cumartesi gününü seçmişti.

"*Mira Montserrat'ta bana kitabı vermeden önce kitabı buradan ödünç almak istemiştim. Ama o zaman bunun hakkında hiçbir şey düşünmemiştim. Buna rağmen kapıma kimse gelmedi. Kimse beni alıp götürmedi ve kafamı koparmadı. Çünkü. Biz. Dostuz.*"

Jesinia yaklaşırken Xaden sessiz kaldı, bizi gören Jesinia'nın gözleri irileşip adımları yavaşladı.

Gülümseyerek, "O benimle birlikte," dedim işaret diliyle. "*Onu korkutmayı bırak, Xaden.*"

"*Sadece duruyorum.*"

"*O kadarı bile yetiyor. İnan bana.*"

Jesinia gergin bir ifadeyle dudağını ısırdı ve bakışlarını Xaden'dan ayırmadan, "Aradığın şeyi buldun mu?" diye sordu.

"Hayır." Çantayı ona uzattım, o da askısını omzuna attı. "Hepsi çok yeni... ve muğlak."

Düşünceli düşünceli dudaklarını büzdü.

"Belki de genel olarak koruma duvarlarının tarihi hakkında bir şeylere geçmeliyiz," dedim.

"Bana birkaç dakika ver. Bir fikrim var."

"Bize yardım ettiğin için teşekkürler," dedi Xaden işaret diliyle.

Jesinia başıyla onayladıktan sonra kitap raflarının arasında kayboldu.

"İşaret dilini biliyorsun," diye fısıldadım.

"Sen de Tyrrendor dilini biliyorsun," diye cevap verdi. "Biri diğerinden daha yaygın sayılmaz."

Garip bir sessizlik içinde dikildik, tartışmamız hâlâ devam ediyordu; en azından benim açımdan. Onun ne hissettiğini asla bilemiyordum, bu da sorunlarımızdan biriydi. Jesinia'ya

söylediği o tek kelimeyle kendini bana bağlamıştı: *Biz.* Eğer Jes beni ele verirse o da benimle birlikte batacaktı.

Jesinia döndüğünde, "Bu ikisini dene," dedi işaret diliyle ve çantayı uzattı. "Ayrıca senin kitabını da koydum. Okumama izin verdiğin için teşekkür ederim."

Xaden'ın bizi izlediğinin fazlasıyla farkında olarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Bundan sonra söyleyeceği her şey onun kaderini belirleyecekti.

"İyi hikâyeleri olan sağlam bir halk masalı." Başını yana eğdi. "Sınırlı basımmış, belli ki bir baskı makinesinden çıkmış ama Arşiv'e gönderilmeyecek kadar da sınırlı değilmiş." Bana attığı bakış beklenti doluydu. "Arşiv'in dışında bırakmak için garip bir konu, sence de öyle değil mi?"

Sertçe yutkundum. "Ben de öyle düşünüyorum."

Xaden gerildi.

"Dediğim gibi," diye devam etti Jesinia. "Merak uyandırıcı. Bir sonraki cumartesi günü görüşecek miyiz?"

Başımla onayladım ve ona tekrar teşekkür ettikten sonra koltuğunda horlamaya başlayan Nasya'nın yanından geçerek Arşiv'den çıktık.

Xaden ancak tünelleri yarıladıktan sonra konuştu.

"*Çantada başka hangi kitabın olduğunu söyle.*" Sanırım tartışma onun da içini kemirmeye devam ediyordu.

"*Kurak Topraklar'ın Masalları.*" Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu.

"*Kitabı ona sen mi verdin? Neden?*" Xaden tünelin ortasında durup dirseğimi hafifçe kavradı ve başını yan yatırarak bana baktı, gözlerinde korku vardı.

"*Ona ödünç verdim çünkü istedi.*"

"*O kitapla seni ihbar edebilirdi.*" Gözleri öfkeyle ışıldıyordu.

"*Eğer isteklerimi kaydetmediğini bildirirsem o da Markham'ın merhametine kalır.*" Çantanın askısını biraz daha sıkı kavradım.

"Güven denilen şeyin anlam kazanması için iki taraflı olması gerekir."

"İki taraflı olması gerekir diyorsun ama ben sana açılmak için elimden geleni yaparken sen beni uzaklaştırıyorsun."

Bunu bana beni sevdiğini hiç söylememiş olan adam diyordu. Seviyorsa tabii. Tanrılar aşkına, bu adama her seferinde ilk hamleyi yapmak zorunda kalmaktan bıkmıştım. Ve bugün de kendimi açıp reddedilmeye hiç niyetim yoktu.

"Tabii, sen istediğin sırları saklayabildiğin sürece doğru bu. Bunun" –elimle ikimizi işaret ettim– *"bana güvenmediğin için olduğunu hiç düşündün mü?"* Bir adım geriledim. *"Tam ve körü körüne bir inanç bekliyorsun ama sen aynısını yapmıyorsun. Bunun. İki. Taraflı. Olması. Gerekiyor."*

"Sana güvenmeyen ben miyim?" Gölgeler ayak bileklerinin etrafında kıvrıldı, o dönüp tünele doğru ilerlerken gölgeleri peşinden gitti. *"Sonra görüşürüz. Bodhi'yi bulmalıyım."*

Şüphesiz devrim meselesiyle ilgili bir şey yapmaya gidiyor ve beni yalnız bırakıyordu. Yine.

Hayal kırıklığıyla olduğum yerde kalarak, "Tüm söyleyeceğin bu mu?" diye seslendim arkasından.

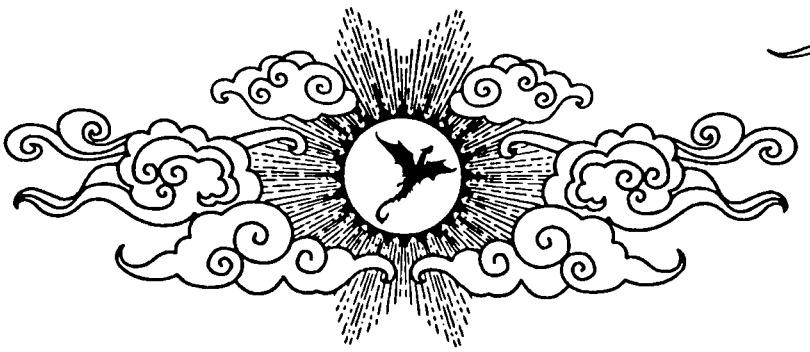
"Şu anda söylemek istediğim şeyler pek hayırlı değil, Violet," dedi omzunun üzerinden. "Daha sonra pişman olacağım sözler söyleyip mezarımı derinleştirmek yerine biraz ara verip verimli bir şey yapacağım çünkü şu hâlimiz kesinlikle verimli bir şey değil."

Ona ne zaman kavga edeceğimize kendisinin karar veremeyeceğini söylemek üzereydim ama benden biraz zaman istemişti ve ben de olgun davranıp ona bu zamanı verebilirdim.

Sabah uyandığımda yatağımın diğer yarısında kimse uyumamıştı ve Xaden'ın eşyaları da gitmişti. Cephe hattına geri döndüğü, ikimizden birinin her an öldürülebileceği ve birbirimize söylediğimiz son sözlerin öfke dolu şeyler olduğu düşüncesiyle göğsümün sıkışmasına engel olamadım.

Ejderhalar insanların kaprislerine katlanmaz.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İki gün sonra uçuş manevraları için takımımın geri kalanıyla birlikte Birinci ve İkinci Kanat'ın ejderhalarının yanından geçerken kalbim küt küt atıyordu.

Kaori Dördüncü Kanat'ın önünde durmuş, sanki Andarna'yı getirmediğim için ceza olarak bana kaç kez mühür gücümü kullandıracağını zihninde hesaplıyormuş gibi tüylerimi diken diken eden bir dikkatle beni izleyen Varrish'in yanında ağırlığını bir bacağından diğerine veriyordu. Onların arkasında tek altın gözünü bana dikmiş, hareketlerimi dikkatle izleyen Solas'ı görünce Varrish'in yarma kadar bekleyip beklemeyeceğini merak ettim.

Çünkü belli ki durduğu yerden Andarna'nın burada olmadığını görebiliyor ve daha da kötüsü, bundan *mutlu* oluyordu.

Bu sabah Carr'la bir saatte yirmi yedi yıldırım düşürdükten sonra ateşim yükselmişti ve Carr hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Hedeflediğim tek bir noktayı bile vuramadığımı düşünürsek bu ikimiz için de geçerliydi. Kollarım güce çok fazla hükmettiğim o günden sonra ağırlaşmış gibi geliyordu. Varrish bugün beni yine o dağın yamacına çıkmaya zorlarsa oradan sağ inebileceğimden emin değildim.

Üçüncü Kanat'a yaklaşırken Rhiannon uçuş gözlüğünün kayışını ayarlayarak, "O turuncuda *bir tuhaflık* var," dedi.

"Yani Üçüncü Takım'ı hiç düşünmeden kömüre çevirmesi gibi mi?" diye sordu Ridoc uçuş ceketinin düğmelerini ilikleyerek.

"Öte yandan Varrish öyle... kendine hâkim görünüyor ki." Sawyer kolunu göğsüne doğru esnetti. "Hatta biraz da gergin denebilir."

Benim aksime Sawyer onu sadece yüzeysel olarak görmüştü. Burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek kahvaltımı bünyemden atmaya çalışan mide bulantısına karşı koydum.

Pençe Bölümü'nün ejderhalarına ulaştığımızda Rhi, "Kesinlikle tuhaf bir eşleşme," diye onayladı. Bugün sahada hiç üçüncü sınıf yoktu, o yüzden ikinci sınıfların ejderhalarının yayılması için fazlasıyla yer vardı fakat tanrılar saklasın, bu Tairn'in gösterinin yıldızı gibi ön sırada durmasını engellemiyordu elbette. Buradan bakınca başının diğerlerinden daha yukarıda olduğunu görebiliyordum ve az önce sıkıntıdan buhar püskürttüğünü duyduğuma da emindim.

Varrish gülümseyerek bana bakıyordu ama gözlerindeki parıltı, zihnimdeki Arşiv'in kapıları üzerindeki hâkimiyetimi zayıflatarak bir savaş hazırlığıyla bedenime güç akıttı.

Sawyer, Varrish'in beni görmesini engellemek için yanıma geçerek, "Peki sana neden öyle bakıyor?" diye sordu. "Sana hep gülümsüyor, sanki..." Başını iki yana salladı. "Tam olarak açıklayamıyorum."

"Sanki senin bilmediğin bir şey biliyormuş gibi," diye tamamladı Rhi, yanından geçtiğimiz Birinci Takım'dan olan bir Kırmızı Tokmakkuyruk'tan uzak durarak. "Annenle bir geçmişi olabilir mi? Bir husumeti falan?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Hiçbir fikirleri yoktu fakat ben onlara söylememişken nasıl olabilirdi ki? "Ama Andarna'ya kafayı takmış durumda." İşte, gerçeğin bir kısmını söylemiştim.

"O iyi mi?" diye sordu Sawyer. "Bir süredir görmedim."

"İyice dinleniyor." Kendimi bunaltıcı yaz sıcağında deri kıyafet giymenin vereceği sefalete hazırlayıp Tairn'e yaklaşır-

ken düğmelerimi iliklemeye başladım. "Basit manevralara ayak uydurabilir ama şu anda yaptığımız şeyler? Formasyon uçuşları ve zamanlı dönüşler. Onu bu tür şeylerle uğraştırmanın bir anlamı yok." Seçilmiş gerçekler.

"Mantıklı." Sawyer dirseğiyle beni dürttü. "Yukarıda görüşürüz!"

"Kusacakmış gibi görünüyorsun," dedi Rhi. "Her şey yolunda mı?"

"İyiyim." Kendimi zorlayarak sırıttım ve Varrish beni yakaladığında canımın ne kadar acıyacağını düşünmemeye çalıştım. "*Varrish, Andarna'nın burada olmamasından ürkütücü derecede memnun görünüyor.*"

"*Bunu ben halledeceğim.*"

"Doğru. Tabii ki öylesin." Dudakları üzgün bir gülümsemeyle kıvrılan Rhi, Tairn'in diğer tarafında bekleyen Feirge'a döndü.

"Kahretsin," diye mırıldandım burnumun kemerini sıkarak. Bu sıralar ne dersem diyeyim hep yanlış şeyi söylüyordum. "*Öğrendiğinde tüm bunları ondan sakladığım için beni asla affetmeyecek.*"

"*Affedecek,*" dedi Tairn, başını hafifçe eğdi ama ben sol ön pençesine uzanırken omzunu bile indirmedi. "*İnsanlar sivrisinek hafızasına sahiptir. Ejderhalar kadar kin tutmazlar.*"

"*Bunu söylediğini unutacağım,*" diye karşılık verdim.

"*Dikkatli ol.*" Başını çevirdi ve ben de aynı anda hançerimi kınından çıkararak döndüm.

"Herhalde bir profesöre saldırmayı düşünmezsin, değil mi Sorrengail?" Varrish suratında aynı sahte gülümsemeyle silahıma baktı. "Hele de bir komutan yardımcısına."

Tairn'in boğazından alçak bir hırıltı yükseldi ve dudağı dişlerinin ucunu gösterecek kadar kıvrıldı.

"Bu yıl arkamdan gizlice yaklaşacak kadar aptal olan herkese saldırıyorum." Omzumu dikleştirip çenemi kaldırdım.

"Hımm." Yana doğru eğildi ve Tairn'in ön bacağının ardına baktı. "Bugün yanında küçük tüykuyruk yok mu?"

"Belli ki yok." Korku sırtımdan aşağı yayılıyordu.

"Ne talihsizlik." İç geçirdi, sonra bana sırtını dönüp Solas'a doğru ilerlerken kuru otlar botlarının altında çıtırdadı. "Bugün senin için manevra olmayacak, Sorrengail."

Midem kasıldı. "Üzgünüm, yanlış mı duydum?"

Tairn yana kaydı ve göğüs pullarının altında durmam için bacağını önüme doğru sürükledi.

Varrish omzunun üzerinden, "Henüz üzülmedin," dedi, Tairn'in duruşunu fark edince bir an için kaşları çatıldı. "Ama üzüleceksin. Görünüşe göre uyarılarım işe yaramamış ve ejderhanın manevralara katılmayı reddetmesi nedeniyle seni görevi ihmalle suçluyorum. Cezanı çekmek üzere Profesör Carr'la birlikte ejderhana binip eğitim yerine uçacaksın."

"*Öyle bir şey olmayacak.*" Tairn başını iyice eğdi ve vücudu savunma pozisyonuna geçti.

"Neler oluyor?" Rhi bana doğru yürürken bir Varrish'e bir bana bakıyordu.

"Takım Lideri Matthias, belli ki ilk cezası astına dersini vermeye yetmemiş, o yüzden bir ceza daha gerekiyor." Başını eğerek gözlerini kırpıştırdı. "Ve komutan yardımcısı olarak sana bir açıklama borçlu değilim. Şimdi onunla birlikte cezalandırılmadan önce manevralar için hazırlan."

"*Ceza falan olmayacak!*" diye kükredi Tairn ve Solas da dâhil olmak üzere sahadaki ejderhaların kafalarını aniden kaldırmalarına bakılırsa herkes onu duydu. "*Ejderhalara emir verme yetkin yok.*"

Düşüncelerin binicilere aktarılması bir saniye sürdü ve Varrish sırtını dikleştirdi. "Ejderhan benim komutam altında olmayabilir, Sorrengail ama *senin* komutan altında. Bu yüzden, tükenmişlik ve ölüm arasındaki o hassas alanı daha fazla keşfetmek istemiyorsan ona binecek ve oraya gidip...

"*En küçük ejderha bile en güçlü insana hesap vermez ki sen en güçlülerinden biri değilsin.*" Tairn dişlerini gürültüyle kaparken sesi vadide yankılandı.

Feirge başını geriye doğru çekti ve altın rengi gözleri fal taşı gibi açıldı.

"*Andarna senin komutanda değil.*" Tairn öne doğru ilerledi, başı ve göğsü yere o kadar yakındı ki neredeyse saçlarıma değecekti. Bu hareketi üzerine Varrish geri çekildi. "*Ben de senin komutanda değilim.*"

Lanet olsun. İşler her an kötüye gidebilirdi.

"Ama sen" –Varrish beni işaret etti– "sen benim komutamdasın!"

"*Öyle mi?*" Tairn ileri atıldı, Varrish'in yanından geçip kulakları parçalayan bir kükremeyle Solas'a doğru ilerlerken gürzkuyruğu tepemdeki havayı kırbaçladı. Solas en savunmasız bölgesini –boynunu– korumak için başını yere doğru eğse de Tairn daha hızlı, daha büyük ve çok daha güçlüydü. Çoktan oraya varmış, devasa çenesini Solas'ın boğazına kilitlemişti.

Tairn'in dev dişleri Solas'ın pullarının arasına girip boynuna ulaşırken nefesim kesildi ve Kaori de savaş alanından çıkmak için koşmaya başladı.

Varrish döndü ve Solas'ın turuncu boyun pullarından süzülen kızıl damlaları görünce kaskatı kesildi.

"*Tairn...*" Solas'ı öldürürse Gökkubbe ona ne yapardı?

"*Sadece bir binici Basgiath'ın komutan yardımcısı olabilir,*" diye uyardı Tairn ve Solas yarı kükreme, yarı çığlığı andıran bir ses çıkardı. "*Ejderhan olmadan binici olamazsın.*"

Tanrılar aşkına. Kalbim şahlanmış bir at gibi dörtnala atıyordu.

"Pekâlâ!" diye haykırdı Varrish yumruklarını sıkarak. "Ejderhasının katılmayı reddetmesinin bedelini o ödemeyecek."

"*Bu yeterli değil.*" Ben dehşet içinde ağzım açık izlerken Tairn'in dişleri Solas'ın pullarının kenarlarına ulaştı. "*Burada konu sensin.*"

Solas'tan cılız bir kükreme duyuldu, kuyruğunu Tairn'e doğru savurunca açıkta kalan boynundan daha da hızlı kan akmaya başladı ama Tairn'in anca yarısı kadardı ve Dunne'a şükürler olsun, ona dokunabilmesi bile mümkün değildi.

"Pekâlâ!" Varrish öne doğru sendeledi ve bir anlığına onun için üzüldüm. "Pekâlâ," diye tekrarladı ellerini havaya kaldırarak. "İnsanların ejderhalara emir verme yetkisi yoktur."

Rhiannon, kolu omzuma değene kadar bana yanaştı ve Feirge, Aotrom ve Sliseag'ın yaptığı gibi başını eğdi. Göz ucuyla görebildiğim kadarıyla her ejderha aynı şeyi yapıyordu.

"*Özür dile,*" dedi Tairn, alçak ve sert bir sesle.

"Özür dilerim!" Varrish'in sesi çatallanmıştı.

"*Andarna'nın bağ kurmaya layık gördüğü kişiden özür dile.*" Yutkunmaya çalıştım ama ağzım kupkuruydu.

"O az önce gerçekten de..." diye fısıldadı Rhiannon.

"Sanırım öyle." Başımla onayladım. "*Özür dilemesi benim için önemli değil, Tairn. Gerçekten. Bugün ölmediğim için mutluyum ben, o bana yeter.*"

"*Benim için önemli, Gümüş.*" Sesi kafamın içinde gürledi. "*Andarna Rüyasız Uyku'dayken onun adına ben konuşuyorum.*"

Varrish bana döndü, bakışları nefret ve dehşet doluydu. "Ben... özür dilerim. Herhangi bir ejderhaya emir vermek benim yetkim dâhilinde değil."

"*Dizlerinin üzerine çök.*"

Rhiannon'ın soluğu kesilirken Varrish dizlerinin üzerine çöktü. "En içten özürlerimi kabul et lütfen, senden ve ejderhandan özür dilerim. Her iki ejderhandan da."

"Kabul ediyorum." Telaşla Tairn'e baktım. "Kabul ediyorum!" Belki beni zihinsel olarak duymaz diye haykırmıştım.

Tairn, dişlerini Solas'ın boynundan çekerken ıslak bir şapırtı duyuldu ve dev ejderha başını eğme ya da boğazını koruma zahmetine bile girmeden kibirli adımlarla geri çekildi. Cüssesi tepemizdeki güneşi engelleyince Rhiannon ve ben gölgede kaldık.

Solas bana –ya da Tairn'e– doğru kükreyip aşağıdaki çimenlerin üzerinde kan gölcükleri bırakarak havalanırken Varrish bana öyle keskin bir nefretle bakıyordu ki bakışlardaki nefretin tadını alabiliyordum. Solas uçuş alanından uzaklaştıktan sonra Varrish ayağa kalktı. Bana son kez ölümcül bir bakış attıktan sonra sahanın sonuna, İmtihan basamaklarına doğru giderken içinden geçenleri anlamak için kelimelere ihtiyaç yoktu.

"*Sorun çözüldü.*" Tairn başını çevirerek Solas'ın uçuşunu izledi ve sahadaki diğer ejderhalar başlarını tekrar kaldırdılar.

Ama kalp atışlarım sakinleşmedi, hatta mideme çöreklenen dehşet yüzünden yavaşlamadı bile. Varrish daha önce düşmanım olabilirdi ama son olayın Solas'ı da can düşmanım hâline getirdiğini hissediyordum.

"Tairn, Solas'ı öldürmeye kalkıştıktan sonra Varrish'in iznini iptal edeceğini düşünmüştüm," dedi Rhiannon, üç gece sonra benimle birlikte uçuş sahasına doğru yürürken.

Çanlar gece yarısına çeyrek kaldığını haber vermek için çalarken, "Ben de," diye itiraf ettim. "Solas iyileştiğinde tekrar karşıma çıkacağından eminim. Ya da daha kötüsünü yapacağından."

"Birkaç gün oldu." Bana baktı ve aramızda sadece birkaç santim olmasına rağmen bu mesafe sanki aşılmaz bir uçurum gibi geldi. "Senden gerçeği öğrenmek için bize öğrettikleri şu yeni sorgulama taktiklerinden bazılarını kullanmam mı gerekecek gerçekten? Anlayışlı yaklaşımı mı yoksa doğrudan, agresif yaklaşımı mı tercih edersin?"

"Hangi konuda?" Omzunu dürttüm.

Hayal kırıklığı içinde başını iki yana salladı. "Varrish'in seni daha önce bir kez cezalandırdığına dair kısa yorumu hakkında?"

"Ah. Tabii." Derin bir nefes aldım ve İmtihan'a yaklaşırken adımlarıma odaklandım. "Birkaç hafta önce, Andarna'nın manevralara katılmamasına kızdı ve ceza olarak mühür gücü eğitimimi kullandı."

"*Ne* yaptı dedin?" Sesi yükselmişti. "Bunu bize neden söylemedin?"

"Çünkü sizin de hedef alınmanızı istemedim." En temel gerçek buydu.

"Yani o zamandan beri seni mi hedef alıyor?" Sesi kuşkulu geliyordu.

"İstediğini elde edememekten hoşlanmıyor." Omuzlarıma astığım çantamı düzelterek İmtihan'ın yanındaki merdivene yaklaşırken yüzümü buruşturdum. Basamaklar canımı acıtacaktı. Dün bir müsabaka sırasında dizimi incitmiştim ama en azından kazanmıştım. "Oraya kadar benimle birlikte yürümek zorunda değilsin. Geç oldu." O Varrish konusunda daha derinlere inmeden konuyu değiştirdim.

"Sorun değil. Seni artık hiç görmüyormuşum gibi hissediyorum."

Tanrım, kendimi çok suçlu hissediyordum. Ve hüsrana uğramış. Ve... yalnız. Arkadaşlarımı özlüyordum.

"Özür dilerim." Aklıma gelen tek şey buydu. "Birinci sınıfların bu şeyin eğitimine başlamak üzere olduğuna inanmak zor." İmtihan'a, birinci sınıfların Sunum'a ulaşmak için tamamlamaları gereken beş engelden oluşan tırmanma parkuruna baktım.

"Daha doğrusu bu şeyin üzerinde ölmeye." Kelimeleri dişlerini sıkarak söylemişti.

"Doğru." Dizim her adıma itiraz ediyor, tırmandığım her basamakta bükülecek gibi oluyor fakat sargı onu yerinde tu-

tuyordu; basamakları topallayarak tırmanırken merdivenin iki yanındaki kaba taş tırabzanları tutuyordum.

"Bu çok anlamsız." Rhi başını iki yana salladı. "Zayıfları... ya da daha kötüsü şanssızları ayıklamanın bir başka yolu işte."

"Öyle değil." Kabul etmekten nefret etsem de İmtihan'ın burada bir yeri vardı.

"Ciddi misin?" Merdivenin tepesine ulaşıp beni bekledi.

"Ciddiyim." Uçuş sahasına doğru yürümeye başladım. "Her şeye farklı bakmamı sağladı. Ben senin ve diğerlerinin yaptığı gibi tırmanamadım, o yüzden başka bir yol bulmam gerekti. Bu bana başka bir yol bulabileceğimi ve yine de hayatta kalabileceğimi öğretti." Tairn'in sırtında o Venin'le savaştığım an aklıma geldi ve hâlâ o hançeri tutuyormuşum gibi elimi yumruk yaptım.

"Ben sadece bunun kaybedilen hayatlara değeceğini düşünmüyorum. Burada olanların çoğu değmez."

"Değer." Cevabım sessizdi.

"Bunu nasıl söylersin?" Durdu, bana döndü. "Aurelie düştüğünde sen de oradaydın. Harman'a kadar hayatta kalsaydı kanat için bir yük olacağını mı düşünüyorsun yani? O bir efsaneydi!"

Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktım ve derin bir nefes aldıktan sonra ona döndüm. "Hayır. Bence olağanüstü bir binici olurdu. Benden daha iyi olurdu, orası kesin. Ama şunu da biliyorum ki..." Konuşmaya devam edemedim. Kelimeler boğazımda düğümlenmiş, Aurelie'nin düşmeden önceki o son saniyede fal taşı gibi açılan gözlerinin anısı beni esir almıştı.

"Keşke bir kez olsun aklından geçeni söyleyiversen. Artık seni anlayamıyorum."

"İnan bana anlamak istemezsin." Döndüğümden beri ona karşı en dürüst olduğum andı bu.

"Gerçekten istiyorum, Violet! Burada sadece biz varız. Konuş benimle!"

"Konuş benimle," diye tekrar ettim, sanki gerçekten bu kadar basitmiş gibi ve ikimizin de hayal kırıklıklarının ağırlığı altında, içimde bir şeylerin kırıldığını hissettim. "Tamam. Evet, Aurelie'nin düşmesi korkunçtu. Ölmesi korkunçtu. Ama orada olduğum, onun ölümüne düşüşünü izlediğim ve eğer kıçımı kaldırmazsam sıranın bana geleceğini bildiğim için artık daha iyi bir binici olduğumu düşünüyorum."

"Bu... korkunç." Ağzı açık kalan Rhiannon bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

"Dışarıda bizi bekleyen her şey öyle." Kollarımı iki yana açtım. "O aptal İmtihan sadece fiziksel olarak tırmandığımız bir şey değil. Bir türlü atlatamadığımız korkunun üstesinden gelmemizi sağlayan bir şey. Arkadaşlarımızı öldürdüğünü gördükten sonra tırmanmaya devam ettiğimiz bir şey. Köprü, İmtihan, Sunum; buradayken aşırı görünüyor olabilir ama bizi mezun olduğumuzda karşılaşacağımız çok daha kötü şeylere hazırlıyorlar. Ve sen..." Başımı iki yana salladım. "Dışarının nasıl bir yer olduğunu bilmiyorsun, Rhi. Anlayamazsın."

"Tabii ki bilmiyorum," diye karşılık verdi, vücudu her kelimeyle biraz daha gerilerek. "Benimle konuşmuyorsun ki! Imogen'la koşuyorsun ya da kapanıp kitap okuyorsun veya mümkün olan her cumartesi gününü Riorson'la geçiriyorsun. Sorun değil, ihtiyacın olan tüm desteği almanı istiyorum ama benimle konuşmuyorsun işte, bu durumda bir şeyler bilmemi nasıl beklersin? Unutma, Liam benim de arkadaşımdı!"

"Sen orada değildin!" Öfkem, onun için özenle inşa ettiğim kutudan dışarı süzüldü ve güç damarlarımı kavurarak içime doluverdi. "Ona sarılmadın, onda fiziksel bir sorun olmadığını ama Deigh birkaç metre ötede iç organları çıkarılmış hâlde yattığı için ölmekte olduğunu bilerek gözlerindeki ışığın sönmesini izlemedin. O anlarda yaptığım hiçbir şeyin önemi yoktu! Tanrılar aşkına, ona öyle sıkı sarılmıştım ki!" Ellerimi yumruk yapınca tırnaklarım avuç içlerime gömüldü.

"Omuzlarım neredeyse yerinden çıkacaktı, o kadar ağırdı ama onu tutmaya devam ettim! Ama hiçbir şey değişmedi!" Öfke boğazımı yakıyor, beni yiyip bitiriyordu. "Orada ne olduğunu görmedin! Her sabah koşmama neden olan şeyi görmedin sen!"

Rhiannon'ın omuzları düştü. "Vi," diye fısıldadı.

"Peki ya yüzündeki ifade?" Sesim kısıldı ve Liam'ın başının ellerimde olduğu o ânı hatırlayınca yaşlar gözlerimi yakmaya başladı. "Her uyumaya çalıştığında bunu görmüyorsun sen. Sloane'a göz kulak olman için yalvardığını duymuyorsun. Deigh'ın çığlıkları kulaklarında yankılanmıyor..." Parmaklarımı alnıma bastırıp uzaklara baktım, kederle, acıyla, bitmek bilmeyen suçluluk duygusuyla savaştım ve her zamanki gibi bu savaşı kaybettim. Sadece o kutuyu ve kendimi biraz kontrol edebilirsem ulaşabileceğimi bildiğim kutsanmış bir boşluk vardı ama ağzımdan çıkan kelimeler bir türlü durmuyordu. Sanki beynimle bağlantısı kopmuştu, her şeyi duygularım yönetiyordu.

"Ve ne kadar korkunç olursa olsun, beni ne kadar duygusuz birine dönüştürürse dönüştürsün, Aurelie'nin düşmesini, Pryor'un yanmasını ve hatta Jack Barlowe'un yarattığım heyelanın altında ezilmesini izlemek beni Liam'ın cesedini yerde bırakıp savaşmak zorunda kaldığım âna hazırladı. Eğer orada oturup istediğim gibi yas tutsaydım şimdi hiçbirimiz burada olmazdık. Imogen, Bodhi, Xaden, Garrick, herkes, hepimiz ölmüş olurduk. Arkadaşlarımızın ölümünü izlememizi istemelerinin bir nedeni var, Rhi." Tek parmağımla göğsüme dokundum. "Bizler hançeriz ve burası da bizi bilemek için kullandıkları taş." Bedenimdeki enerji azaldı ve ısı dağıldı.

Rhiannon'ın yüzündeki mutlak yıkım karşısında midem kasıldı.

Tairn yaklaştıkça kanat çırpışları daha yüksek duyulmaya başladı ve bu ses kalp atışlarımın sakinleşmesine yardımcı oldu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım. "Aslında bunun nasıl bir şey olduğunu bilmediğin için mutluyum." Bulanıklığı yok etmek

için gözlerimi hızla kırpıştırdım. "O anlara tanık olmadığın için, sen, Sawyer ve Ridoc orada olmadığınız için her gün seviniyorum. Bırak en yakın arkadaşımı, en kötü düşmanımın bile o günü yaşamasını istemezdim ve son zamanlarda sessiz olsam da sen hâlâ benim en yakın arkadaşımsın." Arkadaşlar doğruyu söylerdi. Ona söylemem onu tehlikeye atardı ama söylememem de onu hazırlıksız bırakırdı, tıpkı bizim gibi. *Siktir.* "Ve haklısın. Seninle konuşmalıyım. Sen de Liam'ı kaybettin. Senin de bilmeye hakkın var..."

"*Hayır.*" Tairn'in sesi kafamın içinde yankılandı ve sırtıma çarpan rüzgârdan bir saniye sonra yere indi. "*Solas'ın binicisi.*"

Binbaşı Varrish tam solumuzdan, "İyi akşamlar, Öğrenci Sorrengail," dedi. Muhafızlarıyla birlikte sadece birkaç metre ötede beklediği kayaların yanından dolanırken tepesinde büyücü ışıkları yandı. "Öğrenci Matthias. Bir tartışmayı böldüm galiba, değil mi?"

Muhafızları onu takip ettiler.

Tanrılar aşkına. Neredeyse...

"*Ama yapmadın,*" dedi Tairn.

"Komutanım?" Bakışları benden komutan yardımcısına kayan Rhiannon'ın gözleri irileşti.

"Kuralları biliyorsun, öğrenci." Yanımıza geldi ve yeri işaret etti. "Yoksa artık benim emrim altında olmadığını mı iddia edeceksin?"

Tairn başını eğdi ve alçak bir hırıltı çıkardı.

Endişeden boğazım düğümlendi ve Rhi'yi Varrish'in yolundan çekmek için yana doğru bir adım attım. Öfke işe yaramayacaktı, o yüzden çantamı omuzlarımdan indirip açtım ve içindekileri yere boşalttım. Sonra boş olduğunu göstermek için açık çantayı salladım. "Memnun oldunuz mu?"

"Henüz değil ama bir gün olacağım." Gülümsemesi midemi bulandırıyordu. "Sabırlıyımdır."

Binici çantamı gerçekten boşalttığımdan emin olmak için içine göz attıktan sonra aramayı bitirdi.

"Hâlâ iznin varken keyfini çıkar." Varrish sırıtmaya devam ederek başını salladı, sonra üçü birlikte sahadan uzaklaştılar.

"Pislikler." Çömeldim ve Rhi de eğilerek çantayı yeniden toplamama yardım etti. "Teşekkürler."

"Bu *normal* mi?"

"Evet." Her şeyi yerleştirdikten sonra ayağa kalktık. "*Bu gece yine seni aramadıkları için memnun muyuz?*"

"*Memnunuz.*"

"Ama... neden?" Rhiannon şaşkınlıkla alnını kırıştırdı. "Neler oluyor? Bu Andarna'yla ilgili olamaz."

"Xaden'ın soyadına asla tam olarak güvenmeyecekler." İyi bir nedeni vardı bunun. Çantamı omuzlarıma atıp kollarımı kayışların içinden geçirdim. "Sana patladığım için gerçekten özür dilerim. Hiçbir mazeretim yok."

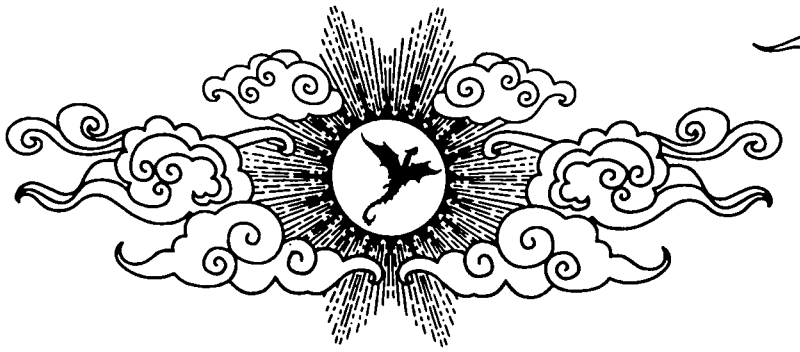
"Özür dileme." Bana hüzünlü bir gülümsemeyle baktı. "Sessiz kalarak her şey yolundaymış gibi davranmandansa bana bağırmanı tercih ederim."

En azından ona söyleyebileceğim bir gerçek vardı.

"Hiçbir şey yolunda değil."

Babamın ölümünden sonraki yıllarda sevilmenin nasıl bir his olduğunu unutmuştum. Sonra bölüğe girdim, herkesin olmamı istediği canavar oldum ve bundan hiç pişmanlık duymadım. Ama sonra sen bana o sözleri söylediğinde sevilmeyi hatırladım... ardından neredeyse seni de kaybediyordum. Söz verdiğim gibi senin için daha iyi olmaya çalışıyorum ama o canavarın hâlâ orada olduğunu, senden o sevgi sözlerini yeniden duyabilmek ve ortaya çıkmak için vahşice çığlık attığını bilmeni istiyorum.

–TEĞMEN XADEN RIORSON'IN ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIĞI, KURTARILMIŞ MEKTUPLARDAN

YİRMİNCİ BÖLÜM

Tairn kanatlarını açıp Samara'daki uçuş alanına yavaşlayarak indi. "*Başka bir yolunu buluruz,*" dedi. "*Omzuma doğru hareket etsen ve başarıyla kaysan bile...*" Ürperdi.

Son iki saatin büyük bir kısmını koşarak iniş yapmaya kalkışıp kalkışmayacağımı tartışarak geçirmiştik ki Tairn'e göre bu asla olmayacaktı.

"*Mezuniyet şartlarını değiştiremezsin.*" Eyerin kemerini çözdüm ve kalçamdaki, fazla ara verdiğimizi gösteren sancı yüzünden suratımı buruşturdum.

Tairn bilmiş bilmiş, "*Hiç denemedim,*" dedi ve başını açıklığın kenarına doğru çevirdi, ağaçlığın arkasında hareket olup olmadığına bakarak heyecanla eğildi.

Sgaeyl'in yakınlarda olduğunu anlayarak sırıttım.

"*Vücudundaki tüm kemikleri kırmadan mezuniyet gerekliliklerini yerine getirecek bir çözüm bulacağımız konusunda anlaşalım,*" dedi hızlı hızlı.

"Anlaştık." Onunla sadece yapacak daha iyi işleri olduğunda tartışmam gerektiğini kendime daha sık hatırlamalıydım. Eyerin arkasına tırmanarak çantaların tokalarını açtım ve acelem yüzünden az kalsın kayıyordum.

"Sırtımdan düşüp o sabırsız boynunu kırarsan hepimiz ölürüz."

"Çünkü sabırsız olan benim, değil mi?" Küçük çantamı sırtıma attım, sonra daha ağır çantalardan birini de aldım. *"Çantaları güvenle buraya bağlamak için birinin sırtına çıkmasına izin verdiğine inanamıyorum. Kendine hâkimiyetin beni çok etkiledi."*

"Ben seleyi takmadan önce bölüm lideri çantaları seleye bağladı, elbette."

"Ben de senin biraz medenileştiğini sanmıştım." Tairn'in sırtında ilerlerken dizim zonkluyordu ama kalkanlarımı indirip o gölgeli bağın zihnimi sardığını hissettiğim anda bu zonklamayı tamamen unuttum.

Onu engellemek içgüdülerime ters düşüyordu ama zihin kalkanlarımı tekrar kaldırmaya çalıştım. Geçen hafta sonu ayrıldıktan sonra ondan ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama birbirimize ne kadar kızgın olursak olalım kalkanlarımın yukarıda olmasını bekleyeceği kesindi. Çantalarımı tutup Tairn'in bacağından aşağı kaydım ve yere çarptığımda darbenin ağırlığını sağlam dizime verdim.

Çiğnenmiş otlarla kaplı sahadan geçip önümde yükselen kaleye doğru ilerlerken, *"Git Sgaeyl'i bul,"* diye ısrar ettim Tairn'e.

"Her zamanki gibi sen içeri girene kadar bekleyeceğim."

"Zaman kaybediyorsun." Onun beklentisiyle kendi kanımın kaynadığını hissedebiliyordum ama bunu engellemedim. En azından ikimizden biri mutluydu. Peki ya sonra olacaklar? Onları hayatım buna bağlıymış gibi engelleyecektim.

"O zaman daha hızlı yürü."

Güldüm ve hızlandım. Tanrılar aşkına, bu çantalar ağırdı ve garip bir şekilde enerjiyle titreşiyorlardı. Sanırım bunlara çoktan güç yüklenmişti.

Taş rampanın tepesine ulaştığımda koca bir piyade bölüğünün kemerli girişten bana doğru koştuğunu gördüm. Kahretsin, tam önlerindeydim.

"Binici!" diye haykırdı komutan.

Ben kenara çekilemeden bölük ortadan ikiye ayrıldı ve iki yanımdan koşup geçtiler, o kadar yakınlardı ki sanki akan derenin ortasında bir kaya parçasıymışım gibi sebep oldukları esintiyi hissedebiliyordum. Onlar koşarken ben nefes almaya bile cesaret edemedim ve herhangi birine çarpmamak için hareketsizce durdum.

Sonuncusu da geçip gittiğinde rahat bir soluk alıp avluya doğru yoluma devam ettim. Önümden bir grup şifacı geçti, onlar uzaklaşırken Xaden'ın avluda bana doğru geldiğini gördüm. Yüzündeki ifadeden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Kalbim önce durdu, sonra küt küt atmaya başladı ama yürümeye devam ettim.

Bunun nasıl mümkün olduğundan emin değildim ama aynı anda hem üzerine tırmanmak hem de kaval kemiğine sert bir tekme atmak istiyordum.

Avluda Xaden'ın arkasında bir grup binici vardı ama onlar sadece siyah bir bulanıklıktan ibaretti çünkü ondan başkasına bakamıyor, onun ötesini göremiyordum. Bağlantımız ne kadar karmaşık olsa da aynı zamanda inkâr edilemez derecede basitti. O ufuktu ve benim için onun ötesinde hiçbir şey yoktu.

"*Seni bir şeye mecbur bırakmak zorundayım ve bunun için üzgünüm,*" dedi hızla yaklaşırken, kalkanlarımı sanki bir tül perdesiymiş gibi kolayca aşıvererek.

"*Sanki ilk defa yapacaksın.*" Aramızdaki herkesin onun yolundan çekildiğini fark ederek durakladım.

"*Bu gece özel olarak konuşmak isteyip istemediğine karar vermek için yaklaşık iki saniyen var.*" Aramızda ancak birkaç metre mesafe kalmıştı.

"*Taşıdığım şeyi düşünürsek benimle yalnız kalmak isteyeceğinden emin değilim.*" Sırtımı dikleştirdim. Geçen haftaki tavrından sonra bana söyleyeceği ilk şey bu muydu?

"*Seç.*"

"*Evet. Tabii ki seninle özel olarak konuşmak istiyorum.*"

"*Seni öpmemi söyle. Sadece göstermelik olsa bile.*" Şu anda aramızda sadece bir kalp atımı kadar mesafe vardı ve o yavaşlamıyordu.

"*Ne?*"

"*Şimdi, Violet. Yoksa bu gece başkasının odasında uyursun.*" Gözleri hemen bir cevap istiyordu. Elbette. Çünkü aylar önce beni sadece ben istediğimde öpeceğini söylemişti. Bana uzandı, vücutlarımız çarpışırken bir eli enseme, diğeri belime yerleşti. Çarpışmanın etkisiyle tüm duyularım sarsıldı.

"*Öp beni.*" Sadece göstermelik.

"Seni özledim," dedi, sonra dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı.

"*Beni tek başıma bırakıp gittin,*" dedim, alt dudağının yumuşacık derisini ısırarak.

"*Sonra kavga ederiz.*" Yüzümü okşadı ve başparmağını çenemin hemen üstüne bastırdı. "*Şimdi beni bir güzel öp.*"

"*Madem bu kadar nazikçe sordun.*" Dudaklarımı araladım ve son zamanlarda onu öpmeden geçirdiğim her saniye için pişmanlık duydum.

Dilinin dilimin üzerindeki ilk darbesiyle inledim. Belimi kavrayıp beni daha da sıkı tutarak öpücüğün ateşini harladı. *Evet.* Bir dokunuş, tek gereken buydu işte ve etrafımızdaki dünya yok oluvermişti. Bu istediğim *her şeydi.* Etrafımızdaki havayı titreştiren enerji, damarlarımı dolduran gücün, öpücüğü kontrol etmeye çalıştığımızda içimde tutuşan arzunun yanında sönük kalıyordu.

O kazanmış, beni tüketmişti; bu kadar yakın olması aklımdaki tüm düşünceleri yok etmiş geriye sadece arzu kalmıştı. Çantalar omuzlarımdan kayıp yere düştüğünde kollarımı boynuna dolayarak ona daha da sokuldum. Hayatım onun teslimiyetine bağlıymış gibi öptüm ve o mükemmel açıyı bulmak için başımı

yana eğdim. Xaden o açıyı denemeden buldu ve öpücüğü daha derinlere götürürken karşı koyamadığım bir uzmanlıkla dilinin her kıvrımı ve her dokunuşuyla ruhumdan küçük parçalar çaldı.

Neden karşı koymak istediğimi bile hatırlayamıyordum.

Neden kendimi Xaden'ı öpmenin muazzam zevkinden mahrum bırakıyordum ki? Biz o zaman anlam kazanıyorduk. Dudaklarının verdiği his, dilinin dişlerimin arkasındaki dokunuşu, içimde yanan ve sadece onun doyurabileceğini bildiğim şehvetten başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı. Ellerim onun yumuşak saçlarına kayarken kalbim dörtnala atmaya başladı. Bedenim sanki havada süzülüyordu.

Ağırlıksız. Kendimi bütünüyle ağırlıksız hissetmemi sağlıyordu, sanki sadece his dalgalarının üzerinde uçmak mümkünmüş gibi.

Tanrılar aşkına, onu *istiyordum*. Sadece bunu. Sadece bizi.

"*Violet.*" Dudakları dudaklarımı fethederken çıkan zihinsel bir iniltiydi bu.

"Tanrılar aşkına." Kendi küçük cennetime tanıdık bir ses süzüldü ve işte o zaman dünyaya döndüm.

Bunun göstermelik olması gerekiyordu ama işte buradaydım, Xaden'ın öpücüğünde âdeta kaybolmuştum. Avlunun ortasında. Tanrılar bilir kimin önünde. Peki ya bu uçma hissi? Güçlü kollarından biriyle beni göğsüne bastırdığından ayaklarım yerden kesilmiş durumdaydı.

"*Senin için yeterince iyi bir gösteri oldu mu?*" Onu bırakmadan önce dişlerimi alt dudağında gezdirerek yavaşça geri çekildim.

"*Gösterinin canı cehenneme.*" Gözleri, beni de yanmaya hazır hâle getiren bir sıcaklıkla parlıyordu. En azından kontrolünü kaybeden tek kişi ben değildim. Yüzündeki ifadeyi tanıyordum. O da en az benim kadar tahrik olmuştu.

Beni tekrar tekrar, inceliğini kaybeden vahşi bir arzuyla öptüğünde kollarında eridim.

"Kız kardeşimi yere bırak, Riorson. Gösterini yaptın." Bu ses... Xaden'ı öpmeyi bırakarak başımı sağa çevirdim. "Mira?"

Parmaklarını göğsünde kavuşturduğu kollarına vuruyordu ama anneminkine ürkütücü derecede benzeyen sert yüzü bir saniyeden kısa süre içinde bir gülümsemeyle aydınlandı. "Seni görmek güzel, Vi."

"Burada ne işin var?" Xaden beni yere bırakırken sırıttım. Sonra yerdeki çantanın üzerinden atlayıp ablama sarıldım.

"Dün itibariyle burada göreve başladım." Her zaman yaptığı gibi bana sıkıca sarıldı, sonra da ölümcül yaralarım olup olmadığını kontrol etmek için beni kendinden uzaklaştırdı.

"İyiyim," dedim.

"Emin misin?" Ellerini başımın iki yanma götürdü ve parmak uçlarında yükselip yukarıdan bana baktı. "Çünkü bununla işi pişirdiğine göre kafana ciddi bir darbe almış olmalısın diye düşünüyorum."

Gözlerimi kırpıştırdım. Buna ne cevap vermem gerekiyordu ki?

"*Suyuna git yoksa bu gece onun odasında uyursun. Benimkinde değil,*" dedi Xaden. "*Bu konuda çok kararlı.*"

"Doğru, şey..." Kahretsin, ablama daha fazla yalan söylemek istemiyordum.

Xaden, "Çantalarını odama götüreceğim," dedi. Sırtımdaki çantayı çıkarmama yardım etti, sonra da düşürdüğüm iki çantayı aldı.

"Teşekkür ederim," dedim alışkanlıktan.

Eğilip alnıma bir öpücük kondurdu. "Bugün görevim var."

"Hayır," diye fısıldadım ve midem hayal kırıklığı içinde kasıldı. Bu bize konuşmak için zaman bırakmayacaktı ki muhtemelen amaç da buydu. "*Sanırım konuşmazsak kavga da edemeyiz, değil mi?*"

"*Sonra zamanımız olacak,*" diye söz verdi. "Ablanla iyi eğlenceler. Akşam görüşürüz." Uçuşan bir saç tutamını kulağı-

mın arkasına sıkıştırdı ve parmak uçlarıyla yanağımın kenarını hafifçe okşadı.

"Tamam." Tüm bunlar göstermelik olmasaydı bir su birikintisine dönüşmüş olurdum. Gözleri bir saniyeliğine benimkilerle buluştuğunda gördüğüm o şehvet peki? Dağ havasına rağmen ânında ısınmıştım.

Uzaklaşırken omzunun üzerinden Mira'ya, "Hiçbir şeyi ateşe vermesine izin verme," dedi ve güneybatı merdiveninin yakınındaki koridora doğru ilerledi.

Kaşlarımı çattım ama bu onun gidişini izlememi engellemedi. "*Kalkanlarını yukarıda tut.*"

"*Seni engelleyemiyorum ki.*"

"*Sana söylemiştim, ben çoğundan daha zorluyumdur,*" diye cevap verdi. "*Yine de onları yukarıda tut. Endişelenmen gereken kişi ben değilim.*"

"O... senin için çantalarını odasına taşıyor," dedi Mira yavaşça. Yanıma gelip Xaden'ın uzaklaşan sırtına, sonra da bana baktı.

"Öyle." Başımla onayladım. Gerçekten öyle miydi? Göğsümdeki sızı ağrıya dönüştü. Belki de o iki çantayı aslında bir teslimat noktasına götürüyordu ve dikkatimi dağıtmak için beni Mira'yla baş başa bırakmıştı. Ona güvenememekten, onun da bana güvenememesinden, böyle bir çıkmazın içinde olmamızdan nefret ediyordum.

"Siktir," diye mırıldandı Mira.

"Ne?" Xaden binanın içinde kaybolurken iç geçirdim.

"Onunla sadece yatmıyorsun, değil mi? Ona âşık olmuşsun." Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyordu.

Ona baktım, öyle yapmam gerektiğini bilsem de ona yalan söyleyemezdim. Özellikle bu konuda yalan söyleyemezdim. "Tam olarak değil."

"Kimi kandırdığını sanıyorsun? Seni resmen yalayıp yuttu ve şimdi de sen onun gidişini o kocaman, sevgi dolu gözlerle

izliyorsun." Yüzümü işaret edip kötü bir koku almış gibi yüzünü buruşturdu. "Bu da ne böyle? Özlem mi? Karasevda mı?"

Gözlerimi devirdim.

"Aşk mı?" Bu kelimeyi zehirli bir şeymiş gibi söylemişti. Yüzümdeki bir şey beni ele vermiş olmalı ki Mira'nın yüzündeki tiksinti şoka dönüştü. "Ah, hayır. Ona âşıksın, değil mi?"

"Bunu sadece yüzüme bakarak anlaman mümkün değil," diye karşı çıktım, sırtımı dikleştirerek.

"Of. Hadi gidip bir şeylere hançer fırlatalım."

Brennan yaşıyor. Brennan yaşıyor. Brennan. Yaşıyor. Karakolun birinci katının kuzeyindeki küçük antrenman salonunun arka tarafında, kınlarımızdaki hançerleri ahşap hedeflere fırlatırken düşünebildiğim tek şey buydu. Xaden'ı ilk kez savaşırken bulduğum kalenin güney tarafındaki çukurdan çok farklıydı burası.

Rhiannon'dan sır saklamak iğrenç bir şeydi ama Mira'ya Brennan'ın hayatta olduğunu söylememek beni Kıta'daki en kötü insan yapıyordu bence.

"Kiminle yattığın konusunda seni yargılayacak son kişi benim..." dedi Mira.

"O zaman bunu yapma." Sondan bir önceki hançerimi çevirip ucundan tutarak fırlattım ve hedefin boynuna isabet ettirdim.

"Yönetmelik bir yana, çünkü evet, yaptığın şey uygunsuz ilişki içinde bulunmak" –bir sonraki hançerini bakmadan fırlattı ve hedefi göğsünün ortasından vurdu– "hem de bir subayla; ben sadece bu işin sonu kötü biterse kariyerlerinizin geri kalanı boyunca birbirinize yapışıp kalacağınızı söylüyorum."

"Neyse ki yargılamıyorsun." Son hançerimi fırlatıp onun hedefini boynundan vurdum.

"Peki, belki de yargılıyorumdur." Omuzlarını silkti ve hedeflere doğru yürüdük. "Ama sen benim tek kardeşimsin. Endişelenmeye hakkım var."

Değildim işte. O ve Brennan çocukken birbirlerinden ayrılmazlardı. Abimin hayatta ve sağlıklı olduğunu bilmesi gereken biri varsa o da Mira'ydı. "Benim için endişelenmene gerek yok." Hançerlerimi teker teker tahtadan çıkarıp bacaklarımdaki ve kaburgalarımdaki kınlara geri koydum.

"Sen ikinci sınıftasın. Tabii ki endişeleneceğim." Kendi hançerlerini aldı ve omzunun üzerinden arkamızdaki minderde antrenman yapan bir çift biniciye baktı. "BHK nasıl gidiyor?" diye sordu sesini alçaltarak.

"İlk antrenmanda bir binici kaybettik. İki harita olayına ne demeli?"

"Evet, tam bir akıl tutulması." Dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Ama kastettiğim bu değildi."

"Sorgulama kısmı için endişeleniyorsun," diye tahmin yürüttüm, on birinci hançeri kınına sokarken.

"Dayanabilecek misin diye seni eşek sudan gelinceye kadar dövecekler." Hançerimi hedefin boynundan çekip aldı. "Ve senin bedenin..."

"Acıyla başa çıkabilirim." Ona döndüm. "Ben acı içinde yaşıyorum. Neredeyse acının içine koca bir medeniyet kurup oraya ev inşa ettim. Ne yaparlarsa yapsınlar kaldırabilirim."

"Savaş Oyunları'ndan sonra BHK en çok ikinci sınıfın öldüğü yerdir," diye itiraf etti sessizce. "Ve tatbikatlar için her seferinde bir ya da iki takım alırlar, o yüzden ölüm sayısındaki artış tam olarak fark edilmez ama istatistikler ortadadır. Konuşmazsan sana işkence etmeye devam edip seni yanlışlıkla öldürebilirler, konuşursan da zaten öldürürler." Bakışları hançerime yöneldi, endişeli görünüyordu.

"Boktan birkaç gün olacak ama iyi olacağım. Buraya kadar gelebildim." Kemiklerimin kırılması benim için sıradan bir salı günü demekti.

"Ne zamandan beri Tyrrendor hançerleri kullanıyorsun?" Hançerlerimden birini havaya kaldırıp siyah kabzasını ve kabzasındaki dekoratif rünü inceledi. "Bir süredir böyle rünler görmemiştim."

"Onları bana Xaden verdi."

"Verdi mi?" Hançeri bana uzattı.

"Geçen yıl bir müsabaka sırasında ondan kazanmıştım." O şüpheci bir tavırla kaşını kaldırıp gülerken hançerimi diğerlerinin yanına, kaburgalarımın üzerine koydum. "Yani evet, onları bana o verdi."

"Hah." Başını yana eğip beni inceledi ve her zamanki gibi görmesini istediğimden fazlasını gördü. "Özel görünüyorlar."

"Öyleler. Geleneksel uzun hançerlere göre elimden daha az düşüyorlar ve o kadar da ağır değiller."

Atış çizgisine geri dönerken bana bakmaya devam etti.

"Ne?" Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Beni hayatta tutmak onun da çıkarına. Ondan hoşlanmadığını biliyorum. Ona güvenmediğini de biliyorum..."

"O bir Riorson," dedi. "Sen de ona güvenmemelisin."

"Güvenmiyorum." Fısıltı hâlindeki bu itiraftan sonra gözlerimi kaçırdım.

"Ama ona âşıksın." Hayal kırıklığıyla iç geçirdi ve bir hançer fırlattı. "Bu... Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama aklıma gelen ilk kelime 'sağlıksız' oluyor."

"Biz böyleyiz işte," diye mırıldandım ve konuyu değiştirdim. "Seni neden buraya gönderdiler?" Hedefin karnının üst kısmında bir nokta seçip hançerimi fırlattım. "Samara koruma duvarı olan bir yer ve sen de yürüyen bir kalkansın. Mühür gücünü boşa harcıyorsun." O bir *kalkandı.*

Neden ona koruma duvarları hakkında soru sormak daha önce aklıma gelmemişti ki? Belki de cevap bir kitapta değil, Mira'daydı. Ne de olsa onun mühür gücü koruma duvarlarını genişletme, uzamamaları gereken yerlere kadar esnetme yeteneğiydi.

Antrenman yapan çifte tekrar baktı. "Sanırım buraya yapılacak saldırılardan endişe ediyorlar çünkü koruma duvarları açısından en büyük güç kaynaklarından biri bu karakolda. Burası düşerse sınırın büyük bir kısmı savunmasız kalır."

"Domino taşı gibi dizildikleri için mi?" Elimdeki hançeri fırlatırken ağrıyan dizime gerekli özeni göstermediğim için yüzümü buruşturdum.

"Tam olarak değil. Sen bu konuda ne bilirsin ki?" Bakmadan bir hançer daha fırlattı ve hedefi tam on ikiden vurdu.

"Havan batsın," diye mırıldandım. "Mükemmel olmadığın bir şey var mı?"

"Zehirler," diye cevap verdi, hedefe bir hançer daha fırlatarak. "O konuda hiçbir zaman seninle Brennan kadar yetenekli olamadım. Belki de babamın derslerini dinleyecek kadar uzun süre yerimde oturamadığım içindi. Şimdi bana koruma duvarları hakkında ne bildiğini anlat." Bana yan yan baktı. "Koruma duvarı örmek üçüncü sınıfa kadar öğretilmiyor ve ondan öte her şey de gizli bilgidir."

"Okuyorum." Omuzlarımı silktim ve umursamaz görünmek için Zihnal'a dua ettim. "Kuluçka alanları orada olduğu için Vadi'deki koruma taşından çıktıklarını ve sınır karakollarımız boyunca doğal mesafelerini genişletmek ve güçlü bir savunma sağlamak için bir güç kaynağıyla güçlendirildiklerini biliyorum." Bu söylediklerimin hepsi yaygın ya da en azından araştırılabilir bilgilerdi.

Bir hançer daha fırlattı. Arkamızdaki ikili antrenmana devam ederken sessizce, "Burada zemine örülmüşler," dedi. "Bir şemsiye düşün. Koruma taşı sapı oluşturuyor ve koruma duvar-

ları Navarre'ın üzerinde bir kubbe şeklinde uzanıyor." Elleriyle şekli gösterdi. "Ama tıpkı bir şemsiyenin tellerinin gövdeden destek alması gibi koruma duvarları da yere ulaştığında bir destek olmazsa zayıflar."

"Bunu da alaşım yapıyor," diye fısıldadım. Kalp atışlarım hızlandı.

"Ve ejderhalar." Başıyla onaylarken kaşlarının ortasında iki çizgi belirdi. "Alaşımı biliyor musun? Bunu derslerde öğretiyorlar mı? Yoksa babam..."

"Karakollarda depolanan alaşım bu şemsiye tellerinden bazılarını genişletiyor," diye devam ettim, hançerimi refleks olarak elimde çevirerek. "Bazı durumlarda koruma duvarlarını normalde ulaşabilecekleri mesafenin iki katına kadar uzatıyor, değil mi?"

"Doğru."

"Peki bu hangi maddeden yapılmış?"

"İşte bu kesinlikle senin yetki alanının dışında." Alaycı alaycı gülümsedi.

"Peki." Bana söylememesi biraz canımı acıtmıştı. "Ama yeni koruma duvarlarını nasıl örüyorsun? Mesela Athebyne gibi yerleri korumak istersek?" Hançeri havada defalarca çevirmeye devam ederken Mira'nın bunu sıradan bir hareket olarak görmesini umuyordum.

"Örmüyorsun." Başını iki yana salladı. "Ördüğümüz şey uzantılardır. Çok uzamış bir duvar halısını örmeye devam etmek gibi. Temel olarak sadece zaten var olan bir şeye iplik ekliyoruz ama koruma duvarlarını Athebyne'e kadar uzatamayız. Bunu denedik. Peki bunu sana kim..."

"Mühür gücün böyle mi çalışıyor?" Hançeri çevirmeyi bıraktım. "Çünkü sen kendin de temelde bir koruma duvarısın, değil mi?"

"Tam olarak değil. Koruma duvarlarını gücümle esnetiyorum. Bazen kendi başıma da örebiliyorum ama bir karakola yakın

olmam gerekiyor. Bir çeşit iplik gibiyim ben de. Durduk yere neden bunları soruyorsun?" Bir hançer daha fırlattı ve hedefi tam ortadan vurdu.

Sesimi iyice alçaltarak, "Koruma taşının nasıl çalıştığını biliyor musun?" diye sordum.

"Hayır." Gözleri ışıldadı. "Meraklı kulaklar dinlemeye başlamadan önce atmaya devam et."

Dediğini yaparak bir hançer daha fırlattım.

"Bu bilgi benim ve *senin* rütbenin çok ötesinde." Bir sonraki hançeri ilkinin hemen yanına saplandı. "Neden soruyorsun?"

"Sadece merak ettim."

"Merak etme. Bunların gizli olmasının bir sebebi var." Bileği hedefe doğru bir bıçak daha savurdu. "Bunu sadece bilmesi gerekenler biliyor, tıpkı diğer tüm gizli istihbarat konularında olduğu gibi."

"Doğru." Kendimi gülümsemeye zorladım ve bir sonraki hançerimi gereğinden biraz daha fazla güçle fırlattım. Konuyu değiştirme zamanı gelmişti. Belki biliyordu, belki de bilmiyordu ama bana söylemeyeceği kesindi. "Gizli demişken, Poromiel şehirlerinde hasar olup olmadığını kontrol eden görevlerden herhangi birinde bulundun mu?" Bana aval aval bakınca ellerimi kaldırdım. "Savaş Brifingi'nde bize bundan bahsettiler, artık gizli değil."

"Hayır," diye cevap verdi. "Ama Teine ve ben devriyedeyken uçan sürülerden birini gördüm."

Midem kasıldı. "O görevde olan birini tanıyor musun?"

"Hayır." Bir hançer daha attı ve yine tam isabet ettirdi. "Ama raporları okudum. Onları size verdiler mi?"

Başımı iki yana salladım. "Peki raporlara güveniyor musun?" Sesim istediğim kadar rahat çıkmıyordu.

"Elbette güveniyorum." Veremeyeceğim cevaplar bulmak için gözlerime baktı. "Neden güvenmeyeyim ki? *Sen* neden güvenmeyesin?" Elleriyle hızlıca dışa doğru bir hareket yaptığında

dövüşen çiftin gürültüsü aniden kesildi. Bu bir ses kalkanıydı, Montserrat'ta kullandığının aynısıydı. Küçük bir büyüydü ama yine de benim ustalaşamayacağım kadar zordu. "Bana neler olduğunu anlat. Hemen."

Karanlık güce hükmedenlerle savaşa girdim, en yakın arkadaşlarımdan birini kaybettim, ejderhamın sırtında gerçek bir Venin'le savaştım ve sonra hâlâ hayatta olan abimiz tarafından iyileştirildim. "Hiçbir şey."

Bana *o bakışı* attı. Çocukken her zaman dilimi çözen o bakışı.

Tereddüt ettim. Kıta'da bunu söyleyebileceğim tek bir kişi varsa o da Mira'ydı.

"Poromiel'e göreve gitmiş olan kimseyi tanımıyor olman bana garip geliyor. Sen *herkesi* tanırsın. Ayrıca gördüğün şeyin keşifte görevlendirilmiş sürülerden biri olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Çünkü güneyde, sınırın ötesinde bir düzineden fazla ejderha vardı. Başka ne olabilir ki, Violet?" Bana şüpheci bir bakış attı.

İşte buydu. Ona gerçeği anlatmak için bir fırsattı. Bu çatışmada doğru tarafta savaşması için onu yanımıza alma fırsatıydı, böylece abimizi görebilirdi. Wyvernler. Mira *Wyvernleri* görmüştü. Ama ona söyleyerek riske atacağım tek şey kendi hayatım olmayacaktı. Yine de bunu yapmak zorundaydım.

Xaden asla anlayamazdı, onun kız kardeşi yoktu.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım. "Ya onlar Wyvern'se?" İşte. Söylemiştim. Yani bir nevi.

Şaşkın şaşkın bakarak başını geriye çekti. "Ne dedin sen?"

"Ya Wyvernleri gördüysen? İkimiz de bunu yapanın ejderhalar olmadığını bildiğimize göre ya Poromiel şehirlerini onlar yok ediyorsa?" Elim son hançerimin kabzasındaydı. "Ya dışarıda hiç bilmediğimiz koca bir savaş varsa?"

Omuzları düştü ve gözleri anlayışla doldu. "O masalları okumaya daha az zaman ayırmalısın, Vi. Grifon saldırısından

beri iyi dinlenemiyor musun yoksa? Çünkü sesin uyumuyormuşsun gibi geliyor." Ses tonundaki endişe beni başka hiçbir şeyin yapamayacağı kadar yıkmıştı. "İlk kez savaş görmek zordur, özellikle de birinci sınıfsan ama yeterince uyumazsan ve istikrarlı görünmezsen... Biniciler sağlam olmalı, Violet. Ne dediğimi anlıyor musun?"

Tabii ki bana inanmıyordu. Ben de inanmazdım. Ama Mira beni bu dünyada koşulsuz seven tek kişiydi. Brennan öldüğüne inanmama izin vermişti, yolumuz kesişmese buna devam edecekti. Annem beni hiçbir zaman yükten başka bir şey olarak görmemişti. Ya Xaden? O konuya girmeyecektim bile.

"Hayır." Başımı yavaşça iki yana salladım. "Hayır, pek iyi uyuyamıyorum." Bu bir bahaneydi, söylediklerini kabul edip sustuğumda göğsüme bir ağırlık çöktü.

İç geçirdi ve gözlerindeki rahatlama omzumdaki yükü biraz hafifletti. "Bu her şeyi açıklıyor. Yardımcı olacak harika çaylar önerebilirim. Hadi, şu hançerleri alalım da sen biraz yat. Uzun bir uçuş yaptın ve benim de birkaç saat sonra görevim var." Hedeflere yaklaşıp bir kez daha hançerleri çıkardık.

Hançerleri hedef tahtasından alırken sessizliği doldurmak için, "Xaden'la birlikte mi göreve çıkıyorsun?" diye sordum.

"Hayır. O operasyon merkezinde, yani..."

"Yetkilerimin üstünde. Biliyorum."

"Benim devriye uçuşum var." Kolunu omuzlarıma doladı. "Merak etme. Bir dahaki gelişinde birlikte biraz daha zaman geçirebiliriz. İki haftada bir, değil mi?"

"Evet."

Xaden üstünü çıkararak yatağa girdiğinde gökyüzü kararmıştı. Hareketleri beni rahatsız uykumdan uyandırdı. Bana doğru döndüğünde pencereden yüzündeki sert ve güzel çizgileri gö-

rebileceğim kadar ay ışığı geliyordu. İkimiz de yan yatıyorduk. Ay ışığı, dövüş çukurunda nasıl olduysa gözden kaçırdığım, kalbinin üzerindeki gümüş rengi yara izini görmeme yetiyordu. Resson'da mı yaralanmıştı?

"Uyanmışsın." Dirseğine yaslanıp başını elinin üzerine koydu.

"Artık pek iyi uyuyamıyorum." Sanki beni üzerimdeki gecelikten daha az bir şeyle görmemiş gibi ince battaniyesini omzuma kadar çektim. "Ayrıca bu gece kavga edecek gücüm yok."

"O zaman kavga etmeyiz biz de."

"Çünkü bu kadar basitti." Alaycı olacak kadar bile enerjim yoktu.

"Öyle olmasına karar verirsek öyle olur." Yüzümde gezinen bakışları her saniye biraz daha yumuşuyordu.

"Saat kaç?"

"Gece yarısını biraz geçiyor. Seninle daha önce konuşmak istedim ama bir olay oldu..."

"Mira." Sarsılarak doğruldum, korku tüm bedenimi sarmıştı.

"O iyi. Her şey yolunda. Sadece bazı siviller sınırı geçmeye çalıştı ve piyadeler... bundan hoşnut olmadı."

"*Hoşnut* olmadı mı?"

"Onları öldürdüler," diye itiraf etti usulca. "Burada her zaman olur, sadece Basgiath'taki brifingde anlatılmaz. Uzan bakalım." Önerisi nazikti. "Mira gayet iyi."

Sivilleri mi öldürüyorduk? Bu bilgi doğrudan kutuya kilitlenecekti.

"Bugün az kalsın ona söyleyecektim." Başımı yastığa koyarken burada kimsenin bizi duyamayacağını bilsem de bu itirafımı fısıldayarak söylemiştim. "Tüm öfkeme rağmen bana güvenmemekte haklısın çünkü az kalsın ona söyleyecektim. Anlayacağını umarak ima bile ettim." Acı bir kahkaha attım. "Onun bilmesini istiyorum. Brennan'ı görmesini istiyorum. Bi-

zim tarafımızda olmasını istiyorum. Ben sadece..." Boğazıma bir yumru yerleşti.

Xaden uzanıp yanağımı okşadı. Bakışlarında sitem ya da yargılama yoktu. Oysa ona beni hayatımızın geri kalanı boyunca dışlayabileceği bir sebep vermiştim. Sessizliği, gözlerindeki kabulleniş, konuşmaya devam etmemi sağladı.

"Kendimi... ağır hissediyorum," diye itiraf ettim. "Artık gerçekten kim olduğumu bilen kimsem yok. En yakın arkadaşım olarak gördüğüm adam neredeyse bizi öldürtüyordu. Rhiannon'dan, ablamdan, senden sır saklıyorum. Bu dünyada tamamen dürüst olduğum tek bir kişi bile yok."

"Ben de bana güvenmen için işleri pek kolaylaştırmadım," dedi başparmağını yanağımda gezdirerek. "Hâlâ da kolaylaştırmıyorum. Ama ikimiz de kolay insanlar değiliz. Birlikte inşa ettiğimiz şey bir fırtınaya dayanacak kadar güçlü olmalı. Ya da bir savaşa. *Kolay* bir ilişki bize bunu sağlamaz."

Birlikte inşa ettiğimiz şey. Bu sözler uçarı kalbimin sıkışmasına neden oldu. "Sana koruma duvarları hakkında bir şeyler okuduğumu söylemeliydim." Elimi sıcak koluna koydum. "Yapmamamı söyleyeceğini biliyordum ve muhtemelen yine de yapacaktım ama sana söylemememin sebebi..." Dile bile getiremiyordum.

"Benim de sana her şeyi anlatmıyor olmam." Başparmağıyla yine yanağımı okşadı. "Bunu bilerek anlatmadın. Ben kendi sırlarımı senden saklıyorum diye sen de benden sır sakladın."

Başımla onayladım.

"Sırlarının olmasında bir sorun yok. Mesele de bu zaten. Bunların son birkaç yıldır uğruna çalıştığım her şeyi ya da senin hayatını riske atmamalarını tercih ederim. Ve evet, kâtip konusunda hâlâ canım sıkkın ama bu gece kavga etmeyeceğiz. Sadece önemli şeyleri bilmem gerekiyor. Karar verme şeklini değiştirebilecek bilgileri senden saklamayacağım ve senden de

aynısını istiyorum." Başparmağıyla aynı yatıştırıcı, sakin harekete devam ediyordu.

Aramızda sır olmasını istemiyordum ama Xaden bunun değişmeyeceğini açıkça belirtmişti. Belki de başka bir taktik denemenin zamanı gelmişti artık. "Silahları daha ne kadar elinde tutacaksın?"

Dudağının köşesi yukarı kalktı. "Birkaç hafta daha bir sürüyle karşılaşmayacağım."

Vay canına, işe yaramıştı. "Cevap verdin."

"Verdim." Gülümsediğinde göğsüm sızladı. "Varrish'le işler nasıl gitti?"

"Tairn neredeyse Solas'ın boğazını parçalıyordu, bu da Andarna'yı manevralara dâhil etmemek konusunda işe yaradı ama ileride bana daha büyük sorunlar çıkarabilir." Yüzüme hafif bir tebessüm yayıldı. Şu hâlimize bakın: Kavga etmeden sohbet ediyorduk.

"Gözümüzü ondan ayırmayacağız. Seni tekrar tüketmeye çalışırsa Varrish'i öldüreceğimden endişeleniyorum." Sesinde hiç alay yoktu ve bunu yapacağını biliyordum.

"Mezun olduktan sonra bana bıraktığın dokuma kitabı ne peki?" Kafamı şaşkınlıkla hafifçe iki yana sallayarak konuyu değiştirdim. "Peki ya o kumaş şeritleri? Birdenbire el işi yapmaya başlayacağımı mı düşündün?"

"Sadece ellerini meşgul etmek isteyebileceğini düşündüm." Tek omzunu silkti ama gözlerindeki sinsi parıltı bundan daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Ellerimi diğer öğrencilerden uzak tutayım diye mi?"

"Sadece Tyrrendor kültürünün bir yönünü keşfetmek isteyebileceğini düşündüm. O kitaptaki her düğümü atabiliyorum." Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bana ayak uydurup uyduramayacağını görmek eğlenceli olacak."

"Kumaş düğümleri konusunda mı?" Yakın zamanda Sgaeyl'in tepesinden mi düşmüştü bu?

"Kültür konusunda, Violence." Elini enseme götürdü ve bakışları ciddileşti. "Resson'la ilgili kâbuslar mı görüyorsun? Bu yüzden mi uyuyamıyorsun?"

Başımla onayladım. "Milyonlarca farklı şekilde kaybettiğimizi görüyorum. Bazen ölenin Imogen olduğunu görüyorum, bazen Garrick oluyor bu... bazen de sen." Sonrasında uyumayı imkânsız hâle getirenler de Venin hocasının onu benden aldığı rüyalar oluyor.

"Buraya gel." Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti.

Ona iyice sokularak sırtımı göğsüne yasladım. Tanrılar aşkına, odamı mahvettiğimiz geceden beri bana hiç böyle sarılmamıştı. Sıcaklık, açıkta kalan tenimin her santimine nüfuz ederek soğuğu kemiklerimden uzaklaştırırken göğsümdeki sızıyı da artırıyordu.

"Bana gerçek bir şey söyle." Tıpkı geçen yıl olduğu gibi, bu bir yakarış olarak çıkmıştı.

İç geçirip bana sarıldı. "Senin gerçekten kim olduğunu biliyorum, Violet. Hatta benden bir şeyler sakladığında bile. Seni tanıyorum," dedi. Ve ben de onun hakkında, özellikle de BHK'nin sorgulama kısmı yaklaşırken gerçek bir sorumluluk oluşturacak kadar çok şey biliyordum.

"Ben hâlâ kafamın içine girmeni engelleyecek kadar güçlü değilim." Şu anda kolunu belime dolamışken bunu yapmak istediğimden emin değildim.

Dudaklarını çıplak omzuma dayayarak, "Ben kalkanın konusunda bir ölçüt değilim," dedi ve içimde bir ürperti dalgalandı. "Beni tamamen engelleyebildiğin gün, öldüğüm gündür. İkimizin de öldüğü gün. Ben de seni tamamen engelleyemem, kalkanlarım yukarıdayken bile beni alt katta buldun. Zihnimin içine giremiyor olabilirsin ama orada olduğumun farkındasın. Tıpkı Tairn ve Andarna'nın duygularını boğabildiğin ama onları tam olarak dışarıda bırakamadığın gibi."

Nefesim kesildi. "Yani Dain'i engelleyebilecek kadar güçlü olabilir miyim?"

"Evet, eğer kalkanlarını her zaman sağlam tutarsan."

"Alaşım hangi maddeden yapılmış?" diye sordum, Dain'i dışarıda tutabileceğimi öğrenmek başımı döndürmüştü.

"Talladyum, birkaç başka cevher ve ejderha yumurtası kabuklarının bir karışımından."

Hem verdiği cevap hem de bunu bana söylediği gerçeği karşısında afalladım. "Ejderha *yumurtası kabukları* mı?" Eh, bu epey... garipti.

"Onlar metaldir ve ejderhalar yumurtadan çıktıktan uzun süre sonra bile büyü taşımaya devam ederler." Nefes alırken dudakları ensemde gezindi, sonra iç geçirdi. "Şimdi ben tüm beyefendiliğimi unutmadan önce uyu."

"Sana çok eğlenceli ve hiç de beyefendilere yakışmayan bir şeyler hatırlatabilirim." Ona yaslandığımda bacağını benimkinin üzerine atarak beni sıkıca sardı.

"Bana o iki küçük kelimeyi söylemek ister misin?"

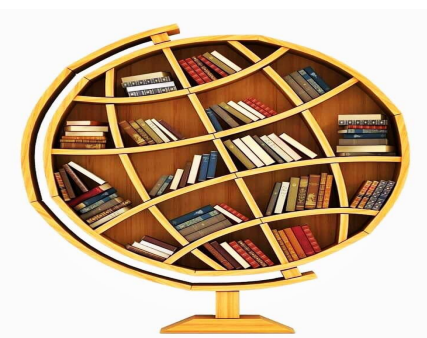
Gerildim.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Uyu, Violet." Kollarını bana doladı. "Beni seviyorsun," diye fısıldadı.

"Hatırlatmayı bırak. Bu gece kavga etmeyeceğimiz konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Ona daha da sokuldum. Sıcaklığı beni uyanıklıkla hiçliğin arasındaki o tatlı boşluğa çekiyordu.

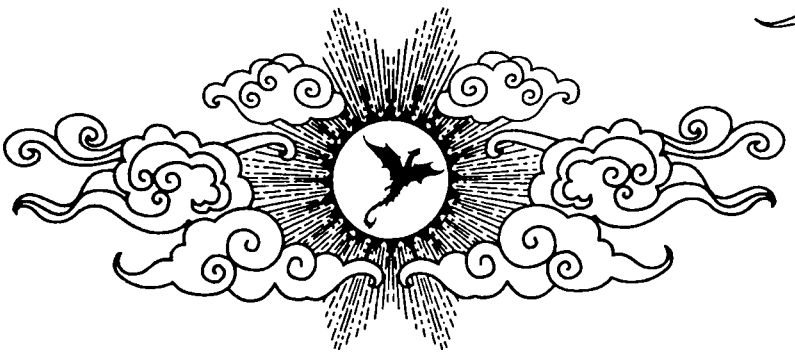
"Belki de hatırlattığım kişi sen değilsindir."

Birinci Yıl Göçü, Navarre'ın birleşmesini taçlandıran başarılardan biridir. Savaş dolu bir hayatı bırakıp barış dolu bir hayata adım atmak, kıtanın her bölgesinden insanları, dilleri ve kültürleri harmanlamak ve tek amacı karşılıklı güven olan uyumlu, birleşik bir toplum oluşturmak insan ruhu için ne büyük bir nimettir.

–ALBAY LEWIS MARKHAM'IN YAZDIĞI *NAVARRE'IN YAYINLANMAMIŞ TARİHİ*'NDEN

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ejderhadan dönerek inmenin beni öldürebileceğine karar vermiştim.

Perşembe sabahına, dünkü manevralar yüzünden incinen kolumu askıya alıp omzumun sabit kalması için kayışı kaburgalarımın etrafına sararak başladım. Tairn'in haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Omzuna ulaşabilecek kapasitede olmama rağmen yere inişin yarattığı darbeyi vücudum pek iyi karşılamamıştı. Bu sefer ikimiz de aynı fikirdeydik; mezuniyetten önce bir ayarlama yapılması gerekecekti.

İkinci katta, Üçüncü Kanat'la ortak aldığımız tarih dersine girerken Rhiannon, "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Tairn beni yere bırakmış ve ben de ilerlemeye devam etmişim gibi," diye cevap verdim. "Bir yerlerim ilk defa burkulmuyor. Şifacılar kolumun yaklaşık dört hafta askıda kalması gerektiğini söylüyorlar. Ben iki hafta veriyorum. O da en fazla."

Eğer bundan daha uzun sürerse Harman'dan sonra müsabaka listesinde ilk sırada ben olacaktım.

"Nolon'dan rica edebilirsin..." diye konuşmaya başladı Ridoc, sonra yüzümdeki ifadeyi görünce durdu. "Ne? Sakın bana Varrish'in senin sağaltılmana izin vermeyeceğini söyleme."

"Bildiğim kadarıyla öyle bir şey yok," dedim yerlerimize otururken. "Adımı Nolon'un listesine yazdırdım ama o bana vakit ayırana kadar büyük ihtimalle doğal yoldan iyileşmiş olacağımı söylediler."

Rhi bana *ben söylemiştim* diyen bir bakış attı ama ben sadece başımı hızlıca iki yana sallamakla yetindim. Burası onun komplo teorilerini tartışma yeri değildi; her ne kadar bu teorilerin doğruluğu giderek ortaya çıkıyormuş gibi gelmeye başlasa da. Bir aylık bekleme listesi olan bir sağaltıcı hiç duymamıştım.

Perşembe günleri haftanın en sevdiğim ikinci günüydü. Manevra yoktu, BHK yoktu, fizik yoktu. Ağır ders kitabını ve bugünün okuma ödevi konusunda aldığım notları çıkardım ki bu ödev benim için daha ziyade bir tekrardan ibaretti. Bu derste daha önce babamla ya da Markham'la çalışmadığım –ya da şu anda doğru olduğuna inanmakta güçlük çekmediğim– tek bir şey bile yoktu.

Sonra Xaden'm bana bıraktığı parlak mavi kumaştan birkaç şerit çıkarıp kucağıma koydum. Kitaptaki düğümlerden ikisini şimdiden öğrenmiştim ve cumartesi günü o buraya gelene kadar iki tane daha öğrenmeye kararlıydım. Bu konuda bana meydan okuması gülünçtü ama bu kaybetmek istediğim anlamına gelmiyordu. Kolumdaki askı bile beni durduramazdı.

Sawyer arkamızdaki sıranın üstünden atlayıp solumdaki Ridoc'un yanına oturarak, "Burada kim ders verecek, merak ediyorum," dedi. "Az önce önderlerin çoğunun uçuş alanına koştuğunu gördüğüme eminim."

Kalbim tekledi. "Ne?" Sadece çok büyük bir saldırı Basgiath'ın tüm önderlerinin gitmesine neden olabilirdi. Arkamızdaki pen-

cereden dışarı bakmak için yerimde döndüm ama sadece avlu görünüyordu.

"Koşuyorlardı." Sawyer iki parmağıyla koşma hareketi yaptı. "Tek bildiğim bu."

"Günaydın." Profesör Devera içeri girdi, sınıfın ön tarafına ulaşmak için üç sıra masa ve sandalyeyi geçerken gerginlikle gülümsüyordu. "Profesör Levini'nin yerini ben dolduracağım. Kendisi Doğu Kanadı'na yapılan bir saldırı nedeniyle çağrıldı." Dağınık masayı hızla inceledikten sonra en üstteki kitabı aldı. "Yarın Savaş Brifingi'nde duyacaksınız ama şimdilik sadece bir ölü var." Kitaptan başını kaldırmadan önce boğazı düğümlenmiş gibi yutkundu. "Masen Sanborn. Yeni mezun olduğu için bazılarınız onu tanıyor olabilir."

Masen. Tanrılar aşkına, *olamaz.* Gözlüğünü burnuna doğru iterken gülümseyen yüzü gözümün önüne geldi. Bu bir tesadüf olabilirdi. Bir saldırının tek bir ölümü örtbas etmek için kullanılması mantıklı olmazdı... değil mi?

"Saldırı sırasında ona suikast düzenlemedilerse tabii," diye mırıldandım sessizce. Arkadaş bile değildik. Onu o kadar iyi tanımıyordum bile ama Resson'a uçan on kişiden artık sadece altısı hayattaydı.

"Ne?" Rhi bana doğru eğildi. "Violet?"

Gözlerimi hızla kırpıştırıp kucağımdaki kumaşı kavradım. "Bir şey yok."

Rhi kaşlarını çatıp arkasına yaslandı.

"328 yılındaki İkinci Cygnisen İstilası'nı işliyorsunuz galiba." Devera ensesini ovuşturdu. "Ama açıkçası bunun nasıl bir ders konusu olduğunu anlayamadım."

Ridoc kalemini ders kitabına vurarak, "Çoğumuz anlamıyor," dedi ve etrafımızdakiler gülüştü.

Devera kolunun üst kısmındaki esmer tenine işlemiş solgun yara izini ovuşturarak, "Ama sırf işlediğimizi söylemek için..." diye devam etti. "Herkes bilmeli ki bu dört günlük öfkeli isya-

nın sonunda, Cygnisen son üç yüz yıldır bağlı olduğu Poromiel Krallığı'na katıldı. Tarih ve güncel olaylar birbirine bağlıdır çünkü biri diğerini etkiler." Duvara asılı, brifing sınıfındakinin yaklaşık beşte biri büyüklüğündeki haritaya baktı. "Poromiel'in eyaletleriyle bizimkiler arasındaki farkları söyleyebilecek biri var mı?"

Sınıfta çıt çıkmadı.

"Bu önemli, çocuklar." Devera, Profesör Levini'nin masasının önüne geçip masaya yaslandı. Kimse cevap vermeyince kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Poromiel'in eyaletleri kendi kültürel kimliklerini korur," diye cevap verdim. "Cygnisen'den gelen birinin kendini Poromielli yerine Cygnisenli olarak tanımlaması daha olasıdır. Bunun aksine bizim eyaletlerimiz ilk koruma duvarlarının koruması altında birleşmiş, ortak bir dili seçmiş ve altı eyaletin kültürlerini tek bir uyumlu krallıkta harmanlamıştır." Markham'ın kitabında yazanları neredeyse kelimesi kelimesine söylemiştim.

"Tyrrendor hariç," dedi sol taraftan biri. Üçüncü Kanat. "Onlar *birleşik* kelimesini hiçbir zaman tam olarak anlamadılar, değil mi?"

Midem kasıldı. *Pislik.*

"Hayır." Devera parmağıyla onu işaret etti. "İşte bunu yapmayacağız. Bu tür yorumlar Navarre'ın birliğini tehdit ediyor. Sorrengail, bazılarınızın gözden kaçırdığını düşündüğüm iyi bir noktaya değindi. Navarre ortak bir dil seçti ama bu dil kimin için ortaktı?" Kuyruk Bölümü'nden birine söz verdi.

Kız, "Calldyr, Deaconshire ve Elsum eyaletleri," diye cevap verdi.

"Doğru." Devera'nın bakışları tıpkı Savaş Brifingi'nde olduğu gibi üzerimizde geziniyor ve bizden sadece cevapları düşünmemizi değil, soruları da kendimizin bulmasını bekliyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Luceras, Morraine ve Tyrrendor eyaletleri kendi dillerini kaybetti," diye cevap verdi Sawyer, koltuğunda kıpırdanarak. O Luceraslıydı, kuzeybatıdaki buz gibi sahil şeridinden gelmişti. "Teknik olarak Birleşme'nin iyiliği için bundan kendi istekleriyle *vazgeçtiler* ama asimile edilen birkaç kelime dışında bunlar ölü diller hâline geldi."

"Doğru. Her zaman bir bedel ödenir," dedi Devera, her kelimeyi üzerine basa basa söyleyerek. "Bu, buna değmediği anlamına gelmiyor ama koruma duvarlarının koruması altında yaşamak için ödediğimiz bedelin farkında olmamak ortaya isyanların çıkmasına neden oluyor. Bana ödenen diğer bedellerin ne olduğunu söyleyin." Kollarını göğsünde kavuşturup bekledi. "Hadi ama. Size ihanet etmenizi söylemiyorum. İkinci sınıfların tarih dersindeki tarihi gerçekleri soruyorum. Birleşme'de ne feda edildi?"

"Seyahat hakkı," diye cevap verdi Pençe Bölümü'nden biri. "Burada güvendeyiz ama sınırlarımızın ötesinde hoş karşılanmıyoruz."

Sınırlarımızın ötesinden gelenler de burada hoş karşılanmıyordu.

"İyi bir noktaya değindin." Devera başıyla onayladı. "Navarre Kıta'daki en büyük krallık olabilir ama tek krallık biz değiliz. Artık adalara da seyahat etmiyoruz. Başka ne var?"

"Kültürümüzün büyük bir kısmını kaybettik," diye cevap verdi kolunda isyan damgası olan bir kız, iki sıra önden. Sanırım Kuyruk Bölümü'ndendi. "Sadece dilimiz değil. Şarkılarımız, festivallerimiz, kütüphanelerimiz... Tyrrendor dilindeki her şey değişmek zorunda kaldı. Bize kalan tek şey rünlerimiz oldu çünkü mimarimizde silinemeyecek kadar çok yer alıyorlardı."

Hançerlerimdeki gibi. Aretia'daki tapınağın sütunlarında olanlar gibi. Şu anda kucağımda dokuduklarım gibi.

"Evet." Devera her nasılsa bu kelimeyi aynı anda hem anlayışla hem de duygusuzca söylemişti. "Ben bir tarihçi değilim.

Ben bir taktik uzmanıyım ama bilgi açısından kaybettiklerimizin derinliğini hayal bile edemiyorum."

"Kitapların hepsi ortak dile çevrildi," dedi Üçüncü Kanat'tan biri. "Festivaller hâlâ yapılıyor. Şarkılar hâlâ söyleniyor."

"Peki çeviride kaybolanlar?" diye sordu önümdeki Tyrrendorlu kız. "Ne olduklarını biliyor musun?"

"Tabii ki bilmiyorum." Çocuğun dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Birkaç kâtip dışında herkes için ölü bir dil o."

Bakışlarımı defterime indirdim. "Tyrrendor dilinde olmaması, Arşiv'e girip Tyrrendor dilinden çevrilmiş tüm kitapları okuyamayacağın anlamına gelmez." Kibirli ve küstah sesi sinirimi zıplatmıştı.

"Hayır, aslında okuyamazsın." Kumaşı kucağıma bıraktım. "Öncelikle, hiç kimse Arşiv'e öylece girip istediği her şeyi okuyamaz. Birincisi, bir kâtibe talepte bulunman gerekir, kâtip ya da kâtipler de isterse bunu reddedebilir. İkincisi, çevirileri yapan kâtiplerin sadece bir kısmı Tyrrendor dilini konuşuyordu, bu da *her* metni tercüme etmenin yüzlerce yıl sürmesi demek ve bu yapılmış olsa bile bildiğim kadarıyla arşivlerimizde dört yüz yıldan daha eski hiçbir eser yok. Hepsi altıncı, yedinci ya da sekizinci baskı. Mantık onun haklı olduğunu söylüyor." Birkaç sıra ilerideki kızı işaret ettim. "Çeviride bazı şeyler kaybolur."

Çocuk tartışmaya hazır görünüyordu.

"Öğrenci Trebor, sizin yerinizde olsaydım Öğrenci Sorrengail'in Arşiv'de bu sınıftaki herkesten daha fazla zaman geçirdiği gerçeğini göz önünde bulundurur, sonra da zekice bir yanıt vermek için dikkatle düşünürdüm." Kaşlarını çattı.

Üçüncü Kanat'taki çocuk bana bir bakış atıp sandalyesine geri yaslandı.

"Folklorumuzu kaybettik," dedi Rhiannon.

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi.

Devera başını yana eğdi. "Devam et."

"Ben Cygnisen yakınlarındaki bir sınır köyündenim," dedi Rhiannon. "Folklorumuzun, halk hikâyelerimizin çoğu, muhtemelen İlk Yıl Göçü'nün bir sonucu olarak sınırın diğer tarafından geldi ve bildiğim kadarıyla hiçbiri yazılı değil. Sadece sözlü tarih olarak varlığını sürdürüyor." Bana baktı. "Violet'la geçen yıl bunun hakkında konuşmuştuk. Calldyr'de, Luceras'ta ya da diğer eyaletlerde büyüyen insanlar aynı folklorla yetişmiyorlar. Hikâyeleri bilmiyorlar ve nesilden nesile bunu kaybediyoruz." Önce sola, sonra sağa baktı. "Nerede büyüdüğümüze bağlı olarak eminim hepimizin benzer hikâyeleri vardır. Sawyer, Ridoc'ın bilmediği hikâyeleri biliyor. Ridoc da Violet'ın bilmediği hikâyeleri."

"Bu imkânsız," diye itiraz etti Ridoc. "Violet her şeyi bilir."

Sawyer güldü, ben de gözlerimi devirdim.

"Hepsi mükemmel noktalar." Devera başıyla onaylarken dudaklarında memnun bir gülümseme belirdi. "Peki İlk Yıl Göçü bize ne kazandırdı?"

"Daha birleşik bir kültür," diye yanıt verdi Kuyruk Bölümü'nden bir kız. "Sadece eyaletlerimiz içinde değil, tüm Kıta için. Ve şimdiki Poromiel'de yaşayanlara, taşınmayı seçtikleri takdirde koruma duvarlarının güvenliği altında yaşama şansı verdi."

Bir yıl. Sınırlarımızı kapatmadan önce Navarre'ın verdiği süre bundan ibaretti.

Ama ailenizi götürmeye gücünüz yetmiyorsa, tehlikeli yolculuğu göze alamıyorsanız, o zaman... Savaş ya da savaş sonrasıyla ilgili hiçbir şey kolay sayılmazdı.

"Doğru," dedi Devera. "Bu da bir sürüyle karşı karşıya geldiğinizde uzak bir akrabanızla karşılaşma ihtimaliniz olduğu anlamına geliyor. Hizmete giderken hepimizin kendimize sorması gereken soru şu: Navarre vatandaşlarını güvende tutmak için yaptığımız fedakârlıklara değer mi?"

"Evet." Bu cevabı etrafımdaki herkes mırıldanarak vermiş, bazı biniciler diğerlerinden daha yüksek sesle söylemişti.

Ama ben sessiz kaldım. Çünkü bunun bedelini sadece Navarre'ın değil, koruma duvarlarımızın dışında kalan herkesin ödediğini biliyordum.

O öğleden sonra dövüş profesörleri günün ilk isimlerini minderlere çağırırken spor salonunun içinde heyecan dolu bir uğultu vardı. Bundan sonra aylarca başka müsabaka olmayacaktı. Birinci sınıflar önümüzdeki haftadan itibaren İmtihan, ardından Sunum ve Harman için endişelenecekti. İkinci sınıflar da bize nasıl işkence yapılacağını öğretebilmeleri için kısımlar hâlinde birkaç günlüğüne takımdan kaybolmaya başlayacaktı.

Eğlenceli zamanlar geliyordu.

Kuyruk Bölümü'nden bir takım bizim mindere çağrıldı.

"Umarım bugün mindere çağrılırım." Ridoc ayak parmaklarının üzerinde zıplıyordu. "Çok fena birilerini pataklama havasındayım."

"En azından birimiz istekli." Zırhımın üzerindeki kol askımın kayışını sıktım. Minderin karşı tarafında Sloane'la konuşan Imogen'a başımı onaylarcasına sallayıp kaşlarımı kaldırdım.

O da gülümseyerek başıyla onayladı ve bana sözsüz bir şekilde Sloane'un bugün rakibiyle karşılaşmaya hazır olduğunu söyledi. Rhiannon'la Sawyer da diğer birinci sınıflara aynı şeyi yapıyor, salonda isimler anons edildikçe onları minderlere gönderiyorlardı. Aaric'e doğru bir bakış attım ama o her zamanki gibi etrafındaki her şeyi duymazdan gelerek tamamen odaklanmış hâlde mindere bakıyordu.

"Doğu Kanadı'na yapılan saldırı ne kadar kötüydü sence? Önderlerin yarısı gün boyu ortada yoksa epey büyük bir şey olmalı," dedi Ridoc.

Masen'ı öldürecek kadar büyüktü.

"Tahmin yürütmek sadece söylentileri körükler," dedi Dain, sol tarafımdaki boş yere geçerek.

Siktir. Haftalardır onunla konuşmamayı başarmıştım. Ridoc'a yaklaşıp kalkanımın her bir tuğlasını sıkıca yerine yerleştirdim.

"Profesörlerin çoğunun sanki koruma duvarları yıkılmış gibi buradan uçup gittiğini fark etmemiş numarası mı yapalım yani?" diye sordu Ridoc.

"Koruma duvarları yıkılmadı." Dain ona bakmadan kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yıkılmış olsalardı bunu bilirdin."

Ridoc, "Sence bunu hissedebilir miyiz?" diye sordu.

"Bizi de çağırırlardı," dedim. "Ayrıca ejderhalar bize söylerdi."

"Annene soramaz mısın?" Ridoc başını yana eğdi.

"Bir haftadır kayıp olduğumu bilmesine rağmen ilk savaş görevimden sağ çıktığımı anladığında bana sıraya girmemi söyleyen kadına mı? Evet, eminim tüm bilgileri açık yüreklilikle verecektir." Alaycı alaycı başparmağımı kaldırdım.

İlk çift mindere çağrıldığında hem dehşete kapıldım hem de birinci sınıfın adını bilmediğim için minnettar oldum.

"Sonunda benimle konuşacak mısın?" diye sordu Dain.

"Hayır." Ona bakma nezaketini bile göstermedim ve ne demek istediğimi anladığından emin olmak için Ridoc'ın diğer tarafına geçip onu aramıza aldım.

"Hadi ama, Violet." Ridoc'ın arkasına geçti, sonra kendini Quinn'le arama sıkıştırdı. "Bir noktada benimle konuşacaksın. Beş yaşından beri arkadaşız biz."

"Artık arkadaş değiliz ve seni gördüğümde hançerimi göğsüne saplamak istemediğim zaman konuşmaya hazır olacağım." Anılarımı çalan bu pisliği bıçaklamamak için uzaklaştım.

"Benden kaçmaya devam edemezsin!"

Ona orta parmağımı kaldırdım ve minderin etrafından dolaşıp Rhiannon'ın yanına geçtim.

"O da neydi öyle?" diye sordu Rhi, birinci sınıf öğrencimiz böbreklerine bir yumruk yiyince yüzünü buruşturarak.

"Dain her zamanki gibi pislikçe davranıyor." Bazen en iyi cevap en basit olandı.

Birinci sınıf öğrencimizin attığı tekme Kuyruk Bölümü'nden olanın ağzına geldi ve kan fışkırdı.

"Anlamıyorum." Bana şaşkın şaşkın baktı ve Dain duymasın diye eğilip fısıldamaya başladı. "Mezuniyette yaşanan şeyin o ve Riorson'ın sidik yarıştırması olduğunu anladım ama artık Aetos'la konuşmuyorsun. Onun senin en yakın arkadaşın olduğunu sanıyordum. Evet, geçen yıl aranız açıldı ama artık hiç konuşmuyor musunuz?"

"Eskiden." Minderin yanından Profesör Emetterio'ya doğru yürüyen Dain'i izledim. "Eskiden en yakın arkadaşımdı." On beş yıl boyunca bana ondan daha yakın kimse olmamıştı. Onun benim her şeyim olacağını düşünmüştüm.

"Bak. Eğer ciddiysen ondan prensip olarak nefret edeceğim. Zaten hoşlanmıyordum. Ama seni tanıyorum, sen sana zarar vermedikleri sürece insanları böyle dışlamazsın. O yüzden arkadaşın olarak söyle bana: Seni incitti mi?" diye sordu sessizce. "Yoksa bu da konuşmadığımız başka bir şey mi?"

Boğazım düğümlendi. "Benden bir şey çaldı."

"Ciddi misin?" Bakışları benimkileri delip geçiyordu. "O zaman onu Kodeks'i ihlal ettiği için rapor et. O bizim kanat liderimiz olmamalı."

Keşke bundan önceki kanat liderinin neler çaldığını bilseydi.

"Durum bundan daha karmaşık." Çok *fazla* şey söylemeden ona ne kadarını anlatabilirdim?

Bizim birinci sınıf hızlı bir geri dönüş yapıp rakibinin bacağını ok ve yay şeklinde bir manevraya alarak boyun eğdirmeye çalıştı. Bundan sonrası hızlı bir galibiyet oldu.

Hepimiz alkışladık. Şimdiden bu yılın da galibi biz olacağız gibi görünüyordu, özellikle de Aaric'in aldığı galibiyetlerle.

Emetterio Dain'e baktı, sonra boğazını temizledi. Sloane'un adını söylemesini bekleyerek derin bir nefes aldım. "Emin misin?" diye sordu Emetterio.

"Kanat lideri olarak bu benim hakkım." Hançerlerini kınlarından çıkarıp minderin kenarına bıraktı.

Bu da neydi böyle?

"Aksini söyleyecek değilim." Emetterio iri elini tıraşlı kafasında gezdirdi. "Sıradaki müsabaka: Dain Aetos ve Violet Sorrengail."

Kalp atışlarım hızlandı. Kalkanlarımı sağlam tutamazsam Aretia'daki herkesi ve bölükteki tüm damgalıları mahvedebilirdim.

Imogen fal taşı gibi açılmış gözlerle bana baktı, sonra minderden hızla uzaklaşarak gözden kayboldu. Nereye gidiyordu? Geçen yılki gibi koşup Xaden'ın müdahale etmesini sağlayamazdı ki. Artık tek başımaydım.

"Hayatta olmaz." Rhiannon başını iki yana salladı. "O yaralı."

Belki de tamamen tek başıma sayılmazdım.

"Peki bu ne zamandan beri önemli oldu?" diye karşı çıktı diğer takım lideri.

Nefes al. Nefes almam lazımdı.

"Saçmalıyorsun." Bunu söylerken Dain'in gözlerinin içine baktım ama o sadece kollarını göğsünde kavuşturdu. Bundan kaçış yoktu. O bir kanat lideriydi. İstediği zaman istediği kişiye meydan okuyabilirdi; tıpkı geçen yıl Xaden'ın yaptığı gibi. İronik olacak ama Xaden beni ilk kez minderde sırtüstü yere düşürdüğünde çok daha az tehlikedeydim. O zaman sadece hayatımla kumar oynuyordum fakat bu seferki değer verdiğim insanların ölümüne neden olabilirdi.

"*Kalkanlarını sağlam tut,*" diye uyardı Tairn. Tedirginliği içime işliyor, ensemdeki tüyleri diken diken ediyordu.

Dain mindere çıktı, tamamen silahsızdı ama onu dövüşürken görmüştüm. O Xaden gibi değildi ama silahsız da yeterince ölümcüldü ve ben bir kolumu kullanamayacak durumdaydım.

Bodhi bize doğru koşarken, "Bunu yapmamalısın!" diye bağırdı ve aniden yanımda durdu. Imogen da hemen arkasındaydı. Xaden'a mümkün olan en yakın kişiyi bulmak için koşmuştu demek ki. Mantıklı. "Lanet olası kolu askıda, Aetos."

"Bildiğim kadarıyla sen bir bölüm liderisin." Dain gözlerini kısarak Bodhi'ye baktı. "Ve kuzenin de artık onun kanat lideri değil. Ama ben öyleyim."

Bodhi'nin boynundaki kaslar belirginleşti. "Xaden onu öldürecek," diye fısıldadı.

"Evet ama o burada değil. Sorun yok," diye yalan söyleyerek ilk hançerime uzandım. "Beni kimin eğittiğini unutma." Yakın dövüşten bahsetmiyordum ve Bodhi'nin bana bakışından anladığım kadarıyla o da bunun farkındaydı.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen hançerlerin üzerinde kalsın, Öğrenci Sorrengail," dedi Dain, minderin ortasına giderek. Kaşlarımı kaldırdım.

Bodhi ona, "O hançerlerle seni burada öldürebilecek kadar iyi olduğunu biliyorsun," diye hatırlattı.

"Öldürmeyecek." Dain başını bana çevirdi. "Ben onun en eski dostuyum. Unuttun mu?"

"Ve bu da kesinlikle dostlara yaraşır bir davranış," diye karşılık verdi Rhiannon.

Gücümü toplamak için derin bir nefes alarak tıpkı Xaden'ın bana öğrettiği gibi kalkanlarımdaki tuğlaları tek tek sabitledim ve boştaki elime hançerlerimden birini alarak mindere çıktım. Eğer Dain'i öldürmekle Xaden'ı kurtarmak arasında kalırsam seçeneğim belliydi.

Emetterio müsabakanın başladığını işaret etti ve Dain'le ben birbirimizin etrafında dönmeye başladık.

"Yüzüme uzanırsan seni keserim," diye uyardım onu.

"Anlaştık," diye karşılık verdi, bir saniye sonra da gövdeme doğru hamle yaptı.

Hamlelerini biliyordum ve ilk hamlesinden kolayca sıyrılıp dönerek ulaşamayacağı bir yere çekildim. Hızlıydı. Kanat lideri olarak seçilmesi kayırıldığı için olmamıştı. Minderde her zaman iyiydi.

"Bu yıl daha hızlısın." Tekrar birbirimizin etrafında dönerken benimle gurur duyuyormuş gibi gülümsedi.

"Xaden geçen yıl bana birkaç şey öğretti."

Yüzü asıldı, sonra tekrar gövdeme hamle yaptı. Hançerimi, bıçağı ön koluma dik gelecek şekilde çevirdim ve eğilerek yumruğundan sıyrıldım, sonra bir aparkatla onu kesmeden çenesinin altına sıkı bir yumruk attım.

Ridoc'ın, "İşte bu!" diye tezahürat yaptığını duydum ama gözlerimi Dain'den ayırmadım.

Dain şaşkınlıkla bakıp çenesini oynattı. "Lanet olsun." Bu sefer üzerime daha hızlı atıldı. Dengemi sağlayacak kolum olmadan savurduğu yumruklardan kaçmak daha zordu ama düşmemeyi başardım; ta ki beni gafil avlayıp yumruklarıyla ayaklarımı yerden kesene kadar.

Sırtım mindere çarptı ve omzum resmen alev aldı; acı o kadar keskindi ki gözümün önünde yıldızlar uçuştu ve haykırdım. Ama bir kalp atımı kadar sonra kolunu köprücük kemiğime dayadığında hançerim Dain'in boğazındaydı.

Kalkanlar. Kalkanlarımı yukarıda tutmalıydım.

"Sadece seninle konuşmak istiyorum," diye fısıldadı, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Acı, ellerinin bana bu kadar yakın olmasının verdiği buz gibi korkuyla kıyaslanamazdı bile.

"Ben de sadece beni rahat bırakmanı istiyorum." Bıçağımı tam onun hissedebileceği yerde sabit tutuyordum. "Bu boş bir tehdit değil, Dain. Anılarımdan tek birini *bile* çalmayı aklından geçirirsen bu minderde kan kaybından ölürsün."

"Riorson'ın *Athebyne* derken kastettiği buydu, değil mi?" diye sordu. Sesi de gözleri kadar yumuşaktı; her zaman güvenebildiğim o tanıdık gözler. Nasıl olmuştu da bu hâle gelmiştik? On beş yıllık bir dostluktu bizimki ve bileğimin tek hareketiyle bitebilirdi.

"Ne demek istediğini çok iyi biliyorsun," diye cevap verdim sesimi alçaltarak.

Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Sana dokunduğumda ne gördüğümü babama söyledim..."

"Hafızamı *çaldığında*," diye düzelttim.

"Ama bir anlık bir anıydı o. Riorson sana kuzeniyle birlikte Athebyne'e gittiğini söylüyordu." Gözlerime baktı. "İkinci sınıflar böyle bir uçuş için izin alamazlar, ben de babama söyledim. Yolda saldırıya uğradığını biliyorum ama bilmeme imkân yoktu..."

"*Seni özleyeceğim* dedin." Sesim bir fısıltıdan ibaretti. "Ve sonra beni ölüme gönderdin. Liam ve Soleil'i ölüme gönderdin. Bizi neyin beklediğini biliyor muydun?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "*Onu* seçtiğin için *Seni özleyeceğim* dedim. Sana onun hakkında bir şeyler bildiğimi, senden nefret etmek için bilmediğin nedenleri olduğunu söyledim ama sen *yine de* onu seçtin. O sahada birlikte olma şansımıza veda ettiğimi biliyordum. Grifonların seni pusuya düşürmek için beklediğinden haberim yoktu."

"Buna inanmamı bekliyorsan beni hiç tanımamışsın demektir. Xaden'ın benden nefret etmesi için var olan her türlü sebebi biliyorum ve hiçbirinin önemi yok."

"Sırtındaki yara izlerini biliyor musun?" diye karşılık verdiğinde onu kendimden uzaklaştırmak için boğazını kesmeyi düşündüm.

"Sorumlu olduğu yüz yedi damgalı çocuk yüzünden derisine kazınan izleri mi? Evet. Başka bir şey dene..."

"O yaraları derisine kimin kazıdığını biliyor musun?"

Bir an için afalladım ve lanet olsun ki o da bunu gördü: Gözlerimdeki o şüphe parıltısını.

Sawyer minderin kenarından, "Pes et!" diye bağırdı.

"Elim şu anda biraz meşgul," diye cevap verdim bakışlarımı Dain'den ayırmadan.

"Violet..." dedi Dain.

"Sen benim en eski arkadaşım, en yakın dostum olabilirsin ama mahremiyetimi ihlal ettiğin, hafızamı çaldığın ve Liam'la Soleil'in ölümüne sebep olduğun gün bunların hepsi tarih oldu. Bunun için seni asla affetmeyeceğim." Hançerimi boğazının üst kısmındaki kirli sakallı deriyi sıyırmasına yetecek kadar sertçe bastırdım.

Gözlerinden, yıkılmış gibi görünmesine neden olan bir şey geçti. "Bunu annen yaptı," diye fısıldadı ve yavaşça kalktı, önce dizlerinin üzerine çöküp kolunu köprücük kemiğimden çekti, sonra da ayağa kalktı. "O kazandı," dedi minderden ayrılırken. "Pes ediyorum."

Söylediği doğru olamazdı. Annemin Xaden'ı yüz yedi kez kesmiş olmasına imkân yoktu. Dain sadece beni şüpheye düşürmeye çalışıyordu. Hızla atan nabzımı sakinleştirmek için birkaç derin nefes alıp verdim. Sonra hançerimi kınına sokup yuvarlandım ve yalpalayarak ayağa kalktım.

Emetterio bir sonraki müsabakayı ilan etti ve ben de minderden çıkıp hiçbir şey olmamış gibi Rhiannon ve Bodhi'nin arasındaki yerimi aldım.

"Violet?" Bodhi'nin gözlerindeki soru, cevap olarak başımı iki yana sallamama neden oldu. "Bana dokunmadı." Kafamdaki tüm sırlar güvendeydi.

Bodhi başıyla onayladı ve Aaric, galibiyet serisini sona erdirme şansı varmış gibi görünen Kuyruk Bölümü'nden bir adamla karşı karşıya gelirken minderimizden uzaklaştı.

"Benimle birlikte yürü," dedi Rhiannon, çenesi gergindi. "Hemen."

"Bana emir mi veriyorsun?"

"Bunu yapmalı mıyım?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hayır. Tabii ki hayır." İç geçirdim, sonra onun peşinden spor salonunun kenarına gittim.

"Bu, çaldığı şeyle mi ilgiliydi?" diye sordu Rhiannon. "Çünkü her neyse, mesele seni yenmek falan değildi."

"Evet," diye cevap verdim, vücudumdaki adrenalin geri çekilirken ortaya çıkan mide bulantısıyla boynumu esnettim.

Bir şeyler daha söylememi bekledi ama istediğini alamayınca iç geçirdi. "Bütün gün keyifsizdin. Saldırı yüzünden mi?"

"Evet." Omzunun üzerinden baktığımda Imogen'ın bizi izlediğini gördüm. Masen'ın öldüğünü biliyor muydu?

"Gerçekten cevapları senden zorla almamı mı istiyorsun?" Kolları iki yanma düştü. "Amari'ye yemin ederim, bir kez daha evet dersen..."

Onun yerine hiçbir şey söylemedim.

"Tarih dersinde ne dediğini duydum." Omuzları düştü. "Suikast hakkında bir şeyler söyledin."

Siktir. "Evet, sanırım öyle dedim."

Bana dikkatle baktı. "Masen dışında seninle birlikte Athebyne'e giden başka kim öldü?"

Ona bakarken kalbim küt küt atmaya başladı. "Ciaran. Üçüncü Takım'daydı." Ona başkaları tarafından da kolayca cevaplanamayacak hiçbir şey söylemeyecektim.

"Sen değerlendirme gününde saldırıya uğradın. Imogen köprüden beri iki kez hedef alındı. Bodhi ve Eya da öyle." Gözlerini kıstı. "Dain'de şu gizli mühürlerden biri var," diye fısıldadı. "Ne çaldı, Violet?"

Tanrılar aşkına, her şeyi çok çabuk anlıyordu. Ayrıca söyleyebileceğim tüm gerçekleri söylemeyi ona borçluydum. "Bir anı," dedim sessizce.

Gözleri ışıldadı. "Anıları okuyabiliyor."

Başımla onayladım. "Kimsenin bilmemesi gerekiyor."

"Sır tutabilirim, Violet." Yüzünde acı dolu bir ifade belirince sanki arkadaşlığımızı tutan bir iplik daha çözülmüş ve bunu ben çekmişim gibi hissettim.

Arkamızdan tezahüratlar yükseldi ama ikimiz de dönüp bakmadık.

"Biliyorum." Bir fısıltıdan fazlası değildi bu. "Sana güvenim sonsuz ama bu sırrın büyük bir kısmı bana ait değil." Dehşet pençelerini mideme saplamıştı sanki. Rhiannon her şeyi çözecekti, bu artık an meselesiydi. Sonra onun hayatı da benimki kadar tehlikeye girecekti.

"Dain anılarından birini çaldı," diye tekrarladı. "Şimdi de Savaş Oyunları sırasında seninle birlikte olan diğer binicilerin öldürüldüğünü düşünüyorsun."

"Dur," diye yalvardım ona. "İkimize de bir iyilik yap ve..." Başımı iki yana salladım. "Dur."

Kaşlarını çattı. "Görmemen gereken bir şey gördün, değil mi?" Başını yana eğdi, sonra başka bir tarafa bakmaya başladı.

Nefesimi tuttum. O bakışı biliyordum. Düşünüyordu.

"Çaldığı anı o muydu?"

"Hayır." Nefes aldım. Tanrılara şükür bu konuda yanılmıştı. Sağ taraftaki hareket dikkatimi çekti ve Aaric'in sol bileğini tutarak bize doğru yürüdüğünü gördüm. "Kahretsin. Sanırım yaralanmış."

"Deigh'ı ne öldürdü?" diye sordu Rhiannon.

Birdenbire odada, hatta tüm Kıta'da yeterli oksijen kalmamış gibi geldi ama onun yüzüne bakarken ciğerlerime hava çekmeyi başardım. "Hikâyenin o kısmını zaten biliyorsun."

"Senden duymadım," dedi sessizce, kıstığı kahverengi gözlerinin kenarları kırıştı. "Liam'ı tutuyordun ve sonra savaşmak zorunda kaldın. Söylediğin buydu. Deigh'ı. Ne. Öldürdü?" Fısıltıyla söylenen bu sözler beni çok etkilemişti. "Başka bir ejderha mıydı? Orada olan bu muydu?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım, sonra yanımıza gelen Aaric'e döndüm. "Sonunda kaybettin mi?"

Alaycı alaycı güldü. "Tabii ki kaybetmedim. Ama bileğimi kırdım. Gelip sana söylemem gerekiyormuş," dedi Rhiannon'a.

"Onu revire götüreceğim," dedim.

"Violet..." dedi Rhiannon, ses tonu konuşmamızın bittiğini düşünmediğini gösteriyordu ama bitmişti. Bitmek zorundaydı.

"Dur." Aaric'e sırtımı dönüp sesimi alçalttım. "Ve bana bir daha asla bu soruyu sorma. Lütfen beni sana yalan söylemek zorunda bırakma."

Başını geri çekip şaşkın bir sessizlik içinde bana baktı.

Aaric'e, "Gidelim," dedim ve az önce Rhi'yleolanları hızla dolmakta olan kutuya tıkıştırarak çıkışa doğru yürümeye başladım.

Aaric uzun bacaklarıyla aramızdaki mesafeyi kapatarak bana yetişti. Akademik kanadın birinci katındaki koridora girdiğimizde etrafta kimse yoktu ve ayak seslerimiz pencerelerde yankılanıyordu.

Kubbeye doğru dönerken, "Baban seni nerede sanıyor?" diye sordum. Rhiannon'a söylediğim ve söyleyemediğim her şeyi aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

Aaric, elini köşeli çenesine ve açık kahverengi saçlarına götürüp üst dudağını tiksintiyle bükerek, "Yirminci doğum günü gezisinde olduğumu sanıyor," diye cevap verdi. "İçerek ve sevişerek krallığı dolaştığımı."

"Kulağa burada yaptığımızdan çok daha eğlenceli geliyor." Sağlam kolumla kapıyı itip açtım.

"Bunun neresi eğlenceli değil?" diye sordu, ilerledi ve kırılmamış eliyle bir sonraki kapıyı açtı. "İkimiz birleşince sağlam bir çift kolumuz oldu."

Yatakhane koridoruna girerken gülümsedim. "Hep böyle çekiciydin sen, değil mi Cam..." Yüzümü buruşturdum. "Aa-

ric. Affedersin. Çok uzun bir gün oldu." Tek istediğim bunu Xaden'a anlatmaktı ama o iki gün daha burada olmayacaktı.

Merdivenden indik ve Aaric aşağı yukarı Xaden'la aynı boyda olmasına rağmen ona ayak uydurabilmem için adımlarını yavaşlattı.

Tünellere ulaştığımızda, "Rhiannon çözmek üzere, değil mi?" dedi.

Başımı kaldırıp Aaric'e bakarken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Tam olarak neyi çözmekten bahsediyorsun?"

"Her şeyi düşündükleri kadar iyi saklamamışlar." Çenesi kasıldı. "Ne aradığını bilirsen anlaması kolay oluyor. Şahsen beni uyandıran, muhafızlarımın hançer taşımaya başlaması oldu." Bana bir bakış attı. "Üzerinde küçük metal disk olanlardan."

Kalbim o kadar yüksek sesle çarpıyordu ki kulaklarımda zonklamasını duyuyordum. Hançerler. Metal diskler.

"Kurtulması en zor olanlar da muhafızlar oldu," dedi yüzünü buruşturarak. "Mecbur kalmadıkça babama beni kaybettiklerini söylemeyeceklerdir. Sadece bunun Harman'dan sonra olmasını umuyorum. Harman'dan sonra bir bok yapamaz. Ejderhalar krallara bile hesap vermez."

"Kahretsin." Tünele girmeden önce sağlam kolunu tutarak onu durdurduğumda kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu. "Biliyorsun, değil mi?"

Kaşlarını kaldırdı, büyücü ışıkları o asil yeşil gözlerine vuruyordu. "Yoksa neden burada olayım ki?"

Bir noktada, muhtemelen ikinci yılında, arkadaşlarına ve ailene duyduğun güvenin, takımına duyduğun sadakatin yanında hiçbir şey olmadığını fark edeceksin

BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA 111

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Daha hızlı. *Daha hızlı* koşmalıydım. Bir ölüm dalgası beni güneşten sararmış sahada, Tairn'in arkası dönük beklediği yere doğru kovalarken korku boğazımı sıkıyordu. Rüzgâr etrafımda kükrüyor, diğer tüm sesleri, hatta kendi kalp atışlarımı bile boğuyordu. Tairn ölecekti ve ölümün onun için geldiğini görmeyecekti bile.

Kanadının ucunda altın bir parıltı gördüm.

Tanrılar aşkına, *hayır*. Andarna. O buradaydı. Burada olmamalıydı.

Dalga topuklarıma vurarak ayaklarımın altındaki zemini kül rengi, kurumuş bir çorak araziye dönüştürdü.

"Kaçacak hiçbir yer yok, binici." Bir anda önüme kapüşonlu biri çıkıp bir kolunu kaldırdı.

Görünmeyen bir güç beni ayaklarımdan çekerek havalandırdı ve tamamen hareketsiz bıraktı.

Ölüm dalgası durdu ve sanki adam zamanı durdurmuş gibi rüzgâr dindi.

Adam asasını diğer eline geçirdi, sonra yere kadar uzanan cübbesinin kalın bordo kapüşonunu boğumlu parmaklarıyla

açınca geriye doğru taranmış, seyrelmiş saçlarının altındaki kafa derisinin beyazlığı ortaya çıktı. Ürkütücü derecede genç yüzündeki elmacık kemiklerinin çukurlarına gölgeler dolmuştu, dudakları tıpkı arkamdaki toprak gibi çatlak ve kuruydu fakat ağzımı açmak için çırpınmama, avazım çıktığı kadar haykırmak istememe neden olan şey çevresi kıpkırmızı gözleri, şakaklarına ve yanaklarına örümcek ağı gibi yayılmış damarlardı.

Venin.

Sanki Tairn'in sırtında öldürdüğüm kara büyücünün değil de benim hocammış gibi, "Çok üzücü," dedi. "Tüm bu güç parmaklarının ucunda ama sen hâlâ o başarısızlığa mahkûm taktikleri kullanarak tekrar tekrar koşmakta ısrar ediyorsun, sonra ne olacağını sanıyorsun?" Başını yana eğdi. "Kaçabileceğini mi?"

Dehşet tüm vücudumu sararken kaburgalarım ciğerlerimi sıkmaya başladı ve tüm gücümü harcayarak gırtlağımdan boğuk bir ses çıkarmayı başardım. Ama bu Tairn ve Andarna'yı uyarmaya yaramadı.

"Benden kaçış yok, binici," diye fısıldadı Venin. Parmakları yanağımın üstünde geziniyor ama tam olarak dokunmuyordu. "Benimle savaş ve öl ya da bana katıl ve çağlar boyunca yaşa; fakat benden asla kaçamayacaksın, *yüzyıllardır* senin gücünde birini bekledikten sonra olmaz."

"Siktir git." Sesim fısıltıdan ibaretti ama bunu tüm benliğimle söylemiştim.

"Ölüm o hâlde." Elini indirirken fazlasıyla... hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Ben yere düşerken rüzgâr uğuldadı. Bedenim bir haykırışla sarsıldı, derimi ve kemiklerimi bir acı dalgası sardı, enerjimin özü bedenimi terk etmeye başladı ve...

Uyandım. Kalbim küt küt atıyordu, vücudum terden sırılsıklamdı, parmaklarım siyah saplı hançerime sarılmıştı.

Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı. Sadece bir rüyaydı.

Cumartesi günü Xaden yurt odamdan çıkıp önümde merdivenden inerken, "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?" diye sordum.

"*Basgiath'in demir atölyesine*," dedi akademik kanattan boş avluya çıkarken. Nihayet yılın bu zamanı gelmiş, dışarıdaki sıcaklık içeridekiyle eşitlenmişti. Sonbahar kapıdaydı.

Beni silahları çaldıkları yeri görmeye götürdüğünü... ve bunun ne anlama geldiğini anladığımda göğsüm sıkıştı. En sonunda bana içini açıyordu.

"*Bana güvendiğin için teşekkür ederim.*" Kelimeler hissettiklerimin yarısını bile yansıtmıyordu.

"*Rica ederim.*" Bana bakınca yüz ifadesi değişti. "*Şimdi biraz güvenini kazanabilecek miyim?*"

Başımla onaylayıp sırf önemli bir an yaşıyoruz diye benden istediği o iki küçük kelimenin dudaklarımdan dökülmesine izin vermek gibi pervasızca bir şey yapmadan önce bakışlarımı kaçırdım. Ama onunla kendime ait bir sırrı paylaşabilirdim. "*İlk Altı'nın sadece koruma duvarlarını kurmakla kalmayıp ilk koruma taşını da kendilerinin yonttuğunu söyleyen bir metin buldum.*"

"*Bunu biliyorduk.*"

"*Kısmen.*" Uçuş alanına giden tünellere doğru ilerlerken birinci sınıf öğrencilerinden birine başımla selam verdim. Channing? Chapman? Charan? Kahretsin, öyle bir şeydi işte. Birkaç hafta içinde öğrenecektim. Harman'dan sonra. "*Metinde ilk koruma taşı yazıyordu, yani buradakini onlar yonttuysa Aretia'dakini de onların yontmuş olma ihtimali yüksek. Doğru iz üzerindeyim.*"

"*İyi noktaya değindin.*" Tünelin kapısını açtığında içeri girdim.

"*Ne aramam gerektiğini biliyorum ama nerede olduğundan bile emin değilim.*"

"*Nedir o?*" diye sordu merdivene doğru ilerlerken.

Sonunda demir atölyesini görecek olmanın, devrimin çok ihtiyaç duyduğu o luminere bir göz atacak olmanın heyecanıyla nabzım hızlanmıştı.

"Altı kişiden birinin ilk ağızdan anlatımına ihtiyacım var. Babam bir kez öyle bir metin gördüğünden bahsetmişti, yani var olduklarını biliyorum. Asıl soru, tercüme edilip edilmedikleri ve deli gibi sansürlenerek işe yaramaz hâle getirilip getirilmedikleri." Merdivene doğru döndüğümüzde ikimiz de aniden durduk.

Binbaşı Varrish yolumuzu kesmişti. "Seni görmek ne güzel, Teğmen Riorson." Gülümsemesi her zamanki gibi yılışıktı.

Korkudan kalbim sıkıştı. Xaden üzerinde onlarca kez idam cezasına çarptırılmaya yetecek kadar kaçak mal taşıyordu.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," diye karşılık verdi.

Varrish merdivenden yukarı doğru, "Onu buldum!" diye seslendi. "Senin ana kampüse gitmen gerekmiyor mu, Riorson? Subaylar ziyarete geldiklerinde orada kalırlar." Bakışlarını bana çevirdi.

Geri çekilmemek için tüm irademi kullanmam gerekti.

"İşte bulduk seni, Öğrenci Sorrengail." Profesör Grady aşağı inerken bana içten bir gülümsemeyle baktı; kolunu, elleri arkasında bağlanmış olan Ridoc'ın koluna dolamıştı.

Ridoc bana uyarıcı bir bakış attığında içim korkuyla doldu.

Hayır. Bugün olmazdı. Bizi götürüyorlardı.

Profesör Grady sesinde neredeyse hayranlık denebilecek bir tonla, "Görünüşe bakılırsa seni gafil avlamak epey zormuş," dedi. "Kapın kimsenin girmesine izin vermiyor." Xaden'a baktı, gözleri çenesinin hemen altında, açıkta kalan isyan damgasının kıvrımlarına kaydı. "Sanırım bunun için sana teşekkür etmeli çünkü ikinci sınıflar koruma duvarı öremiyorlar. Bu da onu sorgulama eğitimi için yakalamayı biraz zorlaştırdı."

"Özür dilemeyeceğim." Varrish'in binicileri –eşyalarımı genellikle uçuş sahasına boca edenler– Profesör Grady'nin üstündeki basamakta belirdiğinde Xaden kaşlarını çattı. Biri

Rhiannon'a, diğeri de Sawyer'a eşlik ediyordu. İkisinin de elleri arkadan bağlıydı.

Görünüşe göre sorgulama sırası bizim takımdaydı... ve az kalsın buradaki tüm sırların en büyüğünü görecektim. Mide bulantısından kurtulmak için nefes almaya çalıştım.

"O izinli." Xaden beni yana çekip önüme geçti. "Ve yarası hâlâ iyileşme aşamasında." Merdiven boşluğunun kenarlarından yükselen gölgeler bel hizasında bir duvar oluşturdu. "*Tairn'in onu ve Solas'ı soktuğu utanç yüzünden seni öldürmek için bu fırsatı kullanacak.*"

"*Bunu bilmen mümkün değil.*"

"*Niyeti gayet açık. Güven bana.*"

"Hayır, izinde olan *sensin*," dedi Varrish, gözleri sevinçle parlayarak. "Öğrenci Sorrengail eğitim için yola çıkmak üzere." Parmağını gölge duvara doğru uzattı ve yüzünü buruşturdu. "Bu çok etkileyici. Bu kadar gözde olmanıza şaşmamalı. İkiniz gerçekten de çok iyisiniz."

"*Beni bundan Harman'da olduğu gibi koruyamazsın*," dedim Xaden'a, bedeninin korumasından sıyrılarak. "*Koruyamayacağını biliyorsun.*"

"*Harman'da benim değildin*," diye karşı çıktı.

"Şimdi *de senin değilim*," diye hatırlattım. "İyi olacağım," dedim yüksek sesle. "Korumayı indir."

"Küçük kız arkadaşını dinle," dedi Varrish. "Doğrudan bir emre itaatsizlik ettiğini bildirmek ya da daha kötüsü, gelecek hafta sonu için onun iznini iptal etmek hiç hoşuma gitmez. Burada gerçekten yapabileceğin bir şey yok."

Of, lanet olsun. Xaden'la başa çıkmanın yolu bu *değildi*. Ona emir vermek sadece daha fazla zorlamasına neden olurdu. Ve Tairn'le Sgaeyl'i iki hafta boyunca ayırmak kaldırabileceklerinden çok daha fazlaydı.

"Ben senin emir komuta zincirinde değilim, o yüzden senin lanet emirlerine uyma zorunluluğum yok ve her zaman

yapabileceğim bir şey vardır. İşkence görecek durumda değil ve eğer lanet olası kanat lideri onu savunmak için burada değilse o zaman ben savunurum."

"*Sgaeyl!*" Neredeyse her zaman kaçındığım o bağa doğru seslenmiştim. "*Eğer emre uymazsa gelecek haftanın iznini iptal edecekler.*"

"Yaran ne kadar kötü?" diye sordu Grady endişeli bir ifadeyle.

"Geçen hafta omzum çıktı," diye cevap verdim.

Sgaeyl bana, "*Onu asla pes etmediği için seçtim,*" diye hatırlattı.

"*Şu anda bunun bize pek yardımı olmuyor. Ne taşıdığını hatırlatmama gerek var mı?*"

"*Tamam. Ama sadece bu konuşma bitsin diye yapacağım.*"

Varrish, Xaden'a, "Kanat lideri başka bir işle meşgul," dedi. "Ve benimle tartışmaya devam etmekten çekinme. Haklısın. Sen benim emir komuta zincirimde değilsin ama ejderhasına da hatırlatmak zorunda kaldığım gibi, o öyle. Yoksa onun disiplin saatini duymadın mı? Dersinizi almanız için bunu tekrarlamak zorunda kalmasını istemem, Teğmen. Yine de her zaman bize katılabilirsin."

Xaden gülümsedi ama bu kalbimi ısıtan türden bir gülümseme değildi. Vücudumdaki bütün hücreleri buza çeviren, kanat liderimken ilk kez kürsüde gördüğüm o acımasız, tehditkâr gülümsemeydi. "Bir gün, Binbaşı Varrish, sizinle konuşacaklarımız olacak." Gölge duvarını indirdi ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "*Sgaeyl'le mi konuştun?*"

"*İnadın inat kıçını kurtardığım için özür dilemiyorum.*" Sağlam elimi uzattım ve Grady bir adım öne çıkarak onu askıdan sarkan elime merhametle bağladı. En azından incinmiş omzumu arkaya doğru bükmemişti ama lanet olsun, ip çok sıkıydı. "*Masamda Arşiv'e iade edilmesi gereken bir kitap var.*"

Altın benekli akik rengi gözlerinin derinliklerinde öfke yanıyordu. "*Halledilmesini sağlayacağım.*"

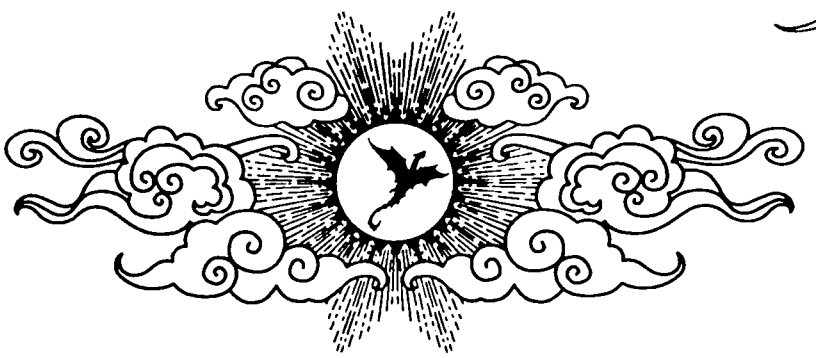
"Haftaya görüşürüz," diye fısıldadım. *"Ona üç yüz dördüncü sayfada bir sonraki sefere okumak istediğim bir metinden bahsettiğini söyle."*

"Haftaya görüşürüz," diye başıyla onaylayarak cevap verdi. Varrish takım arkadaşlarımla birlikte yanımdan geçerken yumruklarını sıktı. "Violence, unutma ki kırılgan olan sadece bedendir. *Sen* kırılmazsın."

Profesör Grady beni götürürken kendi kendime, "Kırılmaz," diye tekrarladım.

Biniciler Bölüğü'nde kapalı kapılar ardında genç öğrencileri tam teşekküllü binicilere dönüştürmek için yapılanlar en sağlam mideleri bile altüst etmeye yeter. Midesi sağlam olmayanlar bu işe burnunu sokmamalıdır.

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Anahtar masamın çekmecesinde.

Gizli ifadeler söz konusu olduğunda, bu ifade gülünç derecede yaratıcılıktan uzaktı ama yine de eğitim tesisine girdikten sonra bana sessizce verilen ifade buydu. Giriş, bölüğün temel duvarlarının altındaki uçurumun kenarına o kadar iyi gizlenmişti ki burada yaşadığım onca yıl boyunca hiç fark etmemiştim. Kullanım amacına göre oldukça kolay erişilebilir bir yerdeydi aslında.

Penceresiz, korunan mağaranın ön odası, bir işkence odasına göre çok da kötü değildi. Ofis olarak bile kullanılabilirdi. Odanın ortasında büyük bir ahşap masa vardı, bir yanında yüksek arkalıklı bir sandalye, diğer yanında da iki sandalye daha görülüyordu. Gelir gelmez bizi etkisiz hâle getirmişlerdi ve silahlarımız masanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

Ama kahvaltı etmemiş olmayı dilememe neden olan şey, ötesindeki iki odaydı. Her iki kapı da çelikle desteklenmişti ve her ikisinde de çelik mandalla kapalı tutulan parmaklıklı bir pencere vardı.

Profesör Grady bizi sağdaki odaya yönlendirerek, "Hepinize korumanız gereken gizli bilgiler verildi," dedi. Kubbe şeklindeki odanın ortasında, etrafında altı sandalye olan üstü çiziklerle dolu ahşap bir masa vardı ve taş duvarlar boyunca şiltesiz beş ahşap yatak, bir de kapı sıralanmıştı, tüm kalbimle bu kapının bir banyoya açılmasını umuyordum yoksa önümüzdeki birkaç gün işler epey tuhaf olacaktı. "Oturun." Masayı işaret etti.

Hepimiz söyleneni yaptık. Rhiannon'la ben Sawyer'la Ridoc'ın karşısındaki sandalyelere oturduk, otururken ahşap taş zemine sürtünmüştü ama hiçbirimiz ellerimizi kullanmamıştık.

"Şu an için sınıf ortamı dediğimiz yerdeyiz. Bunun ne anlama geldiğini hatırlıyor musunuz?" Profesör Grady, Sawyer'ın arkasına uzandı ve bir saniye sonra Sawyer'ın elleri serbest kaldı.

Rhiannon, "Bu, kademeli senaryoda olmadığımız anlamına geliyor," diye yanıt verdi. "Soru sorabiliriz."

"Doğru." Profesör Grady Ridoc'ın yanına gitti ve onun ellerini de çözdü. "Bu alıştırmanın amacı size yakalanmadan nasıl kurtulacağınızı öğretmek," dedi. "Önümüzdeki birkaç gün sadece eğitim amaçlı." Daha sonra beni bağlayan iplere uzandı ve şaşırtıcı bir nezaketle ipi çözdü. "Bu bir değerlendirme."

Ridoc bileklerini ovuşturarak, "Böylece gerçekten böyle bir durumla karşılaştığımızda ne yapacağımızı bileceğiz," dedi.

"Kesinlikle." Profesör Grady gülümsedi. "Eğlenceli olacak mı? Tabii ki hayır. Size merhamet gösterecek miyiz? Yine hayır." Ellerim serbest kaldığında Rhiannon'a doğru ilerledi. "Ayrıca Komutan Yardımcısı Varrish sizin takımla epey ilgileniyor gibi görünüyor. Şüphesiz Öğrenci Sorrengail gibi oldukça büyük bir efsaneyle aynı takımda olduğunuz içindir. Ne yazık ki bu durumu ele alış şeklimize göre değerlendirmeye gireceğiz gibi görünüyor."

İki binici ellerinde yemek tepsileri ve kalay kupalarla içeri girip onları masaya bıraktılar. Dördümüze yetecek kadar bisküvi ve çilek reçeline benzeyen bir kavanoz vardı. Profesör Grady

tepsileri göstererek, "Yiyin ve için," dedi. "İşimiz başladığında buna fırsatınız olmayacak. Ayrıca" –sırıttı– "eğer kaçmayı başarırsanız bir arma da kapabilirsiniz. Gerçi duyduğuma göre son on yılda hiçbir takım bunu başaramamış."

"Bizimki kadar iyi değillermiş," diye yanıt verdi Ridoc.

"Özgüven." Profesör Grady Ridoc'a bakarak başını olumlu şekilde salladı. "İkinci sınıflarda bunu severim." Kapıya doğru ilerledi, sonra döndü. "Senaryoya başladığımızda size haber vereceğim. O zamana kadar hepinizin paylaşacak ortak bir sır bulması gerekiyor. Dördünüzün dışında kimsenin bilmesinin mümkün olmadığı bir şey. Ve evet, size daha önce verilmiş olan gizli ifadelerle birlikte bunu sizden zorla öğrenmeye çalışacağız. Şimdiye kadar sınıfta size öğretilen başa çıkma mekanizmalarını hatırlarsanız siz farkına bile varmadan bu iş bitmiş olur. Mezun olan her binici sizin oturduğunuz yerde oturdu ve başınıza gelmek üzere olan şeyi atlattı. Kendinize güvenin. Bunu *sizin iyiliğiniz için* yapıyoruz, *kötülüğünüz için* değil." Güven vermek ister gibi gülümsedikten sonra kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Rhiannon hemen kapıya doğru ilerleyerek parmaklıkları ve mühürlü kapağı inceledi. "Anladığım kadarıyla ses geçirmez değil ama alçak sesle konuşursak bir nebze mahremiyetimiz olur." Kolu indirdi. "Ve kesinlikle kilitliyiz."

Sawyer yiyecekleri bize verilen dört tabağa paylaştırdı.

"Her şey çok... medeni," dedim, Sawyer tabağı önüme doğru iterken.

Rhiannon diğer kapıyı kontrol etti. "Tanrılara şükür, burası da banyo."

Ridoc bize verilen tek bıçakla bisküvisinin üzerine reçel sürerken, "Acaba gerçek test sırasında onu da elimizden alacaklar mı?" diye mırıldandı.

Sawyer bıçağı Ridoc'tan alarak, "Siktir, umarım almazlar," dedi. "Başka birinin gelip gelmeyeceğini merak eden var mı?" Başıyla uçtaki yatağı işaret etti.

"İstatistiklere göre şu anda her takımdan beş ikinci sınıf öğrencisi hayatta," dedim tepsideki kupalardan birine uzanarak. "Biz Nadine'i kaybettik."

Bir saniye sessizlik oldu, sonra bir saniye daha.

"Başka kimseyi kaybetmeyeceğiz. Dördümüz mezuniyeti göreceğiz," dedi Rhiannon ve o da kendine bir kupa aldı. Kokladı, sonra yerine koydu. "Elma suyu gibi kokuyor. Pekâlâ. Ne kadar zamanımız olduğunu bilmiyoruz, o yüzden başlayalım. Bir sır seçin –herhangi bir sır– ve grupla paylaşın." Bıçakla reçel sürme sırası ondaydı. "Ben başlıyorum. Geçen yıl Montserrat'tayken ailemi görebileyim diye Violet'la birlikte gizlice kaçtık."

"Ne yaptınız dedin?" Sawyer kaşlarını kaldırdı.

Ridoc lokmasını yuttu. "Harikaymış. Kuralları çiğneyebileceğimi bilmiyordum, Violet."

"Violet sırlarla *dolu*, değil mi?" Rhiannon bana bir bakış attı ve bıçağı bana uzattı.

"Gerçekten mi?" Reçeli biraz fazla sertçe sürdüm.

"Hey." Ridoc ikimize baktı. "Gerginlik mi seziyorum?"

Rhi ve ben aynı anda, "Hayır," diye cevap verdikten sonra birbirimize baktık. İkimizin de omuzları düştü ve Ridoc iç çekerek başını çevirdi. Sanırım sınırımız burasıydı. Yaşadığımız bu şey sadece ikimizin arasındaydı. Rhi, "Biz iyiyiz," dedi.

Nasıl olduysa bu kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı; ama çok değil.

Bisküviyi ısırdım ve az sonra bize yaşatacakları şeyler kusmama neden olabilir diye iyice çiğnedim. Hiçbirinin ölümüne neden olmayacak bir sır bulmam gerekiyordu.

"Aileme sınıfı tekrarlamak zorunda olduğumu söylemedim," dedi Sawyer, bakışları tabağına kilitlenmiş hâlde. "Bu yılki ilk mektubumu sorgulamadılar bile. Biniciler Bölüğü öğren-

cilerinin ilk iki yıl mektup yazamayacağını sandılar ve ben de buna inanmalarına izin verdim. Sadece benden utanmalarını istemedim."

Kupama uzanarak, "Sen utanılacak biri değilsin," dedim usulca. "Ve eminim hayatta olduğun için çok mutludurlar. Hayatta kalamayan çok kişi oldu."

"Katılıyorum." Ridoc kupasını tutarak başıyla onayladı. "Yılanlardan çok korkarım."

"Bu boktan bir sır," diye karşılık verdi Sawyer, dudaklarında bir gülümsemeyle.

"Karşıma bir yılan koy da ne kadar boktan olduğunu görelim o zaman. Ayrıca bunu bilmiyordunuz, o yüzden bence bu da bir sır sayılır." Ridoc omuzlarını silkti. "Bölükte bir zayıflığımız olmaması gerekiyor, değil mi? Benim zayıflığım da bu işte. Ne zaman bir yılan görsem küçük bir çocuk gibi çığlık atıyorum."

Herkes bana baktı. İşte başlıyorduk. "Xaden Riorson'a âşığım." Mira'ya. Onlara. Bu kelimeleri Xaden olmayan herkese söyleyebiliyordum demek ki.

"Seni kırmak istemem ama bu bir sır değil," dedi Ridoc başını iki yana sallayarak.

Kupamı sıkı sıkı kavrayarak, "Evet, öyle," diye itiraz ettim.

"Hayır," dedi Sawyer. "Gerçekten değil."

"Bir süredir değil," diye ekledi Rhi, haftalardır ondan gördüğüm ilk gerçek gülümsemeyle bana bakarak. "Bundan daha iyi bir sır vermen gerekecek."

Onların benim merkezim, omurgam, güvenli yerim olması gerekiyordu. Bu yüzden takım arkadaşlarının birbirini öldürmesi yasaktı. Veninler. Wyvernler. Hançerler. Koruma duvarları. Andarna. Brennan. Aretia. Sayılamayacak kadar çok sırrım vardı ve onlara hiçbirini söyleyemezdim; mutlu cahiller olarak kalmaları gerekiyordu.

"Benim sırrım Rhiannon'ınkiyle aynı olamaz mı?" diye sordum.

"Olamaz," diye cevap verdiler hep bir ağızdan.

Tek bir şey. Onlara söyleyebileceğim, yaklaşmakta olan şeye hazırlıklı olmalarını sağlayabilecek tek bir şey olmalıydı. "Piyadelerimiz sınırda Poromielli sivilleri öldürüyor."

"Ne?" Sawyer masaya doğru eğildi, yüzünden kan çekilmiş. çilleri ortaya çıkmıştı.

"Mümkünatı yok," diye karşı çıktı Ridoc.

Rhiannon sessizce bana bakıyordu.

"Ben Samara'dayken oldu." Sırayla hepsinin gözlerine baktım. "Savaş Brifingi'nde söyleseler de söylemeseler de oluyor bu. Yeterince iyi bir sır oldu mu?"

Hepsi başıyla onayladı. Rhiannon'ın beni incelediğini fark edince gözlerimi kaçırdım. "Güzel," dedim kupamı kaldırarak. Diğerleri de aynısını yaptı. Nefes aldım, içmek için kupayı eğdim... "Durun!" diye fısıldadım. "İçmeyin." Onu zehirmiş gibi masaya bıraktım.

"Ne oldu?" diye sordu Ridoc, kupasını masanın üzerine koyarak.

"Kara navigasyonundan önce bize verdikleri su gibi kokuyor," diye fısıldadım.

Rhi ve Sawyer da kupalarını masaya bıraktılar.

Sawyer, "Bizi ejderhalarımızdan ayırmaya çalışıyorlar," dedi.

"Ya da mühürlerimizi köreltmeye," diye ekledi Rhiannon. "Kimse içti mi?"

Hepimiz başımızı iki yana salladık.

"Güzel. Onlara söylemeyin. Bağınız kesilmiş gibi yapın." Hızla ayağa kalktı ve biz de onu takip ederek sırayla kupalarımızın içindekileri tuvalete döktük. "Su olmadan üç gün hayatta kalabiliriz ve yarın buradan çıkmış olmamız lazım. Ne kadar susarsak susayalım yaşayacağız. Direneceğiz."

Bisküvilerin sebebini şimdi anlıyordum. Ağzım sanki kum yemişim gibi olmuştu.

Masaya dönüp oturduğumuzda Sawyer, "Direneceğiz," diye tekrarladı.

"Yarını siktir et. Ben bu gece kaçalım derim," diye fısıldadı Ridoc. "İçeri taşıyabileceğin bir anahtar olmalı, değil mi?" dedi Rhi'ye.

"Duvarların içinden değil." Rhi başını iki yana salladı. "Yaklaştım ama henüz o noktaya gelmedim."

"Peki sen metal menteşeleri bükebilir misin?" Bu soru Sawyer'a yöneltilmişti. "Ben havadaki nemi çekip kilidi buzla zorlayabilirim." Bana döndü.

"Bu durumda ben kesinlikle hiçbir işe yaramam." Arkama yaslandım.

Kapı açıldı ve Profesör Grady içeri girdi.

Rhi çenesini kaldırarak, "Ejderhalarımıza ulaşamıyoruz," dedi. "Bizi kandırdınız."

"Bir numaralı ders." Grady parmağını kaldırdı. "Her zaman bir senaryonun içindeyizdir."

On dakika sonra Ridoc, Rhiannon ve Sawyer, önüne oturmaları emredilen taş duvara zincirlendiklerinde ikinci odada neler olduğunu öğrenmiş olduk; pek bir şey yoktu. Birbirlerine dokunabilecek kadar yakınlardı ama bilekleri prangalı olduğu için tam olarak dokunamıyorlardı. Üçlünün her iki yanında en az altı takım pranga daha vardı ve üzerimizdeki büyücü ışıkları taşın üzerindeki kurumuş kanları açıkça gözler önüne seriyordu.

Silindir şeklindeki odanın ortasındaki lekeli ahşap sandalyeye, her bir kolçağı ve ayağı boyunca uzanan prangalara bakarak, "Sanırım sandalye benim için?" diye sordum Profesör Grady'ye. Kalbim sanki göğsümden fırlayıp bu odadan kaçabilecekmiş gibi çarpıyordu. Sandalyenin altında bir gider vardı ama ne için olduğunu *aklımdan geçirmeyi* bile reddettim.

"Öyle." Eliyle işaret etti ve kaçmam için havkıran içgüdülerimi duymazdan gelerek oturdum. Ben kendimi panikten boğulacakmış gibi hissederken o sağ kolumu kelepçeledi, sonra iki bacağıma da aynısını yaptı ve çıkık omzumu askıda bıraktı. "Ben sizi bu noktada bırakıyorum."

"Ne?" Ridoc bileklerindeki kelepçeleri çekiştirdi ama açılmadılar.

"Raporları okuyacağım ve sınavdan önce size tavsiyelerde bulunacağım," dedi Grady. "Ama uzun zaman önce öğrendik ki sorgulamayı biz yaparsak öğrenciler ve profesörler arasında tam olarak güven oluşmuyor." Sırayla her birimize baktı. "Size öğretilenleri unutmayın. Sizi ayırmaya, birbirinize düşürmeye ya da konuşmanın bir merhamet eylemi olduğunu düşündürmeye çalışacaklar. Okuduğunuz stratejileri kullanın. Birbirinize yaslanın. Ben girişin hemen önünde olacağım. Bana ulaşırsanız o armayı hak edersiniz. İyi şanslar." Bizi buraya dayak yememiz için koymamış gibi gülümsedikten sonra gitti.

"Şimdi kitabın bu kısmını okumadığımı itiraf etmek için iyi bir zaman mı?" diye sordu Ridoc yalnız kaldığımızda.

"Hayır!" Rhiannon ona ters ters baktı.

Sawyer, "Violet, sen iyi misin?" diye sordu.

"Sandalyede oturan tek kişi benim, o yüzden sizden bir adım önde olduğumu hissediyorum," diye espri yaptım ama arkamdaki kapı açılınca esprim boşa düşmüş oldu.

İçeri daha önce hiç görmediğim iki binici –biri erkek, biri kadın– girdi. Adam bize gülümsedi. "Merhabalar. Hepiniz sorgulanmak üzere seçilmiş mahkûmlarsınız," dedi Sawyer'ın ulaşamayacağı bir yerde duvara yaslanarak. Sıradan biriydi, boyu, görünüşü, hatta saçları bile dikkat çekici değildi. Basgiath'ın koridorlarında ya da herhangi bir karakolda yanından onlarca kez geçmiş ve onu fark etmemiş olabilirdim. Aynı şey kadın için de geçerliydi. Sanki hatırlanmamak işi için gerekliymiş gibi.

Kadın zayıflığın kokusunu alan bir akbaba gibi etrafımda döndü. Çenemi kaldırdım, hiçbir açık vermemeye kararlıydım.

"Her birinizde ihtiyacımız olan tek bir bilgi var," dedi adam. "Şimdi onu verin ve her şey bitsin. Bu kadar kolay."

"Haritam yatağımın altında," dedi Ridoc.

Ağzım açık kaldı. "Ah, 'hemen yalan söylemeye başla ki gerçeği bilmesinler' stratejisini uyguluyorsun." Adam sırıttı. "İyi bir strateji. Ama ne yazık ki benim mühür gücüm, tıpkı Teğmen Nora'nınki gibi bedensel işlevlerinizle ilgili çalışıyor. Daha basit bir ifadeyle, yalan söylediğinizde bunu anlarım ve sen yalan söylüyorsun."

Kadın üstüme atılıp elinin tersiyle yanağıma o kadar sert vurdu ki başım yana savruldu. Acı şimşek gibi çaktı ve hızla gözlerimi kırpıştırdım, sonra dilimi dişlerimin üzerinde gezdirdim. Kan yoktu.

"*Gümüş!*"

"*Şimdi olmaz.*" Tairn bu durumdan etkilenmesin diye kalkanlarımı yükselttim.

"Violet!" diye haykırdı Ridoc, zincirlerinden kurtulmaya çalışarak.

"Ben iyiyim," dedim ona, hepsine. Her zaman yaptığım şeyi yaptım, acıyı bölümlere ayırıp ötelerken kendimi gülümsemeye zorladım. "Gördünüz mü? İyiyim."

Rhiannon dehşetini çabucak gizledi ama Sawyer bizi esir alanlara duyduğu tiksintiyi gizleme zahmetine girmedi.

"En zayıf olan sensin. Bu yüzden ilk sıradasın," dedi kadın, küçümseme dolu alçak bir sesle. "Hepinizin dosyasını okuduk." Önümde çömeldi ve bana baktı, bakışları saçlarımda, yanağımda elinin izini taşıdığından emin olduğum sıcak noktada ve son olarak da askıda gezindi. "Senin gibi çelimsiz biri ilk yılında nasıl hayatta kaldı?"

"Onu üçünüz taşıdınız, değil mi?" dedi adam takım arkadaşlarıma bakarak. "Birinci sınıflara yüklenmiş ne kadar da adaletsiz bir yük."

"Onlara bize karşı kullanabilecekleri hiçbir şey söylemeyin," diye emretti Rhiannon.

Kadın güldü. "Sanki zaten her şeyi bilmiyormuşuz gibi." Yavaşça ayağa kalktı. "Bize sakladığın sırrı söyle."

"Siktir git." Kendimi hazırlamamla birlikte eli yüzüme doğru savruldu. Bu sefer kan tadı aldım ama dişlerim yerli yerindeydi. Acının etrafına, tıpkı kalkanlarımda yaptığım gibi zihinsel bir duvar ördüm ve inşa ettiğim kutunun içinde kaybolduğunu hayal ettim.

"Bir general kızının ağzına hiç yakışmıyor," diye söylendi.

"Kime çektiğimi sanıyorsun?"

Bir an için maskesi düştü ve yüzünde içten bir gülümseme gördüm. "Şuna ne dersiniz? Herhangi biriniz sırrını açıklarsa ben de bu kızın küçük güzel yüzünü paramparça etmem."

"Bizi konuşturmak için bundan çok daha fazlası gerekecek," dedi Rhiannon.

"Sana daha fazla katılamazdım. Bakmayın," dedim takım arkadaşlarıma, sonra kendimi hazırladım. Kadının diğer taraftan, daha yukarıdan vurmasıyla yanağımda bir kesik oluştu. En azından ben öyle hissettim. İlk dalga midemi bulandırdı, sonra donuk bir zonklamaya dönüşerek dağıldı. Sağ gözüm bulanık görmeye başladı ve yanağımdan aşağı bir şeyler damladı.

"Belki de anahtar o değildir," dedi kadın, benden uzaklaşıp diğerlerine doğru ilerlerken. "Belki de zayıflığının yükünü taşımaktan bıktığınız ve yorulduğunuz kişi *budur*." Ridoc'ın başını kaldırdı. "Ya da belki sadece kendisi için güçlüdür." Ridoc'ın yüzüne yumruk attığında yanındaki duvara kan ve tükürükler sıçradı.

Öfke acıya baskın geldi ve kendimi öne doğru sallamaya çalıştım ama kollarım ve bacaklarım zincirlenmekle kalmamış sandalye de yere sabitlenmişti.

Kadın omzunun üzerinden bana baktı. "Bunu durdurmak senin elinde." Tekrar vurdu.

Gözlerimi yumdum ve bir sonraki yumruktan sonra Ridoc'ın çıkardığı homurtuyu duyduğumda kulaklarımı da kapatabilmeyi diledim. Ve bir sonraki. Ve bir sonraki. Gözlerimi, düzeltiyorum, gözümü açtığımda, hepimiz birer yumruk yemiştik.

Adam, "Bırakalım da bunu biraz sindirsinler," dedi. "Birkaç saat içinde yumuşarlar." Kadın kabul etti ve yanımızdan ayrıldılar. Kapıyı kapadılar ama penceresindeki kapağı açık bıraktılar.

"Bu berbat bir şey." Sawyer yere kan tükürdü.

"Violet, gözün..." dedi Rhiannon yumuşak bir sesle.

"Sadece şişip kapandı, düşmedi ya." Sağlam omzumu silktim.

"Açılışları buysa sırada ne var?" diye sordu Ridoc. Yanağı tamamen yarılmıştı.

"Bizi birbirimize düşürmeye çalışacaklar," diye yanıt verdi Rhiannon. "Çözülmeyeceğiz. Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bunu hep bir ağızdan söylemiştik.

İşin en kötü kısmı acı ya da şişmiş gözler değildi. Saatlerce beklemek, ne zaman geri geleceklerini ve daha neler yapacaklarını bilmemekti. Sonra daha beteri gelecek ve hepimizin bir tarafında daha fazla morluk olacaktı.

Son darbe yüzünden Sawyer'ın beyin sarsıntısı geçirdiğine emindim.

Pencereler olmadan, saatin kaç olduğunu bilmeden daha ne kadar dayanmamız gerektiğini bilmek imkânsızdı...

Kalkanlarımı iletişim kurabilecek kadar indirerek Xaden'a, "*Saat kaç?*" diye sordum.

"*Neredeyse gece yarısı*," diye cevap verdi. "*Sen...*"

"*O soruyu tamamlama. Burada ne olduğunu biliyorsun.*"

"Evet. Biliyorum."

"Neredeyse gece yarısı olmuş," dedim diğerlerine sessizce. "Daha önümüzde koca bir gece var."

Sawyer yüzündeki kanı temizlemek için suratını zincirlenmiş koluna dayayarak, "Tairn çanları mı dinliyor?" diye sordu.

"Tam olarak değil..."

Kapı açıldı ve adam elinde kalay bir kupayla içeri girdi. "Kimler susadı?" Sawyer'ın önüne çökerek yüzünü görmemi engelledi. "İşte burada. Üstelik bana kendi sırrını vermene bile gerek yok. Sadece onların kişisel sırlarından birini söylemen yeterli." Diğerlerini işaret etti. "Bu çözülme sayılmaz. Hiçbir şey ifade etmeyen kişisel bir ayrıntı sadece."

"Siktir git."

"Yazık." Adam başını yana eğdi. "Henüz yeterince susamadın. Merak etme. Susadığın an da gelecek." Önce Rhiannon'a, sonra Ridoc'a, ardından da bana baktı. Cevaplarımız aynıydı.

"Birbirlerine ne kadar bağlı bir grup, değil mi?" Varrish içeri girip hepimize sınırsız bir neşeyle bakarken tüylerim diken diken oldu.

"Öyleler, efendim," dedi adam.

Varrish başparmağını çenesine sürttü. "Genelde birileri şimdiye kadar kişisel bir ayrıntı vermiş olmaz mıydı?"

"Olurdu, efendim."

İçten içe takımımla gurur duydum.

Varrish eğildi ve Ridoc'ın göğsündeki yeşil Demir Takımı armasına hafifçe vurdu. "Sanırım geçen yıl bunu bu şekilde kazanmışlar." Ayağa kalktı ve iç geçirdi. "Bu iş çok uzun sürüyor."

"Efendim, standart sorgulama protokolünü uyguluyoruz," dedi kadın odaya girerken.

"O zaman iyi ki ben buradayım." Neşeli tavrı beni kadının yumruğundan daha çok korkutuyordu. "Sorgulama benim uzmanlık alanım. Ayrıca bende onların rekor sürede çözülme-

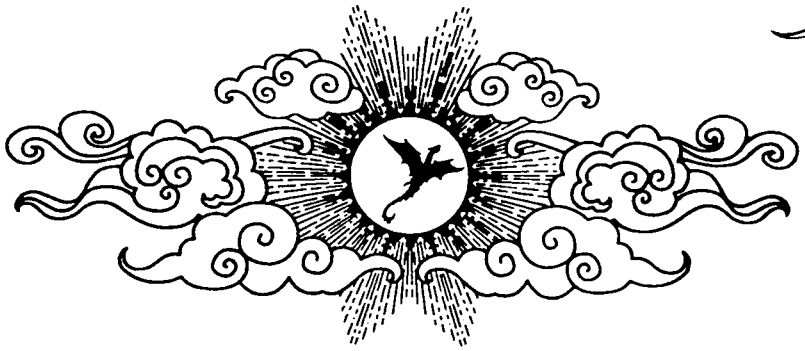
sini sağlayacak bir şey var." Koridora doğru baktı, sonra işaret parmağıyla birini içeri çağırdı. "İçeri gel. Çekinme."

Rhiannon'ın gözleri irileşirken bakışları kapı aralığından bana kaydı. Gözlerinde gördüğüm korku mideme bir yumruk gibi indi.

"Sanırım hepiniz Kanat Lideri Aetos'u tanıyorsunuz."

Birkaç yılda bir, tüm beklentileri aşan bir takım ortaya çıkar. Rütbeleri yükselir, her armayı alır, her mücadeleyi kazanırlar. Ve sonra açıklanamaz bir şekilde bocalar ve ardından da düşerler. Buna tükenmişlik etkisi denir: Hızlarını sürdüremeyecek kadar çabuk parlarlar. Bu gerçekten üzücüdür ama birbirlerine düşmelerini izlemek de eğlencelidir.

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Dain adım adım yaklaştı ve arkadaşlarımı inceledikten sonra bana doğru dönerken kalbim küt küt atmaya başladı. Morarmış ve şişmiş yüzümü görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Violet."

"*Dain burada.*" Korku olduğum yerde donakalmama neden olsa bile bağımızdan Xaden'a seslendim. Bu olamazdı. Dain'in ne kadarını bildiğinden emin değildim ama benim bildiğim kadarını bilmediği kesindi.

"*Geliyorum.*" Xaden'ın sesindeki gerginlik, işlerin ne kadar karmaşık hâle geleceğini anlamama yetmişti.

"*Hiçbir şey yapamazsın.*" Tüm zihinsel enerjimi bu işe harcayıp Tairn'den güç alarak kalkanlarımı güçlendirdim, zihnimdeki Arşiv'in etrafına iki sıra tuğla yığdım.

"Anlamıyorum," dedi Sawyer. "Kanat liderimiz neden burada?"

"Riorson'ın söylediği gibi bir kanat liderinin yapacağı şekilde Violet'ı savunuyor," diye cevap verdi Ridoc umutla. "Değil mi?"

Gözlerimi Dain'den ve ellerinden ayırmadan, "Değil," diye cevap verdim.

"Yönetmelikler, sorgulama değerlendirmesine başlamadan önce binicilerin sağlıklı olması gerektiğini belirtiyor," diye bağırdı Dain, Varrish'e hitap etmek için bakışlarını benden ayırarak. "Öğrenci Sorrengail'in sağlıklı olmadığı çok açık."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım.

"Tam bir kuralcı." Varrish dilini şaklattı. "Yönetmelikler öyle olmalı diyor, öyle olmak *zorunda* demiyor. Bir binicinin yakalandığında yaralı olması daha gerçekçi."

"Peki ben burada ne yapıyorum?" diye sordu Dain.

"Bir teoriyi test ediyorsun." Varrish gülümsedi. "Ama biz misafirimizin gelmesini beklerken sen onun üzerinde denemeler yapmalısın." Beni işaret etmişti.

Misafir mi? Korkumun yerini öfke aldı. "*Gelme. Varrish gelip gelmeyeceğini görmek istiyor. Sanırım bağ engelleyici karışımı test ediyor.*"

"*Hafızanı okursa tüm devrim hareketi riske girer.*"

"*Sen gölgelerini savurarak buraya gelirsen saklayacak bir şeyim olduğunu anlarlar ve bu gerçek bir sorguya dönüşür. Tek seçeneğin beni yeterince iyi eğittiğine güvenmek.*" Kurtarılmak teoride kulağa harika geliyordu ama bu hepimizin sonu olurdu.

"*Violet...*" Sesindeki yakarış beni az kalsın yumuşatacaktı.

Son tuğlayı da yerine itip Xaden'ı dışarıda bıraktım.

"Benden istediğiniz..." Dain kaşlarını kaldırdı.

"Evet. Mühür gücünü onun üzerinde kullanman. Elbette sadece gizli cümleyi ortaya çıkarmak için."

"Mühür gücüm *gizli bilgidir.*"

"Ama o zaten ne olduğunu biliyor," dedi Varrish, tüm bunlar önemli bir şey değilmiş gibi başını iki yana sallayarak. "Öyle değil mi? Bu yüzden sana bu kadar kızgın. Arkadaşının başına gelenler için seni suçluyor." İleri doğru yürüdü. "İnsan sadece gözlemleyerek ne çok şey öğreniyor bir bilseniz."

Dain başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağım."

"O zaman son olaylardan sonra yeteneğini geliştirmek için kimin üzerinde pratik yapacaksın? Nolon'un sağalttığı siviller tükeniyor ve şu kızın takımının geri kalanına senin küçük sırrını söylemediğini düşünüyorsan ona gereğinden fazla güveniyorsun demektir."

Siktir. Carr benim öğretmenimdi, Varrish de Dain'in. Komutan yardımcımızın mühür gücü neydi?

Dain sırtını dikleştirdi, gözlerimde yanıt aradı. İnkâr etmedim. İnkâr edemezdim. Boktan bir yalancıydım ve o yalan bulucu –ya da mühür gücü neyse işte– odanın diğer tarafında dururken ağzımı kapalı tutmam daha iyiydi.

"Senin mühür gücün bunun için var. Sen ilk savunma hattısın, Aetos. O bir Poromiel casusu ya da bir grifon binicisi olabilir. Sırlarını hafızasından söküp alarak tüm krallığı kurtarabilirsin." Varrish bana incelenmek için yaratılmış bir hayvanmışım gibi bakıyordu. "İki damgalının öldürüldüğü o gün gerçekte ne olduğunu görebilirsin" –başını yana eğdi– "grifonlardı, değil mi, Öğrenci Sorrengail? Gerçek seni bekliyor, Kanat Lideri Aetos ve onu görebilecek tek kişi sensin."

Nefes al. Nefes ver. Kalp atış hızımı sabitlemeye ve Dain'in yüzüne bakmaya odaklandım.

"Siktir," diye mırıldandı Ridoc. "Mühür gücü neymiş?"

Dain'e odaklanmaya devam ettim. Bir insan nasıl hem bu kadar tanıdık hem de bu kadar yabancı olabilirdi? Birlikte ağaçlara tırmandığımız, ne zaman bir şeyler ters gitse koştuğum çocuktu o. Ama aynı zamanda Soleil ve Liam'ın ölmesinin de sebebiydi.

"Kızın onda ne bulduğunu öğrenebilirsin," diye fısıldadı Varrish, Dain'e yaklaşarak. "Neden senin yerine onu seçtiğini. Bilmek istemiyor musun? Tüm cevaplar orada. Sadece nereye ulaşacağını bilmen gerek." Hakkını vermeliyim ki son derece ikna ediciydi.

Dain'in gözlerinde kendisiyle mücadele ettiğini görebiliyordum ve bu nefesimi kesiyordu. İki eliyle yüzüme uzandığında başımı eğip sandalyenin izin verdiği kadar geriye çektim.

"Hayır." Bu kelimeyi zar zor söylemiştim.

"Hayır." Söylediğim kelimeyi yavaşça tekrarladı, sonra ellerini indirip başını çevirdi. Omzunun üzerinden Varrish'e, "Daha önce yaralanmış bir öğrencinin sorgulama değerlendirmesine katılmayacağım," dedi.

Sonra da çıkıp gitti.

Derin bir nefes aldım, hava daralmış boğazımdan geçip ciğerlerime doldu.

Rhiannon'ın gözleri benimkilerle buluştu, sonra rahatlayarak yavaşça kapandı.

İlk defa kaşlarını çattığını gördüğüm Varrish, "Hayal kırıklığına uğradım ve bu çok can sıkıcıydı," dedi. "Lanet olası kural sevdalısı. Tipik taktiklere geri dönüyoruz sanırım." Ben kendimi toparlayamadan geri çekildi ve çıkık omzuma sert bir yumruk attı.

Acı tüm bedenimi, tüm duyularımı esir aldı.

Sonrası sadece karanlıktı.

Uyandığımda Nolon tepemde duruyordu. Ahşap yataktan sıçrayarak kalktığımda geri çekildi.

"İşte kendine geldi," dedi yatağın yanındaki sandalyeye yerleşirken.

"Saat kaç?" Odaya bir göz attım ve yataklarda oturan Rhiannon, Sawyer ve Ridoc'ı gördüm. Varrish omzumu yumruklayıp yerinden çıkararak beni bayıltmadan önceki hâllerinden daha yaralı görünmüyorlardı.

Dikkatle eklemlerimi oynatıp Nolon'a baktım. İyileşmiştim. Biraz ağrı vardı ama başka bir şeyim yoktu ve iki gözüm de görüyordu.

Başıyla onayladı.

Alnı endişeyle kırışan Rhi, "Sabah oldu," diye cevap verdi. "Yani sanırım."

Zihnimden Xaden'a seslendim ama bağ karanlıktı. Gitmişti.

"Komutan yardımcısı seni iyileştirmem için beni çağırdı." Nolon öne doğru eğilerek sesini alçalttı. "Bu sayede sen çözülene kadar seni tekrar tekrar yaralayacak. Yarına kadar uzattığı sorgunun geri kalanı için ön odada kalmam emredildi."

Dehşetten boş midem düğüm düğüm oldu.

Sawyer bana doğru eğilip ön kollarını dizlerine dayayarak, "Bu normal mi?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Nolon, bana bakarak. "Bildiğin her neyse onu istiyor, Violet." Elime uzanıp hafifçe sıktı. "O sırrı saklamaya değer mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Takım arkadaşlarının işkence görmesini izlemeye değer mi?"

Yüzümü buruşturdum ama yine başımla onayladım.

"Sanırım kafamı çok uzun zamandır başka konulara gömmüştüm." İç geçirdi, sonra ayağa kalktı. "Neden benimle kapıya kadar yürümüyorsun?"

Ayaklarımı yataktan indirip dediğini yaptım ve onu odanın kapısına kadar takip ettim. Rhiannon da hemen arkamızdan geliyordu. Nolon önce bana, "Bir çıkış yolu bulsan iyi olur," diye fısıldadı, sonra da açık pencereden dışarı seslendi. "Şimdilik işim bitti."

Kapı açıldı ve Nolon çıktı. "Ben kapatırım," dedi diğer taraftaki kişiye. Kapıyı kapatırken gözleri pencereden gözlerimle buluştu, kilit tok bir sesle yerine oturdu... ama pencereninki değil.

Rhiannon beni aşağı çekti ve ikimiz de çömeldik.

"Diğer hastamı düşünüyordum," dedi Nolon kayıtsızca.

Varrish, "Ne olmuş ona?" diye karşılık verdi.

"Geceyi yine revirde geçirdi. Sorrengail'in sağaltma sonrası bir saat kadar daha uyuması gerekecek. Neden benimle birlikte geri dönüp özel yeteneklerinin işe yarayıp yaramayacağına bakmıyorsun? Bir şeyleri gözden kaçırıyor olabilirim."

Rhiannon ve ben şaşkın şaşkın birbirimize baktık.

"Seansların başarısız olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Varrish.

"Onun için elimden geleni yaptığımı düşünüyorum," diye cevap verdi Nolon. "O uyurken bütün gün burada oturup vakit kaybedecek değilim..."

"İyi, gidelim," diye cevap verdi Varrish. "Çabuk olmalıyız. Diğerleri kahvaltı yapıyor."

"O zaman elimizi çabuk tutalım."

Bir an sonra ön odanın kapısı açılıp kapandı. Rhiannon ve ben yavaşça ayağa kalkıp pencereden baktık.

"Sanırım yalnızız," diye fısıldadı.

"Bence de."

"Buradan çıkmalıyız," dedi Rhiannon diğerlerine. "Gerçekten ama gerçekten Varrish'in Violet'ı öldürmeye çalışabileceğini düşünüyorum."

Midem kasıldı. Ah, Dunne aşkına, Rhiannon bunu gerçekten söylemişti.

Gözleri fal taşı gibi açılan Sawyer, "Ciddi misin sen?" diye sordu ama Ridoc bir şey demedi, bir Rhiannon'a bir bana baktı.

"Beni zaten bir kez tükenmeye itti," diye itiraf ettim sessizce.

Oğlanlar birbirlerine baktıktan sonra ayağa kalktılar.

"Peki, bariz soruyu soracağım," dedi Ridoc oda boyunca yürürken. "Bizim bilmediğimiz ne halt biliyorsun?"

Üçüne de şöyle bir baktım. "Size söylemiş olsaydım –ve inanın bana, bunu düşündüm– sandalyeye bağlanan siz olurdunuz. Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Bırak da hangi riskleri almak istediğimize biz karar verelim." Sawyer parmaklarını çıtlatıp omuzlarını esneterek kapıya bakmaya başlamıştı bile.

Ridoc elini kapıya doğru uzatarak, "Küçük büyüler kilit üzerinde işe yaramıyor," diye mırıldandı.

"Doğru bir noktaya değindin, Sawyer. Ama bu..." Başımı iki yana salladım. "Burada konu sadece ben değilim."

"Şu anda öylesin," dedi Rhiannon. "Konumuz sadece seni kurtarmak. Gerisini sonra düşünürüz. Sawyer, sen işini yap."

"Başladım bile."

Yolundan çekildik ve o da ellerini menteşelere doğru kaldırdı. Parmakları titrerken menteşelerden önce duman çıktı, sonra eridiler. O çalışırken sıcak metal kapının kenarlarından aşağı damlamaya başladı.

Ridoc, "Çabuk olun, yanlışlıkla bizi de buraya kaynak yapmadan gidelim," dedi.

Alnında boncuk boncuk terler biriken Sawyer çömeldiği yerden son menteşeyi de eritirken, "Senin bir şey erittiğini falan görmüyorum şu an," diye cevap verdi.

Rahatlama az kalsın dizlerimin bağını çözecekti. Başaracaktık!

Kapı sallandı ve Rhiannon'la ben oğlanların yanına koşarak ellerimizi onların üzerine kaldırdık. Tahta avuçlarıma çarptı ve bana şu an var olan en ağır şeymiş gibi gelen kapıyı yakaladığımda yeni sağaltılmış omzumda keskin bir acı hissettim.

"Çekilin!" diye haykırdı Rhiannon. Oğlanlar telaşla kapının altından çıktılar, sonra da onu yere indirmemize yardım ettiler.

Kapının üzerinden geçip odadan çıkarken Ridoc, "Bölükten ayrılmayı düşünmeliyiz," diye şaka yaptı. "Harika hırsızlar olurduk."

Sawyer, "Ejderhalarla birlikte," diye katıldı.

"Bizi kimse durduramazdı," dedi Ridoc sırıtarak.

Sadece masadaki silahlarımızı alacak kadar durakladık. Kınına soktuğum her hançerle kendimi biraz daha sakin, biraz daha güvende hissediyordum.

"Hazır mısınız?" diye sordu Rhiannon kısa kılıcını kavrayarak.

Sanırım kendini çaresiz hissetmekten nefret eden tek kişi ben değildim.

Hepimiz başımızla onaylayıp ana kapıya yöneldik. Umudumuz bir milisaniye sonra yok oluverdi.

Ellerini çoktan uzatmış olan Sawyer, "Aynı türden bir kilit. Küçük büyü bunda da işe yaramıyor," diye homurdandı.

"Ben..." Kaburgalarımda bir sıcaklık hissettim. Kapımdaki koruma duvarından geçerken hissettiğim duyguyla aynıydı bu. Başımı eğdim ve bakakaldım. Kapı koluna en yakın hançer sıcaktı ve... titreşiyordu. Başparmağımı işlemeli kabzanın üzerinde gezdirip onu kılıfından çıkardım ve kapı koluna vurdum.

Metalin metale çarpma sesi geldi ve hepimiz dönüp kilide baktık.

"Bu da ne böyle?" Sawyer'ın kaşları havaya kalkmıştı.

"Bilmiyorum. Bu... imkânsız." Hançerler kilitleri açamazdı. Ama ısı ve titreşimler kaybolmuştu.

"Biri bakmayı kessin ve şu lanet kapıyı açsın!" diye emretti Rhi. Kapı koluna uzandım, mandal aşağı inerken nefesimi tuttum. Kolu çektim. Kapı açıldı. "Siktir." Bu bir tesadüftü. Öyle olmak zorundaydı. Büyü, nesnelere bu şekilde bağlı değildi.

Rhi, "Sonra küfredersin, şimdi koş," dedi. "Hadi!"

"Tamam." Hançeri kınına sokup kapıyı açtım.

Düşman topraklarını işgal etmeyi seçecek olursak –ki seçmeyeceğiz– ilk hedef olarak Zolya'yı seçerdim. Cliffsbane Akademisi yok edilirse *yıllarca* eğitilmiş grifon binicileri de bir vuruşta yok edilmiş olur.

–TAKTİKLER, TEĞMEN LYRON PANCHEK'İN KİŞİSEL ANILARI

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Mağaradan koşarak sabah havasına çıktığımızda doğan güneş yüzümüze vurdu. Gözlerimizi korumak için ellerimizi alnımıza siper ederek diz boyu çimenlerin arasında kayalıklardan ağaçlara kadarki mesafeyi koştuk.

Meşe sırasının yarısına geldiğimizde Rhiannon, "O hançerleri nereden buldun?" diye sordu.

"Xaden." Yalan söylemek aklıma bile gelmemişti. "Onları benim için yaptırdı..."

"Eh, bu beklenmedik bir keyif," dedi Profesör Grady arkamızdan.

Arkamıza döndüğümüz gibi iki hançerimi çektim. O odaya geri dönmektense Malek'i ziyaret etmeyi tercih ederdim. Ama dönecektim... final sınavı için.

"*Bunu sonra düşünürsün,*" diye buyurdu Tairn.

"*Ben iyiyim, sorduğun için teşekkürler.*"

"*Elbette iyisin. Ben iyi seçim yaparım.*"

Profesör Grady sırıtarak kupasını bıraktı ve kapıdan birkaç adım ötede, kayalık uçurumun kenarındaki sandalyesinden kalktı.

Rhiannon öne doğru adım atarak sağ kolunu kaldırıp kılıcıyla saldırı pozisyonu aldı ve sol elini yana uzattı. "O armayı şimdi alacağız."

Dain sonraki birkaç gün boyunca bir kere bile gözlerimin içine bakmadı ve ben de onunla konuşmak için çaba sarf etmedim. Ne diyebilirdim ki? *Doğru olanı yaptığın ve mahremiyetimi ihlal etmediğin için teşekkür ederim* mi?

"Sadece her hafta sonunu Samara'ya uçarak ya da Riorson'la birlikte odana kapanarak geçirmenin senin için iyi olmadığını söylüyorum," dedi Ridoc, Savaş Brifingi'ne giden kalabalıkla birlikte akademik kanadın merdivenini tırmanırken.

"Onun yerine..." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Yanağı hâlâ mosmordu.

Nolon sayesinde bende tek bir iz bile yoktu. Bu kesinlikle haksızlıktı.

Biz sorgudayken Trysten adında bir birinci sınıf öğrencisini İmtihan antrenmanında kaybetmiştik ve ölüm listesinde onun isminin okunduğu sabah toplantısını da kaçırmıştık. Bu da haksızlıktı.

Sawyer diğer tarafımdan Ridoc'ın yerine, "Normal bir ikinci sınıf olmak ve arada sırada biraz stres atmak için zaman harcamak lazım," diye cevap verdi. Sorgudan beri takım arkadaşlarım beni gözlerinin önünden ayırmıyordu.

"Ben iyiyim," dedim ikisine de. "Eş ejderhalar farklı sınıflardaki binicilerle bağ kurduğunda böyle oluyor işte." Yirmi dört saat sonra Xaden'a gitmek üzere eyerime binmiş olacaktım.

"Bu yüzden genelde bunu *yapmıyorlar*," diye mırıldandı Ridoc.

İkinci kata ulaştığımızda, "Birinci Takım birini kaybetmiş," dedi Rhiannon, arkamızdan gelerek. "Yaklaşık bir saat önce sorgudan çıktılar. Sorrel'in adı yarın ölüm listesinde olacak."

Kalbim sıkıştı. Sorgulama değerlendirmesi artık iki ikinci sınıf öğrencisini aramızdan almıştı.

"Şu müthiş yay becerileri olan kız mı?" Sawyer yanımıza gelen Rhiannon'a ağzı açık bakakalmıştı.

"Evet," dedi Rhi sessizce.

Yanımızdan bir kâtiplik öğrencisi geçti ama başlığı kafasında olduğu için kim olduğunu göremedim. Bu çok tuhaftı. Genelde sadece ölüm listesi için ya da Markham'ın fazladan insana ihtiyaç duyduğu zamanlarda bizim bölüğe gelirlerdi.

"Çözülmüş mü?" diye sordu Ridoc. "Yoksa *onu* onlar mı çözmüş?"

"Bilmiyorum..." Rhiannon aniden sustu ve iki Birinci Kanat takımı duvardan uzaklaşıp yolumuzu kesince hepimiz durduk. "Yardımcı olabilir miyiz?"

Hepsi ikinci sınıftı. Ellerimi yanlarıma indirip hançerlerime yaklaştırdım.

"Siz kaçtınız, değil mi?" diye sordu Caroline Ashton sesini alçaltarak. "İnsanlar yeni armanın o yüzden olduğunu söylüyor." Artık hepimizde olan siyah anahtarlı, dairesel gümüş armayı taktığımız yeri kendi kolunda işaret etti.

"Bu gizli bir arma," dedi Sawyer.

Kalabalık brifing odasına gitmek için yanımızdan geçerken Caroline, "Sadece bunu nasıl yaptığınızı bilmek istiyoruz," diye fısıldadı. "Söylentiye göre sizden sonra sorgu odasını yeniden düzenlemeleri bütün bir günlerini almış."

Odalar değil de oda demesi kimsenin gerçekten konuşmadığını anlamamı sağlamıştı.

"Size söyleyebileceğimiz tek şey zaten size verilen tavsiyenin aynısı. Çözülmeyin," dedi Rhiannon onlara.

Caroline gözlerini kısarak bana bakınca bile ona bakmaya devam ederek, "Bir arada kalın," diye ekledim.

Arkamızdan gelen Bodhi, "Hepinizin Savaş Brifingi'nde olması gerekmiyor mu?" diye gürledi. Bir bakışıyla diğer takımlar kapıya doğru koşturmaya başladı.

Yürümeye devam ederken omzumun üzerinden Bodhi'ye, "Tairn bana dün gece Sgaeyl'in çok sinirlendiğini hissettiğini söyledi," dedim. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Geniş çift kanatlı kapıdan brifing sınıfına girdiğimizde ayrıldık.

Takım arkadaşlarımla birlikte basamaklardan inmeye başladık ama ters giden bir şeyler vardı. Brifing sınıfının her zamanki uğultusu, öğrenciler her sandalyenin üzerinde duran, broşürlere benzeyen şeyleri toplarken yüksek mırıltılara ve düpedüz haykırışlara dönüşüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu Ridoc.

"Emin değilim," diye cevap verdim bizim sıradaki ilk öğrencileri geçip yerlerimize doğru ilerlerken.

Yerime bırakılan yarım sayfalık parşömeni aldım ve takım arkadaşlarım da aynısını yapınca kâğıdı ters çevirdim.

Başlığı okuduğumda dizlerimin bağı çözüldü.

ZOLYA EJDERHA ATEŞİYLE DÜŞTÜ

BRAEVICK EYALETİNİN ÜÇÜNCÜ BÜYÜK ŞEHRİ MAVİ ATEŞ EJDERHALARI VE BİNİCİLERİNİN ELİNE GEÇTİ. ŞEHİR VE BİNİCİLERİ YİĞİTÇE SAVAŞMIŞ OLSA DA İKİ GÜNLÜK SAVAŞ POROMIEL YENİLGİSİYLE SONUÇLANDI. TAHLİYE EDİLMEYEN HERKES YOK OLDU. BRAEVICK'İN GRİFON FİLOSUNUN KOMUTANI GENERAL FENELLA DA DÂHİL OLMAK ÜZERE ON BİN KİŞİ HAYATINI KAYBETTİ. DAHA FAZLA CAN KAYBINI ÖNLEMEK İÇİN ŞEHRE GİDEN TÜM TİCARET YOLLARINA BARİKAT KURULDU.

İki gün önce.

Ellerim titriyordu. Sınıfın arka tarafına doğru dönüp Bodhi'yle Imogen'ı bulana kadar bir üçüncü sınıftan diğerine bakıp durdum.

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı yanımdaki Rhiannon. Bodhi ve Imogen panikle birbirlerine bakıp ardından benimle göz göze geldiler. Ne yapacaktık şimdi? Bodhi'nin gergin bir tavırla başını iki yana sallaması bana onun da bilmediğini söylüyordu.

Mümkün olduğunca az dikkat çekmek akıllıca görünüyordu, bu yüzden haritaya bakacak şekilde dönüp yerime oturdum.

Sawyer parşömeni incelemek için evirip çevirerek, "Bu gerçek mi?" diye sordu.

"Gerçek gibi görünüyor." Ridoc otururken ensesini kaşıdı. "Bu, resmî bildiri broşürlerini propagandadan ayırt edip edemeyeceğimizi görmek için bir tür test mi?"

Rhiannon bana bakarak yavaşça, "Sanmıyorum," dedi.

Ama benim gözlerim sınıfın aşağıdaki merkezine inen ve az önce eline bir broşür tutuşturulan Profesör Devera'ya kilitlenmiş durumdaydı.

Lütfen düşündüğüm gibi biri ol.

Gözleri fal taşı gibi açıldı ama bu ifadesini sadece bir anlığına görebildim, sonra başını çevirip haritaya döndü. Hayatım üzerine bahse girerim ki şu anda tam benim baktığım yere, Esben Dağları'nın eteklerinde, Stonewater Nehri'nin kıyısında yer alan Zolya'nın bulunduğu –*eskiden* bulunduğu– yeri gösteren küçük daireye bakıyordu. Sınırımızdan yaklaşık dört saatlik uçuş mesafesindeydi.

"Violet?" Rhiannon sanki adımı ilk kez söylemiyormuş gibi sesini yükseltmişti.

"Bu sabah bu kargaşa da neyin nesi?" diye bağırdı Markham amfinin basamaklarından inerken. Biri ona bir broşür uzattı.

Rhiannon, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Takım arkadaşımın çatık kaşlarına bakıp broşüre döndüm ve kulaklarımdaki uğultuyu susturmaya çalışarak parşömeni hızlıca inceledim. "Parşömen bizimkilere benziyor ama şahsen sınır dışında yapılmış olanını hiç görmedim. Dizgi, gördüğüm her matbaanınki gibi standart. Navarre ya da Poromiel mührü yok." Başparmağımı başlığın büyük harflerinin üzerinde gezdirince mürekkebi bulaştırdım. "Basılalı yirmi dört saatten az olmuş. Mürekkep henüz kurumamış."

"Ama *gerçek* mi?" diye daha önceki sorusunu tekrarladı Sawyer.

"Birinin sınırdan bu broşürleri getirme ihtimali yok denecek kadar az," dedim ona. "Yani eğer Poromiel'de basılıp basılmadığını soruyorsan..."

Başımı kaldırdığımda Markham'ın sıraların arasındaki koridorda kıpkırmızı bir suratla Caroline Ashton'a bir şeyler söylediğini gördüm. Caroline Ashton oturduğu yerden fırladı ve basamaklardan yukarı koşup kapıdan çıkarak gözden kayboldu.

"Burada basılmış," diye fısıldadım, korkudan midem düğümlenerek. Bunu yapan her kimse ve peşinde herhangi bir iz bıraktıysa ölmüş sayılırdı.

"Yani gerçek değil." Sawyer kaşlarını kaldırdı, alnındaki çiller kırışan teninin kıvrımlarında kayboldu.

"Halka dağıtılmak üzere burada basılmış olması, içindekilerin gerçek olmadığı anlamına gelmez," diye açıkladım, "ama gerçek olduğu anlamına da gelmez."

Sawyer, "Biz bunu yapmış olamayız," diye itiraz etti. "Sivillerden oluşan bir şehri yok etmek için bir sürü göndermemiz mümkün değil."

"Dinleyin!" diye bağırdı Markham, basamaklardan inen ayak sesleri amfide gümbürdüyordu.

Gürültü kesilmedi.

"Eğer biri bir haber yaymaya çalışsaydı bunun gibi bir broşürü kâtipler tarafından onaylanması için matbaaya gön-

derirdi," dedim takım arkadaşlarıma hızla, zamanımızın az olduğunu bilerek. "Onaylandıktan sonra, üzerinde birden fazla kâtip çalışmadığı sürece klişeleri baskıya hazırlamak saatler alır. Ama bu resmî değil. Mühür yok. Yani ya sahte ve sadece bu sınıf için basılmış –ki bu büyük iş demek– ya da gerçek... ve onaylanmamış." Gerçeği bilmesem aynen böyle derdim ve dürüst olmak gerekirse bu broşürün gerçek olduğundan emin değildim.

Devera yüzünü bize dönerek, "Biniciler!" diye bağırdı. "Sessiz olun!"

Sınıf sessizliğe gömüldü. Markham şimdi sınıfın ön tarafında, Profesör Devera'nın yanında durmuş, yüzüne bir sükûnet maskesi takmıştı. Onu tanımasaydım neredeyse kaostan zevk aldığını söylerdim ama tanıyordum ve o, şu anda işaret parmağını başparmağına sürtüyordu.

Şu anda ne söylerse söylesin bu onun planı değildi.

"Görünüşe bakılırsa" –avuç içi yukarı bakacak şekilde bizi işaret etti– "bugünkü ders için hazır değiliz. Propaganda hakkındaki tartışmamızın devamını getirecektik ama şimdi görüyorum ki böyle basit bir baskıyı histeriye kapılmadan değerlendirebileceğinizi düşünerek hata yapmışım." Bu hakareti duygudan yoksun, monoton bir sesle etmişti.

Birden kendimi yeniden on beş yaşında hissettim; kendime verdiğim değerin bu adamın aklım ve kontrolüm hakkındaki fikirleriyle belirlendiği o yaşta.

"Lanet olsun." Ridoc koltuğuna yığıldı. "Bu... çok sert oldu."

"O Markham," dedim sessizce. "Sadece binicilerin mi acımasız olabileceğini sanıyorsun? Kelimeler de bir kılıcın yaptığı gibi insanın içini boşaltabilir ve o, bu konuda bir usta."

"Bunu gerçekten yapmış olmamız ve birinin bu bilgiyi sızdırmış olması ihtimaline karşı mı böyle söylüyor?" diye sordu Rhiannon bana bakarak. "Onu bizden daha iyi tanıyorsun. Bir sonraki hamlesi ne olur?"

"Öncelikle, sınırın ötesindeki sivilleri hedef alacağımızı sanmıyorum." Gerçek buydu. Ama onlara yardım etmek için de bir şey yapmayacaktık. "Broşürleri o basmadıysa bunu itibarsızlaştıracak, saptıracak, sonra da dikkat dağıtacak."

"Şu anda tartışmamız gereken çok daha acil iki konu var," dedi Markham, sesi hâlâ soğuktu. "Şimdi tüm bu propaganda parçalarını mantıklı olabileceğiniz bir günde tartışmak üzere sol tarafa bırakacaksınız ve hepsi bir araya toplanacak."

Herkes onun dediğini yapmak için acele ederken sınıfta bir hareketlilik oldu. Ben elimdekini bırakmak konusunda isteksizdim ama dikkat çekmeye değmezdi.

Profesör Devera kendininkini hızlı ve hassas hareketlerle katlayıp cebine attı.

"İşin aslı." Markham başını iki yana salladı. "O broşürlerin propaganda olduğunu saniyeler içinde anlamanız gerekirdi."

İtibarsızlaştırma. İtiraf etmeliyim ki çok iyiydi. Yığınlar sıraların sonuna ulaştı, sonra öğrenciler onları öne doğru uzattı, yığın ortaya doğru indikçe büyüdü.

"Navarre tarihinde ne zaman sadece mavi ejderhalardan oluşan bir sürü uçurduk?" Bize çocukmuşuz gibi baktı. Sanki bir hata yapmışız gibi.

Zekice. Adam o kadar zekiydi ki. Broşürler de toplandığı için şimdi sınıftaki öğrencilerin hepsi tam olarak hangi kelimelerin kullanıldığını sorgulayacaktı. Bu paragrafın bütünsel anlamının *ateş* kelimesinin yerine bağlı olduğunu bilen biniciler hariç.

"Ama dediğim gibi." Markham ellerini birbirine kenetleyip iç geçirdi. "Hazır olduğumuzda bu derse geri döneceğiz. Şu anda başka bir işimiz var ve kutlama yapmamız gerekiyor."

Saptırma tamamlandı. Sıra dikkat dağıtmaya geldi.

"Bugünün geleceğinden emin değildim, o yüzden Albay Nolon'un aylarca süren sıkı çalışmasını bir sır olarak sakladığımız için bizi affedeceğinizi umuyorum. Tarihimizdeki herhangi bir

sağaltıcı için tartışmasız en büyük başarı olacak şeyi başaramazsa sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedik."

Bizi hayal kırıklığına uğratmak istememişler miydi? Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum.

Markham elini kapıya doğru kaldırdı ve gülümsedi. "Birkaç ay önce bir heyelanın altında kalarak ezildi ancak Nolon onu bölüğümüze geri döndürmek için kemik üstüne kemik onardı."

Bir heyelanın altında ezildi mi? Olamaz. Midem kasıldı ve odanın gürültüsü, kulaklarımda bir davul gibi zonklayan kendi nabzımın sesiyle boğuldu.

Ben panik hâlindeyken Ridoc'ın, "İmkânı yok," dediğini duydum.

"*Tairn?*" Bakamayacaktım.

"*Şimdi kontrol ediyorum.*" Sert, gergin ses tonu bana Resson'daki hâlini hatırlatmıştı.

"Hep birlikte binici arkadaşınız Jack Barlowe'a aramıza yeniden hoş geldin diyelim!" dedi Markham alkışlamaya başlayarak. Tüm amfi ona katıldı. İki kişi basamaklardan inerken en yüksek tezahürat Birinci Kanat'tan geliyordu.

Nefes al. Al. Ver. Rhiannon elimi kavrayıp sıkıca tutarken ciğerlerime hava girmesi için kendimi zorladım.

"Bu o," dedi Rhiannon. "Gerçekten de o."

"Koca bir dağı onun psikopat kıçının üzerine yıkmıştın." Sawyer yavaşça alkışlıyordu ama bu sadece göstermelikti. "Nasıl olur da ondan geriye sağaltılacak bir şey kalır?"

Sonunda cesaretimi toplayıp bakışlarımı sola çevirerek ona baktım.

Aynı hantal gövde. Aynı sarı saçlar. Aynı profil. Geçen yıl bir müsabaka sırasında beni neredeyse öldüren o eller... Mühür gücümün ilk kez parladığı Savaş Oyunları'nda onu öldürmeden önceki hâli gibiydi.

Caroline Ashton ona takımına kadar eşlik ederken Jack Barlowe diğer ikinci sınıfların yanından geçerek birkaç sıra

aşağıya indi. Artık her şey anlam kazanıyordu. Gizlilik. Caroline Ashton'ın reviri ziyaret etmesi. Nolon'un yorgunluğu.

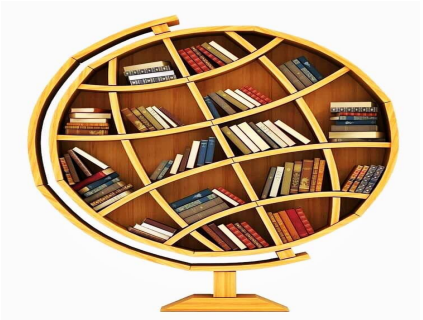
Jack boş bir sandalyeye ulaştığında yavaşça döndü ve alkışlar devam ederken başıyla sınıfı selamladı. Yüzündeki ifade neredeyse alçakgönüllüydü; kesinlikle hak etmediği ikinci bir şans elde etmişti. Sonra dönüp beni aradı.

Buz mavisi gözleri benimkilerle buluştuğunda içimdeki bütün şüphe yok oldu. Bu oydu. Küt küt atan kalbim boğazımdan fırlayıp çıkacakmış gibi hissettim.

"Belki de dersini almıştır?" Rhiannon'ın sesi boş bir umutla incelmişti.

"Hayır," dedi Ridoc, ellerini kucağına koyarak. "Kesinlikle seni öldürmeye çalışacak. Yine."

Sağaltıcılar şifacı değildir. Şifacılar Chricton Kuralları'na bağlıdır. İhtiyaç anında herkese yardım etmeye ve atan bir kalbe asla zarar vermemeye yemin etmişlerdir. Sağaltıcılar binicidir. Sadece Kodeks'e yemin etmişlerdir. İyileştirdikleri gibi kolayca zarar da verebilirler.

–BİNBAŞI FREDERICK'İN ŞİFACILAR İÇİN MODERN REHBERİ

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Hepimiz Jack Barlowe'a bakarken Rhiannon, "Ağzını hiç hayra açmıyorsun!" diye tısladı. Barlowe'un yüzünde bir an için küçük, neredeyse yumuşak bir gülümseme belirdi ve bana başıyla selam verip gözlerini kaçırarak hızla yerine otururken dördümüz de sessizliğe gömüldük.

"Bu da neydi böyle?" diye sordu Ridoc.

"Hiçbir fikrim yok." Köprüden bu yana ilk kez bana bakışında saf kötülük dışında bir şey vardı.

"*Oymuş*," diye homurdandı Tairn. "*Baide aylardır gerçeği saklıyormuş.*"

"*Onu görebiliyorum.*" Bir ejderhanın Vadi'de bir şeyi nasıl saklayabildiğini sormak istedim ama Andarna da herkes tarafından bilinmiyordu.

"*Ona karşı sürekli tetikte ol*," diye uyardı Tairn.

Rhiannon koltuğunda kıpırdanarak elimi sıktı. "Belki de birkaç ay ölü kalmak onu değiştirmiştir."

"Belki de." Sawyer, Jack'in kafasının arkasına dik dik bakarak gözlerini kıstı. "Ama bence onu tekrar öldürsek daha iyi olur."

"Ben de bu plana katılıyorum," diye kabul etti Ridoc.

Alkışlar nihayet dinerken kafamı toplamaya ve boğazımdaki düğüme rağmen konuşmaya çalışarak, "Gözümüzü üzerinde tutmaya odaklanalım," diye önerdim.

Jack yaşıyordu. Pekâlâ. Geçen yıl karşılaştığım en kötü şey o değildi. Sadece bir değil, iki Venin öldürmüştüm. Xaden'la birlikte koca bir Wyvern sürüsünü yok etmiştim. Jack belki değişmişti. Belki de değişmemişti. Her iki durumda da mühür gücüm ve yakın dövüş becerilerim gelişmişti, oysa onun revirde antrenman yaptığından şüpheliydim.

Ridoc, Sawyer ve Rhiannon sanki her an kuyruğum çıkacak ve ateş püskürmeye başlayacakmışım gibi bakıyorlardı. "Ben iyiyim," dedim onlara. "Ciddiyim. Bakmayı kesin." İyi olmama gibi bir seçeneğim yoktu.

Bana şüphenin farklı derecelerde kendini belli ettiği ifadelerle baktıktan sonra önlerine döndüler.

Markham boğazını temizledi. "Şimdi, bu dersteki ikinci konumuza gelelim." Profesör Devera'ya baktı.

Devera, sınıfa bakıp omuzlarını dikleştirerek, "Dün akşam en büyük karakollarımızdan birine eşi benzeri görülmemiş bir saldırı oldu," dedi.

"Yine mi?" diye mırıldandı Rhiannon. "Orada ne haltlar dönüyor?" Elimi bırakıp not almaya başladı.

Öğrencilerin arasında bir mırıltı yükseldi.

Odaklan. Odaklanmak zorundaydım.

"Ve bu bir varsayım değil, öğrenciler. Propaganda da değil. Oyun da değil." Son kelimeyi Markham'a yan gözle bakarak söylemişti. "Sadece yakınlığı açısından değil –daha önce hiç birbirine bu kadar yakın karakollara saldırılmamıştı– aynı zamanda üç sürüyle gerçekleştiği için de eşi benzeri görülmemiş bir olay." Sivri çenesini kaldırdı.

Zihnimi çalışmaya zorlayarak haritaya baktım. İlk tahminim Cygnisen sınırı yakınlarındaki Pelham'dı ama geçen hafta neredeyse düştükten sonra Keldavi –Braevick sınırındaydı– de

olabilirdi. Belki de havacılar artık zayıflıklarımızı keşfetmeye başlamıştı.

"Samara'ya gün batımından biraz sonra, sürülerin çoğu günlük devriyelerini tamamlarken saldırdılar."

Nefesim ciğerlerimde dondu ve kalbim tekledi. Tüm dikkatimi ona vermiştim. Jack Barlowe'un alt sırada oturuyor olması ya da Poromiel haberleriyle ilgili broşürlerin havada uçuşması kimin umurundaydı? Bunların hiçbiri Profesör Devera'nın söylemek üzere olduğu şeyden daha önemli değildi.

Hayattaydılar. Öyle olmak zorundaydılar.

Mira'nın olmadığı bir dünya düşünemiyordum... Peki ya Xaden? Kalbim bu olasılığı kavrayamıyordu bile.

Tanrılar aşkına, Sgaeyl'in öfkesi. Kalkanlarımı tamamen indirdim, bu kadar uzaktan hissedemeyeceğimi bilsem de yine de bir bağ aradım.

"*Tairn?*" diye seslendim ama kan dolaşımımı dolduran endişe, her türlü mantıklı düşünceyi bastırıyordu. Benim endişem değildi ama olabilirdi de. Kalbim küt küt atmaya başladı ve kaburgalarımın ciğerlerimi sıkıştırdığını hissettim.

"Karakol, o sırada devriyede olmayan üç binici tarafından başarıyla savunuldu. Zaferlerini ifade etmek için şaşırtıcı kelimesi bile yetmez. Saldırıda hiçbir binici ölmezken" –bakışları bana yöneldi– "bir binici ağır yaralandı."

Hayır. İnkâr sert ve hızlıydı.

Damarlarımda öfke ve dehşet dolaşıyordu.

Profesör Devera elini kaldırıp boynunun sol tarafını kaşıyarak başını çevirdi. "Hangi soruları sormak isterdiniz?"

Boynunun *sol* tarafını.

Tam Xaden'ın damgasının olduğu yeri.

Mira iyiydi ama Xaden... Burada kalamazdım. Orada olmam gerekirken burada kalmam imkânsızdı. Orada olmam gerektiği dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Burada kalmak hiçbir şey ifade etmiyordu. Edemezdi.

"Gitmem gerek." Çantamı yerden alıp askısını omzuma astım.

"Karakola girildi mi?" diye sordu önümdeki biri.

"Vi?" Rhi bana doğru uzandı ama ben çoktan ayağa kalkmış, sıranın aşağısındaki basamaklara doğru ilerlemeye başlamıştım.

"Öğrenci Sorrengail!" diye seslendi Profesör Markham.

Basamakları çıkarken ona cevap verecek zamanım yoktu. İçimdeki bu görmezden gelinmesi imkânsız dürtü dışında dünya âdeta yok olmuştu. Bedenim bana ait değildi çünkü burada değildim.

"Öğrenci Sorrengail!" diye bağırdı Markham, ben brifing sınıfından çıkarken. "İzinli değilsin!"

"*Avluya git,*" diye gürledi Tairn zihnimde.

İkimiz de aynı fikirdeydik, ikimiz de uçuş sahasına yürümemi beklemek istemiyorduk. İkimiz de aynı şeyi isterken bu kontrol edilemeyen dürtünün benden ya da Tairn'den geliyor olması önemli değildi.

"Violet!" diye bağırdı biri arkamdan. Koridorda ayak sesleri yankılandı.

Jack Barlowe yaşıyordu. Uyluğumdaki kından bir hançer çıkarıp tehdide doğru döndüm.

"Hey!" Bodhi bir elini havaya kaldırdı, diğer eliyle sırt çantasını tutuyordu. "Oraya uçarken donarak ölmeni istemiyorum." Çantasından uçuş ceketini çıkarıp bana uzattı.

"Teşekkür ederim." Ceketi sanki bana ait değilmiş gibi gelen hareketlerle aldım. O haklıydı. Tairn'e neredeyse ceketsiz tırmanacaktım. En azından uçuş gözlüğümü her zaman çantamda taşıyordum. "Kalamam. Açıklayamam. Burada kalamam."

"Tairn geldi." Başıyla onayladı. "Git."

Gittim.

Bir binici üçüncü yılında kalkanları üzerinde tam ve eksiksiz bir kontrole sahip olmalıdır. Aksi takdirde aşırı stres anlarında ejderhalarının duygularından etkilenmekle kalmaz, onlar tarafından kontrol edilmeye de açık hâle gelir.

-YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Akşam karanlığından hemen önce Samara'ya indiğimizde gergin ve telaşlı bir karmaşa içindeydim. Basgiath'ta beni bekleyen cezayı umursayacak durumda değildim. Varrish ne ceza vermek isterse istesin başa çıkabilirdim.

Sekiz saatlik uçuşun her dakikasını duygularımı Tairn'inkilerden ayırmaya çalışarak geçirmiştim ama bunu başaramamıştım. Tairn her an dehşet saçacak gibiydi.

Bir an önce Xaden'ı görmezsem midemdeki boşluğun tüm mantıklı düşüncelerimi yutacağını hissetmemin nedeni o olmalıydı. Kalbimin bu şekilde çarpmasına neden olan şey Tairn'in Sgaeyl'i sağ salim görmek için duyduğu çaresizlikten olmalıydı, benim Xaden için duyduğum endişeden değil. Ne de olsa ölümün eşiğinde olsaydı iletişim kurabilecekleri kadar yakına geldiğimizde Sgaeyl bize bunu söylerdi. En azından beynimin zar zor işleyen mantıklı kısmı bana öyle söylüyordu.

Bunların hepsi Tairn'in hisleriydi. Ama ya değilse? Xaden ne kadar ciddi yaralanmıştı?

Sgaeyl Tairn'e Xaden'ın yaşadığını söylediği ve durumun ne kadar kötü olduğunu bizzat gördüğüm hâlde yine de mu-

hafızların kapıyı kaldırması için geçen her saniyeyi saydım. Güvenlik, protokol gereği artırılmıştı ve dünkü saldırı göz önüne alındığında bu kesinlikle makuldü ancak geçen her an sinirime dokunuyordu.

Mantıken Tairn'in hâlâ duygularıma hükmettiğini biliyor olmam onları kontrol edebileceğim anlamına gelmiyordu.

Kapıdaki siper altından eğilerek geçebileceğim kadar kalktığı anda bunu yaptım. Minyonluğum ilk kez işime yaramıştı. Kapının daha dörtte biri bile açılmadan ben karakolun içindeydim.

İçeride müthiş bir kaos hâkimdi. Boyu benim boyumun yarısı ve iki katı arasında değişen duvar parçaları avluya saçılmıştı, nereden düştüklerini görmek için yukarıya şöyle bir bakmak yetiyordu. Kuzey duvarında da yanık izleri vardı. Havacılar yakına kadar gelmiş olmalıydı.

Şifacılar kalenin güney ucundaki ilkyardım bölümünde çalışıyorlardı, etrafları yaralı piyadelerle doluydu. Fakat o mavilerin arasında hiç siyah üniforma yoktu. Krem rengi de yoktu.

"Violet?" diye seslendi Mira, operasyon odalarına çıktığını bildiğim kuzeybatı merdiveninde görünerek. Topallamıyordu, askısı yoktu, görebildiğim kadarıyla kan da yoktu. O iyiydi. Devera'nın dediği gibi sadece bir kişi yaralanmıştı ve o da Mira değildi.

"Nerede o?" Uçuş gözlüğümü başımın üstünden çıkardım ve yavaşlamadan çantama tıkıştırdım.

"Burada ne işin var?" Omuzlarımı kavradı ve her zamanki gibi beni inceledi. "Cumartesi gününe kadar gelmemen gerekiyordu."

"Yaralanmadın, değil mi?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Burada değildim. Devriyedeydim."

"Güzel, o zaman bana onun nerede olduğunu söyle." Onu bulmak için çılgınca dört bir yana bakarken ses tonum da

sertleşmişti. Kahretsin, Tairn'in duyguları bu kadar baskınken Xaden'ı hissedemiyordum bile.

"İznin yok, değil mi? Tanrım, döndüğünde seni mahvedecekler." İç geçirdi. Mira'nın hakkını vermek lazımdı, kazanamayacağı savaşlara girmezdi. "Antrenman salonunda. Duyduğuma göre hâlâ bir karakolumuz olmasının sebebi senin çocukmuş."

O benim değildi. Yani gerçek anlamda değildi.

"Teşekkür ederim." Başka bir şey söylemeden ondan uzaklaşıp antrenman salonuna gittim. Onu seviyordum, iyi olduğu için minnettardım ama tüm bunlar Xaden'ı görebilmek için duyduğum ruhumu pençeleyen çaresizlik tarafından yutuluyordu.

Kalede hummalı bir kurtarma çalışması vardı ama spor salonuna giden koridor ıssızdı. Onu tedavi etmek için neden spor salonuna götürmüşlerdi? Odasına çıkan merdiveni tırmanamamış mıydı? Nabzım hızlandı. Ne kadar kötü yaralanmıştı?

Spor salonuna girdiğimde büyücü ışıkları, üç büyük pencerenin dışında, solmakta olan gün ışığını telafi etmekten daha fazlasını yapıyordu. Ama burada derme çatma bir revir olmadığı kesindi.

Bir dakika. Ne? Gözlerimi kırpıştırdım.

Xaden kaslarını saran kısa kollu antrenman üniformasıyla minderdeydi. İki ağır kılıcı da elindeydi ve Garrick'le dövüşürken metalin metale çarpma sesi geliyordu.

"Bugün çok yavaşsın," dedi Xaden, acımasızca hamle yaparak. Her zaman yaptığı gibi ölümcül bir ustalık ve tam bir konsantrasyonla hareket ediyordu. Ciddi şekilde yaralanmış olma ihtimali sıfırdı. Basgiath'tan ayrıldığımdan beri ilk kez gerçekten nefes almamı sağlayan bir rahatlama hissettim ama bu çabucak kayboluverdi.

Ellerim. Ona dokunmalıydım.

"O. Konuda. Yapabileceğim. Pek. Bir. Şey. Yok!" dedi Garrick, Xaden'ın hamlesini keserek.

"Daha hızlı ol." Xaden darbe üstüne darbe indiriyor, karşı hamlelerden ustalıkla kaçınıyordu. Kılıçların her savruluşu endişemi, canının yanmış olabileceğini düşünerek duyduğum dehşeti öfkeye dönüştürüyordu.

O yaralanmamıştı ve ben duygularımın kontrolden çıkmasına, ona olan sevgimin sağduyumun önüne geçmesine izin verdiğim için aptalın tekiydim. Bu benim suçumdu, Tairn'in değil.

Ama ya nefesimi kesen vahşet? Bu, yüzde yüz ismi lazım değil siyah bir gürzkuyruğun işiydi ve ben ondan bir türlü kurtulamıyor, kalkanlarımı kendimi koruyacak kadar kaldıramıyordum.

Xaden'ın görüş alanına girerek minderin dibine kadar yaklaştım.

Xaden başını kaldırdı ve bir an için gözleri irileşti, sonra Garrick'in suratına dirseğiyle vurup onu yere serdi.

Of.

Garrick elinde kılıçlarıyla mindere devrilmişti. "Kahretsin!"

Xaden arkasına bile bakmadan, "İşimiz bitti," dedi, çoktan bana doğru yönelmiş, o uzun, sinsi adımlarıyla aramızdaki birkaç metreyi kapatıvermişti. "Kalkanlarım devredeydi. Burada ne işin var?" Sanki içimdeki kaosu hissedebiliyormuş gibi gözleri irileşti. "Violence, iyi misin?"

"Burada ne işim mi var?" Gözlerim Devera'nın bahsettiği yaraları ararken her kelimeyi üstüne basarak söyledim. O hareketi yanlış mı anlamıştım? Buraya gerçekten *boşuna* mı gelmiştim? Ellerim titremeye başladı. "Hiçbir fikrim yok!"

"Bu senlik bir davranış değil." Bakışları üzerimde gezindi.

"Biliyorum!" diye haykırdım. Hayatta olduğu ve görünüşe göre yaralanmadığı için mutluluktan ağlamakla, birileri onu tehlikeye attığı için tüm bu spor salonunu –tüm bu kaleyi– yok etmek arasında kalmıştım. "Ejderhamı devre dışı bırakamıyorum!"

"Bekle." Çantamı omuzlarımdan indirip spor salonunun zeminine atarak beni göğsüne bastırdı.

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boynuna gömüp derin derin nefesler aldım. Nane, deri ve bana aitmiş gibi kokuyordu... Tanrılar aşkına, şu an onu kokumla işaretliyor muydum? Xaden beni doğruca antrenman salonunun banyosuna götürdü. İçeri girince cilalı taş duvarlara, yarı açık, yüksek, camlı pencerelere ve Basgiath'takilerden farklı olmayan üç sıra musluğun ortasındaki bir dizi geniş banka hızlıca baktım. Parmaklarının bir hareketiyle kapıyı kapadı, sonra duvardaki bir kolu çevirdi. Tepedeki su kemerinin musluğundan akan su, ikimizi de buz gibi suyla sırılsıklam etti.

Nefesim kesildi, bedenim can yakıcı soğuğun şokuyla kasıldı ve kısacık bir an boyunca hissedebildiğim tek şey bu oldu.

"Kalkanlarını yükselt," diye emretti Xaden. "Şimdi, Violet!"

Zihnimdeki buzdağına tırmanıp kalkanlarımın tuğlalarını yerlerine yerleştirdim. Tairn'in duyguları kontrolü bir nebze de olsa ele almamı sağlayacak kadar hafifledi. "Lanet olsun. Çok soğuk," dedim dişlerim birbirine çarparak.

"Oldu işte." Xaden bir kolu daha çevirdi ve su ısındı. "Nasıl oldu da sana erken gelmen için izin verdiler?" Üstümüze dökülen suyun altında beni ayağa kaldırırken kaşlarının arasında endişe çizgileri belirdi.

Zihnim yine bana aitti ama Tairn'in duygularının yoğunluğunun kalkanımı zorladığını hissedebiliyordum.

"Bana izin vermediler..."

"İzin almadın mı?" Sesi, benim dışımda herkesi dehşete düşüren o tehlikeli tonda çıkmıştı. "Üstelik Varrish'i bildiğin hâlde..." Bakışları omzuma kayınca aniden sustu. "Kimin uçuş ceketini giyiyorsun sen?"

"Gerçekten mi?" Sıcak içime işlesin diye kollarımı iki yana açtım. "Üzerinde üçüncü sınıf rütbesi, Dördüncü Kanat amblemi ve bölüm lideri ibaresi var. Kimin ceketini giydiğimi *sanıyorsun*?"

Yüzünden aşağı sular akarken çenesi seğirdi.

"Bu Bodhi'nin, seni sahiplenici pislik!"

Bu cevap işe yaramış gibi görünmüyordu.

"Ciddi olamazsın?" Lanet ceketin düğmelerini açıp kollarını çekiştirdim ama deri ıslanınca tenime yapışmıştı ve çekip çıkarmak biraz zaman aldı. "Devera bana senin *yaralandığını* söylediği anda Savaş Brifingi'nden kaçtım. Evet, izinsiz ayrıldım. Sonra da sen yaralandıysan Sgaeyl'in de yaralanmış olabileceğini düşünen, aklını kaçırmış bir Tairn'le son sürat sekiz saat uçtum. Şimdi de sırf kuzenin kendi uçuş kıyafetimi almak için durmayacak kadar paniklediğimi biliyor diye sahiplenici, kıskanç biri gibi davranıp *kimin ceketi bu* saçmalığına mı girişiyorsun gerçekten?" Aptal suratına ters ters bakıp ceketi yere attım. "Siktirip gidebilirsin!"

Dudağının bir köşesi yukarı kalktı. "Benim için endişelendin mi?"

"Artık endişelenmiyorum." Ben resmen sinirden *kuduruyordum* ama o, bu hâlimi eğlenceli buluyordu.

"Ama endişelenmiştin." Yüzüne usul usul bir gülümseme yayıldı ve gözleri parladı. "Benim için endişelendin." Bana doğru uzandı.

"Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?" Suyun kayganlaştırdığı duvara sırtımı yaslamak için geriye doğru bir adım attım.

"Hayır." Başını yana eğdi, gülümsemesi kayboldu. "Malek'in kapısında olmadığım için biraz kızgın görünüyorsun. Revirde kan kaybından ölmemi mi tercih ederdin?"

"Hayır!" Tabii ki beni anlamamıştı. Hayatı benimkine bağlı olabilirdi ama o, benim ona karşı hissettiklerimin aynısını hissetmiyordu. Beni istiyordu, hatta benden etkilendiğini bile iddia etmişti ama beni sevdiğini hiç söylememişti. "Yaralanmadığın için sana kızgın değilim. Senin yaralanmanı *asla* istemem. Bu kadar gözü kara olduğum, kendimi sana bu kadar kaptırdığım,

duygularımı bu kadar az kontrol edebildiğim ve senin peşinden koştuğum için kendime kızgınım, tıpkı, tıpkı..." Aşk acısı çeken küçük bir aptal gibi. "Ama sen, sen her zaman sakin, aklı başında ve kontrollüsün. Sen olsan tüm bilgilerin gelmesini beklerdin ve Sgaeyl'in duygularının sana baskın çıkmasına asla ama asla izin vermezdin..."

Xaden gömleğinin ıslak sağ kolunu çekiştirip omzunun üstünden pazusunun yarısına kadar uzanan buruşuk kırmızı çizgiyi ortaya çıkarınca susuverdim. En üstte iki santim kalınlığındaydı ve bittiği yerde de bunun üç katı büyüklüğüne ulaşıyordu. Belli ki sağaltılmıştı ve eğer yara izi hâlâ bu kadar kabarıksa az kalsın kolunu kaybediyormuş demekti.

"Gerçekten yaralanmışsın," diye fısıldadım, bir anda öfkemi unutarak. Göğsüm sıkıştı, çok acımış olmalıydı. "Peki şimdi iyi misin?" Az önce rakibini yere serdiğini görmüş olmama rağmen bu soru ağzımdan dökülmüştü.

"Ben iyiyim. Kâtibin raporu, Doğu Kanadı'ndan sağaltıcı gelmeden önce buradan çıkmış olmalı." Gömleğinin kolunu tekrar aşağı çekti ve yara izi kayboldu. "Ayrıca benim hakkımda yanılıyorsun. Yaralandığını duysaydım tüm bilgilerin gelmesini falan beklemezdim, hatta kanıt bile istemezdim." Bu sefer bana uzandığında geri adım atmadım. Kolunu bana doladı ve elini belime koyarak suyun doğrudan bana gelmesini engelledi. O eğilince aramızda kalan birkaç santim hem bir lütuf hem de bir lanet gibi gelmeye başladı. "Her zaman sakin ya da aklı başında değilim ve konu sen olduğunda da asla kontrol bende olmuyor."

Kalbim sözleri, aramızda her zaman var olan gerilim ve tek bir dokunuşla içime yayılan arzuyla küt küt atmaya başladı. Beni ısıtan sadece su değildi.

"Şu anda bile yapmam gerekeni yapmıyorum." Sözcükleri kesik kesik çıkıyordu.

"Neymiş o?"

"Raunt üstüne raunt yaparak ısınmış, terlemiş, ağrılı bir pelte hâline gelene kadar minderde seni pataklamak." Çenesi seğirdi. "Çünkü benimle konuşmak gibi önemsiz bir şey için hayatını riske atmaman konusunda seni uyarmıştım ama sen yine de bunu yaptın. Yine."

"Antrenman dışında her şeye varım." Kahretsin. Bu ağzımdan bir anda çıkmıştı. "Ve artık beni cezalandırmak senin işin değil. Artık senin emir komuta zincirinde değilim."

"Ah, bilmez miyim? İşin tuhafı sen öyleyken bu ikimiz için de çok daha kolaydı. Kendimle ilgili her konuda açık olmamı istiyorsun, değil mi? Bu açıklık nasıl?" Dudaklarıma baktı. "Ben de senin yaptığının aynısını yapardım çünkü konu sen olunca ben de en az senin kadar gözü karayım."

Göğsüme keskin, tatlı bir sızı yayıldı. Tanrılar aşkına, buna inanmak istiyordum. Ama daha fazlasını da istiyordum. Benden istediği iki kelimenin aynısını istiyordum ben de. Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirdim ve odayı buhar doldururken Xaden'ın gözleri alev aldı.

"*Benim* için endişelendin." İlk başta bunu eğleniyormuş gibi söylemişti. İkincisinde mutlu gibiydi. Ama bu sefer sesi sanki bir aydınlanma yaşıyormuş gibi çıkmıştı.

"Tabii ki senin için endişelendim."

Beni yavaşça öne doğru çekti, vücutlarımızı bir araya getirmeden önce itiraz etmem için bana şans vermeyi de ihmal etmedi. Onun sıcaklığı içimdeki her soğuk noktaya yayılırken buraya gelirken hissettiğim tüm o yakıcı endişe ve ardından gelen yakıcı öfke tamamen farklı ve çok daha tehlikeli bir sıcaklığa dönüştü

Kahretsin, onu istiyordum. Teninin her santimine dokunmak, gerçekten iyi olduğunu, kalbinin benimkine karşı attığını hissetmek istiyordum. Bedenini üzerimde, içimde, mümkün olduğunca yakınımda istiyordum. Bana bu odanın ya da ikimizin ötesindeki her şeyi unutturmasını istiyordum.

"Ve sen buraya uçuş kıyafetini giymek için bile durmadan uçtun." Başını işkence edercesine yavaşça, santim santim indiriyordu.

Başımla onayladım.

Beni öpmeden kısa bir an duraklayarak dudaklarıma doğru. "Çünkü beni hâlâ seviyorsun," diye fısıldadı. Tanrılara şükürler olsun inkâr etmemi beklememişti çünkü alt dudağımla oynayıp hafifçe ısırarak dilini üzerinde gezdirirken içimde durumu inkâr edecek gücü bulabileceğimden emin değildim. Çok iyi, çok doğru, çok... her şeymiş gibi hissediyordum.

Aretia'dan beri ilk kez benim istememi beklememişti. O meşhur otokontrolünü ilk kez kaybetmişti. İlk kez benim onu reddetme ihtimalime karşı kumar oynuyor, beni kendi istediği için öpüyordu ve lanet olsun, bu tam da arzuladığım şeydi: Onun *beni* arzulaması.

Dudaklarımı davetkârca araladım. Bu sadece onu istediğim için değildi. Bir nedeni de karşımda ondan zorla almaya çalışmadığım hatta hiç sormadığım bir teslimiyetle dudaklarını oynatmış olmasıydı. İnledi, kollarını bana doladı ve öpüşmemiz tam da onun dediği gibi gözü kara bir hâl aldı. Dilinin benimkine sürtünmesi, ona hükmetmesi, okşaması, beni bir çıra gibi tutuşturdu.

İhtiyaç, şehvet, tutku –bu her neyse işte– sırtımdan aşağı yayılarak bacaklarımın arasında ısrarcı bir sızıya dönüştü. Ona daha yakın olmak için parmak uçlarımda yükselip kollarımı boynuna doladım ama hâlâ yeterince yakın değildik.

Elleri üniformamın düğmelerinde gezindi ve üniformamı çıkarabilmesi için istemeye istemeye ondan uzaklaştım. Üniforma sol tarafta bir yere düştü. Onu hissetme arzusuyla gömleğini çekiştirdiğimde anladı ve hemen başının üzerinden çıkararak sıcak, ıslak tenini ortaya çıkardı.

Kalbinin hemen üstündeki yara izini öptüm ve ellerimi yanlarından aşağı indirip parmaklarımla karnındaki sert çukur-

ları ve çıkıntıları okşadım. Bu dünyada onunla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu. Tam anlamıyla mükemmeldi, vücudu yıllarca süren dövüşler ve uçuşlar sayesinde bir heykel gibi biçimlenmişti.

"Violet." Başımı yana eğerek beni sertçe öptü, sonra hızını değiştirip yavaş ve yumuşak öpücüklerle daha fazlasına özlem duymama neden oldu.

Ellerim sırtında gezerken parmaklarını örgümün ıslak, gevşemiş tellerinin arasından geçirdi, sonra çekerek başımı arkaya doğru eğdi ve dudaklarını boynuma götürdü.

Hassas noktalarımı çok iyi biliyor ve bu bilgisini sonuna kadar kullanıyordu; boğazımın kenarındaki, dizlerimi titreten ve parmaklarımın bükülmesine neden olan o noktayı emip yalamaya başladı.

"Xaden," diye inledim, ellerimi kalçasının kıvrımlarına götürerek. Benimdi. Bu adam benimdi; en azından şu an için. Sadece önümüzdeki birkaç dakika için bile olsa.

Kulağımın hassas derisini hafifçe ısırınca tüm bedenim ürperdi, sonra dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırdı. Düşünme yeteneğimi tamamen kaybettim, bedenim sadece arzudan ibaretti artık. Bu öpücük diğerleri kadar sabırlı ve kontrollü değildi. Dudağımı onunkine iyice bastırmama neden olan, beni daha cesur yapan vahşi, şehvet dolu bir yanı vardı. Elimi bedenlerimizin arasına götürüp iç geçirdim.

Sertleşmişti, ben sıktıkça aleti kemerine doğru geriliyordu.

"Siktir," diye homurdandı, dudaklarını benden ayırarak; ben onu pantolonunun üzerinden okşarken solukları benimki kadar düzensiz çıkıyordu. "Bunu yapmaya devam edersen..." Gözlerini kapayıp başını geriye attı.

"Seni gerçekten ele mi geçiririm?" Karnımın altı kasıldı.

Bana baktı ve o karanlık derinliklerde gördüğüm çelişki duraksamama neden oldu.

"Beni bunun için mücadele etmek zorunda bırakma. Bir daha yapma." Kollarının sıcaklığından uzaklaştığımda vücu-

dumdaki her sinir haykırarak bana itiraz etti. "Sen tereddüt etmek ya da bana hayır demek için yeni yollar icat ederken bunun için mücadele eden hep ben olamam, Xaden. Beni ya istiyorsundur ya da istemiyorsundur."

"Az önce elin aletimdeydi, Violet. Seni ne kadar çok istediğimi hissettiğinden eminim." Elini ıslak saçlarında gezdirdi. "Tanrılar aşkına, bunun için mücadele eden asıl *benim!*" dedi ikimizi işaret ederek. "Sana söyledim, seni geri kazanmak için seksi silah olarak kullanmayacağım."

"Sana söylemeye hazır olmadığım iki kelimeyi söyletmek için küçük kuralınla onu silah hâline getirme o zaman." Beni sürüklediği bu çıldırtıcı ihtirasın sınırı ona boyun eğebileceğim kadar yakındı, onu o kadar çok arzuluyordum işte.

"Silah hâline mi getiriyorum?" Başını iki yana salladı. "Bana duyguları seksten ayıramayacağını söylemiştin. Unuttun mu?"

Ağzımı açtım, sonra kapadım. Haklıydı. Öyle söylemiştim. *Siktir.* "Belki de nasıl yapılacağını öğreniyorumdur."

"Belki de ben öğrenmeni istemiyorumdur." Bir adım yaklaştı ve ensemi kavradı. "Seni olduğun gibi istiyorum, duygularınla ve her şeyinle. Âşık olduğum kadını istiyorum. Ellerimi senden uzak tutmak zorunda kaldığım her an, yanında uyanık yattığım her gece, kendimi senin içinde kaybederken ne kadar sıcak, ne kadar ıslak, ne kadar *mükemmel* olduğunun hatırasıyla hem kutsanmış hem de lanetlenmiş gibi hissetmek beni öldürüyor."

Dudaklarım aralandı ve sözleri gerçek bir okşayış gibi tenimi ısıttı.

"Uyuduğumdaysa, rüyamda boşalmadan hemen önce çıkardığın sesleri ve hemen sonrasında tatmin olmuş ve puslu gözlerindeki maviliğin kehribar çizgileri nasıl gölgede bıraktığını görüyorum. Krallığın öbür ucunda olduğun sabahlarda bile sadece seni arzulayarak uyanıyorum. Bu seni inkâr etmek ya da seni manipüle etmek olmuyor. Senin için mücadele etti-

ğim anlamına geliyor." Belimi kavrayıp pantolonumla zırhım arasındaki çıplak teni okşadı.

"Benim için mücadele etmek mi istiyorsun?" Saçlarıma uzandım ve tokaları teker teker çözerek taş zemine bıraktım. "O zaman nasıl hissettiğimi *öğrenmeden* şansını dene. Kalbimi geri kazanmak mı istiyorsun? Bu sefer önce kendi kalbini riske at."

"Sana şu anda ne hissettiğimi söylersem bunu sadece bedenine duyduğum arzuyla söyleyip söylemediğimi asla bilemezsin." Kaşlarını çattı.

"Tam olarak demek istediğim de bu." Saçımdaki son toka da düştü. "Seç, Xaden. O kapıdan çıkıp gitmeme izin verebilirsin ya da bu sefer vermek istediğim şeyi alan kişi olabilirsin." Saçlarımı salladım ve örgüyü çözmek için parmaklarımı ıslak tellerin arasına soktum.

"Beni dize getirmeye mi çalışıyorsun? Yoksa tartışmayı kazanmaya mı?" Ateşli bakışları üzerimde gezinirken kalçamdaki eli kasıldı.

"Evet," diye cevap verdim, sırtımın alt kısmındaki zırhımı sabitleyen bağlara uzanarak. "Seni ne hâlde bulacağımı bilemeden korku dolu sekiz saat geçirdim ve sana sadece seni istediğimi söylemiyorum, sana *ihtiyacım* var diyorum. Al sana üç kelime." Islak ipi çekerek çözdüm. "Benden alabileceğin bu kadar. Kabul et ya da git."

Kendi içinde verdiği mücadele elle tutulabilecek kadar yoğun, aramızdaki gerilim ejderha pulunu delebilecek kadar keskindi. Bir an için çekip gidecek ve bizi bu çıkmazda bırakacak kadar inatçı olabileceğini düşündüm.

Ama sonra –tanrılara şükürler olsun– pes edip dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tartışmamız sırasında biriken şehvet eskisinden daha da yakıcı bir duyguyla yeniden alevlenmişti. Beni, her sorunun cevabı benmişim gibi öpüyordu. Sanki olduğumuz ve olacağımız her şey bu âna bağlıymış gibi. Belki de öyleydi.

Ben pantolonunun düğmelerini çözerken o da sırtımdaki bağlarla uğraştı. Yarışı ben kazandım ve elimi pantolonunun içine sokarak aletini kökünden ucuna kadar okşadım.

Gırtlaktan gelen inilti bana bir ödül gibi gelirken bacaklarımın arasındaki sızı zonklamaya dönüştü.

"Bırak da seni soyayım." Son kelimeyi alt dudağımı ısırarak noktalamıştı.

Evet, lütfen. Onu bıraktığımda zırhımı başımın üzerinden çekip çıkaracak kadar gevşetti. Zırhım yere düştü ve bir saniye sonra ağzı mememin hassas şişkinliğine indi, diliyle tatlı fiskeler vuruyordu. İnledim, onu orada tutmak için parmaklarımı saçlarına doladım. "Bu harika bir his."

Bir kolunu sırtıma, diğerini dizlerimin arkasına dolayarak beni kaldırdı, sonra tek bir yumuşak hareketle suyla ısınmış taş bankın üzerine yatırdı. "Bunu burada, *şimdi* istediğine emin misin?" diye sordu. Üstüme eğilerek suyun göğsüme püskürmesini engellerken gözleri yarı kapalıydı ve saçları ellerim yüzünden dağılmıştı. "Beş dakika içinde yatağımda rahatına bakıyor olabilirsin."

O kadar güzeldi ki ona bakmak bile canımı yakıyordu.

"Şimdi." Geniş omuzlarını okşadım ve ellerimi çenesinden ön koluna doğru inen damganın üzerinde gezdirdim.

"Şimdi," diye kabul etti. Bir sonraki öpücüğün alışılmış ya da nazik hiçbir yanı yoktu; benimkine benzer bir çaresizlikle tatlandırılmıştı ve bu yüzden daha da ateşliydi. İhtiyacım olan şey tam olarak buydu: onun sert vücuduyla taşın arasında sıkışmak, ona karşı hissettiğim arzunun benzeri tarafından tüketilmek.

Eli kıvrımlarımdan aşağı kaydı, belimi takip ederek kemerime indi ve pantolonumun düğmelerini teker teker çözdü. Parmakları girişimden klitorisime doğru okşayarak ilerlediğinde dokunuşunda hiç çekince yoktu.

Sırtım yay gibi gerildi ve gözümü karartan bir zevkle soluk soluğa kaldım.

"Hatırladığımdan bile daha sıcak." Parmakları tüy kadar hafif dokunuşlarla beni tahrik ederken ağzı boynumdan aşağı inerek beni kendimden geçirdi. "Kahretsin, ipek gibisin. Sıcak, kaygan bir ipek." Sesinde özlediğim o sertlik vardı.

Memelerime tapınmak için ağzını aşağı indirdi, dişleri meme ucumun üzerinde hafifçe gezindi ve bu mükemmel sürtünme içimde bir zevk dalgası oluşturdu. Tabii ki neyi sevdiğimi biliyordu. Bu bizim ilk seferimiz değildi. Sonuncusu da olmayacaktı.

Güç derimin altında kabarıp şişmiş klitorisimin etrafını sardı ve Xaden ihtiyacım olan baskıyı benden esirgedikçe daha da arttı.

"Xaden," diye yalvararak tırnaklarımı omuzlarının üst kısımlarına batırdım ama yeni yara izine dokunmamaya özen gösterdim. Parmaklarının her darbesi ve dilinin her fiskesi vücudumda bir şimşek gibi çakıyor, her bir siniri elektriklendirerek fazla gerilmiş ama hâlâ yeterince gergin olmayan aşırı hassas bir yaya dönüştürüyordu.

"Tam olarak ne istediğini biliyorum" –klitorisimi okşadı– "ve neye ihtiyacın olduğunu da." İki parmağını içimde soktu.

Daha derin. Daha yakın. Daha fazla. İhtiyacım olan şey buydu.

"O zaman onu bana ver," dedim, kalçamı oynatarak.

"Sana dokunmayı o kadar uzun süredir bekliyorum ki."

Kesik kesik nefes alıyor, inliyordum ve Xaden daha sert, daha hızlı darbelerle beni kıvrandırıp basıncı artırdıkça ısınan tenim kızarıyordu.

"*Tanrılar aşkına, şu güzelliğine bak. Şu hayatta isteyeceğim tek şey sensin. Sadece sen. Sadece bu. Sadece biz.*" Sesi zihnimi ele geçirdi, ta ki tek gördüğüm, tek duyduğum, tek hissettiğim ve düşündüğüm o olana kadar. O benim her şeyimdi, sanki o da benim için aynı şeyi düşünüyormuş gibi beni izliyordu.

"Sana ihtiyacım var." Belki ihtiyaç doğru kelime değildi ama onun varlığım için ne kadar önemli olduğunu anlatacak

başka bir terim yoktu. Başparmaklarımı pantolonumun bel bandına sokup kaydırdım. Onu *hemen* çıkarmam lazımdı.

"Benim de." Islak giysilerimizin geri kalanını çıkarmak için uğraşırken ellerimiz ve ağızlarımız birbirine karışmıştı. Şu botları fırlatıp atmak istiyordum ama Xaden onları çabucak halledip beni çırılçıplak soydu.

Onu kaybetmeye ne kadar yaklaştığımın farkındalığıyla dudaklarımı kolundaki yeni yara izinin üzerinde gezdirdim, sonra tekrar üzerime çıkıp ağırlığını kollarına verdi, gözleri gözlerimi buldu ve bacaklarımın arasına yerleşirken beklentiyle titrememe neden oldu.

Bedenlerimizin arasına uzanarak parmaklarımı aletine doladım ve başını girişime götürdüm. Beni daha fazla bekletirse ölecektim. O içimde olmadan bir an daha hayatta kalamazdım.

"Benim sana daha çok ihtiyacım var, Violet." Yüzümün yan tarafını kavradı ve kendini içime itti, o ilk hassas an beni tüketirken iyice gerildim. "Buna, bana ne kadar ihtiyacın olduğunu düşünürsen düşün, benim sana daha çok ihtiyacım var." Sert bir hamleyle içimi doldurdu, o kadar derine indi ki gözlerimi kapayıp zevkle inledim.

Dünyada buna benzer bir şey yoktu. Bundan emindim.

"*İnanılmaz. İyi.*" Zihnimde iniltisi yankılandı, sonra hareket etmeye başladı, tekrar tekrar geri çekilip içime girdi, titrek nefeslerimi öpücüklere boğdu. Sırtımdaki taş, onu daha derine almak için sırtımı yay gibi germeme olanak sağlıyordu. Bu aynı anda hem çok fazla, hem çok iyi hem de yetersizdi.

Her güçlü hamle, açgözlülükle daha fazlasını istememe neden oluyordu. Var olmak istediğim yer burasıydı; üstümde, içimde hareket ettiği, odak noktasının tamamen, tamamen ben olduğum yer. "*Daha sert. Daha derine.*" Konuşamayacak kadar zor nefes alıyordum. "*Bana kırılabilirmişim gibi davranma.*"

"*Ne kadarını kaldırabileceğini biliyorum.*" Ellerini altımdan geçirdi, sonra doğrulup bankın kenarına oturmak için dönerken beni göğsüne bastırdı.

Dizlerim kalçasının iki yanına yapışmıştı ve beni nefessiz bırakan o tatlı, derin açıya ulaştığında çığlığım duvarlarda yankılandı. "*Evet. İşte. Tanrılar aşkına, seni her yerde hissediyorum.*"

"*Tam bıraktığımız yerde.*" Ellerini popoma doğru kaydırdı. "*Sen benim üstümdeyken.*"

Kollarımı boynuna doladım ve gülümseyerek dudaklarını öptüm. Bu sefer içeriye bizi bölecek kimse gelmemişti. Sadece altımızdaki taş banka vuran suyun sesi vardı ve vücutlarımız tekrar tekrar bir araya geliyor, kalplerimiz çarpıyor, nefeslerimiz uzun, uyuşturucu öpücükler arasında boğuluyordu.

Gerçeklik duyulardan ibaretti artık; memelerime değen göğsünün verdiği enfes his, ağzımı istila eden dili, aletinin her santimimi doldurması, beni daha fazlası için esnetmesi. Karnımın altındaki baskı o kadar fazla, zevk o kadar muazzamdı ki tadını alabiliyordum. Gücüm yükseldikçe içimde titreşiyor, beni saf, coşkulu bir enerjiye dönüştürüyor, hükmettiğim yıldırımın ta kendisi hâline getiriyor, çarpma beklentisiyle âdeta havada çatırdıyordu.

"Daha fazla," diye gürledi. "Her şeyi istiyorum, Violet."

"Hepsi senin zaten." Yüzünü kavrayıp onu öpünce kirli sakalları avuçlarımı çizdi. İçimde şimşekler çakıyor, tehlikeli bir zirveye ulaşıyordu. Ondan bu işi bitirmesini istememe gerek bile yoktu. Halledeceğini biliyordum.

Yıldırım bir anda serbest kaldı, pencerelerin dışında bir an için parladı, sonra gölgeler tarafından yutulup boğuldu. Hiçbir şey parçalanmadı. Hiçbir şey alev almadı. Vücudumun nasıl tepki verdiğini biliyor, beni kırılma noktasına nasıl iteceğini tam olarak anlıyor ve patladığımda beni koruyordu.

Onu seviyorum. Onu seviyorum. Onu seviyorum. Ona bu kelimeleri ve onlarla birlikte gelen gücü vermeye hazır değildim

ama bu kelimeleri kendime saklayabilir, kendi kişisel Kodeksim gibi ezberleyebilirdim. Emin olduğum tek gerçek buydu.

Altımda bedeni kasıldı, bir kolunu bana dolayıp omzumu kendine doğru çekerek içime girmeye devam ederken itişleri daha da sertleşti.

Artan gerilim kırılma noktasına geldi ve ben onu uzak tutmak için mücadele etmeye başladım. *Henüz değil.* Daha fazlasını istiyordum. Lanet olsun, hayatımın geri kalanında her gün, her dakika böyle hissetmek istiyordum.

"Bırak kendini." Açısını değiştirdi, bir sonraki hamlesinde klitorisime sürtündü.

"Bitmesini istemiyorum." Sesimdeki paniği duyabiliyorum; nedeni bunun böyle hissettiğim tek an olacağına, onun bir daha benim olmayacağına dair korkuydu. Ama kalçalarımızın her hareketinde dalgalar daha da yaklaştı ve kaslarım gerilerek kilitlendi.

"Violet." Elini omzumdan enseme doğru kaydırdı, saçlarımı parmaklarına doladı ve sanki ruhumu görebiliyormuş gibi gözlerimin içine baktı. "Bundan vazgeçemem. Senden *vazgeçmeyeceğim.* Şimdi bırak kendini."

Bacaklarım titredi ve bir sonraki itişte çığlıkla boşaldım. Şimşekler çaktı, dalgalar tekrar tekrar üzerime gelirken güç anlık bir gök gürültüsüyle içimi yırtarak çıktı. Yapabildiğim tek şey Xaden'a sarılmak ve üzerinde sallanamayacak kadar gevşeyene dek bedenimin mutlulukla dolmasına izin vermekti.

"*Mükemmel.*" Bir anda kendini tutmayı bıraktı. Ölçülü, hassas itişleri yok oldu. Boynuma doğru inledi ve çılgınca içime daldı; kontrolünü kaybetmesini her şeyden çok, hatta sırlarından bile çok istediğimi fark ettim.

Onun çözüldüğü tek kişi olmak istiyordum.

Omuzlarına tutunup her hamlesine karşılık vererek kalçamı hareket ettirdim ve sonunda altımda titreyip gölgeleri odada

patladığında serbest bıraktığı çığlığın tadını çıkardım. Kayalar çatladı ve su kemerlerinden sular fışkırdı.

Kalbim küt küt atarken sırıttım.

"Siktir." Göğüslerimiz nefes nefese inip kalkarken alnını alnıma yasladı. "Tam seninle başa çıkabileceğimi düşündüğüm anda kendimi kaybediyorum."

"Bu benim en sevdiğim kısım."

"Neden şaşırmadım acaba?" Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirdi ve kollarını bana dolayarak kucağından inmemi engelledi. "Ölümüm olacaksın, yemin ederim."

"Şimdi ne yapacağız?" Soru ağzımdan kaçıvermişti. Ne de olsa bununla –bu her neyse– mücadele eden bendim.

"Seçeneklerimiz var." Yanağımı okşadı ve gözlerime baktı. "Birincisi, burada kalıp tekrar yapabiliriz. İkincisi, temizlenir, giyinir ve gizlice odama çıkıp tekrar yapabiliriz. Ya da üçüncüsü..." Durakladı. "Temizlenebilir, giysilerimizi kurutması için suya hükmeden birini bulabiliriz, sana uçuş ceketlerimden birini giydirip hançerleri bırakacağım buluşma noktasına uçabiliriz..."

O daha sözünü bitiremeden ben kalkıp kıyafetlerimi almak için koştum. Tabii ki onunla gidecektim.

"Sanırım bu birinci ve ikinci seçeneğe hayır demek oluyor?" dedi hüsran dolu bir iç çekişle.

Grifon binicilerinde mühür gücü yeteneği olmasa bile güçsüz değillerdir. Aslına bakılırsa bazıları onların küçük büyüleri, özellikle de zihinle ilgili olanları ölümcül birer silah hâline getirdiklerini iddia eder. Onları küçümsemek hata olur.

-BİNBAŞI GARION SAVOY'UN YAZDIĞI *POROMIEL'İN GRİFONLARI, SAVAŞ ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA*'DAN

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Sözüm ona bir ilişki içindeki ve bir çift eş ejderhayla bağ kurmuş iki binici olmanın artılarından biri de kimsenin baş başa gece yarısı uçuşuna çıkmamızda bir tuhaflık görmemesiydi ve Kıta'daki yıldızların manzarası Tairn'in sırtından daha iyi bir yerden izlenemezdi.

Gece yarısından biraz sonra koruma duvarlarını geçerken Tairn, "*Bunu hâlâ onaylamıyorum,*" dedi.

"*Ama yine de uçuyoruz,*" diye karşılık verdim, her kanat çırpışında iliklerime kadar işleyen yanlışlık hissinden kurtulmaya çalışarak. Tecrübelerime dayanarak, duyularımın alışması için yeterince uzun süre koruma duvarlarının dışında kaldığımızda bunun geçeceğini biliyordum.

"*Sadece Resson'dan sonra kendi seçimlerini yapmana izin vermeye yemin ettiğim için izin veriyorum, seninle aynı fikirde olduğum için değil.*" Zirvenin yamacını takip edip sola yatarak manzarayı gözden geçirdi. Bu gece dolunay vardı, bu da dikkat çekmememiz gerektiği anlamına geliyordu. "*Bu gereksiz bir risk.*"

"*Xaden ve Sgaeyl'in her zaman aldığı bir risk.*" Rüzgârla savaşmayı bıraktım ve o dalarken öne doğru eğilip sırıttım.

"*Gölgeye hükmeden beni ilgilendirmiyor.*"

"*Sgaeyl ilgilendiriyor ama.*" Eyerin kayışları bacaklarıma batıyor, bana sürekli onsuz yerimde duramayacağımı hatırlatıyordu.

"*Sgaeyl asla bir grifon kadar cılız bir şey tarafından alt edilemez.*" Nefes verdi. "*Gölgeye hükmedeni kaybetmeye gelince, duygusal olarak rahatsız olur, orası doğru.*"

Onun palavralarına alaycı alaycı güldüm. "*Duygusal rahatsızlık mı? Senin için ben bu muyum?*" Eğer öyleyse benim ölümümün Tairn'in, Sgaeyl'in ve Xaden'ın ölümüne neden olmasından endişelenmemize gerek yoktu.

"*Şu anda tam bir baş belasısın.*"

Rüzgâr kahkahamı savurdu. Ormanlık bir vadiye benzeyen bir yere yaklaşırken kendimi hazırladım. En yakındaki sırtın kenarında bir Poromiel köyünün ışıkları parlıyordu ama bunun hangi köy olduğundan emin değildim.

Tairn kanatlarını açtı ve karanlık bir gölün kenarına inmeden önceki anda yerçekimi vücudumdaki her kemiği sarsarak beni eyerde iyice eğilmeye zorladı. Ben dengemi bulamadan aniden döndü ve ben can havliyle kulpu sıkı sıkı tutarken o arkasını suya verip yüzü çayıra bakacak şekilde indi.

"*Bu çok ani oldu.*" İyi ki hâlâ bağlıydım.

"*Bir dahaki sefere sen uç, ben sana bineyim.*" Sgaeyl sırtında Xaden'la yanımıza indiğinde Tairn kafasını bir uçtan diğer uca çevrildi.

"*Ben de geldiğim için hâlâ kızgın,*" dedim Xaden'a, tokaya uzanarak.

Xaden, Sgaeyl'in omzuna ilerlerken, "*Aetos'la başa çıkabilecek kadar güçlendin,*" dedi. Sgaeyl'den inerken kılıçları ay ışığında parlıyordu.

"Aetos'tan ziyade teğmenin yanında tuttuğu arkadaşlarından endişeleniyorum," diye homurdandı Tairn. *"Aşağı inmeyi aklından bile geçirme, Gümüş."*

"Pardon?" Kayışı ilk ilmeğin içinden çektim.

"O kayışı çözersen havalanır giderim." Başını ürkütücü bir yılan gibi çevirip omzunun üzerinden bana baktı.

Ağzım açık kalmıştı. *"Ciddi olamazsın,"* diye fısıldadım.

"Dene de gör." Altın rengi gözleri kısılarak iki çizgi hâlini aldı. *"Teslimata gelmeyi kabul ettim. Zolyalı bir Wyvern'in uçuş menzilinin içindeyken hayatını tehlikeye atmayı kabul etmedim. Ejderhasından inenlerin başına neler geldiğini ben de senin gibi hatırlıyorum."*

"Aşırı korumacı bir pislik gibi davranıyorsun." Haklı olduğu bir nokta vardı. Belki de kötü rüyalar gören tek kişi ben değildim.

"Ben soyum için bir övünç kaynağıyım." Beni tamamen yok sayarak başını öne eğdi.

"Merak etme, oradan her şeyi duyabilirsin." Tairn ve Sgaeyl'in hemen önünde duran Xaden'ın sesiydi bu.

"Bunu ejderhasının köşeye sıkıştırmadığı adam söylüyor," diye homurdandım.

"Bu buluşmayı reddedebilirdim. Al sana uzlaşma." Tairn buhar püskürttü. *"Yaklaşıyorlar."*

Vereceğim karşılık dilimin ucuna kadar geldi ama grifonların kanat çırpışlarını duyunca çenemi tuttum. Ses ejderhalarınkinden daha yumuşak, daha az gürültülüydü. Davul sesinden ziyade sert bir rüzgâr gibiydi.

Yedi grifon –tam bir sürü– ilerideki açıklığa kondu ve bir Tairn'e bir Sgaeyl'e bakarak ilerlerken heybetli kafalarını sağa sola çevirdiler. Grifonlar Xaden'dan yaklaşık bir karış daha uzundu ve ay ışığında renklerini pek seçemesem de jilet gibi keskin gagalarını olduğum yerden gayet iyi görebiliyordum.

"*Lütfen bana onları tanıdığını söyle*," dedim Xaden'a, kalbim küt küt atarak. Derimin altında güç yükselerek etrafımdaki havayı doldurdu.

"*Tanıyorum. Bir dakika içinde sen de tanıyacaksın*," diye cevap verdi, sanki köşe başındaki bir meyhanede arkadaşlarla buluşuyormuşuz gibi.

Tairn hem onlara bir tehdit hem de bana bir iyilik olarak başını eğdi ve gelenlerin geri kalanını görmemi sağladı.

Yarı kartal yarı aslan olan grifonlar yaklaşık yirmi adım ötede duruyorlardı ve havacılarından üçü, çiftleri her an uçmaya hazır bir şekilde kenarlarda bırakarak grifonlardan indiler.

Birbirimize duyduğumuz güven aralık buzu kadar ince, kırılgandı. Tek bir yanlış adım ölümcül sonuçlar doğurabilirdi.

Üçlü, diz boyundaki dağ otlarının arasından Xaden'a doğru yürürken ortadakini hemen tanıdım. Gölde karşımıza çıkan, sonra da Resson'da bizimle savaşan deneyimli kadındı bu. Yüzü biraz daha yorgundu ve boynunun yan tarafında, üniformasının içinde kaybolan yeni bir yara izi vardı ama bu kesinlikle oydu.

Fakat solundaki adam aynı değildi. Kadının daha önceki kilolu arkadaşına göre biraz daha kısa boylu, biraz daha inceydi ve Xaden'ın yanında durup bana yönelttikten sonra hızla kaçırdığı bakışlarında kötülük yoktu.

Gölde kadının yanında olan adamın saldırıda ölüp ölmediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Kadın, Xaden'dan yaklaşık on adım ötede durarak, "Riorson," diye seslendi.

"Syrena," diye karşılık verdi Xaden, iki çantayı kaldırıp önüne koyarak. Mesaj açıktı; onları istiyorlarsa Tairn ve Sgaeyl'e yaklaşacaklardı.

Syrena iç geçirdi ve diğerlerine ilerlemelerini işaret etti.

Syrena'nın sağında yürüyen genç kadının kıyafeti, diğerlerinden daha soluk bir kahverengi tonundaydı. Benim yaşlarımda görünüyordu ve Syrena'ya akrabası olabilecek kadar benziyordu;

kuzen olabilirlerdi... hatta belki kardeş. Düz burunları, dolgun dudakları, ince bedenleri ve açık tenleriyle tezat oluşturan simsiyah saçları birbirinin aynıydı ancak genç olanınki basit bir örgü yapılmış, omzunun üzerinden sarkıyordu. Gözleri biraz daha büyüktü ve elmacık kemikleri Syrena'nınkilerden biraz daha çıkıktı. Normalde bir kralın sarayında ya da Calldyr tiyatrolarında sahne alacak türden bir güzelliği vardı.

Göğsüm sıkıştı. Xaden'a bakışı hiç de masum değildi. O bakışta apaçık bir özlem, gözümü kırpıştırmama neden olan bir açlık vardı. Sanki bir çölde ilerliyormuş da Xaden bir vahaymış gibi.

Benim hissettiklerimi hissediyor gibi görünüyordu.

Xaden'a ulaştıklarında Syrena, "Samara'ya yapılan talihsiz saldırıyı atlattığını görmek güzel," dedi.

"O saldırının nereden çıktığını açıklamak ister misin?" Xaden'ın ses tonu pek de dostane değildi. "Çünkü grifonlarınızdan biri beni az kalsın öldürüyordu. Doğu Kanadı'nda bir sağaltıcı olmasaydı, sizden biri olabileceğini düşünerek tereddüt ettiğim için bir kolumu kaybetmiş olacaktım." Diğer kadına bir bakış attı. "Aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum ama bir daha olursa tereddüt etmem."

Eyerde öne doğru eğildim ama pek bir faydası olmadı. Burada, yüz ifadesini sadece tahmin edebildiğim bir yerde olmak işkence gibiydi. Parmak uçlarımda enerji çatırdadı ama hiç kıpırdamadan durdum ve kendimi bu teslimatın plana göre gitmemesi ihtimaline hazırladım.

"Her sürüyü kontrol edemem, Riorson," diye karşılık verdi Syrena. "Ve emirlere uymak zorunda olan diğer komuta zincirindeki sürüleri de suçlamayacağım. Sizin sağlayabileceğinizden daha fazla silaha ihtiyacımız var. O karakolda yüz havacıyı silahlandırmaya yetecek kadar hançer var..."

"Onlar bizim *koruma duvarlarımıza* güç veriyor." İki yanında duran ellerini yumruk yaptı.

"*Bizim* koruma duvarlarımız mı? Ne zamandan beri kendini Navarreli olarak görüyorsun? En azından sizin koruma duvarlarınız var, Xaden," diye itiraz etti sağdaki kız.

"Şimdilik." Xaden bir an için ona baktı, sonra Syrena'ya döndü.

O ses tonu. Adını söyleme şekli... Kesinlikle birbirlerini tanıyorlardı.

"Saldırılar durmalı, Syrena," diye devam etti Xaden. "Senin emir komuta zincirinde olsun ya da olmasın, havacıların karakollardan hançer çaldığını ya da herhangi bir Navarre koruma duvarının havacıların hırsızlığı yüzünden zayıfladığını duyduğum an sana gelen sevkiyatları keseceğim."

Bu tehdit karşısında derin bir nefes aldım.

"Bizi ölüme mahkûm edeceksin." Kadın omuzlarını dikleştirdi.

"Veninlerle Basgiath'taki kuluçka alanları arasında duran tek kordonu yıkarsanız asıl siz hepimizi ölüme mahkûm edersiniz," dedim. "Silah yapabildiğimiz tek demir atölyesi orada ve o bölgede onları bir yüzyıl boyunca beslemeye yetecek kadar ham büyü var. Durdurulamaz olurlar."

Bütün kafalar bana döndü.

"*Dikkat çekiyorsun.*" Tairn havacılara hırladı, onlar da hemen bakışlarını kaçırdılar.

"*Burada sessizce oturacağımı hiç söylemedim.*"

Syrena bakışlarını Tairn'den kaçırarak, "Riorson'ın yüzü yüzüne yapışmamış hâldeyken seni görmek güzel, Sorrengail," dedi. Akıllı kadın. "Yine de seni o devasa ejderhanın sırtında tuttuğuna göre bize hâlâ tam olarak güvenmiyordur diye tahmin ediyorum."

Xaden sessizliğini korudu.

"Resson'dan sağ çıkmana sevindim," diye gülümseyerek karşılık verdim. Yüzümü göremiyordu tabii.

Ama genç havacı görüyordu. Şaşkınlıkla bana bakıyordu ve... kahretsin, sanırım gözlerini kötülük dolu, rahatsız edici bir ifadeyle kısmıştı.

Xaden'a, "*Soyadım bile yanındakinin dostluğunu kazandırmıyor*," dedim.

"*Boş ver onu.*"

Syrena, "Senin ve kullandığın o inanılmaz yıldırımın sayesinde başardık," dedi.

Başını sağa çevirip dişlerini gösteren Tairn'in boğazından bir hırıltı daha yükseldi.

Syrena genç havacıyı şöyle bir süzdükten sonra yüzünü buruşturdu. "Bir ejderhaya bakmaman gerektiğini biliyorsun, Cat!"

Cat. Beni ölçüp biçen kedi gibi bakışlara ne de uygun bir isimdi.

Kadın, kelimeleri zar zor seçebileceğim kadar alçak sesle, "Ejderhaya bakmıyordum," diye cevap verdi. Ama sert bakışlarını Xaden'a çevirdi. "Güzel kızmış, hakkını vermeliyim."

Bu da neydi şimdi?

"Yapma," diye cevap verdi Xaden. Syrena'ya hitap ettiğinde sesinde buz gibi bir sakinlik vardı. "Sorrengail haklı. Koruma duvarlarımızı yıkarsanız kuluçka alanlarının enerjisini emmelerini engelleyecek hiçbir şey kalmaz. Bırakın yenmeyi, onlarla çatışmak bile imkânsız olur."

"Yani siz *bizim* sivillerimizi kurtarabilecek silahın arkasında korunurken bizim ölmemizi mi tercih ediyorsunuz?" diye sordu adam sanki hava durumundan bahseder gibi.

"Evet." Xaden omuzlarını silkti.

Kaşlarımı öyle bir kaldırdım ki neredeyse saç çizgime değecekti.

"Bu bir savaş," diye devam etti Xaden. "Savaşlarda insanlar ölür. Yani eğer benimkiler yerine seninkilerin ölmesini tercih edip etmeyeceğimi soruyorsan cevabım tabii ki evet. Herkesi kurtarabileceğimizi düşünmek aptallık olur. Kurtaramayız."

Kapalı kapılar ardında tanıdığım adamın dünyanın geri kalanının tanıdığı adam olmadığını hatırlatan bu söz karşısında keskin bir nefes aldım. Bu duyguyu ilk kez ifade etmemişti. Basgiath'ta kendilerini kurtarmak için çabalamayan damgalılar için de aynı şeyi hissediyordu.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ bir pisliksin." Cat kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Biz de binicilerimizi Veninler yüzünden kaybettik," diye karşılık verdi Xaden. "Sizinle birlikte savaşıyoruz. Ama hareketimizin ya da sivillerimizin güvenliğini sizinkiler için feda etmeyeceğim. Eğer bu beni bir pislik yapıyorsa öyle olsun. Biz de koruma duvarlarımızın arkasında oturmuyoruz. Hem karanlık güce hükmedenler hem de Navarre kaçınılmaz olarak peşimize düştüğünde, ki düşecekler, hazırlıklı olmak amacıyla size Basgiath'tan silah getirmek ve bu silahları sağlamaya devam etmek için kendi demir atölyemizi tamamlamaya çalışarak kendi hayatımı, değer verdiğim insanların hayatlarını riske atıyorum."

"Demir atölyesini tamamlamak mı?" Cat bana doğru bir bakış daha attı. "Vikont Tecarus bu ifadeye şiddetle karşı çıkacaktır. Lumineri elde etmek için bir değil iki şansınız oldu ve iki seferde de istediği şeyi ona vermediniz."

"Söz konusu bile olamaz," dedi Xaden sertçe.

"Tüm krallığımızın bu canavarların eline düşmesine izin mi vereceksin? Peki ne için?" diye sordu Cat, başını Xaden'a doğru eğerek. "Abayı yaktığın için mi? Lütfen. Seni, öyle olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum."

Syrena, "Cat!" diye uyardı.

Midem kasıldı. "*Neden bahsediyor bu?*" Ne kadar gülünç olsa da sanırım... *benden* bahsediyordu. Bir Poromiel vikontuyla ne işim olabilirdi ki benim?

"*Önemli bir şeyden değil.*" Xaden'ın sesi hiç de rahatlatıcı değildi.

Tairn kıkırtıya benzeyen o sesi çıkardı.

"*Bunu daha sonra konuşacağız,*" diye uyardım Xaden'ı, bu meseleyi de sonu gelmeyen listeye ekleyerek.

"Onunla ilgili hiçbir şey bilmiyorsun." Xaden, Cat'e bakarak başını iki yana salladıktan sonra Syrena'ya döndü. "Demir atölyesi en büyük önceliğimiz. Bir luminer bulur bulmaz faaliyete geçecek ve size tam tedarik sağlayabileceğiz. Başlamak için ihtiyacımız olan malzemenin geri kalanı elimizde ve sen sadece bu kadarını bileceksin çünkü haklısın, Syrena. Sana güvenmiyorum. O zamana kadar, bu çantalarda yirmi üç hançer var." Ayaklarının dibindeki çantaları işaret etti.

"Yirmi üç mü?" diye sordu Syrena kaşlarını kaldırarak.

"Biri bana lazım." Sözlerinde ya da ses tonunda özür yoktu. "İster al ister alma. Her iki durumda da Garrick bir sonraki sevkiyatınızın belirlenen yere teslim edilmesini sağlayacak." Onlara bakmaya devam ederek geri çekildi. "*Sevkiyat yeri Athebyne'in yakınlarında. Bunu senden saklamıyorum, sadece sürüsünün geri kalanının önünde tekrarlamak istemedim.*"

"*Dürüstlüğün için teşekkürler.*" Bu şaşırtıcı ve rahatlatıcıydı.

Syrena, "Sınırınıza ulaşmalarına bir yıl ya var ya yoktur," dedi.

Brennan'ın bundan çok daha az zamanımız olduğunu düşündüğünü hatırlayınca midem bulandı. Basgiath'a döner dönmez koruma duvarları konusunda daha derin bir araştırma yapmam gerekiyordu.

"Onlarla sizin aranızda duran tek şey biziz. Bunu biliyorsunuz, değil mi? Yoksa hâlâ geçen yıl olduğu gibi 'sorgulanırsak diye bize fazla bir şey söylemeyin' bahanesinin arkasına mı saklanıyorsunuz?"

"Biliyoruz," diye yanıt verdi Xaden. "Hazır olacağız."

Syrena başıyla onayladı. "Karakollara yönelik saldırıları azaltmak için elimden geleni yapacağım ama bize destek verdiğinizi açıkça söylemediğiniz sürece bu, güçlerimizden hayaletlere

inanmalarını istemek gibi bir şey olur. Size benim güvendiğim kadar güvenmiyorlar."

"Onları nasıl durduracağın senin bileceğin iş. Ben söylediğimde ciddiydim." Xaden başını yana eğdi. "Koruma duvarlarımızı yıkmaya gelirseniz ölümünüzü izlerim."

Onların kendi koruma duvarlarını inşa etmelerini sağlamalıydık. En mantıklı yol buydu.

Sgaeyl buhar püskürttüğünde erkek havacı irkildi, sonra iki çantayı alıp döndü ve birini Syrena'ya vererek sürünün geri kalanına doğru yürümeye başladı.

Syrena Xaden'a, "Teşekkür ederim," dedi, sonra bana baktı. "Ejderhana onun hâlâ gördüğüm en korkunç şey olduğunu söyle, Sorrengail."

"Söylerdim ama bu onun egosunu daha da şişirmekten başka bir şeye yaramaz," diye cevap verdim ve Xaden binmek için Sgaeyl'in ön bacağına doğru koşarken eyere yerleştim. "Hayatta kal, Syrena. Senden hoşlanmaya başlıyorum."

Bana gülümsedikten sonra diğer havacıya döndü. "Gidelim, Catriona."

Catriona. Cat.

Midemdeki kasılmanın nedeni Tairn'in hızla gece göğüne yükselmesi değil, Bodhi'nin haftalar önce söylediklerini hatırlamamdı.

Onun birini bu kadar umursadığını hiç görmedim, buna Catriona da dâhil.

Tanrılar aşkına. Catriona'nın ona bakışında sadece özlem yoktu, anılar da vardı.

İzinsiz devamsızlık yaptığı tespit edilen öğrenciler, görüldükleri yerde idam edilmedikleri takdirde komuta zinciri tarafından askeri mahkemeye çıkarılacaklardır.

-BİRİNCİ BÖLÜM, DÖRDÜNCÜ MADDE
BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ DAVRANIŞ KURALLARI

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Yanaklarımı donduran buz gibi hava eşliğinde Tairn güçlü kanat çırpışlarıyla sınıra doğru uçarken gözlüğümü indirdim. "*Geçen yılki gibi gereksiz çıkarımlar yapmaktan kaçınmak için soruyorum, o senin eski sevgilin, değil mi?*" dedim Xaden'a, zihinsel sesimin hissettiğimden çok daha kararlı çıkmasını umarak.

"*Sen nasıl... Neyse boş ver, bunun bir önemi yok. Evet.*" Sanki kelimelerini büyük bir özenle seçiyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "*Seninle tanışmadan önce ayrılmıştık.*"

Bu benim için o kadar da önemli olmamalıydı. Benim de eski sevgililerim vardı. Zaten cinsel ya da romantik geçmişimizi de hiç konuşmamıştık, değil mi? Elbette benim eskilerimin ikisi de... öyle görünen bir grifon havacısı değildi ama yine de... Bu çirkin ve saçma duyguyu hissetmem için mantıklı bir neden yoktu.

Kahretsin. Neydi bu şimdi? Kıskançlık mı? Endişe mi? Güvensizlik mi?

"*Üçü de,*" diye yanıt verdi Tairn, son derece rahatsız olmuş bir hâlde. "*Hatırlatırım ki o kadını tek bir ejderha bile seçmedi. Sen iki tanesi tarafından seçildin. Topla kendini.*"

Ölçütü akıllıcaydı ama hissettiklerimle pek ilgisi yoktu.

"*Ama bir noktada Xaden onu seçmiş.*" Tairn dağın yüzeyine yanaşıp tırmanmaya devam ederken ben sağ tarafa doğru eğildim.

"*Ve sen de bir noktada yulaf lapasının tatmin edici bir yemek olduğunu düşünmüştün, ta ki dişlerin çıkıp dünyanın geri kalanının seni bekleyen yiyeceklerle dolu olduğunu öğrenene kadar. Şimdi bu düşünce tarzına bir son ver. Seni güçlü göstermiyor.*"

Onun için söylemesi kolaydı.

Uçuşun geri kalanında sessiz kaldım ve Navarre'ın koruma duvarlarını geçtikten sonra biraz daha rahat nefes aldım. Sonra suçluluk duygusu içime bir taş gibi oturdu. Biz kalkanlarımızın ardında güvendeydik ama az önce silahlandırdığımız sürü aynı rahatlıkla uykuya dalmayacaktı.

Sahaya vardığımızda kemerimi çözdükten sonra Tairn'in ön bacağından kayarak indim.

"*Sabah gitmeye hazır ol,*" diye emretti Tairn. "*Belki çabucak dönmek, aniden ayrıldığın için alacağın kaçınılmaz cezayı hafifletir.*"

Çünkü kimse ejderhaları cezalandırmazdı.

"*Bundan şüpheliyim ama deneyebiliriz.*" Tairn Sgaeyl'le birlikte, kuyrukları ritmik bir şekilde sallanarak uzaklaşırken uçuş gözlüğümü kaldırdım. Bu küçük bir şeydi ama beni gülümsetmeye yetmişti.

Xaden yaklaştı, sonra kolunu belime dolayıp beni sert göğsüne çekerek başparmağı ve işaret parmağıyla çenemi yukarı kaldırdı. Göz göze geldiğimizde kaşlarının arasında endişe çizgileri belirdiğini gördüm. "Birlikte son birkaç saatimizi Cat hakkında konuşarak mı geçireceğiz?"

"Hayır." Kollarımı boynuna doladım. "Tabii sen bu süreyi eski sevgililerim hakkında konuşarak geçirmek istiyorsan o başka."

Dudaklarıma baktı. "Daha önceki iki numaralı seçeneğimizi, yani yatak odama gidip zamanımızı akıllıca kullanmayı tercih ederim."

"Sağlam bir plan," diye kabul ettim, bu öneri vücudumun ısınmasına yetmişti. "*Ama Vikont Tecarus hakkında konuşmamız gerekecek.*"

"Siktir." Bakışlarını kaçırdı. "Yani, eski sevgililerimiz hakkında konuşmayı tercih ederdim." Bakışları tekrar bana döndü. "Senin eski sevgililerin kimler? Onları tanıyor muyum?"

"*Tecarus.*" Bir kaşımı kaldırdım. "Şimdi. Sırlarını korumak istediğini biliyorum ama kararlarımı etkileyecekse bana bilgi vereceğini söylemiştin ve olan bitenin benimle ilgili olduğuna dair içimi kemiren bir şüphe var." Ona dokunma isteğime karşı koyamadığım için parmaklarımı boynunun yan tarafında gezdirdim. "*O yüzden sana* soruyorum*: Tecarus, luminer –demir atölyesini tamamlayabilecek tek alet– karşılığında senin vermek istemediğin neyi istiyor?*"

Belimi sıkıca kavrayıp beni daha da yakınına çekti. "*Silahlar ve özel bir ordu dışında mı?*" Duraksadı, gözlerinde yaşanan bir mücadelenin ardından iç geçirdi. "*Sen yüzyılı aşkın bir süredir yıldırıma hükmeden ilk kişisin. Seni güce hükmederken görürse onu Aretia'ya götürmemize izin vereceğine yemin ediyor.*"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Bu epey kolay görünüyor."

"Kolay değil. İlk anlaşmamız, lumineri almamıza değil, sadece kullanmamıza izin vereceğini öğrendiğimde bozuldu, ki bu da Cordyn'e ejderha yerleştirmek anlamına gelirdi. İkincisi, seni görmekten fazlasını yapmayacağından emin olamıyorum. Değerli şeyleri toplaması ve onları kendi iradeleri dışında elinde tutmasıyla tanınır." Başparmağıyla alt dudağımı okşayarak arzuyla ürpermeme neden oldu. "Bunu riske atmayacağım. Seni riske atmayacağım."

"Bu senin alacağın bir risk gibi görünmüyor," dedim usulca. O luminere ihtiyacı vardı ama koruma duvarları kurmayı başarabilirsem bu bize biraz zaman kazandırırdı.

"Sana Aretia'dayken söylemiştim, sensiz yaşamaktansa bu savaşı kaybetmeyi tercih ederim." Parmaklarıyla çenemi okşadı, sonra elini indirdi.

"Bunu söylerken ciddi olduğunu düşünmemiştim." Göğsümdeki ağrı neredeyse patlama noktasına gelmişti. Bu adamı delidolu kalbimin her atışıyla seviyordum, bütün bu sır saklama işini bırakıp onu tanımama izin verirse bu kalp onun olacaktı.

"Bir noktada bana tekrar güvenmek zorundasın." Dudakları gerildi. "*Cordyn'e gitmek tartışmaya açık bir konu değil. Brennan zaten farklı şartlar için pazarlık yapıyor.*"

"Ama ben buradayım. Beni her şeyden koruyamazsın..." Omzumdaki derin kına, sırf onun uçuş ceketini giydiğim için orada olan kına koyduğu ağırlığa doğru baktım. "Nedir o?" Ama zaten biliyordum. Kabzasındaki alaşım ay ışığında yanıp sönerek kının içinde kayboldu.

"Ne olursa olsun kendini savunabilmeni istiyorum. Kötü rüyalar gören tek kişi sen değilsin."

Dudaklarım aralandı. "Xaden," diye fısıldayarak ellerimi yüzüne doğru kaldırıp avuçlarımı kirli sakalına sürdüm. "Ben yıldırıma hükmediyorum. Veninlere karşı hiçbir zaman savunmasız değilim."

"Bunu saklı tutmak zorundasın elbette." Sesi sertleşmişti. "En rahat ulaştığın yerine daha derin bir kın dik."

Başımla onayladım. Şu anda, dışa dönük olmadığı ve insanlar nereye bakacaklarını bilmedikleri sürece kimsenin onu fark etme ihtimali yoktu.

"Konuşmamız gereken başka bir şey var mı?" diye sordu.

Yüzümü buruşturdum.

"Zolya Savaşı'nın Savaş Brifingi'nde sızdırılmış olması ve Markham'ın bunu propaganda olarak göstermesinin dışında mı?" Dudağımı büktüm.

Bu sefer ağzı açık bakakaldı.

"Ya da Nolon'un, Jack Barlowe'un hayatını kurtarmak için aylarını harcadığı gerçeğinin?" Kollarından kurtuldum ve dış siperlerinde yanan meşaleler olan karakola doğru yürümeye başladık. "Ah, bir de Varrish, Dain mühür gücünü üzerimde kullanmayı reddettikten sonra, sorgu sırasında omzumu yumruklayarak yerinden çıkardı."

Xaden durdu.

"Merak etme," dedim omzumun üzerinden, onu peşimden gelmesi için çekiştirerek. "Kaçtık. Ejderhalarımızla ve mühür güçlerimizle olan bağlantılarımızı körelten şu yeni iksiri üzerimizde kullanmayı denediler ama kara navigasyonunda da içirdiklerinden nasıl koktuğunu hatırladım, o yüzden içmedik."

"Mühür gücünü engelleyen iksir mi?" Sesi yükseldi.

"Sorun değil. O sıvıyı elime geçirebilirsem muhtemelen bir panzehir de bulabilirim." Ona baktım. "*Ya da Brennan bulabilir.*"

Bakışları sertleşti. "Hani iletişim üzerinde çalışıyorduk biz?"

"Bilgi için sana sorular sordurabilirim." Alaycı bir gülümsemeyle yüzüne baktım. "Dain'in bana müsabaka için meydan okuduğundan bahsetmiş miydim?" Annem hakkında bana söylediği o saçma şeyi kesinlikle sormayacaktım. Dain benim kafamı meşgul etmeyi hak etmiyordu. "Kahretsin, muhtemelen sana Aaric'ten de bahsetmeliyim."

Xaden iç geçirdi. "İkinci seçenek buraya kadarmış."

Tairn ve ben ertesi gün öğleden sonra Basgiath'taki uçuş sahasına inerken içimi garip bir umut kaplamıştı. Bu belki de en sonunda Xaden'la birbirimize bedenlerimizin ötesinde gerçekten, dürüstçe güvendiğimizi hissettiğim içindi. Bana tam erişim izni vermese bile.

Vücudu bana göre kesinlikle bir ödüldü. Birinci Kanat'taki üçüncü sınıflar manevra yaparken onlardan kaçınmak için sa-

hanın kenarında Tairn'den indiğim sırada uçmak dışında bir sebepten ötürü hoş bir ağrı çekiyordum.

Kahretsin, inmeden önce hançeri çantama koymalıydım. Ejderhalar ve binicileri *her yerdeydi.*

Tairn, "*Bu kadar ejderha varken Varrish ve Aetos'un senin dönüşünden haberdar olduklarından hiç şüphem yok,*" diye beni uyardı.

"Cezamı çekeceğim," diye karşılık verdim, çenesindeki koyu pulları kaşıyarak. "Su içmen gerek. Uçuş yüzünden susuz kaldın."

"*Kalkışımız senden çok benim hatamdı. Cezamı senin çekmene izin veremem.*"

"Kibarlık yapmayı bırak. Bu rahatsız edici." Pullarını bir kez daha okşadım ve çantamı omzuma iyice yerleştirdim. "*Birkaç hafta oldu. Sence Andarna yakın zamanda uyanır mı?*" Onu özlemiştim.

"*Bunu bilmek mümkün değil,*" dedi hızla. Fazla hızlı söylemişti.

Alnım şüpheyle kırıştı. "Bana söylemediğin bir şey mi var?"

"*Her ergen, vücudunun ihtiyaç duyduğu süre boyunca uyur. Görünüşe bakılırsa onun çoğundan daha fazla uykuya ihtiyacı var.*"

Dahası son birkaç haftaya kadar ne zaman sıkıntıda olsam uyanmıştı. Siktir. "*Endişelenmeli miyim?*"

"*Endişelenmen hiçbir şeyi değiştirmez. Yaşlılar tarafından korunuyor ve güven içinde uyuyor.*"

Hımm. "*Cezam ölüm ya da ağır bir şey içerirse sana haber veririm.*"

"*Sürekli seninle birlikte olduğum için bunu zaten bilirim,*" diye homurdandı. "*Yirmi bir yaşındaki insanların beceriksizliğine tanıklık etmek zorunda kalıyorum.*"

"*Bunu daha az garip hâle getirmek için çabalayacağım.*"

"*Bunu yapabilseydin çoktan yapmış olurdun diye düşünüyorum.*"

Ben önünden geçip İmtihan'ın yanındaki merdivene yönelene kadar bekledi, sonra arkamda kanatlarını çırparak havalandı.

Merdivenden inerken sol tarafa bakmaktan kendimi alamadım. Takımım, biz sorgulama talimindeyken Trysten'ın hayatına mal olan ölümcül engelli parkurda alıştırma yapıyordu.

Aaric ve Visia çoktan en tepeye ulaşmışlardı –bunda şaşılacak bir şey yoktu– ama diğerleri zorlanıyordu. Henüz isimlerini öğrenememiştim ama şimdiden ikisini kaybetmiştik.

Sloane alt dudağını ısırarak mavi-siyah saçlı bir kızın dördüncü etaptaki dönen kütüğün üzerinde debelenişini izliyordu... ve kız düştü. Yüreğim ağzıma geldi ama kız, parkur boyunca uzanan dikey iplerden birine tutunmayı başardı.

Yanından geçerken Sloane'a, "Orayı koşarak geç," dedim. "Tereddüt edersen düşersin."

"Yardımına ihtiyacım olduğunu söylemedim," diye mırıldandı.

Durma zahmetine girmeden omzumun üzerinden, "Abin geçen yıl İmtihan armasını kazanmıştı," dedim. "Kimse senden onun yerini doldurmanı beklemiyor ama ölmemeye çalış, olur mu?" Yardım etmeme izin vermeyecekti, verse de zaten onu bundan kurtaramazdım. Ya başaracak ya da başaramayacaktı.

Kahretsin, kendimi *Xaden* gibi hissediyordum.

"Önderleri kızdırdın, Sorrengail," dedi Emetterio ben yaklaşırken; yeni tıraş edilmiş ve yağlanmış kafası güneşte parlıyordu.

"Elimde olan bir şey değildi," dedim sessizce, onun yanında duraklayarak.

Bana yan yan baktı. "Benim gözde öğrencim yoktur. Burada öyle bir şey yapmak aptallık olur."

"Not edildi."

"Ama eğer olsaydı." İşaret parmağını bana doğru kaldırdı. "Ki öyle bir şey olduğunu söylemiyorum. Ama *eğer* olsaydı, o gözde öğrenciye efsanevi savaş ejderhasıyla olan bozulmaz bağını mümkün olduğunca kuvvetle vurgulamasını ama izinsiz ayrılmak söz konusu olduğunda zihinsel kalkanlarını güçlendirmenin belki de onu böyle aceleci bir karardan kurtarabileceğinden kesinlikle bahsetmemesini önerirdim." Kara kaşlarını kaldırarak

bana baktı. "Ama aynı zamanda başka bir gözde öğrencimin –eğer öyle bir şey olsaydı– bunun tekrarlanmaması için sana daha güçlü kalkan teknikleri öğretmesini de isterdim." Bakışları teğmen rütbesi anlamına gelen tek bir gümüş çizginin bulunduğu yakama yöneldi.

"Ne demek istediğinizi anladım." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Beni önemsediğiniz için teşekkür ederim, Profesör Emetterio."

"Seni önemsediğimi hiç söylemedim." Dikkatini Sloane'un dördüncü etaba geçtiği İmtihan'a verdi.

"Doğru. Tabii ki önemsemiyorsunuz." Bölüğe giden kayalık yolda ilerlerken sırıttım, sonra da yaklaşan cezamın korkusunu yenmeye çalıştım. Varrish beni öldürmeye kalkarsa savaşacaktım. Bana işkence etmek isterse bununla başa çıkacaktım. Belki de doğruca Panchek'e gitmeliydim.

İmtihan antrenmanı sırası gelen başka bir takım önümden geçerken yol kalabalıklaştı ve hançeri çantama koyma stresini bir kenara bıraktım. Bu hızla gidersem kimse alaşım saplı hançeri görmeden odama varacaktım.

İkinci sınıf katına ulaştığımda, nasıl teslim olacağıma dair yaklaşık bir düzine farklı senaryoyu gözden geçirmiştim.

Profesör Kaori ana koridorda bana doğru yürürken kitabından başını kaldırdı, kaşları çatıktı, ona el sallayıp takımımın odalarının bulunduğu küçük koridora döndüm.

Döner dönmez de durdum, kalbim iki atımlık bir süre boyunca durdu sanki.

"İşte orada." Varrish'in yılışık sesi ensemdeki tüyleri diken diken ederken o ve iki adamı duvardan uzaklaşarak bana doğru yürümeye başladılar. "Biz de seni bekliyorduk, Sorrengail."

"Uçuşun ardından duş aldıktan sonra yargılama için teslim olacaktım." Çok yakındım. Kapımın ardındaki güvenliğe çok yaklaşmıştım.

"Demek izinsiz gittiğinin farkındasın," dedi Varrish. Gülümsemesi hiç de güven verici değildi. Üçlü benim kapımın ve koridorun karşısındaki Rhiannon'ın kapısının önünden geçti, sonra solumdaki Sawyer'ın ve sağımdaki Ridoc'ın kapısına yaklaştı.

"Elbette." Başımla onayladım.

Rhiannon'ın kapısı sessizce açıldı ve başını dışarı uzatınca gözleri fal taşı gibi açıldı.

Onu uyarmak için başımı hafifçe iki yana salladım, başıyla onaylayıp içeri girdi ve kapısını neredeyse tamamen kapadı. Güzel. Takım liderim olarak beni savunmaya çalışmasını ve bu yüzden onu da cezama dâhil etmelerini istemiyordum.

"Çanta," diye emretti Varrish.

Of. Siktir. En azından hançeri oraya saklamamışım. Yaptığım hata hayatımı kurtarabilirdi.

Nora elini uzattı, ben de çantamı omzumdan indirip ona verdim.

"Kendi üniformanı giymeye zahmet edemedin mi?" Varrish Xaden'ın yakamdaki rütbesine bakıyordu. "Görevli bir subayı taklit etmenin Kodeks'e aykırı olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Nora çantamı taş zemine boşaltırken tarih kitabımın cildini kırdı. *Ah.* "Bakın, burada bir tane daha var." Bodhi'nin ceketini Varrish'e uzattı.

"Galiba koleksiyon yapıyorsun?" Varrish bana bakmadan ceketi aldı. Gözleri diğer iki biniciyle birlikte çantadaydı.

Xaden'ın ceketini alacaktı. Lanet olsun, bunun olacağını biliyordum. Panik boğazımda düğümlendi ve bir an nefes alamadım. Rhi'ye baktım, araladığı kapıdan onunla göz göze geldim.

Başını sessizce yana eğdi ve ben de omzumdaki kında duran hançere dikkatle baktım, sonra da Rhi'ye bakıp kaşlarımı kaldırdım.

"Sadece kitaplar, birkaç uçuş gözlüğü ve ceket," dedi Nora.

"Onun olmayan bir ceket," diye düzeltti Varrish. "Tıpkı üzerindeki gibi."

Rhiannon'ın kapısı gıcırdadı ama diğerleri ona bakmadan önce kapıyı kapatmayı başardı.

Siktir. Siktir. *Siktir.* Tek başımaydım. Hançerin ne olduğunu anlarsa bu beni suçlamaya yeter de artardı bile, o bilmese dahi Markham bilirdi zaten. Ama daha kötüsü, Xaden'ı da bu işe bulaştırırdı. Onun ihanet ettiğinden şüphelenirlerse tüm damgalıları öldürürlerdi.

Varrish, "Giydiğini de kontrol edin," diye emretti. "Ne de olsa kurallara uygun değil."

"Özür dilerim," dedi arkamdan yaklaşan Profesör Kaori. "Az önce... yardımcılarınıza ya da onlara her ne diyorsanız, bir öğrenciyi soymalarını emrettiğinizi mi duydum?"

"Bu bir *ceket.* Üçüncü Bölüm, Madde Yedi'yi ihlal ediyor; buna göre bir subayın kimliğine bürünmek..." diye konuşmaya başladı Varrish.

"Aslında Madde İki," diye araya girdim, kollarımı göğsümde kavuşturarak. Omzum beklediğimden çok daha esnekti ama oraya bakarak hançere dikkat çekecek kadar aptal değildim. "Ve o maddede bir subayın kimliğine bürünmenin cezalandırılabilir bir suç olduğu yazıyor, birinin uçuş ceketini giymenin değil. Gördüğünüz gibi ne kimsenin yaka kartını takıyorum ne de olmadığım biri olduğumu iddia ediyorum."

"Doğru söylüyor, Komutan Yardımcısı." Kaori kitabını kolunun altına sıkıştırdı. "Ne zamandan beri öğrencilerin çantalarını arıyoruz?"

"Komutan yardımcılığı görevini devraldığımdan beri." Varrish başını kaldırıp sırtını dikleştirdi. "Bu seni ilgilendirmiyor, Kaori."

"Yine de burada duracağım," diye karşılık verdi Kaori. "Güç her zaman kontrol altında tutulmalı, sizce de öyle değil mi, Binbaşı Varrish?"

"Beni bu öğrenci söz konusu olduğunda gücümü kötüye kullanmakla mı suçluyorsunuz, *Albay* Kaori?" Varrish bize doğru bir adım attı ama önünde çantam vardı.

"Ah, hayır." Kaori başını iki yana salladı. "Bence genel olarak gücünüzü kötüye kullanıyorsunuz."

Yüzümü ifadesiz tutmak için vücudumdaki tüm kasları kullanıyordum. Varrish gözlerini Kaori'ye dikti, sonra bana döndü. "O uçuş ceketini alacağım." Elini uzattı.

Parmaklarımın titrememesi için dua ederek düğmeleri çözdüm ve ceketi verdim.

Varrish her bir cebi tek tek araştırdı.

Tairn'i uyarmama gerek yoktu, onun sessiz varlığını zihnimin bir köşesinde hissedebiliyordum.

"Hımm." Kaori bana doğru eğildi ve başını eğerek bakışlarını üniformamın üzerinde gezdirdi. "İsim etiketinde açıkça Sorrengail yazıyor ve burada da iki takım arması var. Bana kimseyi taklit ediyormuş gibi gelmedi."

"O..." Varrish'in yüzü, ceketten bir şey çıkmadığı için kararmıştı. "Kampüsten izinsiz ayrıldığı için hâlâ askeri mahkemede yargılanacak..."

"Ah." Kaori başını salladı. "Şimdi anlaşıldı. Bu öğleden sonra Panchek'le konuşmadınız sanırım. Sorrengail'in açıkça ejderhasının seçimi olan bir şey yüzünden cezalandırılmaması için uzman görüşümü bildirdim. Onun çok güçlü, çok endişeli, kesinlikle *eşli* ejderhası. Panchek de aynı fikirde olduğunu söyledi. Tüm suçlamalardan aklandı."

"Efendim?" Varrish, Xaden'ın ceketini Bodhi'ninkinin üzerine attı ve yardımcıları ayağa kalktılar.

Kaori sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi, "Hadi ama," dedi. "Tairn kadar güçlü bir ejderhanın söz konusu olduğunu şimdilik bir kenara bırakalım, subay olarak biz bile bu konuda zorlanırken ikinci sınıftan birinin ejderhasının baskın duygularından kendini korumasını bekleyemeyiz."

Varrish her zamanki yılışık kayıtsızlığını kaybederek, "Belki siz zorlanıyor olabilirsiniz," diye tersledi onu. "Bazı-

larımız ejderhalarımızın kaprislerine boyun eğmez. Aslında *onları* etkileriz."

"Bu kesinlikle üzerinde düşünmeye değer bir teori." Kaori gelmeyen bir cevabı bekliyormuş gibi duraksadı. "Tuhaf. Bu, köprüden sonra o bağ kurmuş biniciler takımını ateşe veren Solas'ı etkilediğiniz anlamına mı geliyor?"

Varrish ikimize baktı. "Burada işimiz bitti."

Üçlü, eşyalarımı karıştırmaktan vazgeçip Profesör Kaori'nin yanından geçerek gitti.

Kaori onlar gidene kadar bekledikten sonra usulca, "Düşman ediniyorsun, Sorrengail," dedi.

"Bunu benim yaptığımdan emin değilim, Profesör," dedim ona dürüstçe, yere çöküp eşyalarımı çantama geri koyarken. "Onun buraya zaten bana düşman olarak geldiğine eminim."

"Hımm." Ayağa kalkarken beni izledi. "Sen yine de dikkatli ol." Bana temkinli bir bakış attıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

Ceketi ellerimin arasına alıp sıktım ve son derece *boş* bir kın buldum.

Tanrılar aşkına.

Rhiannon, "Buraya gel!" diye fısıldadı. Yanına gittiğimde beni odasına çekip kapıyı arkamdan çarparak kapadı.

Ridoc ve Sawyer pencerede oturdukları yerden kalkıp fizik kitaplarını kapadılar ve birbirlerine bakıp bize doğru yürüdüler.

"Senin de yakalanmanı istemedim..." Rhi hançeri ucundan tutarak havaya kaldırınca sustum. "*Siktir!*" Ağzım açık kaldı, sonra şaşkın bir gülümsemeyle ona baktım. "Onu duvardan geçirmişsin! Bunu henüz yapamadığını sanıyordum!"

"Yapamıyorum!" diye karşılık verdi. "Yani yapamıyordum. Şu âna kadar yapamıyordum. Bana attığın bakış yüzünden bu elimdeki şey her neyse seni öldürme ihtimali olduğunu düşünene kadar."

"Muhteşemsin!" Çocuklara baktım. "Öyle, değil mi?"

"Bu kadar mühür gücü muhabbeti yeter!" Rhiannon'ın sesi gerginlikle yükselmişti. "Nedir bu? Ve neden bunu bulmamaları gerekiyordu?"

"Ah. Doğru." Öne doğru bir adım attığımda bana hançeri uzattı. Aklımdan binlerce olasılık geçiyordu, hepsi de farklı derecelerde doğruydu. Ama ona, onlara yalan söylemekten bıkmıştım. Özellikle de saldırılar arttıkça onları habersiz bırakmak zarardan başka bir şey vermezken. "Hançer."

Tanrılar aşkına, umarım Xaden bunun için beni affederdi.

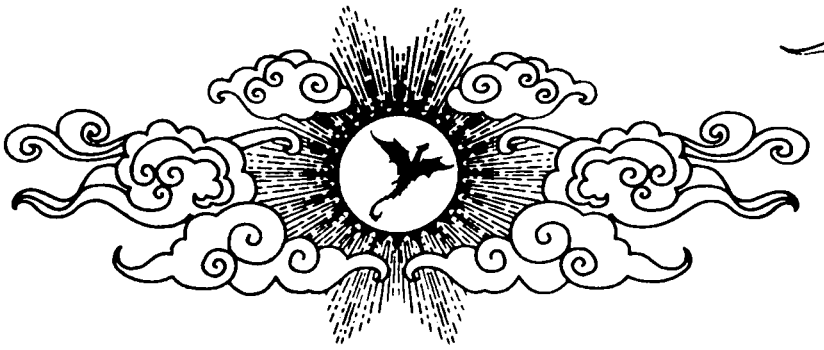
Rhi benim en yakın arkadaşımdı ve az önce sadece benim değil, bu akademideki tüm damgalıların hayatını kurtarmıştı. Benden daha iyi bir açıklamayı hak ediyordu. Gerçeği hak ediyordu. Hepsi hak ediyordu.

"Violet?" dedi yalvarır gibi bir sesle.

Boğazımdaki yumruyu yutkunup yüzüne baktım. "Venin-leri öldürmek için."

İstila durumu dışında, Biniciler Bölüğü'ne sadece binicilerin ve görevli kâtiplerin girmesine izin verilir. Piyade, hatta şifacı olarak daversiz girmek, hızlı bir ölüme yürümek DEMEKTİR.

-ÜÇÜNCÜ BÖLÜM, MADDE İKİ
BASGIATH SAVAŞ AKADEMİSİ DAVRANIŞ KURALLARI

OTUZUNCU BÖLÜM

Onlara her şeyi anlattım.

Savaş Oyunları için Xaden'la birlikte takımımızdan ayrılma kararını verdiğim andan bıçaklandıktan sonra Tairn'in sırtından düştüğüm saniyeye kadar geçen her ânı. Ama iş nasıl ve nerede uyandığımı anlatmaya gelince dilim tutuldu sanki. Bunu yapamadım.

Onlara güvenmediğim için değil, bu benim sırrım olmadığı ve bunu yapmak Xaden'a... ve Brennan'a ihanet etmek anlamına geldiği için. Aretia'daki herkesin hayatını riske atardı.

Bu yüzden onlara Resson'dan sonra olan *neredeyse* her şeyi anlattım. Andarna, suikast girişimleri, hançerler, dostane sürüler, Jesinia'nın bana gizlice koruma duvarlarıyla ilgili gizli kitaplar vermesi, hatta Navarre'ın Veninleri nasıl tuzağa düşüreceğini bildiği teorisi... onlar bana şaşkınlıktan dehşete uzanan çeşitli ifadelerle bakarken geri kalanı da dudaklarımdan bir kelime tufanı hâlinde döküldü.

Yatağında oturmuş, tavana bakan Rhi kendi kendine konuşur gibi, "Ben haklıydım. Deigh grifonlar tarafından öldürülmedi," dedi.

"Deigh grifonlar tarafından öldürülmedi." Başımı yavaşça iki yana sallayıp yanına oturdum.

"Ve sen onun –Riorson'ın– senin için yalan söylemesine izin verdin." Sawyer kollarını göğsünde kavuşturdu.

Başımla onayladım, beni kınamalarını, bağırmalarını, odadan atmalarını, arkadaşlığımızı bitirmelerini beklediğimden midem kasılmıştı.

"Peki ejderhaların bildiğinden emin misin?" Ridoc başını yana eğdi ve sanki Aotrom'la konuşmuş gibi gözlerini yavaşça açtı. "Ejderhalar *biliyor*."

"Feirge de biliyor." Rhi yatağının kenarını sıkı sıkı kavradı. "Bildiğim için çok şaşırdı. Senin bilmene de."

"Tairn, Gökkube'nin bölündüğünü söylüyor. Bazı ejderhalar harekete geçmek istiyor, bazılarıysa istemiyormuş. Gökkubbe resmî bir tavır almadan ejderhaların hiçbiri binicilerine bilmedikleri bir şeyi söyleyerek onları tehlikeye atmak istemiyor."

"Bu sırada insanlar koruma duvarlarının ötesinde ölüyor. *Propaganda* dedikleri tüm o duyurular aslında gerçek." Ridoc pencereyle kapı arasında volta atıyordu.

"Evet." Başımla onayladım.

"Bu kadar büyük bir yalanı sürdüremezler," dedi Ridoc, elini yeni tıraş edilmiş saçlarında gezdirerek. "Bu imkânsız."

"İmkânsız değil." Sawyer, Rhiannon'ın masasına yaslandı. "Luceras'ta yaşarken, kıyı boyunca aldığımız tek haberin, kâtiplerin resmî duyuru olarak yayımladıkları şeyler olduğuna sizi temin ederim. Markham'ın hangi haberlerin yayımlanıp hangilerinin yayımlanmayacağını seçmesi kadar kolay bu. Ada krallıklarından gelen ticaret gemilerine bile açık değiliz."

Ridoc başını iki yana salladı. "Peki, o zaman Wabern... Onlara ne diyordunuz?"

"Wyvern mi?" dedi Rhiannon.

"Tamam. Eğer o ejderha büyüklüğündeki canavarların hepsini öldürdüyseniz cesetleri nerede peki? Bütün bir ölüm alanını

saklayamazlar ve Resson, Athebyne'e uçan birinin onları görebileceği kadar yakın. Liam uzak görüş gücü olan tek binici değildi."

"Onları yaktılar," dedi Rhiannon sessizce, düşünceli düşünceli uzaklara bakarak. "Savaş Brifingi'ne gelen devriye raporları ticaret merkezinin kilometreler boyunca yanmış olduğunu ve üç aylık ticaret için yeni bir yer bulmamız gerektiğini söylüyordu."

"Ne kadar zamanımız var?" Ridoc volta atmayı bıraktı. "O şeyler sınıra ulaşana kadar."

"Bazıları bir yıl diyor, bazıları daha az. Çok daha az." Rhi'ye döndüm. "Aileni oradan göndermelisin. Sınırdan ne kadar uzakta olurlarsa o kadar iyi."

Kaşlarını kaldırdı. "Annemle babama hayatları boyunca çalıştıkları işi bırakmalarını söylememi ve kız kardeşimle ailesini nedenini bile söylemeden yerlerinden etmemi mi istiyorsun?"

"Denemek zorundasın," diye fısıldadım. "Sana daha önce söyleyemediğim için çok özür dilerim." Suçluluk duygusu beni tek lokmada yutacaktı sanki. "Gerçek şu ki hâlâ her şeyi bilmiyorsun. Sana söyleyemeyeceğim şeyler var, en azından sen Dain'i zihninden uzak tutabilecek hâle gelene kadar. Bunun kulağa saçmalık gibi geldiğini biliyorum çünkü son birkaç aydır size yalan söylüyorum. Ve bana kızmak, benden nefret etmek ya da nasıl hissetmek istiyorsanız öyle hissetmek en doğal hakkınız..." Elimde olmadan acı bir kahkaha attım. "Çünkü tam da bu yüzden Xaden'a bu kadar kızgınım." Cümlemi fısıltıyla bitirdim.

"Dur." Rhiannon derin, titrek bir nefes aldı ve bana baktı. "Sana kızgın değilim."

Şaşkınlıkla geri çekildim.

"Ben biraz kızgınım," diye mırıldandı Ridoc.

Sawyer, Ridoc'a ters ters bakarak, "Ben şaşırdım ama kızmadım," diye ekledi.

"Sana kızgın değilim, Vi," diye tekrar etti Rhiannon, gözlerime bakmaya devam ederek. "Sadece bunları bana söyleye-

bileceğini hissettiremediğim için üzüldüm. Bana daha önce güvenmediğin için hayal kırıklığına uğrayıp sinirlendim mi? Kesinlikle evet ama bunun senin için ne kadar ağır olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Ama kızgın olmalısın." Sırayla hepsine bakarken gözlerim yanmaya başladı ve boğazıma bir kaya parçası oturdu. "Hepiniz kızgın *olmalısınız.*"

Rhiannon kaşlarını kaldırdı. "Yani ancak bana söylemediğin için seni haşlarsam istediğim gibi hissetmeye hakkım var, öyle mi? Bunun adil olduğundan emin değilim."

Nefes al. Nefes almak zorundaydım ama boğazımdaki kaya parçası artık bir dağa dönüşmüştü sanki. "Seni hak etmiyorum." Benim açık yalanıma verdiği tepki, Xaden'ı paramparça etme isteğimden farklı olamazdı, olmamalıydı. "Hiçbirinizi hak etmiyorum."

Rhi beni kendine çekip sarıldı ve çenesini omzuma koydu. "Tüm bunları bilmek beni hedef hâline getirse bile daha beni hiç tanımıyorken köprüde kendi hayatını riske atmış ve botunu benimle paylaşmıştın. Şimdi en yakın arkadaşım olduğun için seninle bu riske ortak olmayacağımı nasıl düşünürsün?"

Rhi'ye sıkı sıkı sarılırken onun bilmesinin –hepsinin bilmesinin– verdiği mutlak rahatlama ve yaptığım tek şeyin onları tehlikeye atmak olmasından duyduğum buz gibi korku arasında gidip geliyordum.

"Biz kaçmayız." Sawyer yanımıza geldi ve omzumu tutup hafifçe sıktı.

Ridoc da yavaşça yanımıza gelip elini sırtımın üst kısmına koydu. "Dördümüz bir arada kalacağız. Anlaşmamız bu. Ne olursa olsun mezuniyete ulaşacağız."

"Mezun olacak bir Basgiath kalırsa tabii," dedi Sawyer.

"Bir sorum var." Rhiannon geri çekildiğinde diğerleri ellerini indirdiler. "Sadece birkaç ayımız kaldıysa şimdi ne yapacağız?" Gözlerinde korku yoktu, sadece çelik gibi bir kararlılık vardı.

"Herkese söylemek zorundayız, değil mi? Sınıra gelip insanların hayatını emmelerine izin veremeyiz."

Sorun çözmek Rhiannon'ın işiydi. Resson'dan sonra Basgiath'a döndüğümden beri ilk kez kendimi o kadar da yalnız hissetmiyordum. Mesafesini korumak Xaden için işe yarıyor olabilirdi ama benim arkadaşlarıma ihtiyacım vardı.

"Bunu yapamayız. Savaşmak için tamamen hazırlanana kadar olmaz. Gerçeği yaymaya fırsat bulamadan hepimizi öldürürler, tıpkı Tyrrendor İsyanı sırasında yaptıkları gibi."

"Riorson ve damgalılar Kıta'nın kaderini ellerinde tutarken bizim parmaklarımızı bile oynatmadan oturmamızı bekleyemezsin." Sawyer burnunun kemerini sıktı.

"Sawyer haklı." Rhiannon başıyla onayladı. "Eğer insanları kurtarmanın yolunun ikinci bir koruma duvarı inşa etmek olduğunu düşünüyorsan o zaman bunu yapalım. Damgalıları silah kaçakçılığıyla baş başa bırakıp araştırmanıza yardım etmeye odaklanalım."

Ridoc alaşım saplı hançeri eline alıp incelerken, "Sağlam plan," diye onayladı.

"Sizler gerçekten de zamanınızı koruma duvarlarıyla ilgili düzinelerce gizli kitabı okuyarak geçirmeye gönüllü müsünüz?" Kaşlarımı kaldırarak onlara baktım.

"Eğer bu, Arşiv'de vakit geçireceğimiz anlamına geliyorsa ben varım." Sawyer hevesle başını salladı.

"Hepimiz asıl amacını biliyoruz, dostum." Ridoc sırıtıp onun sırtına vurdu.

Göğsümde bir umut kıvılcımı alevlendi. Dört kat daha hızlı, dört kat daha fazla kitap okuyabilecektik. "Bir yerlerde İlk Altı'nın ilk koruma duvarlarını nasıl yarattığına dair bir kayıt olmalı. Jesinia araştırıyor ama tüm gizli kitaplara erişimi yok ve benim okuduğum her şey de ya çeviri sırasında düzenlenmiş ya da sansürlenmiş, buna ilk kâtiplerin anlattıkları da dâhil.

Sanki tarihimizi değiştirdiklerinde bilgiyi de saklamışlar. ki bence bu yaklaşık dört yüz yıl önce oldu."

"Yani dört yüz yıldan daha eski bir kitap arıyoruz." Rhiannon düşünürken parmaklarıyla dizinde ritim tutuyordu. "Herhangi bir elden geçip çevrilmemiş ve değiştirilmemiş bir kitap."

"Kesinlikle. Jesinia bana zaten koruma duvarı örme müfredatıyla ilgili ulaşabildiği en eski kitabı verdi ama sadece geniş-letmeyi anlatıyor, yaratmayı değil." İç geçirdim ve omuzlarım düştü. "İhtiyacımız olan asıl şey birincil bir kaynak ama İlk Altı'nın Basgiath'ı kurduktan sonra oturup kitap yazdıklarından pek emin değilim. Muhtemelen biraz meşgullerdi."

"Kişisel günlük tutamayacak kadar meşgul değillermiş." Ridoc hançerin kabzasını avucunun ortasına yerleştirip dengede tutmaya çalıştı.

Hepimiz başımızı ona çevirirken kalbim duracak sandım.

"Ne?" dedi Rhiannon.

"Günlük tutmuşlar," dedi omuz silkerek, bıçağı dik tutmaya çalışarak etrafta yürüyordu. "En azından iki tanesi. Savaş..." Ona baktığımızı fark edince hızla hançeri sapından tuttu. "Bir dakika. arşivler hakkında senin bilmediğin bir şey mi biliyorum ben?" Sırıtmaya başladı. "Biliyorum, değil mi?"

"Ridoc..." diye uyardı Rhiannon, ona hiç karşılaşmak istemediğim bir bakış atarak.

"Doğru. Affedersin." Ridoc hançeri masanın üzerine koyup yanma oturdu. "Lyra ve Warrick'in günlükleri burada. En azından annenin ofisindeki gizli bir deftere göre buradalar."

"Annemin ofisinde mi?" Ağzım açık kaldı.

"Defter, günlükler değil." Omuzlarını silkti. "Takımlar Savaşı sırasında çalacak bir şeyler ararken deftere göz gezdirmiştim ve günlüklerin alt katlardaki bir kasada olduğu yazıyordu ama sen Arşiv'in kapalı olduğunu söylemiştin, sonra da haritayı önerdin..."

"Alt katta kasa falan yok." Başımı iki yana salladım.

"Senin bildiğin kadarıyla," diye itiraz etti.

Şaşkınlıkla yüzüne baktım. "Bırakın alt katta bir mahzen olmasını, Jesinia o kitaplar bu binanın herhangi bir yerinde olsaydı bilirdi." Babam bana söylerdi... değil mi?

Ridoc alaycı alaycı gülümsedi. "Doğru. Çünkü kâtipler Navarre tarihinin en büyük sırrını ikinci sınıfların erişimine izin vererek bunca yıl güvende tuttular."

Sawyer, "İyi bir noktaya değindi," dedi.

Bu doğruydu. "Ondan bir bakmasını isteyeceğim." Arkadaşlarıma güvenmiş olsaydım bunu haftalar önce öğrenmiş olacağımı fark ettim. "Ama bu kasadan haberimin bile olmaması o kitapların gizli olmaktan da öte bir durumu olduğunu gösterir. Onları almak kesinlikle öldürülmemize neden olabilir."

Ridoc gözlerini devirdi. "Ah, güzel. Ben de buraların ne zaman tekrar tehlikeli olmaya başlayacağını merak ediyordum."

Jesinia alt kattaki kasa hakkında hiçbir şey bilmiyordu, o yüzden o araştırmaya devam ederken geri kalanımız da onun bize verdiği koruma duvarı inşa etme ve İlk Altı hakkındaki tüm kitapları okuduk. Araştırma dört koldan yapıldığında çok daha hızlı ilerliyordu. Ve itiraf etmeliyim ki tıpkı eskisi gibi odamda arkadaşlarımla ders çalışmak çok güzeldi.

Ama cevapları bulamadık. Andarna da uyumaya devam ediyordu, ki bu artık kuşku uyandırmaya başlamıştı. Tairn'in nazikçe endişelenmememi söylemesi beni daha çok tetikliyor, deli gibi endişelenmeme neden oluyordu.

Xaden'a keşfimizden –ya da keşfedemediğimiz şeyden– bahsetme fırsatım olmamıştı. Ertesi cumartesi, takımımız piyadelerle, bu kez Birinci Kanat'la birlikte başka bir kara navigasyonu tatbikatına çıktı ve iki günümü Basgiath yakınlarındaki dağların sarp arazisinde dolaşarak ve *herkese* iyi davranarak fıtratına ters

hareket eden Jack Barlowe'dan ne pahasına olursa olsun uzak durarak geçirdim.

Onu birinci sınıflara minderde ders verirken gördüğümüzde Rhiannon, "Sanki Malek'le tanışmış ve iyi bir adam olarak geri dönmeye karar vermiş gibi," diye yorum yaptı. "Ama yine de ona güvenmiyorum."

"Ben de güvenmiyorum." Profesörlerin hepsi artık onu seviyor gibi görünüyordu.

Ertesi hafta, Andarna hâlâ uyuyordu ve Sawyer birden fazla koruma taşı yaratıldığını doğrulayan üç yüz yıllık bir metin bulmuştu.

Cumartesi günü, sadece Xaden operasyon odasında görevde değildi, aynı zamanda Mira da ziyaretimin büyük bir kısmında devriye gezdi ve bir sonraki hafta sonu, takımımız Parchille Ormanı'na, sararan yaprakların ortasında erzaksız bırakıldı ve çıkış yolunu yürüyerek bulmamız söylendi.

Mesaj alınmıştır. Tairn ve Sgaeyl reddedilmiyordu ama Xaden ve ben sadece kurallara göre oynadığımızda birbirimizi görebiliyorduk, Varrish de çok fazla kuralı çiğnediğimize karar vermişti.

Bir sonraki hafta sonu, Shedrick Ormanı'nda Üçüncü Kanat'a karşı bir kovalamaca operasyonuna katılmazsam takımımın sıfır alması ve Xaden için Samara'ya uçmak arasında seçim yapmak zorunda kaldım.

Bu, Mira'nın geçen yıl Tairn'le bağ kurduğumu öğrendiğinde öngördüğü senaryonun ta kendisiydi; eğitimim, takımım ve Xaden'la Sgaeyl arasında seçim yapmak zorunda kalıyordum işte. Tairn, ben kendimi hırpalamadan seçimini yaptı.

Kaldık ama ertesi gün Harman geldiğinde Tairn perişan hâldeydi ve onu suçlayamazdım. Eş bağım olmayabilirdi ama Xaden'la beş dakika konuşmak için kendi kolumu çiğneyecek hâle gelmiştim. Ona söylemem gereken hiçbir şey mektuba yazılamazdı.

Rhiannon, Dördüncü Kanat birinci sınıf öğrencileriyle yeni bağ kurdukları ejderhalarının beklediği alanın karşısındaki yamaçta yanımıza gelerek, "Bizim Harman'da olduğundan daha gergin görünüyorsun," dedi.

"Sloane'u henüz görmedim ve yakında nöbeti devralmak için gitmem gerekiyor." Yeni doğmuş bebeği kolik olmuş bir anne gibi gergin gergin ileri geri sallanıyordum. *Onun yanında olursan tapınağa gitmek için zaman yaratacağım*, diye savaş tanrıçası Dunne'a söz vermiştim.

"Başaracak." Imogen'ın kavuşturduğu kollarındaki gerginlik bana kendini söylediği kadar emin hissetmediğini gösteriyordu. Gece antrenmanlarımızdaki ekstra tekrarlara ek olarak ona sırrımızı açıkladığımı söylemek zorunda kaldığımdan beri bana biraz soğuk davranıyordu ve o da Quinn'e söylemek zorunda kalmıştı.

Quinn de Rhiannon gibi bunu zarafet ve kararlılıkla karşılamıştı.

Xaden ona söylediğimde çılgına dönecekti ama bunu cumartesi günü buraya geldiğinde düşünürdüm. Tabii birbirimizi görmemize gerçekten izin verirlerse.

"Alev Bölümü'nün tamamı güçlü görünüyor. Bodhi gurur duyuyor olmalı," dedi Quinn umutlu bir gülümsemeyle.

"Visia bir Kahverengi Hançerkuyruk'la bağ kurmuş," dedi Rhi, başıyla birinci sınıf öğrencisinin ejderhasının önünde durduğu yeri işaret ederek. "Avalynn, Lynx ve Baylor da başarmış. Ama Aaric ya da Mischa'yı göremiyorum." Bana baktı. "Sürekli tırnaklarını yiyen şu kız."

"Ah. Doğru." Suçluluk duygusu boğazıma yumru gibi oturdu, yutkundum ama gitmedi. Ben birinci sınıflar hakkında herhangi bir şey öğrenmekten kaçınırken Rhi'nin böyle bir lüksü yoktu.

Kanat sesleri tekrar havayı doldururken hepimiz sağa baktık, gün batımında gökyüzünün değişen renkleriyle kontrast oluşturan safir renkli pullarıyla bir Mavi Tokmakkuyruk yaklaşıyordu ve çok *güzeldi*.

Tairn, "*Biz her zaman daha güzel görünen tür olmuşuzdur.*" dedi.

"Andarna?" Ona her gün soruyordum, bugün ise iki kez sormuştum.

"*Hâlâ uyuyor.*"

"*Bu doğal olamaz.*" Yamaçta kıpırdandım.

"*Beklenenden... daha uzun sürdü.*"

"*Sürekli bunu söylüyorsun. Gökkubbe'yi topladın.*" Konuyu değiştirip omzumun üzerinden ejderhalarla kaplı dağa baktım ve Tairn'in yukarıdaki sırtta, ihtiyarlar olduğunu tahmin ettiğim ejderhalardan biraz daha aşağıda olduğunu gördüm. "*Bu gece bir şey konuşmayı planlıyor musunuz?*" Gökkubbe iş birliği yapmayı kabul etmedikçe hiçbir ilerleme kaydedemezdik.

"*Öyle olsaydı bile sana söyleyemezdim.*"

Annem de dâhil tüm liderlerin oturup olanları izlediği kürsünün hemen önündeki alana inen mavi ejderhaya bakarak iç geçirdim ve "Tahmin etmiştim," dedim.

Aaric Mavi Tokmakkuyruk'tan, bana Xaden ve Liam'ı hatırlatan bir rahatlıkla, bunu sanki yıllardır yapıyormuş gibi inerken Rhiannon, "Vay canına," diye mırıldandı. Ejderhasının adını kaydettirirken başını eğip annem onu tanımadan geri dönmeyi başarınca gülümsedim.

"İşte orada." Rhiannon sahanın diğer ucunu işaret ediyordu.

Çilek renginde orta boy bir kırmızı ejderha uçarak yaklaştı ve sahanın ortasına inerek hançerkuyruğunu arkasına doğru savurdu.

"Bir Kırmızı Hançerkuyruk," diye fısıldadım. Sloane omzunu tutarak beceriksizce ondan inerken bedenime bir rahatlama yayıldı. "Tıpkı abisi gibi."

Sloane Visia'ya sıkıca sarıldığında gülümsedim. Arkadaşları olmasına, onların da bizimki kadar sıkı bir yıl geçirme şansı olmasına seviniyordum.

"Senden nefret ettiği için ondan nefret etmemek çok zor." Rhiannon iç geçirdi. "Ama hayatta kalmasına sevindim."

"Beni sevmesi gerekmiyor." Omuzlarımı silktim. "Sadece yaşaması gerekiyor."

"Takım Lideri Matthias?" Üçüncü Kanat'tan gri ulak amblemi taşıyan siyah çantalı bir binici yaklaştı.

"Benim." Rhi öne doğru bir adım attı, sonra da ulağın elinden katlanmış parşömeni aldı. "Teşekkür ederim." Adam uzaklaşınca Rhi balmumu mührü kırarak mektubu açtı. Bakışları bana yöneldi ve Ridoc da eğilirken sesini alçalttı. "Jesinia on beş dakika içinde Arşiv'in kapısında buluşmamızı istiyor. Elinde istediğimiz bir kitap varmış." Şifre cümlemizi yavaşça okurken gözleri heyecanla irileşmişti.

Keskin bir nefes aldım, sırıtırken kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. "Kasayı buldu," diye fısıldadım. "Ama bir sonraki nöbet bende ve Harman bitmek üzere. Senin de takım liderliği görevin var."

Ridoc sessizce, "Senin nöbetini ben alırım," dedi.

"Varrish'e bu hafta sonu Xaden'ı görmemem için bir sebep mi verelim? Hayatta olmaz." Başımı iki yana salladım.

"O zaman Jesinia'yla ben buluşurum." Mektuba doğru uzandığında Rhi parşömeni ona verdi. "Sawyer bizi burada idare edebilir."

Hepimiz aynı fikirdeydik ve yeni bağ kurmuş ejderhaların uçuş yolundan uzak durarak Ridoc'la birlikte bölüğe doğru ilerledik.

Avluya girdiğimizde, "Hangi kuleyi gözetleyeceğiz?" diye sordu. "Yatakhane mi?"

"Akademik." Hiç bitmeyen ateşin yandığı kuleyi işaret ettim.

"Ah. Ateş çukuru. Tören sona erdikten sonra orada yoğun bir gece yaşanacak." Omzumu dürttü. "Onunla görüştükten hemen sonra yukarı geleceğim. Ve senin nöbetinden sonra Harman kutlamasına katılalım derim." Başını yana eğdi. "Yani, en

azından ben kutlama yapıyor olacağım. Ne yazık ki sen artık kendini Riorson'la kutlama yapmakla sınırlıyorsun."

"Gidip tüm sorularımızın cevaplanıp cevaplanmadığını öğren." Güldüm ve akademik kanadın kapılarını iterek açtığımda yollarımız ayrılmış oldu. En üst kata çıkan geniş sarmal merdiveni tırmanırken bina ürkütücü bir sessizlik içindeydi. Düşünüyordum da burada geçirdiğim bunca zaman boyunca akademik binada hiç yalnız kalmamıştım. Etrafta hep birileri olurdu. Her basamakta kalp atışlarım hızlandı ama geçen yıl Aurelie için yaptığım yolculuktaki kadar yorgun hissetmiyordum.

Düz tepeli kulenin kapısını açmamla ortadaki demir fıçıdan yükselen alevlerin sıcaklığı ânında etrafımı sardı.

"Violet?" Eya gülümsedi ve fıçının diğer tarafındaki kalın taş duvarın üstünden atladı. "Benden sonra senin olduğunu fark etmemiştim."

"Benden önce senin nöbet tuttuğunu da ben fark etmemiştim. Nasılsın?" Varilin etrafından dolanırken ertesi gün kaç öğrencinin eşyalarının Malek'e sunulacağını düşünmemeye çalıştım.

"İyi..." Gözleri fal taşı gibi açılarak arkama baktı ve ben de dönüp hemen kalçamdan bir hançer çıkararak onun yanına geçtim. Piyade mavisi giysiler içindeki dört yetişkin asker kapıdan içeri dalmış, kısa kılıçlarını savurarak bize doğru geliyordu. Midem kasıldı. Kesinlikle kaybolmuş gibi görünmüyorlardı.

Eya baltasını çıkarıp sapını kavrayarak, "Piyadelerin Biniciler Bölüğü'ne girmesine izin yoktur!" diye bağırdı.

"Buraya özel izinle geldik," diye tersledi sağdaki.

"Ve ileteceğimiz özel mesaj için de iyi para aldık." Bu uğursuz cümle soldaki en uzun boylu olandan gelmişti, varilin diğer tarafında birbirlerinden uzaklaştılar ve her iki yandan da üzerimize saldırmak için ikiye ayrıldılar.

Dört suikastçıya karşı ikimizdik. Çıkış onların tarafındaydı, biz de ateş, duvar ve dört kat boşluğun arasında sıkışıp

kalmıştık. *Durum hiç iyi değildi.* Onlar da bunun farkındaydı, özellikle de ortadakilerden birinin yavaşça gülümsemesinden anlaşılıyordu; kılıcını kaldırırken ateşin ışığı yüzeyinde parladı.

Lanet olsun. Ne geçen yıl ne de bu son birkaç ay boyunca hayatta kalmak için verdiğim onca mücadeleyi akademik kanadın tepesinde ölmek için vermemiştim.

"*Hepsini öldür,*" diye emretti Tairn.

Eya, "Solu al," diye mırıldandı.

Başımla onaylayıp bir hançeri daha kınından çıkardım. "Dur tahmin edeyim." Bize doğru yavaş ve koordineli adımlar atarlarken Eya'yla sırt sırta duracak şekilde döndük. "Sırlar, onları saklayan insanlarla birlikte mi ölür?"

Soldaki şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Düşündüğün kadar orijinal değil." Hızla ona iki hançer savurarak gırtlağına ve kalbine isabet ettirdim. İlk saldırganım lanet olası bir ağaç gibi yere yıkılıp hançerlerimin daha da derine saplanmasına neden olurken Eya arkamda bağırarak kendi tarafındaki ikisine saldırdı.

Arkamda kılıçlar çarpıştı ve ben iki hançer daha kaparken yüksek alevlerin arkasında kalan saldırganımı gözden kaybettim. Kahretsin, kahretsin, *kahretsin.* Neredeydi...

Ateşin yüzüme doğru püskürmesiyle hemen sola doğru atladım; taş zeminde kayan ve ölüleri uyandıracak kadar yüksek bir gürültüyle duvara çarpan varilden kıl payı kurtulmuştum. Düştüğümde omzum darbe aldı. Öldürdüğüm askerin irileşmiş gözlerini görmezden gelip kendimi dizlerimin üzerine çökmeye zorlarken yüzümü buruşturdum.

"*Geliyorum!*" diye bağırdı Tairn.

Eya haykırdığında omzumun üzerinden geriye bakma hatasını yaptım ve askerlerden birinin kılıcını Eya'nın göğsünün ortasından çekip çıkardığını gördüm.

Kan. Çok fazla *kan* vardı. Kaburgalarını tutarken deri kıvrafetinin üzerinden kanlar akıyordu. Dizlerinin üzerine düşmesini dehşet içinde izledim.

"Eya!" diye bağırdım. Tökezleyerek ayağa kalktım ama varil aramızda alev alev yanarken ona ulaşamıyordum. Hançerlerimin kenarlarını tutarak ileri atıldım, sonra ikisini de Eya'nın öldüremediği suikastçıya fırlatıp göğsüne sapladım.

Geriye kalan tek kişiyle yüzleşmek için döndüğümde iki tane daha hançer çıkarmıştım ama onları fırlatacak zamanım olmadı. Eya'nın ölümünü kullanarak mesafeyi kapamıştı. Belimi kavradığı gibi üç hızlı adımda kulenin kenarına varırken nefes nefese debelensem de elinden kurtulamadım.

Hayır! Kollarını kestim ama yaralarına rağmen beni bırakmadı. Karnına sert bir tekme attığımda sendeledi ve bir sonraki tekmeyle beni serbest bıraktı. Momentum yüzünden geriye savruldum. Kulenin kenarına doğru kayarken hançerlerim mazgallı siperlerini sıyırdı. Ayaklarımı çırptıysam da havadan başka bir şeye değmiyordum.

Hızlı. Her şey çırpınmaktan başka bir şey yapamayacağım kadar hızlı oluyordu.

İçgüdülerim beni ele geçirdi ve hançerleri bırakarak ellerimi açıp mazgallı siperlerin kenarlarına uzandım. Tutunmak için çabalarken geriye doğru uçtum, derim kayaya sürtünerek beni yavaşlattıysa da botlarımın uçları kulenin kenarına çarptı... sonra kaymaya devam etti.

Ama bu darbe düşüş açımı değiştirmeye yetmişti ve karnımı kulenin kenarına çarpmamla soluğum kesildi.

Ağırlığım beni aşağı çekerken tırnaklarımla tutunmaya çabalayıp taş duvarın yarıklarında ayaklarımı koyacak yerler aradım.

Bunu yaşıyor olamazdım ama yaşıyordum işte.

"Kişisel algılama," dedi asker, bir metre genişliğindeki duvarda sürünerek ilerlerken.

Nefes almak için çabaladım ve ilk tam nefes alışımda öksürdüm. Aşağıda ayaklarımı koyacak bir yer olmalıydı. Olmalıydı. Böyle ölemezdim.

Ayaklarım bir girinti, bir çıkıntı arıyordu ve çıkıntıları hissedebiliyordum ama ağırlığımı taşıyacak kadar sağlam bir şey yoktu.

"Sadece para için," diye fısıldadı dizlerinin üzerindeki adam ve ellerime uzandı.

Tanrılar aşkına, o beni...

"Hayır!" Damarlarıma güç doldu ama bu kadar yakındaki birine yıldırım atamazdım.

"Sadece para," diye tekrar etti ve ellerimi taştan kaldırdı.

Xaden. Sgaeyl. Tairn. Bu *hepimizi* öldürecekti.

Asker ellerimi bıraktı.

Çığlık attım, sesim o kadar tizdi ki boğazımı yırtıyordu; kayıyordum, yerçekimi beni aşağı çekerken ön kollarım sıyrılıyordu, kulenin tepesi gözden kayboldu ama parmaklarım kenardaki küçük çıkıntıyı buldu... ve tutundum.

Ayaklarım çırpınırken kalbim küt küt atıyordu.

Ayaklarımın tutunacağı bir yer yoktu.

Neredeyse hiç tutunacak yer yoktu ve orada öylece sallanırken omuzlarım ağrımaya başlamıştı.

"Bırak," diye ısrar etti asker, tekrar sürünerek ilerlerken. "Göz açıp kapayıncaya kadar her şey bitmiş olacak..." Gözleri irileşti, boğazını ve ucu çenesinin birkaç santim altından çıkmış olan hançeri tutmaya çalışarak hırıldamaya başladı.

Biri omurgasına bir bıçak saplamıştı.

Herkes çoğu binicilik öğrencisinin ejderha ateşiyle öldüğünü düşünür
Doğruyu söylemek gerekirse bizi öldüren genellikle yerçekimidir

-BRENNAN'IN DEFTERİ, SAYFA KIRK YEDİ

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Asker geriye doğru çekildikten sonra öne, başımın üzerinden karanlığın içine doğru düşerek gözden kaybolurken ben kayarak çok değerli bir santimi daha kaybettim.

Bu Eya'nın işi olmalıydı. O olmalıydı. Belki de yarası o kadar kötü...

Tepemde sarı saçlar ve buz mavisi gözler belirdi ve suikastçının bedeni düşerken kalbim durma noktasına geldi. Jack Barlowe.

"Sorrengail?" Öne doğru atılıp bileklerimi kurtulması imkânız bir şekilde kavradı.

"*Çok üzgünüm,*" dedim Tairn'e ve kendimi o son düşüşe hazırladım.

"Seni yakaladım!" diye bağırdı Jack, bileklerimi sıkıca tutup benimle birlikte kendini geriye doğru çekerek kulenin kenarına kadar sürükledi.

Kaburgalarım taşa çarptığında Jack bir elimi bıraktı, sonra deri kıyafetimi tutup çekti ve beni kulenin surlarına doğru kaldırdı.

Zaman kaybetmeden güvenli bir yere doğru süründüm. Botlarım kulenin zeminine basar basmaz Jack birkaç adım geri

çekildi, göğsü hızla inip kalkıyordu; sağ tarafta ateş yanmaya devam ederken sol tarafa düşen cesetten kaçınarak bana yer açtı.

"Sen az önce beni mi kurtardın?" Ellerim yanlarımdaydı, onları hançerlerime yakın tutarak geri geri gittim.

"Sen olduğunu bilmiyordum," diye itiraf etti, kulenin duvarına yaslanıp soluklanmaya çalışarak. "Ama evet."

"Düşmeme izin verebilirdin ama sen beni yukarı çektin," dedim, kendi kendimi ikna etmeye çalışıyormuşum gibi.

Duvarı işaret ederek, "Dediğini yapabilelim diye oraya geri tırmanmak ister misin?" diye sordu.

"Hayır!"

Tepemizden kanat sesleri geldi ve Tairn süzülerek geçerken ikimiz de yukarı baktık. Çok geç kalmış olacaktı ve ikimiz de bunu biliyorduk. Vücudumda dolaşan rahatlama sadece bana ait değildi; ona da aitti.

"Bak." Jack başını iki yana salladı ve Eya'nın cansız bedenine baktı. "Birinci Kanat'ın yatakhane nöbetçisiydim ve çığlıkları duyunca koştum. Ve... şey... biniciler piyadelerin elinde ölmez."

"Seni ben öldürdüm. Beni kuleden atmaya hakkın vardı." Her seferinde bir elimi arkama götürüp iki hançerimi alıyor, yavaşça kınına sokuyor ve kendimi olabilecek her şeye hazırlıyordum.

"Evet." Elini kısa sarı saçlarının arasından geçirdi. "O ölüm benim için ikinci bir şanstı. Malek'le yüzleşene kadar gerçekte kim olduğunu bilemezsin. O yüzden ben de sana ikinci bir şans verdim. Ödeştik." Başını bir kez onaylarcasına salladıktan sonra uzaklaştı ve kuleye girerek gözden kayboldu.

Kulenin kenarında yavaşça ilerleyip öldürdüğüm ilk suikastçının cesedinin önünde durdum ve hançerlerimi bedeninden çıkardım, üniformasına sildikten sonra da uyluklarımdaki kınlarına geri koydum. Varildeki ateş yavaşça cızırdıyordu. Sert taş duvara yaslanıp oturmak için aşağı kayarken sırtım her bir çıkıntıya çarptı.

Eya'nın botlarının uçlarına baktım –bu açıdan görebildiğim tek şey onlardı– ve başımı duvara yasladım. Sonra derin derin nefesler alarak adrenalinin vücudumdan çekilmesini, şokun geçmesini, acıyan ellerimdeki titremenin durmasını bekledim.

Eya ölmüştü. Resson'a gidenlerin yarısı ölmüştü. Aetos hepimiz ölene kadar durmayacaktı. Bizi teker teker avlayacaktı. Dizlerimi göğsüme çektim. Sırada kim vardı? Garrick? Imogen? Xaden? Bodhi? Bu şekilde devam edemezdik.

"Siktir." Ridoc'ı görmeden bir saniye önce sesini duydum. "Ne oldu?" Yanımda dizlerinin üzerine çöktü ve iyi miyim diye baktı. "Yaralandın mı? Bıçaklandın mı?" Bakışları yana kaydı. "Yandın mı?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Ama Eya öldü. Suikastçılar. Aetos."

"Siktir."

Kahkaha attım, ses dudaklarımdan histerik bir şekilde dökülmüştü. "Jack Barlowe hayatımı kurtardı."

"Şaka mı yapıyorsun?" Ridoc ayağa kalktı ve yüzümü avuçlarının arasına alıp beyin sarsıntısı mı geçiriyorum diye gözlerimi kontrol etti.

"Hayır. Bu şekilde ödeştiğini söyledi ve ama bana kalırsa matematiği çok kötü çünkü hesaplarıma göre şimdi ona *iki* hayat borçluyum: Ondan aldığım ve onun bana verdiği."

"Seninle gelmeliydim." Elleri iki yanına düştü.

"Hayır." Başımı iki yana sallarken görüşüm bulandı. "Seni de öldürebilirlerdi." Tüylerim diken diken oldu.

"Ne yapmamı istersin?"

"Sadece kendimi toparlayana kadar yanımda kal."

Aramızdaki sessizlik uzadı.

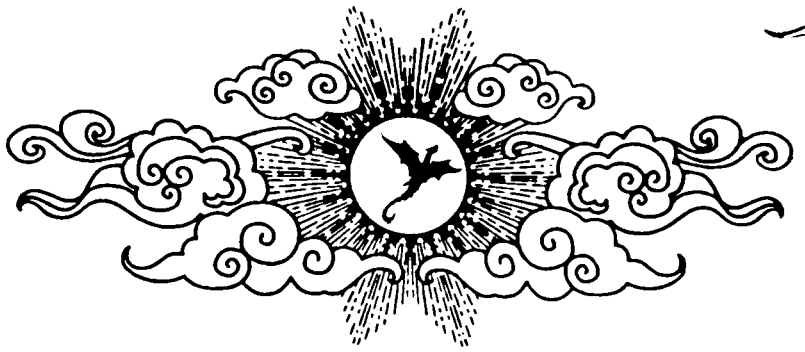
"Jesinia'yı gördüm," dedi sessizce. "İyi haber şu ki kasanın nerede olduğunu biliyor. Korumalar varmış ama onları nasıl aşacağını da biliyor. Kötü haberse, bunu yapmak için Kral Tauri'nin soyundan birine ihtiyacımız var. O alt kattaki kasa

sıradan bir kasa değilmiş. Kraliyet kasalarındanmış." Omuzları yenilgiyle çöktü. "Üzgünüm, Violet."

Eva'nın botlarına baktım. Artık onu korumak için yapabileceğim bir şey yoktu ama uğruna savaştığı şeyi koruyabilirdim. "O zaman iyi ki elimizde babasından nefret eden bir prens var."

Tanrılar bizi ikinci sınıfların hırslarından korusun
İlk yıllarını atlattıkları için her şeyi tecrübe ettiklerini sanırlar ama
gerçekte sadece kendilerini öldürtecek kadar şey bilirler

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMİ OLMAYAN BASKI)

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Ocumartesi Xaden bana bakarken gözleri ruhumda bir delik açıyor, çenesindeki bir kas seğiriyordu. Sonra bir kere daha seğirdi.

En azından yatağımın altından sürünerek çıkan gölgeler yoktu, yani *o kadar* kızgın olamazdı, değil mi?

"Bir şey söyle." Gözlerine baktım ve masamın kenarı bacaklarımın arkasına batınca ağırlığımı diğer bacağıma verdim.

Derin bir nefes alırken omuzları yükseldi. En azından birimiz yeterince oksijen alıyorduk. Göğsüm daralmıştı, ciğerlerim fırlayacakmış gibi hissediyordum.

"Rhiannon hayatımı kurtardı. Varrish ceketine el koymadan önce o hançeri almamış olsaydı burada oturuyor olmazdım." Bunu yalvarır gibi söylemiştim. "Eninde sonunda öğreneceklerdi. Hançeri gördü. *Bir şeyler* olduğunu biliyordu."

O güzel gözlerini kapadı, ona kadar saydığına yemin edebilirdim.

Peki, belki yirmiye kadar.

"Bir şey söyle. Lütfen," diye fısıldadım.

"Kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışıyorum," diye yanıt verdi, sonra ölçülü bir nefes daha aldı.

"Bunu takdir ediyorum." Başka bir bahane uydurmak için ağzımı açtım ama gerçekten de söyleyecek bir şeyim yoktu, o düşüncelerini toparlarken ben de oturup saatin tik taklarını ve yağmurun pencereye vuruşunu dinledim.

"Tam olarak kim biliyor?" diye sordu sonunda, yavaşça gözlerini açarak.

"Rhiannon, Sawyer, Ridoc ve Quinn."

"Quinn de mi?" Gözleri öfkeyle parladı.

Bir parmağımı kaldırdım. "O Imogen yüzünden."

"Tanrılar aşkına." Bir elini yüzüne götürdü.

"Her şeyi bilmiyorlar."

Yaralı kaşını kaldırdı, hiç de rahatlamış görünmüyordu.

"Aretia'yı, Brennan'ı ya da luminer meselesini bilmiyorlar." Başımı yana eğdim. "Cordyn'e uçmak için buradan bir hafta uzaklaşabilirsem bu gerçekten sorun olmaz. Ne kadar sürüyor? İki günlük bir uçuş mu?" Krovla eyaletinin güney kıyısındaki şehir çok uzak olamazdı.

"Dur." Eğildi, yüzünü yüzüme yaklaştırdı, ellerini masanın üstündeki kalçamın iki yanına koydu. "*Sakın* o konuya gireyim deme. Şu anda olmaz. Bu gece Arşiv'e gizlice girecek olman yeterince endişe vericiyken bir de oraya gittiğini ve düşman topraklarında yakalanıp öldürüldüğünü düşünerek ter dökmeme hiç gerek yok."

"Bu bir düşünce değil, plan." Yanaklarını avuçlarımın arasına aldım. "Ve bana ter döküyormuşsun gibi gelmiyor."

Boğazından hırlamaya benzer bir ses çıktı ve bir adım geri çekildi. "Ne düşündüğüm hakkında *hiçbir* fikrin yok."

"Haklısın. Yok. Öyleyse söyle bana." Masanın kenarını kavradım ve her zamanki gibi beni susturup susturmayacağını görmek için bekledim.

Başparmağını, henüz öpmeye fırsat bulamadığım alt dudağında gezdirerek raflarımda yığılı kitaplara baktı. "Bunu yapmak için beni beklemeni takdir ediyorum ama planında bazı boşluklar var."

"Ne boşluğu?"

"Öncelikle kilit katılımcının onayını almamışsın." Bir parmağını kaldırdı.

"Çünkü..."

"Hayır, hayır, şu anda konuşma sırası bende. Ne düşündüğümü sordun, değil mi?" Bana eskiden ödümü koparan o kurnaz, hesapçı kanat lideri bakışını attığında çenemi kapadım. İkinci parmağını kaldırdı. "Jesinia oradaki tek kâtip olmayacak, bu da yakalanma ihtimalinin yüksek olduğu anlamına geliyor." Üçüncü parmak diğer ikisine katıldı. "Kitaplar sadece çalınmakla kalmamalı, kimse fark etmeden de geri getirilmeli. Yoksa okumak için gece orada kalmayı mı planlıyordunuz?"

"O konuyu sonra hallederiz diye düşünüyordum," dedim.

"Ve gerçekten bir saatten kısa bir sürede girip çıkabileceğimizi mi düşünüyorsun? Çünkü diğer seçenek hepimizi öldürür."

"O günlükleri istiyorsak pek bir seçeneğimiz yok."

Uzun uzun iç geçirdi, sonra aramızdaki mesafeyi kapatıp çenemi başparmağıyla işaret parmağının arasına alarak yüzümü nazikçe kendine doğru kaldırdı. "Koruma taşıyla ilgili cevapların o kitaplarda olduğundan ne kadar eminsin?"

"Son bir ay içinde koruma duvarı inşa etme ve onarma hakkındaki gizli kitapların yarısını okuduk, bizim okuyamadıklarımızı da Jesinia okudu. Sadece mevcut koruma duvarlarını inşa etmeyi ya da onarmayı kapsıyorlar. O günlükler İlk Altı'nın ilk koruma duvarlarını nasıl inşa ettiğini öğrenmek için en iyi şansımız. Hatta tek şansımız."

"Yakalanırsak bizi öldüreceklerini biliyorsun, değil mi?"

Bizi. Ellerimi göğsünde gezdirdim. "Aretia'ya koruma duvarları inşa edemezsek zaten ölürüz. Brennan haklıysa birkaç

ayımız kaldı, ki genelde haklıdır. Gerçek ortaya çıkıyor. Bu sadece an meselesi."

Bakışları dudaklarıma yöneldiğinde nabzım hızlandı. "Eğer tek yolun bu olduğundan eminsen ben varım. Bunu kendi başına yapmana izin veremem."

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Tartışmayacak mısın? Ya da bana başka bir yol olduğunu söylemeyecek misin?"

"Ben mi? Seninle kitaplar hakkında tartışmak mı?" Başını iki yana sallayıp elini yanağıma götürdü. "Ben sadece kazanabileceğim kavgalara girerim." Ağzını yavaşça, santim santim indirdi, sonra bir nefes ötede durdu. "Şimdi konuşma sırası sende."

Tam orada durmuş bekliyordu, dudaklarımız o kadar yakındı ki bizi birleştirmek için sadece bir fısıltı yeterliydi. Onun yakınlığı ve dokunuşu kanımı kaynatıyordu. Arzuyla tenim kızarmıştı. Xaden başparmağını ısınmış yanağımda gezdirdi ama çaresizce istediğim şeyi yapmadı.

Bana sadece onu öpmek için değil, Samara'daki gecemizin bir istisna olabileceğini ifade etmek için de bir seçenek sunduğunu fark ettiğimde nefesim kesildi.

Ama değildi.

Uzanıp dudaklarımı onunkilere değdirdim, sonra da sanki ilk kez öpüşüyormuşuz gibi nazikçe öptüm. Bu ateşli ve tutkulu bir öpücük değildi fakat birkaç kalp atımı içinde ona dönüşeceğini biliyordum. Bu tamamen başka bir şeydi. Ödümü koparan bir şeydi ama yine de kendimi korumak adına bile olsa geri çekilemiyordum.

Onu seçiyordum, bizi seçiyordum. Buna muhakeme hatası, aşırı adrenalin, hatta şehvet bile demeyecektim.

Onu seviyordum. Ne yapmış olursa olsun ya da neden yapmış olursa olsun, onu hâlâ seviyordum ve beni önemsediğini biliyordum.

Belki de bu aşk değildi.

Belki yaşadığı onca şeyden sonra o, bu duyguyu hissedemiyordu.

Ama onun için *bir şey* ifade ediyordum.

Beni uzun uzun, yavaş yavaş öptü, sanki istediğimiz kadar zamanımız varmış gibi, sanki bu dünyada dilinin dilimi okşamasından, dişlerinin alt dudağımda gezinmesinden daha önemli bir şey yokmuş gibi.

Bu, tüm duyularımı etkileyen, kemiklerimi eritecek kadar yoğun bir saldırıydı ve geri çekildiğinde ikimizin de nefesi hızlanmıştı.

"Durmak zorundayız yoksa bu gece bu odadan çıkamayız." Parmaklarının tersini yanağımda gezdirdi ve başımla onaylamaya çalıştığımda benden bir adım uzaklaştı.

Zihnimi temizlemek için başımı iki yana sallarken o da kapıya yöneldi.

Hangi cehenneme gidiyordu?

"Henüz bize yardım etmesini istememenin bir nedeni var."

"Evet. Bunu anladım." Xaden duraksadı, kapının kolunu tuttu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Ben *seninle*yim. Bunu yapacağım. Ama hayır derse bunun nasıl sonuçlar doğuracağını bilmelisin."

Midem gerildi. Ona söylemek bizi ifşa edecekti...

"Hayır demeyecek." Bundan emindim.

Xaden çenesini bir kez eğdi, sonra kapıyı çekip açtı.

Ridoc ve Sawyer öne doğru sendelediler, sonra koruma duvarına çarpıp koridorun zeminine düştüler.

Elimle yüzümü kapatıp gülmemeye çalıştım.

Xaden, "Kapı kapalıyken ses geçirmez, dangalaklar," diye homurdandı. "Ayrıca *onun* şimdiden burada ne işi var?"

"*O* neden burada olduğunu bilmiyor," dedi Bodhi. "Az önce ona uçuş dersinden çıkmasını emrettim."

Ridoc ve Sawyer kendilerini toparlayıp iki yana açıldıklarında koridorun karşısındaki Bodhi, Rhiannon, Imogen ve Quinn'i görünce masadan kalkıp kapıya koştum.

Aaric hepsinin arasında duruyordu, duvara yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kötücül bir ışıltıyla parlayan gözlerini Xaden'a dikerek, "Er ya da geç benim için geleceğini tahmin etmiştim," dedi.

İkisinin arasındaki enerji hiç de iyi değildi ki bunu tahmin etmeliydim. Xaden'ın babasının başlattığı savaşı Aaric'in babası bitirmişti.

Aaric de dâhil hepsini teker teker koruma duvarının içinden odama çektim; Aaric kapının hemen önünde duruyordu ama birinin hızlıca çıkması gerekir diye kapıyı açık bıraktım. Aaric'e döndüm. "Yardımına ihtiyacımız var. Şimdi hayır deyip çekip gidebilirsin ama sana neden ihtiyacımız olduğunu açıklarsam ve sen de hayır dersen..." Söylenmesi gerekeni söylemekten çekinerek titrek bir nefes aldım.

"Sana nedenini söylersek ve sen de reddedersen çekip gidemezsin," diye cümlemi tamamladı Xaden.

"*Senin* için parmağımı kıpırdatacağımı mı sanıyorsun?" Aaric kılıcının kabzasına uzandı.

"Hey, dur!" Bodhi kendi kılıcına uzanarak aralarına girdi. "Herkes sakin olsun."

"Dışarıda neler olduğunu biliyorsun ve buraya gelmenin de bir sebebi var, değil mi?" dedim Aaric'e, Xaden'ın önüne geçerek. "Bu konuda bir şeyler yapmamıza yardım et."

"Onun Alic'e ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok!" diye gürledi.

"Abin alçak, katil bir pislikti." Xaden parmaklarını kemerime geçirip beni geriye doğru çekerek arkasına aldı ve Aaric'i koruma kalkanından çıkararak koridora itti. "Onu öldürdüğüm için pişman değilim."

Of, *lanet olsun*. İşte *bunu* beklemiyordum.

Üç saat sonra, sadece kendi rollerimizi değil, diğer herkesin rollerini de öğrenene kadar planın üzerinden geçmiştik. Bodhi iki kez Aaric ve Xaden'ın arasına girmek zorunda kalmıştı ama sonunda Arşiv'e doğru yola çıktık. Görünüşe göre Aaric'in katılımını sağlamanın anahtarı, babasından bir şey çalacağını söylemekti. Bir saat sonra ya günlükleri almış ya da ölmüş olacaktık. Arşiv, kasa kapısına benzeyen kapısı kapandıktan sonra gelen ziyaretçileri pek hoş karşılamazdı.

Sekizimiz de ikinci sınıfa ait altın dikdörtgenlerle işlenmiş kâtip cübbeleri giymiş, revirden tünele doğru ikişer ikişer yürürken Aaric'e, "Bundan emin misin?" diye sordum sessizce. Bütün plan ona bağlıydı.

"Kesinlikle. Xaden Riorson'dan daha çok nefret ettiğim tek kişi babam. Erkek arkadaşını benden uzak tut yeter." Dümdüz önüne bakıyordu.

"Mesafesini koruyacaktır," diye söz verdim ve omzumun üzerinden diğerlerinin yanında, kılık değiştirmeyi reddeden tek kişi olan Xaden'ın bizi yakın takipte olduğu noktaya baktım. Ben de gölgelere hükmetseydim siyahtan başka bir şey giymezdim herhâlde.

Çanlar altı kez çalarak saati haber verirken, "*Sen neredeysen ben de orada olacağım*," dedi Xaden. "Unutmayın, amacımız gizlilik, gösteriş değil. Bu Takımlar Savaşı değil," dedi alçak sesle.

Sağ tarafta kampüsün geri kalanına ve askeri hapishaneye inen merdiven boşluğunu geçip son köşeyi döndük. Arşiv'in kapısı göründü ve şansımıza Nasya tam da olmasını beklediğim yerdeydi: görevinin başında uyukluyordu.

Bodhi ve Ridoc hızla ilerleyip Nasya'nın arkasına geçtiler ve nöbet tutmak için kapının arkasına saklandılar. İlk engel tamamlanmıştı.

Jesinia beni şaşırtarak bizimle kapıda buluştu. Gergin bir suratla grubumuza bakarak, "Hayır," dedi işaret diliyle. "Sadece dört kişi. Daha fazlası çok şüphe çeker." Bakışları Xaden'ın üzerinde gezindi. "Özellikle de sen."

Siktir. Buradaki herkes sadakatleri için olduğu kadar mühür güçleri için de seçilmişti.

"Kimse beni görmeyecek," diye garanti verdi Xaden, aynı anda hem alçak sesle hem de işaret diliyle konuşuyordu. "Aaric. Violet. Imogen."

Jesinia'nın bakışları Aaric'e takıldı ve onun kim olduğunu anladığı anı gördüm. Yüzündeki kan çekilirken bakışlarını bana çevirdi.

Diğerleri sessizce tartışmaya başlarken, "O kadar belli oluyor mu?" dedim işaret diliyle.

"Sadece biliyorsan," diye cevap verdi. "Gözleri aynı."

"Aile geni mucizesi," dedi Aaric işaret diliyle.

"Ben uzaktan getirebilirim," diye fısıldadı Rhiannon, Xaden'a.

"Ve eğer görülürsek ben de kısa süreli hafızayı silebilirim," diye yanıt verdi Imogen. "Gizli mühür, unuttun mu? Gücün etkileyici Matthias ama ben buradaki son savunma hattıyım." Nasya'ya doğru ilerledi ve ellerini hafifçe onun başına koydu. "Her ihtimale karşı."

"Biz de yakında olacağız." Quinn gruptan uzaklaştı ve Sawyer'la Rhiannon'a onu takip etmelerini işaret etti. "Bize ihtiyacınız olursa diye."

Rhiannon, Xaden'la bana kararsız bir ifadeyle baktı. "Bir şeyler ters giderse..."

"O zaman odanıza geri döner ve ters gitmemiş gibi davranırsınız." Ciddi olduğumu anlaması için yüzüne baktım. "Ne olursa olsun. Plana sadık kalın."

Omuzları düştü ve başıyla onayladı, bana son bir kez hayal kırıklığı dolu bir ifadeyle baktıktan sonra devasa kapının ardındaki diğerlerinin yanına döndü.

Jesinia bize, "Sessiz yürüyün," diye hatırlattı. Arşiv'e girerken kalbim küt küt atıyordu. "Acele etmeliyiz. Arşiv tam bir saat içinde kapanacak ve eğer kapı kapandığında burada olursak..."

Baş gösteren mide bulantısını yutkunarak bastırdım. "Biliyorum. Ölürüz." Arşiv en üst düzey haşere koruması altındaydı.

"Sen sadece yolu göster. Gerisini biz hallederiz," dedi Xaden. Eşiği geçtiğimiz anda ortadan kaybolarak loş duvarlar boyunca uzanan gölgelere karıştı. Yakından bakarsam bedeninin belli belirsiz hatlarını görebiliyordum ama karanlığa bu kadar iyi karışması neredeyse şoke ediciydi.

Belki de mekânın geri kalanının çok aydınlık olmasından, büyücü ışıklarının sıra sıra dizilen kitap raflarını ve muazzam kubbenin arkasına kadar uzanan boş çalışma masalarını aydınlatmasından kaynaklanıyordu bu. İçerinin boş olması iyi bir şeydi ve bir cumartesi gecesi için şaşırtıcı değildi ama kitaplıklarda ya da Arşiv'in derinliklerindeki çalışma odalarında kimlerin olabileceğini bilemezdik.

Jesinia'yı takip ederek meşe çalışma masasının yanından geçerken bu tereddütten kurtulmaya çalıştım. Botlarımın altındaki mermer tanıdık fakat yine de tamamen yabancıydı. Burada geçirdiğim onca yıla rağmen Arşiv'in bu kadar derinlerine hiç ayak basmamıştım.

Aaric geçtiğimiz her sıraya göz gezdiriyordu ama ben gözlerimi Jesinia'dan ayırmıyor, tavırlarını, duruşumu ve hızını onunkine benzetmeye çalışıyordum. Genelde huzur bulduğum sessizlik bu koşullar altında sinir bozucu geliyordu.

Tanrılar aşkına, pek çok şey ters gidebilirdi. Midem yediğim azıcık akşam yemeğini çıkarmak istiyordu.

Jesinia sola dönüp sondan ikinci sıradaki masaların arasından geçerek bizi çalışma odalarına doğru yönlendirirken üçümüz onu takip ettik. Yapıştırıcı kokusu gittikçe güçleniyordu ve ilerlediğimiz koridordan bir kâtibin bize doğru geldiğini görünce kalbim duracak gibi oldu.

Omzundaki tek altın dikdörtgen onun birinci sınıf olduğunu gösteriyordu ve Kâtipler Bölüğü, Biniciler Bölüğü'nden iki kat daha fazla öğrenciyi eğitiyor olsa da görünüm olarak şüphe çekmememize rağmen yine de *tanıyabileceği* kadar küçüktü.

"Öğrenci Neilwart?" diye sordu işaret diliyle, şaşkınlıkla bize bakarak. Başımı eğdim ve Aaric'in de aynı şeyi yaptığını gördüm, yüz hatlarımızı olabildiğince gizlemeye çalışıyorduk.

Jesinia ellerini görebilmem için hafifçe dönerek, "Öğrenci Samuelson," diye cevap verdi.

Lanet olsun, daha koruma duvarlarına bile yaklaşamadan yakalanacaktık.

"*Ben hallederim.*" Xaden'ın sesi endişemin en keskin uçlarını yatıştırmıştı ama tamamını değil.

Fakat o buradaydı. Özellikle bu geceyi beklememizin nedeni oydu.

Gölgeler masaların altından süzülerek Samuelson'ın ayaklarına doğru uzandığında yanımdaki Aaric kasıldı.

"Bu gece sadece sen ve Öğrenci Nasya'nın görevde olduğunu sanıyordum?" dedi Samuelson.

"Ama sen de buradasın," diye yanıt verdi Jesinia.

Birinci sınıf öğrencisinin arkasında siyah parmaklar yükseldi.

"*Bekle.*" İhtiyacımız olan son şey ölü bir kâtip adayıydı.

"*Bu bekleyen sabırlı hâlim*," diye cevap verdi Xaden.

"Ciltleme ödevimi Culley'nin odasında unutmuşum." Samuelson omzuna asılı krem rengi çantaya anlamlı anlamlı baktı.

Jesinia, "Unutkanlık bir kâtibe yakışmaz," dedi işaret diliyle. Gülümsememeye çalışarak kaşlarımı kaldırdım. "Sakıncası yoksa biz ikinci sınıfların yapması gereken şeyler var. Herkes hafta sonları ders çalışmak için izin almak zorunda değil."

Birinci sınıf öğrencisi bariz bir utançla kızardı, sonra da koridorda kenara kaydı. Gölgeler tekrar geri çekildi ve grup hâlinde ilerledik.

"Onu öldüreceğini sandım," diye fısıldadı Aaric, birinci sınıfın duyma mesafesinden çıktığımızda.

Imogen, "Beni şaşırtmazdı," diye yanıt verdi. "Daha etkili olabilirdi."

İkimiz de başımızı çevirdiğimizde onun omuzlarını silktiğini gördük.

Jesinia bizi ana kütüphaneden çıkarıp pencerelerle kaplı ve her iki yanında birkaç sınıf bulunan iyi aydınlatılmış bir koridora soktu. Arşiv'in derinliklerine indikçe yakam boynumu daha da sıkıyordu.

Xaden birkaç adımda bize yetişip yanımda sakince yürümeye başladı. Jesinia sağa dönerken sessizce, "Birileri bu kadar siyahı fark edecek," dedim. Burası lanet bir labirentti ve her şey birbirinin aynı gibi görünüyordu.

"Burada kimse yok." Xaden'ın elleri yanlarında gevşek duruyordu ve genelde sırtında taşıdığı kılıçları kısa bir kılıçla değiştirmişti, bu da yakın dövüşe hazır olduğunu gösteriyordu. "En azından bu bölümde."

"Bunu sana gölgelerin mi söylüyor?" dedi Aaric alaycı alaycı.

"Konuşmama konusunda anlaştığımızı sanıyordum," diye karşılık verdi Xaden.

Jesinia soldaki üçüncü kapıyı açtı ve biz de onu takip ederek sınıfa benzeyen bir yere girdik. Koridorun pencerelerle kaplı olmasına şaşmamalıydı; burası karanlıktı. Duvarlardan ikisi taştan yapılmıştı, arka duvarsa kitaplarla kaplıydı. Alanın geri kalanı odanın önündeki tek masaya bakan uzun sıralar ve banklarla doluydu.

"Buradan itibaren her şey bana anlatılanlardan ibaret," dedi Jesinia işaret diliyle, endişeyle dudaklarını birleştirerek. "Daha ileriye hiç gitmedim. Eğer bu konuda yanılıyorsam..."

"Kendi başımızın çaresine bakabiliriz," diye söz verdim.

Başıyla onayladıktan sonra odanın uzak köşesine, uzun kitaplığa doğru yürüdü. Xaden başıyla kapıyı işaret ederek "Imogen," diye emretti.

Imogen cübbesinin altından bir bıçak çıkararak gözcülük yapmaya başlarken Jesinia birkaç kitabı önünden çekerek kitaplığın arkasına uzanıp bir kol buldu.

Metal kolu aşağı çekti ve odanın köşesi duvardan ayrıldı. Şaşırtıcı bir sessizlikle çeyrek tur dönerek bir sarmal merdiven sahanlığını ortaya çıkardı.

Yakından bakınca üzerinde döndüğü metal rayın belli belirsiz çizgilerini görebiliyordum.

"İnanılmaz," diye fısıldadım. Buralarda bu küçük gizli harikalardan kaç tane daha vardı? Xaden'ın bana baktığını hissedince, "Ne?" diye fısıldadım.

"Onlardan birine bakıyormuşum gibi hissediyorum."

"Ve?" Gizli giriş dönmeyi bıraktı ve tıkırdayarak yerine oturdu.

"Siyahlar içinde daha iyi görünüyorsun," diye fısıldadı Xaden, dudakları kulağıma değdiğinde bulunduğumuz duruma rağmen içimde bir arzu ürpertisi yarattı.

"Sizi en fazla buraya kadar getirebilirim," dedi Jesinia. "Uzun süre ortadan kaybolursam birileri fark edebilir. Diğerlerine göre Arşiv'in normal koruma duvarları burada sona eriyor, yani zamanında geri dönemezseniz gece boyunca aşağıda daha güvende olursunuz."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Günlükleri geri getirebileceğimiz an sana haber vereceğim."

"İyi şanslar." Bize cesaret verici bir gülümsemeyle baktı, sonra dördümüzü yalnız bıraktı.

Xaden merdiven boşluğuna doğru eğildi. "Adımlarınıza dikkat edin," dedi. "Alttan biraz ışık geliyor ama geri kalan ışıkların yanmasını engellememiz gerekecek."

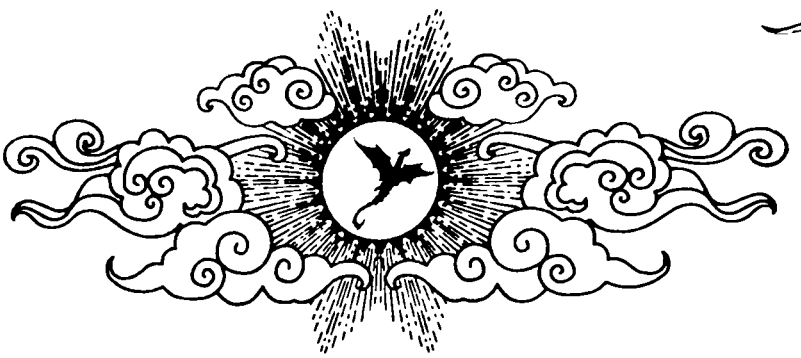
"Kırk beş dakikamız kaldı," dedi Imogen. Daha uzun sürerse ya burada sıkışıp kalır ve askeri mahkemeye çıkardık... ya da ölürdük.

Üzerimizde de hiç baskı yoktu yani.

"O zaman elimizi çabuk tutsak iyi olur," diye cevap verdi Xaden. Merdivenden inmeye başlamadan önce parmaklarını benimkilere kenetledi.

Kapılar akşam için mühürlendikten sonra Arşiv'de ilk yakalanmanız son yakalanmanız olur. Metinlerimizi korumak için kullanılan karmaşık büyüler yaşamla uyumlu değildir.

AI BAY DAXTON'IN KÂTİPLER BÖLÜĞÜ'NDE MÜKEMMELLEŞME REHBERİ'NDEN

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Tavanı örten gölgeler, varlığımızla yanıp sönebilecek büyücü ışıklarını engelliyordu, bu yüzden merdivenden yavaşça inerken boştaki elimi duvara koydum. Karanlıkta her adım bir kumardı ama mucizevi bir şekilde kimse tökezlemedi.

Merdivenin dibinde soluk mavi bir ışık belirdi.

"*Bu bir büyücü ışığı mı?*"

"*Bu koridorun sonunda iki muhafız var,*" diye cevap verdi Xaden, elini elimden çekerek. "*Ben o sorunu çözerken siz burada bekleyin.*"

Son basamağa ulaştığımızda diğerlerine durmalarını işaret etmek için elimi kaldırdım. Boşluk, koridor gibi görünen bir yere açılıyordu ama Xaden hangi yöne gideceğini sorgulamadı. İki elini de kaldırarak hızla sağa doğru ilerledi. Bunu bir hışırtı takip etti.

"Şimdi," dedi yüksek sesle.

Koridor yaklaşık on metre uzunluğundaydı ve taş bir zemin üzerindeki oyma sütunlarla desteklenen gösterişli bir tünele benziyordu. Toprak, metal ve rutubet kokuyordu. Bir uçta, açık

bir kemerden ışık parlıyordu. Omzumun üzerinden bakmadığımda diğer olası yolu sadece karanlığın kapladığını gördüm.

Koridorda aceleyle ilerlerken Imogen, "Bir kapı bile yok farkında mısınız?" diye sordu.

Xaden, "Bu kadar güçlü bir koruma duvarı varken gerek yok," dedi.

"Onu hissedebiliyorum." Keskin, yoğun gücün vızıltısı biz yaklaştıkça daha da kuvvetleniyordu. Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve gücüm, büyük bir tehdit gibi hissettiğim bu şeye cevap olarak yükseldi.

"Bu ikisi uyanana kadar birkaç dakikamız var. Onlara o kadar da sert vurmadım," dedi Xaden, Imogen'la birlikte piyade muhafızlarını kenara çekip yolu açarken.

"Bu koruma duvarları çok rahatsız edici." Imogen omuzlarını esnetti.

"Bir uğultu var ama o kadar da kötü değil," diye cevap verdi Aaric, biz girift oymalı taş işçiliğiyle bezeli korunaklı kemerin altından ilerideki küçük, dairesel kütüphanenin raflarına bakarken.

Imogen, "Seni rahatsız etmemesi işine gelir," dedi. "Acele etsen iyi olur."

"İki günlük arayacaksın," diye hatırlattım ona, daha önce üç kez konuşmuş olmamıza rağmen.

"Orada en az beş yüz kitap olmalı." Aaric raflara bakarak iç geçirdi.

"Araman gereken şey..."

Aaric kemerli geçidin altından geçeceği sırada elimi tutup beni de peşinden sürükleyince Xaden, "Violet!" diye haykırdı.

Tökezleyerek yürürken üzerimde, tenimin her santimine batan güçlü bir büyü dalgalandı ve Aaric beni kütüphanenin içine çekerken midem yüz metreden serbest düşüyormuşum gibi bir tuhaf oldu.

Aaric elimi bıraktığında dizlerimin üstüne düştüm ama ellerimin üzerinde durmayı başardım. Mide bulantısı diğer tüm duyularımı bastırıyordu. Kusma isteğimle savaşırken ağzım safra doldu ve başımı öne eğdim.

Xaden koruma duvarının diğer tarafından, "Bunu neden yaptın ki?" dedi sertçe. "*Bana zarar görmediğini söyle.*"

"*Midem bulanıyor ama iyiyim.*"

Aaric, Xaden'ı duymazdan gelerek önümde çömeldi. "İyi misin, Violet?"

Burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye çalıştım. "Bana koruma duvarının geçmeme izin vereceğini bildiğini söyle," diye fısıldadım, mide bulantısı geçmeye başlarken. "Çünkü bence koruma duvarı geçmemi kesinlikle istemiyordu."

Aaric elini uzatarak, "Babamın koruma duvarının ardında gösteriş yapmaya değmeyecek hiçbir şeyi yoktur," diye açıkladı. "Bu yüzden, koruma duvarlarına gerçek bir duvar gibi çarpmayacağına dair şansımı denedim. Ve bu kitapları araştırma işini önümüzdeki kırk dakika içinde tek başıma bitiremem. Ne arayacağını bilen tek kişi sensin."

Elini görmezden gelip çarpmanın etkisiyle dizlerimde oluşan sızıya rağmen ayağa kalktım. Bir daire çizerek döndüm ve kütüphanenin her yerini inceledim. Dairesel duvarları kaplayan cam kapaklı altı ağır kitap rafıyla ortasına Kral'ın mührü işlenmiş kadife bir masa örtüsü serilmiş bir dolap vardı. Üstümüzde, büyücü ışıkları yumuşak bir parıltı yayıyor, aydınlatma Aaric'in başının yaklaşık beş metre yukarısındaki dekoratif tavana oyulmuş kıvrımları ve düğüm benzeri çizgileri aydınlatıyordu.

Nemli toprak kokusu gitmişti ve bu oda kemerli geçidin ötesindeki tünelden çok daha serindi. Yukarı baktım ama havalandırma için pencere ya da görebildiğim herhangi bir ayarlama yoktu. Burada sadece koruma duvarları yoktu. Aynı zamanda büyü de vardı.

"Beni içeri çek. Hemen," dedi Xaden.

"Hayır," diye cevap verdi Aaric, ona bakmadan. "Bu keşif gezisi sırasında öğrendiğim iyi bir şey varsa o da ona ulaşamamanın sana ne kadar acı verdiği."

"Onu kışkırtmayı bırak ve işe koyul, Aaric. Soldan başla ve el yazması olmayanları görmezden gel." Kemerin altına baktığımda Xaden'ın öfkeden kudurmakta olduğunu gördüm.

Elleri gevşek duruyordu ve etrafında yükselen gölgeler, taşıdığı kılıç kadar keskin bıçaklara dönüşmüştü. Ama Aaric'in sağlığı için endişelenmeme neden olan asıl şey gözlerindeki soğukkanlı öfkeydi; bu yüzden Xaden'ı da içeri çekmesi için ısrar etmedim. "*Ben iyiyim*," dedim ona.

"*Onu öldüreceğim.*"

"*O zaman iki prensin ölümünden sorumlu olursun.*"

"Warrick ve Lyra, değil mi?" diye sordu Aaric, raflardan kitapları çekmeye başlamıştı bile.

"Evet," diye cevap verdim.

"*Alic ölümü hak etmişti. O bir zorbaydı ve Harman sırasında Garrick'in peşine düştüğü için hayatını kaybetti. Gerçi Aaric'e bunu kimin söylediğini merak ediyorum çünkü babası bilseydi kellem hâlâ yerinde olur muydu, emin değilim.*"

"*Eh, Aaric bunu hak etmiyor ama.*" Rafların sağ tarafını es geçip dolaplara yöneldim. Tüm krallığımıza bedel, altı yüz yıllık bir kitabım olsaydı onu hava koşullarına en az maruz kalacağı yerde saklardım. İlk çekmeceyi açtım, içinde iki kitap vardı: En az yarım yüzyıllık gibi görünen *Kanatlı Yaratıklar İncelemesi* ve daha da eski görünen *Ada Savaşları Tarihi*.

"Bunların hepsi günlük," dedi Aaric. "Görünüşe göre Birleşme'den bu yana görev yapmış tüm ordu komutanlarının."

"Aramaya devam et." Bir sonraki çekmeceyi kontrol ettim, sonra bir başkasına geçtim ve dolapların dörtte üçünü açana kadar böyle devam ettim. Her kitabı açıp içindekileri okumamak için kendimi tutmam gerekmişti. Burada ilk savaşlar, eyaletlerin tarihi, tanrıların mitolojisi ve hatta madencilik uygulamaları

hakkında gördüğüm en eski kitaplar vardı. Parmaklarım sayfala çevirme arzusuyla kaşınıyordu ama parşömene zarar vermemem gerektiğini biliyordum.

"Bu rafta binici komutanlarının günlükleri var, o nasıl oluyor?" Aaric başlığını indirdi ve omzunun üzerinden bana baktı.

"İkisi eskiden ayrı pozisyonlardı." Orta kaidenin son bölümüne doğru ilerledim. "Yaklaşık iki yüz yıl önceki ikinci Krovla ayaklanmasına kadar şifacılar, piyadeler ve hatta kâtipler bile Ordu Generali olabiliyordu. Ondan sonra Navarre'ın tüm kuvvetlerini binici komutanları komuta etmeye başladı."

"Hiçbir biniciye kral ünvanı verilmediğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu Imogen kemerli geçitten.

Üst çekmeceyi açarken, "Bu tam olarak doğru değil," diyecek oldum.

Aaric omzunun üzerinden Imogen'a bakarak, "İkinci sırada olmak umurumda mı diye soruyorsan cevabım hayır," dedi. "Kral olmak Halden'ın kaderi. Benim değil."

"Halden biliyor mu?" diye sordum, üst çekmecedeki kitaplara bakarak. "Dışarıda neler olduğunu?"

"Evet," dedi Aaric sessizce.

"Ve?" Ona baktım.

Bir kitabı bırakıp diğerini almadan önce bir anlığına göz göze geldik. "Burada olan benim, değil mi?"

Anlaşılmıştı. Halden yardım etmeyecekti. "Sanırım ortak bir noktamız var."

Imogen, "Bunca ay boyunca onun sırrını sakladığına hâlâ inanamıyorum," dedi.

"Seninkini de sakladım," diye hatırlattım ona, bir sonraki çekmeceyi açarak. Bu bölümün tamamı tarihi kayıtlara ayrılmış gibi görünüyordu.

"Violet'ı daha uzun zamandır tanıyorum, bu yüzden senin sırrını saklaması beni *şaşırtmadı*." Bana kısa bir bakış attıktan

sonra diğer raflara doğru ilerledi. "Aeros'la aranızın açılmasına şaşırdım. Biz çocukken birbirinizden ayrılmazdınız."

"Evet, çocuklar büyür." Kelimeleri yüksek sesle söyledim ve çekmeceyi gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak kapadım. "Ona güvenemezsin."

"Bunu minderde ikiniz arasında geçen o küçük konuşmadan anladım." Başka bir kitap çıkardı. "Bunlar şifacı generaller."

"Faydalı ama ihtiyacımız olan şey değil." Son çekmeceyi açmak için çömeldim. "Lanet olsun. Daha fazla kayıt."

"Yirmi dakikamız kaldı ve kapıya dönmek için bunun on dakikasına ihtiyacımız var," diye uyardı Imogen, gergin bir sesle.

Zırhımın yakası biraz daha gerildi ve iterek gırtlağımdan uzaklaştırdım.

"Bunlar kâtipler," dedi Aaric dördüncü kitaplıkta.

"Olabildiğince dikkatli davranarak en eski olanlara göz at. Sadece sayfaların kenarlarına dokunmaya çalış." Alt çekmeceyi kapatıp ayağa kalktım. Aranacak iki kitaplık daha vardı. "Koruma kalkanlarından ya da koruma taşlarından bahseden bir şey var mı diye bak."

Başıyla onaylayıp ilk kitabı eline aldı.

Bakışlarım altıncı kitaplığa kaydı. "Bunların yarısı Tyrrendor tarihine benziyor," dedim Xaden'a.

"Büyüleyici. Bu savaşı kazandıktan sonra geri gelip hepsini okuruz," diye cevap verdi. Bir muhafız kıpırdandı ve hepimiz ona döndük ama Xaden, adam daha gözlerini açamadan onu tekrar bayılttı. "Ben kalıcı beyin hasarı oluşturmadan bitirin şu işi."

"Bu B.Ö. altı yılına ait," dedi Aaric, günlüğü kapatırken. "O zamana kadar koruma duvarları çoktan kurulmuştu."

"Kahretsin." Hayal kırıklığı boğazımdaki düğümün büyümesine neden oluyordu. "Bir sonrakine başla." Umut vadeden, çatlak sırtlı bir kitabı çekip çıkardım ama bu lanet bir hava durumu almanağıydı.

"El sanatları mı?" Aaric bana bir tanesinin boyalı kapağını gösterdi.

"Violet," diye uyardı Imogen. "Bu devasa kapı on beş dakika içinde bizi buraya hapsedecek!"

Böyle olmaması gerekiyordu ama son birkaç aydır hayatımın hikâyesi de bu değil miydi zaten? Propaganda diğer öğrencilerin gözlerini açmış olmalıydı. Mira bana inanmış olmalıydı. Andarna uyanık olmalıydı.

"*Nefes al*," diye emretti Xaden. "*Bayılacak gibi görünüyorsun ve buradan seni tutamam.*"

"*Ya bunların hepsi boşunaysa?*" Kalbimin hızını düşürmeye, paniğin beni tüketmesini engellemeye odaklandım, sonra başımı yana eğip önümdeki ada krallıklarıyla ilgili koleksiyonun sırtlarını okudum.

"*O zaman başka bir yere bakmamız gerektiğini anlarız. Bu görevde ancak yakalanırsak başarısız olmuş sayılırız. Hâlâ beş dakikan var. Onu kullan.*"

"Astronomi," dedi Aaric, alt sıradaki kitapları incelemek için eğildiğinde.

Toparlanmak için gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Sonra gözlerimi açtım ve raflardan geri çekildim. "Eski belgelerin saklanmasında," diye *Kâtibin El Kitabı*'ndan ezbere okumaya başladım, "dikkat edilmesi gereken sadece sıcaklık ve temas değildir..."

"O kadar da değişmediğini gördüğüme sevindim." Aaric'in dudaklarında yıllardır görmediğim bir gülümseme belirdi. "Işık da önemlidir." Yukarı baktım. "Işık mürekkebin pigmentini açar, sırtın ve kapağın derisini çatlatır."

"Bir keresinde Calldyr'deki siperlere tırmanırken birleşme anlaşmasının tamamını ezbere okuduğunu duymuştum," dedi Aaric, bir sonraki kitaplığın başına geçerek.

Işık. Işık görmeyen bir yere konmuş olmalılardı. Zeminde başka bir gizli kapıya, bölmeye ya da başka bir şeye işaret edebilecek izler aramaya başladım.

"Konuşmadığımızı sanıyordum," dedi Xaden.

"Seninle konuşmuyordum." Aaric, Imogen'a bir bakış attı.

"Demek damgalıların hepsinden nefret etmiyorsun," diye karşılık verdi Imogen, kollarını göğsünde kavuşturarak.

"Senden neden nefret edeyim ki?" Aaric kitabı yerine koydu. "Ailen haklı bir isyana önderlik etti ve anladığım kadarıyla sen de aynısını yapmaya çalışıyorsun. Ondan abimi öldürdüğü için nefret ediyorum."

"Yeterince adil." Imogen ayağını yere vurmaya başladı.

"Baban en değerli eşyasını nerede saklardı?" diye sordum Aaric'e. "Onu göstermek isterdi, değil mi?"

"Kolayca ulaşabileceği bir yerde tutardı," diye onayladı Aaric. "Peki bana neyi koruma duvarının içine almaya çalıştığınızı söyleyecek misiniz? Bir asi karakolunu, değil mi?"

Orta kısımdaki çekmecelerin arasındaki ahşap parçaları karıştırıp açılabilecek gizli bir bölme ararken Xaden'la göz göze geldik.

Kral Tauri günlükleri ulaşabileceği bir yerde tutardı.

"Yapılacak tek mantıklı şey bu," dedi Aaric, yere çöküp ortadaki dolabın altına bakarak. "Basgiath'ınkine bağımlı olmayan kendi koruma duvarlarınızı inşa etmek çünkü iki cephede savaşacağınızı biliyorsunuz. Buranın altında hiçbir şey yok." Ayağa kalktı. "Nerede? Draithus'ta mı? En mantıklı seçim orası. Hem Navarre sınırına hem de denize yakın."

"Violet, gitmeliyiz," diye uyardı Imogen, krem rengi cübbesinin kollarını kıvırarak muhafızlara doğru yürüyordu.

Kral Tauri onları göstermek isterdi.

Kadife masa örtüsüne uzandığım gibi çekip aldım.

"İşte!" Kaidenin tepesine yerleştirilmiş cam çemberi gösterdim. "Aaric! Camın altında!" Elimden biraz daha büyük

iki deri kitap orada duruyordu. İlk ejderhalara binerken sırt çantasında saklamak için mükemmeldi.

"Cam değil. Başka bir koruma duvarı." Dolabın üzerine eğilip içeri uzandı, sonra dudaklarından keskin bir oflama yükseldi, iki kitabı da çıkarırken yüzünü acıyla buruşturdu. "Lanet olsun!" Kitapları dolabın kenarına koydu, sonra ellerini havaya kaldırdı.

Koruma duvarından geçen her santim derinin üzerinde başparmağım büyüklüğündeki kabarcıkların oluşmasını dehşet içinde izledim.

"Sanırım o koruma duvarları benim babam olmadığımı biliyor." Yüzünü buruşturdu. "Hadi gidelim!"

Cübbemin kemerini açıp Jesinia'nın bana tam da bu nedenle verdiği iki krem çantayı çıkardım ve her birine dikkatlice birer kitap koydum.

Imogen muhafızların yanında diz çöktüğü yerden, elleri büyük olanın başının üzerinde, "İki dakika!" diye bağırdı.

Xaden iki şarap matarasını kucaklarına bıraktı ve ben de masa örtüsünü yerden alıp dolabın üzerine attım.

Aaric, dişlerini sıkıp kabarmış elini uzatarak, "Zihnal seni seviyor olabilir ama onu sınamayalım," dedi.

"Canın yanacak..." diye itiraz ettim, kemerimi sıkıca bağlayarak.

"Ama seni burada bırakmayacağım." Elimi tuttu ve beni koruma duvarlarından geçirip koridora çekerken acı içinde homurdandı.

Bıraktığında elim yapış yapıştı.

"Koşmak zorundayız." Xaden koridorun ilerisini işaret etti ve ben de dediğini yaptım. Koştum.

Cübbe beni engelleyince eteğini ellerimde toplayıp koşmaya devam ettim ve Xaden'ın peşinden merdivene yöneldim.

Döne döne çıkarken Imogen arkamdan, "Bahse girerim her sabah koştuğumuz için mutlusundur!" diye seslendi; sınıfa girdiğimizde merdiven yüzünden başım dönmüştü.

Xaden, Jesinia'nın daha önce kullandığı kola uzandı ve Imogen'la Aaric çıkar çıkmaz kolu kaldırdı. Tekrar koşmaya başlamadan önce girişin kapanmaya başladığını görecek kadar bekledik.

Koridorlarda koşarken göğsüm yükselip alçalıyordu. Xaden bir kez bile kararsızlığa düşmeden Jesinia'nın yaptığı her dönüşü hatırladı. Ya gerçekten yolumuzdan emindi ya da tartışmaya bile vaktimiz olmadığını biliyordu.

Ana kütüphaneye ulaştığımızda çalan çanlar bir saatin geçtiğini söylüyordu.

"Daha hızlı!" dedi Xaden.

Çanlar bir kez çaldı.

Daha hızlı koşamıyordum ama ona karşılık verecek kadar nefesim de kalmamıştı. Masaların arasında koşarken botlarımız mermeri dövüyordu.

İkinci kez çaldı.

Sawyer girişten, "Koşun!" diye haykırdı.

Tanrılar aşkına, kapı.

Üçüncü kez.

Kapı kendi kendine kapanıyordu ve kilit mekanizması tam on iki saat boyunca açılmasına izin vermeyecekti. Bacak kaslarım isyan ediyordu.

Son masayı da dönerken kitaplığın ucuna doğru kaydım ve omzumu irkilmeme neden olacak kadar sert bir şekilde çarptım.

Dördüncü kez.

Xaden yanımda koşmak için yavaşladı ama aslında hepimizden hızlı olan oydu.

"Kitapları al!" diye haykırdım soluk soluğa. "Başarabilirsin!"

Beşinci kez.

"Sen kalırsan ben de kalırım!" Bir elini kaldırıp uzatarak hızlandı ve biz çalışma masasının yanından geçerken gölgeler duvarlardan uzanarak kapanan kapıyı itti.

Sawyer kapının kalın çeliğiyle çerçevesi arasında kalan dar alandan çekildi.

Çanlar altıncı kez çaldı.

Xaden önce beni kapıdan dışarı itti, ben de odadan çıkınca arkama baktım. Nefes nefeseydim ve kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kafamın içinde zonklamasını hissedebiliyorum.

Imogen yaklaşıyordu ve Xaden yedinci zil çalarken kapı aralığına uzandı.

Tanrılar aşkına, kolu kopacaktı ve *Aaric...*

Başaramayacaklardı.

Aretia Savaşı'ndan önce babama ettiğim son sözler öfkeyle söylenmişti çünkü beni kendi güvenliğim için uzağa gönderiyordu. Bunun için kendimi affedebileceğimden emin değilim ama onun *beni* affettiğini düşünmek içimi rahatlatıyor.

–TEĞMEN XADEN RIORSON'IN ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL'E YAZDIĞI, KURTARILMIŞ MEKTUPLARDAN

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kapı sertçe kapanırken Xaden, Aaric'i dışarı çekti ve gölgeler, düşen yapraklar gibi yere saçıldı.

Öne eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum ve nefes almak için çabaladım.

"Oradan çıktınız!" Rhiannon başını benimkine doğru eğdi ve kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

"Buradan da çıkmamız gerek," diye hatırlattı Xaden. "Cübbelerinizi çıkarın. Plana sadık kalın."

Kalp atışlarım biraz yavaşlarken doğrulup kâtip cübbesini çıkardım Quinn'in ellerine bıraktım.

Bodhi, Aaric'in kabarmış ellerine dikkat ederek cübbesini çıkarmasına yardım etti.

Jesinia, umut dolu bir ifadeyle, "Günlükleri aldın mı?" dedi işaret diliyle.

Başımla onayladım. "Senden şüphelenecekler mi?" Nasya duvara yaslanmıştı ve bayılmış gibi görünüyordu.

"Hemen yatakhaneye dönersek şüphelenmezler," diye cevap verdi.

"Ben onunla ilgilenirim," dedi Imogen, Nasya'nın yanına giderek.

"Fazla bir şey hatırlamıyor olmalı. Ona arkadan vurdum," diye itiraf etti Sawyer, cübbeleri büyük, krem rengi bir çamaşır torbasına doldururken.

Jesinia için tercüme ettim.

Jesinia, Sawyer'a gülümseyerek, "Uyuyakaldığı için onu azarlayacağım," diye karşılık verince bunu da Sawyer'a tercüme ettim.

Sawyer şaşkınlıkla bakıp uzun bir süre duraksadıktan sonra son cübbeyi –Aaric'inkini– alıp torbaya koydu. "Kahretsin, ellerin..."

Patlayan kabarcıklar kanıyordu ve patlamayanlar da her an patlayacakmış gibi görünüyordu.

"Bu bir yansıma yanığı," dedi Bodhi. "Tedavi edilirse bir gecede geçer."

"Plan değişti." Xaden'a baktım ama o sadece bir kaşını kaldırmakla yetindi. "Ridoc, Aaric'i odana götür ve ellerini sakla. Rhi, revire git ve Dyre'ı sor. Bir sağaltıcı çok fazla dikkat çekecektir. Görevde değilse gelmesi biraz zaman alabilir ama bana olan borcunu söylersen sessiz kalacaktır. Onu gizlice avluya sokmanız gerekecek..."

"İyi fikir. Bunu yapabilirim." Rhi başıyla çocukları işaret etti. "Hadi. Şimdi." Üçü koridorda hızla ilerlediler.

"Çamaşırları ben alırım," dedi Jesinia işaret diliyle.

Sawyer'a tercüme ettim, o da çantayı verdi.

"Gidelim," diye emretti Xaden.

Jesinia, "Gidin," dedi. "Biz iyiyiz."

"Teşekkür ederim," dedim işaret diliyle, sonra Xaden ve diğerleriyle birlikte yola koyuldum.

Sol tarafımızdaki merdiveni geçip Şifacılar Bölüğü'ne doğru ilerlerken Xaden, Quinn'e, "Siz ne yaptınız?" diye sordu.

"Ortak salona görüntümü gönderdim ve hepimizin Imogen'ın odasında içtiğimizi, o yüzden limonata aradığımı açıkça belirttim." Sırıttığında yanağında bir gamze belirdi. "Sonra da Violet *ve* Rhiannon olarak yürüyüşe çıkmayı başardım."

Ağzım açık kaldı ve neredeyse tökezliyordum. "Başka birinin görüntüsünü mü yansıttın?"

Başıyla onayladı. "Kendi yüzümü biraz bozabiliyorum ama astral düzlemde bu çok daha kolay. Mühür gücüm orada daha kuvvetli çünkü Cruth büyük halamın ejderhasıydı. Ama doğrudan onun soyundan gelmiyor, o yüzden aynı aileden ejderhalarla bağ kuranlar gibi delirmek konusunda endişelenmeme gerek yok. Ejderhalar tam da bu nedenle kendi ailelerinden olanlara yaklaşmıyorlar; insanların kurallarını uyguluyorlar sanki." Imogen'a bir bakış attı. "Saçın için hâlâ doğru pembe tonunu bulamadım."

Revirin önünden geçerken sessizleştik. Planladığımız gibi bölükten ayrılmadan önceki son engel buydu.

"Eh, bayağı olaysız geçti. Sevindirici." Bodhi köprünün kapısını iterek açtı.

"Kendi adına konuş," diye yanıt verdi Imogen, yanından geçerken onun göğsüne vurarak. "Aaric Violet'ı onunla birlikte koruma duvarlarının arkasına hapsederken Xaden'ı sakin tutmaktan sen sorumlu değildin."

Homurtuyla güldüm çünkü ikimiz de öyle *olmadığını* biliyorduk.

Xaden'ın çenesi seğirdi.

Köprünün diğer tarafına ulaştığımızda ayrıldık. Imogen ve Quinn odalarına çıkmak için merdivene yöneldiler, Bodhi ve Sawyer hatırlanmak için olabildiğince çok gürültü çıkarmak üzere genel salona gittiler, Xaden ve ben de birinci kata çıkıp avluya doğru ilerledik.

Ekim havası kızaran yanaklarımı serinletmişti.

Bir grup öğrencinin yanından geçerken Xaden, "İyi misin?" diye sordu.

"Koşmaktan susadım ama..." Yüzüme yayılan gülümsemeyle mücadele etme zahmetine girmedim. "Ama iyiyim."

Bana döndü, bakışları dudaklarımda gezindi, sonra beni kalın duvarların içindeki gölgeli oyuklardan birine çekti. "O gülümseme," diye mırıldandı ve dudaklarını tutkuyla dudaklarıma bastırdı.

Ellerimi saçlarının arasına daldırarak parmak uçlarımda yükseldim ve her şeyimle onu öptüm. Odamdaki gibi yavaş ve duygulu bir öpüşme değildi bu. Sert, hızlı ve... mutluydu.

Ayrıldığımızda ikimiz de gülümsüyorduk.

"*Başardık*," dedim ellerimi omuzlarına koyarak.

"*Başardık*," diye onaylayarak alnını alnıma yasladı. "*Senden vaktinden önce ayrılmaktan nefret ediyorum.*"

"*Ben de.*" Geri çekilip çantalardan birini omzumdan indirdim, sonra da günlüğü çıkardım. "*Ama böylesi daha güvenli. Bir tanesini Brennan'a götürmelisin.*"

Warrick'in günlüğünün ortasını açtım ve Eski Luceras dilinin geniş harflerine bakarak gülümsedim. Eldivensiz parmaklarımla onu en ucundan tutuyordum. Okuduğum şey sırıtmama neden oldu, göğsümü zafer hissi sardı. "'*Son rünü yerleştirdikten sonra ejderhaların büyünün en derin akımlarını hissettikleri yere koruma taşını yerleştirdik*,'" diye Xaden'a yavaşça tercüme ettim, sonra başımı kaldırdım. "*Bir iki kelime yanlış olabilir ama işte burada!*" Birkaç sayfa daha çevirdim. "'*Son adım da tamamlandı, koruma duvarları...*'" Gerisini çözmeye çalışırken yüzümü buruşturdum. "'*...bir demir yağmurunun doğduğu yere yerleştirildi.*"

Günlüğü hızla çantaya koymadan önce bu terimin geçtiği en az üç yer daha görmüştüm. "*İşte bu kadar.*" Onu Xaden'a verdim. "*Bunu Brennan'a götür. O bunu tercüme edebilir. Sabaha kadar ayrılmanızı beklemeyeceklerdir, bu yüzden şimdi yola düşerseniz aranmadan buradan çıkabilirsiniz ve günlükleri bölmek*

onları iki kat daha hızlı okuyabileceğimiz anlamına gelir." Hem de içlerinden birinin buradan çıkmasını sağlardı.

Krem rengi kumaşı günlüğün etrafına doladı, ardından uçuş ceketinin düğmelerini açtı ve bohçayı göğsüne sokuşturup yeniden düğmeledi. "Keşke geceyi burada geçirebilseydim," dedi beni tahrik eden o çatallanmış sesiyle.

"Keşke."

Bana özleme benzer bir duyguyla baktı, sonra gölgelere uzandı ve daha önceden oraya sakladığı çantayı aldı. Gözlerime bakarak çantayı sırtına geçirdi, sonra yüzüme yaklaşıp beni tekrar öptü.

Bu öpücüğün verdiği basit haz mükemmeldi.

"Harikasın," dedi dudakları dudaklarımda. "Yedi gün sonra görüşürüz."

"Yedi gün," dedim, onu bir kez daha öpmek için kendime doğru çekme dürtüsüyle savaşarak. Ve bir kez daha. "Şimdi git. Plana sadık kalmalıyız, unuttun mu?"

Beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, sonra avlunun sahibiymiş gibi yürüyerek uzaklaştı. Gidişini izlemenin acısını hafifletmesini umarak elimi kalbimin üzerine götürdüm ama hissettiğim zafer duygusuyla karşılaştırıldığında acı hiçbir şeydi.

Avluya çıktım, sonra yukarı baktım ve güneydoğuya doğru uçarken bulutlu gökyüzünde onu son bir kez görebilmek için bekledim.

Aylardır ilk kez damarlarımda korku yerine umut dolaşıyordu. Bunu yapabilirdik, bunu yapıyorduk. İlk Altı'nın koruma taşlarını nasıl aktive ettiklerini ilk ağızdan anlattıkları bir metin vardı elimizde ve Xaden'ı benimle birlikte Cordyn'e uçup lumineri alması için ikna edebileceğimi biliyordum. Bundan hoşlanmayacaktı ama yine de yapardı. Tek yapmam gereken iznimi nasıl onaylatabileceğimi bulmaktı. O zamana kadar yaptığımız şeyi yapmaya devam edecek, kendi başımıza ayakta durana kadar

Navarre'dan silah kaçıracaktık. Aretia'nın birkaç gün içinde koruma duvarları olacaktı, bundan emindim.

"Violet?"

Omzumun üzerinden baktım ve bir elinde şarap matarası, diğerinde kalaylı bir kupa taşıyan Nolon'a gülümsedim. Sanki büyük bir seanstan, hatta on iki seanstan yeni çıkmış gibi yorgun görünüyordu. "Merhaba, Nolon." El salladım.

"Sen olduğunu anlamıştım. Jack seni burada gördüğünü söylediğinde limonata alıyordum ve sağaltma listemde olduğunu hatırladım." Bana kupayı uzattı, sonra yanımda durup gökyüzüne baktı. "Doğru hatırlıyorsam bu senin en sevdiğindi."

"Çok naziksin." Kupayı kaldırıp lıkır lıkır içtim ve Arşiv'deki küçük koşumuzdan beri boğazımı yakan susuzluğu giderdim. "Omzum için de endişelenme. Çoktan iyileşti bile. Bu arada, sorgulama sırasında bize yardım ettiğin için sana teşekkür etme fırsatım olmadı."

"Seni incinmiş görmekten hiç hoşlanmıyorum ve Varrish'in seninle bir alıp veremediği var." Kendi matarasından içti, sonra sakallı yanağını kaşıdı. "Riorson nerede bu arada? Cumartesi günleri birbirinizden ayrı olduğunuzu hiç görmemiştim."

Jack Barlowe, yanında Caroline Ashton ve Birinci Kanat'tan birkaç ikinci sınıf öğrencisiyle birlikte avluya çıkınca midem kasıldı. Beni başıyla selamladığında garip bir tavırla karşılık verdim ama içim dışıma çıkacakmış gibi hissediyordum.

Nolon baktığım yere bakıp Jack'i görünce, "Violet?" dedi. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda. Xaden da erken gitti. Bu aralar pek anlaşamıyoruz." Limonatadan bir yudum daha aldıktan sonra kupaya baktım. Mutfak tarifi değiştirmiş olmalıydı çünkü içinde tuhaf ama tanıdık bir aroma vardı.

"Söylediğimde ciddiydim," dedi Nolon sessizce, taşıdığım krem rengi çantaya bakarak.

Krem rengi. Siyah değil.

Başım dumanlandı, ona bakmak için başımı çevirdiğimde görüşüm bir anlığına bulanıklaştı.

"Tairn..." Ama Tairn orada değildi. Onunla tüm bağım bulanıklaşmıştı.

Hayır. Tanrılar aşkına, *hayır.*

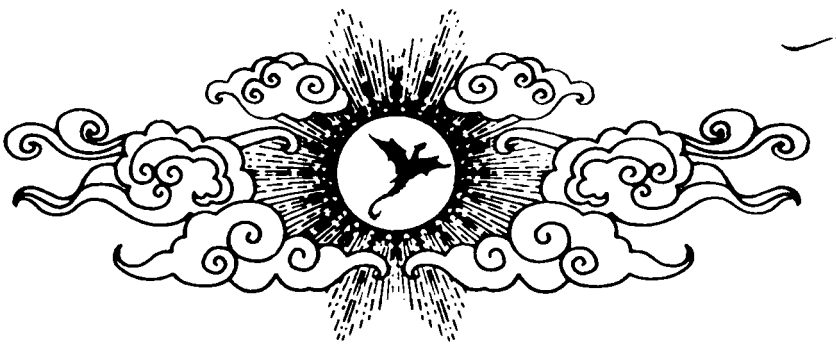
Ama... ama Nolon'a *yıllardır* hayatım pahasına güvenmiştim.

"Seni incinmiş görmek hiç hoşuma gitmiyor," diye fısıldadı Nolon; kupa elimden düşüp bir kalp atımı sonra çakıllara çarparken o, özür dileyen bir bakışla kaşlarını çattı. "Ama sen bu krallıktaki her sivilin güvenliğini riske atarken seni kendi eylemlerinin sonuçlarından koruyamam."

Etrafımda ayak sesleri duyuldu ve dünya dönmeye başladı ama Varrish'in yüzünün tepemde gezindiğini gördüm. "Ah, Öğrenci Sorrengail, kendini neye bulaştırdın sen böyle?"

Bir zihingörenden daha korkunç bir mühür gücü varsa o da doğruisöyletendir. Fakat yine de *onların* yaşamalarına izin veririz.

BİNBAŞI ALENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMÎ OLMAYAN BASKI)

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Yavaşça gözlerimi kırpıştırdım, görüşüm ancak bir salyangoz hızıyla netleşiyordu. Başımın arkasından öne doğru donuk, zonklayan bir ağrı yayılırken önümdeki gri kütle hafifçe berraklaştı, spiral şeklinde dizilmiş taşlara dönüştü. Tavan mıydı bu?

"Bu bizi ilgilendirmez," dedi bir adam, sesi yabancı ve hırıltılıydı. "Biz emirleri uygularız."

Korkuyla karışık adrenalin bedenimi sardı ama neler olup bittiğini anlayabilmek için kaslarımı sıkıca kilitleyerek kendimi mümkün olduğunca hareketsiz kalmaya zorladım.

"O bu yaptığımızı öğrenirse," diye cevap verdi başka bir ses, bir kadın sesiydi.

İçerisi ıslak yosun ve demir gibi kokuyordu, oda serin ama havasızdı. Yeraltındaydık. Sessizliği sürekli bir damlama sesi bozuyordu.

"Calldyr'de. Dönene kadar bir haftamız var," dedi sesi hırıltılı olan.

Bir sandalyede oturuyordum, ense köküme batan şey de onun arkalığıydı. El ve ayak bileklerimdeki ağırlık tanıdık geliyordu. Tıpkı değerlendirmedeki gibi bağlanmıştım.

"*Tairn...*" diye seslendim ama aramızdaki bağ sisliydi ve gücümü de kontrol edemiyordum.

Limonata. Çanta. *Nolon.*

Siktir. Yakalanmıştım.

"Ah, işte." Gözümün önünde kırlaşmış sakalı olan bir yüz belirdi ve adam üç eksik dişini göstererek gülümsedi. "Binbaşı? Esiriniz uyandı!" Geri çekildiğinde başımı kaldırıp etrafıma baktım.

Hapishane hücresi kama şeklindeydi ve en dar kısmında sorgu odasındakine tıpatıp benzeyen bir kapı vardı ama bu hücre eğitim amaçlı değildi. Gardiyanım piyade mavisi giyiyordu, yani burası askeri hapishane olmalıydı.

Sağ tarafımdaki ahşap rafın yatak olduğunu düşündüm ve diğer tarafında da bir tuvalet olmalıydı. Yıkanmamış, kan lekeli duvarları görünce üzerime bir korku çöktü ve kafamı toparlamak için hızla başka tarafa bakıp hücrenin geri kalanını taradım. Nora, çantamı hep yere boşaltan kadın, kollarını göğsünde kavuşturmuş, ahşap bir masaya yaslanmıştı ve yanındaki kapı açıldığında yüzünde endişe olduğunu düşündüğüm çizgiler belirdi.

Binbaşı Varrish içeri girerken yüzündeki gülümseme midemin kasılmasına neden oldu.

Tanrılar aşkına. Diğerleri. Onlar da burada mıydı? Yaralanmışlar mıydı? Boğazıma koca bir yumru oturarak nefes almamı neredeyse imkânsız hâle getirdi.

Diğer adama, "Dışarı," dedi, o da bir örümcek gibi koşarak ana odaya girdi ama kapıyı arkasından kapatmadı, bu da Varrish görüntüyü engellemeden önce siyah saplı hançerlerimle kaplı masayı görmeme izin verdi. Varrish omzunun üzerinden, "Sana söz vermiştim, *bir* kereliğine senin yöntemini deneyeceğim," diye seslendi.

Dehşet boğazımdaki basıncı artırıyordu. Tairn ya da Xaden'a ulaşamıyordum. Ellerim bağlı olduğu için mühür gücümü, hatta bıçak becerilerimi bile kullanamıyordum.

Yalnız ve *savunmasızdım.*

Nolon içeri girdi, adımları ağır, gözleri hüzün doluydu. "Sadece birkaç soruya cevap vermen gerekiyor, Violet."

"Bana ilaç verdin." Sesim çatallandı. "Sana güvenmiştim. Sana *hep* güvendim."

Nolon, "Bu işi çabucak halledersek birbirimize güvenmeye devam edebiliriz," dedi. "Lyra'nın günlüğünü neden çaldığınla başlayalım." Nora'nın arkasına uzanıp kitabı çıkardı.

Bana öğretilen tüm sorgulama teknikleri aniden aklımdan uçup gitti ve günlüğe bakakaldım... sadece günlüğe bakıyordum ve açıkça bir çıkış yolu yokken zihnim bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışıyordu.

"Yanılmış olmak istedim," dedi Nolon usulca. "Ama Markham, Kral'ın özel kütüphanesindeki kraliyet koruma duvarlarının ihlal edildiğine dair alarm verdi ve sonra seni avluda bir kâtip çantasıyla dururken gördüm..."

"Arşiv'den aldığımız kitapları taşımak için kullanılan bir çanta," diye itiraz ettim.

Lanet olsun. Koruma duvarını tetiklemenin Markham'ı uyaracağını düşünmemekle ne büyük aptallık etmiştik.

"Öyle olsaydı revirde baş ağrısıyla uyanır ve en içten özürlerimi duyardın." Nolon, Aretia'yı korumanın anahtarı olan eski deri günlüğü havaya kaldırdı. "Ama sen bunu taşıyordun."

"Bu konuyu tartışmak için burada değiliz." Varrish beni hayranlıkla izliyordu. "Sorularıma cevap verirsen yarınki dersten önce baş ağrını uyuyarak geçirmene izin veririz. Bir kez bile yalan söylersen... ortalık karışır."

Demek bugün pazardı.

"Üç soru." Nolon, Varrish'e sert bir bakış attı. "Bunu nasıl yaptığını, kiminle yaptığını ve en önemlisi *neden* yaptığını bilmek istiyoruz."

Boğazımdaki düğüm gevşedi ve paniğimin yatışmasını dileyerek ciğerlerimi havayla doldurdum. Kimlerin işin içinde olduğunu bilmiyorlardı, bu da burada başka kimsenin zincirlenmediği anlamına geliyordu. Ne Xaden, ne Rhiannon, ne Aaric ne de diğerleri. Sadece ben vardım. Burada yalnız olmak bir *nimete* dönüşmüştü.

Ayrıca savunmasız da değildim. Zihnim hâlâ tamamen benim kontrolümdeydi.

Varrish, "Kraliyet koruma duvarını nasıl aştığınla başlayalım," dedi.

"Kraliyetten olmadığım için benim bir kraliyet koruma duvarını ihlal etmem imkânsız." Çenemi kaldırdım ve zihinsel olarak en kötüsüne hazırlandım.

"Doğruyu söylüyor," dedi Nora başını yana eğerek. "Mühür gücüm yalanları algılar. Yalan söylersen hemen anlarım."

Kalbim küt küt atmaya başladı.

O zaman gerçekleri söyleyecektim. Bu iş bittikten sonra cevaplarımı –ya da cevapsızlığımı– anneme açıklamak zorunda kalacaktım. Her bir kelime önemliydi.

"Violet, lütfen," diye yalvardı Nolon, günlüğü masaya koyarken. "Sadece açıkla. Onaylanmamış bir takım yarışması mıydı? İkinci sınıflar arasında bir tür meydan okuma mıydı? Hâlâ tam olarak neyin kayıp olduğunu tespit etmeye çalışıyorlar. Bize yardım et. Bize anlatırsan bu iş senin için çok daha kolay olacak."

Tespit etmeye çalışıyorlar. İçeri giremiyorlardı.

"*Neden yaptın* kısmına atlıyorsun." Varrish gözlerini devirdi. "Dürüst olmak gerekirse Nolon, işte bu yüzden sorgulamaya hiç uygun değilsin." Gözlerini gözlerime dikti. "Nasıl diye sorman lazım."

"Orijinalinin kayıp olduğunu bile doğrulamadan o kitabın kopya olmadığını nasıl varsayabiliyorsun?" diye sordum Nolon'a.

Nolon yan yan Varrish'e baktı. "Markham örtünün bozulmadığını söyledi."

"Ama yine de lanet günlük elimizde." Varrish yavaşça etrafımda döndü. "Bu bir kopya mı?"

Yalanımı yakalamaya çalışıyordu.

"İncelemediğim için bilemem." Vakit olmamıştı.

"Doğruyu söylüyor," dedi Nora.

Varrish önümde durdu ve ben doğrudan o solgun, ruhsuz gözlere baktım. "Sanırım kanıtınız yok, Binbaşı Varrish çünkü hiçbiriniz kraliyet koruma duvarını geçemezsiniz ve kimse, yanlış olsun olmasın, Kral'a alarm verildiğini söylemeye gönüllü olmaz. Lütfen hatırlatmama izin verin, en son biri beni kanıtsız yalan söylemekle suçladığında kendisini Luceras'ın en uzak karakoluna atanmış olarak buldu."

"Ah, Aetos'u kastediyorsun." İrkilmemişti bile. "Hiç sorun değil. Nolon'un umduğu gibi yardımcı olmak yerine savaşacağını tahmin ettiğimden sen burada benim gözetimim altındayken ihtiyacı olan kanıtı bulacağım. Grady kurallar konusunda çok titiz, bu yüzden son karşılaşmamız istediğim kadar verimli olmamıştı." Çömeldi, bana kırmak için sabırsızlandığı yepyeni bir oyuncakmışım gibi baktı. "O kitabı senin için kim çaldı?" Ellerime dikkatle baktı. "Çünkü ikimiz de senin çalmadığını biliyoruz."

Seçilmiş gerçekler. Arkadaşlarımı korumak için cephaneliğimdeki tek şey buydu.

"O kitabı o çantaya ben tek başıma koydum."

"Doğruyu söylüyor," dedi Nora.

Bakışlarımı Varrish'ten Nolon'a çevirdim. "Ve sorularınıza cevap vermeyi bırakıyorum. Eğer beni yargılamak istiyorsanız o zaman kanat liderlerinden oluşan bir kurul çağırın ve bunu Kodeks'te belirtilen kurallara göre yapın."

Varrish yavaşça ayağa kalktı ve bana elinin tersiyle vurdu. Darbenin şiddetiyle başım yana doğru savrulurken yanağım acıdan kavruldu.

"Binbaşı!" diye bağırdı Nolon.

"Nora, derhâl acil içtima emri ver ve bölükteki her öğrencinin ellerini kontrol et," dedi Varrish, ben acıyla gözlerimi kırpıştırırken. "Nolon, çıkabilirsin."

Varrish üniformasının kollarını sıvarken derin nefes aldım ve gelecek acıya hazırlandım. Bedenimle bağımı kesmek için delicesine çabalayarak duvardaki şekilsiz bir tuğlaya odaklanmaya çalıştım.

Bu odada ne olursa olsun Xaden'ın Warrick'in günlüğüyle kaçtığı gerçeğini değiştiremezlerdi. Brennan, Aretia'nın koruma duvarlarını inşa etmek için ihtiyacı olan şeyi elde edecekti. Varrish'in planladığı acı her neyse buna değerdi.

Violence, unutma ki kırılgan olan sadece bedenindir. Ruhun değil. Xaden'ın sözlerine tutundum.

Varrish, Nolon'a el sallayarak, "İhtiyaç olduğunda seni çağıracağım," dedi.

Beni sağaltması gerektiğinde.

"Merak etme. Ufak ufak başlayacağım," dedi Varrish bana. "Ve burada tüm güç sende, Öğrenci Sorrengail. Sen konuşur konuşmaz bu son bulacak."

İlk parmağımı yerinden çıkardığında çığlık attım.

Kırdığında haykırdım.

Şıp. Şıp. Şıp.

Ses pencereme vuran yağmurmuş, yanağımın altındaki sert, acımasız tahta Xaden'ın göğsüymüş, önümde doğal olmayan bir açıyla bükülmüş, nabzımla aynı anda zonklayan kol başka birine aitmiş gibi davranıyordum.

"Uyuyabilirsen uyu." Bu telkin yumuşak, ses o kadar tanıdıktı ki hasar görmemiş gözümü yumdum.

Sen gerçekten burada değilsin. Acı ve susuzluktan kaynaklanan bir halüsinasyonsun. Bir serap.

"Belki," dedi Liam ve gözümü açtığımda onun yanımda, yerde oturduğunu gördüm. Dizlerini yukarı çekip dirseğini kırık kolumun hemen altındaki ranzanın kenarına dayadı. "Ya da belki Malek beni iyilik olsun diye göndermiştir."

Malek iyilik yapmaz. Ruhların ortalıkta dolaşmasına da izin vermez. Beynimi tebrik etmek lazımdı, mükemmel bir halüsinasyondu. Tam olarak onu son gördüğüm zamanki gibi görünüyordu; uçuş kıyafeti içindeydi ve yüzünde kalbimi sızlatan bir gülümseme vardı.

"Ben dolaşmıyorum, Violet. Tam olarak olmam gereken yerdeyim."

Çok acıyor. Bitmek bilmeyen acı beni tekrar karanlığa çekecek gibi oldu ama son iki seferin aksine bilincimi kaybetmemek için savaştım. Saatlerdir yalnız kaldığım ilk ândı bu ve artık odanın ortasındaki sandalyeden korkmuyordum.

Artık Varrish beni oradan kaldırdığında daha çok kemiğimin kırılacağını biliyordum.

"Biliyorum," dedi Liam usul usul. "Ama güçlü kalıyorsun. Seninle gurur duyuyorum."

Elbette tam da bilinçaltımın söyleyeceği şeydi bu; tam da duymaya ihtiyacım olan şeydi.

Dilimi dudağımdaki yarığın üzerinde gezdirince kan tadı aldım. Varrish bana bıçakla işkence etmemişti ama darbeleri yüzünden derim o kadar çok yerden yarılmıştı ki kendimi devasa, açık bir yara gibi hissediyordum. En son hareket ettiğimde üniformam kurumuş kandan çatırdamıştı.

"Takımını getirin," diye önerdi Nora ön odadan. "Onlarla uğraşmaya başlar başlamaz çözülecektir."

Liam'ın çenesi kasıldı ve boş midem korkuyla düğümlendi.

"Değerlendirme sırasında çözülmedi," diye cevap verdi Varrish. Tanrılar aşkına, keşke sesini tanımasaydım. "Onları buraya getirmek ne olduğunu öğrenmeleri anlamına gelir ve Imogen Cardulo'nun kolundaki damgaya bakılırsa onların hafızasını silmeye istekli olacağından şüpheliyim. Onları öldürmek de tamamen farklı bir dizi sorun yaratır. Öğrencilerden hiçbirinin elinde yara olmadığından emin misin?"

"Hepsini kendim muayene ettim," diye yanıt verdi Nora. "Devera ve Emetterio kızın nerede olduğunu soruyorlar, takımının geri kalanı da öyle. Bugünkü dersi kaçırdı."

Bugün pazartesiydi. Tairn'e seslendim ama bağ hâlâ sisliydi. Doğru, çünkü kolumu kırma ve ayak bileğimi bükme işleri arasında o sıvıyı bir kez daha zorla ağzıma dökmüşlerdi. Bileğimi bükmek için botlarımı çıkarması bile gerekmemişti.

Ama kırdıkları sadece bedenimdi. Tek bir kelime bile konuşmamıştım.

"Demek ki iki gündür buradasın," dedi Liam.

Xaden kayıp olduğumu fark edene kadar beş gün daha geçecek. Birinin ona haber vermediğinden emin olmak için yazışmaları izlediklerine şüphe yok. Tepki veremez, Liam. Tepki verirse her şeyi riske atmış olur.

"Sence şimdiden çıldırmamış mıdır?" Liam'ın dudağının bir köşesinde, o çok özlediğim ukala sırıtış belirdi. "Bahse girerim zaten biliyordur. Sgaeyl, Tairn'in paniğini hissetmiştir. Ejderhan Basgiath'ın bu kadar derinlerinde sana ulaşamayabilir ama Xaden taş üstünde taş bırakmayacaktır. Sen sadece hayatta kalmak zorundasın."

Devrim hareketini riske atamaz. Atmayacak da. Xaden'ın öncelikleri her zaman net olmuştu ve lanet olsun ki onda sevdiğim şeylerden biri de buydu.

"Atacak."

Kapı açıldı ama ayağa kalkacak, başımı çevirecek, hatta elimi kaldıracak gücüm bile yoktu. Kalbim küt küt atıyor,

sanki bu cehennem gibi bedenden kaçmak için bir fırsat görmüşçesine çarpıyordu. Bedenime, pes etmek istese bile Mira'nın zırhının onu korumaya devam edeceğini nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum.

Varrish eğilerek göz hizama kadar indi, Liam'dan en fazla bir adım uzaktaydı. "Çok acı çekiyor olmalısın. Her şey bitebilir. Belki de Nolon haklıydı. Kitabı nasıl çaldığını unutalım. Belli ki suç ortaklarını ele vermeyeceksin. Ama *nedenini* bilmem gerek. İlk Altı'dan birinin günlüğüne neden ihtiyacın olsun ki? Onu okuyorum. İlginç bir tarih. Niçin koruma duvarı inşa etmeye çalışıyorsun, Sorrengail?"

Bekledi ama ben sözlerimi kendime sakladım. Çok yaklaşmıştı.

"Lafı dolandırmayı bırakıp gerçek bir tartışmaya girebiliriz," diye önerdi. "Poromiel meselelerine neden karışmadığımıza dair cevaplayabileceğim soruların vardır muhakkak. Mesele bu mu? Haklı bir öfke mi? Arkadaşının ejderhasını öldürenin grifonlar olmadığını ikimiz de bildiğimize göre eşit bir bilgi alışverişinde bulunabiliriz."

İrkildim ve acı daha da yoğun bir şiddetle yeniden bedenimi sardı.

"Sakın ona kanma." Liam başını iki yana salladı. "Seninle oynamaya çalıştığını biliyorsun."

"Ama ne kadarını *biliyorsun*?" diye sordu Varrish usulca, sanki iyilik yapıyormuş gibi. "Peki damgalılarla ne yapıyordunuz? Onları yıllardır izliyorduk elbette ama Öğrenci Aetos seni ele verene kadar elimizdeki tek şey spekülasyondu. Fakat sonra Basgiath'a geri dönmediniz. Hiçbir karakol senin bir şifacı aradığını rapor etmedi. Bu yüzden, önceki sorumu tekrar soracağım. Nereye gittiniz, Öğrenci Sorrengail? Nereye koruma duvarı inşa etmeye çalışıyorsunuz?"

Bu benim kitabı çalmamdan çok daha büyük bir şeydi.

"Tanrılar aşkına, çok iyisin. Ya da tepki veremeyecek kadar acı çekiyorsun." Varrish başını eğip beni incelerken bir baykuşa benziyordu. "Mühür gücümün ne olduğunu biliyor musun, Öğrenci Sorrengail? Bu odada neden bu kadar iyiyim? Bu gizli bir bilgi ama burada hepimiz arkadaşız, değil mi?"

Ona baktım ama cevap vermedim.

"Ben insanları görmüyorum." Başını eğip beni inceledi. "Onların zayıflıklarını görüyorum. Bu, savaşta büyük bir avantaj oluyor. Dürüst olmak gerekirse tanıştığımızda beni şaşırttın. En genç Sorrengail hakkında duyduklarımdan sonra sana baktığımda acı, kırık kemikler ya da annenin beklentilerini karşılayamadığın için utanç görmeyi bekliyordum." Parmağını ön kolumdaki bariz kırığın üzerinde gezdirdi ama bastırmadı. Bu tehdit göğsümün sıkışmasına yetmişti. "Ama ben... hiçbir şey görmedim. Biri sana kalkan kullanmayı öğretmiş ve bu konuda çok iyi olduğunu kabul ediyorum." Daha da yaklaştı. "Seni gücünden ayırdığımıza göre şimdi ne gördüğümü bilmek ister misin?"

İçim nefretle kaynıyordu ve onun da bunu görüyor olmasını umdum.

"Dunne aşkına, tüm konuşmayı ben mi yapacağım? 'Evet, tabii ki bilmek istiyorum,'" dedi, alaycı bir taklitle sesini incelterek. "Eh, Öğrenci Sorrengail, senin zayıflığın sevdiğin insanlar. Aralarından seçim yapabileceğim çok fazla kişi var. Takım Lideri Matthias ve takımının geri kalanı, ablan, ejderhaların." Dudakları çarpık bir gülümsemeyle büküldü. "Teğmen Riorson."

Kalp atışlarım hızlandı.

"Sağlam dur, Violet," dedi Liam.

Nora kapı aralığından, "Tetiklendi," dedi.

"Biliyorum," diye yanıt verdi Varrish. "Ve bahse girerim senin için gelen kişinin o olacağını düşünüyorsun, değil mi?" Ön kolumdaki morluklara sanat eseriymiş gibi hayranlıkla baktı. "Sen cumartesi günü Samara'ya gitmeyince izin politikasını ihlal etmek anlamına gelse bile seni aramaya gelecek. Senin

için kuralları çiğneyeceğine dair umutlar besliyorsun. Öz annen senin için parmağını bile kıpırdatmadığına göre seni onun kurtaracağına dair umutlar."

Yutkunamayacak kadar susuz olmama rağmen boğazım hareket etti.

"Cumartesi gününe kadar beklemeyecek," dedi Liam.

"Ben de buna güveniyorum." Varrish başıyla onayladı. "Seni Kodeks kapsamında sorgulayabilmek için bütün yıl bir kuralı çiğnemeni bekledim. Annen bu konuda çok kuralcı. Ama Fen Riorson'ın oğlunun görev yerini terk edip sana yardıma gelerek Kodeks'i çiğneyeceğini, bir sonraki adımda bu sandalyeye onun bağlanacağını bilmenin bana verdiği keyfi tahmin bile edemezsin. Ve aradığım cevapları bana o *verecek*."

Bir dakika. Ne?

"Kahretsin. Sadece seni sorgulamıyor. Xaden'a tuzak kuruyor." Liam gerildi.

Kalbim *çarpmaya* başladı.

"Elinde büyük bir güç var, Sorrengail. Teğmen Riorson geldiğinde onu bekleyen şeyden onu yalnızca sen kurtarabilirsin. Bana bilmek istediklerimi söyle, ben de ona zarar vermeyeyim."

Bir an için aklımı çeldi. Xaden'a işkence edileceği düşüncesi ellerimin kıvrılmasına ve tırnaklarımın tahta levhanın kaba damarlarına takılmasına neden oldu.

"Nereyi korumaya çalışıyorsunuz? Damgalılar neyin peşinde?"

"Dayan, Vi." Liam elini yan tarafıma koydu ve tanrılar aşkına, o kadar gerçek gibiydi ki. "Konuşmak bu kıtadaki her canlının ölümüne yol açacaktır. Ellerinde Xaden'la ilgili bir şey olsaydı onu çoktan gözaltına almış olurlardı. Ona zarar vermeyecekler. Veremezler."

Mantıksal olarak bunu biliyordum ama duygusal olarak...

"Hayır mı? Emin misin? Onu kurtarabilirsin. Tam burada. Hemen şimdi. Çünkü bence gelecek ve geldiğinde onu çözeceğim, sana da izleteceğim," dedi Varrish fısıldayarak. "Ama

endişelenme. Çok geçmeden bütün sırlarını tek tek dökülecekseniz. Tabii o zaman artık onlara ihtiyacım olmayacak. Gerçekten istediğim kişiyi ele geçirmiş olacağım."

Bakışları, sanki nabzımın hızla attığını görebiliyormuş gibi boynuma yöneldi.

"Ah, şimdi anlıyorsun, değil mi?" diye sırıttı Varrish. "Eminim onun yok edilemez olduğunu düşünüyorsundur ama seni temin ederim, *senin döneminin en güçlü binicisinin* bir keresinde kalkanlarını bir acemi gibi indirdiğini görecek kadar şanslıydım. Bir saniyeden kısa sürmüştü ama onu paramparça etmek için ne gerektiğini görmek adına tek ihtiyacım olan buydu. Birkaç gün içinde ihtiyacımız olan tüm bilgiye erişmiş olacağız. Sen ödül değilsin, Sorrengail. Sen bir araçsın."

Lanet olasıca.

"Solas saklanmaktan hoşlanıyor mu?" Sesim çatallandı ve öksürdüm.

Gözlerini kırpıştırdı ama şaşkınlığını çabucak gizledi.

"Tairn'le konuşmamı engellemiş olman bana tam olarak ne yaptığını bilmediği anlamına gelmiyor." Kendimi gülümsemeye zorladığımda dudağım tekrar yarıldı. "Sen Xaden'ı avlıyorsun. Ama Tairn de Solas'ı avlıyor. Her iki açıdan da zayıf olan sensin. Ben bu odada *belki* ölürüm ama emin ol sen *kesinlikle* öleceksin."

"Hedefimi kaybetmeden seni öldüremeyecek olmam, o gelene kadar seni tekrar tekrar paramparça etmeyeceğim anlamına gelmiyor. Birlikte eğleneceğiz." Ayağa kalktı, sonra dışarı çıkmadan önce ellerini üniformasının bacaklarına sildi. Kapıdan onun belli belirsiz sözlerini duydum: "Nolon'u çağır. Yeni bir başlangıç yapmalıyız."

Ama Varrish yanılıyordu. Xaden gelmeyecekti. Devrimin güvenliğini seçecekti. Artık kurtaramayacağı insanlardan biri de bendim. Herkesin yanıldığını, benim ölümümden sonra onun sağ kalacağını ummak zorundaydım.

"Beni bırakma," diye fısıldadım Liam'a. Halüsinasyon görecek kadar kötüleşmiş olmam, beynimin Liam'ı destek olarak kullanması umurumda değildi. Yeter ki o kalsın, yeter ki yalnız olmayayım.

"Bırakmayacağım. Yemin ederim."

Şıp. Şıp. Şıp. Saatlerin, dayakların, cevaplamayı reddettiğim soruların hesabını tutamaz olmuştum.

Nolon iki kez gelmişti, belki de üç kez.

Hayat farklı derecelerde acıdan ibaretti ama Liam beni hiç terk etmemişti. Gözlerimi her açtığımda oradaydı; beni izliyor, işkence boyunca benimle konuşuyor, akıl sağlığımı korurken aslında çoktan kaybettiğimi de kanıtlıyordu.

Günde en az bir kez beni sandalyeye zincirliyorlar ve sıvıyı boğazımdan zorla akıtarak Tairn'le iletişim kurmamı engelliyorlardı. Verdikleri yemeği yiyordum çünkü hayatta kalmak daha önemliydi ve her sağaltma seansından sonra uyuyordum, sonra uyanıyor ve tekrar tekrar parçalanıyordum.

Kaburgalarım sağlam bir tekmeyle çatlamış ve sol kolum Varrish'in ilk seferinde kırdığı yerden yeniden kırılmıştı, bu da bana sadece benim değil, Nolon'un da tam gücünde olmadığını gösteriyordu.

"Bu işe yaramazsa Jack Barlowe'u getirebiliriz." Nora'nın yükselen sesi beni uyukladığım sandalyede tamamen uyandırdı. "Tanrılar biliyor ya, intikam almak için bekliyordu."

"Cazip bir fikir," diye cevap verdi Varrish. "Eminim bu kızı motive etmek için yeni ve yaratıcı yollar bulmaktan mutluluk duyacaktır ama onu öldürmeyeceğine güvenemeyiz. O çocuğa hiçbir konuda güvenemeyiz, değil mi? Ne yapacağı belli olmaz."

Liam kapının sağında, duvara yaslandığı yerden, "O herifin hâlâ hayatta olduğuna inanamıyorum," diye mırıldandı.

Tanrılar aşkına, kırılan yerlerim ağrı içinde ve şişmişti, görebildiğim yerlerdeki derimin rengi solmuştu. Her yerim *acıyordu*. Artık kendim olduğumdan bile emin değildim, daha ziyade yok olan bir bedenin içine hapsolmuş bir acı yumağı gibiydim.

Neyse ki Rhiannon, Ridoc, Sawyer, Imogen veya Quinn bunu yaşamıyorlardı. Değer verdiğim herkes güvendeydi. Ben de buna tutunuyordum.

"Biliyorsun, Sloane benden nefret ediyor," diye fısıldadım.

"Sloane zor biri olabiliyor." Liam bana mahcup bir gülümsemeyle baktı. "İyi iş çıkarıyorsun."

"Evet, ben harika bir rol modelim." Gözlerimi devirmemek için elimden geleni yaptım.

"Beni mi görmek istediniz efendim? Burada mı? Merdiven boşluğunda bir düzine gardiyan olmalı."

O *ses*. Liam'ın kafası hızla kapıya dönerken sırtımdan yukarı bir korku dalgası yayıldı ve tüm bedenim ürperdi.

Dain. Mahvolmuştum. Hepimiz mahvolmuştuk.

Varrish, "Evet, istedim," diye cevap verdi. "Yardımına ihtiyacım var. Navarre'ın yardımına ihtiyacı var."

"Ne yapabilirim?"

Beni tutsak eden kayışları bükmeye çalıştım ama tokaları sağlamdı.

"Sakin ol," diye fısıldadı Liam, sanki *içlerinden biri* onu duyabiliyormuş gibi.

"Bu hafta bir güvenlik ihlali yaşadık ve gizli belgeler çalındı. Faili yakaladık ve istihbarat kaybını önledik ama mahkûm..." Dramatik bir duraklama oldu. "Bu binicinin, Navarre'ı yok etmeye niyetli ikinci bir isyan başlatacağından şüphelendiğimiz bir grupla birlikte çalıştığı apaçık ortada. Koruma duvarlarımızın içindeki sivillerin güvenliği için bu mahkûmun anılarına ihtiyacım var, kanat lideri. Gerçeği ortaya çıkarmalısın yoksa hepimizin hayatı tehlikeye girecek."

Eh, şimdi böyle söyleyince. Kayışlarımı tekrar çekiştirdim tüm sinir sistemim acıdan yanıyordu. Kalkanım yoktu. Onu engellemenin bir yolu yoktu.

Aretia'daki herkes ölecekti ve bu benim suçum olacaktı.

"Seni uyarmalıyım," dedi Varrish nazikçe. "Mahkûmun kimliği şok etkisi yaratabilir." Ben kendimi tam olarak hazırlayamadan kapı açıldı.

Varrish içeri girdi, Dain kapı aralığında kaldı, bakışları üzerimde gezinirken gözleri irileşti; sandalyenin kollarına bağlı şişmiş, morarmış ellerime ve onlarla aynı renk olduğundan emin olduğum yüzüme baktı. Üstelik üniformamın altındaki kırık kemikleri ve çürükleri görmemişti bile.

"Violet?"

"Lütfen bana yardım et," diye fısıldadım, artık var olmayan bir Dain'e, karşımdaki sertleşmiş üçüncü sınıfa değil, köprüyü geçmeden önce tanıdığım Dain'e yalvardığımı bilsem bile.

"Beş gündür ona işkence mi ediyordunuz?" dedi Dain, Varrish'i suçlayan bir sesle.

Beş gün mü? Daha perşembe miydi?

"Lyra'nın günlüğünü Kral'ın özel kütüphanesinden çaldığından beri mi?" Varrish sıkılmış görünüyordu. "Kesinlikle. O çocukluk arkadaşın olabilir, Aetos ama ikimiz de onun şu an kime sadık olduğunu biliyoruz: Riorson'a ve onun bize karşı planladığı savaşa. Koruma duvarlarını yıkmak istiyor."

"Bu doğru değil!" diye haykırmak istedim ama günlerce çığlık atmaktan kısılmış olan sesim daha çok bir inilti gibi çıktı. Varrish her şeyi çarpıtıyordu. "Ben asla sivillere zarar vermem. Dain, biliyorsun..."

"Artık senin hakkında hiçbir *bok* bilmiyorum," dedi Dain, yüzü öfkeyle çarpılmıştı.

"Dışarıda bir savaş var," dedim çaresizce, o *beni* kırmadan önce kurtulmak için. "Poromiel'in sivilleri ölüyor ve biz yardım

etmek için hiçbir şey yapmıyoruz. Sadece olanları izliyoruz, Dain."

"Kendimizi onların iç savaşına dâhil etmemiz gerektiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu Dain.

Omuzlarım düştü. "Bence sana o kadar uzun süre yalan söylendi ki gerçek yüzüne çarpsa bile anlamayacaksın."

"Ben de senin için aynı şeyi söyleyebilirim." Dain, Varrish'e baktı. "Onun koruma duvarlarını yıkmaya çalıştığından emin misiniz?"

"Günlüğü saklanması için Arşiv'e geri gönderttim ama evet. Çaldığı kitap koruma duvarlarının nasıl inşa edildiğine dair ayrıntılı talimatlar veriyordu ve o kitap duvarları yıkmak için bir harita olarak kullanılabilir." Varrish Dain'in omzunu sıktı. "Bunu duymanın zor olduğunu biliyorum ama insanlar her zaman olmalarını istediğimiz kişiler çıkmaz."

Liam duvardan uzaklaştı, ikisinin etrafından dolaşarak yanıma geldi ve çömeldi. "Bunu durdurabileceğini sanmıyorum."

Ben de.

"Ona kızmamaya çalış," dedi Varrish Dain'e, anlayışlı bir suratla. "Âşık olduğumuz kişiye her zaman yardım edemeyiz, değil mi?"

Dain sırtını dikleştirdi.

"Riorson onu anlayamayacağı bir şeyin içine çekti. Bunu sen de biliyorsun. Geçen yıl bunun olduğunu gördün." İç geçirdi. "Sana bunu göstermek zorunda kalmak istemezdim ama" –kendi kınından alaşımlı hançerimi çıkardı– "bunu da taşıyordu. Gördüğün bu metal, korumalara güç veren şey. Onları bu savaşı planladıkları yere kaçırdıklarını ve korumalarımızı yavaş yavaş zayıflattıklarını düşünüyoruz."

"Bu doğru mu?" Dain'in bakışları bana yöneldi.

Kapı pervazına yaslanmış olan Nora'yı gördüm ve ürperdim. "Açıklayabilirim. Onun söylediği gibi değil..."

"Açıklamana ihtiyacım yok," diye gürledi Dain. "Aylardır benimle konuşmanı istiyorum ve şimdi neden konuşmadığını anlıyorum. Sana asla dokunmamam konusunda neden bu kadar kararlı olduğunu da. Sakladığın şeyi göreceğimden korkuyorsun." Üzerime yürümeye başlayınca sandalyemde iyice büzüldüm.

Xaden, affet beni.

Varrish, "Etik kurallarını unutma, Öğrenci," diye talimat verdi. "Özellikle de Öğrenci Sorrengail'e olan bağlılığın göz önüne alındığında. Çalıştığın gibi ara ama *koruma duvarı* kelimelerine odaklan."

"Teğmen Nora," diye seslendi biri ön odadan. "Tüm üst düzey görevlilere toplanma emri verildi. Sınırda... olaylar yaşanmış."

"Kimin emri?" diye sordu Nora.

"General Sorrengail'in."

"Kısa süre içinde orada olacağız," diye yanıt verdi Nora el sallayıp onu geçiştirerek.

Varrish başını iki yana sallayarak, "Çoktan geç kalmış olabiliriz," dedi. "Bu sabah aldığımız raporlara göre Riorson günler önce firar etmiş. Şimdi damgalıları topluyoruz."

Nefesim kesildi. Firar etmişti. Şu anda Aretia'da güvende olabilir, koruma duvarları inşa ediyor olabilirdi. Ama Imogen? Bodhi? Sloane? Önderlerin topladığı kişiler onlardı.

Liam beni sakinleştirmek için elini omzuma koydu. Hepsini öldüreceklerdi ve Aretia'yı öğrendiklerinde diğerlerini de avlayacaklardı. "Hafızanı araştırabilir," dedi Liam bana. "Ama mantığa göre önce senin düşüncelerini aşması gerekecek."

Varrish, "Ne yaptınız, Violet?" diye sordu. "Bir karakola başka bir saldırı mı düzenlediniz? Ne yapabileceğini öğren, Aetos. Krallığımızın güvenliği buna bağlı. Zaman çok önemli."

Dain'in gözleri parladı ve ellerini kaldırdı.

"Liam'ı sen öldürdün," diye mırıldandım.

Duraksadı. "Öyle deyip duruyorsun. Ama ben sadece babamın yanıldığını kanıtlamak için hafızanı araştırdım, Violet ve senin tek yaptığın onu haklı çıkarmak oldu. Eğer damgalılar krallığımıza ihanet ederek öldülerse başlarına geleni hak etmişlerdir."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadım, gözlerim yanıp yaşlarla dolmaya başlarken sesim boğuk çıkmıştı.

"Bizi oyalıyor," diye kestirip attı Varrish. "Şimdi yap şunu. Anlamadığın bir şey görürsen ordularının nerede saklandığını öğrendiğimizde hepsini açıklayacağım. Navarre'ın her bir vatandaşının çıkarına olacak şekilde hareket ettiğimize inan. Tek amacımız onları güvende tutmak."

Dain başıyla onaylayıp bana uzandı ama son anda tereddüt etti. "*Her yeri* yara bere içinde."

"Ona görmesini istediğin şeyi göster," diye ısrar etti Liam.

Varrish, "O bir hainden başka bir şey değil," diye karşılık verdi.

"Doğru." Dain başıyla onayladı ve parmaklarını hassas, ağrıyan şakaklarıma bastırdığı anda gözlerimi kapadım.

Beni gücümden alıkoymuş olabilirlerdi ama o güç Tairn'den kaynaklanıyordu. Peki ya zihnimin kontrolü? O bana aitti ve elimde kalan tek şey de oydu.

Geçen yılın aksine, bu kez Dain'in varlığını zihnimin kenarında, tam da kalkanlarımın olması gereken yerde hissettim ve saldırıdan geri çekilmek yerine o varlığa tutunup bir anıya atladım ve Dain'i de yanımda sürükledim.

"*Yakınlarda bir sürü mü var?*" diye sordu Liam.

En kötü kâbusumun gerçekten de var olduğunu, yaşayan, nefes alan bir canavar olduğunu fark ettiğimde yerçekimi ayaklarımın altından kaydı.

İki bacaklıydı. Dört değil. Wyvern.

Bizi buraya ölmemiz için göndermişlerdi.

Gözlerinden kırmızı damarlar yayılan Veninler çaresiz insanları öldürüyordu.

Mavi ateş. Kurumuş topraklar. Düşen Soleil ve Fuil.

Asla bir fark yaratacak kadar silah kaçıramayacaktık. Bizi habersiz bırakmışlar, çatışmadan kaçınmak için tarihimizi silmişlerdi; masum insanlar ölürken bizi güvende tutmak için.

Liam... Tanrılar aşkına... *Liam.* Zihinsel tırnaklarımı Dain'e batırdım ve onu orada tuttum, çaresizliği benimle birlikte tekrar hissetmesini sağladım. Yürek parçalayan üzüntüyü. İnsanı kör eden öfkeyi.

Benim için bir onurdu. Liam'ın bana son sözleri.

Gökyüzündeki intikamımı, ejderhamı öldürmek ve beni yok etmek için elinden geleni yapan karanlık güce hükmeden yaratığı öldürecek tek silah elimdeyken Tairn'in sırtındaki mücadelemi.

Hançer yan tarafıma saplandığı anda Dain'i çekmeyi bırakıp *itmeye* başladım, hem fiziksel hem de zihinsel olarak haykırdım ve zihnimi son dört günde bana çektirilen acının her zerresiyle doldurdum.

Dain inledi ve elleri şakaklarımdan indi.

Gözlerimi açtım, çığlığımın sesi hâlâ kulaklarımda yankılanırken o geri çekildi, yüzünün her yerinden korku okunuyordu.

"Buradayım," diye söz verdi Liam. "Ve hâlâ pişman değilim, Vi. Bir saniye bile olmadım."

Yanaklarımdan aşağı yaşlar süzüldü.

Parçalanmış ses tellerime rağmen, "İstediğini aldın mı?" diye sormayı başardım.

"Silah kaçıyorsunuz," dedi Dain yavaşça, gözlerime bakarak. "Başka bir krallığa yardım etmek için silahlarımızı mı çalıyorsun?"

Midem kasıldı, tamamen başarısız olmuştum.

Ona gösterdiğim her şeyin içinden o *bunu* mu almıştı?

Bakışlarımı ondan ayırıp Liam'a baktım, yüzünün çizgilerini ve o alametifarikası mavi gözlerini hafızama kazıdım. "Seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm."

"Beni asla hayal kırıklığına uğratmadın. Bir kez bile," diye fısıldadı başını iki yana sallayarak. "Seni savaşımızın içine çektik. Üzgün olan biri varsa o da benim."

"Olman gerektiği gibi," diye sırıttı Varrish.

Eğer Dain hafızamı ele geçirmişse, yardım ettiğim silah kaçakçılığını görmüşse, o zaman her şeyi biliyor demekti.

Bedenimi bir umutsuzluk dalgası kapladı, azmimi, çözülmemek için verdiğim kararlılığı yok etti. İçimde kalan tek şey acıydı ve bunun için savaşmaya değmezdi, benim için anlamı olan her şeyi –herkesi– ele vermişken değmezdi.

"Bizi *hemen* istiyorlar!" diye bağırdı adam ön odadan.

Nora, "Varrish," diye seslendi. "Bu tüm önderler için bir çağrı."

"Ne buldun?" Varrish soğukkanlılığını kaybederek Dain'e döndü. "Nerede konuşlanmışlar?"

Dain elini uzatarak, "Şu bıçağı bana ver," dedi. "Anıda gördüğümle karşılaştırmak istiyorum. Bizden *çaldıklarıyla*."

"Ama onu öldürme. Önce Riorson'ı bulup sorgulamalıyız, onu koz olarak kullanmalıyız." Varrish hançerimi Dain'e uzattı.

Dain silahı inceledi ve başıyla onayladı. "Evet, bu. Onları dışarı kaçırarak düşmanı silahlandırıyorlar. Her şeyi gördüm." Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "İşin içinde en az bir grifon sürüsü ve birliği var."

Kalbim küt küt atıyordu. O biliyordu. Tüm çabalarıma rağmen görmüştü.

Beni tekrar sorgulayacaklar, hatta Xaden'ı ele geçirmek için beni esir tutacaklardı ama buradan canlı çıkmama asla izin vermeyeceklerdi. Evim dediğim bu yer, babamla yürüdüğüm koridorlar, ibadethanem olan Arşiv, Tairn ve Andarna'yla

uçtuğum saha, arkadaşlarımla güldüğüm salonlar ve Xaden'ın beni kollarına aldığı odalar benim mezarım olacaktı.

Ölümüm de nehir boyunca uzanan ağaçlara birlikte tırmandığım çocuğun elinden gelecekti.

Omuzlarım düştü, irademin son parçaları da yenilgiyle birlikte içimden akıp gitti.

"Güzel. Güzel. Şimdi bana nerede olduklarını söyle," diye emretti Varrish.

Dain hançeri sol eliyle kavradı ve bıçağı ön koluna paralel olacak şekilde döndürerek boğazıma dayadı. "Bana güvenmeliydin, Violet."

Pisliğin gözlerine bakmaya devam ederken yutkunmaya bile cesaret edemiyordum. Korkarak ölmeyecektim.

"Bana güvenmiş olsaydın bunların hiçbiri olmazdı." Gözlerindeki acı sadece öfkemi besliyordu. Kırılmış gibi görünmeye ne hakkı vardı ki? "Ama artık çok geç."

Bağırışlar ön odayı doldururken Nora, "Varrish!" diye haykırdı.

Varrish ona doğru döndü ve bıçağın tenimde kaydığını hissettim.

Dain beni öldürecekti.

"İyisin." Liam omzumu tuttu. "Ben burada olacağım. Seni bırakmayacağım."

Tairn. Andarna. Tanrılar aşkına, umarım hayatta kalırlardı. Xaden yaşamak zorundaydı. Yaşamak zorundaydı.

Onu seviyordum.

Bunu ona her gün söylemeliydim, kavgalarımız ve şüphelerim olsa bile duygularım konusunda dürüst olmalıydım.

Şimdi bu duygular Xaden'da yankı bulmak yerine benimle birlikte öleceklerdi. Görüşüm bulanıklaştı ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzüldü ama çenemi kaldırdım.

Dain kolunu geri çekti ve ben elinin bana doğru savrulmasını, kesiği, acıyı, kanların akmasını bekledim.

Ama öyle olmadı.

Varrish yan tarafını tutarak geriye doğru sendeledi, bir kükreme kulaklarımda yankılanırken gözleri fal taşı gibi açıldı. Dain kanlı bıçağı bileklerimdeki kayışlara götürdü, önce birini, sonra diğerini kesti. "Buradan dövüşerek çıkabilir miyiz bilmiyorum," dedi hızla, ayak bileklerimdeki ipleri kesmek için eğilerek. "Hareket edebiliyor musun?"

Neler oluyordu böyle?

"Aetos!" Varrish hırlayarak duvara yaslandı, sonra da taştan aşağı kaydı. Arkasında taze, kırmızı bir iz bırakmıştı.

"Violet!" diye haykırdı Dain elime zorla bir şey tutuşturarak. "Hareket etmelisin yoksa ölürüz!"

Dain yanındaki kılıcı çekip hücreye doğru hamle yapan Nora'nın boğazına dayarken kırılmamış elimin parmaklarını tanıdık kabzaya sardım. "Geçmemize izin verirsen yaşarsın."

Kılıcı sabit tuttu ve ben ayağa kalkmaya çalışırken diğer kolunu belime doladı, bacaklarım tutmayınca bana destek oldu. Hatırlayabildiğim kadarıyla Nolon'un son ziyaretinden sonra kırılmamışlardı ama çatlamış kaburgalarıma gelen baskı yüzünden ve oda dönüyormuş gibi göründüğü için mide bulantısıyla inledim.

"Ben öyle bir söz vermiyorum." Alçak, tehditkâr ses dizlerimin bağını çözerken hançerli bir el Nora'nın boğazına uzanıp tereddüt etmeden kesiverdi.

Kadın, boynundaki açık yaradan akan kan seliyle yere yığıldı.

O altın benekli akik gözlerde beliren Dunne'un gazabına baktım.

Bir öğrenciyi öldürmekten daha kötü olan tek suç,
önderlere saldırmak gibi akılalmaz bir eylemdir.

-BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMİ OLMAYAN BASKI)

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Xaden sağ elinde kılıcını, sol elinde bir hançer tutarken gözleri öfkeyle parlıyordu. Üzerinden kan damlayan silahların ikisini de Dain'e yöneltmişti.

Tanrılar aşkına.

"Hayır!" diye haykırarak kendimi Dain'in önüne atmak için hamle yaptım ama ayaklarım hareket etmedi ve aniden yere yığılmaya başladım.

"Siktir!" Dain beni iki eliyle yakalarken çeliğin yere çarpma sesini duydum.

Acı beni karanlığa doğru çekerken gözlerim kararadı. Ayaklarımın üstüne bastığımda vücudumun her santimi protesto çığlıklarıyla inledi. Ama beni tutan sadece Dain'in kolları değildi; bacaklarımın ve kollarımın altında yumuşak gölgeler vardı. İki Xaden belirdi, sonra ben bilincimi kaybetmemek için savaşırken ikisi birleşti. "Beni kurtardı," diye fısıldadım. "Onu öldürme."

Varrish'i bıçaklamak Dain'e artı puan kazandırırdı... değil mi?

Xaden'ın bakışları benimkilere kaydı, sonra bana bir kez daha baktı.

"Tanrılar aşkına, *Violet.*" Gölgeler etrafımızı sardı, taşları çatlattı ve kanımla lekelenmiş yatağın ahşap levhasını parçaladı.

Sanırım yüzüm de geri kalan her yerim gibi mahvolmuş hâldeydi.

"Geldin." Tökezleyerek ilerledim ve Dain akıllılık ederek beni bıraktı.

Xaden beni yakaladı, gölgeler kılıcını kavrarken o elini sırtımda gezdirdi ve kırılacağımdan korkuyormuş gibi hafif bir dokunuşla beni göğsüne yasladı. "Dünyada seni bulamayacağım hiçbir yer yok, unuttun mu?" Dudaklarını kirli, yıpranmış, kanlı saçıma götürdü ve başımın tepesini öptü.

Deri ve mentol kokusu, hücredeki demir ve yosun kokusunu bastırdığında Nolon beni uyuşturduğundan beri ilk kez kendimi güvende hissettim. Gözyaşları göğsünü ıslatıyordu; bunlar onun muydu yoksa benim miydi, emin değildim.

Garrick, Xaden'ın arkasından, "*Lanet olsun,*" dedi. "Koşmaya başladın ve benim için tek bir adam bile bırakmadın mı? Merdivendeki ceset barikatını temizlemek resmen yıllarımı aldı."

Yüzümü çevirip yanağımı Xaden'ın güçlü, sabit kalp atışlarının üzerine yerleştirirken gülümsemem dudağımın tekrar yarılmasına neden oldu. "Merhaba, Garrick."

Yüzü kireç gibi oldu, kılıçlarını yanlarına düşürdü ama bunu aceleci bir gülümsemeyle örttü. "Daha iyi göründüğün zamanlar olmuştu, Violet ama hayatta olduğuna sevindim."

"Ben de."

Garrick, Xaden'a, "Yukarıda tam bir kaos var," dedi ve Dain'e sorgularcasına bir bakış attı. "Önderler sınıra ulaşmak için hep birlikte havalanıyor."

"O zaman işe yaradı," dedi Xaden. Varrish inleyince hepimizin kafası ona doğru döndü. "Sen de mi hainlere katıldın?" diye suçladı Dain'i, ayağa kalkmaya çalışırken; hâlâ yanındaki yarayı tutuyordu.

Garrick, Dain ve Varrish'e bakarak, "Ah, öyle mi oluyor?" diye sordu.

"Baban öyle hayal kırıklığına uğrayacak ki," diye tısladı Varrish sıktığı kanlı dişlerinin arasından. Kan tükürmesi fazla zamanı kalmadığını gösteriyordu.

"Babam Violet'ın bana gösterdiklerini zaten biliyorsa hayal kırıklığına uğrayan benim demektir," diye karşı çıktı Dain, kılıcını Varrish'e doğru kaldırarak.

"Hayır," diye gürledi Xaden. "Sen değil." Sırtımdaki eli kasıldı ve gölgeler Varrish'i sararak yerde sürüklemeye başladı. Siyah kollar onu sandalyeye fırlatıp el ve ayak bileklerini prangalar misali bağlayınca Varrish dehşetle gözlerini açtı. "Bu onur Violet'a ait, eğer isterse."

"İstiyor," diye cevap verdim hemen.

Xaden tutuşunu değiştirdi, kolunu belime doladı ve tepkimi izledi. "*Nerene dokunabileceğimi bilmiyorum.*"

"Sorun değil," dedim. Sol elim işe yaramaz hâlde yanımda sarkarken sağ elimle alaşım saplı hançeri kavradım.

Xaden yürümeme yardım ederken Dain geri çekilip kılıcını indirdi, ayaklarım taş zeminde bana ait kurumuş kan lekelerinin üzerinde sürükleniyordu.

Varrish teninin solgunluğuna rağmen gözlerini kıstı. Xaden beni sabit tutarken hançeri titreyen, zayıf bir tutuşla göğsüne doğru kaldırıp ucunu kalbinin üzerine, kaburgalarının arasına yerleştirdim.

"Bu odada öleceğine söz vermiştim," diye fısıldadım ama bıçağı saplayamayacak kadar çok titriyordum. Tüm gücümü ayakta kalmak için harcıyordum.

Xaden elini elimin üstüne koydu ve bıçağı Varrish'in kalbine saplamak için bastırdı. Varrish'in hayatı sönerken yüzündeki ifadeyi hafızama kazıdım, böylece kâbuslar kaçınılmaz olarak geldiğinde gerçekten öldüğünü bilip kendimi rahatlatabilirdim.

Olan biten her şeyin ağırlığı üzerime çöküp beni nefessiz bırakırken baktım, baktım, *baktım*... Boğazım sıkışıyor ve düşüncelerim zihnimde dönüp dururken gözlerim yanıyordu. Bölüğün komutan yardımcısını öldürmüştüm.

Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Sınıfa mı dönecektim?

Peki ya Xaden... Xaden buraya gelerek *her şeyi* riske atmıştı.

"Bizi biraz yalnız bırak ve Aetos'un şimdilik nefes almasına izin ver," diye emretti Xaden. Dikkatlice bana dönüp bizi Varrish'in cesedinden uzaklaştırmadan önce odanın boşaldığını duydum. "Sen hayattasın. Bu odada ne olduğunun, ne söylendiğinin önemi yok, hayattasın ve önemli olan tek şey bu."

"Çözülmedim," diye fısıldadım. "Dain... Varrish'i bıçaklamadan hemen önce gördü ama ben çözülmedim, gerçekten." Başımı iki yana sallayınca dünya bulanıklaştı, sonra gözlerimden yaşlar damlarken her şey berraklaştı.

"Sana inanıyorum." Başımın arkasını kavradı ve güzel gözlerini gözlerime dikerek içimi eritti. "Ama çözülmüş olsan da bu benim için önemli değil. Gidiyoruz. Seni buradan çıkaracağım."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Şimdi gidemeyiz. Bizi takip edeceklerdir ve Brennan hazır değil." Yüzümü buruşturdum. "Basgiath'ın silahlarına erişim hakkını kaybedeceksin..."

"*Umurumda* değil. Oraya vardığımızda bir yolunu buluruz."

"Uğruna çabaladığın her şeyi kaybedeceksin." Sesim çatallandı. "Benim yüzümden."

"O zaman ihtiyacım olan her şeyi yanıma alacağım." Tek gördüğüm, tek hissettiğim o olsun diye yüzünü bana yaklaştırdı. "Senin yaşaman için Aretia'nın tekrar yanıp kül olmasını seve seve izlerim."

"Bunu cidden söylüyor olamazsın." Evini seviyordu. Evini korumak için *her şeyi* yapmıştı.

"Ciddiyim. Benden asilce bir şey yapmamı bekliyorsan özür dilerim. Seni uyarmıştım. Ben tatlı, yumuşak ya da nazik değilim ama sen yine de bana âşık oldun. Karşılığında alacağın

şey bu, Violet: Ben. İyi, kötü, affedilmez. Hepsi. Ben *seninim* Kolunu sırtımın alt kısmına dolayıp beni sabit tutarak kendine çekti. "Doğru bir şey bilmek ister misin? Gerçek bir şey? Seni seviyorum. Sana âşığım. Saçlarına karların yağdığı ve beni ilk kez öptüğün geceden beri âşığım. Hayatım sana bağlı olduğu için minnettarım çünkü bu, sensiz bir gün bile geçirmeyeceğim anlamına geliyor. Kalbim sadece seninki kadar atacak ve sen öldüğünde ben de seninle birlikte Malek'le buluşacağım. Senin de beni sevmen çok iyi bir şey çünkü bu hayatta ve bundan sonra yaşayabileceğimiz her hayatta benimle olacaksın."

Dudaklarımı araladım. Duymak istediğim, duymaya ihtiyacım olan tek şey buydu. "Seni seviyorum," diye fısıldayarak itiraf ettim.

"Unutmadığına sevindim." Eğildi ve beni incitmemeye dikkat ederek dudaklarını hafifçe dudaklarımın üzerinde gezdirdi. "Hadi buradan birlikte çıkalım."

Başımla onayladım.

"Gitmeliyiz," diye seslendi Garrick.

Xaden, "Merdiveni boşalt!" diye emretti. "Bodhi'ye de söyle, onun ve takımının geri kalanının ihtiyacı olan panzehri bulsun."

"Tamamdır," dedi Garrick.

"Takımım?"

Xaden bana baktı. "İyiler ama dün bir kurtarma görevi yapmaya çalıştıkları için sorgu sınıfına hapsedildiler. Buradan yürüyerek çıkabilir misin?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Neremin kırıldığını ve Nolon'un neyi sağalttığını unuttum. Sol kolumun kırık olduğunu biliyorum, ayrıca sağ tarafımda en az üç kaburgam kırık. Kalçam da tam olarak olması gereken yerde değilmiş gibi hissediyorum."

"Nolon bu işe bulaştığı için ölecek." Döndü ve bizi hücreden çıkarıp Nora'nın cesedinin yanından geçirerek bir kan gölünün içine götürdü. Merdiven boşluğuyla aramızda en az

yarım düzine ceset vardı. Tüm hançerlerimi hızlıca ait oldukları kınlara koydu ama hâlâ elimde tuttuğum hançeri almadı.

Dain yakındaki bir dolaptan ona malzeme verdi ve Xaden kolumu olabildiğince hızlı hareketlerle sardı. Haykırmamak için yarılmış dudağımı ısırdım ve o da zırhımın üzerinden kaburgalarımı sardı.

Garrick merdiven boşluğundan, "Xaden!" diye seslendi. "Bir sorunumuz var!"

"Siktir," diye mırıldandı Xaden, önce duvara yaslanmış kılıçlara, sonra da bana bakarak.

Dain, "Onu taşıyabilirim," dedi.

Xaden ona yavaş ve acı dolu bir ölüm tehdidinde bulunan bir bakış attı. "Henüz yaşamana izin verip vermeyeceğime karar vermedim. Konu o olunca sana güvenmeyeceğimden emin olabilirsin."

"Yürüyebilirim. Sanırım." Ama denediğim anda oda dönmeye başladı. Bense hayatımda ilk kez kendimi güçsüz *hissettim*. O canavar bana bu odada bunu yapmıştı. Gücümü almıştı.

"Ama *seni* konuşturamadı, Violet," dedi Liam odanın köşesinden yumuşak bir sesle. Gölgelere doğru bir adım attığında göğsüm sıkıştı. Sonra bir adım daha attı.

"Şuna ne dersin? Bir dahaki sefere beş gün boyunca aralıksız dayak yediğimde beni hapishaneden çıkarmana izin vereceğime söz veriyorum," dedi Xaden, kılıçlarını arkasındaki kınlara sokarak.

"Teşekkür ederim," dedim ikisine birden.

Xaden beni kollarına aldı ve kaburgalarıma baskı yapmadan göğsüne bastırdı. "Ya davaya katıl ya da öl. Seçim senin ama şimdi yap," dedi Dain'e. Gölgeler etrafımızı sardı ve Xaden beni büyüyle aydınlatılmış merdivenden yukarı taşırken bıçaklardan bir çember oluşturdu.

Başım Xaden'ın omzuna düşünce acıyla yüzümü buruşturdum ama eğer gidiyorsak acının ne önemi vardı? İkimiz de hayattaysak? O gelmişti.

Merdivenin köşesini döndüğümüzde Xaden, "Ne tür bir sorun, Garrick?" diye sordu.

"General gibi bir sorun," diye cevap verdi Garrick, elleri havada.

Annemin bıçağı boğazındaydı.

Lanet olsun.

Ben başımı kaldırırken Xaden donakaldı, vücudu gerildi.

Garrick'in üstündeki basamakta duran annemle göz göze geldik, yüzünün çizgileri gergindi... Bir dakika, bu *endişe* miydi? "Violet."

"Anne." Gözlerimi kırpıştırdım. Köprünün öncesinden beri ilk kez adımı söylüyordu.

"Kimi öldürdünüz?" Soruyu Xaden'a sormuştu.

"Herkesi," diye cevap verdi Xaden zerre pişmanlık içermeyen bir sesle.

Annem başıyla onayladıktan sonra kılıcını indirdi.

Garrick derin bir nefes alarak ondan uzaklaştı ve sırtını duvara yasladı.

"İşte." Annem elini üniformasının göğüs cebine atarak içinde berrak bir sıvı olan bir şişe çıkardı. "Bu o sıvının panzehri."

Şişeye baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı. İçinde gerçekten söylediği şeyin olduğunu nereden bilecektim? "Bilseydim daha erken gelirdim," dedi annem, sesi de bakışlarıyla birlikte yumuşayarak. "Bilmiyordum, Violet. Yemin ederim. Geçen hafta Calldyr'deydim."

"Yani dönüşün tesadüf mü?" diye sordum.

Dudaklarını birbirine bastırdı ve parmaklarıyla şişeyi kavradı. "Kızımla biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Öyle bir şey olmayacak," diye karşı çıktı Xaden.

Ona baktığında annemin bakışları sertleşti. "Onu korumak için ne kadar ileri gideceğimi en iyi sen bilirsin. Ejderhaların sınırımızdaki her karakola Wyvern leşleri bıraktığına dair raporlar almamızın ve sorunu kontrol altına alma telaşıyla akademinin önderlerinin çoğunun gitmesinin sebebinin sen olduğundan emin olduğum için en azından bana onunla vedalaşma şansı verebilirsin."

"Sen ne?" Bakışlarım Xaden'a kaydı ama o anneme kilitlenmişti.

"Bunu daha önce yapabilirdim ama onları yakalayıp öldürmek birkaç günümü aldı," diye cevap verdi Xaden.

"Tüm krallığımızı tehdit ettin." Annem gözlerini kıstı.

"Güzel. Sen de ona günlerce işkence edilmesine izin verdin. Senin yokluğundan mı yoksa ihmalinden mi olduğu umurumda değil. Senin gözetiminde oldu."

"Üç dakika," diye emretti annem. "Şimdi."

"Üç dakika," diye kabul ettim.

Xaden bana baktı. "O lanet olası bir canavar." Sesi yumuşak ama etkiliydi.

"O benim annem."

Bir an benimle kavga edecekmiş gibi geldi ama sonra beni yavaşça yere bırakıp duvara yasladı. "Üç dakika," diye fısıldadı. "Ve ben bu merdivenin tepesinde olacağım." Garrick'in önderliğinde basamakları çıkmaya başlarken yaptığı bu uyarı annemeydi. "Aetos, kararını verdin mi?"

"Gördüğün gibi," dedi Dain, birkaç adım altımda bekleyerek.

Xaden, "O zaman takip et," diye emretti.

Dain homurdansa da basamakları tırmanarak annemle beni baş başa bıraktı.

Annem soğukkanlıydı; şişeyi uzatırken sırtı dik, yüzü ifadesizdi. "Al bunu."

"Bunca yıldır orada neler olduğunu biliyordun." Silahımı öyle bir sıktım ki eklemlerim beyazladı.

Bana doğru bir adım attı, bir elimdeki hançere ve diğer elimdeki sargıya baktı, sonra üniformamın üst kısmındaki bir cebi seçti ve şişeyi içine attı. "Çocukların olduğunda onları güvende tutmak için alacağın riskleri, söyleyeceğin yalanları tartışabiliriz."

"Peki ya *onların* çocukları?" Sesim yükselmişti.

"Bir kez daha diyorum." Kolunu sırtımın üst kısmına doladı, elini omzumun altından geçirerek beni kendine çekti. "Anne olduğunda, çocuğunun yaşaması için kimi feda etmeye hazır olduğunu anlatırsın bana. Şimdi *yürü*."

Dişlerimi sıkıp bir ayağımı diğerinin önüne atarak, baş dönmesi, yorgunluk ve acı dalgalarıyla savaşarak merdiveni tırmandım. "Onların savunmasız kalarak ölmelerine izin vermek doğru değil."

"İzin verdiğimi söylemedim." İlk dönemeci yavaşça çıktık. "Ve bunu asla benim açımdan görmeyeceğini biliyordum. Kendini koruma konusundaki fikirlerimizi asla anlamayacaksın. Markham seni çırağı, kâtiplerin bir sonraki lideri, yüzlerce yıl önce bizim için seçilen karmaşık gözbağını dokumaya devam edecek kadar akıllı, zeki olduğunu düşündüğü tek aday olarak görüyordu." Alaycı alaycı gülümsedi. "Seni kontrol etmenin kolay olacağını düşünerek hata yaptı ama ben kızımı tanıyordum."

"Eminim öyle düşünmüşsündür." Her adım kemiklerimi sarsan ve eklemlerimi sınayan bir savaştı. Her şey iğrenç derecede gevşek fakat aynı zamanda o kadar sıkıydı ki neredeyse basınçtan ortadan ikiye ayrılacaktım.

"Ben senin için bir yabancı olabilirim, Violet fakat sen bana yabancı olmaktan çok uzaksın. Eninde sonunda gerçeği keşfedeceksin. Belki Kâtipler Bölüğü'ndeyken değil ama kesinlikle yüzbaşı ya da binbaşı olduğunda, Markham o rütbelerdeki çoğu kişiye yaptığımız gibi seni de işin içine katmaya başladığında, merhamet ya da hangi duygu diyorsan onun adına her şeyi açığa çıkaracaktın ve bunun için seni öldüreceklerdi. Sınırlarımızı

güvende tutmak için zaten bir çocuğumu kaybetmiştim ve bir başkasını daha kaybetmek istemiyordum. Neden seni Biniciler Bölüğü'ne girmeye zorladığımı sanıyorsun?"

"Çünkü kâtiplerin yeterince iyi olmadığını düşünüyorsun," diye cevap verdim.

"Saçmalık. Hayatımın aşkı bir kâtipti." Merdiven boyunca döne döne tırmandık. "Hayatta kalma şansın olsun diye seni Biniciler Bölüğü'ne koydum, sonra da Riorson'ın damgalıları bölüğe almamın karşılığında bana borçlu olduğu iyiliği ödemesini istedim."

Arşiv katındaki kapı göründüğünde durdum. "Ne yaptım dedin?" Düşündüğüm şeyi söylemiş olamazdı.

Başını eğerek gözlerime baktı. "Basit bir takastı. O damgalıların bir şansı olmasını istiyordu. Daha sonra isteyeceğim bir iyilik karşılığında –onların sorumluluğunu üstlendiği sürece– ona bölüğü verdim. O iyilik sendin. Köprüden kendi başına kurtulursan tek yapması gereken seni ilk yılındaki zorlukları ya da kendi saflığın dışında kimsenin öldürmediğinden emin olmaktı ki o da bunu yaptı. Albay Aetos'un Savaş Oyunları sırasında sana yaşattıkları düşünüldüğünde hayatta olman büyük bir mucize."

"Biliyor muydun?" Midem bulanıyordu.

"Olaydan sonra öğrendim ama evet. Bana öyle bakma," diye kızdı, beni bir basamak daha yukarı çekerek. "İşe yaradı. Yaşıyorsun, değil mi? Yine de eş ejderhaları ya da kendini kaptırdığın duygusal karmaşayı öngöremediğimi itiraf etmeliyim. Bu biraz hayal kırıklığı yarattı."

Her şey yerli yerine oturuyordu. Geçen yıl o ağaçta, damgalıların buluşmasını yakaladığım için beni öldürmesi gereken o gece. Annemden intikamını beni öldürerek almak için her türlü fırsatı olduğu hâlde bunun yerine bana talimat verdiği o müsabaka. Harman'da neredeyse durumuma müdahale ediyordu.

Kaburgalarım yeniden kırılıyormuş gibi hissediyordum. Konu ben olduğumda Xaden'ın seçeneği olmamıştı hiç. Hayatı –en sevdiği insanların hayatı– her zaman benimkine bağlıydı. Ve aniden kendimi öğrenmek zorunda hissettim. "Sırtındaki bıçak izlerini sen mi yaptın?"

"Evet." Sesi sakindi. "Bu bir Tyrrendor âdeti..."

"Konuşmayı kes." Böyle affedilemez bir eylem için tek bir açıklama bile duymak istemiyordum.

Ama tabii ki dinlemedi. "Görünüşe göre seni Biniciler Bölüğü'ne sokarak tek yaptığım kendi sonumuzu hızlandırmak oldu," dedi son dört basamağı tırmanıp Arşiv'in yanındaki tünele çıktığımızda.

Xaden bana doğru uzandığında annem kolunu indirdi.

"Onu çıkarmak için kaostan faydalanacaksın sanırım?" diye sordu ama ikimiz de bunun bir emir olduğunu biliyorduk.

"Öyle planlıyorum." Beni kendine çekti.

"Güzel. Bana yerini söyleme. Bilmek istemiyorum. Markham hâlâ Calldyr'de Kral'la birlikte. Bu bilgiyle ne yapacaksan yap." Garrick'le birlikte bir kenarda, yüzü bembeyaz hâlde bekleyen Dain'e baktı. "Artık bildiğine göre seçimini yaptın mı?"

"Yaptım." Başlıkları açılmış, yüzlerinden panik okunan bir grup kâtiplik öğrencisi koşarak yanından geçerken omuzlarını dikleştirdi.

"Hımm." Annem başka bir şey demeden Dain'e sırtını döndü, sonra Xaden'a baktı. "Ve böylece babanın savaşı oğulun savaşı hâline geliyor. Sendin, değil mi? Silahları çalan? Bizi parçalamaya çalışan düşmanı silahlandıran?"

"Bölüğe girmeme izin verdiğin için hâlâ pişman olmadın mı?" Xaden'ın sesi aldatıcı bir şekilde sakindi ama tünelin duvarları boyunca gölgeler yükseliyordu.

"Hayır." Annem bana baktı. "Hayatta kal yoksa tüm bunlar boşa gitmiş olacak." Parmaklarının tersini şişmiş yüzümde gezdirdi. "Sana arnika almanı ve bir şifacıya görünmeni söylerdim

ama bunu zaten biliyorsun. Baban ihtiyacın olan her şeyi ve onları nerede bulacağını sana öğretti. Ondan geriye kalan tek şey sensin, biliyorsun değil mi?"

Ama öyle değildi. Mira onun gülüşünü ve sıcaklığını almıştı, Brennan ise...

Annem Brennan'ı bilmiyordu ve şu anda bu sırrı sakladığım için hiç pişmanlık duymuyordum.

Bana gülümsemesi o kadar gergin ve hüzünlüydü ki halüsinasyon görüp görmediğimi merak ettim. Gülümseme ortaya çıktığı gibi hızla kayboldu ve annem bizden uzaklaşarak onu ana kampüse götürecek olan merdiven boşluğuna yöneldi. "Bu arada, Violet," diye seslendi omzunun üzerinden. "Sorrengailler savaş alanından yürüyerek ya da uçarak çıkarlar ama asla taşınmazlar."

İnanılmaz. Merdiven boşluğunda gözden kaybolana kadar onu izledim.

Garrick, "Bu kadar sıcak ve insan canlısı olmana şaşmamalı, Violet," diye mırıldandı.

"Gidiyoruz," dedi Xaden. "Damgalıları topla ve bizimle uçuş sahasında buluş..."

"Hayır." Başımı iki yana salladım.

Xaden bana sanki fazladan birkaç uzvum varmış gibi baktı. "Bunu daha yeni konuştuk. Burada kalamayız, seni bırakmayacağım."

"Sadece damgalıları değil," diye açıkladım. "Eğer Markham gittiyse ve önderlerin çoğu sınıra doğru uçuyorsa o zaman bu bizim tek şansımız."

"Gitmek için mi?" Xaden kaşlarını kaldırdı. "Güzel, o zaman anlaştık."

"Herkese bir seçenek sunmak için." Boş tünele baktım. "Önderler döndüğünde, bilginin yayılmasını durduramayacaklarını anlayacak, burayı kilitleyecekler ve arkadaşlarımız..." Ba-

şımı iki yana sallamaya çalıştım. "Onlara bir seçenek vermek zorundayız, Xaden, yoksa önderlerden bir farkımız kalmaz."

Xaden gözlerini kıstı.

"Ejderhalar haklı nedenlerle ayrılmak isteyenlere kefil olacaklar," diye fısıldadım.

Dişlerini sıktı ama başıyla onayladı. "Peki."

"Burası senin için güvenli olmayacak. Özellikle de az önce yaptığın şeyden sonra." Dain'e baktım ve kaşlarımı kaldırdım. Beni özel olarak korumak ya da hayatı boyunca tanıdığı annemle yüzleşmek bir şeydi, burayı paramparça eden binici olarak bilinmek başka bir şey.

"Gittiğimiz yer de onun için güvenli olmayacak." Garrick, Dain ve Xaden'a baktı. "Ciddi olamazsın. Bu adama güvenecek miyiz?"

"Eğer güvenimizi istiyorsa bunu hak etmek zorunda," dedi Xaden.

Dain'in çenesindeki bir kas seğirdi ama başıyla onayladı. "Sanırım kanat lideri olarak son resmî hareketim herkes için toplanma çağrısı yapmak olacak."

"Önderler şimdi orada işte! Bir düzineden fazla ölü Wyvern'in cesedini saklamaya çalışıyorlar!" Yarım saat sonra, biz sıranın önündeki kürsüde dururken diğer kanat liderlerini sağına almış, sesi avluda yankılanan Dain sözlerini tamamladı. Güneş arkamızdaki tepelerin ardına çekilmiş olsa da neredeyse her binicinin yüzündeki şaşkınlığı görmeme yetecek kadar ışık vardı.

Sadece damgalılar ve benim takımım kendi aralarında tartışmaya başlamamıştı, diğerleri ya sessizce konuşuyor ya da düpedüz bağırıyordu.

Xaden bakışlarını kalabalığın üzerinde gezdirerek, "Aklından geçen bu muydu?" diye sordu bana.

"Tam olarak değil," diye itiraf ettim, ağırlığımın büyük kısmını ona vermiştim ama ayaklarımın üzerinde durmayı da başarıyordum. Üniformam temiz, sırt çantam doluydu ve ayak bileğimden kırık koluma kadar sarılıp sarmalanmış durumdaydım ama birden fazla öğrenci yüzüme bakıyordu. Aynaya hızlıca baktıktan sonra nedenini anlamak zor değildi.

Nolon sadece en ağır yaralarımı iyileştirmiş olmalıydı çünkü yüzüm yeni, mor-siyah çürükler ve daha eski, yeşilimsi çürüklerden oluşan bir haritaya dönmüştü ve bu desen üniformamın altına doğru devam ediyordu.

Üzerimi değiştirmem için geçen süre boyunca Xaden neredeyse titremenin eşiğine gelmişti.

"Bana inanmıyorsanız ejderhalarınıza sorun!" diye bağırdı Dain.

"*Ejderhaları onlara söylemeyi kabul ederse*," dedi Tairn, Vadi'den dönerken. Nihayet on dakika kadar önce panzehri içecek kadar anneme güvenmiştim. Tairn bunun mantıklı bir hareket olduğunu iddia etmiş, ne de olsa benimle zekâm yüzünden bağ kurduğunu söylemişti.

"*Gökkubbe neye karar verdi?*" Bu gece seçim yapan sadece biz değildik.

"*Bu bireysel olarak ejderhalara bağlı olacak. Gökkubbe müdahale etmeyecek ve ayrılmayı seçip yavrularını da yanlarında götürenleri cezalandırmayacak.*"

Bu, savaşmayı seçen ejderhaların topyekûn katledilmesi gibi bir alternatiften daha iyiydi. "*Gerçekten iyi misin?*" diye tekrar sordum ona. Aramızdaki bağ tuhaf geliyordu, sanki her zamankinden daha fazla kendini tutuyor gibiydi.

"*Solas'ı bir mağara ağında kaybettim, bu yüzden onu ve Varrish'i eylemlerinden dolayı kendim öldüremedim. Onu bulduğumda, öldürmeden önce çektiği acıyı uzatacağım.*"

Bu duyguyu anlıyordum. "*Peki ya Andarna?*"

"Uçuş için onu hazırlıyorlar. Çıkarken onu da alacağız." Tereddüt etti. *"Kendini hazırla. Hâlâ uyuyor."*

Midem endişeden düğüm düğüm oldu. *"Sorun ne? Bana söylemediğin şey ne?"*

"Yaşlılar bir ergenin Rüyasız Uyku'da bu kadar uzun süre kaldığını hiç görmemişler."

Kalbim küt küt atıyordu.

"Yalan söylüyorsun!" diye haykırdı Aura Beinhaven ve elinde bıçağıyla Dain'e doğru hücum ederek dikkatimi tekrar mevcut duruma çekti.

Garrick kılıcını çekerek kızın önünü kesti. "Bugünkü ceset sayımı artırmakla ilgili bir sorunum yok, Beinhaven."

Saçlarına boyanmış mor alevler serçe parmağımla aynı renkte olan Heaton basamakların dibinde baltasını çekmişti ve Cianna'yla sırt sırta vermiş, kılıcını çoktan hazırlamış olan Emery'nin yanında, sıradakilere bakıyordu.

Xaden o hücrede geçirdiğim beş gün boyunca meşguldü. İsyan damgası taşıyan her mezunla ve sınıf arkadaşlarının büyük bir kısmıyla birlikte geri dönmüştü. Ama hepsiyle değil.

"Acele etsek iyi olur." Xaden'a baktım. "Profesörler her an gelebilirler." Bodhi'nin uçuş sahasında yarattığı karışıklık, öğretmenlere fark ettirmeden buluşmamız için bize zaman kazandırmıştı ama özellikle de Devera, Kaori, Carr ve Emetterio'nun hâlâ kampüste olduğunu düşünürsek çok fazla vaktimiz yoktu.

Xaden yüzünde bıkkın bir ifadeyle, "Elbette," diye cevap verdi. "Onları ikna etmekten çekinme."

"Resson'ın anısını paylaş ama başka bir şey yapma," dedim Tairn'e. *"Hepsinin aynı bilgiye erişmesi için en kolay yol bu."*

"Bu fikirden hiç hoşlanmadım." Daha önce de eş bağının dışında anı paylaşmaktan rahatsızlık duyduğundan yakınmıştı.

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Tairn homurdandıysa da istediğim şeyi yaptığı ânı gördüm. Sıraların arasında, eğik kafalar ve inlemelerin eşlik ettiği bir dalgalanma oldu.

"İşte başlıyoruz." Ağırlığımı daha az yaralı olan dizime verdim. Xaden elini belime sıkıca dolayıp baskın kolunu serbest bıraktı.

İç geçirdi. "Sanırım hedefe ulaşmanın yollarından biri bu, yine de keşke bazı kısımları dâhil etmeseydin."

Liam'ın ölümü gibi kısımları.

"Doğruymuş!" diye bağırdı İkinci Kanat'tan biri, sıradan çıkıp şok içinde sendeleyerek.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" diye bağıran bir başkası şaşkınlıkla diğerlerine baktı.

"Ejderhalarınız istemezse..." diye söze başladı Dain ama saflarda patlak veren kargaşa onun sesini bastırmıştı.

"Nasıl gidiyor, kanat lideri?" Xaden'ın sesinden alaycılık akıyordu.

"Daha iyisini yapabileceğini mi düşünüyorsun?" Dain ona dik dik baktı.

Xaden bana, "Kendi başına ayakta durabilir misin?" diye sordu.

Başımla onayladım, doğrulurken tüm vücudumda hissettiğim acı yüzünden suratımı buruşturdum.

Xaden öne çıktı, kollarını kaldırdı ve arkamızdaki duvardan yükselen gölgeler sıraları ve bizi tamamen karanlığa gömdü. Yanağımda, tam da kemiğe kadar yarılmış gibi hissettiğim noktada bir okşayışın izi vardı ve birden fazla öğrenci çığlık atmaya başladı.

"Yeter!" diye gürledi Xaden, sesi ayaklarımızın altındaki platformu titretti.

Avlu sessizliğe gömüldü.

Gölgeler hızla çekildi ve birden fazla öğrenci Xaden'a aval aval baktı.

Hâlâ Aura'yla karşı karşıya olan Garrick omzunun üzerinden, "Lanet olası gösteriş budalası," diye mırıldandı.

Xaden'ın dudağının bir köşesi kalktı. "Hepiniz binicisiniz!" diye bağırdı. "Hepiniz seçildiniz, hepiniz Harman'dan çıktınız, hepiniz bundan sonra olacaklardan sorumlusunuz. Öyle davranın! Aetos'un size söyledikleri gerçek. İnanıp inanmamak size kalmış. Eğer ejderhanız bazılarının gördüklerini paylaşmamayı seçtiyse o zaman seçiminiz sizin yerinize yapılmıştır."

Kanat çırpış sesleri havayı doldurdu ve sıraların arasında bir mırıltı yükseldi. Takımımızın başında duran Rhi'yle göz göze geldim. Başıyla belli belirsiz kubbeyi işaret etti.

O tarafa baktım ve Jesinia'nın başını çektiği, hepsi de çanta taşıyan krem rengi kıyafetli üç kişi gördüm. Tanrılara şükürler olsun, gelmişlerdi. Şimdi sadece onları taşıyacak üç ejderhaya ihtiyacım vardı.

"*Çoktan halledildi,*" dedi Tairn. "*Ama sadece bu seferlik.*"

Hayatlarını kurtarmak için ihtiyacımız olan tek şey buydu.

"Savaşlar sizin hazır olmanızı beklemez," diye devam etti Xaden, "bu konuda şüpheniz olmasın: savaştayız. Sadece mühür gücü değil, bir bütün hâlinde hava üstünlüğü açısından da geride olduğumuz bir savaştayız."

"*Moral konuşmasından anladığın bu mu?*"

"*Gaza getirilmeleri gerekiyorsa zaten bizimle gelmemeliler.*"

Haklıydı.

"Önümüzdeki bir saat içinde vereceğiniz karar hayatınızın gidişatını ve belki de sonunu belirleyecek. Bizimle gelirseniz yaşayacağınıza söz veremem. Ama kalırsanız yanlış taraf için savaşırken öleceğinizi garanti ederim. Veninler sınırda durmayacak. Poromiel'deki büyünün her zerresini tüketecek ve sonra da Vadi'deki kuluçka alanlarına gelecekler."

"Seninle gelirsek bizi hain diye avlarlar!" diye bağırdı Üçüncü Kanat'tan biri. "Ve öyle de oluruz!"

"Kendinizi hain olarak tanımlamak için bağlılığınızı ilan etmeniz gerekir," diye karşı çıktı Xaden. "Avlanma meselesine gelince..." Omuzları derin bir nefesle yükselip alçaldı. "Bizi bulamayacaklar."

Havada duyulan kanat çırpışlarının gürültüsüyle kalbim çarpmaya başladı.

İmtihan'ın ve uçuş sahasının kapısı açıldı ve bir düzine profesör yüzlerinde öfke ve şokla dışarı fırladı.

Carr bize doğru koşarken, "Ne yaptınız siz?" diye haykırdı. Ellerini kaldırırken dağınık saçları uçuşuyordu. "*Hepimizin* sonunu getireceksiniz, hem de kim için? Hiç tanımadığınız insanlar için mi? Buna izin vermeyeceğim!"

Carr Üçüncü Kanat'a ulaştığında Xaden, "Bodhi!" diye emir verdi.

Carr'ın ellerinden ateş fışkırarak platformu hedef aldığında midem kasıldı.

Bodhi öne çıkıp elini bir kadranı çevirir gibi çevirdiğinde zaman yavaşlar gibi oldu.

Ateş, sanki hiç var olmamış gibi söndü ve Carr ellerine bakakaldı.

"Bizi iyi eğittiniz, Profesör," dedi Bodhi, elini önünde tutmaya devam ederek. "Belki biraz fazla iyi."

Lanet olsun.

Xaden bana, "*Mühür güçlerini tersine çevirebilir*," dedi.

Eh, bu epey korkutucuydu.

Kanatları parıldayan ejderhalar yaklaşarak ufuk çizgisini doldururken profesörlerin geri kalanı yukarı baktı.

Yeşil. Turuncu. Kırmızı. Kahverengi. Mavi. Yukarı baktım ve Tairn'in hızlı inişini gördüm. *Siyah.*

Duvarlar inen kütlenin ağırlığı altında sallanırken Xaden belimi kavradı. Düzinelerce ejderha –belki de daha fazlası– her boşluğa tünerken pençeleri duvarları parçalıyordu. Bazıları arkamızdaki dağın yamacını doldururken diğerleri de bölükteki

kulelerin tepesine yerleşmiş, canlı heykeller gibi havada asılı duruyordu.

Devera, Xaden'a, "Seni durdurmayacağız," dedi ve sonra ejderhasının köprünün yanına tünediği noktaya doğru ilerledi. "Aslında bazılarımız size katılmayı bekliyordu."

"Gerçekten mi?" Bodhi sırıttı.

"Zolya hakkındaki haberleri Savaş Brifingi'nin her yerine kim bıraktı sanıyorsun?" Başıyla onayladı.

Dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. O tam da her zaman olduğunu düşündüğüm kişiydi.

"Bir saat içinde ayrılıyoruz," diye seslendi Xaden. "Seçiminiz kişisel olduğu kadar basit de. Navarre'ı savunabilir ya da Kıta için savaşabilirsiniz."

Bir saatten kısa bir süre içinde havalandık ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük sürüyle birlikte güneye uçmaya başladık: İki yüz ejderha ve yüz bir binici. Neredeyse bölüğün dörtte biri kadar bir kuvvet. Daha fazlası da geliyordu, yavrularla birlikte olanlar daha yavaş uçuyorlardı.

Tairn kürsünün önüne uzanmış ve Xaden'ın eyere binmeme yardım etmesine isteksizce izin vermişti ama en sonunda başarmıştık. Bedeni uyku yüzünden korkutucu derecede gevşek olan küçük, siyah Andarna'yı da kendine bağlamıştı ve şimdi uçuyorduk işte. Yolculuğun çoğunda ben de eyerimin ön tarafına yayılıp uyudum; vücudum kendini toparlamak için dinlenmek istiyordu.

Her yüzde göremeyeceğim kadar büyük bir kargaşa vardı ama takımımın her bir üyesinin bizimle olmasından gurur duyuyordum, hatta hâlâ oturaklarında oturabilmek için mücadele eden birinci sınıfların bile. Sabaha kadar ve ertesi gün boyunca uçtuk, sürü kendi limitlerini zorluyordu.

Damgalılar, Melgren bizimle savaşmaya karar verirse bizi görüş alanından saklamak için uçuş düzeninin kenarlarında pozisyon almışlardı ve mümkün olan en tenha rotada uçu-

yorduk ancak bu yükseklikte bile koca bir ejderha bulutunu gizlemek zordu.

Sınıra gidenler sadece önderler olmamalıydı. Tyrrendor'a girip Dralor Kayalıkları'nın üzerinden platoya doğru uçarken tek bir devriyeyle bile karşılaşmadık.

Beatha Nehri'nin berrak sularının üzerinden geçerken Tairn bana, "*Neredeyse vardık*," dedi.

"*Ben iyiyim.*"

"*Bana yalan söylemeye kalkma. Her şeyi hissedebiliyorum. Yorgunluğunu. Acıyı. Sol kolundaki oturmamış kemiğin çatırtısını. Yüzündeki kabuk bağlamış yaraları. Sol dizindeki hafiflemeye başlayan zonklamayı...*"

"*Anlaşıldı.*" Ağrıyı biraz hafifletmeye çalışarak eyerde kıpırdandım. "*On iki saattir su içmek için bile durmayan sensin.*"

"*Gerekirse on iki saat daha uçabilirim. Bize kıyasla insanlar daha çok şeye ihtiyaç duyuyor.*"

Aretia'ya yaklaştığımızda eyerde neredeyse ölü gibiydim.

Tairn ve Sgaeyl önden uçarak şehrin üzerinden geçerken düzeni bozup Riorson Malikânesi'ne yöneldiler, sürünün geri kalanıysa yukarıdaki vadiye doğru uçtu.

Tairn, "*Bu hâlinle aşağı inemezsin*," dedi.

Ona karşı koyamayacak kadar yorgundum.

Tairn kanatlarını açtığında vücudum itiraz ederek sarsıldı. Riorson Malikânesi'nin önündeki avlunun ortasına Andarna'yı da düşünerek nazikçe inerken ivmedeki değişiklik oturağa iyice gömülmeme neden oldu.

Kapı açıldığında Tairn'in başı o yöne döndü ve benimki de hâlsizlik ve uykusuzluktan yavaşça da olsa onu takip etti.

"Violet!" Brennan mermer basamakları koşarak indi.

Eyerimin tokasını çözüp kemiklerimin birbirine sürtündüğünü hissetmenin verdiği acıya rağmen inmeye çalıştım. Sargılı kolumu kucaklayarak Tairn'in ön bacağından aşağı, Xaden'ın kollarına doğru kaydım ve az kalsın olduğum yere yığılıyordum.

Xaden, saçlarıma doğru, "Tuttum seni," diye fısıldadı. Birlikte Riorson Malikânesi'ne ve hızla yaklaşan abimin öfkeli yüzüne dönerken beni ayakta tutuyordu.

Ben Andarna'yı görmek için dönemeden Tairn arkamda havalanıverdi.

"Bu sefer onu neye bulaştırdın?" diye bağırdı Brennan, Xaden'a.

"Beni o *kurtardı*," dedim.

"Öyle mi? O zaman neden onu bana her getirdiğinde yarı ölü hâlde oluyor?" Brennan'ın Xaden'a bakışı, hangisinin daha vahşi olabileceğini yeniden düşünmeme neden olmuştu. Brennan yüzüme uzandı ama dokunmadan hemen önce durdu. "Aman Tanrım. Violet, sen... Sana ne yaptılar?"

"İyiyim," dedim bir kez daha. Öne doğru bir adım attım ve Brennan bana dikkatle sarıldı. "Belki biraz sağaltılmak işime yarayabilir."

Rüzgârın sesi boğuk bir kükremeye dönüşürken başını çevirdiğinde onun baktığı yere bakarak vadiye doğru giden büyük sürünün kasabaya yaklaştığını gördüm. "Siz ikiniz ne yaptınız?"

"Kız kardeşine sor," diye yanıt verdi Xaden.

Brennan şaşkınlık ve biraz da korkudan irileşmiş gözlerle bana baktı.

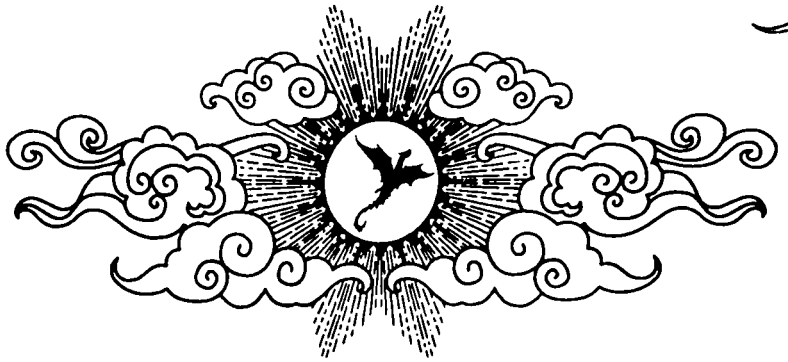
"Şey..." Gülümsemeye çalıştım ama dudağım bir kez daha açıldı. "Binicilere ihtiyacın olduğunu söylemiştin."

İKİNCİ KISIM

Yarı saray, yarı kışla ama tamamen bir kale olan Riorson Malikânesi'ne hiçbir ordu girememiştir. Uğruna hizmet etmek için inşa edildiği ejderhaların ateşiyle yanmadan önce sayısız kuşatma ve üç saldırı atlatmıştır

–YÜZBAŞI FITZGIBBONS'IN TYRRENDOR TARİHİ ANLATISI, ÜÇÜNCÜ BASKI

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

"Koruma duvarlarının güvenliği olarak algıladığın yerden bu kadar uzaklaşmak cesurca bir seçim," dedi Hoca, beni hareketsiz tutarak. Ayaklarım kendi kişisel işkence odamın donmuş zemininden sadece birkaç santim uzaktaydı.

Yine bu lanet kâbusun içinde sıkışıp kalmıştım ama en azından bu sefer güneş altında kavrulan tarlada daha uzağa gidebilmiştim.

"Elbette, *yine*," diye tısladı karanlık güce hükmeden, alaycı alaycı sırıtarak. "Benden asla kurtulamayacaksın. Kıta'nın sonuna ve ötesine kadar peşinden geleceğim."

Yutkunarak rahatlamaya, kalp atışlarımı sakinleştirmeye ve kendimi uyandırma umuduyla nefesimi düzenlemeye çalıştım. Ama bunun gerçek olmadığını sadece zihnim biliyordu. Bedenim bu illüzyon karşısında kilitlenmiş durumdaydı.

"Beni sadece koruma duvarlarına kadar kovalayabilirsin," diye mırıldandım.

"Ama sen onların ötesinde uyuyorsun." Aralık dudaklarında korkunç bir gülümseme belirdi. "Ve en uzun gece henüz gelmedi." Ucu zehirli bir hançer aldı...

Gözlerimi kırpıştırdım. Kâbustan sıyrılıp etrafımı tanıyamadığım o bir anlık sürede kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya devam etti.

Burası Basgiath'ta rüzgârın dövdüğü bir tarla ya da soğuk, kana bulanmış bir hücre değildi; Xaden'ın Aretia'daki ışık dolu yatak odasıydı. Büyük pencereler, kalın kadife perdeler, duvardan duvara kitap rafları, kocaman bir yatak. Güvendeydim. Varrish kapının diğer tarafında beni tekrar yaralamak için beklemiyordu çünkü o ölmüştü. Onu ben öldürmüştüm.

Hâlâ hayattaydım.

Günlerdir ilk kez nefes aldığımda, kalın kuş tüyü yorganın altında gerindiğimde, hatta Xaden'la yüz yüze gelmek için güneşin kavurduğu pencereden ona döndüğümde bile acı hissetmedim.

İşte bu, hayatımın geri kalanı boyunca uyandığımda görmekten mutluluk duyacağım bir manzaraydı.

Yüzüstü uyuyordu, kollarını yastığının altında kavuşturmuş, saçları alnına dökülmüş, mükemmel biçimli dudakları hafifçe aralanmıştı. Yorgan sadece beline kadar örtülüydü ve bana hayranlıkla izleyebileceğim dövmeli bir ten bırakıyordu. Normalde bu şekilde bakma, onu sadece izleme şansım olmuyordu ve şimdi elimdeki her saniyenin avantajını kullanarak kaslı kolunu ve sırtındaki soluk gümüş çizgileri inceledim. Ona bakmak her zaman nabzımı yükseltiyordu zaten ama uyurken ve tamamen savunmasızken onu izlemek âdeta nefesimi kesiyordu.

Tanrılar aşkına, ne kadar da güzeldi.

Ve beni seviyordu.

Dizlerimin üzerinde doğrulduğumda ince askılı geceliğimin siyah kumaşı hafifçe toplandı ve ona uzandığımda yorgan düştü. Gümüş rengi yara izlerini parmak uçlarımla takip ederken çizgileri sayma zahmetine girmedim. Bunlardan yüz yedi tane vardı ve bölükte onlara bir yaşam şansı vermek için sorumluluğunu üstlendiği damgalıları temsil ediyordu.

Her ne kadar yumuşak ve nazik biri olmadığını söylese de sırtı başkaları için verdiği sözlerle kaplı olan tanıdığım tek adam oydu. Bunu girmek üzere olduğumuz bu savaşa hazırlanmak için yaptığını söylese bile yine de onlara kefil olmak için kendi hayatını riske atmıştı.

Beni kurtarmak için hayatını tehlikeye atmıştı. O olmasaydı Dain ve ben oradan asla sağ çıkamazdık.

Sağ. Oradan sağ salim çıkmıştım, hayattaydım.

Tam da öyle hissetmek istiyordum.

Öne doğru eğilip dudaklarımı sıcak tenine bastırdım ve annemin ona verdiği zararı geri alabilmeyi dileyerek bana en yakın olan yara izini öptüm.

"Hımm. Violet." Uyku sersemi sesi dudaklarımın kıvrılmasına ve kanımın ısınmasına neden oldu. Uyandığında kasları sertleşti, hiç acele etmeden sırtını yavaşça öptüm.

Keskin bir nefes aldı, boynunun omzuyla birleştiği yere ulaştığımda kolları gerildi. Yuvarlanarak sırtüstü döndü ve yumuşak bir hareketle beni kucağına aldı.

"Günaydın." Gülümserken kalçamı onunkinin üzerine yerleştirdim. Altımda sert ve hazır olduğunu hissettiğimde nefesim kesildi.

"Böyle uyanmaya alışabilirim." Bana, benimki gibi bir açlıkla baktı ve elini kalçamdan karnıma, oradan da memelerimin tepe noktalarının arasından yukarı kaydırarak boynumun yan tarafını nazikçe, dikkatle okşadı.

"Ben de." Eğilip dudaklarımı boğazına götürdüğümde nabzım hızlandı. "Ama buna alışmamalıyız," dedim öpücüklerimin arasında, göğsüne doğru ilerleyerek. "Muhtemelen beni bu gece diğer öğrencilerin yanına koyacaklar."

Dün gece Brennan'ın beni iyileştirebileceği en gözlerden uzak yer burasıydı ve Xaden'ın yanında uyumayı o kadar çok istiyordum ki nihayet banyo yapma fırsatı bulduktan sonra kalma önerisine karşı çıkamamıştım.

"Burası benim evim." Parmaklarını saçlarımın arasına geçirdi, dudaklarımı kalbinin üstündeki yedi santimlik yara izinin üzerinde gezdirdiğimde kalçamdaki eli seğirdi. "Sen nerede uyursan ben de orada uyurum, yani tercihen bu çok büyük, çok rahat yatakta. Uyuyor *olmalıydın*."

Vücudunda aşağı doğru ilerledim, öperken ellerim de ağzımın altında gerilen inanılmaz karın kaslarının her çıkıntısını dolaşıyor ve okşuyordu. Gözleri en sevdiğim yeriydi ama kasıklarından başlayarak aşağı inen keskin çizgi de onunla yarışırdı. Dilimle o çizgiyi takip ettim.

"*Violet.*" Xaden'ın sesi alçaktı.

Adımı böyle söylediğinde eriyor, sıvıya dönüşüyordum ve şu an da istisna değildi.

"İyi plan." Elimi pijamasının içine soktum ve parmaklarımı kalın aletine doladım. Bu adamın her santimi nasıl mükemmel olabiliyordu? Bir yerlerde bir kusur olmalıydı.

"Sana yapmak istediğim şeyler için yeterince iyileşmiş sayılmazsın," diye homurdandı.

Bu uyarı ya da vaat karşısında karnımın altı kasıldı; her neden bahsediyorsa onu istiyordum. Xaden'ı istiyordum.

"Evet, iyileştim. Sağaltıldım, unuttun mu?" Ona duyduğum özlem, kalan tüm yorgunluğumu bastırıyordu. Başparmağımla aletinin başını okşadığımda kalçası tepki verdi ve bedenim baş döndürücü bir güçle doldu. Onun kontrolünü kaybetmesini izlemekten daha seksi, onu kırılma noktasına getiren kişinin ben olduğumu bilmekten daha ateşli bir şey yoktu.

Ve tam olarak bunu yapmasına –o noktayı geçmesine– ihtiyacım vardı; nazik öpücükleri ve temkinli dokunuşları boş vermesine ve bana tüm gücüyle sahip olmasına ihtiyacım vardı. Kendini tutmayacaktı. Yumuşak ve yavaş olmayacaktı.

"Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?" Saçlarımı sıkıca kavradı. Ona baktığımda, gözlerinde tatmin edici, vahşi bir parıltı gördüm.

Midemde arzu sarmalları dolanıyor, bedenim böyle bir bakışın ardından ne geleceğini hatırlıyordu. Bana dokunmamıştı bile ama şimdiden her yanım zonklamaya başlamıştı.

"Evet," diye dürüstçe cevap verdim, sonra başımı eğdim, dilimi aletinin ucuna değdirirken gözlerine bakmaya devam ettim. Gırtlağından yükselen inilti alev alev yanmama neden oldu ve elimi aletinin köküne dolayıp onu ağzıma aldım.

"*Violet.*" Gözlerini yumup başını geriye attı, boynu yay gibi gerildi, kasıkları daha fazlası için hareket ederken bile vücudu zevkle savaşıyormuş gibi kasıldı. "*Siktir, bu çok güzel.*"

Aynı fikirde olduğumu göstermek için mırıldandım ve başımı her sallayışımda dilimi en hassas olduğu çıkıntı boyunca gezdirdim.

"Siktir, siktir, *siktir.*" Saçlarımı çekiştirdi, nefesi gittikçe hızlanıyordu. "Durmak zorundasın. Yoksa kendimi kaybedeceğim." Beni izlemek için başını kaldırdığında karnı kasıldı. "*Nazik olabileceğimden emin değilim.*"

"*Kaybet.*" Kulağa harika geliyordu bu. "*Nazik olmanı istemiyorum.*"

"*Kemikler bir anda sağaltılmaz. Hâlâ iyileşiyorsun...*"

Onu daha derine alarak emdim.

Gırtlaktan bir ses çıkardı. "*Bunu gerçekten istiyor musun?*"

"*Vahşi olmanı istiyorum.*"

Beni üzerinden kaldırıp sırtüstü yatırdığında daha aklımdan geçeni söylemeyi bitirmemiştim bile. Sonra dudakları dudaklarımı buldu, sert ve tutkulu bir öpücükle beni kendimden geçirdi. Birbirine dolanmış diller ve ısıran dişler, şehvetli ve vahşiydi; tam da ihtiyacım olan şeydi.

Elini uyluğumun iç kısmına doğru kaydırdıktan sonra parmaklarını *tam* oraya koydu, iç çamaşırımı kenara itip okşadı ve ardından çamaşırımı bacaklarımdan aşağı indirdi. O altını çıkarırken ben de geceliğimi başımın üzerinden çektim.

Evet. Tanrılar aşkına, *evet.* Bacaklarımın arasına yerleşip aletinin başıyla girişimi okşarken tek görebildiğim, tek hissedebildiğim oydu. Eli yeni sağaltılmış kaburgalarımın üzerinde gezindi ve gözleri alev alev yanarak bana baktı. "Biz..."

"Lütfen, Xaden." Yanağını okşadım. "Lütfen."

Elimi kaldırdı ve önce avuç içimi, sonra da ön kolumda kırılan yeri öptü. Vücudumu tararken sanki bana dokunmak için en güvenli yerleri arıyormuş gibi kaşları bir an için çatıldı; her çürüğü, her kırığı hâlâ görebiliyormuş gibi.

Duracağını sandım, midem düğümlendi.

"Vahşi," diye hatırlattım ona fısıldayarak.

Göz göze geldik ve o çok sevdiğim kibirli sırıtışıyla gülümsemesi kalbimin çarpmasına neden oldu. Bacaklarımı kavrayarak beni ters çevirdi, sonra popomu yükselterek dizlerimin üzerine çömelmemi sağladı.

"Çok fazla gelirse bana söyleyeceksin." Bu bir rica değildi.

Başımla onaylayarak parmaklarımı çarşafa doladım.

Sonra arkama geçti ve kasıklarını öne itti, içime, içime, ta içime girdi; öyle ki onu her yerimde hissedene kadardurmadı. Onun büyüklüğü, uyumu ve mükemmelliği karşısında suratımı yastığıma bastırarak inledim.

Yastığı kapıp yere fırlattı. "Duymalarını istiyorum," dedi, her santimimi okşayarak yavaşça geri çekildi, sonra tekrar içime girdi. "*Tanrılar aşkına, mükemmelsin.*"

Haykırdım. Kendimi öyle iyi hissetmemi sağlıyordu ki. "*Bu saray gibi evde yüzlerce insan var.*" İki kelimeden fazlasını bir araya getirebildiğim için şaşırmıştım.

Sırtımın üzerine eğildi, sonra dişlerini kulağımda gezdirdi. "*Ve hepsinin, senin benim olduğunu bilmesini istiyorum.*"

Mantığına karşı çıkmadım. Yapamadım. İçimden neredeyse tamamen çıktı, sonra kalçasını öne iterek zihnimdeki bütün düşünceleri sildi. Sert, derin bir ritim tutturdu ve beni saf, yakıcı bir zevke dönüştürdü.

Tam da ihtiyacım olan şeydi bu; bana sahip olması, tüketmesi, içime hayat üflemesi.

Parmaklarını kalçama gömerek her içime girdiğinde beni kendine çekti. Geri çekilmenin, baskı uygulamanın, onu hızını artırmaya zorlamanın hiçbir yolu yoktu. Sadece verdiği şeyi kabul edebilir, tamamen teslim olabilir ve sadece *hissedebilirdim*.

Beni daha çok tahrik ediyor, içimdeki yayın daha da gerilmesini sağlıyor, çığlıklarım onun hırıltıları ve fısıldadığı güzel sözlerle birlikte odayı dolduruyordu.

Gittikçe daha güzel, daha sıcak, daha tatlı oldu; ta ki onun dışında bir dünya, bizim dışımızda bir dünya kalmayana kadar. Önemli olan tek şey bir sonraki hamlesiydi.

"*Xaden.*" Dudaklarımdaki adı bir yakarışa dönüştü, içimdeki gerilim artık bana acı veriyordu neredeyse, içimden göz kamaştıran ve kontrol edilemez bir güç yükseldi.

Elini karnımdan göğüs kafesime doğru kaldırdı, sonra sırtım göğsüyle buluşacak şekilde beni kaldırdı. Başımı çevirip parmaklarımı saçlarına doladığımda dudaklarımız buluştu, beni nefessiz bırakacak bir tutkuyla öptü; tekrar tekrar içime giriyor, hareketleri gittikçe daha az kontrollü hâle geliyordu.

Yaklaşmıştı.

"*Hayattasın.*" Parmaklarını bacaklarımın arasına sokup klitorisimi okşarken sesi zihnimi sardı. "*Hayatta, güçlü ve benimsin.*"

Tanrılar aşkına, ben söylemeden bile neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Uyluklarım kilitlendi ve titremeye başladı. Bu çok fazlaydı ama aynı zamanda tam da ihtiyacım olan şeydi.

"*Sen de benimsin.*" Nefes nefeseydim, nabzım hızla atıyor, Xaden okşayışlarıyla beni uçurumun ucuna sürüklüyordu.

O uçurumdan düştüm. Paramparça olarak dağıldım. Üzerimden mutluluk dalgaları geçerken ışıklar çaktı ve hızla yatıştırıcı karanlık tarafından söndürüldü.

Kollarını bana dolayıp titreyerek beni kendine çekti ve kendi zirvesine doğru yükseldi.

Öylece, birbirimize mümkün olan her şekilde sarılmış hâlde kaldık, gerçekliğe geri döndüğümüzde nefes nefeseydik.

Benim *hiç de* sessiz olmadığım bir gerçekliğe.

Yanaklarım daha da kızardı.

"Burada seninle uyumamı mı istiyorsun?" diye sordum tekrar konuşabildiğimde.

"Her gece." Beni usulca öptü.

"Henüz koruma duvarı inşa edemiyor olabilirsin ama bugün bu odaya ses geçirmez bir kalkan kurmalısın." Ciddi olduğumu anlaması için kaşlarımı kaldırdım.

Dudaklarında yürek durduran bir gülümseme belirdi. "Çoktan yaptım bile."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki yaptın."

Bir saat sonra Xaden'ın odasından çıktığımızda *her yerde* öğrenciler vardı.

"Bu..." Geniş çift merdivenin sağ tarafından fuayeye inerken söyleyecek kelime bulamamıştım.

Xaden kalabalığa bakarak, "Buraya son gelişimizden daha gürültülü," diye cümlemi tamamladı. Bazı biniciler gruplar hâlinde ayakta dururken diğerleri duvarların önünde oturuyorlardı.

Her birinin yüzünde benim de hislerime tercüman olan bir ifade vardı: Ne bok yedik biz? Aretia buna hazır değildi ama ben yine de onları getirmiştim.

Xaden beni kurtarmaya gelerek devrimi riske atmış olabilirdi ama ben de onu dev bir hedef hâline getirmiştim.

Kargaşanın arasında ilerlerken, "*Tüm binicileri buraya sığdırabilir miyiz?*" diye sordum Xaden'a.

"*En üstteki üç katta yüz asker odası var,*" dedi. "*Üstelik ikinci kattaki aile odaları buna dâhil değil. Asıl soru hepsinin kullanı-*

labilir durumda olup olmadığı. Henüz her şey onarılıp yeniden inşa edilmedi."

"Violet!" Rhiannon takımımızla birlikte büyük salona açılan kemerin önünde beklediği yerden el salladı. Bakışları üzerimde gezindi. "Daha iyi görünüyorsun."

"Kendimi daha iyi hissediyorum," diye güvence verdim ona ve Imogen'ın onlarla birlikte olmadığını fark ettim. "Neler oluyor?"

"Ben de sen söylersin diye umuyordum." Takımımıza baktı, sonra eğilerek sesini alçalttı. "Dün gece hızlı bir yoklama aldılar, bizi odalarımıza yerleştirdiler ve bu sabah bize kahvaltı verdiler ama bu bir saat önceydi. Şimdiyse sadece..." Fuayeyi işaret etti. "Bekliyoruz."

"Sanırım onları hazırlıksız yakaladık," diye itiraf ettim, suçluluk duygusuyla midem kasılarak.

"Gidip tam olarak ne kadar hazırlıksız yakaladığımızı öğrenelim," dedi Xaden. "Senin için bazı cevaplar bulacağız, Rhiannon." Koridoru işaret etti. "*Kurul'la görüşmemiz gerekiyor.*"

"*Kulağa biraz daha az ürkütücü gelecek şekilde söyleseydin keşke.*" Aaric'in yanından geçerken duraksadım.

Takımın yanında duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuş, etrafındaki her şeyi ve herkesi izliyordu. "Şimdi ne olacak, Sorrengail?" diye sordu, dudakları gerilerek.

"*Ders programını sormuyor,*" dedi Xaden.

"*O kadarını anladım.*" Xaden'dan Aaric'e döndüm. "Sırrın bizimle güvende."

"*Ne kadar da küstahsın.*"

Xaden'a ters ters baktım. "Ailen hakkında birilerine bir şey söylemek istiyorsan bu sana kalmış. Değil mi, Riorson?"

Xaden'ın çenesindeki bir kas seğirdi ama başıyla onayladı.

"Yemin eder misin?" diye sordu Aaric.

"Ederim," dedim.

Xaden elimi tutup beni kalabalığın nihayet azaldığı geniş koridora çekmeden önce söyleyebildiğim tek şey buydu.

"Çuvallamış olabilirim," diye fısıldadım. Her adımımızda endişem artıyordu.

Elimi sıkarak, "*Biz* çuvallamış olabiliriz," dedi ve arkasında birkaç öfkeli sesin yükseldiği uzun ahşap bir kapının önünde durdu. "Bu haklı olmadığımız anlamına gelmez."

"Buraya son geldiğimizde, o odadaki insanlar beni güvenlik tehdidi olarak görüp hapsetmek istediler." Göğsüm sıkıştı. "Belki de haklılardı diye düşünmeye başlıyorum."

"Sadece dördü istedi," dedi parmaklarını siyah metal kapı koluna koyarak. "Hem bana senden daha çok kızgın olduklarına emin olabilirsin. Dün gece Brennan seni sağalttıktan sonra çağrılarına cevap vermedim." Kapıyı açtı ve ben de onu takip ederken yükselen sesler iyiden iyiye tizleşti.

"Uğruna çabaladığımız her şeyi ifşa ettiniz!" diye bağırdı bir kadın.

Bir adam, "Bu kuruldan tek bir kişinin onayını bile almadan!" diye katıldı ona.

"Kararı ben verdim," dedi Xaden, içeri girdikten sonra. "Bağırmak mı istiyorsunuz? Bana bağırın."

Bodhi, Garrick ve Imogen'ın sanki yargılanıyormuş gibi karşılarında dikildiği Kurul'un altı üyesi, uzun masadaki sandalyelerinden bize baktı. Resson'da savaşan takımdan geriye sadece biz kalmıştık.

Suri, "Seçimlerinizi değerlendirmekten mutluluk duyarız, Teğmen Riorson," dedi. "Yine de generalin kızının burada ne aradığından emin değilim."

Xaden ve ben, Garrick'le Imogen'ın arasına girerken Brennan masanın diğer ucundan, "Eh, generalin oğlu da burada," diye itiraz etti.

"Ne demek istediğimi biliyorsun," diye karşılık verdi kadın, Brennan'a sinirli bir bakış atarak.

Xaden'ın son görüşmemizde üzerine yayıldığı büyük, boş sandalye diğerlerinin yanına taşınmıştı. Sanırım hâlâ birini bekliyorlardı. Yüksek koltuğun sırtına ve sivri ucuna karmaşık şekillerde yapılmış uyuyan ejderha figürüne baktım, sonra bir kez daha baktım. Bu ışıkta ceviz sandalyenin bir yarısının güzel renkli ve cilalı, diğer yarısınınsa siyah bir parlaklıkta olduğunu fark ettim; sanki biri yanmış odunları cilalamış ve mühürlemişti... sanki koltuğun yarısı yanmıştı.

Çünkü muhtemelen öyleydi.

"Ve sanırım onun neden burada olduğunu biliyorum." Gaga Burun tek gözüyle sanki botunun altına yapışmış bir şeymişim gibi bana bakıyordu ama en azından birleşmiş ellerimize dikkatle bakarken yanındaki kılıca uzanmamıştı.

Elimi Xaden'ın elinden çektim.

En büyük sorunu benmişim gibi iç geçirdi ve elimi yeniden tuttu. "Olan oldu. Bütün gün burada kalıp bizi azarlayabilirsiniz ya da size getirdiğimiz yüz biniciyle ne yapacağınızı bulabilirsiniz."

Suri yumruğunu masaya vurarak, "Bize binici getirmediniz, öğrenci getirdiniz!" diye bağırdı. "Onlarla ne yapacağız söyler misin?"

"Bu yapmacık hareketler sana hiç yakışmıyor, Suri." Felix sakalını kaşıyıp gözlerini devirdi. "Yine de soru geçerli."

"Başlangıç olarak onları hizaya sokmanızı ve eşit kanatlara ayırmanızı öneririm," dedi Xaden, bıkkın bir sesle. "Fakat bir arada kalmayı tercih edebilirler. Gördüğüm kadarıyla sayıları en fazla olan Dördüncü Kanat."

"Çünkü sen onların kanat lideriydin," dedi Brennan. "Senin izinde olmaya alışkınlar."

Xaden isteksizce, "Ve Aetos'un," diye yanıtladı. "Komutan yardımcısını öldürdükten sonra öğrencilerin toplanmasını sağlayan oydu."

"Aetos başka bir mesele." Savaş Baltası, bu bir alışkanlıkmış gibi parmağını kılıcının düz tarafında gezdirdi. "Sadakatinden emin oluncaya kadar kâtipler gibi o da odasına hapsedildi."

"Cath, Dain'in sadakatine kefil olmak için yeterli," diye itiraz ettim. "Warrick'in günlüğünün elimizde olmasının tek sebebi de Jesinia." Altı binici de şaşkınlıkla irkilince Xaden'ın elini daha sıkı kavradım. "*Warrick'in günlüğü hâlâ sende, değil mi?*"

"Sizde Warrick'in günlüğü mü var?" Savaş Baltası öne doğru eğildi. "İlk Altı'dan Warrick'in?"

"Evet. Jesinia, Violet ve takımının koruma taşının nasıl kullanılacağına dair talimatlar bulması için günlüğü çalmasına yardım etti," dedi Xaden, bakışlarını Brennan'a çevirerek. "Ve haklıydı da. Eski Luceras dilinde ayrıntılı ve kesin bir çeviri gerektiren şifreli talimatlar içeriyor ama hiç yoktan iyidir. Günlüğü sana getirmem gerekiyordu ama Violet yakalanınca dikkatim dağıldı."

"Babam bana hiç Eski Luceras dilini öğretmedi, sadece Tyrrendor dilini öğretti," dedi Brennan, kaşlarının arasında çizgiler belirerek. Simsiyah saçlı ve iri gözlü sessiz bir kadın, büyük bir dikkatle onu izliyordu. "Ama eğer onu tercüme edebilirsen o zaman güvenlik..."

"Güvenlik mi?" dedi Gaga Burun sertçe. "Buraya yüz binici ve iki yüz ejderha getiriyorsun, sonra da bu kelimeyi söyleme cüretini mi gösteriyorsun?" Gözlerini kısarak bana baktı. "Melgren'e bulunduğumuz yerin haritasını vermediğin ne malum? Yoksa gerçekten peşinde olduğu şey bu muydu?"

"İşte başlıyoruz," dedi Imogen sessizce.

"Violet bize yardım etmek için hayatını riske attı," diye yanıt verdi Xaden. "Üstelik feci işkencelere maruz kaldı, az kalsın ölüyordu."

"Hapsedilmeli ve sorgulanmalı," diye önerdi Gaga Burun.

"Kız kardeşime yaklaşırsan diğer gözünü de oyarım, Ulices," diye uyardı Brennan, öne doğru eğilip dik dik bakarak. "İki ömür yetecek kadar sorgulandı zaten."

"Bu onun bizi mahvettiği gerçeğini değiştirmez!" dedi Savaş Baltası. "Sınırdaki devriyeleri zaten iki katına çıkardık, yani Melgren bize bir saldırı başlatırsa burada savaşacak kimse kalmadı." Parmağını Felix'e doğru salladı. "Ve sakın Melgren'in burada olduğumuzu bilmediğini söylemeye kalkma. Kıta'daki tüm isyancıların mühür güçleri bile fırtına bulutu büyüklüğündeki bir sürüyü gizleyemez. Koruma duvarımız yok, demir atölyemiz yok ve koridorlarda *çocuklar* koşturuyor!"

"Sizden daha soğukkanlı davranan öğrenciler." Xaden başını yana eğdi. "Kendine gel. Melgren gelmeyecek. Nerede olduğumuzu bilse bile –ki bilmiyor– krallık, sınırda bıraktığımız Wyvern leşleriyle çalkalanırken kuvvetlerini peşimizden göndermeyi göze alamaz. Üç yıl içinde hazır etmeyi planladığı binicilerin yarısı burada. Bizi öldürmek isteyebilir ama bunu göze alamaz. Violet'a gelince" –elimi bıraktı ve uçuş ceketinin düğmelerini açtı, sonra yakasını aşağı çekerek göğsündeki yara izini ortaya çıkardı– "eğer onu hapsetmek, sorgulamak istiyorsan o zaman benimle başla. Ondan ve verdiği her karardan ben sorumluyum. Unuttun mu?"

O ince gümüş çizgiye ve belirgin kenarlarına bakarken zemin altımdan kaydı sanki. Bu... Tanrılar aşkına, sırtındakilerle aynı uzunluktaydı. Xaden artık sadece damgalılardan sorumlu değildi, *benden* de sorumluydu. Seçimlerimden, sadakatimden sorumluydu; üstelik damgalılar gibi Navarre'a değil, Aretia'ya karşı.

Imogen o gün uçuş sahasında bana bunu anlatmaya çalışmıştı ama ben anlamamıştım.

"*Bunu ne zaman yaptın?*" diye sordum.

"*Resson'ın ardından seni Brennan'ın kollarına bıraktıktan yaklaşık iki saniye sonra.*"

Onlar Tyrrendor dilinde bağrışmaya devam ederken ben yere baktım. Öğrencileri buraya getiren bendim. Lyra'nın günlüğünü çalarken yakalanan bendim. Xaden'ı zorlayan, hepsini bu duruma düşüren bendim.

"O zaman onları misafirlerim olarak kabul edeceksiniz." Xaden'ın sözleri beni kendime acıma hissimden çekip çıkardı. Gölgeler zemini doldurdu ve kürsünün etrafında kıvrıldı. "Kendi evime misafir getirmek için ne sizden ne de bir başkasından izin alırım." Xaden'ın sesi buz gibiydi.

Garrick sessizce küfretti ve elini kılıçlarından birinin kabzasına götürdü.

Ulices, "Xaden..." diyecek oldu.

"Yoksa buranın benim evim olduğunu unuttunuz mu?" Xaden başını yana eğdi ve Sgaeyl'in avını incelediği gibi onlara baktı. "Benim hayatım Violet'inkine bağlı, o yüzden beni o lanet sandalyede istiyorsanız onu kabul edeceksiniz."

Ulices'in yüzü kızarırken ben de yüzüme kan hücum ettiğini hissettim.

Onun sandalyesi. Boş olan onun sandalyesiydi. O, yedinciydi.

Siktir. Buranın onun evi olduğunu elbette biliyordum ama bunu hiç uzun uzadıya düşünmemiştim. Bunların hepsi Xaden'ındı.

Hiçbir soylu Aretia dükünün arazisi üzerinde hak iddia etmemişti. Hepsi toprağın harap olduğunu ya da daha kötüsü... lanetlendiğini düşünüyordu. Hepsi onundu.

"Peki," dedi sessiz kadın, yumuşak ve sakin bir sesle. "Violet Sorrengail'e güveneceğiz. Ama bu, çalışır durumda bir demir atölyesi olmadan sürüleri silahlandırmamıza yardımcı olmaz. Biniciler Bölüğü'nün yarısını ele geçirerek Navarre'la girdiğiniz bu ilk mücadeleyi kazanmanız, bize bu savaşı kaybettirmiş olabilir."

Savaş Baltası burnunun kemerini sıkarak yorgun bir sesle, "Peki tüm bu öğrencileri ne yapacağız?" diye sordu. "Tanrılar

aşkına, bize Aetos'u ve kâtipleri getirdiniz. Onları Wyvernler ve Veninlerle savaşmaya gönderemeyiz ki."

Xaden, "Ayrıca size dört profesör de getirdim ve siz de bilgiden yoksun insanlar değilsiniz," diye cevap verdi. "Kâtipleri zaten sorguladım. Onlara güvenebiliriz ve Cath de Aetos'a kefil. Diğer öğrencilere gelince, onları sınıflarına geri götürmenizi öneririm."

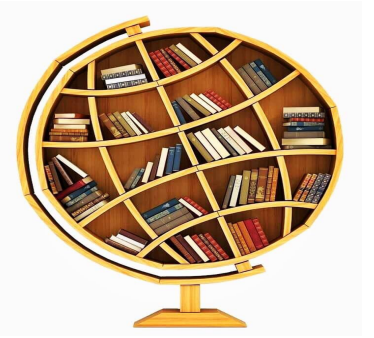
Bir şey... zihnimdeki Arşiv'in içinde kıvrılarak parıldadı.

"*Violet.*" Yumuşak sesi beni iliklerime kadar titretti ve ayakta kalabilmek için Xaden'ın kolunu kavradım. Rahatlama, sevinç, şaşkınlık... dizlerimin bağı çözülmüş, gözlerim yanmaya başlamıştı.

Aylardır ilk kez kendimi bütün hissediyordum.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "*Andarna.*"

Bu krallık için her şeyimizi feda ettik, onu savunabilsek iyi olur.

-LUCERASLI WARRICK'İN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Aretia'nın yukarısındaki vadi buraya son gelişimdeki hâline ürkütücü derecede benziyordu. Altımızdaki kasabada kışın yaklaştığına dair açık işaretler varken bu yükseklikte sonbahar bir anlam ifade etmiyordu sanki. Ama geçen seferkinden farklı olarak her yerde ejderhalar vardı; üstümüzdeki sivri kaya çıkıntılarında, batıdaki mağaraların ağızlarında, doğudaki geniş vadide... Her yerde.

En büyüklerinden ikisi, iki kitap desteği gibi aralarına Andarna'yı almış, karşımda duruyordu.

Sesim onu uyandıracakmış gibi, "Uyandığını söyledin sanıyordum?" diye fısıldadım Tairn'e. Sanki Andarna'nın uyukladığı, vücudunun S şeklinde kıvrıldığı ağaçların arasından dev bir kahverengi ejderha yeri titreterek yürümüyormuş gibi. Verdiği her nefesle burnunun önündeki otlar hareket ediyor ve kendine doğru kıvırdığı akrep kuyruğuyla hâlinden oldukça memnun görünüyordu. Ve biraz da... yeşil miydi?

Hayır, pulları hâlâ siyahtı. Ergenliğe has bir şey olsa gerekti bu; pulları o kadar parlaktı ki etrafındaki renklerin bir kısmını yansıtıyordu.

"*Bir saat önce.*" Tairn buhar püskürttü ve Sgaeyl'in de gözlerini devirdiğinden epey emindim.

"O toplantıdan çıkmam bir saatimi aldı, sonra da o uçurum gibi patikayı yürümek zorunda kaldım." Onu uyandırmamalıydım. Neredeyse üç ay süren ejderha komasının kalıntılarını uyuyarak atmasına izin vermek en doğru hareket olurdu. Ama onu o kadar çok özlemiştim ki...

Altın gözleri parlayarak açıldı.

Hissettiğim rahatlama yüzünden az kalsın dizlerimin üstüne çökecektim. O uyanmıştı.

Dünyamın dengesini bulduğunu hissederken sırıttım. "*Merhaba.*"

"*Violet.*" Andarna başını kaldırdı ve suratıma üflediği buharla uzun örgümün gevşemiş telleri geriye doğru savruldu. "*Uyanık kalmak istemiştim.*"

"Sorun değil. Tairn önümüzdeki bir hafta boyunca uyuklayacağını söylüyor." Öne doğru bir adım atıp pullu çene çizgisini kaşımak için uzandım. "*Uzun* zamandır uykudaydın."

"*Hiç zaman geçmemiş gibi.*" Çenesinin altına uzanabilmem için boynunu eğdi.

"İnan bana, öyle değildi." Geri çekilip ona gerçekten baktım. Tahmin etmem gerekirse Sgaeyl'in neredeyse üçte ikisi kadar olduğunu söyleyebilirdim. "Sanırım daha da büyümüşsün."

"*Doğal olarak.*" Oflayarak doğrulurken pençelerini yere sapladı. Birkaç adım daha geri çekildim, o mahmurluğundan kurtuldukça ben daha da yükseğe bakıyordum. Başını çevirip vadiye bakınırken kanatları hışırdadı. "Ne yapmak istiyorsun? Uçmak mı? Yürüyüş mü?" Ona söylemem gereken çok şey vardı.

"*Yiyecek. Koyun aramalıyız.*" Kanatlarını açtı ve sonra tıpkı yazın ortasında yaptığı gibi öne doğru tökezledi.

Siktir.

Dengesini bulmaya çalışan Andarna'nın pençeleri tarafından dilimlenmemek için aceleyle otların arasında geriye kaçtım.

"*İnsanımızı ezmesen olur mu?*" diye gürledi Tairn.

Andarna ters ters, "*Yakınında bile değildim,*" dedi, kanatlarını açmaya çalışıp aynı sonuçla karşılaşınca ona doğru hızlı bir bakış attı.

"*Sana sabırlı olmanı söylemiştim,*" diye azarladı Tairn.

Andarna'nın Tairn'e attığı bakış, Sgaeyl'in takdir dolu bir nefes vermesine neden oldu ve Andarna omuzlarını esnetip pençelerini içeri çektikten sonra kanatlarını tekrar açmaya çalıştı.

Midem kasıldı, zihnimde düşünceler o kadar hızlı dönüyordu ki onun iki kanadına bakarken kafamın içi uğulduyordu. Sol kanadı tam olarak açılmıyordu. Yarısına kadar geriliyor ama siyah derinin geri kalanı uzamıyordu.

Andarna bir kez, sonra bir kez daha denedi, sonra üçüncü denemede de kanadı açılmayınca keskin dişlerini göstererek buhar üfledi.

Tanrılar aşkına. Bir sorun vardı. Ne diyeceğime ya da ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Nutkum tutulmuştu. Yardım edecek gücüm yoktu. *Lanet olsun.* Ona iyi olup olmadığını sorsa mıydım? Yoksa bir yetişkindeki savaş yarası gibi görmezden mi gelmeliydim? Kanadı kırık mıydı? Sağaltılmaya mı ihtiyacı vardı? Yoksa büyüme sürecinin bir parçası mıydı?

Andarna başını bana doğru çevirip gözlerini kıstı. "*Ben sakat değilim.*"

Yüreğim sızladı.

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye fısıldadım.

Siktir, siktir, *siktir.* Duygularını incitmiştim.

"*Düşüncelerini duyabiliyorken bunu sesli söylemene gerek yok. Ben senden daha sakat değilim.*" Dudağı gerildi ve dişleri göründü.

Of. "*Özür dilerim. Bunu ima etmek istememiştim.*" Bu düşünce ancak bir fısıltıdan ibaretti.

"*Yeter.*" Tairn başını onun seviyesine indirdi. "*Senin için endişelenmeye hakkı var, tıpkı senin onun için endişelendiğin gibi. Şimdi açlık sağduyunu bastırmadan önce git yemek ye.*"

Sgaeyl, sağımdan geçip ayaklarımın altındaki zemini titrete titrete doğudaki çayıra doğru yürüdü. Feirge onun yolundan çekildi.

"*Yürüyerek avlanması çok daha rahat olan bir sürü var,*" dedi Tairn, boğazında yumuşak bir hırıltıyla. "*Sgaeyl'i takip et.*"

Andarna kanatlarını kapadı, pençelerini esnetti, sonra bir şey söylemeden etrafımdan dolaşıp Sgaeyl'e doğru ilerledi. Dönerek onların uzaklaşmasını izledim.

"*Ergenler,*" diye homurdandı Tairn. "*Açken çekilmez oluyorlar.*"

"Kanadı," diye fısıldadım kollarımı kendi bedenime dolayarak.

Tairn iç geçirince etrafımdaki çimenler dalgalandı. "*Yaşlılar ve ben kaslarını güçlendirmek için onunla birlikte çalışacağız ama bazı sorunlar var.*"

"Ne gibi?" Göğsüm sıkışarak ona baktım.

"*Kalkanlarını kaldır ve onu mümkün olduğunca dışarıda tut.*"

Odaklandım ve artık Andarna olarak tanıdığım o sedefli bağı dışarıda bıraktım. "*Tamamdır.*"

"*Gençlerin Vadi'den ayrılmamasının pek çok nedeni var. Resson'daki kitlesel enerji harcaması onu hızlı büyümeye zorladı. Bunu sen de biliyorsun. Ama bu olay burada ya da Rüyasız Uyku'ya hemen yatabileceği ve güvenle korunacağı Basgiath'ta gerçekleşmiş olsaydı belki normal şekilde büyürdü.*" Ses tonu ensemdeki tüyleri diken diken etmeye yetmişti. Sözlerine hiç bu kadar dikkat ettiğini görmemiştim, duygularım konusunda bu kadar temkinli olduğunu da. "*Ama o kritik günde biz Resson'dan Aretia'ya uçtuk,*" diye devam etti. "*Ve sonra Basgiath'a uçmak için tekrar bekledik ve o zaman bile birkaç kez uyandı. Yaşlılar bir ejderhanın bu kadar uzun süre Rüyasız Uyku'da kaldığını hiç görmemişler. Ve şimdi büyümesi öngörülemiyor. Kanatlarımızın ön tarafında, büyümemiz sırasında oluşan ikinci bir kas öbeği var. Onunki oluşmadı. Yaşlılar onun zamanla uçacağına inanıyor. Mevcut kaslarını güçlendirdiğinde bunu telafi edebilecek.*"

"Brennan onu sağaltabilir mi?" Bu benim hatamdı çünkü Resson'da onun gücünü kullanmıştım. Çünkü o gün uçmuştuk. Çünkü Basgiath'a dönmek zorunda kalmıştık. Çünkü o daha çocukken bağ kurmuştu ve ben onun Rüyasız Uyku'sunu bölmüştüm. Daha bir sürü neden sıralayabilirdim.

"*Var olmayan bir şeyi sağaltamazsın.*"

Andarna'nın Sgaeyl'e yetişmek için adımlarını hızlandırmasını, ona yakın uçmaktan hemen pişman olarak ciyaklayan bir kuşa dişlerini geçirmesini izledim.

"Peki uçacak mı?" Ejderhalar hakkında, uçamadıkları bir yaşamın bir trajediden daha fazlası olduğunu bilecek kadar çok şey öğrenmiştim.

Tairn, "*Eninde sonunda mevcut kaslarını kanatlarının ağırlığını taşıyacak şekilde eğitebileceğine inanıyoruz,*" diye beni temin etti ama sesinde beni geren başka bir şey vardı.

"İnanıyorsunuz." Yavaşça dönüp Kıta'daki en büyük ikinci ejderhaya ters ters baktım. "Bu da tartışmak için zamanınız olduğu anlamına geliyor. Ne zamandır biliyorsun?"

"*Yazın ortasında burada uyandığından beri.*"

Kalbim atmayı bırakıp çimlere düşmüştü sanki. O zaman da kanadını tam olarak açmamıştı ama genel olarak... yorgun göründüğü için bunu hiç düşünmemiştim.

"Bana söylemediğin başka ne var?" Benim ya da Andarna'nın bu bilgiye vereceği tepkiden endişe duymasaydı onu konuşmanın dışında bırakması mümkün değildi.

"*Kendisinin bile fark etmediği şey.*" Başını eğip büyük altın gözlerini gözlerime dikti. "*Uçacak ama asla bir binici taşıyamayacak.*"

Asla bir binici taşıyamayacak. Bizimle birlikte Aretia'ya gelen profesörlerin yanı sıra devrim ve Kurul'un birkaç üyesi tarafın-

dan yönetilen derslere girmeye devam ederken Tairn'in sözleri sonraki üç gün boyunca kafamın içinde yankılanıp durmuştu. Warrick'in günlüğünü tercüme etmek bile bu düşünceleri zihnimden uzak tutamamıştı ve onun öngörüsü aklımdan her geçtiğinde, Andarna'nın dinleme ihtimaline karşı hemen başka bir şey düşünüyordum.

"Demir... yağmur," dedim, üçüncü kez çevirdiğim pasajı parşömene yazarken. Ne kadar... tuhaf olursa olsun her seferinde aynı terimle karşılaşmıştım.

Xaden'ın masasındaki not defterini kapatıp çantama uzanırken bağ aracılığıyla, "*Demir yağmuru sana bir şey ifade ediyor mu?*" diye sordum. Acele etmezsem geç kalacaktım.

"*Etmeli mi?*" diye yanıt verdi Tairn.

"*Belli ki öyle yoksa sormazdı.*" Andarna'nın gözlerini devirdiğini *hissedebiliyordum.* "*Oo... koyunlar.*"

"*Onları bu şekilde... midene doldurmaya devam edersen*" –Tairn iç geçirdi– "*kusacaksın.*"

Gülümsememi bastırdım ve takımımla buluşmak için koşturdum.

Brennan ve Kurul'un hakkını vermek lazımdı. Aynı ders kitaplarını paylaşıyor ve dersler için birinci kattaki her açık odaya tıkışıyor olabilirdik ama her öğrenci temizdi, toktu, barınıyor ve öğreniyordu.

Xaden'ın babasının ofisi olduğunu düşündüğüm yerde tarih dersi veriliyordu ve dün Tyrrendor İsyanı'yla ilgili yeni bir üniteye başlamıştık, böylece herkes altı yıl önce gerçekte neler olduğunu öğrenebilecekti ancak sadece isyandan önceki yılların siyasi manzarasını kapsayacak kadar ilerlemiştik.

Emetterio, müsabakalar ve yakın dövüş yerine ağrıyan ciğerlerimiz rakıma alışana kadar her gün vadiye giden dik, kayalık patikada koşmamızı istiyor, ancak bizi fazla rahatlamamamız konusunda da uyarıyordu. Patikanın kenarında kusan öğrencilerin

sayısı rahat olmadığımızı fazlasıyla gösteriyordu ama Emetterio'nun ses tonundaki baskı bizi daha hızlı koşmaya itiyordu.

"Gaga Burun" Ulices fiziği devralmıştı, bu da ona her gün bir saatini bana dik dik bakarak geçirmesi için bir neden daha veriyordu. "Savaş Baltası" Kylynn ise Kurul, sürünün vadinin gizli korumasından yükselmesine izin verecek kadar güvende olduğumuza karar verirse uçuş manevralarını üstlenecekti, bu da iki yüzden fazla huzursuz ejderhamız olduğu anlamına geliyordu.

Benden bariz bir şekilde nefret eden gümüş saçlı Kurul üyesi Suri, iki gün önce Xaden ve diğer teğmenlerle birlikte uçup gitmişti. Xaden'ın nerede olduğunu bilmemek, tehlikede olup olmadığını merak etmek, her saniye savaşta olabileceğinden endişe etmek, Riorson Malikânesi'nin kuzeybatı kanadında yeniden inşa edilen tiyatro salonuna girerken başka bir mide bulantısı dalgasıyla nefesimi kesti.

Manzara etkileyici olmaktan da öteydi. Bunun sebebi sadece bütün öğrencilere yetecek kadar oturma yeri olmasından değil, son altı yılda yeniden inşa edebilecekleri onca şey varken bir tiyatroyu seçmiş olmalarındandı.

"Savaş Brifingi'ne hoş geldiniz," dedi Rhiannon, bizi sağdaki basamakların yarısına kadar götürüp koltuklarımıza yönlendirerek.

"Güzel. Belki bize Navarre'da neler olduğunu anlatırlar," dedi Visia önümüzdeki sıradan. Aaric ve Sloane'un yanı sıra isimlerini henüz öğrenemediğim dört birinci sınıf öğrencisi daha vardı.

Her zamanki Savaş Brifingi'nden farklı olarak sabah toplantısındaki sıraya göre oturuyorduk: kanat, bölüm ve takım düzeninde. Ayrıca Basgiath'taki haritanın aksine bu harita büyük sahnede perdenin olması gereken yeri kaplıyor ve adaları da içeriyordu: Kıta'yı her yönden çevreleyen beş büyük ve on üç küçük ada.

Solumdaki Ridoc haritayı işaret ederek, "Şu kırmızı ve turuncu bayraklar," dedi. "Bunlar..."

"Düşman bölgesi sanırım," dedi Ridoc'ın yanında oturan Sawyer.

"Poromiel'deki düşman gibi değil." Ridoc çantasından kalemini ve parşömenini çıkardı, ben de aynısını yaptım ve ciltli defteri kucağımda dengeledim. "Karanlık güce hükmeden düşman gibi."

"Doğru. Kurutulmuş topraklar, Zolya gibi yıkılmış şehirler. Kırmızı eski hareket, turuncu ise yeni." Krovla eyaleti neredeyse tamamen dokunulmamış hâlde olsa da düşman sınırımızdan sadece bir günlük uçuş mesafesindeydi. Yaz ortasında bu haritayı gördüğümden beri fark ettiğim tek hareket Stonewater Nehri'nin orada, Navarre'a doğruydu. "Ailelerinize mektup yazdınız mı?"

Arkadaşlarım yerimizi söyleyemezdi ama sevdiklerini sınır bölgesini terk etmeleri ya da sadece *ayrılmaları* konusunda uyarabilirlerdi. Melgren'in firar edenleri cezalandırmak için aileleri infaz etmeye başlayacağını düşünmeden edemiyordum.

Hepsi benim hatamdı. Andarna'nın kanadından, Aretia harekete geçmeye hazır olmadan önce gerçeğin ortaya çıkmasından, buraya izinsiz yüz binici getirmekten, buraya getirdiğim ejderhalar için koyun nüfusunu artırma konusunda Brennan'ın alnını kırıştıran endişeden ve arkadaşlarımın ailelerinin sırtına bir hedef tahtası konmuş olmasından ben sorumluydum. Kalemimi o kadar sıkı tutuyordum ki baskıdan gıcırdadı.

Nasıl oluyordu da geçen yıl sürekli doğru kararlar verirken bu yıl hep yanlış kararlar verebiliyordum?

Hepsi başıyla onaylayınca Rhiannon, "Umarım bu onları taşınmaya ikna eder," diye ekledi.

Aaric tam önümdeki koltuğundan dönme zahmetine girmedi. "Ben yazışma teklifini reddettim," dedi omzunun üzerinden.

"Eminim etmişsindir." Kendimi zorlayarak hafifçe gülümsedim. Babası, Aaric'in bölüğe katılmakla kalmayıp bir de Navarre'a karşı cephe aldığını bilse kudururdu.

"Koruma taşıyla ilgili bir şey bulabildin mi?" diye sordu Rhi ve bütün kafalar bize döndü. Aaric ve Sloane bile omuzlarının üzerinden baktılar.

"İhtiyacımız olan bölümü üç kez tercüme ettim ve sanırım yaklaştım." Ben de onlar gibi gülümsüyordum çünkü gerçekten başarmış olabileceğimi düşünüyordum. "Üç gün olduğunu biliyorum ama biraz paslanmışım ve bu şimdiye kadar okuduğum en tuhaf büyü şekli, muhtemelen bu yüzden ikinci kez yapılmadı."

"Peki sence işe yarayacak mı?" diye sordu Sloane gözlerinde belirgin bir umutla.

"Evet." Başımla onaylarken beklentileri üzerimde fiziksel bir ağırlık oluşturmuş gibi omuzlarımı dikleştirdim. "Sadece doğru olduğundan emin olmam gerek." Ve haklı olsam iyi olurdu. Wyvernler Dralor Kayalıkları'na tırmanırsa bu koruma duvarları en iyi savunmamız olacaktı.

Profesör Devera sahneden, "Hadi başlayalım!" diye seslendi, sesi yüz öğrenciye kolayca ulaştığından herkes ona döndü.

"Bu tıpkı Basgiath'ta olmak gibi," dedi Ridoc gülümseyerek. "Ama aslında... değil."

Rhi eğilip, "Tuhaf büyü mü?" diye fısıldadı.

"Ben..." Yüzümü buruşturdum. "Sanırım İlk Altı bir tür kan büyüsü yapmış," diye fısıldadım ondan daha da sessiz bir şekilde. Metni üç kez çevirmiş ve her seferinde aynı kelimelerle karşılaşmıştım ama kanın herhangi bir... şeyde kullanıldığını daha önce hiç duymamıştım.

Kaşlarını kaldırdı. "Emin misin?"

"Ne kadar olabilirsem. Jesinia da metni aynı şekilde tercüme etti ama sanırım bir kez daha üzerinden geçeceğim. Her ihtimale karşı."

"Evet. Her ihtimale karşı." Başıyla onayladı.

Devera, "Hainler olarak ilk resmî Savaş Brifingi'nize hoş geldiniz," diye seslendi.

Bu herkesin dikkatini çekti. Midem bir kez daha kasıldı.

Pişmanlık belirtmeyen bir ifadeyle, "Bu kelimeye kendi nizi alıştırın," dedi. "Çünkü Navarre artık bizi böyle görüyor. Kendilerini savunamayanları savunmak için yaptığımız seçim hakkında ne hissedersek hissedelim, geride bıraktığımız dost. larımız ve sevdiklerimiz tarafından böyle görüleceğiz. Ama şahsen ben her birinizle gurur duyuyorum." Gözlerime bakı "Bildiğiniz, sevdiğiniz her şeyi geride bırakmak zordur, bunun için onurlu olmak gerekir. Bununla birlikte, burada böyle bir rütbe olmadığı için Kâtipler Bölüğü Başkanı konumuna geçecek olan Yarbay Aisereigh'e hoş geldin diyelim."

Markham'ın konumu. Jesinia ya da diğer iki öğrenci burada onlara öğretecek kimse olmadan kendi bölüklerini mi kuracaklardı? Kurul bu sabah Dain'in sorgulamasını tamamlamış ve onu aklamıştı, bu yüzden bölüm liderleriyle birlikte ön sırada oturuyordu. Tecritten kurtulduğu için memnundum ama mesafesini koruduğu için de memnundum.

Brennan, Devera'nın yanına, sahneye çıkarken, "Aretia'da bilgi paylaşımına inanırız," dedi.

"Soyadını değiştirdiğine hâlâ inanamıyorum," diye fısıldadı Sawyer.

Brennan'ın kim olduğunu sadece sınıf arkadaşlarım biliyordu ve görünüşe göre Devera'yla Emetterio da isim değişikliğini kabul etmişlerdi. Kaori de bizimle gelseydi belki o da kabul ederdi ama kararsızlıkla bana bakmış ve yerinin Gökkubbe'nin yanı olduğunu söylemişti.

Kalan herkesin kendine göre sebepleri vardı. En azından ben kendime böyle söylüyordum.

"Değiştirmek zorundaydı. Ayrıca ismini sevdim. Tyrrendor dilinde yeniden dirilen anlamına geliyor," diye cevap verdim. O benim için hâlâ Brennan'dı.

"Öncelikle," diye söze başladı Brennan, "istediğinizi yaptık ve sizi kendi kanatlarınızda tuttuk. İkinci Kanat ve Üçüncü Kanat, Eleni Jareth ve Tibbot Vasant'ın artık sizin kanat lider-

leriniz olduğunu biliyorsunuz. Eksik olan bölüm liderleri ya da takım liderlerinin yarına kadar belirlenmesini bekliyoruz ve siz de seçimlerinizi Devera'ya bildireceksiniz."

Kaşlarımı kaldırdım.

"Bizim adımıza seçim yapmayacak mısınız?" diye sordu Birinci Kanat'tan biri. Basgiath'ta protokol öyleydi.

"Bunu sizin beceremeyeceğinizi mi söylüyorsun?" dedi Brennan.

"Hayır, efendim."

"Mükemmel. Devam edelim." Bize döndü. "Emin olmak için yoklamaları iki kez kontrol ettik ancak görünen o ki Dördüncü Kanat şu anda sadece bu yılın Demir Takım ünvanını elinde bulundurmuyor..."

Önümüzde oturan birinci sınıflar tezahürat yaptılar çünkü Harman'dan sonra hayatta kalan en fazla birinci sınıf sayısına sahip olma onuru üst üste iki yıldır bizdeydi. En yüksek sesle bağıran dazlak, tıknaz Baylor'dı ve Aaric'e omuz atarak onun da katılmasını sağladığında dudağımın ucu kıvrıldı.

"...ayrıca Alev Bölümü tüm kadro burada olma gibi eşsiz bir onura sahip." Brennan Bodhi'ye baktı. "Durran, bütün öğrencileri getirmişsin. Sanırım bu size Demir Bölüm ünvanı kazandırır."

Vay be. Artık sırıtışımı bastırmaya bile çalışmıyordum. En çok öğrenciyi Dördüncü Kanat'ın getirdiğini biliyordum ama bir de tüm bölümü bir arada mı tutmuştuk?

"Sanırım bir arma istersiniz?" diye sordu Brennan dudaklarında bir gülümsemeyle.

Ridoc yerinden kalkarak, "Tabii ki isteriz!" diye bağırdı ve tüm bölümümüz yüksek sesle alkışladı. Ben bile.

Biz sakinleşince Bodhi, sanki bunun bize herhangi bir şey kazandıracağının sözünü veremezmiş gibi omzunun üzerinden bize bakarak, "Evet, efendim," dedi.

"Ne yapabileceğimize bakacağım." Brennan bana bakıp sırıttı. "Şimdi gerçek işimize dönelim. Navarre'dan gelen haberlerle başlayacağız. Kaynaklarımızdan öğrendiğimiz kadarıyla halkın haberi yok."

Ne? Nasıl? Rhi ve ben mutlak bir şaşkınlıkla bakarken salonda sessiz yorumlar dalgalandı.

"İleri karakollar bizi şaşırtarak Teğmen Riorson'ın kendilerine hediye ettiği Wyvernleri başarıyla yok ettiler ve General Melgren haberin halka ulaşmasını engelledi ancak şu anda tüm ordu biliyor. Ve ne yazık ki hâlâ sınıra gelen tüm Poromiel vatandaşlarını geri çeviriyorlar."

Yüreğim sıkıştı ve gidişimizin diğerlerinin harekete geçmesini ve düşünmeye başlamasını sağlayacağını umut eden bir yanım hayal kırıklığıyla yıkıldı. Ama koruma duvarlarımız olduğunda, Navarre'ın hâlâ kabul etmediği Poromiel vatandaşları için güvenli bir seçenek olacaktık.

"Güçlerimiz Tyrrendor sınırlarındaki devriyelerini iki katına çıkardı" –başparmağını çenesinin altında gezdirdi– "ama yerimizin hâlâ gizli olduğundan eminiz."

"Kıta'nın en büyük sürüsünü Navarre boyunca uçurmuş olsanız bile mi?" diye sordu Birinci Kanat'tan biri.

"Tyrrendorlular sadıktır," dedi Sloane, çenesini kaldırarak. "Biz son isyanı yaşadık. Ne görürsek görelim onu kendimize saklamasını biliriz."

Brennan başıyla onayladı. "İyi haber şu ki, güvenilir kaynaklarımızın söyleyebildiği kadarıyla aileleriniz hedef alınmamış ve sadece mektuplarınızla değil, sığınma tekliflerimizle de onlara ulaşıyoruz. Eğer bilinmeyene adım atma riskini göze alıyorlarsa onları buraya getirmek için canla başla çalışacağız."

Boğazımdaki yumru bir an nefes almamı zorlaştırdı. Babam onunla gurur duyardı.

"Bu askeri hareket eksikliği bize ne anlatıyor?" diye sordu Devera, Brennan'a göz ucuyla bakarak. "Yoksa Savaş Brifingi'nin nasıl işlediğini hatırlamıyor musun?"

"Özür dilerim." Brennan ellerini kaldırdı ve geriye doğru bir adım attı. "Birkaç yıl oldu da."

"Riorson'ın sınıra bıraktığı pisliği temizlemekle meşgul oldukları için bizimle uğraşamıyorlar," diye cevap verdi Dain.

"Şimdilik," diye başıyla onayladı Brennan. "Şokta olabilirler ama akıllarını başlarına toplayıp halkın öğrenmesini ne kadar göze alabileceklerine karar verdiklerinde iki cephede birden savaşacağımızdan şüpheniz olmasın."

"Onlarla ne zaman savaşacağız?" diye sordu Üçüncü Kanat'tan bir çocuk, haritayı işaret ederek. "Karanlık güce hükmedenlerle?"

"Mezun olduğunuzda," diye cevap verdi Brennan, kaşlarını kaldırıp ciddi bir ifadeyle baktığında tıpkı babama benziyordu. "Biz öğrencileri ölmeye göndermeyiz ve hazır olmadan önce karanlık güce hükmeden biriyle kapışmaya kalkarsanız ölürsünüz. Yeni bir ölüm listesi yarışına başlamaya gerçekten bu kadar hevesli misiniz?"

"Sorrengail ve diğerleri ölmedi," diye cevap verdi.

Imogensert bir sesle, "Aramızdan iki kişi *öldü*," deyince öğrenci koltuğunda aşağı kaydı.

Devera, "Yıldırımlara hükmetmeye başladığında gel, o zaman konuşuruz," dedi.

Brennan, "Mezun olmadan önce karanlık güce hükmedenlerle nasıl başa çıkacağınızı ve nasıl hayatta kalacağınızı öğreneceksiniz," dedi. "Farklı bir dövüş stili ve burada biraz daha hırçın olduğunu fark etmiş olabileceğiniz mühür güçlerinizi geliştirmeniz gerekiyor. Unutmayın, büyü burada, koruma duvarlarının ötesinde biraz vahşidir ancak şu anda koruma duvarlarımızı olabildiğince çabuk inşa etmek için Warrick'in günlüğünü deşifre ediyoruz. Ayrıca hem kuvvetlerimize hem de

görevimizin bir parçası olarak grifon havacılarına silah tedarik etmek için demir atölyemizi çalışır hâle getirmeye uğraşıyoruz..."

Salonda onu onaylamayan bir homurtu duyuldu.

"Kesin şunu," dedi Brennan sertçe. "Havacılar tehlikelidir ancak korkmanız için yetiştirildiğiniz düşman onlar değil, yine de dört gün önce Samara'ya yapılan saldırının da gösterdiği gibi bazıları bize karşı hâlâ düşmanca davranıyor."

Havacılar Samara'ya mı saldırmıştı? Nabzım hızlandı. *Mira.*

"Bu da bizi Savaş Brifingi'ne geri getiriyor," dedi Devera. "Kaynaklarımıza göre bir ejderha yaralandı ama saldırıda hiçbir binici kaybedilmedi çünkü saldırı sırasında karakolda sadece bir ejderha vardı; siyasi kargaşa, hatırladınız mı? Koruma duvarları yıkılmadı ama bir grup havacı karakola sızarak bir düzine piyadeyi öldürdükten sonra içlerinden ikisi kalenin en alt katında infaz edildi."

Hiçbir binici kaybedilmemişti. O iyiydi. Kalbim ağzımda atmayı bıraktıktan sonra tekrar düşünebilir hâle geldim.

"Silah arıyorlar," diye fısıldadım. "Cephanelik orada." Navarre halkı gittiğimizi bilmiyor olabilirdi ama havacılar biliyordu.

Rhiannon sessizce, "Söyle," dedi.

Başımı iki yana salladım, fevri değil sağduyulu davranmak istiyordum.

"Saldırı hakkında ne gibi sorular sorardınız?" diye devam etti Devera. "Bu arkadaş çok uzun zamandır subaylara brifing verdiğinden *öğretme* sanatını unutmuş." Brennan'a bir kez daha yan yan baktı.

"Siktir et. Ben söyleyeceğim," diye mırıldandı Ridoc. Sonra yüksek sesle sordu: "Silah mı arıyorlardı?"

"Kesinlikle." Brennan başıyla onayladı. "Havacıların Navarre karakollarına doğrudan saldırmalarının tek nedeni bu." Sorunun aslında bana ait olduğunu biliyormuş gibi bana baktı, sonra daha on beş yaşma bile gelmeden ustalaştığı o onaylamayan

bakışıyla ayağa kalkmam, kendi eylemlerimin sonuçlarından kaçınmayı bırakmam için beni cesaretlendirdi.

Pekâlâ. "Havacılar Samara'ya bizim şey haberimizden önce mi yoksa sonra mı saldırdı..." Tanrılar aşkına, yaptığımız şey için doğru kelime neydi? "Basgiath'tan ayrılışımız Poromiel'e sızdı mı?"

Brennan'ın yumuşayan bakışlarında onaylama vardı.

"Sonra," diye cevap verdi Devera.

Boğazımdaki yumru acı verici bir şekilde büyüdü ve kalan sakinliğimi de kaybetmekten korktum. Saldırmışlardı çünkü artık silah tedarik edemeyeceğimizi biliyorlardı. Savunmasızlardı.

"Bu senin hatan değil," diye fısıldadı Rhiannon.

"Evet, öyle." Not almaya odaklandım.

Brennan haritaya döndü. "Düşman hareketlerine geçelim. Son bir hafta içinde Veninler Anca kasabasını ele geçirdi. Kısa süre önce düşen Zolya'ya yakınlığı göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değil."

Anca'ya bakmaya zahmet etmedim. Bakışlarım, Vikont Tecarus'un bilinen diğer tek lumineri elinde tuttuğu Cordyn'e kilitlenmişti. Zolya ve Draithus arasındaki bir sonraki en büyük şehirdi ve hâlâ Venin kontrolündeki bölgenin dışındaydı. Bu sahil şehri Basgiath'tan iki günlük uçuş mesafesindeydi ama ya buradan? Tairn'in on iki saatte oraya varabileceğine bahse girerdim.

"*On*," diye düzeltti beni. "*Ama pek güvenli değil*," dediyse de tartışmaya girişmedi.

"*Xaden öyle diyor ama kendimiz de dâhil olmak üzere herkesi silahlandıracak bir demir atölyesi olmadan burada, koruma duvarlarının ötesinde olmak da öyle değil.*" İyi ki yakında koruma duvarları kurabilecektik.

"*İyi bir noktaya değindi*," diye katıldı Andarna. "*Bir luminer taşıyabilir misin?*"

"*Bu soruyu hakaret kabul ederim.*"

"*Hakarete uğramış hâldeyken bir luminer taşıyabilir mi?*" diye sordu Andarna.

Tairn gürledi.

Devera, "Asıl endişe verici olan, kasabanın kurutulmuş olması ve ardından karanlık güce hükmedenlerin Zolya'da yeniden toplanmak üzere geri çekilmesi," dedi. "Bu bize ne anlatıyor?"

Rhiannon, "Zolya'nın dışında örgütleniyorlar ve konuşlanıyorlar," diye yanıt verdi. "Devam eden bir sefer için ikmal yapıyorlar gibi."

"*Gümüş!*" Tairn'in sesi değişmişti. "*Bir sürü yaklaşıyor!*"

Başımı, sanki oradaki küçük pencereler bana neyin yaklaştığına dair bir ipucu verecekmiş gibi tiyatronun arka tarafına doğru çevirirken nefesim kesildi.

"Evet. Sadece tüketmiyorlar, ilk kez bir bölgeyi işgal ediyorlar. Güzel..." Brennan sustu, şüphesiz Marbh'la konuşuyordu, sonra tüm tiyatro sessizleşirken odaklandı. "Herkes büyük salona gidip orada beklesin," diye emretti ve salon sessiz bir kaosa sürüklenirken Devera'ya döndü.

"*Sayıları kaç?*" Dehşet içindeydim, nefes almak için kendimi zorladım ve her şeyi çantama tıkıştırıp etrafımdaki herkes sessiz bir panik içinde aynısını yaparken ayağa kalktım.

"Bizim için mi geliyorlar?" diye sordu Ridoc sessizce. "Navarre mı?"

Daha fazla zamanımız olacağını düşünmüştüm. Nasıl bu kadar erken olabilirdi?

"Bilmiyorum," diye cevap verdi Rhiannon.

Çantamı sırtıma atarken Aaric, "Tairn, Codagh'ı indirebilir mi?" diye sordu.

General Melgren'in ejderhasını düşününce ağzım açılıp kapandı. Bu sorunun cevabını bilmek bile istemiyordum.

Tairn ise şüphe uyandıracak kadar sessizdi.

"Tarihteki en kısa devrim." Sawyer küfrederek çantasının iplerini sıkıca çekti.

"Kırk. Sgaeyl de yaklaşıyor ama çok uzakta..." Tairn durakladı. *"Bekle. Sürünün başında Teine var."*

Teine mi?

Mira. Korkudan midem düğüm düğüm oldu.

Beklemeyi siktir et.

Sawyer'ı tiyatronun dış koridoruna doğru ittim ve arkamdan seslenen herkesi, Brennan'ı bile duymazdan gelerek koştum. Son üç aydır her sabah koşmak, bu odadaki binicilerin çoğuna karşı elimdeki hız avantajını daha da güçlendirmişti.

"Çifte arbaletleri hazırlayın!" diye bağırdı Brennan, sesi kargaşayı bastırmıştı.

Mira kendini öldürtecekti. Belki de buraya bizi öldürmeye gelmişti. Her iki durumda da bunu yapmadan önce gözlerimin içine bakmak zorunda kalacaktı.

Bacaklarımı zorlayarak tiyatronun arka tarafına doğru koştum, çıkışta Birinci Kanat'ın önüne geçtim ve ana koridora doğru ilerledim. Ben koşarken heykeller ve duvar halıları bulanıklaşıyor, muhafızların ve binicilerin yanından hızla geçerken ciğerlerim yanıyordu.

Lütfen Dunne, ben onunla mantıklı bir düzlemde konuşma fırsatı bulmadan önce bu evi yakmasına izin verme.

Büyük salona gitmem için bağıran Emetterio'nun yanından koşarak geçtim ve fuayeye dönerken az kalsın kayıp düşüyordum; kalbim rakımı protesto edercesine hızla çarparken bile adımlarımı yavaşlatmaya cesaret edemiyordum. Muhafızlar, şüphesiz biniciler ejderhalarına binebilsin diye kapıları açık tutuyordu. Hızla koştum, ayaklarım mermer basamaklara neredeyse değmeden avluya çıktım, tam o sırada Teine'in kanatlarının inmek için önümde açıldığını gördüm.

O korku düğümü boğazıma iyice yerleşti ve kayarak ön kapının yaklaşık otuz metre dışında durdum, ayaklarım çakılda çukurlar açmıştı.

Yeşil Tokmakkuyruk'un pençelerinin etkisiyle taşlar havad uçuştu ve Teine tam avlu kapısının önüne inip kasabaya gid yolunu kapatırken ve iki yanında iki başka ejderha aynı sertlikl yere inerken yüzümü örtmek için kollarımı havaya kaldırdım

Toz toprak yere inmeye başlarken öksürdüm ve hemen karşımda dişlerini gösteren, kızgın görünümlü bir turuncu ve kötü kötü bakan bir kırmızı ejderha gördüm.

Kahretsin, dört tanesi de zemini sarsarak dış duvarlara iniyordu. Her yerdeydiler.

Midem kasıldı. İhanete uğramıştık. Biri Navarre'a yerimizi söylemişti.

"*Tairn...*"

"*Buradayım,*" diye cevap verdi ve bir an sonra lanet bir meteor gibi gökyüzünden düşerek sol tarafıma indi, inişinin gücüyle yer titredi ve kanadının gölgesi tepemdeki güneşi engelledi. O kadar yüksek sesle kükredi ki dişlerim takırdadı. Sonra başını eğdi, boynu omzumdan sadece birkaç santim uzaktaydı ve ejderhaların bacaklarına doğru açık bir uyarı olarak bir ateş nehri akıttı. Yüzüme bir anlığına sıcaklık dalgası çarparken Tairn başını yılankavi bir hareketle geriye çekti.

Teine öne doğru bir adım attı. Tairn iri çenesini açıp tıpkı Solas'ın boğazına yapıştığı gibi Teine'in boğazına yapıştığında sanki zaman durdu.

"Tairn!" diye haykırdım korkuyla. Teine ölürse Mira da ölürdü.

Mira, "Tanrı aşkına, Violet!" diye bağırıyordu.

Tairn, "*Boğazını tuttum ama pullarına dokunmadım,*" diye beni sakinleştirdi, sanki burada dramatik olan benmişim gibi.

"*Eh, sadece tehdit etmek için yapıyorsan tamam o zaman,*" diye alaycı bir üslupla cevap verdim. "Sakince inerseniz Teine yaşar!" Diğerleri, ayakları çakıllara gürültüyle basarak arkamdan avluya çıktılar ama ben bakışlarımı Teine ve Mira'ya kilitlemiştim.

Mira kıskanılacak bir rahatlıkla Teine'den indi ve bana doğru koştu. Yanakları rüzgârdan kızarmıştı ve uçuş gözlüğünü başının üstüne kaldırırken bakışları heyecanlıydı. "Hepimiz barışçıl niyetlerle geldik. Bizi Riorson gelip aldı. Sizi başka türlü nasıl bulabilirdik ki?" Hızını kesmeden eve baktı. "Tanrılar aşkına, buranın kül olduğunu sanıyordum."

Xaden mı?

"Olmadı." Parmak uçlarım hançerlerimin kabzalarına değdi. Onları çıkarıp ablamı öldürebileceğimden hiç emin değildim ama onun tarafından öldürülmeyeceğimden emindim.

"*Sgaeyl onaylıyor,*" dedi Tairn, Teine'in boğazını bırakıp yanıma geçti. "*Menzildeler.*"

Tanrılara şükürler olsun. Rahat bir soluk verdim ve Mira kollarını bana doladı. "Özür dilerim," dedi saçlarıma doğru, beni sıkıca kavrayarak. "Samara'da bana söylemeye çalıştığın şeyi dinlemediğim için çok üzgünüm."

Omuzlarım düştü ve yavaşça gevşeyerek ben de ona sarıldım. "Sana ihtiyacım vardı," diye fısıldarken acının sesime sızmasını engelleyememiştim. Söylenmesi gereken o kadar çok şey varken ağzımdan çıkan bu olmuştu. "Sana ihtiyacım vardı, Mira."

"Biliyorum." Çenesini başımın tepesine dayadı, sonra geri çekilip omuzlarımı sıktı. Basgiath'a başladığımdan beri ilk kez yaralı olup olmadığımı anlamak için bedenimi taramamıştı. Doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Çok özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattım ama söz veriyorum bir daha olmayacak." Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. "Gerçekten Basgiath'ın öğrencilerinin yarısını mı çaldın? Bir de komutan yardımcısını öldürdün, öyle mi?"

"Komutan yardımcısını Dain öldürdü. Ben sadece son darbeyi vurdum. Xaden da yardım etti. Daha çok takım çalışmasıydı," diye itiraf ettim, kafamı iki yana sallayarak. "Biliyor muydun? Sana anlatmaya çalıştığımda daha fazla uykuya ihtiyacım olduğunu söylemiştin, o zaman biliyor muydun?" Öyle olmadığını

bildiği hâlde beni her şeyin kafamda olduğuna ikna etmeye çalıştığını düşünmek dayanılmazdı.

"Bilmiyordum. Yemin ederim, bilmiyordum." İrileşmiş kahverengi gözleri gözlerimdeydi. "Wyvernler Samara'nın ön kapısına bırakılana kadar bilmiyordum. Annem yaklaşık on saat sonra geldi ve bana gerçeği söyledi, *tüm binicilere* gerçeği söyledi."

Şoku atlatmak için gözlerimi kırpıştırdım. "Yani öylece... söyleyiverdi, öyle mi?"

"Evet." Başını salladı. "Muhtemelen dev bir ölü Wyvern'in yanındayken yalan söyleyemeyeceğini anladığından."

O sırada biz çoktan buraya doğru yola çıkmıştık.

"*Xaden.*" Ablama güvenmediğimden değil, Xaden'a daha çok güvendiğimden ona seslendim.

"*Annenin itiraf ettiğini söylediyse doğruyu söylüyordur. Şu anda şehrin sınırındayız, geride kalanlarla birlikte geliyoruz.*"

"Ne yani, kırkınızın da gitmesine izin mi verdi?" Kollarından ayrılıp etrafımızdaki duvarlara tünemiş ejderhaları işaret ettim. Düzinelerce binicinin firar etmesine izin vermelerine imkân yoktu.

"Karar vermemiz için bize bir saat verdi ve yarımız gitmeyi seçti. Yolda aynı seçenek sunulmuş başka binicilerle karşılaştık. Önderler gitmemize izin vermenin, kalıp diğerlerini gitmeye ikna etmemizden ya da daha kötüsü bilgi sızdırmamızdan daha güvenli bir seçim olduğuna karar verdi, ayrıca bu gerçekten bizim seçimimiz sayılmazdı, değil mi?" Teine'e bir bakış attı.

Bu... doğru değildi. Annem ve Melgren neden gitmelerine öylece izin versinlerdi ki?

"Sanırım eninde sonunda..." Omzumun üzerinden baktı ve donup kaldı, gözbebekleri irileşirken titremeye başladı.

"Mira?" Dönüp baktığımda tir tir titremesine neden olan şeyin tam olarak ne olduğunu gördüm.

Brennan aceleyle merdivenden inerken dudaklarında kocaman bir gülümseme vardı ve ben de elimde olmadan gülümsedim. Üçümüz de buradaydık ve kendimi bu kadar tamam hissetmemin nasıl bir duygu olduğunu anlatacak doğru bir kelime yoktu. Gözlerim yanıyordu, tüm bedenimi saran acı-tatlı ama oldukça neşeli duyguyu gözlerimi kırpıştırarak savuşturdum.

Sonunda yeniden bir aradaydık.

Mira çatlak bir sesle, "Brennan?" diye mırıldandı, ben de onlara yer açmak için birkaç adım geri çekildim. "Nasıl?"

"Selam, Mira." Üç metre kadar uzakta, deli gibi sırıtıyordu.

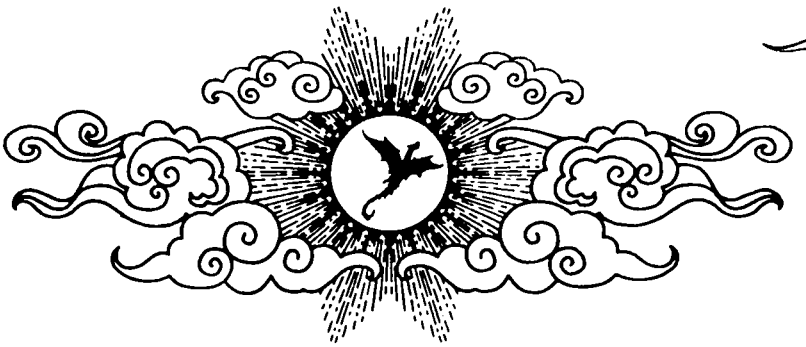
"Sen yaşıyor musun?" Mira başını iki yana sallayarak öne doğru sendeledi. "Yani... Altı *yıl* oldu ve sen... *hayatta* mısın?"

"Kanlı canlı." Brennan kollarını açtı. "Tanrılar aşkına, seni görmek ne güzel."

Mira kolunu geri çekti ve Brennan'ın suratının ortasına yumruğu indirdi.

Altılının yaşam kanı tek olanla birleşti ve
taşı bir demir yağmuruyla tutuşturdu.

-LUCERASLI WARRICK'İN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Çok. Fazla. Kan.

Fuayeden geçerken bir muhafıza, "Büyük salona git ve Ridoc Gamlyn'e hemen buza ihtiyacım olduğunu söyle!" diye haykırdım.

Brennan, yüzünden aşağı akan kan gölünü durduran mendilin altından, "Ben iyiyim!" demeyi başardı. Kıkırdağını yoklayınca irkildi. "Kahretsin, Mira, sanırım kırdın!"

"Ben bariz bir çıtırtı duydum." Tarih dersini yaptığımız sınıfa girerken omzumun üzerinden ablama ters ters baktım. Oda alelacele elden geçirilmiş bir masayı çevreleyen bir düzine sandalyeyle öğrenciler için sınıf gibi düzenlenmişti.

"Hak ettin," diye seslendi Mira, kendisine uzanan nöbetçiyi iterek. "Sakın bana dokunayım deme."

"Kız kardeşimi rahat bırak," diye emretti Brennan, masanın kenarına yaslanarak. "Bu bir aile meselesi."

"Aile mi? Aile dediğin, birbirlerinin altı yıl boyunca öldüklerini düşünmelerine izin vermez." Mira sağ tarafımdaki duvara yaslanarak beni ikisinin arasında bıraktı. "Bu odadaki tek aile Violet ve benim."

"Mira..." diyecek oldum.

"Yarbay?" Ulices muhafızları iterek içeri girdi ama bu kez gözlerini bana dikmedi.

"Yarbay mı?" Mira'nın bakışları Ulices'ten Brennan'a döndü ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "En azından altı yıl boyunca ölü taklidi yapmak sana rütbe kazandırmış."

Brennan ona yan yan bakıp Ulices'e döndü. "Ben iyiyim. Herkes rahatlayabilir. Dövüşürken daha kötü yaralandığım olmuştu."

"Burnunu ilk defa kırmıyorum." Mira, gözlerini ona dikmiş olan Ulices'e aşırı tatlı bir gülümsemeyle baktı.

Bir muhafız Ulices'in yanından geçip bana kalın bir beze sarılmış koca bir buz parçası uzatınca Ridoc'ın mühür gücünü hiç bu kadar sevmediğimi fark ettim. "Teşekkür ederim," dedim muhafıza. "Ridoc'a da teşekkürlerimi ilet lütfen."

Brennan, Ulices'e, "Şu anda Tyrrendor karakollarını keşfe çıkmamış olan tüm binicileri mümkün olduğunca sessiz hareket ederek yola çıkar," diye emretti. "Diğer binicilerin firar edip etmediklerini ya da saldırıya hazırlanmak için buraya akın edip etmediklerini öğrenmemiz gerekiyor."

"Elimizdeki fazladan binicilerle," diye mırıldandı Ulices.

"Şunu koy." Brennan'a buzu uzattım.

"Yeni sürü ne olacak?" diye sordu Ulices. "Öğrencilerin gelişiyle aynı prosedür mü?"

"Marbh'ın söylediğine göre Riorson onlara kefil olmuş ama ejderhaların da kefil olduğundan emin ol. Onları vadiye götürün." Brennan başını onaylarcasına salladığında çenesinden kan damladı.

İğrenç.

"Şunu koy," dedim tekrar, buzu görmesi için sallayarak.

Ulices Mira'ya baktı. "Emin misin..."

"Kendi kız kardeşimle başa çıkabilirim," dedi Brennan.

Mira, "O kadar emin olma," diye karşılık verdi tek kaşını kaldırarak. Ulices giderken kapının ağzı boş olsa da dışarıda nöbetçi vardı.

"Bana *vurduğuna* inanamıyorum," diye homurdandı Brennan. "Kendimi sağaltmanın ne kadar zor bir şey olduğunu biliyor musun sen? Seni sağaltmak hiç sorun değil. Ama kendim için bunu yapmak? Büyük zahmet."

"Ah, istersen bir de ağla, abiciğim." Mira onunla alay ederek yüzünü buruşturdu. "Tıpkı bizim senin için ağladığımız gibi."

Ve birden kendimi yeniden on yaşında, devlerin arasındaki en küçük yaratık gibi hissettim.

"Anlamayacağınızı biliyordum." Brennan parmağını Mira'ya doğru uzatırken irkildi. "Kahretsin, kıkırdağı düzeltmem gerekecek."

"Anlamak mı? Eşyalarını yaktığımızı ve senin buna izin verdiğini anlamamız gibi mi?"

"Onunla bu kavgayı zaten yaptım," dedim.

"Annemizin bir hayalete dönüşmesini izlememize izin vermeni anlamamız gibi mi?" diye devam etti Mira. "Ölümün *babamızı* yıktığı için kalbinin durmasını izlememize izin vermeni?" Mira duvardan uzaklaşınca onu durdurmak için ellerimi havaya kaldırdım; sanki abime tekrar vurmaya karar verirse buna engel olabilecekmişim gibi.

"O kadar *anlayışlı* olamayabilirim." Mira haksız sayılmazdı ama lanet olsun, bu fazla sertti.

"Babamız şu an burada olsa yaptığım şey için anlayış gösterirdi." Kanı durdurmak için yaptığımız tampon yüzünden Brennan'ın sesi genizden geliyordu.

"Lütfen şunu alır mısın?" dedim yumruğumdan taş zemine su damlarken.

"Annemize gelince..." Brennan ayağa kalktı. "Umarım ölümümü her *lanet* gün düşünüyordur. Hayatımı bir *yalan* uğruna feda etmeye o kadar istekliydi ki."

"Bu hiç adil değil!" dedi Mira sertçe. "Yaptığı şeye katılmıyor olabilirim ama bizi güvende tutmak için en iyisinin bu olduğunu düşünmesini anlayabiliyorum."

"*Bizi* güvende tutmak mı?" Brennan gözlerini kıstı. "Sen öldürülmedin!"

Sanki ben *burada* bile değilmişim gibi birbirlerine bağırıyorlardı. Evet, kesinlikle yine küçük, sessiz kız kardeş olmuştum.

"Sen de öldürülmedin!" diye bağırdı Mira. "Sana ihtiyacımız olduğunda eve gelmek yerine bir korkak gibi burada saklandın!" Eliyle beni işaret etti. "Kız kardeşlerin yerine yabancıları seçtin!"

"Kıta'nın iyiliğini seçtim!"

"Tanrılar aşkına! Kesin şunu!" diye bağırarak ikisini de susturdum. "Mira, o yeni bir teğmendi ve tüm bunlar geçmişte kaldı artık." Brennan'a doğru dönerek buzu eline tutuşturdum. "Brennan, yerleri lekelemeden önce şu lanet buzu yüzüne koy, seni inatçı pislik!"

Brennan buzu yavaşça burnuna götürdü ve bana sanki daha önce hiç görmemiş gibi baktı.

"Bir de eskiden kardeşlerim olsun isterdim." Xaden kapı aralığındaydı, sanki bir süredir bizi izliyormuş gibi rahatça çerçeveye yaslanmıştı.

İçimdeki tüm kargaşa mutlak bir rahatlamaya dönüşürken Brennan'ın her yere sıçrattığı kanın üzerinde kaymamaya dikkat ederek doğruca yanına gittim. "Selam."

"Selam," dedi ve kolunu belime dolayarak beni kendine çekti.

Onun her ayrıntısını ezberlerken nabzım, berrak gölün yüzeyine fırlatılmış bir taş gibi sekerek attı. Yüzünde yeni bir kesik ya da çürük yoktu ama kim bilir binici kıyafetinin altında ne vardı. "İyi misin?"

"Artık iyiyim." Sesi yumuşamış, sadece benimleyken kullandığı tonla konuşmaya başlamıştı, dudaklarını, bana itiraz

etmem için epey zaman vererek dudaklarıma yaklaştırırken dizlerimin bağı çözüldü.

İtiraz etmedim. Beni yavaşça, nazikçe öptü, ben de ona yaklaşmak için ayak parmaklarımın ucunda yükseldim, kirli sakallarını avuçlarımın arasına aldım.

İşte tam olarak bu her şeye değmesini sağlıyordu. Dünya etrafımızda parçalanabilirdi, o kollarımda olduğu sürece bunu fark edeceğimi ya da umursayacağımı sanmıyordum.

"Cidden mi?" dedi Brennan. "Benim gözümün önünde mi?"

Mira, "Bu daha ne ki," diye karşılık verdi. "Halka açık bir yerde birbirlerinin üstüne çıkmaya karar verdiklerinde gör bir de onları. O haltı kafandan atamıyorsun, inan bana."

Xaden'ın öpücüğüne gülümsediğimde dudaklarını biraz daha bastırdı ama dilini dişlerinin arkasında tuttu, bu da beni biraz üzdü. İstekSizce geri çekildi ama gözlerinde kanımı ısıtmaya yetecek kadar şehvet vardı.

Xaden başını kaldırıp aileme bakarak, "Hepiniz yeniden bir araya geldiğinize göre Sorrengail kardeşler şimdi ne yapacak?" diye sordu.

Mira gülümseyerek, "Abimizin ağzını burnunu kıracağız," diye cevap verdi.

"Hayatta kalacağız," diye ekledi Brennan.

Ellerimi Xaden'ın yüzünden indirdim, sonra kardeşlerime baktım. Gerçekten, gerçekten sevdiğim her şey –onlarsız yaşayamayacağım herkes– buradaydı ve hayatımda ilk kez onları koruyabilecektim. "En güçlü altı binicinin kanma ihtiyacım var."

Brennan kaşlarını kaldırdı ve Mira az önce ekşi süt içmiş gibi yüzünü buruşturdu.

"Tüm zamanların mı? Yoksa hayatta olanların mı?" diye sordu Xaden gözünü bile kırpmadan.

Yumruğundan sular damlayan Brennan, "Neden?" diye sordu.

Xaden'a, "Sanırım buradakilerin," diye cevap verdim. sonra kardeşlerime dönüp sakinleşmek için derin bir nefes aldım. "Koruma duvarlarını nasıl kuracağımı biliyorum."

Beş saat sonra Kurul, Bodhi ve ben Riorson Malikânesi'nin arka kapısından çıktık ve yukarıdaki sırtta bulunan bir patikaya doğru ikişerli gruplar hâlinde tırmanmaya başladık.

Xaden ve benim önümde yürüyen Ulices abime, "Bundan emin misin?" diye sordu.

Brennan, "Kardeşim emin ve bu benim için yeterli," diye cevap verdi.

Suri, Kylynn'le birlikte yürüdüğü yerden, "Evet, elbette, zamanımızı bir öğrencinin deliliklerine harcayalım," diye homurdandı.

Xaden, "Koruma duvarları inşa edebilen bir öğrenci," diye itiraz etti.

Hiç baskı yoktu gerçekten...

Güneş dağın arkasında batarken titredim ve soğuktan korunmak için ellerimi uçuş ceketimin ceplerine soktum. Sonunda patika düzleşti ve karşımıza çıkan bir dizi ciddi muhafız, geçebilmemiz için kenara çekildi; çakıllı yolu takip ederek dağın yamacındaki, insan yapımı bir kanyona girdik.

Uçurumdan geçerken büyücü ışıkları yanıp söndü ve midem gergin bir enerjiyle pırpır etti. Hayır, bu endişeydi. Hayır... gergin enerjiydi. Her neyse artık, akşam yemeğini es geçtiğime sevinmiştim.

"Hepimiz burada olduğumuza göre bu zamanı Tecarus'la müzakereleri konuşmak için kullanmalıyız." Ulices dikkatle abime baktı.

"Mektup bugün geldi. Çağrı yaptığında yardımına gitmemizi istiyor," dedi Brennan. "İlk önce deniz kıyısındaki birlikler

silahlandırılacak, ondan sonra lumineri Aretia'ya getirmemize izin vereceğini söylüyor..."

"Vermeyecek," diye araya girdi Xaden.

"...eğer Vi'yi güce hükmederken görebilirse," diye bitirdi cümlesini Brennan.

Xaden, kararını verdiğinde kullandığı o sakin, buz gibi ses tonuyla, "Görünüşe göre başka bir luminer aramamız gerekecek çünkü o Violet'ten önce Malek'le buluşacak," dedi. "Tabii kız kardeşini bir daha asla görmek istemiyorsan o başka. Onu bir silah olarak kendine saklayacaktır. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Onu bu yöndeki düşüncelerinden vazgeçirebilirim." Brennan'ın çenesi seğirdi.

"Başka bir luminer olsaydı sence onun için pazarlık yapıyor olmaz mıydık?" dedi Kylynn.

"O zaman ona dolu bir cephanelik teklif edin çünkü Violet pazarlık konusu değil." Xaden dönüp ona ters ters baktı.

"*Gitmek benim için sorun değil.*" Yol daralırken ve kanyonun duvarları etrafımızda daha da yükselirken omuzlarımız birbirine sürtündü. "*Ona ihtiyacınız var.*"

"*Benim için sorun. Cevabım hayır. Her zaman başka bir yol vardır.*"

O hâlde koruma duvarlarımızın yakında inşa edilecek olması iyi bir şeydi. Navarre gibi uzantılar inşa edene kadar Poromiel'i koruma sorunumuzu çözmeyecekti ama en azından buradaki herkes güvende olacaktı.

Yaklaşık yedi metre içeride, kanyon on ejderhamızın da rahatlıkla sığabileceği dairesel bir alana açılıyordu ve gözlerim hemen yukarıya, gökyüzüne bakan bir dizi rünün olduğu yere yöneldi. "*Nasıl oldu da yukarıdan uçarken bunu hiç görmedim?*"

"*Çok eski, çok karmaşık maskeleme rünleri.*"

Önümüzdeki biniciler kenara çekildiğinde koruma taşı ortaya çıktı.

Dudaklarım aralandı çünkü... Vay canına.

Parıldayan siyah sütunun boyu Xaden'ın iki katıydı ve etrafını sarmak için dokuzumuzun da kollarını açması gerekiyordu. Tam ortasına kazınmış, en az bir buçuk metre genişliğinde, her biri bir sonrakiyle iç içe geçen bir dizi daire ve dairelerin üzerine oyulmuş rünler vardı. Warrick'in günlüğünün sayfalarındaki desenle neredeyse aynıydı.

Ona doğru ilerlerken her ayrıntıyı hafızama kazıdım. "Bu akik mi?" diye sordum Xaden'a. *Devasaydı.* Bir ejderhanın bile taşıyamayacağı kadar ağırdı. Onu tam da bu alanda oymuş olmalılardı.

"Kesin bir şey söyleyemeyiz ama babam bunun cilalı demir olduğunu düşünüyordu," diye cevap verdi.

Demir yağmuru. Kalbim küt küt atmaya başladı. Bu gerçekten de oydu. Koruma duvarlarımız olmak üzereydi.

"Hadi şu işi bitirelim." Ulices'in gür sesi yüksek taş duvarlarda yankılandı.

Herkes taşın etrafında yarım bir daire oluştururken Bodhi diğer yanıma geçerek, "Peki koruma duvarlarını kurmak için tam olarak ne yapacağız?" diye sordu.

"Bir saniye." Warrick'in günlüğünü uçuş ceketimin içindeki koruyucu deri keseden çıkardım ve metnin o kısmına koyduğum tercüme edilmiş parşömene göz attım, sonra da çizimleri karşılaştırmak için taşa baktım. Warrick'in çizdiği sembolün aynısı değildi ama rünler aynı konumlardaydı, yani bu iyiye işaretti. "İşte burada. 'En güçlü altı biniciyi bir araya getirdik," diye okudum parşömenden, "sonra altısının kanı tek olanla birleşti ve taşı bir demir yağmuruyla tutuşturdu." Etrafa göz gezdirdim. "Altı" –taşı gösterdim– "ve bir."

"Koruma taşının üzerine kanımızı akıtmamızı mı istiyorsun?" diye sordu Felix, ak kaşlarını kaldırarak.

"Ben sadece Warrick ve İlk Altı'nın bunu nasıl yaptığını anlatıyorum." Günlüğü havaya kaldırdım. "Tabii burada Eski Luceras dilini tercüme edebilecek daha yetenekli biri varsa?"

Kimse bir şey demedi.

"Pekâlâ." Başımı eğdim ve çevirinin geri kalanını inceledim.

"Hesaplamalarımıza göre," dedi Brennan, ısınmak için ellerini birbirine sürterek, "şu anda Aretia'daki en güçlü altı binici Xaden, Felix, Suri, Bodhi, Violet ve benim."

"Görünüşe göre soy konusunda söylenecek şeyler var," dedi Suri.

"Warrick'e göre, İlk Altı kanlarını akıttı..." dedim. Tüm kafalar bana döndü.

"Bunun ölüm anlamına geldiğini sanmıyorum," diye hemen açıkladım. "Biliyoruz ki Basgiath'ın koruma duvarlarını inşa ettikten sonra altısı da yaşamaya devam etmiş." Etrafımdakiler rahat bir soluk verdiler. "Şansımız yaver giderse, avucumuzu hızlıca kesip ellerimizi koruma taşının üzerine koyacağız ve koruma duvarlarımız olacak."

"Demir yağmuruyla," dedi Bodhi yavaşça.

Suri yan tarafından bir bıçak çıkardı. "Hadi şu işi bitirelim."

Altımız birlikte koruma taşına doğru ilerlerken günlüğü uçuş ceketimin içine soktum.

"Herhangi bir yerden mi?" diye sordu Bodhi kendi bıçağını avucunun hemen üstüne indirerek.

"Günlükte belirtilmemiş." Brennan hançeriyle avucunu kesti, sonra elini koruma taşına bastırdı ve hepimiz aynısını yaptık.

Göğsüme dolan umut kalp atışlarımı hızlandırıyor, tenimi bıçakla keserken duyduğum acı dişlerimi sıkıp tıslamama neden oluyordu. Kanım akmaya başlayınca kesik avucumu diğerleriyle aynı hizada taşa bastırdım. Taş beklediğimden daha soğuktu, kan parıldayan siyah yüzeyden aşağı damlarken elimi de hızla soğuttu.

Taş donmuş gibiydi. Cansız. Ama uzun sürmeyecekti bu.

Herkesin avuç içlerini taşa dayadığından emin olmak için etrafa baktım ve demirden aşağıya doğru kıvrılarak akan altı kanı gördüm.

Bodhi, "İşe yarıyor mu?" diye sordu.

Ağzımı açtım ama hemen geri kapadım.

Kimse cevap vermedi.

Hadi, diye yalvardım taşa, sanki o lanet şeyi canlandırabilirmişim gibi.

Uğultu yoktu, güç hissi yoktu; soğuk, siyah taştan başka hiçbir şey yoktu. Karakollardaki koruma duvarlarına yakın olmanın, hatta alaşım saplı hançeri elimde tutmanın verdiği hisse hiç benzemiyordu.

Hiçbir şey yoktu.

Önce midem kasıldı, sonra kalbim duracak gibi oldu ve son olarak da başım önüme düşerken omuzlarım çöktü.

"Benden bu kadar." Suri elini taştan çekti. "Geri kalanınız bütün gece burada oturup kanınızı akıtabilirsiniz ama bunun işe yaramadığı ortada."

Hayır, hayır, *hayır.*

Felix, Brennan ve Bodhi ellerini indirdiler.

Başarısızlık boğazıma bir yumru gibi otururken ağzımda acı bir tat bıraktı. Her şeyi *doğru* yapmıştım. Araştırmış, okumuş ve birincil bir kaynak çalmıştım. Onu tercüme etmiş ve iki kez kontrol etmiştim. Çözümün bu olması gerekiyordu. Aylardır üzerinde çalıştığım her şeydi bu, herkesi güvende tutmanın anahtarıydı.

Yanlış altı binicinin kanını mı akıtmıştık? Gözden kaçırdığım bir büyü unsuru mu vardı? Kandan başka bir şey daha mı lazımdı? Neyi gözden kaçırmıştım?

"Violence," dedi Xaden sessizce. Yavaşça başımı çevirip ona baktım, hayal kırıklığı ya da kınama bekliyordum ama gözlerinde hiçbir şey bulamadım. Fakat acıma da yoktu.

"Başaramadım," diye fısıldadım, elimi indirerek.

Kısacık bir an bana baktı, sonra elini indirdi. "Tekrar deneyeceksin."

Bu bir emir değil, sadece gerçekti.

"Violet, ben..." dedi Brennan, elime uzanarak.

Başımı iki yana salladım, sonra avucumun içinde biriken kana baktım. Bu kadar taze bir kesiği onarırsa izi bile kalmazdı herhâlde. Son üç ay için gösterecek bir tanecik izim bile olmayacaktı.

Bir yırtılma sesi duyuldu ve Xaden kanamayı durdurmak için üniformasından yırttığı bir parçayı avucuma sıkıca sardı. "Teşekkür ederim."

"Tekrar deneyeceksin," diye tekrarladı ve kendi elinin etrafına başka bir kumaş şeridi sardı.

Başımla onayladım, o da Kylynn'e dönüp onunla kısık sesle konuştu.

Öte yandan Suri'nin sesi öfkeyle yükselmişti. "Şimdi lütfen o lumineri gerçekten nasıl elde etmeyi planladığımızı tartışabilir miyiz?"

Bana vermeyeceği cevapları arayarak kanla lekelenmiş taşa baktım.

Yanıma gelen Bodhi sessizce, "Bu kayıp bir büyü," dedi. Başparmağını yeni sağaltılmış, yara izi olmayan avucunun üzerinde gezdirdi. "Belki de bu taşın hiç çalışmamış olmasının bir sebebi vardır. Bozuk olabilir."

Konuşmaktan aciz hâlde tekrar başımı onaylarcasına salladım. Bodhi. Xaden. Mira. Rhi. Brennan. Ridoc. Sawyer. Imogen... Hayal kırıklığına uğrattığım insanların listesi uzayıp gidiyordu. Arkadaşlarımın günlüğü çalmasını sağladığım için buradaydık ama şimdi... hiçbir şey olmayacak mıydı? Göğsümde öfke kıvılcımları çaktı ve hücum eden güç tenimi ısıttı.

Ben *başarısız* olamazdım. Hayatımda hiçbir şeyde başarısız olmamıştım. Eh, ilk BHK kara navigasyonunda olmuştum ama o sayılmazdı. Orada herkes başarısız olmuştu. Burada konu *bendim.*

"Vikont'a istediği silah sayısının iki katını teklif et," dedi Ulices, sesi ayak sesleriyle birlikte uzaklaşırken.

Diğerleri alandan çıkarken Brennan. "Yarın bir mektup göndereceğim," dedi.

Koruma duvarımız yoktu. Silahımız yoktu. Neredeyse hiç deneyimli binicimiz yoktu. Bunların hepsi pervasızca hareket ettiğim için olmuştu.

Güç yükselerek parmak uçlarımda titreşmeye başladı.

Felix yanıma geldi, ciddi bakışlarla beni inceledikten sonra elini uzattı.

Gözlerimi kırpıştırıp avucuna, sonra da yüzüne baktım.

"Elin." Kaşlarını kaldırdı.

Yaralı olmayan elimi uzattım ve bana dokunmak yerine başını eğip parmaklarımın hafifçe titremesini izledi.

"Sanırım yarın başlasak daha iyi olur." İç geçirdi. "Koşuyu es geç. Mühür gücün üzerinde çalışacağız." Ayak sesleri alanda yankılanırken gidişini izledim; bakışlarım, sırtına bağlı savaş baltasının çeliğinden büyücü ışıkları yansıyan Kylynn'in sessiz kelimelerle azarladığı Xaden'ın gergin dudaklarına takıldı.

Xaden haklıydı. Savaş için silah gerekirdi.

"*Beni Tecarus'a götür,*" dedim.

Gözlerime baktı ve çenesi seğirdi. "*Ölmeyi tercih ederim.*"

"*Eğer yapmazsan hepimiz öleceğiz.*"

"*Öyle bir şey olmayacak. Konu kapanmıştır.*" Kollarını göğsünde kavuşturdu ve Kylynn'le olan tartışmasına geri döndü.

Lanet olsun.

Yanından geçip alandan çıkan yola doğru ilerledim. Bu işe sürüklenmelerinin sebebi benken arkadaşlarımı savunmasız bırakmamın imkânı yoktu.

Brennan bana yetişmek için koşarak, "Violet!" diye bağırdı.

"Git başımdan," diye çıkıştım abime.

"Yüzünde o ifade varken mi? Hiç sanmıyorum."

"Ne ifadesi?" Olanların onun suçu olmadığını bildiğim hâlde ona ters ters baktım.

"Sekiz yaşındayken, bir tabak kabağın başında on iki saat boyunca annemi dik dik süzdüğün zamanki bakışın."

"Pardon?" Riorson Malikânesi'ne giden patikada ilerlerken ayaklarımızın altında taşlar çıtırdıyordu.

"On iki. Saat." Başını onaylarcasına salladı. "Babam yatmana izin vermesini, o kabağı yemeyeceğini söylemiş, annem de yemeden uyuyamayacağını belirtmişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ertesi sabah kalktığımda annemle babam masada uyuyorlardı ve sen de peynir ekmek yiyordun. O ifadeyi biliyorum, Violet. Bir şeyi kafana taktığında hepimizin toplamından daha inatçı oluyorsun, o yüzden hayır, başından gitmeyeceğim."

"Peki." Omuzlarımı silktim. "Bir kez olsun peşime takılan kardeş olabilirsin." Birkaç dakika içinde Riorson Malikânesi'nin önünde korumalar olan arka kapısından içeri girdik ve koridor ağından geçerek ana koridora doğru yürüdük. "*Tairn.*"

"*Bu eğlenceli olacak,*" diye cevap verdi Andarna.

Tairn'in iç geçirdiğini daha duymadan hissetmiştim.

"*Tek yolun bu olduğunu biliyorsun.*" Bir dönüş daha yaptıktan sonra büyük salonun gürültüsüne girdik. Uzun masaların her birine baktım, takımımın oturduğu masayı es geçip bugün gelen yeni binicilerin masasına gözlerimi diktim.

Tairn isteksizce, "*Bunu düşüneceğim,*" dedi.

"*Teşekkür ederim.*" Brennan'ı peşime takarak siyahlar denizinde ilerledim ve arkadaşlarıyla birlikte masasının sonunda oturan Mira'ya yaklaşıp onunla göz göze geldim.

"Violet?" Elindeki kalaylı kupayı bırakmadan önce bakışlarını sargılı elime dikti.

"Yardımına ihtiyacım var."

Onun ilk gerçek isyan eylemi müttefik aramak oldu,
bu müttefiklerden ilki Poromiel eyaleti Krovla'dan Vikont Tecarus'tu.

–ALBAY FELIX GERAULT'UN YAZDIĞI TYRRENDOR İSYANI,
YASAK TARİH'TEN

KIRKINCI BÖLÜM

Yaden aşırı korumacı bir pislik gibi davranarak Cordyn'e gitmek için yaptığım ikinci teklifimi de reddettikten sonra kendi planlarımdan memnun hâlde onu mutlulukla yatağa götürmüştüm. Bu sabah ben uyanmadan önce daha fazla Navarre firarisi aramak için tekrar gitmişti.

Onu şişmiş dudaklarımda ve vücudumdaki ağrıyan kaslarda hissetmeseydim neredeyse dün geri döndüğünü hayal ettiğimi sanacaktım.

Sanırım bu bizim yeni normalimizdi.

"Ee?" Felix kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturup ak kaşlarının tekini kaldırarak bana baktı.

Aretia'nın yukarısındaki vadiden yaklaşık on dakikalık bir uçuş mesafesinde bulunan çanak şeklindeki bir dağın yamacında, ağaç hattının üç yüz metre üzerinde, ejderhalarımızın arasında dururken keskin, kar kokulu rüzgâr yanaklarımı kamçılıyordu.

"Şu kayalar mı?" Tairn, pençelerinin altındaki karı çıtırdatarak kıpırdanırken sırtın karşısındaki üç kaya yığınını işaret ettim.

"Onları boyasam yardımı olur mu?"

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. "Hayır. Carr bir saat içindeki vuruş sayısını artırdığım sürece nereye vurduğumu hiç umursamıyordu." Omuzlarımı esnettim ve Tairn'in gücünün kapılarını açtım, damarlarıma hücum ettiğini ve tenimi ısıttığını hissettim.

Felix bana sanki bir başım daha çıkmış gibi baktı. "Sanırım bu tekniğin bize ne kazandırdığını göreceğiz."

"İyi bir günde saatte yirmi altı tane yıldırım yaratabiliyorum ve kırktan fazlasına zorlandığım da oldu ama son vuruşum bir dağı parçaladı ve..." Yaşadıklarımın anısı boğazımı düğümledi.

"Ve az kalsın diri diri yanıyor muydun?" diye sordu. "Malek aşkına, neden kendini o kadar zorladın?"

"Bu bir cezaydı." Güç cızırtılı bir uğultuya yükselirken kollarımı kaldırdım.

"Neyin cezası?" Merhamet diye adlandıramayacağım kadar bezgin bir ifadeyle beni izliyordu.

"Ejderhamı korumak için kesin bir emri görmezden geldim." Cızırtı aleve dönüştü ve ellerimi uzatarak yıldırımı serbest bıraktım.

Bulutlu gökyüzü yarıldı ve çanağın karşı tarafına düşen yıldırım, ağaç hattının çok yukarısına, kayalardan en az yarım kilometre uzağa çarptı.

Felix gözlerini kırpıştırdı. "Tekrar dene."

Tairn'in gücüne uzanarak işlemi tekrarladım ve gücün bedenime dolmasına izin verdim; sonra güç taşmaya başlayarak patladı ve ilkiyle kaya yığınının arasına düşen başka bir vuruş yaptım. Gururla gülümsedim. Zamanlama hiç fena değildi. İlkinden sonra oldukça hızlı bir vuruştu bu.

Ama Felix'e baktığımda gülümsemediğini gördüm. Şaşkın bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "O da neydi öyle?"

"İlk vuruştan sonra bir dakikadan daha kısa sürede yaptım!" diye itiraz ettim.

"Ama o kayalar karanlık güce hükmedenler olsaydı sen ve ben şimdiye kadar ölmüş olurduk." Kaşlarının arasında iki çizgi belirdi. "Tekrar dene. Ve bu sefer devrimci bir taktik olan nişan almayı dene, olur mu?"

Alaycılığı hayal kırıklığımı artırdı ve bir yıldırım daha serbest kalarak kayalarla aramıza indi. "Kendini vurmamış olman bir mucize," diye mırıldandı burnunun kemerini sıkarak.

"Nişan alamıyorum, tamam mı?" Ona ters ters baktım, onun ve Trissa'nın –minyon, sessiz olanın– Kurul'un iyi üyeleri olduğuna dair düşüncelerimi yeniden değerlendirdim.

"Resson hakkında tutulan raporlara göre nişan alabiliyorsun," diye karşılık verdi, tok sesi son kelimeyle birlikte yükselmişti. "Uçan Wyvern'in üstündeki bir karanlık güce hükmedeni vuracak kadar iyi nişan alabilmişsin."

"Çünkü Andarna zamanı durdurmuştu ama artık bunu yapamıyor, o yüzden savaşın geri kalanında tek bir şey yaptım; eski, güzel 'vur ve dua et' yöntemini uyguladım."

"O kadar çok Wyvern'in olduğu bir alanda şansınla onlara biraz hasar verdiğinden hiç şüphem yok." İç geçirdi. "Resson'daki o son vuruşu nasıl yaptığını anlat."

"Ben... Bunu açıklamak zor."

"Dene."

"Yıldırımı çektim. Sanırım." Soğuktan korunmak için kollarımı kendime doladım. Normalde şu anda ısınmış olurdum, ayak parmaklarım hissizleşmeye başlamazdı. "Sonra serbest bıraktım ama Andarna zamanı tutarken yıldırımı hedefe sürükledim."

"Peki ya daha küçük vuruşlar?" Yüzünü tamamen bana dönerken botlarının altındaki kaya çatırdadı. "Ellerinden akarak çıkanlar?"

Ne? Yüzüm de aynı şeyi söylüyor olmalıydı çünkü gözleri öfkeyle parladı.

"Bana sadece gökyüzünden" –yukarıyı işaret etti– "tam vuruşlar yaptığını mı söylüyorsun? Etrafa şimşekler fırlatmaya başladığını ve bu beceriyi hiç geliştirmediğini mi söylüyorsun?"

"Bir sınıf arkadaşımın üzerine dağ indirdim –bu onu öldürmedi– ve o andan itibaren Carr'ın tek endişesi ne kadar büyük ve ne sıklıkta yıldırım yarattığımdı." Ellerimi ona doğru kaldırdım. "Ayrıca yıldırım gökyüzünden geliyor, ellerimden değil."

"Harika." Güldü, sesi tok ve... sinir bozucuydu. "Kıta'daki en yıkıcı mühür gücünü kullanıyor olabilirsin ama onun hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Onu çeken enerji alanları hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Gücünü bir ok gibi –kesin ve ölçülü olarak– fırlatmak yerine bir şeyleri vurmayı umarak kızgın yağ gibi sağa sola savuruyorsun. Ayrıca şimşek fırtınaya bağlı olarak gökten ya da yerden geliyor, o zaman neden ellerinden de gelmesin?"

Tenimi kızartan öfke ateşimi yükseltiyor, parmaklarımı titretiyor ve içimdeki gücü dışarı itiyordu.

"Yılının –belki de tüm neslinin– en güçlü binicisi olacaksın ama sadece gösterişli bir ışık gösterisinden ibaretsin..."

Güç fışkırdı ve ısıyı hissedebileceğim kadar yakınımda şimşekler çaktı.

Felix sağ tarafa baktı, yaklaşık yirmi metre ötedeki yanık izi hâlâ tütüyordu.

Siktir. Bedenimi hızla saran utanç, öfkenin son kalıntılarını da yok etti.

"Sadece nişan alamamakla kalmıyorsun, aynı zamanda kontrolün de yok," dedi, sanki az kalsın ikimizi de yakmıyormuşum gibi gözünü bile kırpmadan.

"Kontrol edebiliyorum..."

"Hayır." Ayaklarının dibindeki çantaya doğru eğildi ve karıştırmaya başladı. "Bu soru değildi, Sorrengail. Bu gerçekti. Ne sıklıkla oluyor?"

Kızgın olduğumda. Ya da Xaden'ın kollarındayken. "Çok sık."

"En azından anlaşacak bir şey bulduk." Doğruldu ve bana bir şey uzattı. "Al bunu."

"Nedir bu?" Bana uzattığı şeye göz attıktan sonra isteksizce aldım. Cam küre avucuma rahatça oturuyor ve başparmağım büyüklüğündeki gümüş bir alaşım madalyon camın içinde dik duruyordu. Küreyi dörde bölen dekoratif gümüşi metal şeritler, üst ve alt kısım gibi görünen yerde birleşiyordu.

"Bu bir iletim aracı," diye açıkladı Felix. "Yıldırım çeşitli kaynaklardan gelebilir ama Tairn gücünü senin aracılığınla yönlendirir. Sen taşıyıcısın. Sen araçsın. Sen bulutsun, daha iyi bir terim bulamıyorum. Masmavi gökyüzünden başka güce nasıl hükmedebileceğini sanıyorsun? Fırtına sırasında güce hükmetmenin senin için daha kolay olduğunu ama her ikisini de yapabildiğini hiç fark etmedin mi?"

"Bunu hiç düşünmemiştim." Parmaklarımın metal şeritle buluştuğu yer karıncalanıyordu.

"Hayır, bu sana hiç öğretilmemiş." Dağın yamacını işaret etti. "Nişan alma ve kontrol eksikliğin senin suçun değil. Carr'ın suçu."

"Xaden zaten orada olan gölgeleri hareket ettiriyor," diye karşı çıktım, utanç verici bir yıldırıma daha yol açacağından endişelendiğim için kabaran duygularımla savaşarak.

"Xaden zaten var olanı kontrol edebilir ve artırabilir. Bu yüzden geceleri daha güçlü oluyor. Hiçbir mühür gücü birbirine benzemez ve sen var olmayan bir şey yaratıyorsun. Hükmettiğin saf güç yıldırıma dönüşüyor çünkü onu en rahat böyle şekillendiriyorsun. Görünüşe göre Carr sana bunu da hiç öğretmemiş."

"Neden öğretmesin ki?" İlk kar taneleri yere düşerken kürenin üstünden Felix'e baktım. "Eğer en iyi silah bensem?"

Dudağının bir köşesinde alaycı bir gülümseme belirdi. "Carr'ı tanıyorsam senden ölesiye korktuğunu söyleyebilirim.

Ne de olsa bir plan bile yapmadan öğrencilerinin yarısını elinden aldın. Basgiath'ı bir anlık öfkeyle alaşağı ediverdin." Gülüşü bu kez alaycı değil de daha çok inanamıyormuş gibiydi ama beni yine de öfkelendirmeyi başarmıştı.

"Bunu ben yapmadım." Parmaklarımı küreye sardım. "Xaden yaptı."

"Binicisiz Wyvernleri avladı, onları Melgren'in ön kapısına bıraktı ve Navarre'ın en büyük sırrını öğleden önce sınır karakollarına ifşa etti," diye onayladı Felix. "Ama öğrencilere bir seçenek sunmasını isteyen sendin. O anda sen *ona*, yani boyun eğmeyen, taviz vermeyen, dik başlı veliahtımıza hükmettin."

"Ben öyle bir şey yapmadım." Uğuldayan enerji uzuvlarımda titreşerek kırılma noktasına ulaşırken omuzlarımı geriye attım. "Ben insancıl bir seçenek sundum ve o da bunu kabul etti. Bunu diğer öğrencilerin iyiliği için yaptı."

"Bunu senin için yaptı," dedi Felix yumuşak bir sesle. "Wyvernler, ifşa, Basgiath'a girmesi, binicilerinin yarısını çalması. Hepsi senin içindi. Kurul seni neden temmuzda hapse atmak istedi sanıyorsun? Senin ne olduğunu gördüler. Bu şekilde, sanırım Aretia için de Basgiath için olduğun kadar tehlikelisin, değil mi? Güç sadece bizim mühürlerimizde bulunmaz."

"O beni seviyor diye güçlü olacak değilim." Güç serbest kalıp kırbaç gibi içimde şaklamadan kısacık bir an önce korkunun acı tadı ağzımı doldurdu ama şimşek çakmadı. En azından gökyüzünde.

Parlayan küreye bakarak gözlerimi kırpıştırdım, sonra işaret parmağımın metal şeride dayandığı yerden içindeki alaşım madalyona uzanan şimşek dizisini hayretle izledim. Şimşek bir an sonra kayboldu.

"Hayır. Sen güçlüsün ve o seni seviyor, ki bu daha da kötü. Gücün duygularınla çok yakından bağlantılı," dedi Felix. "Elindekinin yardımı olacaktır. Kalıcı bir çözüm değil ama Aretia'daki herkesi şimdilik senin öfkenden uzak tutacak."

"Anlamıyorum." Ayrıca küreye bakmaktan kendimi alamıyordum, sanki küçük şimşek her an yeniden ortaya çıkacakmış gibi geliyordu.

"İletim aracının içine kazınmış rünler belirli bir gücü çekmek için örüldü. Buraya son gelişinde bunları özellikle senin için örmüştüm ama sana nasıl kullanacağını öğretemeden gitmek zorunda kaldın. Dürüst olmak gerekirse buna ihtiyacın olmayacağını umuyordum ama görünüşe bakılırsa Carr orada olmadığım altı yıl içinde pek değişmemiş."

Kazınmış şekillere bakarak papağan gibi, "Rünler mi?" diye tekrarladım.

"Evet. Rünler. Belirli amaçlar için örülmüş, hükmedilen güç." Yavaşça nefes verdi. "Sen bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun çünkü Basgiath Tyrrendor rünlerini öğretmiyor, her ne kadar akademi bu rünler üzerine kurulmuş olsa da. Sanırım bu dersi vermesini isteyeceğiz. Kurul'daki en sabırlı kişi o."

Bakışlarımı küreden Felix'e çevirdim. "Bu şey... gücümü mü emiyor?"

"Sayılır. Bunu alaşıma güç yüklemenin daha basit bir yolu olarak yaptım. Seni alt edecek gibi olduğunda ya da sen onu yönlendirmeyi seçtiğinde gücünü senden çekecek. Umarım bunu" –kaşlarını kaldırdı– "küçük, kontrollü miktarlarda yapmayı öğrenirsin. Bu hafta alıştırma yap. Kontrol etmeyi öğrenmelisin, Sorrengail yoksa etrafındaki herkes için bir tehdit olmaya devam edeceksin. Tanrılar korusun, bir dahaki sefere kendini kaybettiğinde takımınla birlikte bulutlarda uçuyor olabilirsin."

"Ben bir tehdit değilim."

"Olmak istediğin şey, üzerinde çalışmadan olduğun şeyi değiştirmez." Çantasını alıp omzuna astı. "Takımının geri kalanı gibi küçükten başlayıp sonra daha büyük, daha sert saldırılara geçmeyi hiç öğrenmemişsin. Sana hiç öğretilmeyen temel bilgilerde ustalaşmalısın. Küçük, hassas vuruşlar. Gücünün küçük

tellerine" –gökyüzünü işaret etti– "Dunne aşkına, şu her neyse onun yerine küçük hamlelere odaklanmalısın."

"Küçük, kesin vuruşlarda ustalaşmak için zamanım yok. Bugün yardıma ihtiyacım var," dedim. "Tecarus'un bize lumineri vermesi lazım yoksa..." Sustum.

"Yoksa sen ve Xaden daha önce bahsettiğim öfkeyle tüm devrim hareketini mahvetmiş olursunuz, öyle mi?" İki kaşını da kaldırarak baktı.

"Onun gibi bir şey. Geçen yıl endişelenmem gereken tek şey tüm Kıta değil de kendimi hayatta tutmakken her şey çok daha kolaydı." Ve ben başarısız olmuştum.

"Eh, ikinci yıl seni ya yapar ya bozar derler." Espriyi ifadesiz bir suratla dile getirmişti ama gözleri belirgin şekilde keyifli görünüyordu. "Tecarus'a gelince, o senin güce hükmettiğini görmek istiyor ama güce başarıyla hükmettiğini görmek zorunda değil. Bu konudaki en büyük engel Xaden'ı seninle uçmaya ikna etmek, zira tahminimce senin gitmen konusunda hiç de istekli değil. Temmuz ayında bu bu olasılığın üstünü çizmişti." Omuzlarını silkti. "Ama bugünlük bu kadar yeter. Bir hafta sonra tekrar buluşacağız ve o alaşımda depoladığın güç miktarından pratik yapıp yapmadığını anlayabileceğim. Yeterince depolamışsan sana öğretmeye devam edeceğim."

"Peki ya bunu yapmazsam?" Parmaklarımla küreyi sardım.

Kırmızı Kılıçkuyruk'una doğru yürürken omzunun üzerinden, "O zaman ben de yapmam," diye cevap verdi. "Öğretilmesi gereken yüzden fazla öğrenci varken zamanımı öğrenmek istemeyen öğrencilerle harcamak istemiyorum."

Arkasındaki yanık izi. El değmemiş kayalar. Sırtın karşısındaki patlamış bölgeler. Hepsine baktım. O haklıydı. Ben ölümcül sonuçları olan bir ışık gösterisiydim ve arkadaşlarımın ve Xaden'ın yakınlarındayken bunu kaç kez yapmıştım... Boğazıma bir yumru oturdu. Herkesin Xaden sandığı tehdit asıl bendim.

O bir silah olabilirdi ama ben doğal afettim.

Kendimi toparlayamadığım için de etrafımdaki herkesin acı çekmesine neden olmaktan bıkmıştım.

"Öğrenmek istiyorum," diye seslendim arkasından. *Geri döner dönmez.*

"Güzel. O zaman öğrenmek istediğini göster."

Bu ayın en parlak mehtabının altında vadiye girerken, "Bundan emin misin?" diye sordu Mira. Şafak öncesi tüm otlar kırağıyla kaplanmış, ışıltılı mücevherler gibi parıldıyordu.

"'Emin' göreceli bir kavram."

"Ne kadar göreceli?" Kaşlarını kaldırdı. "Çünkü yapmak üzere olduğumuz şeyin oldukça ciddi sonuçları olabilir."

"İhtiyacımız olan silahları yapabilmemizin tek yolunun bu olduğuna eminim." Ekim sonunun soğuğundan korunmak için uçuş ceketimin üst düğmesini iliklediem. "Göreve odaklanırsak en fazla iki gün içinde geri dönebileceğimizden de eminim. Bunun Navarre karakollarına yönelik grifon saldırılarını durduracağından kesinlikle eminim. Ama başarısız olmayacağımızdan ya da Vikont Tecarus'un daimi misafiri olmayacağımızdan emin miyim? Hayır."

Ejderhalarımıza doğru ilerlerken Mira, "Ama *ben* arkasından iş çevirdiğini öğrendiğinde Xaden'ın deliye döneceğinden eminim," dedi.

"Evet ama Xaden Venin avlama işine geri döndüğümüzü fark eder etmez beni affedecektir. Bunu bu şekilde yapıyorum çünkü beni korumak adına yapılması gerekeni yapmayı reddediyor."

"Bil diye söylüyorum, bunu yapıyorum çünkü hayatımızın geri kalanında istediğin her şeyi yapsam bile bu sana inanmadığım gerçeğini telafi edemez. Koruyucu Xaden'dan hoşlandım. Senin için daha az endişelenmemi sağlıyor."

Beni öldürmek istediği zamanları özlüyordum. En azından o zaman sürekli etrafımda dolanmıyordu.

"Ve ben de bunu sadece ikinizin ölmediğinden emin olmak için yapıyorum," diye ekledi Brennan sağdan.

"Lütfen." Mira alaycı alaycı güldü. "Sırf üniformanın üzerindeki rütbe yüzünden buradasın."

"İkiniz de Kurul adına bir silah anlaşması için pazarlık yapamazsınız. İkiniz de bunun çok kötü sonuçlanabileceğini biliyorsunuz, değil mi?" Ellerini uçuş ceketinin ceplerine soktu.

"Risk var mı?" Hızlanan kalp atışlarıma aldırış etmeden başımla onayladım. "Evet, var ama bir luminer vermek için beni güce hükmederken görmek istiyor. Xaden bile en büyük tehdidin beni öldürmesi değil, elinde tutması olduğunu söyledi." Arkadaşlarımın ve ailemin güvende olması için Poromiel'de kalmam gerekiyorsa o zaman bunu yapardım. Brennan ve Mira luminerle birlikte oradan ayrıldığı sürece bu adil bir takas olurdu.

Mira, "Altı yıldır evim dediğin yerde kalmakta özgürsün," dedi Brennan'a, sonra omuzlarını silkti. "Zaten kılıç konusunda her zaman senden daha iyiydim. Violet'ı tek bir çizik bile almadan geri getireceğim."

"Hayır." Onlara baktım. Hep böyle didişirler miydi bunlar? "Yol boyunca kavga etmeyeceğiz ve oraya vardığımızda da kesinlikle kavga edemeyiz. Bu zaten yeterince tehlikeli bir durum. Kendinizi toparlayın ve didişmeyi bırakın."

"Peki anne," diye alay etti Mira.

Anne. Üçümüzün birlikte çalışması hakkında o ne düşünürdü acaba?

Hepimiz sustuk, sessizliği bozan tek şey botlarımızın altında çatırdayan kırağıydı.

"Çok mu erken oldu?" diye sordu Mira.

"Bence öyle," diye cevap verdim, çantamın kayışlarını sıkarak.

"Kesinlikle," diye ekledi Brennan.

Ejderhalara ulaştığımızda üçümüz de hafifçe gülümsüyorduk.

Çantamı eyerimin arkasına yerleştirdikten sonra Tairn'e. "*Yolu bulabileceğinden emin misin?*" diye sordum.

"*Bunu sormamışsın gibi davranacağım.*"

"*Peki ya Sgaeyl?*" Öne doğru kayarak eyerime otururken uçuş kıyafetimin içine sızan soğuk yüzünden irkildim.

"*Menzil dışında ama duyguları sakin.*"

"*Biz dönene kadar ona söylemeyeceğine söz veriyorsun, değil mi?*" Kulpu kavrayıp vadiye baktım. Andarna'dan bir iz arıyordum ama etrafta görünmüyordu.

"*O çoktan gitti ve Aç Olan da öğleden sonra kendisinin gelmeyeceğini öğrendiğinden beri homurdanıyor.*" Tairn önce çömeldi, sonra ok gibi gökyüzüne fırlayarak havalandı. Kanatlarının her kuvvetli çırpınışında yer daha da uzaklaşıyordu ve uyuyan Aretia'nın üzerinden geçerken sanki soluğumun sesi arkadaşlarımı uyandırabilirmiş gibi aptal aptal nefesimi tuttum.

Rhiannon gittiğimizi bilen tek kişiydi ve bizi mümkün olduğunca idare edecekti. Ama ben bir günlüğüne idare edilebilir olsam bile birilerinin Brennan'ın ortadan kaybolduğunu fark edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Daha Aretia'dan çıkmadan yanaklarım uyuşmuş, birkaç saat sonra Dralor Kayalıkları'na ulaştığımızda bacaklarım hissizleşmişti. Sonbaharın bu son demlerinde uzun süre uçmak yüreği zayıf olanlara göre değildi.

Tairn sabah boyunca Teine ve Marbh için hızını keserek uçarken Krovla'nın en kalabalık ikinci şehri olan Draithus'u güneyde gördük ve ilerideki karanlığa doğru yola devam ettik. Uçuş irtifamız azaldıkça ve güneş yükseldikçe uzuvlarımı tekrar hissetmeye başladım.

"*Uyu, Gümüş. Tecarus'un bir evcil hayvan gibi gösteri sergilemesini görmek istediği ben değilim.*"

Tavsiyesine uyup mümkün olduğunca dinlenmeye çalıştım ama daha önce sadece resimlerde gördüğüm toprakların üzerinden uçarken gergin sinirlerim oturağımda kaymama neden

oluyordu. Hasada hazır kehribar rengi tarlalar, gün öğleden sonraya doğru devam ederken yerini sarı kumsallara ve mavi-yeşil denize bıraktı.

Hedefimize yaklaştıkça göğsümdeki endişe daha da arttı. Bu ya aklıma gelen en iyi fikirdi... ya da en kötüsüydü. Standart V saldırı düzeninde doğrudan üzerimize gelen üç grifondan oluşan bir sürü belirdiğinde kesinlikle en kötü fikir olduğuna ikna oldum.

Küçük bir grup olmaları, Tairn'e o pençelerle gerçek bir hasar veremeyecekleri anlamına gelmiyordu.

"*Her şey yolunda. Bize Cordyn'e kadar eşlik edecekler,*" dedi Tairn ama ses tonundaki değişim, bize eşlik etmelerinden ya da onlar için yavaşlamaktan memnun olmadığını gösteriyordu. Grifonlar dağıldılar ve altımızı çevreleyen bir düzende uçmaya başladılar. Sahil boyunca ilerlerken Tairn, "*En uzaktaki tepenin doğu tarafında yer alan döküntü kaleyi görüyor musun?*" diye sordu. Hiç bu renkte su görmemiştim, turkuaz mı yoksa camgöbeği mi olduğuna karar veremiyordum.

"*Parlıyormuş gibi görünen şu sarayı mı kastediyorsun?*" Yapı, sahilin üstünde yükselen tepelerin hafif eğiminden aşağı doğru beş ayrı taraça hâlinde inen beyaz sütunların ve parıldayan mavi havuzların bir birleşimiydi.

"*O sadece beyaz mermerden yansıyan güneş,*" diye homurdandı. "*Ama başlı başına çok saçma ve bu yapıyı savunmak mümkün değil.*"

Ne kadar... güzeldi. Tamamen estetik görünmesi için tasarlanmış böyle bir yer inşa etmek ne büyük bir lükstü. Yüksek duvarları ya da kapıları yoktu. Tairn haklıydı. Burayı savunmak kesinlikle mümkün değildi ve Veninler onu ele geçirmeyi seçerse kısa sürede düşerdi. Fakat böyle bir yerde yaşayacak kadar uzun süre huzur bulamayacağımı düşününce kalbim sıkıştı. Nehir kenarındaki şehre yaklaşırken geniş, renkli bir bahçe bile görmüştüm.

Önümüzdeki grifon sertçe inişe geçti, Tairn de onu takip ederek kanatlarını açtı ve grifona, ona denk olmadığını gösterecek kadar yaklaştı.

"*Onları korkutmayı bırak.*" İhtiyacımız olan son şey Tecarus'tan lumineri isteyemeden bir olay çıkmasıydı.

"*Onlar zavallıysa ben ne yapayım?*" Ses tonundan eğlendiği belliydi ama sarayın üçüncü taraçasının önündeki bakımlı çimenlerin üzerine inerken ruh hâli değişti. "*Birazdan gerçekleşecek karşılamadan memnun kalmayacaksın.*" Grifon ve havacının arkasına indi, havacı da grifonundan atlayarak bize döndü.

"*İyi olacağımıza eminim. Çok fazla endişeleniyorsun.*"

"*Göreceğiz.*" Çantamı hızlıca çıkardım ama Tairn'in ön bacağından kayarak yumuşak, yeşil çimlere inerken kaskatı eklemlerim ağrıyordu.

"İyi misin?" diye sordu Mira, benden çok daha hızlı olduğu için inmiş, beni bekliyordu.

"Sadece uzun süre aynı pozisyonda oturmaktan her tarafım tutuldu." Tanrılar aşkına, burası çok sıcaktı.

"Belki de önden haber göndermeliydik. Pazarlık yapmaktan ziyade savaşmayı tercih edeceklermiş gibi görünüyorlar." Bakışlarını ileriye, bize göre çok güçsüz olmalarına rağmen ejderhalarımızın karşısına dikilmiş ve saraya ilerlememizi engelleyen, tüy ve pençelerden bir duvar oluşturan üç grifon ve havacılarına çevirdi.

Ben, "Kesinlikle cesurlar, haklarını vermeliyim," diye mırıldanırken Brennan yanımıza gelip Mira'yla arasında kalacağım şekilde öbür yanıma geçti. Bazı şeyler hiç değişmiyordu.

İlerlemeye başladığımızda Brennan sessizce, "Bizi bekliyorlarmış," dedi.

Mira etrafı tarayarak, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Ben havacılara ve onların ellerine odaklanmıştım.

Brennan, "Yukarıdaki balkonlardan bizi izleyen en az üç düzine insan var ve grifonların arkasında bir grup daha var dedi. "Bekliyorlarmış."

"Ayrıca kimse ejderhalarımızı gördüğü için çığlık atmıyor diye ekledim sessizce.

Mira sırıttı. "Doğru."

"Burada ne söylediğinize dikkat edin. Tecarus yaptığımız anlaşmadan bizi sorumlu tutacaktır. Tutulmamış sözlerden pek hoşlanmaz. Kalkanlarınızı da yukarıda tutun, gerçi pek işe yarayacaklarını sanmıyorum," diye emretti Brennan, havacılara birkaç metre kala. "Havacılar mühür gücü kullanmıyor olabilirler ama küçük büyü yeteneklerinin çoğu zihin gücü gerektiriyor ve bu da bize karşı üstünlük sağladıkları tek alan."

"Anlaşıldı." Kalkanlarımı kontrol etmeme bile gerek yoktu. Aretia'dan ayrıldığımızdan beri yerlerine kilitlenmiş durumdaydılar.

Biz yaklaşırken grifonlar karanlık, çipil gözleriyle bize bakıyor ve jilet gibi keskin gagalarını konuşur gibi bir ritimle tıkırdatıyorlardı. Sağdakinin gagasını sertçe kapatması, ne dediklerini anlayamadığım için sevinmeme neden oldu.

Havacılardan ikisi daha önce Syrena'da gördüğüm kahverengi deri kıyafetlerden giyiyordu ama soldaki hafif sakallı adamın kıyafeti daha açık renkti ve yakasına farklı semboller işlenmişti.

"*Öğrenci mi?*" diye sordum Tairn'e.

"*Evet.*" Duraksadı. "*Tüylülerin dediğine göre rütbelilerinin üçte biri buraya sığınmış. Cliffsbane Uçuş Akademisi Zolya'daydı.*"

Brennan, rütbesi isminden daha önemli olduğu zamanlarda yaptığı gibi sert bir sesle, Krovla dilinde bir şeyler söyledi.

Ortadaki uzun boylu havacı ortak dilde, "Kim olduğunuzu biliyoruz," diye araya girdi. En büyük tehdidin hangimiz olduğunu değerlendirir gibi üçümüzü de inceliyordu. Benim rüzgârdan yıpranmış taç şeklindeki örgümü gördü ve duruşunu hafifçe değiştirerek belli belirsiz savaş pozisyonuna geçti.

Sanırım ben kazanmıştım.

Mira yanıma gelip bakışlarını adama dikti, bir eli kılıcının kabzasında duruyordu.

Brennan, "Ve Navarre dilini konuşuyorsunuz," dedi.

"Elbette. Her krallık konuşulması gereken tek dilin kendi dili olduğunu düşünmüyor," dedi soldaki havacı, parmaklarıyla kılıcının üzerinde ritim tutarak.

Sağlam laf sokmuştu.

"Bize tek bir doğru söyleyin, biz de Vikont'la görüşmenize izin verelim," dedi ortadaki havacı, kızıl kaşlarını çatarak.

"Sen doğrusöyletenlerden birisin." Nora gibi. Bu bir tahmindi ama açık renk gözleri ışıldayınca haklı olduğumu anladım. Demek bazı güçlerimiz aynıydı. İlginç.

"Binicilerin aksine biz kendimizi yeteneklerimize göre etiketlemiyoruz ama evet, birinin yalan söylediğini anlama yeteneğim var," diye düzeltti.

"Anlaşıldı," dedim son beş dakika içinde ikinci kez. Cehalet yüzünden dezavantajlı duruma düşmekten nefret ediyordum ama Arşiv, havacıları ya da onların son altı yüz yıldır yaşadıklarını anlatan kitaplarla dolu değildi ki.

"Davet edilmeden geldiğiniz için daha öteye gitmeden önce iyi niyetli olduğunuzu görmek istiyoruz." Elleri hançerlerinin yanında gezinince Mira da kılıcının kabzasını kavradı.

Küçücük bir yanlış hareketle silahlar çekilecekti, bunu hepimiz biliyorduk.

"Vikontunuzdan yardım isteme karşılığında yıldırıma hükmetmek için buradayım." Artık lafı uzatmanın anlamı yoktu..

Havacı başını yana eğdi, sonra başıyla Brennan'ı işaret etti.

Brennan, "Buraya silah karşılığında luminerinizi almak için bir anlaşma yapmaya geldim," dedi.

Havacı başıyla onaylayarak Mira'ya baktı.

"Pekâlâ." Mira iç geçirdi. "Kız kardeşime karşı yanlış bir hareket yaparsanız hepinizi balık gibi deşerim. Bu şehirdeki herkes için geçerli bu. İstediğin kadar dürüst oldu mu?"

Ablama göz ucuyla bakarken ağzım hafifçe aralandı.

"Lanet olsun, Mira," diye homurdandı Brennan.

Havacının dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Buna saygı duyabilirim." Tepesindeki grifona bir bakış attı ve üçlü kenarlara çekilince tam arkalarında bekleyen biri ortaya çıktı.

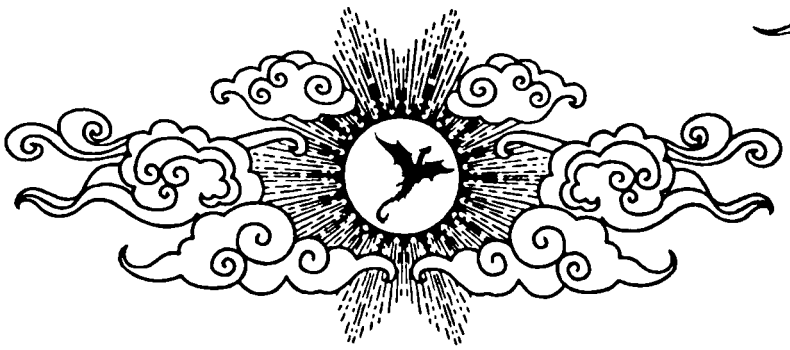
Tamamen siyah giyinmiş biri.

Çenesi kasılmış, elleri iki yanında kıvrılmıştı ve güzel yüzü... Eh, köprüde beni öldürmek istediği zaman soyadımı öğrendiğinden beri bana bu kadar öfkeyle bakmamıştı. Sanırım ne istediğime dikkat etmeliydim çünkü *belamı* bulmuştum.

"Seni bıraktığım yerde değilsin, Violence."

Ada krallıklarından gelen tüm teklifleri reddeden Kraliçe Maraya, uzaktan kuzeni Cordyn Vikontu Tecarus'u vârisi olarak atadı. Vikont ellili yaşlarına geldiğinden ve bir vârisi olmadığından bu karar o kadar da memnuniyetle karşılanmadı.

–PEARSON KITO'NUN YAZDIĞI *POROMIEL ARİSTOKRASİSİ ÜZERİNE* KİTABINDAN

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

Korumalarla dolu çimenlikte yürüyerek tamamen camdan yapılmış bir sıra açık kapıya giden yolda yarım düzine daha havacının yanından geçerken, "Beni bıraktığın yerde mi?" diye fısıldadım Xaden'a. Bu kadar asil ve muhteşem görünmesi çok saçmaydı. "Sırf sen öyle dedin diye yatağında kıvrılıp kalması gereken bir evcil hayvan mıyım ben?"

Lanet olasıca.

"Bu düşünce o kadar da nahoş değil," diye karşılık verdi.

İletim aracını çantamdan çıkarmayı reddederek gücümün yükselmesini engellemek için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başladım.

Brennan tam arkamızdan, "Bu konuşmayı kapalı kapılar ardında yaparsınız, muhabbet kuşları," diye emretti. "Burada ittifaka ihtiyacımız var."

"Onu buraya getirdiğine inanamıyorum," diye karşılık verdi Xaden, Brennan'a buz gibi bir bakış atarak.

"Ben de benden üstün olduğunu düşündüğüne inanamıyorum," dedi Brennan sertçe.

"Rütbem hariç her açıdan öyleyim." Xaden ileriye bak. vücudunun her santiminden öfke yayılıyordu.

"Önemli olan *tek* şey rütbe zaten," diye karşılık verdi Brenn.

Kapının yanındaki kızıl üniformalı iki muhafıza yaklaş ğımızda Mira konuyu değiştirerek, "Gerçekten de çimleri si olarak mı yetiştiriyorlar?" diye sordu.

"Bir de kelebek bahçesini görmelisiniz," dedi Xaden, biz açık kapıdan geçerken sağdaki nöbetçiye başıyla selam vererek

Bir dakika. Neden bize havacılar eşlik etmiyordu? Ve Xaden burada bir kelebek bahçesi olduğunu nereden biliyordu?

"Sen ne zamandır buradasın?" diye sordum saraya girerken

Vay canına, ne saraydı ama.

Her yüzey pırıl pırıl parlıyor, beyaz mermerle kaplı iç mekân sadece doğal ışığı değil, beyaz büyücü ışıklarının yumuşak parıltısını da yansıtıyordu. Tavanlar Sgaeyl yüksekliğindeydi; bina sadece Tairn'in bacakları kadar kalın sütunlarla değil, her bir dairesel sütuna karmaşık bir düzende oyulmuş duvar resimleriyle ve üst kata çıkan geniş bir merdivenle de bölünmüştü.

Siyahın çeşitli tonlarındaki bir dizi sütunun yanında dolaşan birçok farklı kıyafet giymiş insan kalabalığı olmasaydı adımı yeterince yüksek sesle söylediğimde sesimin yankılanacağından emindim. Kahverenginin buradaki baskın kıyafet rengi olduğu ve yanımızdan geçenlere sohbet konusu olduğumuz kesindi.

"Birkaç saat önce indik," diye cevap verdi Xaden. "Sgaeyl Tairn'in harekete geçtiğini hisseder hissetmez yönümüzü değiştirdik."

Birazdan gerçekleşecek karşılamadan memnun kalmayacaksın. İndiğimizde Tairn böyle söylemişti.

"*Sen ve ben konuşacağız*," dedim Tairn'e. "*Söz vermiştin.*"

"*Söylemeyeceğime söz verdim, beni hissedemeyeceğine değil.*"

Lanet ejderha zırvaları.

"Bu... bir havuz mu?" Mira merdivenin etrafında kıvrılan ve terasta kaybolan dolambaçlı turkuaz yola bakıyordu.

Xaden, bizi iki kişinin yan yana yürüyebileceği düz, mermer bir köprüden geçirirken, "İnsan alışıyor," dedi. "Sadece içki içtiysen dikkatli olman lazım. Korkuluk yok."

"Burada içki içecek kadar uzun kalmayacağız." Bir düzine insandan oluşan bir grup önümüzdeki merdivenden inerken Brennan'ın sözleri adımlarımızla birlikte yavaşlamıştı.

Ne yani, Xaden içki içecek kadar sık mı buraya geliyordu? Bu havuza düşecek kadar sık?

"İşte başlıyoruz." Xaden sesini alçalttı. "Burayı ateşe vermemeye çalış."

Kıvrılan tırabzanın iki ucuna kızıl üniformalı iki muhafız yerleşti ve altın işlemeli lacivert bir tunik giymiş olan uzun boylu, siyah saçlı bir adam hayranlıkla bize bakarak öne çıktı. Üniformasının beli dar, kızarmış yanakları yumuşak ve yuvarlaktı.

"Vikont," diye hitap etti Xaden ona. "Bunlar Öğrenci Violet Sorrengail ve ablası Teğmen Mira Sorrengail. Sanırım Yarbay Aisereigh'le zaten tanışıyorsunuz."

"Tanışıyoruz." İnanılmaz derecede beyaz dişlerini göstererek bana gülümserken alnında ve gözlerinin kenarlarında derin çizgiler oluştu. "Ama en çok merak ettiğim sensin, Violet." Beni incelerken gözlerinde beliren sinir bozucu neşe yüzünden huzursuzca yerimde kıpırdandım. Neşesi sözlerine de yansıyordu. "Gökyüzünden yıldırım çağırdığın doğru mu?"

"Evet." Dikkatim Vikont'taydı ama arkasından bakan maiyetinin ağırlığını da hissediyordum.

"Ne kadar harika!" Değerli taşların ışıldadığı yüzüklü ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Başlamak için..." dedi Brennan.

"Akşam yemeği yemeden iş konuşmaya başlamak hiç hoş olmaz. Kuralları biliyorsun, Riorson," dedi Tecarus, Xaden'a bakarak. "Kesinlikle bu hâlleriyle katılamazlar. Senin gibi onların da uygun şekilde giyinmeleri gerekecek."

Xaden başıyla onayladı.

"*Kuralları biliyor musun?*" diye sordum Xaden'a. "*Buraya tam olarak kaç kez geldin?*" Üniformalarımızın hangi kısmı akşam yemeği için uygun değildi?

"*Saymadım.*"

Tecarus bana, "Duruma uygun bir şey getirmediysen endişelenme," dedi. "Riorson bana senin geleceğini söyleyince en iyi koleksiyonumdan bazı kıyafetler seçtim. Bu konuda cüretimi bağışla. Yeğenim giyinmene yardım edecektir, değil mi Cat?" diye omzunun üzerinden seslendi.

Sanki kalbim göğsümden çıkıp ışıltılı mermer zemine düştü.

Dalga geçiyor olmalılardı.

"Elbette, amca." Zarif vücudunu mükemmel biçimde sarmalayan mor renkli, uzun kollu bir elbise giyen Catriona maiyetin ön sırasından aşağıya indi. Uzaktan güzel olduğunu düşünmüştüm ama yakından bakınca yüz hatları gerçekten o kadar kusursuzdu ki tamamen, tamamen... nefes kesiciydi.

Birden Xaden'ın buraya neden sayamayacağı kadar çok kez geldiğini anladım.

Bizi girişin iki kat yukarısındaki başka bir koridora götürürlerken Xaden sinirlendiğinde kullandığı o sert, soğuk ses tonuyla, "Burada olmanı beklemiyordum," dedi Cat'e.

"Karanlık güce hükmedenler Zolya'yı yok edip Cliffsbane'e yerleştikten sonra nereye gideceğimi sanıyordun ki?" diye sordu Cat, bu kanattaki bir düzine kapıdan birinin önünde durarak.

Brennan sadece birkaç adım arkamızdaydı. Koridorun ortasında durduğumuzda Mira bana bir bakış atarak kaşlarını kaldırdı.

Sonra, dedim ona dudaklarımı oynatarak.

Cat altın kapı koluna uzandı. "Neden bu ikisi yıkanırken sen de Aisereigh'i akşam yemeği için giyinmeye götürmüyor-

sun?" Xaden'a özlem dolu bir bakış attığında kaşlarım kalktı. Cidden benim önümde mi onu süzüyordu? "Odanı aynen bıraktığın gibi tuttuk elbette." Kapıyı açınca iki büyük yatak ve aralarında onlarla uyumlu, altın işlemeli bir kanepe bulunan oldukça büyük bir oda göründü, sonra Cat içeri girdi, Mira'yla ben de onu takip ettik.

Bekle. Xaden'ın burada bir *odası* mı vardı?

Bana söylemediği başka ne vardı? Ya da, *Benim sormadığım başka ne vardı*, daha iyi bir soru olabilirdi.

"*Neden gelip benim odamda giyinmiyorsun?*" diye sordu Xaden. Bu bir teklife benzemiyordu.

"*Senin odanda mı? Sanırım biraz yalnız kalmak istiyorum.*" Derimin altında bir şeyler fokurduyordu ve gücü kontrol altında tutmak için derin derin nefes aldım. Şimdi kontrolü kaybetmenin sırası değildi, zaten kontrolün bende olduğu da pek söylenemezdi.

"Violet."

İçeriye girmeden önce durup kapının kolunu kavrayarak Xaden'a baktım. Mira yanımdan geçerek odaya girerken kaşlarım havada bekliyordum.

Xaden, "Yandaki odadayım," dedi, sonra omzumun üzerinden baktı. "Bağırırsan duyabilecek kadar yakındayım."

"Bildiğim iyi oldu." Zoraki bir gülümsemeyle karşılık verince Xaden bana gözlerini kısarak baktı.

"Onun için bir tehlike oluşturduğumdan endişelenmiyorsundur herhâlde?" Cat'in sesindeki kuşku karşısında gözlerimi devirdim.

"Violet aslında..." diyecek oldu Xaden.

"Violet kendi başının çaresine bakabilir," diye araya girerek Xaden'ın irkilmesine neden oldum.

"Buna mecbur kalmanı hiç istemem. Özellikle de burada." Başını eğip sesini alçalttı, öfkesine rağmen konuşmayı ikimizden başkasının duymaması için elinden geleni yapıyordu. "Tecarus

seni elinde tutmak istiyor olabilir ama bu saraydaki diğer tüm havacılar annenden intikam almak için senin ve Mira'nın boğazını seve seve kesecektir. Brennan'ın adını değiştirmiş olması onu kurtaran tek şey. Ne kadar tehlikede olduğunu bilmiyorsun, seni güvende tutmak için ne kadar uğraştığımı da..."

"Beni güvende tutmayı bırak!" Cat odadayken sesimi yükselttiğim için hemen pişman oldum ve derin bir nefes alarak öfkemi yatıştırmaya çalıştım. "Geçen yıl bu saçmalığı asla yapmazdın. Beni asla engellemedin, beni *korumak* adına asla kafese kapatmadın. İmtihan'da bana başka bir yol bulmamı söyleyen, Harman'da diğer öğrencilerle dövüşmemi izleyen sendin..."

"*O zaman sana âşık değildim.*" Elini enseme götürüp başparmağını boynumda, nabzımın attığı yerde gezdirdi. "*İmtihan ve Harman sırasında... Benim için neye dönüşeceğin hakkında hiçbir fikrim yoktu.*" Sadece annemle yaptığı anlaşma yüzünden beni öldürememişti; o anlaşma konusunda bana hâlâ güvenmiyordu. "*Üç gün boyunca başucunda otururken hayatımın –eğer seninkinden öte bir hayatım varsa– sensiz hiçbir anlam ifade etmeyeceğini düşünüp durdum.*" Gözlerindeki altın benekler ışıldadı, orada gördüğüm şey karşısında şaşkına döndüm.

"*Sen... korkuyorsun, değil mi?*" Ona uzanmamak için kapının kenarını kavradım.

"*Seni kaybetmekten mi? Daha çok dehşete düşüyorum diyelim. Sgaeyl bana Tairn'in buraya doğru geldiğini söylediğinde neredeyse aklımı kaçırıyordum.*"

Kahretsin. Buna ne diyebilirdim ki? "*Koruma duvarı inşa etme planım başarısız oldu ve sizin de o luminere ihtiyacınız var. Sırf sen bana bir şey olacağından endişeleniyorsun diye Aretia'da öylece oturacak değilim. Öyle yapsaydım âşık olduğun kadın olmazdım.*"

"*İlk çeviri girişimin başarısız oldu diye kardeşlerinle birlikte gizlice düşman topraklarına mı girdin yani?*" Başını kaldırdığında benim kadar öfkeliydi. "*Sakın yanılma, burası düşman bölgesi.*"

"İkimiz de luminere ihtiyacımız olduğunu biliyoruz ve birazcık makul olsaydın gizlice kaçmak zorunda kalmazdım. Onu aylar önce almış olabilirdik." Onu koridorda bırakarak odaya doğru bir adım attım. Aylar önce bunu yapmış olsaydık karakollara yapılan saldırılar ve onca ölüm önlenebilirdi.

"Makul mü?" Sesi yine o buz gibi sakinliğe bürünmüştü. "Seni Tecarus'a sunmadan önce başka bir yol aradığım için mi? Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Eğer seni güvende tutmanın bir yolunu *bulursam*... O yolu denerim."

Bok denersin. "Şu anda sesin kiminkine benziyor, biliyor musun?"

"Lütfen, aydınlat beni." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Dain." Kapıyı suratına çarptım.

Belimdeki kumaşı düzeltirken bizim için görevlendirilen hizmetçi Zara'ya, "Teşekkür ederim," dedim, bu kadar kısa sürede benim bedenimde birden fazla elbise bulabilmesine hayret etmiştim. Ayağımdaki hafif, siyah terlikler bile tam olmuştu. "Herkesin akşam yemeği için böyle giyindiğinden emin misin?"

"Vikont'la mı? Her gece."

Ne kadar da... kullanışsız bir güzellik.

"Tamamdır." Zara perdeyi işaret ettiğinde paravanın arkasından çıktım.

Mira kare yakası ve transparan, tüllü kolları olan siyah kadife elbiseyi seçmişti ama onu ikna eden şeyin elbisenin derin cepleri olduğunu biliyordum. İki hançerini elbisenin kıvrımlarına soktuğunu gördüğümde sırıtmadan edemedim.

"Seni herhâlde yıllardır üniformasız görmemiştim."

"Şey, elbise siyah, yani yeterince üniformaya yakın bir şey." Aynanın karşısına geçtiğimde sırıttı. "Muhteşem görünüyorsun."

"Elbise harika." Daha önce hiç böyle bir şey giymemiştim ve ruh hâlime tam uyuyordu. Kaburgalarımın dibine kadar derin bir V şeklinde inen korsaj, avuç içimden daha büyük olmayan, göğüslerimin kabarıklıklarının üzerinde daralarak omuzlarımın üzerinden ve sırtımın yanlarından aşağıya doğru küçük yapraklar hâlinde sarkan, sırtımın büyük kısmını ve tüm yadigârımı açıkta bırakan, dokunmuş siyah yapraklardan yapılmıştı. Belimden yere kadar kat kat inen şeffaf siyah kumaşa dokunarak Zara'ya, "Bu ne tür bir kumaş?" diye sordum. Sadece bir kat olsaydı elbise transparan olurdu.

"Bu Deverelli ipeği," dedi Zara. "O kadar incedir ki neredeyse şeffaftır."

"Adadan mı?" Dokunduğum tüm kumaşlardan daha yumuşaktı. "Hâlâ onlarla ticaret yapıyor musunuz?" Navarre yüzyıllardır ticaret yapmıyordu.

Başıyla onayladı. "Birkaç yıl öncesine kadar yapıyorduk ama tüccarlar artık buraya gelmenin çok tehlikeli olduğunu düşünüyor. Zaten Vikont en seçkin nesneleri kendine saklamayı seviyor."

"Yani Vikont'un nadir nesneleri topladığı doğru mu?" diye sordu Mira arkamda durarak.

"Evet, öyle."

"Peki ya insanlar?" diye sordum usulca.

Gözleri alevlendi. "Sadece kalmayı kabul ederlerse."

"Adam kaçırmak onun işi değil mi?" Mira'nın bana uzattığı kını ve alaşım saplı hançeri aldım, sonra bacağıma bağlamak için uyluğumdaki uzun yırtmaca uzandım. Umarım tek bir silah akşam yemeğini atlatmama yeterdi. Vikont insanları kaçırmıyorsa Xaden beni buraya getirmekten neden bu kadar korkmuştu?

Biri kapıyı tıklattı.

"Hayır." Zara başını iki yana sallayarak kapıya doğru yürüdü. "Sizi esir etmeyecektir ama bir teklifte bulunup sizi bu-

rada kalmaya teşvik edecektir. Şarkıcılar, dokumacılar, hikâye anlatıcıları... hepsi eninde sonunda kalır," dedi kapıyı açarken.

Tecarus'un bana teklif edeceği bir şey yoktu ama Xaden olduğunu düşünüyordu.

"Siyahı mı seçtin?" Cat kapı aralığından bakıyordu.

"Ben bir biniciyim."

"Elbette." Başını yana eğdi. "Ben olsam daha renkli bir şey seçerdim. Xaden her zaman Basgiath'ta her şeyin ne kadar... monoton olduğundan yakınıp durur. İstersen kıyafetini değiştirmek için hâlâ vaktin var." Gülümsemesi hiç de nazik değildi.

Buraya kadardı. Ondan resmen nefret ediyordum.

"Xaden hiçbir şeyden *yakınmaz*." Midemde çirkin, sinsi bir alev yanmıştı ve onun o kibirli kafasına bir hançer fırlatmamak için kendimi zor tutuyordum. Ya da en azından *yakınına*. "Peki onunla ilgili olmayan bir şeyler konuşabiliyor musun?"

"Elbette. Eğer seni daha rahat ettirecekse annenin binlerce Poromiellinin hayatına mal olan bir yalanı nasıl sürdürdüğünü tartışabiliriz, ki bu ölümlerin bir kısmından ablan sorumlu."

Kaşlarımı kaldırdım. Gerçekten de az önce...

Mira'yla göz göze geldiğimizde kızın sözlerinin *gerçek* olduğunu anladım. "Sana ev sahibemizi bıçaklamanın muhtemelen kötü bir davranış olduğunu hatırlatacaktım ama ne var biliyor musun?" Omuzlarını silkti. "Boş ver. Luminere ihtiyacımız yok."

Cat gözlerini kırpıştırarak Mira'ya baktı.

"Pislik yapmayı bırak, Cat." Syrena içeri girdi; resmî, lacivert bir tunik giymişti. Önü asimetrik olarak yükselen tunik altın tüylerle işlenmişti. "Seni ejderhan olmadan görmek güzel, Sorrengail. Riorson orada bir yerde mi saklanıyor yoksa seni gerçekten gözünün önünden ayırdı mı?"

"Seni görmek de güzel, Syrena." Alaycı sorusu karşısında dudaklarımda bir gülümseme belirdi ve midemdeki ateş biraz sakinleşti. "Biraz korumacı davranıyor, değil mi?"

Cat, "Senin onun yanında duracak kadar güçlü olduğunu düşünseydi öyle yapmazdı," diye itiraz etti.

Sakinleşmenin canı cehenneme. Midemdeki ateş her zamankinden daha parlak, daha sıcak, mide bulandırıcı ve sinir bozucu derecede güçlü bir şekilde alevlenmişti.

Syrena Cat'e öyle bir baktı ki az kalsın ona acıyacaktım.

Az kalsın.

"Syrena, bu benim ablam Mira." Konuyu değiştirdim.

Syrena Mira'yı incelerken dudakları ince bir çizgi hâlini aldı. "Ünün senden önce geliyor. Strythmore'da arkadaşlarım vardı."

Eh, lanet olsun. Bir gerginlik bitiyor... diğeri başlıyordu.

"Savaş kazandığım için pişmanlık duymuyorum." Mira elindeki hançerin kınını görünür bir yere taktı. "Ve eğer sen Syrena Cordella'ysan o zaman senin ünün de sınır ötesine ulaşmış durumda."

"Ölmeni isteyen yüzlerce havacının içinde yemek yiyeceksin ve elbise giymeyi mi tercih ediyorsun?" Syrena bir kaşını kaldırdı. "Hakkında o kadar çok şey duyduğum kurnazlığın nerede?"

"Elbiseyle de binici kıyafetiyle olduğu kadar kolay adam öldürebilirim. Görmek ister misin?" Sadece bir aptal Mira'nın yüzündeki ifadeye gülümseme diyebilirdi.

Syrena omuzları titreye titreye güldü. "Ah, küçük Sorrengail seninle büyümek zorunda kaldıysa neden bu kadar sert olduğunu anlıyorum. Hadi gidelim artık. Erkekler çoktan indiler."

Havacılar arkalarını döndüklerinde Mira'ya ters ters baktım, o da hiç istifini bozmadan omuzlarını silkti.

Koridora çıktık ve Cat'in elbisesini aydınlıkta gördüğümde kendi elbise seçimimden dolayı derin bir pişmanlık duydum. Saçlarını dağınık topuz yapmıştı ve omuzlarını açıkta bırakan, dudaklarına boyadığı renkle aynı tonda cesur, kırmızı bir ipek giymişti.

Birden kendimi biraz bitkin hissettim.

Şüphe adımlarımın dengesizleşmesine neden oldu. Belki de renkli bir elbise tercih etmeliydim. Belki de doğruyu söylüyordu ve Xaden siyahtan bıkmıştı. Belki de onu benden daha iyi tanıyordu.

Mira, "İyi misin?" diye sordu, havacılar bizi koridorda yönlendirirken. Bu bizi Kıta'da bir araya gelen en beklenmedik dörtlü yapıyordu.

"Evet." Omuzlarımı esneterek bu duygudan kurtulmaya çalıştım. Benim neyim vardı böyle? Konu nasıl göründüğümüze geldiğinde kendimi asla diğer kadınlarla kıyaslamazdım. Nasıl dövüştüğümüz konusunda? Elbette kıyaslardım. Biniciliğimiz? Kesinlikle. Ama hiçbir şey dış görünüş kadar... sığ değildi.

Basgiath'ta güzel olmak sizi kurtarmazdı.

İlk merdivene ulaştığımızda Mira, Syrena'ya, "Duyduğuma göre bir abin varmış," dedi.

Aşağı inmeye başlarken mermer tırabzanı hayatım buna bağlıymış gibi kavradım. Yapacağım son şey Cat'in önünde takılıp düşmekti.

"Drake'ten bahsediyorsun," dedi Syrena omzunun üzerinden. "Soyadı bizimle aynı ama o abimiz değil, kuzenimiz ve düşününce sen tam onun tipisin. Drake onu gerçekten öldürebilecek kadınlardan hoşlanır."

"Grifon havacılarını sevmemem çok kötü," diye yanıt verdi Mira, köşeyi dönüp bir sonraki merdivene geldiğimizde.

"Evet, muhtemelen o da bir ejderha binicisinden hoşlanmayacaktır." Syrena güldü ama bu kısa sürdü. "Kuzeyde, Braevick sınırındaki gece kanadı sürüsünde."

Askeri birlikleri konusundaki terminolojiyi bilmiyordum ama Braevick sınırı onun ön cephede olduğu anlamına geliyordu.

Öğleden sonra ilk geldiğimizde indiğimiz orta terasa vardık ve oradan sola döndüler, dolambaçlı su havuzundan uzaklaşıp bir sıra muhafızın yanından geçtiler.

Cat, önünde korumalar olan çift kanatlı bir kapıya yaklaşırken acıyan bir bakışla, "Zara saçınla nasıl ilgileneceğini bilmiyor muydu?" diye sordu. "Saçlarını sadece açmaktan biraz daha zarif bir şey yapabilirdi herhâlde. Kavga çıkarsa diye her zaman topladığını sanıyordum."

Bunu nereden biliyordu? Bu kadarı yeterdi artık.

"*Onu şimdi öldürürsen çok yazık olur. On dakika uzaklıkta avlanıyorum ve gösteriyi kaçıracağım,*" dedi Tairn.

Güç içimde dalgalandı.

"*Gücünü kontrol et. Hemen,*" dedi Tairn, alaycılığından eser kalmamıştı.

Zorlukla yutkunup tırnaklarımı avuç içlerime bastırırken Cat'i patlatma isteğine karşı savaşıyordum. Kızın içimdeki mantıksızlığı ortaya çıkarmasının nedeni neydi? "Benim için endişelenmen çok hoş ama bu gece kavga edeceğim kişi sen değilsin," dedim ona.

"Xaden'la mı edeceksin?" Gözlerini önce kıstı, sonra da sahte bir anlayışla baktı. "Onun telaşlanacak ya da kontrolünü kaybedecek türden bir adam olmadığını hâlâ bilmiyorsan senin için gerçekten umut yok demektir. Enerjini boşa harcama çünkü kavga etmeyi seçtiğin her şeyin çocukça olduğunu düşünecektir."

Kahretsin. Haklıydı. Ne yapıyordum ben? Xaden telaşlanmazdı, hele benim yüzümden asla.

Önce çatlayan, sonra da gıcırtıyla parçalanan tahta. Yere düşen hançerlerin sesi. Küt küt atan kalbim, mutluluk iliklerime işlerken kesilen nefesim. "Kontrolümü hiç bu kadar kaybetmemiştim." Bu anı beni derinden sarstı ve hiç tanımadığım bir kadına karşı hissettiğim dayanılmaz kıskançlık duygusundan sıyrılabilecek kadar zihnimi boşaltmamı sağladı.

Korumalar havacılara başlarıyla selam verdiler ve kapıları açmak için harekete geçtiler.

"Kes şunu." Syrena'nın sesi sert çıkmıştı. "Violet'tan sadece bir yaş büyüksün ve Xaden'la ayrılmanın üzerinden bir yıldan

fazla zaman geçti. O sadece bir erkek ama Violet karanlık güce hükmedenlere karşı elimizdeki en iyi silah."

Mira endişeli bakışlarıyla yüzümü inceleyerek, "Sen iyi misin?" diye sordu.

"Hayır," diye fısıldadım. "Ama neyin yanlış olduğunu da bilmiyorum."

Kapılar açıldı ve şimdiye kadar gördüğüm en büyük yemek salonuna girdik. Arka duvarı kaplayan ve terasa açılan cam kapılar, gökyüzünü karartan tehditkâr bulutlara rağmen açık duruyordu. Muhafızlar kapıyı arkamızdan kapatırken nemli bir akşam esintisi masanın üzerindeki mumları titretti. Salonu boydan boya kaplayan uzun, süslü masada elliden fazla kişi olmalıydı.

Ve hepsi de dönüp dördümüze baktı. Bakışlarım bir saniyeden kısa bir süre içinde Xaden'ı buldu ve bunun nedeni masanın ortasında oturuyor olması ya da siyah giyinmiş iki adamdan biri olması değildi, hatta geldiğimi hissetmiş gibi arkasını dönmüş olması da değildi; ki muhtemelen öyle yapmıştı. Onu kısacık bir anda hemen bulmuştum çünkü o benim ağırlık merkezimdi.

Bana ukalalık etmesine, beni getirmeyi reddetmesine, ikimizin de geçmişinde konuşmadığımız yıllar olmasına, bana doğru yürürken üzerindeki tuniğin mükemmel dikimine, hatta açıkça ona özel olarak yapılmış olmasına ne kadar kızsam da bu onun kalbim için bir mıknatıs olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"*Bu elbise...*" Bakışları üzerimde gezindi ve yanaklarımın kızarmasına, nabzımın hızlanmasına neden olan bir yoğunlukla ısındı. "*Hile yapıyorsun, Violence.*"

Ama asıl tercih edilmesi gereken birkaç metre ötemdeki kırmızılı kadınken neden bana yönelmişti?

"*Sana hâlâ çok kızgınım.*" Çenemi kaldırdım; bu duruma düştüğüm için, tüm bu saçmalıkları hissettiğim için kendime de kızgındım.

"*Hislerim karşılıklı.*" Bir elini saçlarımın arasından geçirdi, sonra parmakları belimde açıkta kalan tenimle buluşunca diş-

lerinin arasından nefes aldı. "*Ama bana hâlâ delice, çılgınca, kontrolsüzce âşıkken kızgın olman da mümkün.*"

Dudakları dudaklarımı buldu ve o an etrafımızdaki dünya karardı, Xaden dışında her şey –herkes– yok olmuştu. Tüm eyalette bir tek biz vardık sanki. Bedenim *tutuşmuştu*. Tanrılar aşkına, aramızdaki kimya öfkeden daha güçlü olan tek şeydi. Sadece dudaklarımı aralayan dudaklarının baskısı, dilinin hızla derinlere inmesi, beni nefessiz bırakarak öperken tuniğinin kumaşını kavramama neden olan anlık arzunun yarattığı sarsıntı vardı.

Birdenbire kıskançlık ve kendimi ikinci kez sorgulamama neden olan sinir bozucu güvensizlik yok oldu. Sanki onun yarattığı gölge duvarı...

"*Ne yaptın sen?*" Derin bir nefes alarak onu öpmeyi bıraktım. Bizi bıraktığı zifiri karanlık kozanın içinde alnını alnıma yasladı.

"*Bu öğleden sonra seni gördüğüm anda yapmam gereken şeyi.*" Saçlarımdaki eli gerildi, hafifçe saçımı çekiştirdi. "*Ve muhtemelen Cat'i kafanı karıştırmaktan vazgeçirecek kadar şaşırttım.*"

"*Ne demek istiyorsun?*"

"*Onda etrafındaki insanların duygularını yoğunlaştırma yeteneği var ve son derece de güçlü. Eğer bütün akşam beni engellemeseydin sana daha önce söyleyecektim.*"

Şaşkınlıkla açılan çenemi hemen kapadım. Öncelikle onu gerçekten engellemeyi başarmıştım, ayrıca kendimi kontrol edememe de şaşmamak lazımdı. Cat, içinde olduğumuzu fark bile etmediğim bir savaş yürütüyordu. Bekle. Bana *daha önce* mi söyleyecekti? Bana bunu *haftalar* önce söyleyebilirdi.

"Sen kazandın," diye fısıldadı Xaden. Başını kaldırıp gözlerime bakarken gölgeler ortaya çıktıkları kadar çabuk kayboldu.

"Seninle kavga etmeye *başlamadım* bile." Ellerimi göğsünden indirdim ve içimde yükselen yeni güç dalgasını kalkanlarıma yönlendirdim. Cat ilk başta onları nasıl geçebilmişti?

Eğer Xaden'ı engelleyebildiysem onun için de fazlasıyla güçlü olmaları gerekirdi.

"Tamam. Bu gece istediğin kadar kavga edebiliriz. Sadece şunu bil ki sen çoktan kazandın. Ne dediğini duydum." Saçlarımı bıraktı ve elini enseme doğru kaydırdı. "Seni dinlemediğim için özür dilerim. Seni o sorgu odasından çıkardığımdan beri, hatta Resson'dan beri aşırı tepki verdiğim için özür dilerim. Sgaeyl bana sana işkence ettiklerini söylediğinde ve sana ulaşamadığımda..." Gözlerini bir saniyeliğine kapadı ve yeniden açtığında, orada daha önce de gördüğüm bir korku vardı. "Sen tehlikedeyken nefes alamıyorum ama bu senin suçun değil. Benden istediğinde seni buraya getirmeliydim."

Dudaklarımı araladım ve gözlerimi kırpıştırdım. Onu yanlış duyduğumdan emindim.

"Şimdi sıra sende. Bir plan yapabilmemiz için seni getirmemi beklemen gerektiğini kabul edebilecek misin?" Parmakları çıplak sırtımda hoş izler bırakıyordu.

"Hayır." Dokunuşuyla ürperdim. "Sana söylemediğim için özür dilerim ama geldiğim için özür dilemeyeceğim. O luminere hemen ihtiyacımız var."

Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. "Tahmin etmiştim."

"Siz ikiniz bize katılabilir misiniz? Bu akşamki tartışma için çok önemlisiniz," dedi Vikont sessiz odaya, ses tonunda hafif bir kızgınlık vardı.

Ah. Herkes oturduğu yerden kalkmış, açık cam kapıların önünde bizi bekliyordu.

Xaden, "*Her şeye hazırlıklı ol*," dedikten sonra Tecarus'a döndü. "Özür dileyemeyeceğim." Parmaklarını benimkilere kenetledi ve masanın yanından geçip aralarında Tecarus'un da beklediği kalabalığa doğru yürüdük. "Violet'ın yanında insanın kendini kontrol etmesi neredeyse imkânsız."

Yüzüm ısındı. Ne oluyordu? Xaden Cat'i duymuş muydu? Bu imkânsızdı.

Cat, amcasının yanında kaskatı kesildi. Xaden ona içinde olduklarını fark etmediğim bir savaşta öldürücü bir darbe indirmiş gibi yüzü asıldı.

"Ben de öyle duydum." Tecarus onunla birlikte dışarı çıkmamızı işaret edince mermer bir avluya çıktık ve Mira'yla Brennan da arkamızdan geldiler. "O küçük savaş okulunu mahvettiğine dair haber çabuk yayıldı." Tecarus şarap kadehini selamlar gibi bana doğru kaldırdı. "Bölüğü ikiye bölmüşsün. Bravo. Yıllardır o yeri yıkmaya çalışıyordum ve sen bunu ne kadar sürede başardın? Altı günde mi?"

Suçluluk duygusu göğsüme bir ejderha gibi çöktü.

"Beş." Avluyu geçip geniş bir merdivenin başına geldiğimizde Xaden elimi sıktı. Hayır, basamak değildi bunlar, koltuktu. Eğimli tepenin kuzey tarafının tamamı sıralar hâlinde oyulmuştu, Tairn'in boyunun iki katı kadar uzunluğunda, oval şekilli bir açık hava arenasıydı bu.

"Beş gün." Tecarus inanamayarak başını iki yana salladı, sonra bana döndü. "Harikulade. Şimdi, sanırım elimdeki lumineri alma konusunu görüşmek istersiniz."

"Ve sanırım bizi buraya görüşmelere başlamadan önce beni güce hükmederken görmek için getirdiniz," dedim yağmur kokulu sert rüzgâr saçlarımı geriye savururken. Birazdan sağanak başlayacaktı.

"Böylesine değerli bir eşya için pazarlığa girişmeden önce neler yapabileceğinizi görmem akıllıca olur." Büyücü ışığıyla aydınlatılmış arenaya doğru ilerledi.

"Adil görünüyor." Elimi Xaden'ın avucundan çekip gücüme uzandım.

"Ah, burada olmaz." Diğerleri de ellerinde içkilerle bize katılıp avlunun kenarına dizilirken Tecarus başını iki yana salladı. "Aşağıda, açık alanda. Sonuçta bu bir gösteri, değil mi? Oyun alanını heba etmek yazık olur, zira onu inşa etmek yıllarımı aldı. Oldukça özel bir yer. Tüm taşlar Braevick'ten,

Dunness Nehri'nin doğusundan çıkarıldı. Bakın, hedefinizi getiriyorlar."

Hedef mi? *Siktir.*

Dört üniformalı muhafız, gardırop büyüklüğündeki metal bir sandığı arenanın dibindeki çimenlik alanın ortasına doğru itiyordu. Felix'in bana işaret ettiği üç kayayı bile vuramıyorken bu sandığı vuracaktım, öyle mi? Bu iş daha görüşmeler başlamadan bitecekti.

"Rybestad sandığını tanımış olabilirsin, Xaden. Bazılarının daha büyük bir hazine olarak görebileceği bir şey için pazarlık yaparken babanın bana getirdiği sandığın ta kendisi."

"*O sandık babana mı aitti?*"

"*Sahip olduğu en değerli şeylerden biriydi.*" Xaden gerilmişti. "Onunla birlikte aşağıya kadar yürüyeceğim."

"Hayır," dedi Tecarus, duygudan yoksun bir sesle.

İkimiz de ona baktık.

"Sen olmadan onun neler yapabileceğini nasıl anlayacağım o zaman?" Tecarus gözlerini kısarak Xaden'a baktı. "Teklifim basit. Sen arenaya adımını atmayacaksın, Riorson, o da hedefi vurana kadar sahayı terk etmeyecek, sonra şu luminer için görüşmelere başlayacağız. Anlaşmayı kabul edin ya da gidin."

"Gidiyoruz..." dedi Xaden alçak sesle.

"Anlaştık." Başımı kaldırıp Xaden'a baktım. "Beni kendi mühür gücümden korumana gerek yok. Babanın sandığını havaya uçurmamı istiyorsa ben de babanın sandığını havaya uçururum."

Bir an için gözlerini kıstı, sonra iç geçirdi. "Anlaşıldı."

Eteklerimin katlarını ellerimle toplayarak merdivenden inmeye başladım. Gerginlikten göğsüm sıkışıyordu ama kendimi toparladım. Yeterince vuruş yaparsam mutlaka biri isabet edecekti.

Andarna gelmeden önce bizi Resson'da kurtaran da bu değil miydi?

"Ben geliyorum," diye seslendi Mira arkamdan. Bana yetişirken Tecarus'a, "Onun mühür gücüyle benim bir ilgim yok," diye bağırdı.

Vikont itiraz etmedi.

"Ayrıca benimki de koruma duvarlarından bu kadar uzaktayken etkili değil," diye fısıldayarak sözlerini bitirdi. "Daha önce denedim ve hiçbir şey olmadı."

"Merak etme. Kalkan örmene gerek yok. Sadece sandık patlarsa eğil," diye cevap verdim, gergin bir gülümsemeyle ona bakarak. Kum renkli taşın yarısına geldiğimizde, "*Baban hangi büyük hazine için pazarlık yapıyordu?*" diye sordum Xaden'a. Braevick'in kıyısından geri getirmek bir yana, böyle bir şeyi inşa etmek için yeterince taş çıkarmanın ne kadar süreceğini hayal bile edemiyordum.

"*Babamın yaptığı ve benim geçen yıl resmen reddettiğim bir ittifak. Sandık paha biçilemez. Eğer onu yıldırımla yok etmeni istiyorsa o zaman bu seninle ilgili olmaktan çok benimle ilgili bir açıklama olur.*"

"*Neden şaşırmadım acaba?*" Zihnim mide bulandırıcı bir bulmacanın parçalarını bir araya getirirken elbisemin narin ipeğini sımsıkı kavradım. "*Bu ittifakın Cat'le bir ilgisi var mı?*"

Bağımızda hissettiğim tereddüt sorunun cevabını ondan önce vermişti.

"*Evet.*"

"*Gelmeden önce bu bilgiyi almak çok daha değerli olabilirdi.*" En hafif tabirle böyle olurdu. Cat'in benden nefret etmesine şaşmamalıydı. Aralarındaki ittifakı sona erdirmesinin sebebinin ben olduğumu düşünecek kadar benmerkezci değildim ama şu anda ittifakın devam etmesinin önünde kesinlikle bir engeldim. Amcası, üzerinde anlaştıkları her neyse onun sembolünü havaya uçurmamı istiyordu.

"*Hâlâ kavga ediyoruz. Anlaşıldı.*"

İlk yağmur damlaları düşmeye başlarken Mira'yla ben çimlere ulaştık.

"Deri giymeliydik," diye mırıldandı, bana ayak uydurarak.

"Nişan alamıyorum," dedim ona sessizce; sandıktan yedi metre kadar uzakta, kalın kapaklarına oyulmuş rünleri görebileceğim kadar yakınındaydık. "Carr nitelikten çok niceliğe odaklanmıştı ve Felix'le derslere yeni başladık, o yüzden biraz zaman alabilir."

Muhafızlardan ikisi, ikisinin toplamından daha uzun ve geniş olan sandığın önüne doğru ilerledi. Amari'ye şükürler olsun ki kocamandı. Büyük bir hedefi vurmak daha kolay olacaktı. Bir muhafız cebinden, olduğum yerden tam olarak seçemediğim küçük bir nesne çıkardı.

"Ne kadar süreceğiyle ilgilendiklerini sanmıyorum." Mira başıyla arenanın tepesini işaret etti. Yay kullanan düzinelerce grifon havacısı en üst sıradaki koltukların etrafını sarmış, hepsi de oklarını bize doğrultmuştu. "Muhtemelen hedef yerine Tecarus'u vuracağından endişeleniyorlar."

"Tabii. Hiç baskı yok canım." Ellerimi kaldırarak Tairn'in gücüne uzandım. Varrish'in işkencesi altında onsuz geçen onca günden sonra normalde acımasız olan sıcaklığının beni rahatlatması ne tuhaftı. Öndeki tıknaz olan, dev demir kutu kayar da üzerine devrilirse onu durdurma şansı olduğunu düşünüyormuş... ya da sanki bir anahtarı varmış gibi yumruğunu göğsünün önünde tutarken muhafızlara, "Çekilmek isteyebilirsiniz," diye seslendim.

Sırtımda endişe dolu bir ürperti gezindi.

"Güneydeki Arctile Okyanusu sakin, ılık suları ve bir zamanlar kârlı olan ticaret yollarıyla bilinir," diye ezberden okudum, çarpan kalbimi sakinleştirmek için.

"Bunu hâlâ yapıyor musun?" Mira kaşlarını kaldırıp bana baktı.

"Sadece..." Sandığın çift kanatlı kapağı aniden açıldı ve iki muhafız da şaşırtıcı bir güçle yere yığılırken bir adam öne doğru sıçrayıp çimlerin üzerinde elleri ve dizlerinin üzerine düştü. Bordo tuniği ve pantolonu, sanki *haftalardır* esir tutuluyormuş gibi yırtık pırtıktı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı Mira.

Adam başını kaldırıp bize baktı ve kalbim saf, inanılmaz bir dehşetle sıkıştı.

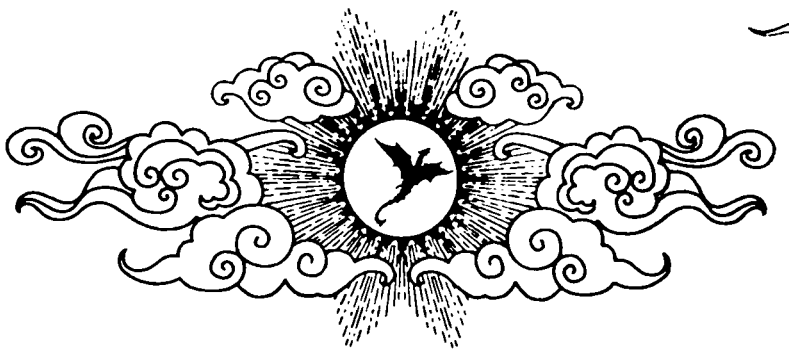
Adamın kan çanağına dönmüş gözlerinden kırmızı damarlar fışkırıyordu.

"Violet!" diye kükredi Xaden.

Venin.

Olağanüstü mühür gücü kendisinin ve ejderhasının etrafındaki koruma duvarlarını genişletmesine izin verse de Öğrenci Sorrengail'in aşırı duygusal durumlar yaşamadığı müddetçe kendi koruma duvarlarını oluşturma konusunda tutarlı bir yeteneğinin olması mümkün değil. Üzülerek söylüyorum ki bu yeteneğin zamanla gelişeceğinden şüpheliyim. Onun için çok umutlanmıştım

–PROFESÖR CARR'DAN GENERAL SORRENGAIL'E NOT

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

"Bu..." diye fısıldadı Mira; karanlık güce hükmeden, ellerini arenanın yumuşak yeşil çimlerine gömüp manyakça gülerken o hançerlerini eline almıştı bile.

Nefes al. Nefes almak zorundaydım. Ama hava yoktu.

Dalgalanan mor cübbeler. Soleil ileri atılıyor, Fuil arkasından koşuyor. Yayılan ölüm ve çürüme ikisine de ulaşıyor. Düşüş. Bedenleri birer kabuğa dönüşüyor, güçleri ve yaşamları tükeniyor.

"*Gümüş!*" Tairn'in kükremesi zihnimde çınladı ve geçmiş beni bütünüyle yutmadan önce oradan koparıp aldı. Yağmur etrafımızdaki zemini ıslatıyor, ağır ve iri damlalar hâlinde düşüyordu. Burası Resson değil, Cordyn'di ve ben Mira'yı korumak zorundaydım.

"Çekilin!" diye haykırdım muhafızlara; ikisi koşarken biri geri geri gitti ve sonuncusu da donarak şok içinde bakakaldı. Mira'ya, "Git buradan," diye emrettim, Tairn'in gücünün kapılarını açarken damarlarıma dolan sıcaklık cızırdıyordu.

"Seni o şeyle yalnız bırakmayacağım!" Hançerini fırlattı.

"Hayır!" diye bağırdım ama artık çok geçti; hançer Venin'in omzuna saplanmıştı.

Yaratık tıslayarak hançeri çekip çıkardı ve aynı anda donakalmış muhafızı yakaladı.

"Harika, şimdi bir de bıçağı var!" Ellerimi kaldırdım ve kollarımda yanan enerjiyi serbest bıraktım.

Çatırdayan şimşek o kadar beyazdı ki rengi neredeyse maviye çalıyordu ve sanki mıknatısla çekilmiş gibi demir sandığa çarparken gözlerimi korumak için elimi kaldırdım. Arenaya kıvılcımlar yağdı, bir tanesi elimin arkasını yaktı.

"*Tairn, sana ihtiyacım var!*"

"*Yoldayım.*"

Panik beni ele geçirmek üzereydi ve omzumun üzerinden Xaden'ın çoktan basamaklara doğru hamle yaptığı yere bakarak değerli saniyelerimi harcadım. "*Olduğun yerde kal ve duygularını kendine sakla. O luminere ihtiyacımız var.*"

"*Violence...*"

"*Bunu yapabilirim.*" Bir deri bir kemik kalmış bir Venin'le baş edemeyeceksem Kıta'nın ne şansı olabilirdi ki?

Rüzgâr yön değiştirip saçlarımı yüzüme savurdu ve döndüğümde Venin'in ellerini muhafızın boynuna doladığını gördüm ama az sonra olacakları bilmek için izlememe gerek yoktu.

"Onu sadece alaşım saplı hançerler öldürebilir," dedim Mira'ya, hançerimi kınından çekip etek ucumdan bir kumaş şeridi keserek. Eğer nişan almayı başaramazsam bu iş yakın dövüşle bitecekti.

Muhafızın çığlıkları yüreğimi acıttı.

"Lanet olsun... O gerçekten... Planın nedir, Vi?" diye sordu Mira diğer hançerini kavrayarak.

"O bizi öldürmeden önce onu öldürmek ve ne yaparsak yapalım bizi ele geçirmesine izin vermemek." Saçımı alçak atkuyruğu toplayıp elbisemden kestiğim kumaşla bağladım. Eğer göremezsem ölürdüm.

Venin, muhafızı bir kalkan gibi tutarak ona hançer atmamı engelliyordu. Adam gözlerimin önünde yavaşça kurudu ve çığlıkları kesildi. Diğer üçünden ikisi çoktan sahanın dışına çıkmıştı.

Tairn'in gücünün beni tüketmesine izin vererek tekrar tekrar güce hükmettim ve Venin'e vuramadan etrafındaki çimleri yaktım. Muhafız yere düştü, yağmur gittikçe hızlanırken adamın bedeni pul pul dağıldı.

"Lanet olsun!"

"Sensin," dedi kara güce hükmeden, fırtınanın artan gürültüsünü bastırarak. "Gökyüzüne hükmeden kişi." Gözleri ürkütücü bir heyecanla açıldı. "Ah, *seninle* birlikte döndüğümde nasıl da ödüllendirileceğim."

"Ben de sınırın ötesinde üne sahip olan tek Sorrengail olduğumu düşünüyordum." Mira aramızda sadece birkaç santim mesafe bırakarak dövüş pozisyonu aldı.

Yağmur şakır şakır yağarken onun hareketlerini takip ederek, "Hocan tarafından mı?" diye sordum. Kahretsin, hançerimi fırlatma riskini alamazdım. Iskalarsam savunmasız kalırdım ve bu alanda sadece ben yoktum. "*Hançerlere ihtiyacım var.*"

"Hangi Hoca? Sana söz veriyorum, ölmeyi..." diyecek oldu, kollarını kaldırarak.

"Ölmeyi mi isteyeceğim?" diye sözünü kestim. "Bunu çoktan duydum. O ulağı da ben öldürdüm." Ama o zaman üzerimde hantal bir balo elbisesi yoktu. Bu şey lanet olası bir yüktü.

"*Arkanda*," dedi Xaden.

Arkama baktım ve bir metre ötede, uçları yere gömülü iki alaşım saplı hançer gördüm. "Mira!"

Mira baktığım noktaya baktı ve ben hançerimin ucunu çevirip bileğimi savurarak karanlık güce hükmedenin gırtlağına doğru fırlattığımda o çoktan harekete geçmişti.

Hançer böğrüne saplandı.

Siktir, yağan yağmurun aşağı doğru baskısını hesaba kat mamıştım.

Venin acı içinde bağırarak hançeri çekip çıkarırken Mira Xaden'ın bize fırlattığı iki hançerden birini bana uzattı. Par maklarımla sudan kayganlaşmış sapı kavradım ve Venin ellerini kaldırdığında kendimi en kötüsüne hazırladım.

Ama fırlattığı şey hançerler değildi.

Rybstad'ın sandığı bize doğru savruldu, o kadar hızlı yaklaşıyordu ki havayı yararak geldiğini duyacak kadar yakınımdan geçmeden önce Mira'yı yere itmeye ancak zamanım olmuştu.

Hemen ardından bir hançer geldi, beni ıskaladı ama elbisemin sol tarafını yere sabitledi. Yuvarlanmaya devam etmek için momentumumuzu kullandım, bize katılmaya karar veren Brennan beni kaldırırken şeffaf ipek yırtıldı.

Tanrılar aşkına, hayır. Burada ikisini de kaybedemezdim.

"Etrafını sarmalıyız," dedi Brennan, çamurlu otların arasından alaşım saplı hançeri alarak. Su hızla birikiyor, ayaklarımı, saçlarımı ve elbisemden geriye kalanları ıslatıyordu.

Mira, "Peki bu lanet havada onu görmeden bunu nasıl yapacağız?" diye sordu.

Tairn, "*Birkaç dakika sonra oradayım!*" diye bağırdı.

Dakikalar içinde ölmüş olabilirdik ama o lanet lumineri güvence altına almamızı garanti edemezsem eninde sonunda hepimiz ölecektik.

"Ne olursa olsun onu sahada tutmalıyız. Bir tanesi bile saraydaki herkesi kurutup tüketebilir," dedim kardeşlerime. Sırt sırta verip alanı taradık ve kara güce hükmeden yaklaşık yirmi adım ötede ortaya çıkıp dizlerinin üzerine çöktüğünde nefesim kesildi.

Hayır. Onun yere doğru uzanmasını izlerken zaman yavaşlamıştı.

Kaçmak için zaman yoktu. Başaramayacaktık.

En kötü kâbusumun gerçeğe dönüşmesine *saniyeler* kalmıştı.

Bu görev abimle ablamı öldürecekti.

"Çok üzgünüm." Sesim fısıltıdan ibaretti.

Kara güce hükmeden yumruğunu yere vurdu ve fırtınanın içinden, gözlerinin ateş kırmızısı yanışını, etrafındaki otların büzüşerek kahverengi bıçaklara dönüşmesini soluksuz bir dehşetle izledim.

"Mira!" diye haykırdı Brennan. "Kalkan!"

"Ben... Ben koruma duvarlarından bu kadar uzaktayken yapamam!" Ölüm bize doğru koşarken Mira'nın ağzı açık kaldı; yer, içinde bulundurduğu büyüyü teslim ederken dalgalanıyordu.

"Kalkan yoksa ölürüz!" Brennan ikimizi de yakalayıp sıkı sıkı tuttu.

Ben olabildiğince küçük yer kaplamamızı umarak iyice sinerken Mira kollarını üzerimize attı. Vücudu titreyince Brennan'la ben onu sabit tutmak için kollarımızı sırtına doladık. Sanki parçalanıyormuş gibi çığlık attı.

Tükenecekti.

Gölgeler bize doğru akıyordu ama yetişemeyeceklerdi.

"*Seni seviyorum.*" Bu düşünceyi bağdan Xaden'a gönderdim ve gücümün emilmesini, ölümümün Venin'i durdurulamaz hâle getirmesini bekledim.

Ama öyle olmadı.

"*Yaşayacaksın!*" diye emretti Xaden, sanki o kadar basitmiş gibi.

Mira yere yığıldı ve ben etrafımızı tararken Brennan onu sırtladı.

İşgal ettiğimiz küçük daire dışında tüm alan kupkuru olmuştu. Mira bizi kurtarmıştı. Ama kuruyan sadece sahaydı. Sağanak yağmurdan görebildiğim kadarıyla seyircilerin hepsi basamakların üzerinde, canlı ve iyi durumdaydı. *Tüm taşlar Braevick'ten, Dunness Nehri'nin doğusundan çıkarıldı.* Tecarus böyle söylememiş miydi?

Gözlerimdeki yağmuru silip karanlık güce hükmed- yüzleşmek için ayağa kalktım.

Memnuniyetle omuzlarını esnetiyordu, başını geriye atar- yüzünde çarpık, mutlu bir gülümseme vardı.

"Eğer onu yıldırımla vuramazsan o zaman yakın dövüşe girecek kadar yaklaşmamız gerekecek. İkimizi birden yenemez," dedi Brennan, baygın hâldeki Mira'yı kollarının arasına alarak.

"*Ne kadar uzaktasın?*" diye sordum Tairn'e. Yağmur cehennemlerden arta kalanlara değil, henüz akıp gitmemiş su birikintilerine düşüyordu.

"*Bir dakikadan az.*"

"Ona vurmak zorunda değilim," diye fısıldadım aklıma gelen fikirle, sular altındaki alanı tararken. "Mira'yı merdivene götür. Orada güvende olursunuz."

Brennan bana sanki az önce düz dünyacı olduğumu itiraf etmişim gibi baktı. "Bir dahaki saldırısında..."

"Bana güvenmeni istiyorum. Ablamı merdivene götür." Abime bakarken kendimi Tairn'in gücüyle doldurdum, onu serbest bırakarak vücudumun her santimine yayılmasına izin verdim.

"Violet..." Bakışlarında o kadar çok sevgi, endişe ve korku vardı ki kendimi zorlayarak gülümsedim.

"Ne yaptığımı biliyorum. Şimdi koş." Brennan'dan alaşım saplı hançeri alıp ikisine sırtımı döndüm.

"*Ne halt ediyorsun, Violence?*" diye sordu Xaden.

"*Şşşt. Konsantre oluyorum.*" Venin dönerken kalkanlarımı kaldırıp Xaden'ı dışarıda bıraktım.

Pislik herif beni görünce gülümsemesi genişledi.

"Tam bir ödül olacaksın," diye seslendi yağmuru bastırarak, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi ağır ağır bana doğru yürüdü. "Üstelik yanında bir de ejderha getireceksin! Uzun süre ayrı kalamazsınız, değil mi?"

Her iki elime de birer alaşım saplı hançer alıp bekledim.

Kendimi kaybedersem ölürdüm.

Ona saldırır ve kaybedersem? Ölürdüm.

Çok bekler ve bana dokunmasına izin verirsem? Evet, ölürdüm.

Tairn'in sırtında öldürdüğüm dişi dövüş stilimi izlemiş ve ânında aynı şeyi yapmaya başlamıştı, bu da hamlemi yapmak için mümkün olan en son saniyeye kadar beklemem gerektiği anlamına geliyordu.

Yağmur, ısınmış tenime damladığında cızırdıyordu. Daha fazla güce uzanırsam kontrol etmeyi başaramayıp tükenirdim, o yüzden yağmuru bastıran diğer sesi duyduğumda o sınırda durmaya devam ediyordum.

Kanatlar.

"*Zamanlamanın önemini vurgulamama gerek yok, değil mi?*" diye sordu Tairn.

"*Zamanlamam mükemmel olacak.*" Kalbimin çarpıntısı, Venin'in attığı her adımla, rotamdan emin hâlde sakinleşiyordu. Hataya yer yoktu. Mira ve Brennan'ın sahadan çıkmayı başardığını görecek kadar kısa süreliğine sağa baktım.

"*Daha azını beklemiyorum.*" Tairn'in kanatlarından çıkan rüzgârı sırtımda hissettiğimde karanlık güce hükmeden sadece birkaç adım ötemdeydi; bakışları üzerimde geziniyor, şüphesiz zayıf noktalarımı arıyordu.

Şimdi. Bu sefer yağmurun gücünü hesaplayarak hançerleri aynı anda Venin'e fırlattım. Botlarını delip geçtiklerini ve ayaklarını yere sabitlediklerini gördüğüm anda kollarımı yana doğru açıp tüm gücümü yakıcı bir şimşek seli hâlinde serbest bıraktım.

Kollarımı kasıp tüm kaslarımı kilitledim.

Tairn pençelerini omuzlarıma doladı ve tam da öfkeli Venin'in arkasında çakan şimşekler gökyüzünü parlak bir ışıkla aydınlatıp arenayı ve Venin'in ayaklarını kaplayan suyu ölümcül enerjiyle doldururken beni sıkıca kavradı.

Karanlık güce hükmeden acı içinde çığlık attı, sonra su üstünde uçarken yere düşüp öldü.

Başarmıştım. Dunne'a şükürler olsun, başarmıştım.

"*Ucuz atlattın.*" Gözlerimi devirdim ve Tairn sola yatarak bizi arenanın kavisi boyunca saraya geri götürürken yüzümde akan yağmur sularına rağmen derin bir nefes aldım.

Sgaeyl, Teine ve Marbh yukarıdaki terasta bulunan savunma tüneklerine yerleşmiş, kalabalığı yakıp kül etmek için pozisyon almışlardı.

"*Size karşı harekete geçen herkesi kül edeceğim. Sabrım sona erdi.*" Verandaya yaklaşırken Tairn'in kanat çırpışları azaldı.

"*Onları uyaracağımdan emin olabilirsin.*" Tairn kaygan terliklerimin üzerinde dengemi sağlayana kadar bekledi, sonra hem havacıların hem de aristokratların çığlıkları arasında kalabalığın arasında ilerledi. Pençelerinin altındaki mermeri çatlata çatlata çimlere ulaşıp kuyruğunu bir silah gibi sallayarak ejderhaların oluşturduğu dört köşeli savunmayı tamamladı.

Brennan yanıma geldi; Mira kolunun altına girmişti ama abimin yanında kendi başına yürüyordu.

"Sen iyi misin?" diye sessizce sordum *şemsiyeli* soyluların yanından geçerken. Bu onlar için lanet bir eğlenceydi.

Cat ve Syrena'nın da aralarında bulunduğu son aristokrat sırası aralanarak az önce içinde bulunduğumdan çok daha tehlikeli bir durumu gözler önüne sererken Brennan, "Endişelenmen gereken biz değiliz," diye mırıldandı.

Xaden yumruk yaptığı elini göğsüne kaldırmış, öfke dolu gözlerle, ayaklarıyla yeri tekmeleyen Vikont'a bakıyordu.

Tecarus boğazını sıkan gölgeleri başarısızca savuşturmaya çalışıyor ve hırıltılı nefesine bakılırsa yavaş yavaş boğuluyordu.

"Xaden, lütfen yapma!" diye haykırdı Cat.

Yağmur hafiflemeye başlarken Xaden adamın boğazını daha kuvvetli sıktı.

Tecarus boğulur gibi sesler çıkarmaya devam ederken hava cılar silahlarını çektiler ama Sgaeyl'in bir homurtusu Xaden'a doğru ilerlemelerini engellemeye yetmişti.

Kalkanlarımın Xaden'ın içeri girmesine izin veren kısmını indirdim, sonra da sevgimin her zerresini bağa gönderdim. *'Ben iyiyim.'*

Bakışlarını Tecarus'tan ayırdı, gözlerindeki bastırılmamış öfke onu neredeyse tanınmaz hâle getirmişti.

"Adamın gırtlağını bırak," dedim sakince. "Ölürse sorulara cevap veremez."

Xaden'ın kara kaşlarının arasında iki çizgi belirdi ve tutuşunu gevşetti.

Yanına gidip beni zihinsel olduğu kadar fiziksel olarak da hissedebilsin diye omzumu koluna değdirdim. Tecarus'un parça parça lekelenmiş yüzüne bakarak, "Ölmediğin için şanslısın," dedim. "Xaden'ı böyle bir tehlikeye atsaydın ben bu kadar merhametli olur muydum, emin değilim."

Tecarus soluk soluğa yeri tekmelemeye devam ederek, "Buna merhamet mi diyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedi Xaden yumuşak bir sesle.

"Taşları Dunness Nehri'nin doğusundan, Kurak Topraklar'ın sınırından çıkardın. Büyüsü çoktan tükenmişti."

"Evet!" diye haykırdı Tecarus.

Xaden sessizce küfretti.

"Onlar için bir arena inşa etmişsin, bu da birden daha fazlasını ele geçirdiğin anlamına geliyor." Derimden buharlar yükseliyordu ama en azından diri diri yanıyormuşum gibi hissetmiyordum.

"Size bildiğimiz her şeyi anlatacağım," dedi Tecarus. "Lütfen beni bırakın."

"Ne yani, sana güvenelim mi?" diye sordu Brennan, diğer tarafımdan.

"Onu günlerce beslenmeden tutmayı başardık..."

"Çünkü Rybstad sandığının üzerindeki rünler, içine konulan eşyaları havada asılı tutuyor," diye araya girdi Xaden. "Sen sandığı açana kadar yere ulaşıp onu kurutamamıştı. Zaten bildiğim şeyleri bana anlatmana ihtiyacım yok." Elini indirdi ve gölgeler yok oldu.

Tecarus boğazını tutarak mermer avluya düştü.

Xaden çömeldi. "Eğer o ittifakı neden bozduğumu konuşmak istiyorsan *benim* peşime düşeceksin. Violet senin ulaşamayacağın bir yerde. Ona bakışında nezaket ve saygıdan başka en ufak bir şey görürsem bir saniye bile düşünmeden seni öldürürüm ve Syrena'nın vârisin olarak yerini almasına izin veririm. Beni anlıyor musun?" Sesinde, tüylerimi diken diken eden o buz gibi sükûnet vardı.

Tecarus başıyla onayladı.

"Özür dile."

"*Sorun değil.*" Bu işi çok ileri götürüyordu. Bu adam Poromiel tahtının ikinci önemli kişisiydi.

"*Benim için tasarlanmış cezaları sen çekmeyeceksin.*"

Ses telleri epey yıpranmış olan Tecarus, çatallanmış bir sesle, "En içten özürlerimi kabul et, Violet Sorrengail," diye mırıldandı. "Peki şimdi ne olacak, Riorson?"

Xaden ayağa kalktı. "Şimdi pazarlık yapacağız."

Bir saat sonra, karnımız doymuş ve kuru uçuş kıyafetimizi giymiş olarak dördümüz, temizlenmiş yemek masasında Tecarus, Cat, Syrena, yarım düzine aristokrat ve Tecarus'un hemen solundaki bir generalle oturuyorduk.

Xaden ve ben hariç odadaki herkes silahsızdı ama mühür güçlerimiz sayesinde kesinlikle savunmasız değildik.

Tecarus yakasını boğazındaki kırmızı yaralardan uzaklaştırarak, "Önce teklifimi sunabilir miyim?" diye sordu.

"Sunabilirsin," diye yanıt verdi Brennan.

Xaden'ın eli sol bacağıma kaydı ve orada kaldı. Avludan içeri girdiğimizden beri bir eli sürekli üzerimdeydi. Uçuş kıyafetimi giymeyi başarabilmem inanılmazdı ama onu anlıyordum. Eğer ben onun bir Venin'le yüzleşmesini izleseydim muhtemelen şu an kucağında oturuyor olurdum.

"Gücün... şaşkınlık verici." Tecarus hayretle bana bakarak başını yavaşça iki yana salladı. "Üstelik hâlâ eğitimsizsin. Bundan birkaç yıl sonra, hatta bir yıl sonra ne olacağını bir düşün."

Xaden elini açınca parmaklarımı onunkilerle birleştirdim.

"Bu bir teklif gibi gelmedi." Sesimi olabildiğince sakin tutuyor, bu adamın sadece beni değil, az kalsın Brennan ve Mira'yı da öldüreceğini görmezden gelmeye çalışıyordum.

Öfke hızla kaynayan bir gazaba dönüşüyordu; hızla.

Cat'e baktım. "Kafamdan uzak dur yoksa içeride de güce hükmetmeye başlarım."

Sandalyesinde geriye yaslandı ama kıstığı gözlerinde yenilgi yoktu. Hayır, beni kendine denk bir rakip olarak değerlendiriyordu.

Oyun başlasın o zaman.

"Neden bu kadar başarılı bir koleksiyoncu olduğumu biliyor musun?" diye sordu Vikont, neredeyse heyecandan titreyerek. "İnsanların ne istediğini, onları hazinelerinden neyin vazgeçireceğini bilmek gibi bir yeteneğim var." Tanrım, bu adam Varrish'in tam tersiydi. Mühür güçlerimiz gerçekten de onların zihin güçlerinden çok farklı değildi. "En çılgın hayallerini gerçekleştirebileceğimi göz önünde bulundurursan seninle bir anlaşma yapabileceğimizi düşünüyorum."

Xaden dalgın dalgın bacağımı okşuyordu ama bu benim dikkatimi dağıtmak yerine odaklanmama yardım ediyordu. "Peki sence benim en çılgın hayallerim neler?" diye sordum.

"Huzur." Tecarus başını salladı, heyecanı arttıkça hareketli de tuhaflaşıyordu. "Senin için değil elbette. Seni motive eden şey bu değil. Sevdiğin insanların huzuru."

Xaden'ın parmakları hareketsiz kaldı.

"Onun huzuru," diye sözünü bitirdi Tecarus.

Aldığım nefes titrekti. "Dinliyorum."

Teklifini sundu ve itiraf etmeliyim ki bir an için bu teklif bana epey cazip geldi. Birkaç yılımı onun kişisel bekçi köpeği olarak geçirmem, rutin olarak kontrol gibi görünen uçuşlar yapmaya başlayan binicisiz Wyvernleri izlemem karşılığında Xaden, ejderhalarımız ve sevdiklerimle birlikte hayatımızın geri kalanını huzur dolu bir adada geçirme vaadi kulağa mükemmel geliyordu. Ama aynı zamanda korkakça bir yoldu ve kesinlikle imkânsızdı. Adalar Navarrelıları ziyaretçi olarak bile kabul etmiyordu.

"Kıta'dan kaçıp Deverelli'den aldığın topraklara gitmenin ne sevdiğim insanlara ne de tanımadıklarıma faydası olur. Bu sadece... kaçmak demek."

Tecarus'un çenesi kasılınca hayır denmesine alışık olmadığı izlenimine kapıldım.

"Lumineri Tyrrendor'a versem bile mi?" Brennan'a bir bakış attı. "Navarre'ın bir damla bile kan dökülmeden öğrencilerinizin gitmesine izin verdiği haberi hızla yayıldı. Yine de bunun nedenini merak ediyorum, sen etmiyor musun?"

Ediyordum. Hem de her gün.

"Ejderhaların sana bir açıklama borcu yok." Brennan omuzlarını silkti. "Ve kız kardeşim az önce o lumineri kazandı. Yoksa anlaşmandan geri mi dönüyorsun?"

"Sözümden asla dönmem." Tecarus, Xaden'a bir bakış attı ve tuniğinin ağır işlemeli kollarına yaslanarak öne doğru eğildi. "Karanlık güce hükmedenler hakkında bildiğimiz her şey." Ak kaşlı generale bakarak başıyla işaret etti, o da deri ciltli bir kitabı masanın üzerinden Brennan'a uzattı. Parmaklarım kapağını

açmak için kaşınmaya başladı. "Ama eğer o güce hükmederse size lumineri vereceğimi hiç söylemedim. Pazarlıklara başlayacağımızı söyledim."

Dalga geçiyor olmalısın. Xaden'ın elinin üzerindeki elim kasıldı, sanki bu onun Vikont'u gölgelerle boğmasını ya da benim gücümün mutlak kontrolünü kaybetmemi engelleyecekmiş gibi. İletim aracını toplantıya getirmeliydim.

"O zaman pazarlık edelim. Bugün luminerle birlikte buradan ayrılmamız karşılığında ne istiyorsunuz? Silah mı?" diye sordu Brennan. "Çünkü teklif ettiğimiz şey bu. Luminer burada hiçbir işe yaramıyor ama biz onu, sürülerinizin yakalayamadığı Veninler için ihtiyaç duyduğu silahları temin etmekte kullanacağız."

O Venin'i nasıl yakaladıklarına dair ayrıntılar kitapta vardır diye umuyordum.

"Silahlar iyi bir başlangıç," diye başıyla onayladı Tecarus, sonra Cat'e baktı. "Ve siz de akademileri yok edildikten sonra barınak sağladığım yüz havacı öğrenciyi luminerle birlikte Aretia'ya götüreceksiniz."

Pardon... ne?

"Peki öğrencilerinizle ne yapacağız?" diye sordu Xaden başını hafifçe eğerek. "Grifonlar yüksek rakımda pek başarılı olamazlar."

Tecarus, "Onlara alışmaları için hiç şans verilmedi," diye itiraz etti. "Ve tıpkı binici öğrencilerle yaptığınızı varsaydığım gibi onları da eğitmenizi istiyorum. Onları güvende tutun, birlikte çalışmayı öğretin. Ancak o zaman bu savaştan sağ çıkma şansımız olabilir. Son birkaç haftadır gökyüzünde devriye gezen binicisiz Wyvernler gördük, şüphesiz gördüklerini ânında yaratıcılarına bildiriyorlar. Raporlarımız Draithus'un batısına kadar gittiklerini söylüyor. Burada, güneyde güven içinde oturmanın havacılara bir faydası olmayacaktır; özellikle de savaşmak isterlerken. Dahası havacılara Wyvern öldürmeyi ejderha binicilerinden daha iyi kim öğretebilir?"

Grifon havacılarıyla birlikte eğitim almak mı? Cat'i Aretia'ya götürmek mi? Bir düzine Venin'le yüzleşmeyi tercih ederdim Silahsız. Tairn ya da Andarna olmadan.

"Onları Tyrrendor'a uçurmanın bir yolu yok," dedi Mira.

Xaden'ın çenesindeki bir kas seğirdi. "Var. Ama hayatta kalacaklarının garantisi yok."

"Şansımızı deneyeceğiz," diye karşılık verdi Syrena. "Öğrencilerin karanlık güce hükmedenlerle savaşacak kadar uzun süre yaşayabilmeleri için tek şansları bu."

"Benim teklifim bu. Kabul edin ya da gidin," dedi Tecarus.

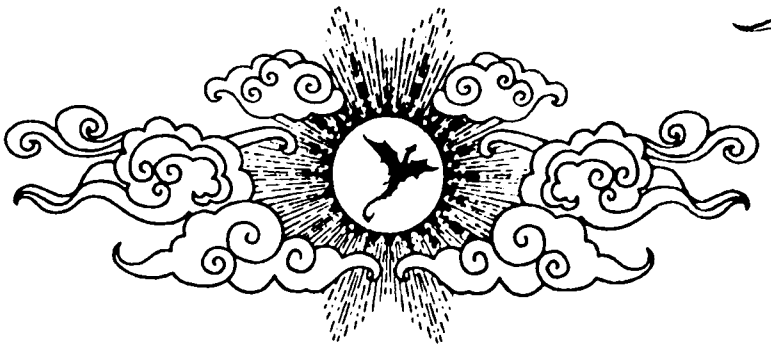
Bunun olmasına imkân...

Brennan, "Tamamdır," diye cevap verdi. "Aldığımız her havacı yanında bir çifte arbalet getirirse olur."

İçimden abimi *gırtlaklamak* geldi.

Arctile Okyanusu'nun tehlikeli dalgalarından Tyrrendor platosunun en alçak düzlüklerine kadar Dralor Kayalıkları yer yer dört bin metrenin üzerine çıkar ve bu da grifonların oradan uçmasını imkânsız hâle getirir. Navarre'da platoya çıkmak için iyi oyulmuş üç yol varken Kroyla sınırı boyunca tek bir yol vardır... ve bu yol hem grifonlar hem de havacıları için ölümcüldür. Hiçbir koşul altında oradan geçmeyi denemeyin.

–ALBAY ELIJAH JOBEN'IN YAZDIĞI EJDERHALARI YENMEK İÇİN TAKTİK KILAVUZU, İKİNCİ BÖLÜM

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Dralor Kayalıkları'nın kalın bir bulut tabakası içinde kaybolduğu yere doğru bakmaya çalışırken boynum ağrıdı.

Tecarus'la anlaşma yapmamızın üzerinden dört gün geçmişti. Üç gece önce lumineri –neredeyse Sgaeyl kadar uzun, canlı mavi kristallerden oluşan bir halkaydı– yeni demir atölyesinin bulunduğu Aretia'nın yukarısındaki vadiye teslim etmiştik. Dün tüm öğrencilere iyi bir uyku çekmeleri, üç günlük bir görev için hazırlanmaları ve sabah dörtte toplanarak uçuş düzeni almaları emredilmişti ve şimdi de Draithus'un batısındaki bir çimenlikte durmuş, güneş sabahın erken saatlerindeki pusu dağıtırken Birinci Kanat'ın diğer tarafında toplanan sürüleri izliyorduk.

"Ciddi olamaz," dedi yanımdaki Ridoc, boynu benimkiyle aynı açıda bükülmüştü. Bu çimenlik alana doluşmuş yüz Aretialı öğrenci ve bir o kadar da havacının arasında, tahminimce yüzde doksan beşimiz tamamen aynı görünüyor, az önce abimin

işaret ettiği dik, zar zor görülebilen, dar patikaya mutlak bir kuşkuyla bakıyorduk.

Granit uçurumun içine oyulmuş çıkıntılar ve dönemeçler dizisi bir grifondan ziyade bir dağ keçisine uygun görünüyordu ve arazinin içinde o kadar iyi saklanmıştı ki Medaro Geçidi'nin gizli kalabilmesine şaşmamak gerekti.

Yani şimdiye dek.

"Bence de." Visia başıyla onayladı. "Şaka yapıyor olmalı. Bu bir patika değil, ölüm tuzağı."

Brennan'ın heyecanla bahsettiği patika, bırakın bir grifonu, dolu bir arabanın geçebileceği kadar bile geniş değildi... Grifonların o patikada yürümelerini mi istiyordu? Dahası, ejderhalar devriye gezerken bizim de onlarla birlikte yürümemizi mi bekliyordu?

Rhiannon omzunun üzerinden, "Ciddi olduğuna eminim yoksa hepimiz burada olmazdık," dedi.

"Onlarla birlikte tırmanmaktan başka ne yapmamızı bekliyor ki?" diye sordu Aaric sesini alçaltarak.

"Düşerlerse onları yakalamamızı olabilir mi?" dedi Ridoc.

Imogen, "Tabii, çünkü bir grifonu yakalayabilecek kapasitedeyiz," dedi.

Dik patikayı incelerken kaşlarımı çattım. Beni endişelendiren dar patika ya da Brennan'ın tarif ettiği grifon tuzakları değil, kendi dayanma gücümdü. On iki saat boyunca sürekli tırmanmak dizlerime ve bileklerime işkence edecekti.

"*Arkanı kolla,*" diye uyardı Xaden, Sgaeyl'le birlikte benim bilmediğim bir görev için doğuya uçtuklarından sesi çoktan solmaya başlamıştı. "*Tüm havacıları niyetleri konusunda sorgulayacak vaktim olmadı.*"

Sanki onun kişisel tavsiyesi iki akademi arasındaki güvensizliği giderebilecekmiş gibi.

"*Beni zaten uyarmıştın,*" diye hatırlattım ona, elimden kayıp gittiğini hissederek. "*Sakın ölme. Birkaç gün sonra görüşürüz.*"

Bir sıcaklık dalgası hissettim, sonra Xaden'ın zihnimdeki gölgeli varlığıyla birlikte sıcaklık da kayboldu.

Önümde, Baylor kocaman esnemesini yumruğuyla kapatırken Brennan birbirilerine bağlı bir çifte arbalet yığınının üzerinde durduğu yerden sesini yükselterek bize önümüzdeki yolculuğun uzunluğu hakkında bilgi vermeye devam ediyordu. "Yolculuk on iki saat sürecek ancak yol boyunca dinlenmek için zaman ayırmanızı tavsiye ederim." Bakışları sanki tepkimizi ölçüyormuş gibi üzerimizde gezindi ama çoğumuzdan... çıt çıkmıyordu.

Tek ses, sonbahar esintisinin hışırdattığı, sahanın güney ucundaki bodur meşe ağaçlarının yapraklarından geliyordu. Ejderhalar ve grifonlar bile sanki önerilen şeye tam olarak inanamıyorlarmış gibi sessizleşmişti.

"Bizi aşağı itebilsinler diye mi?" diye sordu Üçüncü Kanat'tan bir binici ve şaka yaptığını hiç sanmıyordum.

Syrena bağlı çifte arbalet yığınına tırmanırken Brennan bakışlarını benden kaçırarak, "İşte tam da bu soru yüzünden onlarla birlikte gideceksiniz," dedi. "Kanat liderleri grifon tuzaklarını etkisiz hâle getirmeleri için yerlerini öğrendiler, ayrıca birlikte eğitim görmeden önce karşılıklı saygı ve güveni de öğrenmeniz gerekiyor. Hiçbir binici, köprüyü geçmemiş bir öğrenciye saygı duymaz." Arkasındaki patikayı işaret etti. "İşte geçmeleri için bir köprü."

"Dar ama o kadar da dar değil!" diye seslendi Ridoc ve etrafımızdaki binicilerden birkaç alaycı onay nidası yükseldi.

"Eğer sadece kendimizi riske atıyor olsaydık belki de bunun Basgiath'taki ölüm köprünüzden daha basit olduğunu düşünmeniz uygun olurdu," dedi Syrena, ellerini arkasında kavuşturup sıranın binicilerin olduğu yarısına bakarak. Güneş ışığı omuzlarının ön tarafında, üstündeki deriye bağlı olan avuç içi büyüklüğündeki metal halkalara vuruyordu. "Ama tırmanırken havacıları gerçekten saflarınıza kabul edip etmeyeceğinizi bir düşünün" –bakışları beni buldu– "bu patika insanlar için

tamamen güvenli olsa da grifonlar için tehlikeli. Ve siz olsanız daha geçen haftaya kadar düşmanınız olarak gördüğünüz insanlarla, düşmanınızı nasıl yok edebileceğinizi öğrenmek ve özellikle onları öldürmek için inşa edilmiş bir patikadan düşman topraklarına tırmanarak *ejderhalarınızın* hayatını riske atıp atmayacağınızı kendinize sorun."

Etrafımdaki biniciler kıpırdandılar.

"*Haklı*," dedim sadece Tairn'e çünkü Andarna üç saatlik uçuştan daha uzakta, şüphesiz yaşlılarla sabah antrenmanının ortasındaydı. Dün neredeyse kanatlarını tam olarak açmayı başarıyordu. Neredeyse. "*Ben ikinizi de riske atmazdım.*"

"*Elbette yapmazdın. Ben seni dünyanın her yerine taşıyabilecek durumdayken neden öyle bir şey yapasın ki?*" Gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum. "*Grifon denen aşağılık yaratıklarla bağ kurmadın sen. Ejderhalarla bağ kurdun. Onları yürüyüşe çıkarın ve kendilerini kanıtlamalarına izin verin.*"

"*Havacılar bize daha ziyade bizim kendimizi kanıtlamamızı bekliyorlarmış gibi bakıyorlar.*"

"*Siz ejderhalar tarafından seçildiniz. Bu yeterli.*"

Brennan, "Her takım tırmanış için eşit güçte bir havacı birliğiyle eşleştirilecek," dedi. "Umarım zirveye ulaştığınızda, üzerine ortaklık kurabilecek bir zemin bulmuş olursunuz."

Tüm bunlar yoldaşlık ruhu adına mı yapılıyordu?

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı Ridoc.

Brennan, "Bu arada, ejderhalarınız yakınınızda kalmaya devam edecek," dedi.

"*Bir dakikalık uçuş mesafesinden daha uzakta olmayacağım*," diye söz verdi Tairn. "*Yürüyüşte iyi eğlenceler.*"

Görevimiz belli olduğunda bu sözünü tekrar hatırladım: Cat'in birliği.

Üç saat sonra, baldırlarım sürekli tırmanmaktan isyan eder hâle gelmiş ve küçük, zoraki grubumuzdaki sessizlik rahatsız edici olmaktan çıkıp artık acı verecek kadar garip bir hâl almıştı. Sağ elimi dik kaya duvarından kaldırıp omurgamda giderek artan sızıyı hafifletmek için çantamın ağırlığını ayarladım ve Sloane'u kontrol ettim. Birkaç metre önümde istikrarlı adımlarla tırmanıyor ve önündeki grifona, aslanı andıran kuyruğunu sallaması için bolca alan bırakıyordu.

Tek sıra hâlinde tırmanıyorduk. Dördüncü Kanat önden gidiyordu. Üstümüzde sadece Pençe Bölümü vardı.

Patikanın kendisi geçilmez olmasa da zorluydu ve yer yer bir buçuk metreye kadar genişlese de parçalandığı yerlerde bunun dörtte birine daralıyor ve bu boşluklarda insanlar ilerlemek için resmen diğer taraftaki duvara sarılıyordu. Ne zaman daralsa grifonlar pençeli arka ayaklarının üzerinde dengede dururken keskin tırnaklı ön ayaklarını karşıya uzatıyorlar ve ben kendimi başarabilmeleri için nefesimi tutarken buluyordum. Birlikte yürüdüğümüz grifonların patikadan birkaç adım daha geniş olduğunu düşünürsek sadece iki tanesinin düşmüş olmasına şaşırıyordum. Şimdilik başarabiliyorlardı ama daha yüksek irtifalarda ne olacaktı? İşler çirkinleşebilirdi.

Akşama kadar birlikte hareket edeceğim havacı Maren'e ve grifonuna dönüp baktım. Çoktan tetiklenip işi bitmiş bir tuzağa yaklaşıyorduk, koçbaşı büyüklüğündeki kütük artık patikanın daraldığı duvar boyunca zararsız bir şekilde uzanıyordu. "Burada dikkatli ol."

"Tam göğüs hizasında. Güzel." Dudaklarını birbirine bastırarak bana gülümsedi. Bir havacıya göre ufak tefek olsa da benden uzundu, boynundaki bronz deriye dökülen uzun, tek örgü hâlinde saçları ve kalp şeklinde bir yüzü vardı. Hâlâ takip ettiğinden emin olmak için arkama her baktığımda koyu renkli, kısılmış gözleri tereddüt etmeden benimkilerle buluşuyor, bu da

saygımı kazanıyordu ama aynı zamanda Cat'in de en iyi arkadaşıydı, bu da arkamı daha dikkatli kollamamı gerektiriyordu.

Güvenli bir şekilde geçtiklerinden emin olmak için tekrar arkama baktım.

Dördüncü dönemecin keskin dönüşünü alırken, "Uçurumdan düşmeyeceğim," diye söz verdi. Belki de beşinci dönemeçti. Bu dönemeçler patikada çiftler hâlinde yürünebilecek kadar geniş olan tek yerdi. "Dajalair de düşmeyecek."

Kahverengi-beyaz grifonun ön sol pençesi patikadan kaydı ve dengesini yeniden kazanırken pençesi hayatımda duyduğum en korkunç sesle kayaya çarptı. Sloane ve ben birbirimize şaşırtıcı biçimde düşmanca olmayan bakışlar attık.

Üçümüz de durup kayalık araziden herhangi bir taş kopup kopmadığına bakarken Maren'e, "Bundan emin misin?" diye sordum. Düşen herhangi bir şey altımızda tırmananlar için ölümcül olabilirdi.

Grifon Maren'in üzerinden eğilip gagasını bana doğru şaklattı. Evet, bu şey kesinlikle kafamı koparabilirdi.

"Anladım, eminsin," dedim, ellerimi kaldırıp Dunne'a grifonların insanları kendileriyle konuştukları için ejderhalar gibi cezalandırmaması için dua ederek.

Maren başıyla onaylayarak grifonun tüylü göğsünü kaşıdı. "Kendinden emin ve biraz da huysuz."

Grifon kıkırtıya benzer bir ses çıkardı ve tekrar yürümeye başladık.

Sarp kayalığın herhangi bir kısmında uçmalarına izin verilmemesinin nedeni bu dar kısımlardı. Bir heyelana neden olmadan ve altlarındaki herkesi öldürmeden iniş yapabileceklerinin garantisi yoktu.

Maren bir barış teklifi gibi, "Bu yükseklikten düşse bile aşağı uçup yeniden başlamamız gerekir," dedi. "Beni endişelendiren patikanın üst kısmı. Bin beş yüz metre daha yükseğe

çıkarsa kanatlarını çırpmakta zorlanacak. Zirve kanadı sürüleri gibi değil o."

"Zirve kanadı sürüleri mi?" diye sormadan edemedim.

"İrtifaya, Esben Sıradağları'nın zirvelerinde uçmaya en uygun olanlar," diye açıkladı. "Daja bunu kabul etmek istemeyebilir ama o bir ova kızı." Grifon gagasını Maren'in kulağından bir adım ötede hızla şaklatırken bile o ışıl ışıl gülümsemeye devam etti. "Sanki mezun olduktan sonra deniz kanadı sürülerinde görev yapmayı tercih etmezmişsin gibi, değil mi?" Grifonun söylediği belli olan bir şeye güldü. "Ben de öyle düşünmüştüm. İnan bana, Tyrrendor'a gitmeyi biz de senin kadar istemiyoruz."

"Peki neden geldiniz?" diye sordu Sloane, önündeki grifona fazla yaklaşıp kuyruğu tarafından suratına fiske yedikten sonra.

"Syrena'nın dediği gibi, hayatta kalmak için tek şansımız bu. Sadece bizim değil, halkımızın da."

Birkaç dakika daha süren gergin bir sessizlikten sonra, "Peki nerelisin?" diye sordum.

"Draithus," diye cevap verdi Maren. "Sen nerelisin diye sorardım ama annen Basgiath'a atanana kadar karakoldan karakola taşınarak büyüdüğünü herkes biliyor."

Az kalsın tökezliyordum.

Sloane kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Arabalar geçemesin diye yapılmış bir dizi oyma basamağa geldiğimizde Maren, "Tam bir fidye hedefiydin," diye açıkladı. "İşin aslı, çoğumuz Riorson'ın ilk yılında Hasat'tan sonra seni yakalayıp bize hediye edeceğini düşünüyorduk."

"Cat düşünüyordu demek istiyorsun." Sloane'un ses tonunda şüphecilik vardı.

"Cat kesinlikle düşünüyordu," diye katıldı Maren.

Xaden'ın beni kaçırması gerektiğine dair imasını duymazdan gelerek, "Hasat ne?" diye sordum. "Harman'ı mı kastediyorsun?"

"Doğru." Maren tırmanmaya devam etmeden önce Daja'nın basamaklardaki ilerleyişini kontrol etti. "Her ne diyorsanız işte. Ejderhalarınızın sizi öldürdüğü ya da seçtiği zaman."

"Yani ilk yılımızın tamamı." Sloane güldü.

"Geçen yıl seni ölümüne savunmaya hazır bir şekilde ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımızı düşünsene."

Dönüp yüzüne baktım çünkü sesinde beklediğim düşmanlığı duymamıştım. Gözlerinde de öyle bir şey yoktu. "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

Omuzlarını silkerken omzundaki metal halkalar güneşte parıldadı. "Cat için hayal kırıklığına uğramıştım ama bu türden toksik bir hareketi, senin de en iyi arkadaşın için yapacağından daha fazla desteklemiyordum. Şu anda Cat'in yanında olan o, değil mi? Takım liderin?"

Başımla onayladım. Daralan basamakları tırmanırken vücudumu uçuş ceketimi sıyırmayacağı şekilde kayalığın duvarına olabildiğince yakın tutuyordum. "Rhiannon, Cat'in beni patikadan atmaya çalışmasını istemiyor."

"Muhtemelen bunu yapardı," diye itiraf etti Maren, hafifçe gülümseyerek. "O biraz..."

"Çatlak mı?" dedi Sloane; Ridoc, Visia ve havacıyla önündeki grifon arasında bir metre kadar mesafe bırakarak. Sanırım adı Luella'ydı ama tam olarak emin değildim. "Umarım zihin gücünü Rhiannon üzerinde denemez yoksa kendini uçurumdan aşağı sarkarken bulabilir. Rhi damarına basılacak biri değildir."

Kaşlarımı kaldırdım.

Basamakların sonuna geldiğimizde Sloane elini kayalığın duvarına koyarak omzunun üzerinden bana baktı. "Şaşırdın mı?" dedi. "Şaşırma. Liam'ın nefret ettiği insan sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve Cat o listede yer alıyordu."

Doğru ya. Liam'la Xaden birlikte büyümüşlerdi. Onunla tanışmış olmalıydı.

"Kızgın," diye düzeltti Maren. "Ben 'kızgın' diyecektim. Ve rahatla Sloane... hiçbirimiz tüm dikkatlerimizi düşüp ölmemeye vermemiz gerekirken griffonlarımızdan güç aktarmaya cesaret edemeyiz."

"En azından nefret ettiğin tek kişi ben değilmişim." Sloane'a gülümsedim.

Sloane, "Senden nefret etmiyorum," dedi. Bunu o kadar sessiz söylemişti ki duyduğumu hayal ettiğimi düşündüm. "Liam nefret etmezken senden nefret etmek zor." Şaşkın bakışlarım devam etmesi için yeterli olmalıydı. "Artık ekim mektuplarındayım."

"Ah, Xaden'ın onu korumam olmaya zorladığı dönem." Dönemeçten geçtik ve bir sonraki tırmanışa başladık, uçurumun kenarındaki sert gri kayanın üzerindeki bu yokuş biraz daha dikti. Yukarı baktım ve bakar bakmaz da pişman oldum. Aşağıdaki manzaranın neredeyse aynısını görünce midem kasıldı. Burada kayalık üstüne kayalık vardı.

"İkimiz de abimi kimsenin onu zorlamadığını kesin olarak söyleyecek kadar iyi tanıyorduk," diye cevap verdi Sloane, omuzları düşerek. "Keşke Xaden bunu başka birinden isteseydi. Başka herhangi birinden."

"Keşke," diye fısıldadım ve patikanın santimlerden ibaret kaldığı noktada ayaklarıma odaklandım.

"Dikkat edin!" Üstümüzden telaşlı sesler yükseldi.

Yukarı baktık.

Gökyüzü griydi ve hızla bize yaklaşıyordu.

Bu gökyüzü değildi. Bir kaya parçasıydı.

Tetiklenmiş bir tuzak yüzünden enkaza dönüşmek üzereydik.

"Siper alın!" diye bağırdım, ellerimi havaya kaldırıp kayalığın duvarına doğru sığınarak. Kendimi olabildiğince küçültmeye ve Tairn'in gücüne ulaşmaya çalışırken bir kaya parçası çıkıntının kenarına çarpıp üzerimize doğru savruldu.

Kalbim kulaklarımda atıyordu. *Tıpkı bir kapı kolunu çevirmek gibi. Tıpkı bir kilidi döndürmek gibi. Bu küçük bir büyü. Küçük büyüler yapabilirim...*

Tüykuyruk büyüklüğünde bir kayayla mı?

Kayanın rotasını değiştirdiğini hayal ederek ellerimi bir kez tüm ve...

Gördüğüm karaltının ardından üstümde bir patlama sesi duydum ve havadan çakıl taşları yağarken ellerimle başımı örttüm.

Tairn kuyruğuyla kayayı un ufak etmişti.

"*Teşekkürler.*" Kaya duvara yaslanarak delicesine çarpan kalbimi yavaşlatmak için birkaç derin nefes aldım.

Rhiannon yukarıdan, "Vi!" diye haykırdı.

"Biz iyiyiz!" diye bağırdım.

"Siktir." Maren, eli göğsünde yanıma yaslandı.

"Gürzkuyruk mu?" diye sordu Sloane.

Tairn'in kanatlarını düzleştirmesini ve sonra bizim yönümüze doğru uçmasını izleyerek, "Gürzkuyruk," dedim.

Saniyeler içinde kanatlarını hassasiyetle çırparak önümde süzülmeye başladı, altın gözlerini kısmıştı.

Maren başını eğdi ve Sloane da bakışlarını kaçırdı.

"Hey, bu benim hatam değildi. Ben kaymadım." Kaşlarımı kaldırarak ona baktım.

"*Geçen yıl boyunca o kadar uğraştıktan sonra bizi eften püften bir yürüyüşte öldürmen utanç verici olurdu.*"

Alaycı alaycı gülümsedim. "Anlaşıldı."

Kanatlarını esnetti ve tekrar dalarken yanaklarıma hava çarptı.

"Bu... hımm... normal mi?" diye sordu Maren yürüyüşe devam ederken. Yüreğim adrenalin dalgasıyla gümbür gümbür atıyordu.

"Hangi kısım? Tairn'in kıçımı kurtarması mı? Yoksa bu konuda huysuz olması mı? Çünkü evet, ikisi de normal."

"Köprüde yürürken üstünüze taşlar mı atılıyor?" diye açıkladı.

"Ah." Başımı iki yana salladım. "Hayır. Sadece karşıya geçmek zorundasın ki bu da göründüğünden daha zor. Siz seçilmek için neler yapıyorsunuz?"

"Cliffsbane'in kenarına kadar yürüyoruz, nehre bakıyoruz –o noktada su yaklaşık on metre derinlikte– ve sürülerin yakınımızdan uçmasını bekliyoruz." Sesinde keyif vardı ve arkama baktığımda gülümsedi. "Yaklaştıklarında atlıyoruz."

"Atlıyor musunuz?" Sloane başını geriye çevirmişti, gözleri kocamandı.

Maren başıyla onayladığında yanağında bir gamze belirdi. "Atlıyoruz. Ve eğer bir grifonun üzerine inebilir, pozisyon alabilir ve tutunabilirsek bizimle bağ kuruyorlar." Uzanıp Dajalair'in gagasının tüye dönüştüğü çenesinin altını kaşıdı.

Sloane isteksizce, "Bu çok havalıymış," diye itiraf etti. "Iskalarsanız ne oluyor? Cesetler kıyıya mı vuruyor?"

İkimiz de durakladık ve Maren'in yanıtını görmek için ona döndük. İtiraf etmeliyim ki ben de merak ediyordum.

Maren gözlerini kırpıştırdı. "Cesetler mi? Kimse ölmüyor ki. Tıpkı kayalık atlayışı gibidir bu. Eğer ıskalarsak kıyıya yüzer, kurulanır, utançtan kurtulur ve hizmet için başka bir branş seçeriz. Piyadelik ve topçuluk en popüler olanlarıdır."

Sloane ve ben bir kez daha birbirimize baktık. "Yani sadece... kıyıya yüzüyorsunuz," dedim yavaşça.

"Evet." Maren başıyla onayladıktan sonra Sloane'la beni işaret etti. "Siz sormadan söyleyeyim, asıl tuhaf olan sizlersiniz, görev gününüzde öğrencileri öldürüyorsunuz."

İrkilerek sözlerini sindirmeye çalıştım.

"Teknik olarak onlar aday," diye mırıldandı Sloane. "Biz sadece karşıya geçince öğrenci oluyoruz."

Maren alaycı bir tavırla, "Sanırım bu her şeyi daha iyi yapıyor," dedi.

"Hey, hareket ediyor muyuz, etmiyor muyuz?" diye seslendi Sawyer arkamızdan.

"Ediyoruz!" diye cevap verdim. Dönüp yokuşu tırmanmaya başladığım anda Tairn'den gelen yıldız parlaklığında bir enerji dalgası aramızdaki bağdan bana doğru aktı.

"Vay be," dedi Sloane, elini kalbinin üzerine koyarak. "Neydi o?"

"Ben de hissettim." Maren gözlerini kırpıştırdı.

Tairn, haberi gözden geçirdiğini belli eden kısık bir sesle, "*Aretia'nın ilk yavrusu yumurtadan çıkmaya karar verdi,*" dedi.

"*Yavrularımız mı var?*" Sırıttım. "*Neden bu konuda mutlu görünmüyorsun?*"

"*Yavruların seçimi vadiyi yeniden bir kuluçka alanına dönüştürür. Büyüyü değiştirir. Vadiden dört saatlik uçuş mesafesindeki güç aktarılan her yaratık bunu bilecek.*"

"*Sadece biziz. Yaklaşık üç saatlik mesafenin sınırındayız.*" Etrafıma baktım ve diğerlerinin de bağ kurduklarıyla sohbet ediyor gibi göründüklerini fark ettim. "*Şey, bizler ve havacılar, onlar da zaten oraya vardığımızda öğreneceklerdi.*" Aretia'da doğan bir tüykuyruk olduğunu düşününce gülümsemem genişledi. "*Bunun işe yaraması için onlara güvenmeliyiz.*"

"*Sanırım öyle.*"

Akşamüzerine doğru bu bitmek bilmeyen patikada bir adım daha atmaktansa ruhumu Malek'e teslim etmeyi tercih edecek hâle gelmiştim artık. Tyrrendor'un Poromiel tarafından istila edilmemesine şaşmamak lazımdı. Askerleri tepeye ulaştıklarında ya bitkin düşmüş ya da devriye gezen ejderhalar tarafından öldürülmüş olurdu.

Tüm kaslarım ağrıyor, bir şekilde aynı anda hem efordan yanıyor hem de tırmandıkça, tam olarak kurtulamadığım baş

dönmesinin bir sonucu olarak adımlarımı iyiden iyiye dikkatle attığımdan kasılıyordu. Kafamın içinde bilgileri tekrarlamak bile artık vücuduma hâkim olmamı sağlayamıyordu. Kalbim uğultulu, stresli bir tempoda atıyordu; sağ tarafımdaki kayaya yaslanıp durmak ve bir saat dinlenmek için *her* şeyimi verirdim. Ya da iki. Ya da dört.

Son bir saat içinde en az iki kez durmuştuk. Grifonlar öyle yavaşlamıştı ki zirveye ulaşacakları konusunda endişelenmeye başlamıştım ama en azından hiçbiri düşüp ölmemişti.

Havacılar ve biniciler arasında çıkan kavgalar da işleri kötüleştiriyordu. Sadece bazı öğrencilerin yürüdüğü yeri değiştirmek için üç kez durmak zorunda kalmıştık. Brennan tırmandıkları için havacılara saygı duymaya başlayacağımız konusunda haklı olabilirdi ama bir günlük yürüyüş birbirimize karşı *yıllardır* beslediğimiz nefreti çözmeyecekti.

Öğleden sonra, görüş mesafesini sadece birkaç metreye düşüren kalın bir bulut tabakasına girdiğimizde ve ilerleyişimiz emekleme sayılabilecek kadar yavaşladığında her şey daha da eğlenceli oldu.

Maren, her adımda daha da yavaşlayan Daja'ya endişeyle bakarak, "Umarım bu bulutlar zirveye yaklaştığımız anlamına geliyordur?" diye sordu. Daja'nın başı sarkıyor, tüylü göğsü her adımda daha hızlı, daha az yükseliyordu. Oksijen yetmezliği. Maren de aynı durumdaydı, tıpkı önümüzde ilerleyen Cibbelair ve havacısı Luella gibi. Cibbelair'in gümüş benekli kanatları sadece inmekle kalmamış, resmen sarkmıştı.

Biz biniciler Basgiath'ı çevreleyen dağlarda yetişmişken ve genellikle dört bin metrede uçarken havacılar için aynı şeyi söylemek mümkün değildi. Poromiel'deki en yüksek dağ yaklaşık iki bin beş yüz metreydi, bu da Savaş Brifingi'nde duyduğumuz yüksek irtifa köy baskınlarını neden sadece zirve kanadı sürülerinin gerçekleştirdiğini açıklıyordu.

Sloane bile endişeli görünüyordu.

Sesimi yumuşatarak, "Daha ne kadar yolumuz olduğuna bir bakayım," dedim Maren'e. "*Lütfen bana bu lanet uçurumun artık bitmek üzere olduğunu söyle.*"

"*Yaklaştığınızı hissediyorum. Tepeye belki üç ya da dört tırmanış kaldı,*" diye cevap verdi Tairn. "*Ama hiçbirimiz sis yüzünden bir şey göremiyoruz. Pençe Bölümü şimdi tepeye tırmanıyor.*"

"Sanırım bir saatten az zamanımız kaldı." Maren'e cesaret verici bir gülümseme olduğunu umduğum ama muhtemelen yorgun bir yüz buruşturma gibi görünen bir ifadeyle baktım. "*Onları çifte arbaletlere yaptığın gibi pençelerine alıp tepeye uçuramayacağına emin misin?*" diye sordum Tairn'e.

"*Böyle bir rezilliğe asla tahammül edemezler. Ayrıca tek yapmaları gereken kayalıklara tırmanmak. Buna izin verecek olanları taşımak için bekleyen arabalarımız var.*"

Doğru ya. Çünkü Aretia'ya uçamazlardı. Bu durumda bunu yapamazlardı.

"Bir saat dayanabiliriz," dedi Maren nefes nefese. "Luella," diye öne doğru seslendi. "Yaklaşık bir saat kalmış! Dayanabilecek misiniz?"

"Dayanırız," diye cevap verdi zayıf bir ses, gümüş benekli grifonun önünden.

Sloane bir elini kayaya dayayıp bana döndü. "O ve Visia tartışıp duruyorlar," diye fısıldadı. "Ortalık sessizleşti ama bunun aralarındaki anlaşmazlıkları çözdükleri için mi yoksa Luella nefes alamadığı için mi olduğunu anlayamıyorum. Sanırım az önce de kustu."

"İrtifa hastalığı," diye cevap verdim aynı sessizlikle.

"Fısıldamanıza gerek yok," dedi Maren. "Grifonların işitme duyusu olağanüstüdür."

"Tıpkı ejderhalar gibi," diye mırıldandım. "Mahremiyet yok."

"Kesinlikle." Maren, Daja'nın gagasının hemen üstünü kaşıyınca bu bana Andarna'nın burun deliklerinin üzerindeki, kaşınmayı çok sevdiği o noktayı hatırlattı. "Dedikoducu

işgüzarlar," dedi şefkatle. "Merak etme, Luella onun kalbini kazanacaktır. Aramızda en kibarımızdır o."

"Ben olsam o kadar emin olmazdım." Sloane yavaşlayarak ona yetişmemizi bekledi. "Visia'nın ailesi geçen yıl Sumerton baskınında öldürüldü."

Maren sığ nefesler arasında, "O olay olduğunda Lu öğrenci bile değildi," dedi.

"Biniciler Draithus'u ateşe verseydi," diye karşılık verdi Sloane kaşlarını kaldırarak, "Kuzey Kanadı'ndan biriyle yürüyor olman umurunda olur muydu? Yoksa tüm binicilerden mi nefret ederdin?"

"İyi bir noktaya değindin," diye itiraf etti Maren. "Ama Luella'dan nefret etmek zordur. Ayrıca *gerçekten* çok güzel kek yapar. Aretia'ya vardığımızda Visia'nın kalbini tatlılarla fethedecektir, göreceksiniz."

Sisin içinde bir ejderha kanadı belirdi, bulutu bir bıçak gibi kesip tekrar kayboldu. "En azından hâlâ devriye gezmeye çalışıyorlar," dedi Sloane biz ilerlemeye devam ederken.

"Uçurumun kenarını göremediklerini düşünürsek cesurca," diye ekledim.

Bir gerilim... farkındalık dalgası Tairn'le olan bağımdan bana ulaştı. Sanırım o da görüş mesafesinin çok az olmasından pek memnun değildi.

"Oraya değil!" diye bağırdı ileriden tanıdık bir ses ve herkes durdu. "Onu tetikleyeceksin!"

Dain.

"Onun burada ne işi var?" diye mırıldandı Sloane. Dain'in, anılarımı çalmasının sonuçlarını fark edemediğini kaç kez açıkladığımın bir önemi yoktu; Sloane hâlâ ondan nefret ediyordu.

Benim de büyük bir parçam hâlâ ondan nefret ediyordu.

Cibbelair patikada dikkatlice ilerleyerek hareket etmeye başladı, biz de onu takip ettik ve sonunda Dain'in kayalığın

duvarına yaslanıp grifonun geçebilmesi için kendini olabildiğince küçülttüğü noktaya vardık.

"Basınçla tetiklenen bir tuzak var," diye uyardı. Bir elinde tuttuğu haritayla patikanın hemen önündeki bir bölümü işaret ederken diğer eliyle de Ridoc ve Luella'nın önünü kesmeye çalışıyordu. "Ok gönderdiğini biliyoruz ama nereden gönderdiğini bilmiyoruz, bu yüzden onu etkisiz hâle getiremiyoruz. O yüzden de burada durup herkesi o bölüm hakkında uyarıyorum."

Kayalığın duvarına bakınca yüzeyinde pek çok silah gizleyebilecek bir sürü çatlak olduğunu fark ettim, sonra dokunulmaması gereken alanı işaretlemek için kayanın üzerine ip çekilmiş patikaya geri döndüm. Bir buçuk, belki de iki metre genişliğinde görünüyordu; bu beni yerdeyken bile duraklatırdı ancak hata kabul etmeyen bir çıkıntıda bu kadar büyük bir alanın üstünden atlamak, bu kadar yorgunken –grifonlar da cabası– düpedüz korkutucuydu.

Ve bu siste, ipin ötesinde neredeyse hiçbir şey görmüyordum.

"Atlamalıyız," dedi Ridoc, patikaya bakarak.

"Şimdiye kadar herkes karşıya geçmeyi başardı." Dain başıyla onayladı.

"Luella?" Maren, Cibbelair'in ötesini görebilmek için uçurumun üzerinden eğildi.

Soluk, neredeyse beyaz saçları ve bana Sawyer'ı hatırlatan çilleri olan ufak tefek bir havacı arkasına baktı. "Bilmiyorum. Daha önce hiç atlamadığım kadar uzak bu."

"Aramızda en minyonumuz o." Maren fısıldama zahmetine girmemişti.

"Senin gibi," diye ekledi Sloane, bana bakarak.

"Ridoc, Dain'le birlikte onu karşıya atabilir misiniz?" diye sordum.

"Yani seni karşıya atabilir miyim mi demek istedin?" diye sordu Ridoc tipik alaycılığıyla.

Homurdandım. "Ben atlayabilirim." Sanki Ridoc *beni* atabilirdi de.

Luella öfkeyle bana döndü.

Siktir. "Ben irtifaya alışkınım," diye hatırlattım ona, kazara ettiğim hakareti unutturmayı umarak. "Diğer herkes ne yaptı?" diye sordum Dain'e.

"Koşarak atladılar," diye cevap verdi. "Sadece diğer tarafta kim varsa önce onun çekildiğinden emin oluyoruz, herhangi bir çarpışma olmasın diye."

Tanrılar aşkına, keşke Xaden burada olsaydı. Luella'yı gölgeleriyle kaldırıp karşıya geçirirdi. Gerçi düşmesine izin verebilirdi de. Başkaları söz konusu olduğunda ne yapacağını asla kestiremiyordum.

Rhiannon insan kadar büyük bir şeyi taşıyamazdı. Cianna, geçen seneki takım lideri yardımcımız oradaydı ama rüzgâr kullanmak burada işe yaramazdı. Mühür güçlerimiz burada işe yaramazdı.

"Önce sen atla, Ridoc," diye emretti Dain.

"Yani Luella'yı fırlatmayacak mıyım?"

"Ya başarır ya da başaramaz, tıpkı köprü gibi," dedi Visia, omuz hizasındaki saçlarını bağlarken. "İlk ben gideceğim."

"Cibbe ilk onun gideceğini söylüyor," diye duyurdu Luella, sonra üçü de grifonun geçebilmesi için Dain'in yanındaki uçurum duvarına yaslandılar.

Sloane haklıydı. Luella fiziksel olarak bana benziyordu, ufak tefekti ve ortalamadan kısaydı. Hatta benim yaşımdaydı çünkü havacılar okula binicilerden bir yıl sonra başlardı. Ama o irtifa hastalığından mustaripti, bense değildim.

Sadece başım dönüyordu ve bu da burada ölüm fermanım olabilirdi.

Sisin içinde başka bir ejderha kanadının ucu göründü, uçuş şekline bakılırsa karşı taraftan geliyordu. Kahverengi olabilir miydi? "Bu Aotrom mu?" diye sordum Ridoc'a. Bu noktada

yalvararak yardım dilenmek üzereydim, başlarını havacıların gururuna.

"Hayır. O diğerleriyle birlikte yukarıda. Çifte arbaletleri taşımayı yeni bitirdiler ve yük beygiri muamelesi görmekten şikâyet ediyorlar."

Dudağımın bir köşesi kalktı. "Tam onluk hareket."

Cibbelair açık kahverengi bacaklarının üzerinde geriye doğru eğildi, sonra ileri fırladı, tuzağı aştı ve kayarak indi.

Cibbe'nin pençeleri kenarı sıyırınca Luella korku dolu bir soluk aldı ama sırtı kesik kesik nefeslerle inip kalkan Cibbe hızla kayalığa doğru yükseldi.

Grifon başardığı için rahatlayarak iç çekmekle Luella'nın başarmasının mümkün olmadığını söyleyen korku dolu iç sesimi kabul etmek arasında kalmıştım.

"Onu korkuluk olarak kullanıp kullanamayacağını sorabilir misin?" dedim havacıya. "İkimiz de koşmak ve sıçramak zorunda kalacağız ve o ikimizi de uçurumdan düşmekten koruyabilir."

Cibbe'nin kafası doğal olmayan bir açıyla geriye döndü ve bana doğru saldırgan bir hırıltıyla baktı.

"O..." Luella'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "İsteksizce kabul etti."

"Visia ve Ridoc, ilerleyin," diye emretti Dain. "Sıradakileri hareket ettirmemiz gerekiyor."

Visia durduğumuz yere doğru geri geri geldi, ayak parmaklarının üzerinde zıpladı ve hızla koşmaya başladı, sonra kendini çitle çevrili alanın karşısına fırlattı ve diğer tarafa temiz bir iniş gerçekleştirdi.

"Gördün mü, o bunu yapabiliyorsa biz de yaparız," diye Luella'yı temin ettim, bunun bir yalan olmamasını umarak.

"O bizden on beş santim daha uzun ve o kadar da yorgun değil." Luella yutkundu. "Ve alınma ama sen de bayılacakmış gibi görünüyorsun."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim, sol dizimdeki kayan sargıyı ayarlamak için eğilirken. Bugün yeterince su içmemiş ya da ayaklarımı yeterince uzatmamıştım ve vücudum bu ihmali bana hatırlatmaya fazlasıyla hevesliydi.

Tanrılar aşkına, o gün böyle hissetseydim İmtihan'ı asla atlatamazdım.

İmtihan. Aklıma bir fikir geldi.

"Ben..." dedi Ridoc.

"Bir saniye bekle." Dengemi kaybetmemek için sağ elimi kayaya dayadım ve tuzağın üzerindeki alanı inceleyerek kayadaki en ince çatlaklardan birine dikkatle baktım. Ridoc elimizdeki en iyi tırmanıcıydı, o yüzden işe yarayabilirdi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Dain. "Bana hiçbir şey söylemene gerek yok. Kaşlarının arasında küçük çizgiler var."

"Ridoc'ın kılıcına ne kadar bağlı olduğunu merak ediyorum." Baş dönmesine eşlik eden mide bulantısını bastırmak için nefes aldım.

"Standart bir kılıç," diye yanıt verdi Ridoc, sonra da bakışlarımı takip etti. "Ah. Yani sen..."

"Evet." Anlaması için gözlerimle Luella'yı işaret ettiğimde hemen anladı.

"Tutacağını garanti edemem."

"Dene." Kaşlarımı kaldırdım.

Ridoc kılıcına uzandı.

"Hayır." Dain uzun kılıcını kınında bırakıp kısa kılıcını çekti. "Bunu kullan. Daha uzun bir kabzası var ve ona tutunmak daha kolay olur." Kılıcı Ridoc'a verdi, sonra bana baktı. "Aklının nasıl çalıştığını hâlâ biliyorum."

Sloane alaycı alaycı güldü.

Ridoc Dain'in kısa kılıcını alıp solundaki boş kına koydu, sonra birkaç metre tırmanıp uçurumun yüzeyinde yatay olarak ilerledi.

"Ne yapıyor o?" diye sordu Luella.

Ridoc'ı ürkütmemek için sessizce, "İzle," dedim.

Ridoc kayanın üzerinde dikkatle ilerledi, sonra ayaklarını benim güvenmek bir yana, göremediğim bir dayanak noktasına yerleştirdi. Kısa kılıcı çıkardı, dirseğini dengesini kaybetmeden çekebildiği kadar geriye çekti, sonra da tüm gücüyle çatlamış kayaya sapladı. Çıkan cayırtı, sinirlenmiş bir grifonun sesinden bile daha beterdi.

"Taş," dedi Dain'e, sağ elini arkasına uzatarak.

Dain yumruğum büyüklüğünde bir taş alıp Ridoc'a uzattı.

Ridoc taşı kabzaya vurdu, bıçağın neredeyse her santimi yok olana kadar kayanın derinliklerine çaktı. O bunu yaparken Dain'in hafifçe irkildiğini fark ettim. Ridoc kabzayı kavradı ve önce bir, sonra iki avucuyla test etti.

Tüm ağırlığını kabzaya verdiğinde nefesimi tuttum ve Dunne'a şükürler olsun ki kabza esnemedi. Vücudunu önce geriye, sonra öne doğru salladı, sonra kabzayı bıraktı ve ipin diğer tarafına indi.

Bu işe yarayabilirdi.

"Birdenbire burası köprü değil de İmtihan oldu," diye mırıldandı Sloane.

"Sakin ol," dedi Ridoc, sonra dönüp bana baktı ve kollarını uzattı. "Hadi, Vi. Seni tutarım, merak etme."

"Siktir git." Orta parmağımı kaldırırken sisin içinden ona sırıttım. "Umarım sağ elini kullanıyorsundur," dedim Luella'ya.

Başıyla onayladı.

"Güzel. O kabza yirmi santim..."

"On yedi," diye düzeltti Dain.

"Bir erkeğin, bir kızın tahminini kısaltması ne acayipmiş," diye dalga geçti Maren.

Gülümsemekten kendimi alamadım. "Peki. On yedi santim. Onu yakalamak için yeterince uzağa zıplamalı, sonra da Ridoc gibi sallanmalısın."

Luella bana sanki ona uçurumun geri kalanını elle tırmanacağımızı söylemişim gibi bakıyordu.

"Önce benim yapmamı ister misin?" dedim.

Başıyla onayladı.

Dunne'a, "*Lütfen baş dönmesini engelle, yemin ederim sana Aretia'da daha büyük bir tapınak inşa edeceğim*," diye dua ettim. Ama belki de aslında Zihnal'a yakarmalıydım çünkü biraz şansa ihtiyacımız vardı. Mideme kelebekler doluşmuştu sanki.

"Emin misin?" diye sordu Dain.

Ona ters ters baktım.

"Eminsin," diye düzeltti, sonra bana daha fazla yer açmak için geri çekildi.

Ayaklarımın üzerinde zıpladım, sonra koşarak ipin hemen önünde son adımımı attım ve kabzaya doğru sıçradım.

Havadayken kalbimin her atışını hissediyordum.

Ulaş ona. Ulaş ona. ULAŞ ONA!

Sağ elimle uzanıp kabzayı yakaladım, sol elimi de kabzada kalan boşluğa doladım. Vücudum öne doğru savrulup da tuzağı tetiklemesin diye sıkıca tutunuyordum.

"Başaracaksın!" diye bağırdı Ridoc kollarını uzatarak.

"Beni yakalamaya çalışırsan suratını tekmelerim!" diye uyardım onu.

Sırıttı ve ben peş peşe nefes alıp kararan gözlerimi tüm irademle umursamayarak baş dönmesinin kazanmasına izin vermeyi reddederken birkaç adım geri çekildi.

Bugün ölmeyecektim.

Ağırlığımı geriye doğru vererek ayaklarımı ileri geri savurdum ve tıpkı bir İmtihan engelindeymişim gibi sallanmaya başladım. Yeterince ivme kazandığımda bir dua daha mırıldandım ve ellerimi bırakarak ip çizgisine doğru uçtum.

Diğer tarafa inip öne doğru düşerken dizlerime bir acı dalgası yayıldı ve avuçlarımın üstüne düştüm. *Başardın, başardın, başardın*, diye mırıldanarak acıyı küçük bir kutuya girmeye zor-

ladım ve üzerine bir kapak kapayıp tökezleyerek ayağa kalktım. Hızlıca yokladığımda diz kapaklarımın yerinden çıkmadığını gördüm, gerçi sol taraf su koyvermeye çok yaklaşmıştı.

"Gördün mü?" Yüzüme zoraki bir gülümseme yerleştirip döndüm. "Bunu yapabilirsin."

Maren, Luella'nın omzuna vurdu ve söylediği her neyse, ben geri çekilip çıkıntının ortasına doğru ilerleyerek ona inmesi için alan açarken küçük havacının başıyla onaylamasına neden oldu.

O da tıpkı benim gibi koşup atladı, sonra kabzaya ulaşıp sıkıca tutundu.

"İşte böyle!" diye bağırdım. "Şimdi buraya atlayabileceğin hızı aldığını hissedene kadar sallan."

"Yapamıyorum!" diye haykırdı. "Ellerim kayıyor!"

Siktir.

"Yapabilirsin," diye cesaretlendirdi onu Dain. "Ama şimdi hareket et."

Maren, "Kımılda, Luella!" diye bağırdı.

Luella, Ridoc ve benim yaptığımız gibi sallanmaya başladı, ivme kazanmak için ayaklarını salladı, sonra kabzayı bıraktı.

Güvenlik ipine doğru savrulurken nefesimi tuttum.

Ayakları ipin hemen önüne indi ve dehşetle gözlerime baktı, sonra sanki yeterince hızlı olursa tuzak onun yanlış adımını fark etmeyecekmiş gibi ileri atıldı.

Ah, *lanet olsun*. Belki de Dain yanılıyordu. Belki de tuzak ipin otuz santim daha gerisindeydi. Belki de Luella bir şeyi tetiklememişti. Belki de hepimiz kurtulmuştuk.

Ama belli ki yanlış tanrıya dua etmiştim.

Her şey yavaş fakat aynı anda oluyor gibiydi.

Luella ileri atıldı, baktığı yere doğru –Cibbelair yerine bana doğru– kendini attı; üzerime çarpmadan önce kollarımı açmaya ancak zamanım oldu ve beni Visia'ya doğru geriye itti, uçurumun kenarına doğru.

"Vi!" diye haykırdı Ridoc. Dönmeye, ağırlığımızın olabildiğince çoğunu duvarın güvenliğine vermeye çalıştım ama ne yeterli zamanım ne de gücüm vardı ve birbirimize dolanmış hâlde çırpınmaya başladık.

Ayaklarımız birbirine takıldı ve ben düşmeye başladım. Hepimiz düşmeye başladık. Bir el deri kıyafetimin arkasındaki kemeri kavradı ve çekerek düşüş yönümü değiştirdi. *Ridoc.* Momentumum değişince ayaklarım kaydı ve dizlerimi uçurumun kenarına çarptığım anda Visia'yla Luella'nın kaymaya başladığını gördüm.

Ve artık zamanı durduramıyordum.

"Hayır!" Gövdem kayaları sıyırırken ileri atıldım ve başımın üstünde rüzgârı andıran bir ses duyduğum sırada kollarımı açıp en yakınımda kim varsa ona uzandım.

Visia sol elimi, Luella da sağ bileğimi kavradı; iki kadının ağırlığı az kalsın benim de yuvarlanmama neden olacaktı. Sağ omzum yuvasından çıktı ve boğazımdan acı bir haykırış koptu. Visia kayalığın duvarında tutunacak bir yer arıyordu ama Luella iki elini de bileğime sarmış, tutunmak için tekmeler savuruyordu.

"Beni yukarı çek!" diye haykırdı ama ben bunu yapamayacağımı bile dile getiremeyecek kadar çok acı çekiyordum.

Gözlerim kararmaya başlarken, "Ridoc!" diye bağırdım. "Yardım et!"

Ayak sesleri duydum ama Luella'nın elleri bileğimden elime doğru kaydı. Dev bir gaga tarafından uçurumun kenarından alınan Visia'nın ağırlığı kaybolurken sağ omzumun üzerinden geriye baktım.

Cibbe.

Visia onun önündeydi. Grifon biniciyi kayalığın kenarına bıraktı, sonra bot sesleri *yaklaşırken* devasa boynunu Luella'ya doğru uzattı.

Ama benim tek gördüğüm Ridoc'tu, duvara doğru sendeliyordu, iki ok karnının yan tarafını delmişti.

"Ben iyiyim." Hızla başıyla onayladı, sonra oklara baktı, ağzından kanlar damlıyordu.

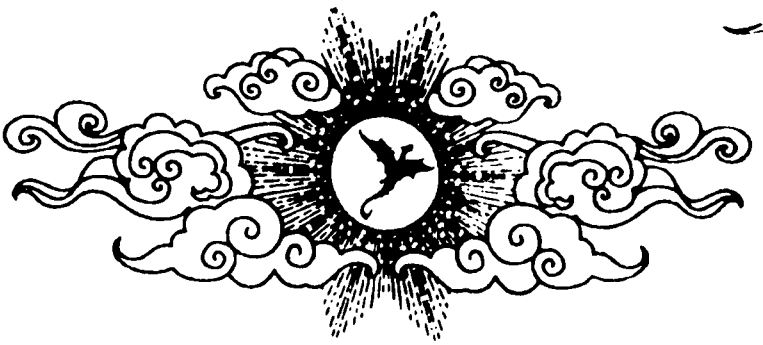
Hayır. Hayır. HAYIR.

Onu kurtarabilecek tek kişiye, uçurumun yukarısına doğru haykırdım.

"BRENNAN!"

Bir grifon bağ kurduğunda bu ömürlük bir bağdır
Hayatınızı grifonunuzun hayatını koruduğunuz gibi koruyun
çünkü ikisi her zaman iç içedir.

-HAVACI İLKELERİ, BİRİNCİ BÖLÜM

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Her iki yönden de bana doğru koşan ayak sesleri duydum ve Sloane, Ridoc'ı tutarken Dain yanımda dizlerinin üzerine çöktü, sonra ileri atılarak Cibbe'yle aynı anda Luella'ya uzandı.

Bakışlarımı Ridoc'tan ayırıp hissiz parmaklarımdan kaymaya devam eden Luella'nın ela gözlerine odaklandım.

"Dayan!" dedim. Sadece bir saniyeye daha ihtiyaçları vardı.

Ama daha da kaydı, Cibbe'nin gagası boşluğa doğru kapanırken Luella düştü ve bulut onu bütünüyle yuttu.

"Luella!" diye haykırdı sol taraftan bir kadın.

Cibbelair çığlık attı ve tiz sesi göğsümde yankılanırken sanki bir şekilde sisin içinden çıkacakmış gibi Luella'nın düştüğü boşluğa baktı.

Sanki hayatta olma ihtimali varmış gibi.

"Kahretsin!" Dain hızla dizlerinin üzerinde doğruldu. "Vi..."

"Hareket edemiyorum." Sesim iniltiye dönüşmüştü. "Omzum çıktı." Her an adrenalinin etkisi geçecek ve yaralanmanın gerçek acısı ortaya çıkacaktı.

"Tamam." Sesi hemen yumuşamıştı. "Seni tuttum." Elleri göğüs kafesimi sardı, beni dikkatlice ayağa kaldırırken sağ kolum işe yaramaz hâlde yanımda sallanıyordu.

Cibbe'nin çığlıkları feryada dönüşmüştü.

"*Bir şeyler ters gidiyor*," dedi Tairn.

"*Her şey ters gidiyor.*"

"Onu düşürdün!" Cat öfke dolu bakışlarla Cibbe'nin diğer tarafından üzerimize atıldı.

"Onu hiç tutamamıştım ki." Suçluluk duygusunun dayanılmaz ağırlığı altında göğsüm sıkışıyordu çünkü Cat kısmen *haklıydı*. Onu düşürmemiş olabilirdim ama kurtaramamıştım da.

"Cat, hayır." Maren aceleyle yanımızdan geçti ve arkadaşını engellemek için ellerini kaldırdı. "Olanları gördüm. Violet'ın suçu yok. Luella tuzaktan atlayamadığı için neredeyse iki biniciyi de öldürüyordu."

"Onu sen düşürdün!" Cat, Maren'a rağmen üstümüze gelmeye çalışıyordu. "Cibbe senin değerli binicini kurtardı ama sen bizim havacımızı *düşürdün!* Bunun için seni *öldüreceğim!*"

"Kes şunu!" diye bağırdı Maren. "Onu öldürürsen Riorson'ı da öldürürsün. Bunu herkes biliyor."

Kahretsin, işler hep bu noktaya geliyordu, değil mi?

"Ben onu..." diyecek oldu Cat.

"Violet'a bir adım bile yaklaşırsan seni bu lanet uçurumdan kendim atarım," diye uyardı onu Dain, alçak ve tehditkâr bir sesle. "Riorson'ın aksine amcanın kim olduğu umurumda bile değil."

"Ben sırf eğlence olsun diye yaparım," diye ekledi Sloane.

Omzumda zonklayan ve tüm bedenimi yutan acıya rağmen, "Ridoc," diyebildim.

"Hayattayım," diye cevap verdi cılız bir sesle.

"Cat, bırak artık. Cibbe'nin fazla zamanı yok," dedi Maren, grifona uzanan eli titriyordu.

Cat derin bir nefes aldı, sonra başıyla onaylayarak grifonun yanına gitti.

Maren, tüylerin kürke dönüştüğü çizgiyi okşayarak yumuşak bir sesle, "Grifonlar havacılarıyla birlikte ölür," diye açıkladı.

Tairn ve benim gibi.

Cibbe üç defada çıkan uzun bir çığlık attı ve ses hem üstümüzde hem de altımızda, tüm kayalık boyunca yankılandı; sanki tüm grifonlar havacının kaybına hep birlikte yas tutuyorlarmış gibiydi.

Dain beni uçurumun kenarından iç tarafa çekerken kanat sesleri yaklaştı ve ben Marbh'la Brennan'ın gelmesini bekleyerek turuncu bir parıltı görmek için sisi izledim.

"Omzumu yerine yerleştir." Dain'e bakarken sesim çatallı çıkıyordu.

"Kahretsin. Ciddi misin sen?" Kaşlarını kaldırdı.

"Yap şunu. Tıpkı on dört yaşımdayken yaptığın gibi."

"Ve on yedi," diye mırıldandı.

"Kesinlikle. Nasıl yapılacağını biliyorsun ve yakınımızda hiç şifacı yok."

"Brennan'ı beklemek istemiyor musun?" Dain kolumu tuttu.

"Brennan önce beni sağaltmaya çalışırsa Ridoc ölür. Şimdi *yap şunu!*" dedim sertçe, kendimi acıya hazırlıyordum.

Yüzümün önünde bir deri kayış belirdi. Maren, Cibbe'nin çığlıkları arasında, "Isır!" diye bağırdı.

Cibbe'ye bakamıyordum, sağlıklı bedeninin Liam'ınki gibi solup gitmesini izleyemiyordum, o yüzden suratımı çevirip kayışı ısırdım.

"Bir." Dain kolumu hafifçe kaldırarak ayarladı. "İki." Kolumu doksan derecelik bir açıya getirdi.

Boğazımdan yükselen çığlıkla savaşırken dişlerimi kayışa geçirdim. Ridoc iki okla vurulmuştu. Ben bununla başa çıkabilirdim.

"Çok özür dilerim," diye fısıldadı Dain, diğer elini boynumla omzumun arasına koyarak. "Üç!" Kolumu öne doğru çevirdi ve ben çenemi sıktım, gözlerim kör edici bir acıyla kapandı, önümde yıldızlar uçuştu ve Dain omzumu yerine oturttu.

En kötü acı hemen hafiflemişti, böylece deriyi dişlerimin arasından çıkardım. "Teşekkür ederim."

"Bunun için bana asla teşekkür etme." Kolumun yerine oturduğundan emin olmak için kolumu başımın üzerine kaldırdı, sonra tekrar aşağı çevirdi, ardından dirseğimi büktü ve kolumu göğsümün üzerine koyup kemerini çıkararak geçici bir askı yaptı. Omzunun üzerinden, "Durumu nasıl?" diye sordu.

"Kan kaybediyor," diye cevap verdi Sloane. Tam o sırada, tuzağın olduğu çıkıntıya turuncu bir pençe indi ve Brennan dönerek mükemmel bir iniş yaptı.

"Sen..." Üzerimde kan var mı diye bakarak bana doğru koştu.

"Ben iyiyim! Ridoc'ı kurtar!"

"Siktir." Brennan, Dain'in bacağına bir bakış attı. "Sırada sen varsın."

"Sadece bir sıyrık." Dain bana baktı. "Sadece bacağımın kenarına geldi."

Brennan Ridoc'ın yanına çömelip çalışmaya başladı.

Yere yığılan Cibbe'nin başı uçurumun kenarından sarktı. Çığlıkları giderek cılızlaşırken Maren ona, "Her şey yolunda," dedi. "Onurlu bir ölümü hak ettin."

Bir dizi kanat sesi daha havayı doldurdu ve ben Tairn'in onaylamayan, asık suratını görmeyi bekleyerek sisin içine doğru baktım. Ama öncekinden daha yakınımdaymış gibi hissetmiyordum.

"*Benden seni tutmamı istemedin*," dedi sertçe.

Sis, bir kâbus sahnesi gibi aralandı ve önümde gri, açık bir ağız belirdi; kocaman açılan ağzın içindeki sivri dişler Cibbe'nin boynunu kavrayıp grifonu çıkıntıdan koparak sisin içine çekti.

Kalbim duracak gibi oldu.

"Bu da ne..." diye fısıldadı Sloane.

"Wyvern," diye fısıldamayı başardım, başımı Maren ve Cat'e çevirerek. Burada Wyvern gören tek insan onlardı. "Wyvern, değil mi?"

"Wyvern," diye cevap verdi Cat, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılarak. Maren heykel gibi hareketsizdi.

Dain, "Wyvern!" diye bağırdı ve ortalık birbirine girdi.

"*Bulut örtüsünün içinde hiçbir şey göremiyoruz*," diye homurdandı Tairn.

"*Ama onlar bizi* yiyecek *kadar iyi görebiliyorlar!*" Hemen harekete geçtiğini hissedebiliyordum. Tanrılara şükür Andarna Aretia'daydı. Sağlam elimle Maren'in omzunu kavrayıp onu sarsarak, "Kayalığın üst tarafına çık!" diye bağırdım. "Daja'yı uçurumun tepesine çıkar!"

Gözlerini kırpıştırdı, sonra başıyla onayladı. "Daja!"

Grifon ileri atılırken Dain beni onun önünden çekti. O an elimden gelen tek şey, adrenalinin onları son birkaç tırmanışı hızla çıkarmaya yetmesini ummaktı.

"Onu hareket ettiremiyorum," dedi Brennan, sadece Ridoc'ın yaralarına odaklanmış hâlde. "Acısının çoğunu engelliyorum ama hareket ettiremiyorum, Vi."

Sloane, yanından başka binici ve grifonlar geçerken sise bakarak, "Burada çok kolay bir hedefiz," diye mırıldandı.

"Git," diye fısıldadı Ridoc, gözlerini açıp bana bakarak. "Bu patikadan çık."

Yanında diz çöküp elini tuttum. "Bir anlaşma yapmıştık, unuttun mu? Dördümüz de mezuniyeti görecek kadar yaşayacaktık. Bir. Anlaşma. Yaptık."

"Ridoc?" Sawyer korkudan irileşmiş gözlerle bize doğru geliyordu; takımımızın sonuncu üyesi de geçmiş, sıra Kuyruk Bölümü'ne gelmişti.

"Göremiyorlar," dedi Brennan. Elleri hareket ederken sesi gergindi, önce bir oku, sonra da ikincisini ortadan ikiye kırdı. "Aetos, ejderhalar göremiyor!"

"Hallediyorum!" Dain yamaçtan yukarı baktı, ben de Brennan ilk oku karnından çıkarırken Ridoc'ın elini sıkıca tuttum.

Sawyer, Dain'e sertçe, "Tam olarak *neyi* hallediyorsun?" dedi.

"Cath Gaothal'a sürünün çevreyi görebilmesi için Cianna'nın biraz rüzgâr kullanması gerektiğini söylüyor," diye cevap verdi Dain. "Burada hiçbir şey yapamazsın, Henrick, o yüzden diğerlerini güvenli bir yere götür!"

Sawyer yumruklarını sıktı. "Eğer takım arkadaşlarımı bırakacağımı düşünüyorsan..."

"Kanat liderin sana bir emir verdi, öğrenci," dedi Brennan, sakin bir sesle.

"Sloane'u da al." Sloane öfkeyle geri çekilirken ona baktım. "Liam ölürken onu tutmak zorunda kaldım. Ejderhası bir Wyvern tarafından parçalanmıştı ve kız kardeşinin de aynı kaderi paylaşmasına seyirci kalmayacağım. Çıkın şu lanet kayalıktan!"

Sawyer, Sloane'u neredeyse çekiştirerek ayağa kaldırdı ve bulutlar aralanmaya başlarken ikisi diğerlerinin istikrarlı, aceleci yürüyüşüne katıldılar.

Brennan ikinci oku çıkarmaya çalışırken Ridoc'ın elimi sıkan elini tutmaya devam ederek sessizce, "Cianna ne kadar güçlü?" diye sordum Dain'e.

Gergin suratı soruyu onun yerine yanıtlamış oldu.

Görüş mesafesi artıyor olabilirdi ama neyle karşı karşıya olduğumuzu görmek için yeterli değildi ve öyle olsa bile çifte arbaletler olmadan elimizdeki en iyi silah bendim.

"*Ben de aynı sonuca çoktan varmıştım.*" Tairn'in kanatlarının yarattığı rüzgâr sırtıma vurdu.

"Pekâlâ." Ridoc'ın elini bıraktım ve saçlarını alnından geriye doğru ittim. "Ölmeyeceksin. Anladın mı?"

Başıyla onayladı, ben ayağa kalkarken koyu kahverengi gözlerini kapadı.

Dikkati dağılan Brennan, "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu.

"Elindeki en iyi seçenek benim. Bunu ikimiz de biliyoruz."

"Siktir," diye mırıldandı Brennan.

"Elimizde rüzgâra hükmeden kaç kişi varsa topla," dedim Dain'e. Çıkıntının kenarına doğru yürüdüm ve Tairn yüzü Poromiel'e dönecek şekilde devasa bedenini döndürürken trafiği geçici olarak durdurdum. "Sanırım Birinci Kanat'ta fırtınaya hükmeden biri var. Annem kadar güçlü değil ama sıcaklığı yükseltebilirsek bulutların dağılmasına yardımcı olabilir."

"Violet!" diye seslendi Brennan. "Eğer bulutları temizleyemiyorsak o zaman onları kendi yararına kullan! Buradaki hiç kimse General Sorrengail kadar güçlü değil. Başka bir plan bul."

Strateji konusunda hep çok iyiydi.

Dain, "Tüm sürüyü bulutun içine sokabiliriz," diye bir öneride bulundu.

"Eğer o Wyvernlerin birinin bile üstünde binicisi varsa tüm sürüyü kaybederiz." Başımı iki yana salladım.

"Sen yaralısın. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu Dain boynuma asılı kemerine bakarak.

"Ve sen de bir hafıza okuyucusun."

Gözlerini kıstı.

"Ah, gerçekleri sıralamıyor muyduk?" Etrafımızdaki bulutları inceleyerek herhangi bir açıklık, mavi gökyüzüne dair herhangi bir iz aradım. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama mühür gücün bu durumda pek de işe yaramıyor."

"*Bunun için zaman yok.*" Tairn sabit bir şekilde havada asılı dururken devasa kuyruğunu çıkıntının yanına uzattı.

"Riorson sen yaralıyken kim bilir kaç tane Wyvern'e –ya da daha kötüsü onları yaratan Veninlere– karşı savaşa girmene izin verir miydi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Evet." Tairn'in kuyruğunun orta noktasına doğru ilerledim. Botlarımın altındaki tanıdık his rahatlamamı sağlarken omzumun üzerinden Dain'e baktım. "Onu bu yüzden seviyorum."

Tairn dev bir hedefken Dain'in cevap vermesini beklemedim. Ben dikenlerinin ve pullarının arasında kolaylıkla ilerlerken inanması güç olsa da Tairn sabit duruyordu.

Eyerime ulaşıp oturağa yerleştiğimde bana, "*Havacının ölümü senin suçun değildi,*" dedi.

"*Bunu başka bir gün konuşuruz.*" Değerli saniyeleri kemer takmaya uğraşarak harcadım. Bu lanet şeyi tek kolla takmak neredeyse imkânsızdı ama kayışı sağ elimle tutup sol elimle bağlamayı başardım. "*Tek elle güce hükmedemeyeceğimi biliyorsun, değil mi?*"

"*Sana sınırlarını söylememe gerek yok.*" Tairn dalışa geçti ve binlerce metre yükseklikteki bulutların arasına dalarken oturakta öne doğru savruldum.

"*Onları hissedemiyorsun, değil mi?*"

"*Bir şeylerin ters gittiğinin farkındaydım ama eğer Wyvernleri görmeden tespit edebilseydim –herhangi birimiz bunu yapabilseydi– şu anda bu konumda olmazdık.*"

Haklıydı.

Rüzgâr yüzümü yakıyor, gözlerimden yaşlar süzülüyordu ama kolumun değerli hareketlerini çantamdan gözlüğümü almak için harcamayacaktım. Bulut örtüsünden çıktık ve bulutların hemen altında uçmaya başladık.

Tairn, "*Yamaçlar temiz,*" dedi. "*Savunacağımız binici yoksa yüksek yerleri riske atmayacağız.*" Büyük kanat çırpışlarıyla yukarıya, sisin içine doğru yükseldik.

"*Burada başka ejderhalar da mı var?*" Dain'in kemerinin tokasına uzandım ve kolumu kurtarmak için deriyi dikkatlice kenara çektim. İşimiz biter bitmez ona ihtiyacım olacaktı. "*Kazara kimseyi vurmak istemiyorum.*" Hedefi tutturma yeteneğim düşünüldüğünde aslında Wyvern'i vurmam bile kazara olacaktı.

"*Hepsi yukarıda, binicileri koruyorlar.*"

"*Güzel.*" Bulutun en yoğun kısımlarına doğru uçtuk ama Wyvernlerden iz yoktu.

Ta ki tam iki tanesi sonsuz beyazın içinde gri çizgiler oluşturarak iki yanımızdan uçup gidene kadar.

"*Siktir.*"

Tairn yükselerek mavi gökyüzüne doğru uçtu.

Bulutlar kayalıklardan çevredeki araziye doğru uzanıyordu. Sürünün Wyvernleri görmemesine şaşmamalıydı. Mükemmel şekilde saklanabilecekleri bir örtüydü bu.

Ve Cianna tüm bunları dağıtacak kadar güçlü değildi.

Kullan onu. Brennan böyle demişti.

Wyvernler sadece canlı değildi... yaratılmışlardı da. Karanlık güce hükmedenler tarafından içlerine zorla yerleştirilen bir tür enerji taşıyorlardı.

"*Bir fikrim var.*"

"*Onaylıyorum.*" Tairn bulut örtüsünün içine doğru uçtu. "*Gaothal'a binicisine bulutları yok etmeyi bırakmasını, bunun yerine onları uçurumdan uzaklaştırmasını emretmesini söyledim.*"

"*Sadece patikanın olduğu yerden uzaklaştırsın. Sen de o zamana kadar Wyvern'in dikkatini dağıt.*" Sağlam elimle eyerin kulpunu kavradım ve omzumu mümkün olduğunca sabitlemek için sağ elimi uçuş ceketimin düğmelerinin arasına soktum.

Sonra Tairn tekrar sisin içine daldı.

"*Aotrom'un görebildiği kadarıyla sadece iki tane var,*" dedi Tairn, kanatları arkamızdaki bulutlarda küçük girdaplar oluşturuyordu. "*Kuzeydeki örtü, şekillerini seçebileceğimiz kadar inceldi.*"

"*Devriye mi?*"

"*Süvarisiz,*" diye onayladı.

"*Zihnal'a şükürler olsun.*" Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülürken öne doğru eğildim. "*Biliyorum, biliyorum. Ejderhalar tanrılarımıza kulak asmaz.*"

Homurdanan Tairn kendisininkine benzer bir girdap deseninin peşinden gitmeye başladı. Wyvernleri takip ediyordu.

"*Sen onlardan daha hızlısın, değil mi?*" Sırtımdan aşağı korku yayıldı.

"*Savaşa girdiğim şu anda bana hakaret etme.*"

"Tamam," diye mırıldandım kendi kendime.

"*İletim aracını kullanmak ister misin?*" diye sordu Tairn önümüzde iki kuyruk belirirken.

"*Hayır. Asıl amacımız nişan almak değil.*"

"*Anlaşıldı.*" Kanatlarını daha hızlı çırpmaya başladı, ardından hızlandı ki midem sanki geride kalmış gibi hissettim ve dik katlerini çekmek için Wyvernlerin üzerine çıkarken gözlerimi kıstım.

İşe yaradı ve avcı yerine av konumuna geçince midem kasıldı.

"*Sadece bir tane olsaydı boğazını koparıp günü kapatırdım.*"

"*Biliyorum.*" Ama sadece iki tane olduğu da kesin değildi.

"*Sıkı tutun, Gümüş.*"

Tairn daha önce hiç tecrübe etmediğim bir hızla ilerlerken kendimi olabildiğince küçülttüm ve hava direncini en aza indirmek için eyerin üzerine uzandım. Nefes almak, gözümün kararmasıyla mücadele etmek, Tairn bulutların arasından fırlayıp bir an sonra tekrar örtünün içine dalarken bilincimi kaybetmemek için var gücümle çabalıyordum.

"*Takip ettiler.*"

"*Harika.*" Dişlerim takırdıyordu. "*Bulut örtüsü ne durumdaymış? Çünkü baygınken güce hükmedemem.*"

"*Neredeyse temizlenmiş.*"

Dişlerimi sıkıp zonklayan omzumu görmezden gelmeye çalıştım. Bulutlar patikadan çekilmeliydi, yoksa Ridoc ve Brennan hâlâ patikadalarsa onları öldürme ihtimalim vardı.

Tairn, "*Dönüyoruz,*" diye beni uyardı ve yönümü tamamen şaşırmama neden olan, çoğu binicinin oturağında kalamayacağı bir dönüş yaptı.

Düzelip ters yöne uçarak doğrudan Wyvernlerin altına geçtiğimizde midem ciğerlerime baskı yapıyormuş gibi hissettim. "*Ejderhaları sorgulamamamız gerektiğini biliyorum...*"

"*O zaman sorgulama.*"

Bir dizi sivri gri pençe hızla bize doğru gelmeye başladı. "*Tairn!*"

Tairn sertçe sağa doğru yattı, sonra hızla yükseldi. "*Bulutlar patikadan temizlenmiş.*"

Kalbim dörtnala koşuyordu. "*Bizi takip ettiklerinden emin ol.*"

"*Arkanı dönme yoksa gerçekten bayılabilirsin,*" dedi, daha da hızlanarak.

Yüzümü buruşturarak elimi ceketimden çıkardım, sonra avuç içlerimi aşağı doğru çevirip kendimi Tairn'in gücüne açarken acıyla nefes aldım. Güç içime aktı, kaslarımı, damarlarımı, iliklerimi doldurdu, ta ki ben güç, güç de ben olana kadar. Tenim uğuldamaya, sonra da cızırdamaya başladı.

Bulutların arasından çıktık ve acıyı bastırıp aynı nefeste haykırarak kollarımı iki yana açtım, içimdeki kaynayan enerjiyi serbest bıraktım ve hayatımda ilk kez gücü aşağıya doğru ilerlemeye zorladım.

Enerji derimi yakarak içimden fışkırdı; altımızdaki bulutun içinde şimşekler çakıyor, aşırı büyümüş bir çalılığın dalları gibi uzanıyor, dönüyor, savruluyor, Wyvernlerin içindeki enerjiye doğru çekiliyordu.

İkisi doğrudan altımızda, ikisi de kayalığın kenarına daha yakın olan dört farklı gövde aydınlandı ve hiç durmayan güç akışıyla ışıl ışıl yanıp sönmeye başladı.

"*Serbest bırak!*" dedi Tairn.

Avuçlarımı kapamak için kendimi zorladım ve zihnimdeki Arşiv'in kapısını iterek kapadım. Carr'la Varrish'in cezası yüzünden Basgiath'ta düştüğüm duruma düşmeden önce Tairn'in gücünün sonsuz selini engelledim.

Yanıp sönen ışıklar kayboldu.

Tairn tamamen sola yatıp yere doğru dalışa geçerken sağ kolumu sol kolumla tutarak bağımıza doğru bağırdım. "*Git!*"

Bulutun içinden geçip diğer tarafa çıktığımızda bu kez rüzgâr tenimin sıcaklığını ve ciğerlerimin yanmasını hafifletti.

Yere dört Wyvern leşi düşmüştü, üstelik bir tanesi bu sabah durduğumuz çimenliğin tam ortasındaydı. Tairn her birinin üzerinde, binicisiz olduklarından emin olacak kadar uzun bir süre uçtu ve bölgeyi son bir kez daha tararken sürüden başka dört kişi bize katıldı.

Sonra tekrar yükseldik ve bulutların arasından süzülerek herkesin toplandığı kayalık kenara vardık. Bazı grifonlar tökezleyerek ağır arabalara yüklenirken diğerleri yerde bilinçsiz yatıyor gibi görünüyordu fakat havacıların hepsi ayaktaydı, tıpkı binicilerin takımları gibi.

Tairn hızla takımımızı buldu ve o ani bir iniş yaparken biniciler telaşla kaçıştılar.

"*Birini ezebilirdin*," dedim.

"*Ezebilirdim ama ne yazık ki kaçtılar.*"

Rhiannon ve Sawyer'ın Ridoc'ı aralarına almış, Aotrom'a doğru ilerlediklerini görünce rahat bir nefes aldım.

Bodhi ve Dain'in yanında, Tairn'in ön bacağının sağında duran Brennan kollarını göğsünde kavuşturup başını bana doğru eğerek, "Ne?" dedi, "arkadaşının ölmesine izin vereceğimi mi sandın?"

"Senden bir an bile şüphe etmedim." Kendimi zorlayarak gülümsedim.

"Yanıma in de omzunu sağaltayım, olur mu?" Sert abi bakışlarını tam bir profesyonel gibi kullanıyordu.

"Gerek yok." Yüzümü buruşturdum ve Dain'in kemerini tekrar yerine oturttum, sağaltılırken bayılıp Tairn'e bir daha binememe riskini almak istemiyordum.

Brennan ellerini saçlarının arasında gezdirerek, "Çok inatçısın," diye mırıldandı. "Onları bu şekilde öldürebileceğini nereden biliyordun?"

"Bilmiyordum." Omzumun ağırlığını askıya verirken gözümü karartan acı dalgasının içinden çıkmak için nefes aldım. "Wyvernler karanlık güce hükmedenlerin büyüleriyle yaratılır

ve Felix geçen gün bana enerji alanları hakkında bir şeyler söylemişti. Yıldırımın onların büyüsüne çekilebileceğini düşünüp şansımı denemek istedim ve Tairn de denemeyi kabul etti."

Brennan'ın ağzı açık kalırken Dain dudaklarında beliren, hiç huyu olmayan gülümsemeyi bastırmaya çalıştı. Bu gülümseme bana eve dönüş zamanımızı değil de ağaçlara tırmanmayı önemsediği yılları anımsattı.

"Şansımız yaver gitmiş demek," dedi Bodhi sırıtarak.

"Öyle oldu." Başımla onayladım. "*Bana bunun ne kadar da parlak bir fikir olduğunu söylemeyecek misin?*"

Tairn homurdandı. "*Geçen yıl seni zekân için seçmiştim, şimdi yeni bir şeymiş gibi tebrik edilmek mi istiyorsun? Ne tuhaf.*"

"*Seni etkilemek imkânsız.*"

"*Ben bir ejderhayım, Siyah Gürzkuyruk'um. Soyundan geldiğim...*"

"*Evet, evet.*" Bana tüm soyunu saymadan önce sözünü kestim.

"Cath dört tane olduklarını söyledi." Dain konuyu ustalıkla değiştirmişti. "En azından binicisizlermiş. Karanlık güce hükmedenlerin, havacılarla güçlerimizi birleştirdiğimizi ve onları Tyrrendor'a taşıdığımızı öğrendiklerini düşünebiliyor musunuz? Bir ejderhanın yumurtadan yeni çıktığı yere? Bizi küçük, olgunlaşmış bir güç kurutma hedefi olarak görürlerdi."

Bodhi'nin yüzü asıldı.

Ah, kahretsin. "*Bu yüzden endişeliydin.*"

"*Dört saatlik uçuş mesafesinde kimlerin olduğunu bilemeyiz.*" Tairn son kelimeleri sertçe söylemişti.

"Onlar zaten biliyor." Midem kasıldı. "Bu yüzden devriye gezmek için binicisiz Wyvernler kullanıyorlar."

Brennan donakaldı ve benzi attı.

"Ne?" Dain ikimize baktı.

Brennan sessizce, "Veninler yarattıkları Wyvernlerle kolektif bir bilinci paylaşırlar," dedi. "Tecarus'un kitabı öyle diyor."

"Sende olduğu hâlde dört gün boyunca okumama izin vermediğin kitap mı?" Parmak uçlarımla başıma dokundum, baş dönmesi geri gelmişti.

Brennan, "Sadece üç gün oldu ve görünüşe bakılırsa sen zaten biliyorsun," diye karşılık verdi. "Ayrıca bazı şeyler senin yetkini aşıyor, öğrenci, özellikle de analizini tamamlamadığımız bilgiler."

"Biliyorum çünkü *babamın* bana verdiği kitabı okudum," diye itiraz ettim ve irkildiğini görünce bunu üstüne basa basa söylediğime pişman oldum. Adını değiştirdiğinde kendini sadece annemden ayırmamış, babamdan da uzaklaştırmıştı. "Bodhi de biliyor çünkü Resson'da koca bir sürüyü bu şekilde öldürdüm."

"Ben bilmiyordum," diye araya girdi Dain. "Yani içlerinden biri o enerji titreşimini hissettiyse... İçlerinden biri bunun ne anlama geldiğini biliyorsa..."

"Onları kim yarattıysa o da biliyor," diye cümleyi tamamladım ve bakışlarımı Brennan'a çevirdim. "Ve artık bizi avlamaya geleceklerinden emin olabilirsiniz."

Artık sadece Kurak Topraklar'dan gelmediklerini ancak son elli yılda fark ettik. Adam toplamaya başlamışlar, bir grifona hiç bağlanmamış olanlara, kendilerine ait olmayanı yönlendirmeyi, büyüyü kaynağından çalarak dengeyi bozmayı öğretmişlerdi. İnsanoğlunun sorunu budur, ruhlarımızı güç karşılığında adil bir bedel olarak görürüz.

-YÜZBAŞI LERA DORRELL'İN VENİNLERİ YOK ETME REHBERİ
CLIFFBANE AKADEMİSİ'NİN MALIDIR

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

"Coralee Ryle. Nicholai Panya," diye seslendi rütbesini yeni takmış Binbaşı Devera, buzla kaplı avluda yeni ölüm listesini okuyarak. Bölüğe girdiğimizden beri ilk kez son bir haftadır her sabah isimler okunuyordu ve isimler öğrencilere değil, Stonewater Nehri boyunca uzanan köyleri güçlendirmek için savaşan ön saflardaki aktif biniciler ve havacılara aitti. Veninlerin dikkatini, dört yeni ejderhanın yumurtadan çıktığı vadimizden başka yöne çekmeye çalışıyorlardı.

Mira deme. Mira deme. Mira deme. Sırada dururken beni hangi tanrı dinliyorsa ona bu şekilde dua ediyordum.

Kendimi öyle işe yaramaz hissediyordum ki. Son iki haftanın aksine getirilecek bir luminer, başarısız olunacak bir koruma duvarı yoktu. Aşağıda gerçek bir savaş vardı ama biz burada tarih ve fizik öğreniyorduk.

"Dün *iki* kişi mi kaybettik?" Önümdeki sırada duran Aaric gerilmişti.

Rhiannon omzunun üzerinden bana baktı. Bir kalp atımı boyunca gözlerini hüzün kaplasa da benim asla başaramayacağım bir zarafetle kendini toparlayıp Sawyer'ın yanında omuzlarını dikleştirdi. Bir günde iki binici, aktif hizmette yeri doldurulamayacak bir kayıptı. Bu hızla giderse Aretia Bölüğü'nün tamamı iki aydan kısa süre içinde ölmüş olacaktı.

"Sanırım bu Isar'ın abisi," dedi yanımdaki Ridoc. "İkinci Kanat'tan."

İkimiz de Üçüncü Kanat'ın yanından sola doğru baktık. Isar Panya, Kuyruk Bölümü'ndeki takımının ortasında başını eğmiş duruyordu.

Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı bastırdım ve parmaklarımla sol elimdeki iletim aracını sıkıca kavradım.

"O bir teğmendi," dedi Imogen sessizce.

"İki yıl üstümüzdü," diye ekledi Quinn. "Harika bir mizah anlayışı vardı."

"Bu çok acımasızca," diye fısıldadım. "Bize kardeşlerimizin, arkadaşlarımızın bu şekilde öldüğünü söylemek çok acımasızca." Basgiath'ta yaşadığımız her şeyden daha sertti bu.

Visia omzunun üzerinden, "Sabah toplantısından bir farkı yok," dedi.

Sloane, "Evet, var," diye itiraz etti. "Başka bir kanattan, hatta bizim takımdan birinin öldüğünü duymak, kardeşinin öldüğünü duymakla aynı şey değil." Sesi çatallanmıştı.

Boğazıma bir yumru oturdu. Brennan içeride, şüphesiz geçen ay buraya getirdiğimiz yırtıcı hayvan ordusu için nereden av bulacağımız konusunda Kurul'la tartışıyor ya da artık işleyen demir atölyesinden sevkiyatları koordine ediyordu. O güvendeydi.

Burada eğitim vermeyen her görevli binici ya Xaden, Garrick, Heaton ve Emery gibi Dralor Kayalıkları boyunca uzanan ileri karakollara nöbete gönderilmişti... ya da Mira gibi ön saflara.

Devera boğazını temizledi ve ruloyu Jesinia'nın elindekiyle değiştirdi.

Omuzlarım düştü, rahatlayarak verdiğim soluk buz gibi havada bir buhar bulutu oluşturdu. Mira yaşıyordu. Ya da en azından dün gece nöbetten dönen binici haberi getirdiğinde yaşıyordu. Xaden söz konusu olduğunda sabah toplantısı beni korkutmuyordu. Eğer ona bir şey olursa hemen haberim olurdu, yani eğer o...

Tanrılar aşkına, bunu düşünemiyordum bile.

"Chrissa Verlin," diye okumaya başladı Devera görevlendirilmiş havacıların listesini. "Mika Renfrew..."

"Mika!" Sağımızdan alçak, gırtlaktan gelen bir haykırış duyuldu ve bir çocuk dizlerinin üzerine düşerken tüm başlar havacıların merkezindeki bir birliğe döndü. Birliğinin geri kalanı dönüp teselli etmek için ona sarıldı.

"Bunu yaptıklarını duymaya asla alışamayacağım," diye mırıldandı Aaric, ağırlığını bir ayağından diğerine vererek.

"Neyi duymaya?" dedi Sloane. "Duyguları olduğunu mu?"

"Sorrengail ne demek istediğimi biliyor. Sen de oradaydın..." dedi Aaric bana.

"Ve Liam ölürken bir bebek gibi ağladım. Önüne dön." Kahretsin, İmtihan'ın yanında tartıştığımız sırada Rhiannon'a söylediğim her şeyle çelişmiyor muydu bu? Ölümlerin bizi sertleştirmesi gerekiyordu, öyleyse neden bu konuda Sloane'a katılıyordum? Havacıların tepkilerinde çok daha insani bir taraf vardı.

Cliffsbane'de kendi Harmanlarını yapma şekilleri bile bizim Basgiath'ta katlandığımızdan çok daha az zalimceydi. Şimdi bunun bizi daha mı güçlü yoksa... sadece sert mi yaptığına karar veremiyordum.

"...ve Alvar Gilana," diye bitirdi sözlerini Devara. "Ruhlarını Malek'e teslim ediyoruz."

Sağa baktım –tıpkı her sabah yaptığım gibi– ve Cat'in duruşunun yumuşadığını, gözlerinin kısa süreliğine kapandığını gördüm. Syrena da hâlâ hayattaydı.

Bana baktığında başımı onaylarcasına salladım, sertçe de olsa o da aynısını yaptı. Bu bizim günlük ateşkes anımızdı, birbirimizi düşman değil de küçük kız kardeşler olarak gör-düğümüz tek zaman buydu ve bir kalp atımından daha kısa sürede bitmişti.

Toplantı dağıldığında bakışlarında bir öfke pırıltısı belirdi.

Amari'ye yemin ederim, Cat günün her dakikasında ha-yatımı olabildiğince berbat hâle getirmeye kararlıydı ve Xa-den'ın burada olduğu günlerde bunun için iki kat daha fazla çabalıyordu. Onun nefretinin yanında Sloane epey sıcakkanlı ve tatlı kalıyor ve daha da kötüsü, tüm ekibi bizim takıma odaklanmış gibi görünüyordu. Kalan altı kişiden beşi –Maren dışında– Luella'nın ölümü için beni suçluyor ve havacı yerine biniciyi seçtiğimi söyleyip duruyorlardı.

Omuzlarına kadar uzanan kahverengi saçları olan uzun boylu çocuk –adının Trager olduğundan emindim– iki gün önce vadinin uçuş sahasında Ridoc'ın üstüne gitmiş ve kendi sınır köyünün mültecileri geri çevirmesi hakkında atıp tutunca Rhiannon'ın yumruğunu suratına yemişti. Dudağı hâlâ kabuk bağlamış durumdaydı. Sanırım kayalıklarda yaptığımız küçük yürüyüş umdukları gibi bizi birbirimize bağlamamıştı.

Rhiannon kaşlarını kaldırıp Cat'e bakarak, "Bu sabah ne yaptı?" diye sordu.

"Şafaktan önce kapımı çaldı, sonra lanet kapıyı açtığım için sinirlendi." Bunu düşünmek bile iletim aracındaki elimin ısınmasına neden oluyordu. Felix bu hafta iletim aracımdaki alaşımı iki kez değiştirmişti ama en azından kendi gücümü kontrol edememem hançerler için alaşımdan güç aşılamama yardımcı oluyordu, yani bir bakıma savaş çabalarına yardım ediyordum çünkü koruma taşını aktive etme girişimim başa-

rısız olmuştu. Askıdan kurtulduğum için ağrının hafiflemiş olmasını umarak sağ omzumu esnettim ama hâlâ acı veriyordu.

"Seni sinir edecek saçmalıklar bulmakta zorlanıyor mu yoksa?" diye sordu Ridoc, kapıya doğru ilerlemeye başladığımızda. Riorson Malikânesi'nin insanları içeri almak için değil, dışarıda tutmak için inşa edildiğini düşünürsek burada toplantının ardından dağılmak Basgiath'takinden iki kat daha uzun sürüyordu. "Bu, cumartesi günü Mira'nın yıllar boyunca indirdiği tüm havacıların listesini asması kadar kötü görünmüyor."

O gün *şeker* gibi geçmişti ve binicilerle havacılar arasındaki ilişkileri kesinlikle yumuşatmıştı. Koridorlarda normalden en az bir düzine daha fazla kavga çıkmıştı.

"Kapıyı açtığımda üzerinde Deverelli ipeğinden bir sabahlık vardı." Çantamı yerden alıp omuzlarıma astım ve ağırlığından dolayı yüzümü buruşturdum. "Deverelli ipeği olduğunu nereden bildiğimi mi soruyorsunuz? Çünkü neredeyse tamamen transparandı."

"Ah, siktir!" Sawyer yüzünü buruşturdu. "Neden o... Sen..."

Birinci sınıflar içeri girerken Rhiannon, Quinn ve hatta Imogen bile ona baktılar.

Ridoc, Sawyer'ın ensesine şaplak attı. "Vi'nin nerede uyuduğunu unuttun mu?!"

"Ah! Doğru. Hâlâ Riorson'ın odasındasın," dedi Sawyer yavaşça, birliğiyle beraber yürüyen Cat'e pervasızca sırtını dönerek. "Unutmuşum. Listede Rhiannon'ın odasında görünüyorsun."

Buraya fazladan yüz öğrenci getirmek sayının ikiye katlanması anlamına geliyordu ve teknik olarak bir teğmenin odasında yatmamam gerekiyordu; gerçi bu kimsenin umurunda değildi ve önderler de evin sahibi olan adama bir şey söyleyemezdi.

"Bunun için teşekkürler." Rhiannon elini kalbinin üzerine koydu. "Tara'yla birbirimizi görebildiğimiz zamanlar için bana biraz mahremiyet sağlıyor."

"Yardımcı olduğuma sevindim." Gülümsedim.

"Kızın hakkını vermek lazım." Imogen başını iki yana sallarken yanımdan Cat'e ve onun birliğine bakarak iç geçirdi. "Kafasına koyduğunu yapmakta epey kararlı."

Bütün kafalar ona doğru döndü.

"Hey." Imogen ellerini kaldırdı. "Ben Violet'ın tarafındayım. Sadece diyorum ki Xaden senden ayrılmış olsa sen de onu geri almak için savaşırdın."

O böyle söyleyince...

"O yürüyen dehşet parçasını insanlaştırmaya çalışma," diye itiraz etti Rhiannon. "Bütün kayalığı onunla birlikte tırmandım ve bir noktada onun yerine Jack Barlowe burada olsa daha iyi olurdu diye düşünmeye başladım."

Bana ne kadar iyi davranmış olursa olsun Basgiath'ta kaldığına memnun olduğum tek kişi oydu. O çocuğa hâlâ güvenmiyordum. Asla da güvenmeyecektim.

Avlu boşalırken Bodhi yanımıza gelerek, "Cat yine... Cat'lik mi yapıyor?" diye sordu.

"Bir şey yok. Sorun değil. Ben iyiyim." Başımı iki yana sallayarak Xaden'a kendimi idare edemediğimi söylemesin diye yalan uydurdum. "Rhiannon'la gitmemiz gereken bir yer var."

"Öyle mi?" Rhi'nin kaşları kalktı. "Ah, evet, öyle."

"Tabii." Bodhi, Rhiannon'a döndü. "Profesör Trissa yeni bir ders için sizin ikinci sınıfları seçti. Yarın saat ikide vadide."

Trissa mı? Kurul'un ufak tefek, sessiz üyesi.

"Orada olacağız," diye söz verdi Rhi.

Aretia'ya kar, Basgiath'ta olduğundan daha erken yağmıştı ve kasım ayının ilk haftasında hızla büyüyen kasabayı ince bir beyaz örtü kaplamış, fakat sıradağların doğal termal ısısıyla grifon ve ejderhalar tarafından yönlendirilen büyünün birleşimi sayesinde yukarıdaki vadide kar tutmamıştı.

Midem endişeden kasılırken vadinin sonunda Rigson Malikânesi'ne inen aşınmış patikaya baktım.

"Bu çok garip." Sawyer kollarını göğsünde kavuşturdu ve bizim takımdaki ikinci sınıfa giden binicilerle Cat'in birliğindeki ikinci sınıfa giden havacıları ayıran üç metrelik vadinin çimenliğine bıkkın bir bakış attı.

Görünüşe bakılırsa ikimiz de derse çağrılmıştık.

Ama bizim arkamızda duran ejderhalar ve havacıların arkasındaki grifonlar birbirlerine saldırmamayı başarabiliyorsa elbette biz de medeni olabilirdik.

"Katılıyorum."

"*Medeni olmak abartılıyor*," dedi Andarna pençelerini çimlere geçirip esneyerek. "*Hiç grifon yemedim...*"

"*Biz müttefiklerimizi yemeyiz*," dedi Tairn. "*Başka bir atıştırmalık bul.*"

Sağa baktığımda Sawyer'ın, sanki farklılıkları karşılaştırıyormuş gibi Andarna ve Tairn'e tekrar tekrar baktığını gördüm. "Merak etme, ben de sürekli çift görüyormuşum gibi hissediyorum."

"Ondan değil. Yine mi büyüdü bu?" diye sordu yakasını çekiştirerek. "Büyümüş gibi geldi bana."

"Sanırım bu hafta birkaç santim uzadı." Başımla onayladım. "Koşum takımına her iki taraftan birer halka eklemek zorunda kaldık."

"*Yakında onsuz da uçabileceğim*," dedi Andarna buhar püskürterek.

Ridoc da bakmak için döndü ve Andarna'ya gülümsedi. "Mini-Tairn, vahşileşmeye başladın galiba?"

"*Ben kimsenin miniği falan değilim.*" Andarna başını ona doğru savurup dişlerini Ridoc'ın yüzünün bir karış önünde kapatıverdi.

Az kalsın kalbim yerinden *fırlayacaktı*. "Andarna!" diye bağırdım, o geri çekilirken Ridoc'la aralarına girmek için hızla döndüm.

"Lanet olsun!" Ridoc ellerini havaya kaldırdı ve saçları sadece Tairn'in sinirli iç çekişi olarak tanımlanabilecek şeyin gücüyle geriye savruldu. "Büyük," diye geveledi Ridoc. "Büyük demek istemiştim."

"Artık Sgaeyl'le vakit geçirmek yok." Ona doğru parmağımı salladım. Tam çenesine pat pat vuracakken sanki onu dişlerinin arasına alıp bir köpek yavrusu misali sahadan götürecekmiş gibi başını eğmiş olan Tairn'e baktım. "*Ciddiyim. Seni kötü etkiliyor.*"

"*Keşke onun gibi olabilsem.*" Andarna böbürlenerek başını kaldırdı ve Tairn kendi dilinde bir şeyler homurdandı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Maren arkamdan.

"Bunun için üzgünüm. Ergenler." Ridoc'a bakarak omuzlarımı silktim.

"Tüykuyrukların çocuk olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi Sawyer, Andarna'dan bir adım uzaklaşarak. "Ya da *iki* siyah ejderhayla bağ kurduğuna."

"Bu beni de hazırlıksız yakaladı."

Tekrar yola doğru baktım ama Rhiannon'dan iz yoktu. Profesör Trissa buraya Rhi'den önce gelirse arkadaşımın başı büyük belaya girerdi. Xaden'ın bu sabah Heaton ve Emery'yle birlikte sınıra doğru tekrar uçmadan önce bana söylediği kadarıyla Trissa Kurul'un en yumuşak dilli üyesi olabilirdi ama kızdığında da en sivri dilli olanı oydu. En azından Xaden'la birlikte bir gece geçirmiştik.

Üçüncü sınıflar da Dralor Kayalıkları'na Wyvernler ve Navarrelı biniciler yüzünden devriyeye gitmişti.

Eğer koruma duvarları kurma konusunda başarısızlığa uğramamış olsaydım Wyvernler için endişelenmemize gerek kalmayacaktı.

"Hangisi daha kötü?" dedi Ridoc çenesindeki gamzeye dokunarak. "Onların da neden burada olduklarına dair bir fikrimiz varmış gibi bize kötü kötü bakmaları mı? Yoksa yanlarındaki korkunç eskortlar mı?" Bakışları havacılarının başında nöbet tutan grifonlara yöneldi.

Dajalair hafifçe sallanıyordu, hâlâ irtifaya alışamamıştı belli ki. Burada bulundukları bir hafta boyunca uçan tek bir grifon bile görmemiştim.

"İkisi de." Sawyer uçuş ceketinin düğmelerini açtı. "Bana mı öyle geliyor yoksa burası gittikçe ısınıyor mu?"

"Isınıyor," diye onayladım ve Rhiannon ortaya çıkıp sahanın diğer ucundan heyecanlı bir gülümsemeyle bize doğru yürürken rahat bir nefes aldım. Ridoc'a, "Ayrıca kibar ol," dedim. "Maren'i seviyorum."

"Ben de Maren'i seviyorum ama sevgili arkadaşının şu uçurumdan aşağı atılması gerekiyor," dedi Sawyer sessizce.

Ridoc, "Grifonlar düşündüğümden daha hızlı ayağa kalkmışlar," dedi. "Çoğu birkaç gün önce hâlâ yüksekliğin etkisiyle uyuyordu."

Trager'ın –omuz hizasındaki kahverengi saçları ve çarpık gülümsemesi olan adam– arkasında duran grifon, Ridoc'ın sözlerini duydu ve iki ayak uzunluğundaki sivri gagasını uyarı amacıyla şaklattı.

Trager sırıttı.

Aotrom başımızın üzerine sıcak buhar üfledi ve üç havacının yüzüne sadece buhar değil, epey bir salya da bulaştırdı.

Andarna, pençelerini açık bir uyarı işareti olarak iki yanımdaki çimlere batırarak ileriye doğru yürürken, "Yani biz de kendi eskortlarımızı getirdik," diye hatırlattım. Pençeleri gün geçtikçe daha da keskinleşiyordu ve bu sabah ilk kez kanadını tamamen açmıştı, bu da onun bu öğleden sonra daha cesur davranmasına neden oluyordu.

"*Yaşlılar birkaç hafta içinde uçacağımı söylüyor.*" Gırtlağından grifonu hedef alan bir hırıltı yükseldi. Grifonun boncuk gözleri öfkeyle ışıldadıktan sonra şaşkınlıkla baktı.

"*Dişlerini de gösteriyorsun, değil mi?*" Gülümsememi saklamaya zahmet etmedim.

"*Onlara güvenmiyorum,*" diye cevap verdi. "*Özellikle de şu ortadaki, ölümünü planlıyor gibi görünen kişiye.*"

"*Seni rahatsız etmesine izin verme.*"

Cat her zamanki gibi gözlerini bana dikmişti.

"*Seni rahatsız ediyor.*" Andarna öne doğru bir adım atarak göğüs pullarını tam başımın üzerine getirdi.

"*Ya kız bu duruma alışacak ya da Andarna onu öldürecek,*" diye cevap verdi Tairn arkamızdan; diğer üç, hayır, Feirge geldiğine göre dört ejderhanın beklediği yerdeydi. "*İkisi de kabul edilebilir.*"

"*Müttefiklerimizi öldürmemize karşı olduğunu sanıyordum.*" Akşam güneşi sayesinde gölgesi beni sararken omzumun üzerinden Tairn'e baktım. Belki de Sliseag sağından yaklaştığı içindi ama Andarna'nın pullarında kırmızımsı bir parıltı vardı ve bu parıltının ne zaman Tairn'inkine benzeyen bir tona dönüşeceğini merak etmeden duramadım.

"*Henüz bir müttefik olduğunu kanıtlayamadı,*" dedi Tairn.

"*Luella'nın ölümü için hâlâ beni suçluyor.*"

"Hey, hazır burada bekliyorken..." Sawyer ensesini ovuşturdu ve yanakları kızardı. "Ben..."

"Sen?" Bitmemiş bu soru karşısında kaşlarımı kaldırdım.

"Merak ediyordum da sen..." Yüzünü buruşturdu, sonra iç geçirdi. "Boş ver."

"Ona işaret dilini öğretmeni istiyor," diye bitirdi Ridoc, can sıkıntısı içinde topuklarının üzerinde geriye doğru yaslanarak.

"Ridoc!" Sawyer ona ters ters baktı.

"Ne? Bunu olması gerekenden çok daha acı verici hâle getirdin. Tanrı aşkına, sanki ona çıkma teklif edecekmişsin gibiydi." Gözle görülür bir şekilde ürperdi.

"Öyle olsa ne olurdu ki?" diye itiraz ettim.

"O zaman Riorson onu paramparça ettiğinde ortak katımızdan onun küçük parçalarını ben temizlemek zorunda kalırdım." Ridoc başını iki yana salladı. "Çok pislik çıkardı."

"Öncelikle, Xaden bana çıkma teklif edilmesine bir şey demeyecek kadar özgüvenli biri." Sawyer'a baktım. "Ve evet, sana işaret dilini öğreteceğim. Bu neden utanç verici olsun ki?"

"Yıllar önce öğrenmeliydim." Sawyer elini indirdi. "Ve... bariz sebeplerden."

"Görünüşe bakılırsa ben iyi bir öğretmen olacak kadar akıcı konuşamıyormuşum." Ridoc gözlerini devirdi.

"Sırf kullandığımda ne olacağını görmek için bana *seks* kelimesini öğretir ve bunun *merhaba* demek olduğunu söylerdin," diye karşılık verdi Sawyer.

"Ne? Ben pisliğin teki değilim." Ridoc'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Sen *yemek* kelimesini sorana kadar beklerdim... böylece ona seninle bir şeyler atıştırmak isteyip istemediğini sorduğunda..."

"Ah!" Parçaları birleştirince gözlerimi kırpıştırdım. *Jesinia.* "Merak etme, Sawyer. O iş bende. Rhi de işaret dilini akıcı konuşuyor. Aaric ve Quinn de öyle ve..."

"Ben hariç herkes." Sawyer iç geçirdi, omuzları düştü.

Rhiannon bize ulaştığında biraz nefes nefese kalmıştı. "Neredeyse zamanında yetişemiyordum," dedi.

Profesör Trissa onun arkasından köşeyi dönerken Trager gözlerini kısarak Rhi'ye kötü kötü baktı.

Rhiannon, Trager'a bakarak, "Dudağın nasıl?" diye sordu.

Trager öne atılmak için hamle yaptı ama Maren başını iki yana sallayarak onu engelledi.

"Seni idare ederdim. Aileni yerleştirdin mi?" diye sordum Rhi'ye. Dün gece geç saatlerde, sadece Dralor Kayalıkları'nın kuzeydoğu tarafında, Deaconshire eyaleti sınırındaki dolam-

bağlı ticaret yolu Precipice Geçidi'ne çıkabilecek dar bir arabaya sığdırabildikleri eşyalarla geldiklerinde hepsi yol yorgunuydu.

"Evet." Rhi sırıttı ve çantasını benimkinin yanına, şaşırtıcı derecede esnek çimlere bıraktı. Yemin ederim, sanki bu vadide mevsimler tersine dönüyordu. "Abine benim için teşekkür et. Onları pazar meydanının hemen yanında bir eve yerleştirdi ve dükkân açmak için bir yer seçtiler bile."

"Ederim. Peki ya Lukas?" Yeğeninin mükemmel, tombul yanaklarını düşünmek bile kocaman gülümsememe neden olmuştu.

"Hâlâ gelmiş geçmiş en tatlı oğlan." Uçuş ceketinin düğmelerini açıp omuzlarından indirdi. "Yorgunlar ama güvendeler. Artık onları istediğim zaman görebileceğim gerçeği var ya? İnanılmaz. Ayrıca, mühür gücümü göstermem gerekti ve tabii ki buna hayran kaldılar."

"Harika. Senin adına gerçekten çok sevindim." Rahatlayarak derin bir nefes aldım. Aileler sığınma tekliflerini ileten devrim üyeleri tarafından yönlendiriliyorlar ve son bir haftadır küçük, fark edilmeyen gruplar hâlinde Aretia'ya geliyorlardı. Ridoc'ın babası her an gelebilirdi ama Sawyer'ın ailesinden henüz haber alamamıştık.

"Neden vadide buluştuğumuzu merak ediyor olabilirsiniz," dedi sakin nefesler alıp veren Profesör Trissa ve çantasına uzanıp yedi adet basılı çizim çıkararak onları yedimize dağıttı.

Bir kere daha gülümsedim. Jesinia ve diğerleri matbaayı çalışır hâle getirmişlerdi.

Çizim, Xaden'ın mezun olduğunda bana bıraktığı dokuma zanaatına dair kitaptakilere benzeyen bir Tyrrendor rününe aitti. Çizime daha yakından bakınca tanıdım. Dereceli olarak küçülen kareler, sağ uyluğumdaki hançerin kabzasındakiyle neredeyse aynıydı.

"Şu anda en iyi takım ve birlik siz olduğunuz için sizi bir çeşit test grubu olarak seçtik." Profesör Trissa herkesi görebil-

mek için biraz geri çekildi. "Siz güç aktarabiliyor musunuz?" diye sordu havacılara.

"Dün sabahtan beri yaklaşık yarım güç," diye cevap verdi Cat.

"Peki ya zihin gücü?" diye sordu Profesör merak dolu bir sesle.

Maren, "Henüz değil," diye yanıtladı.

"Ama yakında o da olacak," dedi Cat, gözlerini bana dikerek. "Birlikler her geçen gün daha da güçleniyor."

Sanki onun kafamın içinde koşturmasının nasıl bir şey olduğunu unutacakmışım gibi.

"Yani elişi derslerine geri mi dönüyoruz?" diye sordu Ridoc kollarını göğsünde kavuşturarak.

Profesör Trissa onun sorusunu duymazdan gelerek elini çantasına soktu. "Büyücü ışıklarının nasıl çalıştığını kim biliyor?" Bir tabaktan daha büyük olmayan sekiz küçük tahta çıkardı. Onları küçük çekişmemizin ortasına koydu. "Ee?"

"Küçük büyüyle," diye cevap verdi Maren.

"Kendi yarattığınız büyülerle." Profesör Trissa başıyla onayladı. "Peki ya birinci sınıf yurtlarında sürekli çalışanlara ne demeli? Siz daha güç aktarmaya başlamadan önce bile yananlar?"

Bütün biniciler bana baktı.

"Onlar hem bizim hem de ejderhalarımızın aktardığı artık büyüden güç alıyor," diye cevap verdim. "Bizden doğal yollarla vücut ısısı gibi yayılıyor ama miktarı o kadar az ki fark etmiyoruz bile."

"Kesinlikle," dedi Profesör. "Peki bu tür bir büyüyü mümkün kılan şey nedir? Büyü yapan kişi yerine nesnelere bağlı olan büyüyü yani?" Beklenti dolu koyu kahverengi gözlerle bize baktı, sonra burnunun kemerini sıktı. "Tanrılar aşkına, Felix'in şaka yaptığını sanmıştım. Sorrengail, neredeyse her yerin onlarla kaplı."

Üniformamın V yakasının altındaki ejderha pullu zırhımın parıltısına baktım, sonra gözüm Xaden'ın bana verdiği hançerlere kaydı. "Rünler mi?"

"Rünler." diye onayladı Profesör Trissa. "Rünler sadece dekoratif süsler değildir. Onlar gücümüzden çekilen, belirli kullanımlar için geometrik desenlere dokunan, sonra da ya hemen çalışmak ya da daha sonraki bir tarihte kullanılmak üzere bir nesneye yerleştirilen büyü iplikçikleridir. Biz bu işleme 'tavlama' diyoruz."

"Bu mümkün değil." Maren başını iki yana salladı. "Büyü sadece güce hükmederek ortaya çıkar."

"Bu şekilde de güce hükmedilmiş oluyor." Profesör Trissa cehaletimiz karşısında hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Ama tıpkı kış için yiyecek depoladığımız gibi, güce hükmeden biri de istediği kadar az ya da çok güç kullanarak bir rünü tavlayabilir, sonra da onu bir şeyin içine yerleştirebilir." Eğilip tahtalardan birini alarak bize doğru salladı. "Tahta, metal ya da güce hükmeden kişinin seçtiği herhangi bir nesnenin içine. Bu rün tetiklendiğinde harekete geçecek ve hangi eylem için tavlanmışsa onu gerçekleştirecektir. Gücü barındıran alaşımın aksine rünler belirli eylemler için güçle tavlanır."

Rhi ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık.

"Görüyorum ki biraz ikna edilmemiz gerekecek." Profesör Trissa tahtayı bırakıp ellerini kaldırdı. "Önce gücünüzün bir telini ayırın." Öne doğru uzandı ve havayı başparmağıyla işaret parmağının arasına sıkıştırdı. "Dürüst olmak gerekirse öğrenmesi en karmaşık adım bu olabilir."

"Numara mı yapıyor?" diye fısıldadı Ridoc.

Profesör Trissa ona sert bir bakış attı. "Sen benim gücümü göremiyorsun diye bu benim de göremeyeceğim anlamına gelmez. Yoksa demirleme sürecini bilmiyor musun? Kalkanlarınız gibi gücünüz de ancak ona şekil verdiğinizde görünür hâle gelir;

bu ister bir binici olarak mühür gücünüzün şekli olsun, ister hepinizin yapabildiği küçük büyüler olsun."

"Anlaşıldı." Ridoc boş elini yenilgiyle havaya kaldırdı.

"Güç şekillendirilebilir." Trissa'nın elleri hızla hareket ediyor, havadan bir şeyler çekiyor, sonra parmaklarını kullanarak görünmez şekiller oluşturuyordu. Daireler? Kareler? Yoksa bir üçgen miydi? İnsan göremediğinde anlamakta zorlanıyordu. "Her şeklin bir anlamı vardır. Gücü bağladığımız noktalar bu anlamı değiştirir. Bunların hepsini ezberlemeniz gerekecek." Tekrar havaya uzandı, sonra bir... eşkenar dörtgen mi yarattı? "Birleştirdiğimiz şekiller anlamları birbirine ekleyerek rünü değiştirir. Hemen harekete mi geçecek? Öylece duracak mı? Rün tükenmeden önce kaç kez kullanılabilecek? Hepsine burada karar veriyoruz." Üzerinde çalıştığı şeyi çevirir gibi yaptı, sonra başka bir ip çekti ve... bir şey daha yaptı.

"Çok garip," diye mırıldandı Ridoc sessizce. "Küçükken içinde gerçek çay olmadığını bile bile anne babandan çay fincanından içmelerini istemen gibi bir şey bu."

Rhiannon onu susturdu.

"Hazır olduğunda" –Profesör Trissa eğildi ve tahtayı aldı, sonra ayağa kalktı– "rünü yerleştiririz. Yerleştirildiği âna kadar rünün hiçbir anlamı, amacı yoktur ve çabucak kaybolur. Rünü aktif bir büyü hâline getiren şey onu tavlamaktır." Sağ eliyle tavladığı rün olduğunu tahmin ettiğim şeyi tuttu, sonra avucunu tahtaya bastırdı. "Bu elimdeki basit bir ısıtma rünü."

"Bu basit miydi?" diye sordu Sawyer.

Tahtadan dumanlar çıkarken ben gözlerimi fal taşı gibi açarak öne doğru eğildim.

"Ve işte oldu." Tahtanın ön tarafını havacılara doğru çevirdi, sonra da bize gösterdi. "Hangi şekillerin hangi sembolleri oluşturmak için birleştiğini anladığınızda kombinasyonlar neredeyse sınırsızdır."

Bir an için ağzım açık kaldı. Daha on dakika önce dekoratif bir rün olduğunu sandığım şekiller şimdi tahtanın üzerindeydi. Elimdeki resme bakıp kalçamdaki hançerin ne işe yaradığını merak ettim.

Her şeklin bir anlamı vardır. Gücü bağladığımız noktalar bu anlamı değiştirir. O tahtayı çevirip gökyüzüne bakacak şekilde tutmadan önce çok yüzlü şekle bir kez daha baktım ve gözlerim farkına vardığım şeyle fal taşı gibi açıldı.

"Bu resim-hece alfabesi olan bir dil," diye mırıldandım. "Eski Luceras ya da Morraine dili gibi."

Profesör Trissa kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Çok benzer, evet." Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Doğru, sen Eski Luceras dilini de okuyabiliyorsun." Başıyla onayladı. "Etkileyici."

"Teşekkür ederim."

"O bizim," dedi Ridoc havacılara, beni göstererek.

Bu sabahki tarih sınavını zar zor geçtiğimi düşünürsek övünülecek bir tarafım olduğundan pek de emin değildim. En azından matematikte iyiydim fakat matematik de bir gecede değişmiyordu.

Profesör Trissa, Ridoc'a, "Sen buza hükmediyorsun, değil mi?" diye sordu.

Ridoc başıyla onayladığında Profesör ona elini uzattı.

Ridoc beline bağladığı deri mataranın ağzını açtı, sonra suyu donmuş bir silindir hâlinde mataranın ağzından çıkarıp Profesör Trissa'ya verdi.

Profesör buzu tahtanın üzerine yerleştirdi ve buz birkaç saniye içinde eridi, sonra cızırdayan tahtadan sular damlamaya başladı. Hepimiz soluğumuzu tutmuş, onu izliyorduk. "Rünü tutmak için seçtiğiniz ortama dikkat edin. Biraz daha fazla güç kullanmış olsaydık bu tahta alevler içinde kalırdı."

"Neden kimse bunu öğretmiyor?" diye sordu Maren tahtaya bakarak.

"Bir zamanlar Tyrrendorluların kontrol ettiği ve mükemmelleştirdiği bir beceriydi bu, karakollarımızın çoğu ve Basgiath'ın kendisi bunların üzerine inşa edilmiş olsa da Navarre'ın birleşmesinden birkaç yüzyıl sonra yasaklandı. Neden mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Sorduğuna çok sevindim. Gördüğünüz gibi, yönlendirdiğimiz büyü miktarı ve mühür güçlerimiz göz önüne alındığında biniciler doğal olarak daha güçlüdür."

Trager gözlerini devirdi.

"Ama rünler büyük bir eşitleyicidir," diye devam etti Profesör Trissa, artık cızırdaması durmuş olan tahtayı çimlerin üzerine koyarak. "Bir rün sadece onu ne kadar güçle tavlamayı seçtiğinle, ne kadar dayanmasını istediğinle ve tükenmeden önce kaç kez kullanabileceğinle sınırlıdır. Yanlış ellere geçmesin diye rünleri yasakladılar." Havacılara baktı. "Özellikle de sizin ellerinize. Rünlerde yeterince iyi olursanız epey kuvvetli bir mühür gücüyle rekabet edebilirsiniz."

"Yani, bunu... tavlamamızı mı istiyorsunuz?" diye sordu Cat, bir kaşı havada çizimi inceleyerek. "Büyüyle?"

İtiraf etmekten nefret ediyordum ama bu konuda Cat'e katılıyordum ve etrafımdaki yüzlere bakılırsa hepimiz aynı durumdaydık. Rhi bile çizime endişeyle bakıyordu. Bu... ezici bir histi.

"Evet. Güç sayesinde, tıpkı size gösterdiğim gibi onu kendinizden ayırmayı öğreneceksiniz." Profesör Trissa çantasını açtı ve ilkinin üzerine bir yığın tahta daha attı.

Bunu çok kolaymış gibi yapmıştı.

"Basit bir kilit açma rünüyle başlayacağız. Yapması kolay, test etmesi kolay." Hepimize sırayla baktı.

Trager, "Hepimiz küçük büyüyle kapı açabiliyoruz," dedi.

"Elbette açabiliyorsunuz." Profesör Trissa iç geçirdi. "Ama bir kilit açma rünü, küçük büyüler yapamayan biri tarafından da kullanılabilir. Şimdi başlayalım hadi. Gün batımından önce ilk rünlerinizin dokunmuş olmasını bekliyorum."

Sawyer, "Gün batımından önce bunu nasıl yapacağımızı öğrenmemizin imkânı yok," diye karşı çıktı.

"Saçmalık. Damgalıların tümü ilk gün basit bir kilit açma rünü öğrenmişti."

"Hiç baskı hissetmiyorum," diye mırıldandı Rhi.

"Sloane ve Imogen bunu yapabiliyor mu?" diye sordum.

"Doğal olarak." Profesör Trissa bana bakarak başını iki yana salladı.

Xaden bu yüzden bana kumaşla rün alıştırması yaptırıyordu demek. Bu adam bana bir şeyleri açıkça söylemeyi ne zaman öğrenecekti acaba? Yoksa her seferinde lafı ağzından kerpetenle almak zorunda mı kalacaktım? "*Sorduğun her soruya cevap vereceğim*," diye sessizce alay ettim. Varlığından bile haberdar olmadığım soruları sormak zordu.

Profesör Trissa, "Siz dönemlerinizin en iyilerisiniz, o yüzden aval aval bakmayı kesip işe koyulun," dedi. "Yapmanız gereken ilk şey kendi gücünüzün bir parçasını ayırmayı öğrenmek. Zihninizi doldurmasına izin verin, sonra uzanın ve akıntıdan bir iplik kopardığınızı hayal edin."

Rhiannon, Sawyer, Ridoc ve ben karşımızdaki havacılarla aynı şaşkınlıkla birbirimize baktık.

Tairn ve Andarna'ya, "*Tavsiyeniz var mı?*" diye sordum.

"*Hiçbir şeyi havaya uçurma.*" Tairn arkamda kıpırdandı.

Andarna, "*En azından bir şeyleri havaya uçurmak ilginç olurdu*," dedi ve Tairn bunu homurtuyla karşıladı.

"Şimdi," dedi Trissa, sonra bir parmağını kaldırdı. "Ama dikkatli olun. Güç, onu çektiğinizde huysuzlaşır. Bu yüzden bağ kurduklarınız da burada. Kaynak ne kadar yakınsa ilk sefer o kadar kolay olur." Bizi şöyle bir süzdükten sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ee, ne bekliyorsunuz?"

Gözlerimi kapayıp Arşiv'imi ve onu çevreleyen girdap gibi dönen gücü hayal ettim. Dev kapının ardında Tairn'in gücünün lav gibi alev alev akışı beni tüketebilecek gibi görünüyordu fakat

pencerelerin hemen ötesindeki Andarna'nın gücünün sedefli akışı... daha yaklaşılabilir gibiydi.

Nefesimi tutarak Andarna'nın gücüne uzandım...

Güm. Bir patlama sesi duyunca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Tüm başlar geriye doğru uçmakta olan Sawyer'a dönmüştü. Sawyer Sliseag'in pençelerinin hemen yakınına düştü, az önce durduğu yerde çimenlerin üzerinde ince bir duman vardı.

"İşte bu yüzden bu dersi açık havada yapıyoruz." Profesör Trissa başını iki yana salladı. "Ayağa kalk. Tekrar dene."

Ridoc gidip Sawyer'ın ayağa kalkmasına yardım ederken hepimiz profesörün dediğini yaptık.

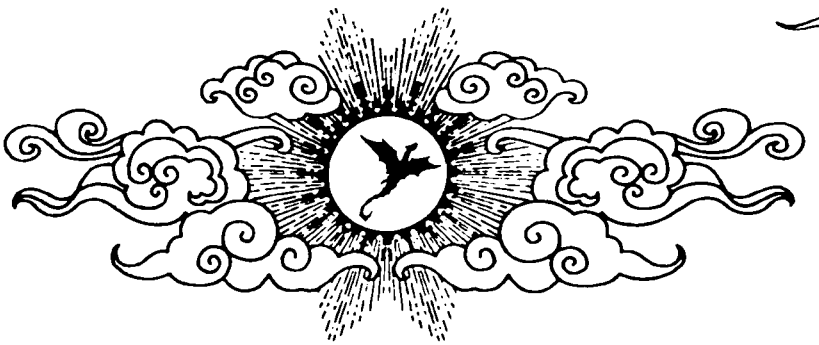
Tekrar denedik. Ve tekrar. Ve tekrar.

Gün batımından önce bir kilit açma rünü örmeyi başarmıştım ama bunu yapan ilk kişi değildim.

O onur Cat'e aitti ve geri kalanımızın aksine onun ayaklarının altında yanık izleri yoktu.

Karanlık güce hükmeden birini öldürebilecek tek silahın, yani gücün, aynı zamanda onu ruhsuzluğa sürükleyen şey olması biraz mantıklıdır aslında.

YÜZBAŞI LERA DORRELL'İN VENİNLERİ YOK ETME REHBERİ CLIFFBANE AKADEMİSİ'NİN MALIDIR

KIRK ALTINCI BÖLÜM

Birkaç gün sonra Xaden'ın odasındaki masada oturmuş, bugünün ödevi olan ve bir şekilde işitme duyusunu artırması gereken üçgen işkence üzerinde çalışırken Xaden omzumun üzerinden eğilerek, "Rünler mi?" diye sordu. El büyüklüğünde tahta disklere yakılarak işlenmiş, başarısız beş denememden birini eline aldı ve ben de yeni yıkanmış tenindeki sabun kokusunun tadını çıkarmak için derin bir nefes aldım.

Özel banyosu kesinlikle onun odasında uyumanın avantajlarından biriydi.

"Biz deneme takımıyız. Dün gece sana söyleyecektim." Sedefli gücün narin ipini alıp Profesör Trissa'nın bize ödev olarak verdiği desendeki üçüncü şekli oluşturdum, sonra o önümde ışıldarken yavaşça bir diğerine uzandım. Artık neye bakacağımı bildiğimden önümdeki güç akışını, bir şekilde hem katı hem de maddesiz olan, dokunuşumla esneyen parlak telleri görebiliyordum. Fakat bunu görmek o telleri tek tek çekmeyi kolaylaştırmıyordu.

"Dün gece ben de sana çok şey anlatacaktım," dedi diski masaya, diğerlerinin yanına bırakırken. "Ama seni yatakta bulduğumda ağzım başka bir şeyle meşgul oldu."

Dudaklarım bu anıyla kıvrılırken bir sonraki üçgeni oluşturmaya başladım, bu seferki daha küçüktü ve onu önümde yüzen daha büyük üçgenlerin içine yerleştirdim. Xaden artık burada olduğundan daha uzun süreler göreve gidiyor, demir atölyesinden Stonewater Nehri yakınlarındaki cepheye silah taşıyor ve Tecarus'un cephaneliğini dolduruyordu. Bu yolculuk, Garrick'le birlikte kendilerini bir saldırının ortasında bulunca fazladan bir gün daha sürmüştü.

"Yardımımı ister misin?" diye sordu, dudaklarını boynumun kenarından aşağı doğru kaydırarak.

"Bu..." Zırhımın yakasına ulaştığında nefesim kesildi. "Pek de yardımcı olmuyor."

"Yazık." Boynumun yan tarafını öptü, sonra ayağa kalkıp beni ödevimle baş başa bıraktı. İyi de oldu çünkü birkaç dakika içinde dersim vardı.

"Navarre'da bana o kitabı bu yüzden bırakmıştın, değil mi?" Bir sonraki iplikçiği aldım ve içindeki şekilleri sabitleyecek daireyi oluşturup rünün etrafına yerleştirdim. Bu sefer başarmış olmalıydım.

Warrick'in günlüğünü masanın üzerinde bıraktığım yerden alıp göz gezdirirken, "Bir adım önde olmanı istedim," dedi.

"Teşekkür ederim."

Xaden günlüğü kapatıp masaya geri koyarak, "Bunu okumak imkânsız," diye mırıldandı, sonra üniformalarının benimkilerin yanında asılı olduğu büyük gardıroba doğru yürüdü.

Bu evcimenlik karşısında sırıttım. Aramızın böyle kalması için yapmayacağım şey yoktu. "Bana babam öğretti." Omuz silktim ve gözden kaçırmış olabileceğim bir şey var mı diye rünümü inceledim. "Dain ve ben çocukken bunu gizli bir kod olarak kullanırdık."

"Aetos'u hiç Eski Luceras dili bilen bir tip olarak hayal etmemiştim," dedi Xaden. Tahta diski sol elime alıp vızıldayan güç ipliklerini yavaşça hareket ettirerek diskin içine bastırdım.

Son beşinden çok daha iyiydi. "Hançerlerime rünler yerleştir mişsin," dedim ahşap sandalyede dönerek.

Dudaklarım aralandı ve Xaden gardıroptan üniformasını çıkarıp kalçasına bir havlu sararken çaktırmadan ona baktım. Bunca zamandır arkamda çıplak olduğunu nasıl fark etmemiş tim? Kaçırılmış bir fırsat daha...

Giysilerini yatağın üzerine atarken gözleri koyulaştı. "Bana böyle bakmaya devam edersen derse giremezsin," diye uyardı beni

Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Brennan, uykı düzenim yüzünden derse ilk kez geç kaldığımda Xaden'ı bana tahsis edilen odama geri döneceğim konusunda uyarmıştı. Az önce bitirdiğim disk dışındaki tüm diskleri çantama yerleştirirken masanın kenarından benimle alay eden Warrick'in günlüğünü görmezden gelerek, "Hançerime bir kilit açma rünü koydun, değil mi?" diye sordum. "Sorgu odasından bu şekilde çıktık."

"Bir türü, evet."

Denemelerimden en iyisini elime alarak çantamı omuzlarıma attım ve ayağa kalkıp ona döndüm. Gövdesi hâlâ çıplaktı ama ne yazık ki –ya da ders programımı düşünürsek iyi ki– pantolonunu giymişti. "Detay vermek ister misin?"

Beni şaşırtarak gömleği yerine çoraplarına uzandı.

"Kilit açma rününü sen de yapabilirsin. Gayet basit." Omuz silkti. "Rünün içine bir ihtiyaç unsuru ekledim. Yani herhangi bir kapıya gidip sırf istediğin için açamazsın ama hançer bedenindeyse ve bir kapının açılma ihtiyacını algılarsa onu açar. Basgiath'taki demir atölyesine kadar gitmiş olsaydın kapı senin ihtiyacına göre açılırdı." Yatağın kenarına oturup botlarını giydi.

"Bunca zamandır anahtar bende miydi?" Kaşlarımı kaldırdım. Onu zaten sevmiyor olsaydım şu anda âşık olabilirdim.

"Sendeydi. Bugün içinden soru sormak mı geliyor, ne oluyor?" Dudağının köşesi kıvrıldı.

Diski kavrayıp dişlerimi alt dudağıma bastırdım. Yarattığımız bu büyük kaosun ortasında mutlu olmakla ilgili sorunumun

sebebi bunu tehlikeye atabilecek tek bir soru bile sormaktan korkuyor olmamdı. "Yatağın yanında duran taşın üzerindeki rün nedir? O bir rün, değil mi?"

"Evet, hem de karmaşık bir rün." Doğrulup küçük gri taşa uzandı ve sonra ayağa kalkarken taşı bana uzattı. "Bunu nasıl kopyalayacağını bilen, yaşayan tek bir kişi bile yok. Albay Mairi sonuncusuydu."

Liam ve Sloane'un annesi. Avuç içi büyüklüğündeki taşı aldım ve rünün karmaşık çizgilerini inceledim. "Onu tavlarken devasa bir şeydi herhâlde."

"Sanırım öyleydi. Onları taşların içine yerleştirirken sığması için daraltmış olmalı."

"Taşlar mı?" Ona baktım. "Yani birden fazla mı?"

"Yüz yedi tane," diye cevap verdi, beklentiyle bana bakarak.

Damgalı olanlar. Sormamı istiyordu.

"Ne işe yarıyor?" Başparmağımı kararmış desenin üzerinde gezdirdim.

"Yara*dı*. Bu bir koruma rünü ama sadece bir kez kullanılmak üzere tasarlanmış." Elini nemli saçlarında gezdirerek durakladı. "Rünlerde ustalaştıkça içine başka şeyler ekleyebilirsin. Saç telleri gibi şeyler, hatta bir şeylerin yerini belirlemek için başka rünler. Ya da onları korumak için. Bu özel rün babamın soyundan birini korumak için yapıldı."

"Seni." Başımı kaldırıp taşı geri verdim. "Sen onun tek çocuğusun, değil mi?"

Xaden başıyla onayladı. "Subayların çocuklarının her birine, ailelerimiz Aretia Savaşı'na gitmeden önce bu taşlardan verilmişti. Onları her zaman yanımızda taşımamız söylendi ve öyle de yaptık, idama giderken bile." Taşı alırken parmakları benimkileri okşadı.

Ona bakarken neredeyse nefesim kesilmişti.

"Ejderhası onu öldürecek olan binicinin mühür gücüne karşı koymak için tasarlanmıştı." Yutkundu. "Ama sadece ejderha ateşiyle öldürüldüğünde etkin hâle gelebiliyordu."

"Bu da hainler için birincil infaz yöntemidir," diye fısıldadım.

Başıyla onayladı. "Orada durup ailelerimizin infaz için sıraya sokulmasını izlerken onu avucumun içinde tuttum; hepimiz öyle yaptık. Ve idam edildikleri anda..." Derin bir nefes alırken omuzları kalktı. "...yandı, ısı koluma doğru yükseldi. Böyle bir şeyi bir sonraki hissedişim Harman'dan sonraydı."

Gözlerim irileşti ve elini tuttum. "İsyan damgaları mı?" Dönen izlerin her zaman damgalıların kollarında başlamasının nedeni bu olmalıydı.

Başıyla onayladı. "Ailelerimiz öyle ya da böyle öleceklerini biliyorlardı ve yaptıkları son şey bizim korunduğumuzdan emin olmaktı. Bunu tamamen duygusal nedenlerle saklıyorum." Bana doğru eğilip alnımdan öptü, sonra dönüp taşı komodinin üzerine koydu. "Bana soru sorman hoşuma gidiyor," dedi ve eğilip üniformasının gömleğini aldı. "Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Aklıma annemle yaptığı anlaşmadan bana neden bahsetmediğini ve bunun bana karşı olan hislerini etkileyip etkilemediğini sormak geldi. Ama sonra ayağa kalktı ve bakışlarım sırtındaki gümüş rengi yara izlerine takıldı –annemin neden olduğu yara izleri– ve soramadım işte. Bana ilk öpüştüğümüz andan beri beni sevdiğini söylemişti. Bu yeterli olmalıydı. Annemin anlaşma hakkında bana söylediklerinden daha fazlasını bilmem gerekmiyordu... İlişkimizi sarsma ihtimali varsa belki de bunu bilmek istemiyordum.

"Violence?" Gömleğini pantolonunun içine soktu ve bana döndü.

"Soracak başka bir şey yok." Gülümsemeye çalıştım.

"Her şey yolunda mı?" Kaşlarının arasında iki çizgi belirmişti. "Bodhi, Cat'in sana biraz yüklendiğinden bahsetti ve birkaç yıldırım çarpması yaşamışsın..."

"Bodhi'nin burnunu her şeye sokmayı bırakması gerek." Birkaç günlüğüne buradan ayrılacakken Xaden'ın benim için endişelenmesine izin veremezdim. Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu usulca öptüm. "Akşama görüşürüz."

Gözleri bir an için hayal kırıklığıyla parladı, sonra ensemi kavradı ve dudaklarını bir saniye boyunca dudaklarımda gezdirip keyfini çıkardıktan sonra geri çekildi. "Çok yaklaştın ama o rün için bir yön işaretine ihtiyacın var."

"Rünüm harika oldu ve ihtiyacım olursa yardım isterim." Sırf yapabildiğim için onu çabucak öptüm, sonra da derse zamanında yetişebilmek için kapıdan aceleyle çıktım. Koridora çıktığım anda diski kulağıma götürdüm.

Gürültüler duydum. Üstümdeki ayak sesleri, önümde kapanan kapılar, altımda bağıran insanlar... anlam veremeyeceğim kadar çok ses vardı.

"Haklı olmasından nefret ediyorum," diye mırıldandım sınıfa girerken.

Doğal olarak oraya vardığımda Cat rününü *mükemmel* tavlamıştı. Az kalsın Xaden'dan yardım isteyecektim ancak ben derslerimi bitirene kadar o çoktan gitmişti.

Bir sonraki hafta Emetterio ve yanındaki havacı profesörlerden biriyle birlikte orta minderin yanında bizi azarlayan Devera, "Size huzurla entegre olmanın yolunu bulmanız için iki hafta verdik ve siz bizi hayal kırıklığına uğratarak bunu henüz yapamadınız," dedi. Antrenman salonu Basgiath'ınkinin yanında küçücüktü –toplam dokuz minder sığıyordu– ve Aretia'daki tüm öğrenciler omuz omuza, sıkış tepiş orada dikiliyordu.

Havacılar da dâhil.

Şimdiye kadar rün dersleri ve genellikle en az bir yumruklu sona eren yemek molaları dışında sadece çok kısa sürelerde bir arada bulunmuştuk.

"Ne bekliyorlar ki?" Yanımdaki Rhiannon kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yüzyıllardır birbirimizi öldürüyoruz ve şimdi ne yapmamız gerekiyor... birbirimizin saçlarına çiçekten taçlar örüp en derin, en karanlık sırlarımızı itiraf mı edeceğiz? Sırf bize bir luminer verdiler ve bir uçuruma tırmandılar diye mi?"

"Biraz gergin bir durum," diye kabul ettim. İletim aracını sağ elimde tutuyor ve üzerinde yanlış uyumaya cüret ettiğim için beni affetmesini umarak ağrıyan omzumu esnetiyordum. İki gün sonra Felix'le dersim vardı ve küçük cam küreye elimden geldiğince çok güç yüklemeye çalışıyordum.

Gücüm çok sık alevleniyordu çünkü havacılar her fırsatta bana hakaretler yağdırıyor, Visia yerine Luella'yı ölüme terk ettiğimi ima ediyorlardı.

Saflarımızda net bir bölünme vardı: sağımdaki siyahlı binicilerden oluşan bir denizi solumdaki şerit hâlinde sıralanan kahverengili havacılardan ayıran geniş bir boşluk bulunuyordu. Bir düzineden fazla öğrenci, dün büyük salonda Üçüncü Kanat'la iki birlik arasında çıkan arbededen kalma çürükler taşıyordu.

"Dünkü şiddet patlaması kesinlikle kabul edilemez," diye söze başladı havacıların profesörü; kumral saç örgüsü omzunun üzerinden kayacak şekilde başını çevirdi ve sadece havacılara değil tüm öğrencilere hitap etti. "Bu savaşta fark yaratacak olan şey birlikte çalışmaktır ve bu burada başlamalıdır!" Parmağını binicilere doğru salladı.

"O konuda iyi şanslar," dedi Ridoc sessizce.

Devera, "Önemli değişiklikler yapacağız," diye duyurdu. "Artık derslerde ayrı oturmayacaksınız."

Midem kasıldı ve salonda bir hoşnutsuzluk mırıltısı duyuldu.

"Bu da demek oluyor ki..." Devera sesini yükselterek dağınık sıranın bizim taraftaki kısmını susturdu. "Birbirinize eşit derecede *saygı* göstereceksiniz. Aretia'da olabiliriz ama bugün itibarıyla Ejderha Binicisi Kodeksi'nin hâlâ her öğrenci için geçerli olduğuna karar verdik."

"Ve onların misafiri olarak," dedi havacı profesör, bir elini geniş kalçasına koyarak, "tüm havacılar buna uyacak." Havacıların yarısından hoşnutsuz bir mırıltı yükseldi. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, Profesör Kiandra," diye hep bir ağızdan cevap verdiler.

Vay be. Sesleri piyade gibi çıksa da bu oldukça etkileyiciydi.

"Ama aranızdaki düşmanlığı çözmeden ilerleyemeyeceğimizi de kabul ediyoruz," dedi Emetterio, iki gruba da bakarak. "Basgiath'ta öğrenciler arasındaki şikâyetleri çözmek için bir yöntemimiz vardı. Bir müsabaka isteyebilirsiniz, biri bayıldığında ya da pes ettiğinde sona eren bir antrenman yani."

"Ya da öldüğünde," diye ekledi Aaric.

Havacıların hepsinin şaşkınlıkla nefesi kesilirken çoğumuz gözlerimizi devirdik. Bunlar Basgiath'ta bir gün bile dayanamazlardı.

"Rakibinizi *öldürmeden*," diye devam etti Emetterio, tekrar konuşmaya başlamadan önce doğrudan Aaric'e bakarak, "önümüzdeki altı saat boyunca, aynı yıldaki öğrenciler arasındaki her müsabaka talebi kabul edilecek. Şikâyetlerinizi bu minderlerde bir kerede çözecek, sonra hepsini geride bırakacaksınız."

"Onları eşek sudan gelinceye kadar dövmemize izin mi verecekler?" diye sordu Ridoc sessizce.

Sloane yanıt olarak, "Sanırım öyle," diye fısıldadı.

"Eğlenceli bir öğleden sonra olacak." Imogen sırıtarak parmaklarını çıtlattı.

"Veninlerle savaşmak için eğitildiler," diye hatırlattım onlara. "Ben olsam onları hafife almazdım." Konu mühür gücü olunca onları havaya uçurabilirdik ama yakın dövüşte? Büyük ihtimalle yenilirdik.

Emetterio işaret parmağını ve kalın kaşlarını kaldırarak "Sadece bir rakibe meydan okuyabilirsiniz ve her öğrenci sadece bir müsabaka yapabilir," dedi. "Bu yüzden dikkatli seçin çünkü yarın nefret ettiğiniz binici veya havacı artık müsait olmayabilir."

Of, kahretsin. Midem kasıldı. Birinin meydan okumaması için tek bir sebep vardı ama bunu yapmazlardı... değil mi?

Devera havacılara, "Kodekse göre takım arkadaşları arasında mücadele yasaktır," diye açıkladı, sonra bize döndü. "Ve yarın her binici takımı bir havacı birliğini kendine katacak."

Sanırım *yapacaklardı.*

Öfkeden yanaklarım kızarırken Rhiannon'la birbirimize tedirgin bir bakış attık; takımımızdaki herkes, özellikle de Visia da bize aynı şekilde bakıyordu.

"Dikkat edin, *katmak* diyorum." Devera dikkatle bize baktı. "*Ortaklaşa çalışmayacaksınız.* Kaynaşacaksınız, birleşeceksiniz, *bütünleşeceksiniz.*"

Bu bize öğretilen her şeye aykırıydı. Takımlar kutsaldı. Takımlar *aileydi.* Takımlar köprüden sonra doğar, İmtihan, Harman ve Savaş Oyunları'yla şekillenirdi. Takımlar ölümler nedeniyle dağılmadıkça birleştirilmezdi ve biz Demir Takım'dık.

Eğilip bükülemezdik. Ve kesinlikle *bütünleşmezdik.*

"Ve eğer bunu yapmazsanız" –Profesör Kiandra bakışlarıyla spor salonunu tararken sesi yumuşadı– "savaşma zamanı geldiğinde başarısız oluruz. Ölürüz."

"Şimdi taleplerinizi alacağız," dedi Emetterio ve bugünkü şenliklerin ders kısmını sonlandırmış oldu.

Müsabaka talep edenler sıraya girerken sıradakilerin çoğunun kahverengi giymesi beni hiç şaşırtmamıştı. Onların bizden nefret etmek için, bizim onlardan nefret etmemizden çok daha fazla nedeni vardı.

Sıradaki son kişi Emetterio'ya yaklaşırken Rhiannon, "Biz Demir Takımız ve öyle davranacağız," diye emretti. "Birbirimize

kenetleneceğiz ve bize yöneltilen her türlü meydan okumayla mücadele edeceğiz."

On birimiz de aynı fikirdeydik. İlk müsabakalar başladı ve Trager, Rhiannon'ın mindere gelmesini istediğini söylediğinde hiç şaşırmadım. Uçuş sahasında yediği yumruk yüzünden hâlâ kızgındı.

Rhiannon beş dakikadan kısa sürede kazandı ve Trager'ın dudağı yine açıldı.

Cat'in birliğinin üçüncü sınıf olan lideri, boynunda yaralardan bir kolye olan tıknaz Bragen, ağzımı açık bırakan bir yumruk kombinasyonuyla Quinn'i bayılttı.

Imogen, Cat'in birliğindeki bir başka üçüncü sınıf öğrencisi, kısa çilek sarısı saçları ve hülyalı gözleri olan Neve tarafından mindere çağrıldığında gidişatı çözmüştüm.

Imogen diğer kızın kafasına sağlam bir tekme indirdiğinde Rhiannon'a sessizce, "Bu benimle ilgili," dedim.

"Yani *bizimle* ilgili," diye karşılık verdi. "Lütfen bana dizlerini sardığını ve zırhını giydiğini söyle."

Başımla onayladım.

Imogen ve Neve, isabetli ve iyi tasarlanmış yumruklar savurdular ve ikisi de kanlar içinde kaldıktan sonra Devera maçı berabere bitirdi.

"Catriona Cordella ve Violet Sorrengail," diye ilan etti Devera. "Silahlarınızı bırakın ve mindere çıkın."

"Bunu yapma." Maren Cat'i vazgeçirmeye çalışıyordu ama Cat'in gözleri kararlılıkla kısılmıştı.

"Tabii ki." İletim aracını Rhiannon'a verdim.

"Neden şaşırmadım, Cat, ha?" Imogen minderin diğer tarafına baktı, sonra bana döndü.

"Sorun yok. Tahmin etmiştim ama sorun yok." On üç silahımın hepsini teker teker kınından çıkarıp ona verdim.

Rhiannon sessizce, "Senden en az on santim uzun, o yüzden vuruş mesafesine dikkat et," dedi.

Hatırladığım kadarıyla hızlı saldırıyor ve sana tepki vermek için zaman bırakmıyor, o yüzden hamlelerine odaklan. Tereddüt etme," diye ekledi Imogen.

"Peki." Midemin çalkalanmasına neden olan sinirlerimi yatıştırmak için deli gibi mücadele ederek burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Bugün bunların yaşanacağını bilseydim daha erken davranır, belki de kahvaltısına vadinin hemen altındaki sırtta yetiştiğini gördüğüm fonil yemişinden katardım.

Rhiannon başıyla onaylayarak, "Bu iş sende," dedi. "Sen bu işin ustası tarafından eğitildin."

"Xaden," diye fısıldadım, onun sınırda değil de burada olmasını dileyerek.

"Ben." Dirseğiyle beni dürterek gülümsemeye çalıştı.

"Violet?" Sloane Imogen'ın yanına geldi. "Bana bir iyilik yap ve onun kıçını tekmele."

Dudaklarımda gerçek bir gülümseme belirdi ve mindere çıkmadan önce başımla onayladım. Sanırım hiçbir şey hasımları ortak bir düşmanın yaptığı gibi birleştiremezdi ve Cat nedense düşmanının ben olduğuma karar vermişti. Minder Basgiath'takilerle aynı sertlikteydi, Cat'in kötücül bir sırıtışla beklediği merkeze doğru yürürken botlarımın altındaki his aynıydı.

Andarna, "*Gözlerini oy,*" diye önerdi. "*Gerçekten. Gözler en yumuşak dokulardır. Sadece başparmaklarını oraya sok...*"

"*Andarna! Biraz sağduyulu ol,*" diye tersledi onu Tairn. "*Diz kapakları çok daha kolay bir hedeftir.*"

"*Biraz sessizlik.*" Kalkanlarımı kaldırıp Tairn ve Andarna'nın sesini olabildiğince kıstım.

"Silah yok. Mühür gücü yok," dedi Devera. "Maç biriniz..."

"Bilincini kaybettiğinde ya da pes ettiğinde bitecek," diye tamamladı onun sözlerini Cat, gözlerini benden ayırmadan. "Biliyoruz."

"Başlayın." Devera minderden indi ve ben etrafımdaki gürültüye kulağımı tıkayıp tüm dikkatimi tanıdık bir döviş duruşu alan Cat'e verdim.

Ben de aynısını yaptım, bedenimi gevşek ve harekete hazır tuttum. Eğer Imogen'ın dediği gibi saldırıda hızlıysa o zaman savunma yapmam gerekecekti.

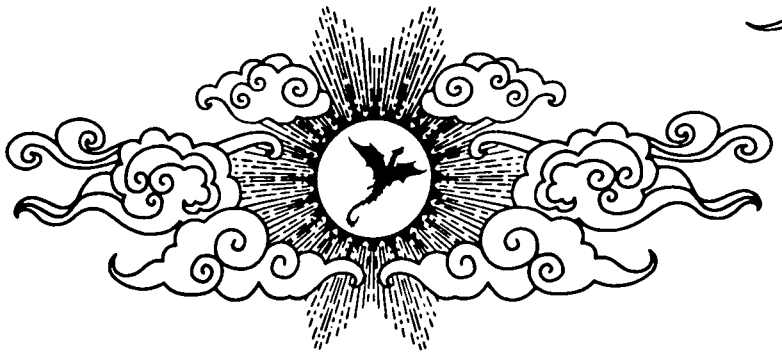
"Bu Luella için." Bir dizi yumrukla üzerime gelince ön kollarımla kendimi korudum, vücudumu kaydırarak darbelerden bir parça sıyrılmayı başardım. Bu çok... kolay olmuştu, sanki koreografiyi biliyormuşum gibi. Sanki refleks gibi. Duruşu değişti ve o tekme atmadan bir saniye önce geri sıçradım. Ancak havaya tekme attığından yere indiğimde dengesi bozuldu ve yana doğru tökezledi.

Siktir. Xaden gibi dövüşüyordu.

İkimizi de o eğitmişti.

Karanlık güce hükmeden birini yenmek, yaş ve deneyim bakımından kaçıncı sırada olduklarını bilmekle başlar. Çaylakların gözlerinde ne kadar sık büyü emdiklerine bağlı olarak belirip kaybolan kırmızımsı halkalar vardır. Asimlerin gözleri kırmızının çeşitli tonlarındadır ve sinirlendiklerinde damarları şişer. Hocaların –çaylaklardan sorumlu olanların– gözleri sürekli kırmızıdır, damarları şakaklarına doğru şişmiştir ve bunlar, yaşla birlikte genişler. Generalleri olan Mavenler incelenmek üzere yakalanamamıştır.

–VENİNLER, BİR DERLEME, YÜZBAŞI DRAKE CORDELLA, GECE KANADI BİRLİĞİ

KIRK YEDİNCİ BÖLÜM

Avantajlı olduğumu düşünmek buraya kadarmış.

Biz birbirimizin etrafında dönerken aynı sonuca varmış gibi öfkeyle parlayan gözleri midemin çalkalanmasına neden olacak şekilde kısıldı. Devera kuralları koymuş olabilirdi ama içimden bir ses Cat'in kuralları çiğnemek üzere olduğunu söylüyordu.

Ellerini kaldırırken sesini alçaltarak, "Bu seni rahatsız ediyor mu?" diye sordu. "Onun bunları ilk önce bana öğrettiğini bilmek? Onun ilk benim olduğunu bilmek?"

"Hiç etmiyor çünkü o artık benim." Boğazımı yakan safrayla birlikte yükselen kıskançlığı yutkunarak bastırdım.

"Gerçekten mi?" Hamle yaptığında geri çekildim. "Tadının neye benzediğini biliyor olmam da mı?" Farklı bir hareketle bir kez daha üstüme geldi, onu yine engelledim, sonra Cat sanki bu bir testten başka bir şey değilmiş gibi geri çekildi. "Ağırlığının üzerimde yarattığı hissi biliyor olmam?"

Bu minderin üzerine kusmayacaktım.

"Hayır." Ama zihnimde bir kâbus kadar berrak bir görüntü canlanmıştı bile. Cat'in elleri Xaden'ın teninde, ağzı isyan damgasının kıvrılan çizgilerinde... Kıskançlık ve öfke kulaklarımda uğulduyor, duyularımı köreltiyordu ve o görüntüyü zihnimden uzaklaştırmak için hızla gözlerimi kırpıştırdım ancak içimde güç yükselirken sıcaklık tenimi diken diken etti.

Tekrar üzerime atıldı, ön kolumu kaldırıp engellemeye çalıştığımda beklenmedik bir şekilde yer değiştirdi, tekrar engellemeye çalışırken bana bir sol kroşe çaktı.

Acı yanağıma, tam elmacık kemiğimin üzerine yayıldı ve geriye doğru sendeledim. Kan olup olmadığını kontrol etmek için refleks olarak yüzüme dokundum ama deriyi yarmamıştı.

"Bence rahatsız ediyor," dedi usulca, tekrar etrafımda dönmeye başlarken. "Beni burada, ait olduğum yerde görmek. Koridorun sonunda uyuduğumu bilmek. Onun için her açıdan daha iyi bir eş olduğumun farkında olmak, senin zayıf bedeninden sıkılıp neyi nasıl sevdiğini bilen o kadına döneceği saniyeleri saymak eminim geceleri uykunu kaçırıyordur."

Söylediği her kelime ateşimi yükseltiyordu ama yemi yutmayı reddettim. Bu sefer ileri atılıp dönerek yüzüme yumruk attığında hazırdım. Karşılık vermeyi başardım ve yumruğu tam onun bana az önce vurduğu yere indirdim.

Bileğime bir acı saplandı ama bu acıdan memnundum.

Cat ayak parmaklarının üzerinde geri sıçrarken elinin tersini yanağına değdirip kan olduğunu görünce küfretti. "Beni rahatsız eden ne, biliyor musun?" diye sordum. "Bir erkek için kavga etmeyi takıntı hâline getirmiş olman." Saldırıya geçtiğimde öfke hareketlerimi körüklüyordu ama o her hamleme hazırdı.

Çünkü bunların hepsi Xaden'a aitti.

Birinin, "Bu konuda bir şey yapacak mısın?" diye sorduğunu duydum, tepki süremi yavaşlatan öfke sisinin ötesinden.

Cat bana doğru hamle yaparken minderin hemen dışından, "Yapmamı istemez," diye bir cevap geldi. Cat'in ellerine o kadar odaklanmıştım ki ayaklarının bir hamlesiyle ayaklarımı altımdan çekip almasını engelleyemedim.

Bir kalp atımı kadar havada kaldım ve sonra sırtım mindere çarptı, kemiklerim sarsıldı ve nefesim kesildi.

Cat de peşimden mindere indi, ön kolunu boğazıma dayadı ve nefesimi keserken eğilip ağzını kulağıma dayadı. "Kızgın görünüyorsun, Violet. Özel bir tarafın olmadığını yeni mi fark ediyorsun? Sadece becerilmek için hikâyeye giren bir yan karakter olduğunu?" Kahkahası alçak ve acımasızdı. "Onun ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Parmaklarıyla yaptığı o küçük numarayı ona ben öğrettim. Hani şu kıvırıp da..."

Gözlerim resmen öfkeden kararmaya başlamıştı ve tüm öfkemi kaburgalarının yan tarafına, tam Xaden'ın bana bıçaklamayı öğrettiği yere attığım yumruğa verdim, sonra geri çekilip bunu tekrar tekrar yaptım; kaburgalarının çatırtısının ve elime, bileğime, koluma yayılan sarsıcı acının tadını çıkardım çünkü az önce ona on kat daha kötüsünü yaptığımı biliyordum.

Benden kurtulup yaralanmamış tarafına düşerek haykırdığında derin bir nefesle ciğerlerimi doldurup üzerine atıldım, dizlerimin üzerine yükselerek o kendine gelemeden yumruğumu tatmin edici bir gümbürtüyle yüzünün yan tarafına indirdim. Şimdi her iki tarafında da benim izim vardı.

"Senin *derdin* ne?" dedim sertçe. "Seni sevmemesi benim suçum *değil!*"

"Tabii ki sevmiyor!" Kolumu tuttu ve şaşırtıcı bir hızla yuvarlayarak arkama doğru büktü.

İçime kör edici bir acı yayıldı ve ağzıma safra doldu.

"O *kimseyi* sevemez," diye fısıldadı kulağıma. "Başka bir kadına *aşk* yüzünden saldıracak kadar aşağılık olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Evet." Beni aşağı doğru itip zaten çıkmak üzere olan kolumu kolayca kırabileceği şekilde bükerek beni kontrol altına aldığında bu kelimeyi sıktığım dişlerimin arasından zorla söylemiştim. Yüzümün yan tarafı mindere çarptı.

Düşün. Düşünmek zorundayım. Ama *lanet olsun*, tek yapabildiğim *hissetmekti*. Öfke ve kıskançlık her kalp atışında damarlarımda dolaşıyor ve öfke her yanımı sararak mantığımı boğuyordu.

"Onun için fazla dar görüşlüsün," dedi sessizce, sanki duyulmaktan korkuyormuş gibi. "O ileriyi düşünür, tıpkı benim gibi. Tanrılar aşkına, o ilk yıl seni neden öldürmediğini biliyor musun? Ben biliyorum. Çünkü onunla *birlikte* ileriyi görebileceğime güveniyordu."

Annemle olan anlaşmayı biliyordu. Xaden ona söylemişti.

Parmaklarım karıncalanmaya başlamıştı ve az sonra tüm uzuvlarımdaki hissi kaybedeceğimi biliyordum ama bu, vücudumun öfkeyle, gittikçe yükselen güçle titremesini engellemiyordu...

Düşün. Düşünmek zorundaydım. Tüm hareketlerimi biliyordu, en azından Xaden'ın bana öğrettiklerini.

"Nerede olduğumuza bak. *Riorson Malikânesi*." Ağzı kulağıma o kadar yakındı ki ne kadar sert nefes aldığını hissedebiliyordum. "Tüm bu güce ve gücün getirdiklerine kim bayılmaz ki? Ama bir *adamın sevgisi* için seninle savaşmayacağımdan emin olabilirsin. Seninle bir *taç* için savaşacağım. Nişanlanmamızın sebebi buydu. Taç bana vadedilmişti ve onu takım arkadaşı yerine bir havacıyı düşürmeyi seçen lanet olası bir *Sorrengail*'e vermeyeceğim. Bize yaşattıkların için tüm ailen ölmeyi hak ediyor."

Taç mı? Nişanlı mı? Göğsüm ağrıyordu çünkü her şey mantıklı gelmeye başlamıştı. İttifaka ihtiyacı olan iki aristokrat aile. Ve ben soylu olmanın yakınından bile geçmiyordum.

"Ayrıca tanrılar aşkına, duygularını biraz kontrol et, olur mu? O kadar zayıfsın ki acınacak hâldesin." Sözleri bir dizi tıslamadan ibaretti.

Lanet olasıca.

Beni aynı zamanda Rhiannon'un da eğittiğini bilmiyordu

Başımı olabildiğince sert bir hareketle geriye attım ve sesten anladığım kadarıyla kıkırdağını çatlattım, sonra kolumdaki ve omzumdaki baskı yok oldu, serbest kaldım.

Hafif boğuk bir sesle inlediğinde yaralanmamış dirseğimi geriye doğru iterek tıpkı Rhi'nin bana öğrettiği gibi karnının yumuşak kısmına vurdum.

Acıyı görmezden gelerek dizlerimin üzerine inip döndüm ve ağırlığımı onun üzerine verdim. Geriye doğru devrildiğinde bu boşluktan yararlanarak dizimi göğüs kafesine bastırdım, sonra da boğazına uzandım.

Onu öldürecektim. Luella'nın düşüşünü engelleyebilirmişim gibi ne hakla beni suçlardı? Xaden'ın onu terk etme kararıyla bir ilgim olabilirmiş gibi? Lanet olsun. *Benim* olanın peşinden gelmeye nasıl cüret ederdi? Xaden bir taçtan ibaret değildi. Güce ulaşmak için bir basamak değildi. O, konumunu yükseltmek için bir araç değildi. O *her şeydi.*

Yüzü benek benek kızarırken gözleri panikle irileşti.

"Violet!" diye bağırdı biri. Bir kadın. Bir arkadaştı belki de?

Güç damarlarımı yakıyor, ensemdeki tüyleri diken diken ederken bir kasırga gibi içimden yükseliyordu. Elleri ellerimi tırmalayınca daha kuvvetli sıktım.

"Lanet olsun, Cat!" diye bağırdı karşı taraftan başka biri. "Pes et!"

Pes etmek mi? Onun boyun eğmesini istemiyordum. Varlığının son bulmasını istiyordum.

"*Onu öldürmen umurumda bile değil, Violence.*" Xaden'ın sesi, rakibimi boğmak için kullandığım güçle beni saran öfkenin içine süzülmüştü. "*Ama onu öldüreceksin.*"

Xaden'ın sözleri, etrafımdaki sisi, Cat'in ellerimin altındaki nabzının yavaşladığını hissetmeme yetecek kadar temizlerken gözlerimi kırpıştırdım ama ellerimi gevşetmedim.

"Pes et!" diye bağırıyordu birçok kişi.

"*Yaptığın seçime saygı duyuyorum.*"

Ama ben bir seçim yapmıyordum. Seçim falan yoktu. Sadece öfke ve kıskançlığın kaotik girdabını hissediyordum...

Lanet olası pislik hile yapıp zihin gücünü kullanmıştı.

"Kafamın içinden çık!" O kadar yüksek sesle bağırdım ki boğazım ağrıdı.

Cat bana kötü kötü baktı ve gözlerinde yanan gazapla parmaklarını ellerimin altına sokmaya çalışırken öfkem daha da alevlendi.

Pes etmeyecekti. Bana yenilmektense gerçekten ölmeyi tercih ederdi.

"*Onu öldürmek istemiyorum.*" Onu bırakmak zorundaydım. Ama ellerim emirlerime uymuyordu.

"*O zaman öldürme.*" Xaden'ın sesi zihnimi sardı ve öfkem onun burada olduğunu anlamamı sağlayacak kadar hafifledi. Onu görmeyeli bir hafta olmuştu ve o *buradaydı.*

Xaden'ı, Cat'ten nefret ettiğimden daha çok seviyordum.

Ellerimi boğazından çektim ama bedenimi daha fazla hareket ettiremiyordum. "*Yardımına ihtiyacım var.*"

Soldan ağır botların sesi yaklaşırken Cat hırıltıyla nefes aldı.

Xaden kollarını bana dolayıp beni ayağa kaldırdığında öfkenin beni tüketmesine izin vermemek için tırnaklarımla ona duyduğum sevgiye tutundum.

Cat boynunda el izlerimle geriye doğru kaçarken, "Pes etmedim!" diye mırıldandı.

"Riorson!" dedi Devera sertçe. "Neden bir müsabakaya müdahale ediyorsun..."

"Çünkü o hile yaptı!" diye bağırdı Imogen. "Zihin gücü kullandı!"

"Kaçık olan o!" Cat çatallaşmış sesiyle bağırarak parmağıyla beni işaret etti.

"Ben mi kaçığım? Kafama girdiğin için seni öldürdüğümde kaçık neymiş göreceksin!" Xaden'ın kollarından ona doğru hamle yaptım ama Xaden beni sıkı sıkı tuttu.

"Gerçekten ciddiysen bana haber ver." Ayaklarımı yerden keserek beni kucağına aldı.

"Catriona!" Profesör Kiandra havacıları iterek öne çıktı. "Bana yapmadığını söyle..." Cat'ten bana, sonra tekrar Cat'e baktı. "Bırak onu, Cat!"

"Lanet olsun ona!" Cat'in vücudunun her yerinden saf nefret yayılıyordu ve bu sadece derimin altındaki ateşi körüklüyordu. "Ve tüm *ailesine* de. Umarım bize yaptıklarınız için hepiniz ölürsünüz!"

Xaden'ın gücüne karşı koymak işe yaramıyordu. Beni bırakmayacaktı. Ama güç içimden fışkırıp yakıcı bir çatırtıyla serbest kaldı.

Gök gürültüsüyle eşzamanlı olarak çakan şimşekler her tarafı bembeyaz yaptı. Öğrenciler haykırdılar ve duman kokusu havayı doldurdu.

Xaden bir elini uzattı ve gölgeler ahşap tribünlere doğru akarak hızla büyüyen alevleri söndürdü.

"Bragen! Maren! Catriona'ya odasına kadar eşlik edin," diye emretti Kiandra. "Yeteneği..."

"Mesafeyle sınırlı. Biliyorum." Xaden beni bir tahıl çuvalıymışım gibi omzuna attı.

"Riorson!" Rhiannon arkasından seslenip iletim aracını ona doğru fırlattı.

Xaden onu tek eliyle yakaladı, başını salladı ve çıkışa doğru ilerledi.

İçgüdülerim tekme atmamı, çırpınmamı, beni bırakması için ona vurmamı söylüyordu ama o koridora çıkıp duvarlara dizilmiş, müsabakaların bitmesini bekleyen önderlerin şaşkın yüzlerinin yanından geçerken kendimi tamamen hareketsiz kalmaya zorladım.

"Hafifleyecek," diye söz verdi Xaden.

Ve öyle de oldu. Cat'in gücünün sisi her adımda kayboldu ve beni gelgit dalgası çekildikten sonra bir plajdaki kalıntılar gibi açıkta bıraktı. Tanrılar aşkına, bunun tekrar olmasını nasıl engelleyecektim?

Xaden büyük salonun önüne vardığımızda terlememişti bile, sonra fuayeye dönmeyerek beni şaşırttı. Hayır, beni doğruca toplantı odasına götürdü ve Brennan da dâhil olmak üzere orada toplanmış olan dört kişinin irkilmesine neden oldu.

Yüzümü ısıtan utancın her zerresini hissedecek kadar duygularımı kontrol edebiliyordum ama bedenim hâlâ öfkeyle titreşiyordu. En azından bu seferki benim kendi, gerçek öfkemdi.

"Sen ne..." diyecek oldu abim.

Xaden, "Dışarı çıkın," dedi. Odanın diğer tarafına yürüyüp yeni kürsünün basamaklarını tırmanarak uzun, resmî bir masanın arkasında Kurul sandalyelerinin durduğu yere geldi. "Hepiniz. Hemen şimdi."

Birbirlerine baktılar, sonra da tam olarak onun söylediğini yaparak beni tepeden tırnağa şok ettiler: Köşedeki masanın üzerinden bir tomar parşömeni alıp çıktılar, çıkarken de kapıyı arkalarından kapadılar.

Xaden iletim aracını ortadaki devasa sandalyeye fırlatıp beni indirdi. Ayak parmaklarım kürsüye değene kadar vücudum onunkinin üzerinden kaydı. Göz göze geldiğimizde yaralı kaşını kaldırdı. "Seni fena benzetmiş." Yüzüme uzandı ve yanağımı incelemek için başımı hafifçe çevirdi. "Ama sanırım son sözü sen söyledin."

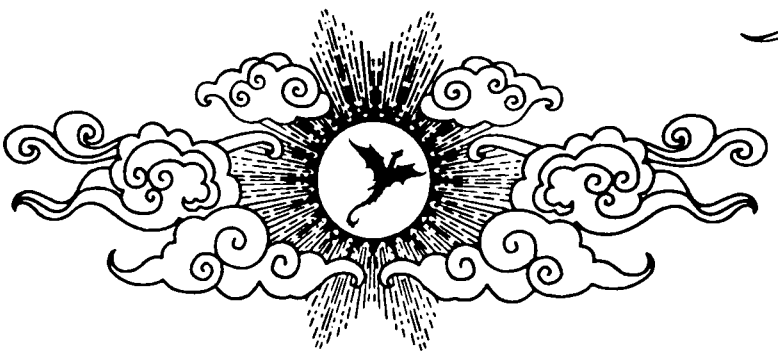
"Peki o aşağılayıcı sözlerden kaç tanesini duydun?" Cevabı duymak istemiyordum ama bunu bilmem gerekiyordu.

"Hepsini."

Siktir.

Arctia Antlaşması'nın bir sonucu olarak Tyrrendor eyaletini Kral'ın Altılı Meclisi'nde temsil etme yetkisi Riorson Malikânesi'nden Lewellen Malikânesi'ne devredilmiştir.

-628.86 NUMARALI KAMU DUYURUSU.
CERELLA NIELWART TARAFINDAN ÇEVRİLMİŞTİR

KIRK SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Söylediği şeyler..." Acıyan yumruklarımı sıktım ve parmak eklemlerimin derisinin boydan boya çatladığını fark ettim.

"Biliyorum." Gözleri çok iyi tanıdığım bir bakışla üzerimde geziniyor, yaralarımı kontrol ediyordu.

"Sadece becermen için hikâyeye dâhil olan bir yan karakter olduğumu söyledi."

"Duydum. Ne kadar yaralısın?"

"İyiyim." Tabii gururumu soruyorsa o başka. "Omzum biraz ağrıyor ama sanırım en kötü darbeyi yüzüm aldı."

"Pekâlâ." Kolunu belime doladı, alt bedenlerimizi aynı hizaya getirdi ve öne doğru ilerleyerek beni geri adım atmaya zorladı. Kalçam arkamdaki sandalyeye çarptı. "Otur."

"Oturmak mı? Az önce kadının ağzından dökülen zehirler –boğazıma tıktığı duygular– yüzünden kendimi kaybettim ve tüm bölüğün önünde kontrolüm falan kalmadı ama senin tek söyleyeceğin şey *otur* mu?"

Başını eğerek bana yaklaştı. "Şu anda söyleyebileceğim hiçbir şey onun sözlerini kafandan silemez, o yüzden otur, Violence. Konuşmayı daha sonra yaparız."

"Tamam." Kalın minderin üzerine oturmamla ayaklarım yerden kesildi. Bu özel mobilya kesinlikle Xaden'in boyunda biri için üretilmişti. Bu şeye benden iki tane sığabilirdi. "Seni ismin için istiyor."

"Biliyorum." Ellerini sandalyenin kollarına dayadı ve eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Ve sen de beni ismime rağmen seviyorsun. *Daima* seni seçecek olmamın birçok nedeninden biri de bu." Önümde dizlerinin üzerine çöktü ve hızlı, etkili hareketlerle botlarımın bağcıklarını çözdü.

"Ne yapıyorsun?"

Dudaklarında, nabzımı ânında hızlandıran ve kanımda kaynayan öfke ateşini daha da sıcak bir ateşe dönüştüren hınzır bir gülümseme belirdi.

Botların önce biri, sonra diğeri kürsüye çarparken dudaklarım aralandı.

"Burada mı?" Başının üzerinden boş salona baktım. "Yapamayız..."

İşte çoraplarım da çıkmıştı.

"Yapabiliriz." Bileğini oynattı ve kilit sesi taş duvarda yankılandı. "Benim evim, unuttun mu? Odaların hepsi benim." Bakışlarını benimkilere kilitleyip ellerini bacaklarımın üzerinden yukarı doğru kaydırırken onun gönüllü esiri olmuştum. Uyluklarımı okşadı, değdiği yerlerdeki tüm sinir ucunu uyandırarak antrenman pantolonumun düğmelerine uzandı.

Nefesim kesildi.

"Benim evim. Benim sandalyem. Benim kadınım." Her seferinde başparmağının bir hareketiyle düğmeleri teker teker açıyordu. Arzu bedenimi doldurarak tenimi baş döndürücü, bağımlılık yaratan bir kalp çarpıntısıyla kızarttı.

İki eliyle kalçamı kavradı ve beni sandalyenin kenarına çekti, sonra ensemi kavrayarak beni yıkıcı bir tutkuyla öpmeye başladı. Dudaklarımı araladım ve dilini ağzıma soktuğu, dilimi okşamaya başladığı anda resmen eridim.

Öpücük yavaş ve duyguluydu, parmaklarımı saçlar arasından geçirip kendimi tamamen ona teslim ederken dudaklarımız tekrar tekrar buluştu. Xaden bu değişimi hisset boğazından hırıltılar yükselirken öpüşmemiz bir kalp atımında daha kısa bir sürede kontrolden çıktı, vahşi ve telaşlı bir hâl aldı öpücüğün tadı sadece aramızda var olan o tatlı delilik gibiydi.

Bu dünyada doyamadığım tek kişi oydu. Sürekli arzuladığım tek kişi. Aşk. Kimya. Cazibe. Arzu. Aramızdaki her şey beni sürekli bir kor gibi yakıyor, tek bir dokunuş ikimizi de alevler içinde bırakmaya yetiyordu. Öpüşmeyi bırakıp kalçamı kaldırmamı söylerken sesi kesik kesik çıkıyordu, elleri üzerimde olduğu sürece nerede durduğumuz umurumda bile değildi. Bütün Kurul şu kapılardan geçse farkında bile olmazdım, hele de Xaden bana böyle bakarken. Gözlerindeki ateş demiri bile eritebilirdi.

Parmaklarını pantolonumun ve iç çamaşırımın belinden tutup ikisini birden bacaklarımdan aşağı indirdi; bacaklarımın üst kısımlarını, dizlerimin kıvrımlarını ve ortaya çıkardığı her santim teni öpüyor, dudaklarımdan yumuşak iç çekişler ve sabırsız iniltiler çıkmasına neden oluyordu.

Kumaş kürsüye düştüğünde belden aşağım çıplak kaldı.

"Xaden." Parmaklarımı saçlarına doladım, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki acaba o da duyuyor mu, tüm dünya duyuyor mu diye düşünmeden edemedim.

Ona dokunabilmem için ayağa kalkmak yerine dizlerimi iterek iki yana açtı.

Bacaklarımın arasında hissettiğim soğuk hava yüzünden nefesim kesildi ama bir an sonra dilini kaygan girişimden klitorisime doğru sürükleyince resmen alev aldım. Kör eden bu yakıcı haz vücudumda şimşek gibi çaktı ve haykırdığımda sesim salonda yankılandı.

"Senden uzaktayken hayalini kurduğum şey bu," dedi. "Senin tadın. Kokun. Boşalmadan hemen önce aldığın küçük nefesler."

Daha derinlere inerken elleri uyluklarımın içlerine yayıldı, beni tutarak dilini beni mantıklı düşünmekten mahrum edercesine kullanmaya başladı. O hassas noktayı defalarca yaladı, okşadı, tahrik etti, beni daha da doruğa çıkardı ama ihtiyacım olan dokunuşu benden esirgiyordu. "*Senin düşündüğün şey bu mu? Ağzımın bacaklarının arasında olması mı?*"

Tanrılar aşkına, şu an tutarlı cümleler kurmak şöyle dursun, nasıl düşünebiliyordu?

Dişlerini üzerimde nazikçe gezdirdiğinde bu his karşısında nefes nefese kaldım, sonra dilini kullanmaya başlayınca inledim. Uzun parmağını içime soktuğunda ufak bir çığlık attım. İniltisi vücudumdaki her siniri titreştirdi.

"*Evet.*" O kadar enfes bir histi ki bu, bir sonraki çığlığımı yumruğumla bastırdım. "*Daha fazlasını istiyorum.*"

Söz konusu o olduğunda hep *daha fazlasını* istiyordum zaten.

Hızlı dokunuşlar ve uzun, tembel okşayışlarla, içimde giderek gerilen hazdan bir yay oluşturdu. İlkine bir parmak daha eklerden nefis bir acıyla beni gerdi ve her parçasını arzulamama neden olan yavaş, sert bir ritimle onları içime sokarken kalçam sallandı.

Güç yükseliyor, zaten kızarmış olan tenimi yakıyor, etrafımızdaki havada çatırdıyordu.

Parmaklarının eziyetine ara vermeden uyluğumu bıraktı ve kalçamın yanından uzanıp iletim aracını aldı. "*Al şunu.*"

"*Seni istiyorum.*" Parmaklarımı saçlarından ayırarak küreyi kavradım, kalçam Xaden'ın her dokunuşuna tepki veriyor, nefesim düzensiz inlemeler hâlinde çıkıyordu.

"*Ben zaten seninim.*" Sırtımdan yükselen akılalmaz zevk karşısında inledim. "*Ve sen de tam ihtiyacım olan yerde benimsin.*"

Dili parmaklarının ritmine uyarken her dokunuşuyla içimi kaplayan zevkle bedenim bir yay gibi gerildi, elim bile içimden yükselen ilkel sesleri bastıramıyordu.

Tanrım, onun bu diz çökmüş, tamamen giyinik görüntüsü, uçuş ceketinin çıplak uyluklarıma değmesi, beni hazzın doruklarına çıkararak hafızama kazınıyordu.

Parmaklarını içimde kıvırıp gözlerimin kararmasına neden olan o hassas duvarı okşadığında bacaklarım titredi. "Xaden..." Nefesim kesilmişti.

"*İşte bunlar. Bu nefesler. Senin için çoktan sertleşmiş olarak uyandığımda duyduğum şey bu işte.*"

Bir sonraki okşamayla zevk ve güç içimde, üzerimde, tekrar tekrar çarpan eşzamanlı dalgalar hâlinde yükseldi. Gök gürültüsü yoktu, yıldırım yoktu, sadece Xaden'ın ağzının ve parmaklarının darbeleriyle alevlenen enerjinin uğultusu vardı.

Ama rahatlama da yoktu. Nazik bir boşalma yoktu. Sadece kırılmaksızın, hiç durmadan gelen sonsuz zevk dalgaları vardı.

Başını kaldırdı, gözleri gözlerime kilitlenirken beni tarifsiz bir mutluluk okyanusunda tuttu.

"Dayanamıyorum," demeyi başardım dalgalar durmaksızın gelmeye devam ederken.

"Evet, dayanabilirsin. Nerede olduğuna bir bak." Kalçamı kavrayıp doğruldu; sırtım kararmış tahtaya çarpana kadar beni sandalyenin daha derinlerine indirirken okşamaya devam ediyor, beni kendi zevkimle esir tutuyordu. Dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdirerek gülümsedi. "Ne kadar güzel olduğuna bir bak, Violet, Tyrrendor'un tahtında benim için boşalıyorsun."

Siktir. Bulunduğumuz yerin orası olduğunu biliyordum ama şu an yeni bir farkındalık yaşamıştım.

Bacaklarımdan birini kavrayıp tahtın kolçağının üstüne attı, sonra dizini minderin kenarına dayayıp diğer bacağımı omzunun üzerine koyarak vücudumdan aşağı doğru kaydı, parmakları durmaksızın çalışarak sonsuz dalgaları devam ettirirken başını eğdi.

Tanrılar aşkına. Ölecektim. Tam burada. Hemen şu an.

"Ne zaman Kurul'da oturmak zorunda kalsam bunu. Seni düşünüyor olacağım." Elini popomun altından geçirip beni ağzına doğru kaldırdı, sonra parmaklarının yerini dilinin sert darbeleri aldı.

Yakıcı zevk içime işliyor, sırtımı yay gibi geriyordu: Xaden'ın benden kopardığı çığlığı bastıracak zaman yoktu ama o da iniltisini tam olarak bastırmıyordu.

"*Yapamıyorum.*" Kalbim bir noktada pes etmek zorundaydı.

"*Yapabilirsin ve yapacaksın.*" Başparmağını hafifçe şişmiş klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde kalçam sarsıldı.

Bu zevk bıçaktan daha keskindi.

Parıldayan karanlık zihnimi sardı ve her şey yoğunlaşıverdi. *Nabzımın her atışında içime engel olunamaz, zonklayan, kontrol edilemez bir arzu doluyor; bir çıkış istiyor, bedenim sınırlarından çıkmamı ve onun nefis tadını, o boşaldığında içine gömülmenin eşsiz mükemmelliğini istiyor.*

Xaden. Nefes nefeseydim, iletim aracını o kadar sıkı kavramıştım ki camın kırılma sesini duyacağımdan emindim. Onun arzusu bağımızı dolduruyor, benimkiyle birleşiyordu. İhtirası. Gücümü okşayan gücü.

Onu becermek, bu tahtın kolunun üzerinde ters çevirmek ve içine girmek istiyorum ama yapamam. Tahtanın üzerinde onun tırnak izlerine ihtiyacım var, çığlıklarının tüm bu lanet evi doldurmasına ihtiyacım var, onun için ihtiyacı olan her şey olacağımı bilmesi gerek. Ağzımdaki tadı cennet gibi. Kusursuz. Benim. Ve neredeyse boşalmak üzere. Tanrım, evet, bacakları titriyor, duvarları dilimin etrafında çırpınıyor. Onu o kadar çok seviyorum ki.

Onun adını haykırırken paramparça oldum, haz dolu milyonlarca parçaya ayrıldım sanki. Güç ve ışık beni yakmadan içimden geçti ve sırtım tekrar tekrar yay gibi gerilirken bana ait olduğunu düşündüğüm ama ona da ait olabilecek dalgalardan yavaşça uzaklaştım.

Zihnimden çıktı ve bedenim gevşemeye başladığı anda onun eksikliğini hissetmeye başladım. Ciğerlerime hava girdiğini hissettim, çatırdadıktan sonra elimdeki küreye giren kendi gücümü, orgazmın son dalgası da kaybolurken nihayet yavaşlayan kendi kalp atışımı hissettim.

"Ne halt ettin sen?" Başımı kaldırdım. Xaden'ın üzerimde olmadığını fark ettiğimde gözlerim öfkeyle parladı.

Bir metre ve bir milyon kilometre uzağımda, Kurul masasına sırtını dayamış, gölgelerle kaplı kenarları beyazlamış parmak eklemleriyle kavramıştı, gözlerini öyle sıkı kapamıştı ki kaşlarımı çattım.

"Xaden?"

"Sadece bir saniyeye ihtiyacım var."

Son derece tuhaf bir açıyla oturmayı başardım ve ayağa kalkmak için hareketlendim.

"Orada kal." Elini kaldırdı.

Muhteşem vücudunun tüm hatları gergindi ve deri pantolonu... Tanrılar aşkına, bu acı verici olmalıydı.

"Buraya gel," diye fısıldadım.

"Hayır."

Şaşkınlıkla bakakaldım. "Benim *iki* kez orgazm olmamı sağladıktan sonra buna izin vereceğimi düşünemezsin, hele o sonuncusu nasıl bir şeyse..."

"Aynen öyle olacak." Gözlerini aniden açtığında orada gördüğüm sıcaklık, özlem ve çaresizlik bana ait olabilirmiş gibi geldi... çünkü birkaç saniye önce öyleydi.

"Bana ne kadar ihtiyacın olduğunu hissettim." Sandalyenin, tahtın, her neyse işte onun kenarına doğru kaydım. "Tahtın kenarına eğilmemi istiyorsun, değil mi? Tırnaklarım iz bıraksın diye tahtın kolçağını kavramamı."

"Siktir." Masa ellerinin altında gıcırdadı. "Bunu yapmamalıydım."

"Kesinlikle yapmalısın. Hayatımın en ateşli anı olabilir. Beni dizlerimin üstüne çöktürmek ya da bir tartışmayı kazanmak istediğin oldu mu hiç? İşte bu şekilde başarabilirsin."

Geçen yıl onun söylediği sözleri tekrarladığımı duyunca dudaklarında gergin bir gülümseme belirdi.

Ayak parmaklarım kürsüye değdi. "Bana da hayalini kuracağım bir şey vermiş oldun..."

"Lütfen yapma." Kelimeler sıktığı dişlerinin arasından zorlukla çıkıyordu. Beni durduran "lütfen" oldu. "Pamuk ipliğine bağlıyım şu an, o yüzden sana yalvarıyorum. Lütfen. Yapma." Başını eğdi ve gölgeler kürsünün üzerinden kayarak kıyafetlerimi bana doğru itti.

Kafamın karıştığını söylemek epey hafif kalırdı ama ayağa kalkıp çoraplarım da dâhil tüm giysilerimi çabucak geri giydim, sonra botlarımı aldım. "Neden kendine işkence etmeye hevesli olduğunu bana söylemek ister misin?"

İç geçirmeye benzer bir soluk verdi. "Çünkü senin bedenine karşılıksız da tapabileceğimi görmeni istiyorum. Sen, becermem için var olan bir yan karakter değilsin."

Konu *Cat* miydi yani?

"Bunu biliyorum." Dünyanın en uzun orgazmından sonraki mutluluk buraya kadarmış. Yine sinirlenmiştim.

"Ama bilmiyorsun." Masayı ölümüne kavramayı bırakıp tahtı işaret etti. "Otur."

"İkinci tur için mi?"

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Botlarını giymene yardım edebilmem için. Sandalye için fazla kısasın."

"Farkındayım," diye mırıldandım, tahtta arkama yaslanıp ayaklarımı aşağı sallandırarak. "Karşılığını... verememekten hoşlanmadım."

Sol ayağımı kaldırıp botumu giydirdi. "Dünyamın merkezi olmadığını düşünmenden hoşlanmıyorum ama durum bu işte. Ve başka bir tartışmaya başlamadan söyleyeyim seni bu gece

tekrar yatağa atacağım. Güven bana. Bunu şu an bir şeyi anlatabilmek için yaptım, kalıcı bir mazoşizm yemini değil bu." Ayağımı bacağına dayadı ve bağcıklarımı bağladı.

Bu görüntü göğsümdeki gerginliği biraz olsun azaltmıştı. Kimse o korkunç, belalı Xaden Riorson'ın birinin ayakkabısını bağlayacağına inanmazdı.

"Onu öldüreceğini sandım," dedi sessizce.

Tabii. Cat konusuna geri dönmüştük.

"Neredeyse öldürüyordum." Bir ayağımı indirdim, sonra onun işaretiyle diğerini kaldırdım. "Bu senin için affedilemez mi olurdu?"

Botumu bağlamayı bitirdi, sonra ayağımı bıraktı. "Senin yaptığın hiçbir şey benim için affedilemez değildir." Geri adım atarak tekrar masanın kenarına yaslandı. "Cat'in yaşaması umurumda değil ama ölmesinden de hoşlanmam. O gerekli ama ne yapacağı belli olmayan bir müttefik. Syrena'dan kötü bir düşman olur. Ama onu öldürdüğüne pişman olabilirdin, işte bunu önemsiyorum."

Xaden ortaya çıkmasaydı anlık bir öfkeyle bunu yapabilirdim.

"Onun gibi birini nasıl sevebildin?"

"Sevmedim." Omuzlarını silkti. "Sen sevdiğim ilk ve tek kadınsın."

"Onunla sadece nişanlıydın yani..." Duraksadım. "Ne kadar süre nişanlı kaldığınızı bile bilmiyorum." Kendimi... aptal gibi hissediyordum.

"Sorsaydın sana söylerdim. Sorun da bu zaten, Violet, sormuyorsun."

"Sen de bana eski sevgililerimi sormuyorsun." Bacak bacak üstüne attım.

"Çünkü bilmek istemiyorum, bence senin de seni rahatsız eden şeyleri bana sormamaya devam etmenin sebebi bu ama her zaman yaptığımız gibi bunu da görmezden gelelim. Bizim için işe yarıyor gibi görünüyor." Alaycılığı çok açıktı.

Gözlerimi kaçırdım çünkü haklıydı, lanet olsun. Annemle yaptığı anlaşmadan bana neden hiç bahsetmediği gibi yıkıcı olması muhtemel sorulardan kaçınmak, yanlış bir cevap yüzünden onu kaybetme olasılığı varken oldukça sağduyulu bir seçim gibi görünüyordu.

Ben sessizleşince o konuşmaya devam etti. "Cat ve ben nişanlı değildik, daha çocuk yaşta ailelerimizin kararıyla sözlenmiştik ve evet, benim için ikisi arasında fark var."

"Şimdi kim lafı çarpıtıyor bakalım? Hele de tüm duygularımı allak bullak edip beni öfke uçurumuna çeken bir kadın hakkında." Öfkenin bir kısmı geri geliyordu.

"O konuya birazdan geleceğiz. Yirmi yaşına geldiğinde ittifakın nişanlılık maddesi devreye girdi." Tamamen arkasına yaslandığında masa gıcırdadı. "Yaklaşık bir yılın dörtte üçü boyunca denedik ama uyumlu değildik ve Tecarus'un zaten lumineri almamıza asla izin vermeyeceği anlaşıldı. Onu *orada* kullanmamızı istiyordu. Bildiğin gibi ben de bazı... sorunlara neden olan nişanı attım."

"*Uyumlu değil miydiniz?*" Sinsi kıskançlık duygusunun suçunu bu kez Cat'e atamazdım. Midemdeki o alev tamamen bana aitti. "Seks hayatınızla ilgili ima ettiği şey tam olarak bu değildi."

"Birini becermek için ondan hoşlanmak zorunda değilsin." Omuz silkti.

Az önce yaptığımız şeyi düşününce çenem gevşedi.

Beni izlerken başını eğdi. "Hatırladığım kadarıyla ilk seferinde *benden* pek hoşlanmamıştın..."

"O cümleyi bitireyim deme sakın." Parmağımı ona doğru salladım.

"Öte yandan ben sana çoktan âşık olmuştum."

Bedenim yumuşadı. İşte tam da bu yüzden *ona* umutsuzca âşıktım. Çünkü başka hiç kimse onu böyle göremezdi. Sadece ben.

"Şimdi düşününce pek de adil görünmüyor." Parmaklarını masaya vurdu. "Benim için aynı şeyleri hissetmemeni umursamayacak kadar çok istiyordum seni. Gerçi sana beni sevmen için *herhangi* bir sebep verdiğim de söylenemezdi. Kahretsin, dönüp arkana bakmadan benden *kaçmanı* istiyordum."

"Hatırlıyorum." Bakışlarımız buluştu ve parmaklarım ona dokunma arzusuyla kıvrıldı. Onun yerine iletim aracına uzandım.

"Güzel. Belki bir dahaki sefere Cat kafana girmeye başladığında bunu hatırlarsın."

"Girmek mi? Beni kıskanç birine *dönüştürdü!*" Bu kelime dilime acı gelmişti.

"Sana hiçbir şey *yapmadı.*"

İletim aracını Xaden'ın kafasına atarsam Felix bunu umursamazdı, değil mi? "Gerçekten mi? Ne dediğini duydun. Önceki sevgililerimden biri seni mindere çıkarıp meydan okusa, sonra da tadımı bildiğini söylese ne hissederdin?"

Gerildi.

"Onun üstünde olmamın nasıl bir şey olduğunu söylese?" Sesimi alçaltarak her kelimenin buram buram seks kokmasını sağladım. "İlk kez onunla olduğumu ve son kez de onun olacağımı ima etse?"

Çenesi seğirdi ve gölgeler masanın bacaklarının etrafında kıvrıldı. "O kesinlikle benim ilkim falan değildi."

"Mesele bu değil. Daha fazla soru sormamı mı istiyorsun? O zaman onlardan kaçma."

"Güzel. Aetos konusunda bilmediğim bir geçmişiniz yoksa önceki sevgililerinden hiçbiri binici değil, bu yüzden beni asla mindere çıkarmazlar. Aralarında piyadeler olduğunu tahmin ediyorum ama yine de bilmek istemediğim için sormuyorum."

"Dain'le yatmadım." Ama piyade tahmini gülünç derecede isabetliydi.

"Bunu Harman'dan sonra seni öptüğü anda anladım. Çok garip görünüyordu." Elini hâlâ karışık olan saçlarının arasından

geçirdi. "Ve soruna cevap vermek gerekirse kıskanırdım. İçimden kıskanç bir adam çıkarma konusunda eşsiz bir yeteneğin var. Sonra da onun kıçına tekmeyi basardım çünkü biri bana meydan okuduğunda yaptığım şey bu olur; daha da önemlisi ikimizin sonsuza kadar birlikte olduğumuz bir gelecekten başka bir şey ima ettiği için yapardım bunu."

İç geçirme demeyi reddettiğim bir hızla nefes aldım. Tanrılar aşkına, böyle şeyler söylediğinde beni yerle bir ediyordu.

"Minderde başka ne hissettin?" diye sordu.

"Öfke." Yenilgiyle yüksek, kirişli tavana baktım. "Aşağılık duygusu. Güvensizlik. Bildiği her şeyi üzerime kustu ve işe de yaradı."

"Öfkeyi anlıyorum. Beni de kızdıran çok şey söyledi." Başını iki yana salladı. "Ama diğer tüm öğrencilerden daha güçlü olduğun düşünülürse aşağılık duygusu açıklamak zorunda kalacağın bir şey."

"Bunun mühür gücüyle bir ilgisi yok." Oturduğum dev sandalyeyi işaret ettim. "Senin bir Riorson olduğunu vurguladı."

"Bunu köprüden beri biliyorsun zaten." Boynundaki isyan damgasına dokundu.

"Demek istediğim bu değil. Az önce bu sandalyeye taht dedin."

"Çünkü öyle. Ya da birleşmeden önce öyleydi." Bir başka sinir bozucu omuz silkme daha.

Farkındalık yüzüme tokat gibi çarpınca gözlerimi kırpıştırdım. "Bir dakika. Sen... sen Tyrrendor'un *kralı* mısın?"

"Siktir, hayır." Başını iki yana salladı, sonra duraksadı. "Yani, evet, teknik olarak doğuştan Aretia Dükü'yüm ama Lewellen bizim tarafımızda ve eyaleti gayet iyi yönetiyor. Tyrrendor bağımsız olsa bile savaş alanında tahtta oturmaktan daha faydalıyım. Konu dışına çıktık. Kendini benden aşağı görmediğini çok iyi biliyorum, peki kendini aşağı gördüğün kişi kim? Cat mi?"

Dudaklarımı ısırdım. "Sanırım sen duyguların tartışmamız gereken bir şey olduğuna karar vermeden önce senden daha çok hoşlanıyordum."

"Rahatsız ettiğim için üzgünüm ama bu yıl Violet Sorrengail rolünü" –beni işaret etti– "Xaden Riorson oynayacak" –göğsüne vurdu– "ve Violet'ı tekmeleyerek, gerekirse çığlık atarak gerçek tartışmalarla gerçek bir ilişkiye sürükleyecek çünkü onu tekrar kaybetmeyi reddediyor. Eğer benim evrim geçirmem gerekiyorsa sen de geçireceksin." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Xaden'ın üçüncü şahıs olarak konuşması bitti mi?" Kürenin etrafındaki metal bandı çekiştirdim. "Cat bir konuda haklıydı. O daha iyi bir eş. Doğuştan asil, havacı olduğu için cesur, azimli, acımasız, yani tıpkı senin gibi, delicesine acımasız." Siktir, ikisi neredeyse aynı kişiydi.

Öfkeyle parıldayan gözlerini kıstı. "Dur bakalım. Bir şekilde *benim* seni ondan aşağı gördüğümü mü düşünüyorsun?"

Omuz silkişim pek de umursamaz sayılmazdı.

Yanıma gelecekmiş gibi kıpırdandı, sonra ellerini tekrar masaya koyarak kendini durdurdu. "Violet, daha az önce zihnimin içindeydin. Senin mükemmel olduğunu düşündüğümü biliyorsun, beni sık sık hayal kırıklığına uğratsan bile. Şimdi bana şu güvensizlikten bahset. Bunu geçen yıl hallettiğimizi sanıyordum."

"Elbette, bir devrime liderlik ettiğini öğrenmeden, her zaman sır saklayacağını söylemeden ve eskiden nişanlı olduğun ama ne hikmetse hiç bahsetmediğin güzel bir aristokratın iri kahverengi ceylan gözleri ve keskin pençeleriyle yatak odamızın kapısında yarı çıplak belirmesinden çok önceydi bu..."

"Ne yaptı dedin?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ayrıca sırf beni becermeyi seviyorsun diye özel olmadığımı söyleme cüretini de gösterdi."

"Seni becermeyi seviyorum." Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Aslında buna bayılıyorum."

"Onun tarafını tutma!" Tırnaklarımı altımdaki mindere batırdım. "Aah!" Haykırışım kirişlerde yankılanırken ellerimle yüzümü kapattım. "Neden beni böyle korkunç bir yaratığa dönüştürüyor? Ve bunu nasıl durdurabilirim?" Gün bitmeden onu öldürecektim.

Xaden'ın bot seslerini duydum, sonra sıcak ellerinin bileklerimi nazikçe kavradığını hissettim.

"Bana bak."

Yavaşça ellerimi indirdim ve ben gözlerimi açarken o da ellerimi tuttu. Tam sohbete başladığımız yerde, önümde dizlerinin üzerinde duruyordu.

"Bu tartışmayı tekrar yapmak istemiyorum." Kanat lideri sesini kullanıyordu ama sonra yumuşadı. "Fakat yapacağım. Cordyn'de yeterince açık olmadığım için şu an bazı acı gerçeklerle yüzleşmek üzeresin."

Omuzlarımı dikleştirdim.

"Bugün öfkelendin çünkü zaten kızgındın." Başparmaklarını nabzımın üzerinde gezdirdi. "Kıskançlık duydun çünkü zaten kıskanıyordun. Aşağılık duygusuyla boğuştun çünkü anlayamadığım bir nedenden ötürü kendini daha aşağı görüyorsun. Ve güvensizlik hissettin çünkü bence ikimiz de bunu yeni yeni çözmeye başlıyoruz. Geçen yıl yaptığın gibi duygularını sahiplen ve bana karşı dürüst ol. Cat zihnine orada olmayan duygular yerleştiremez, duygularını çarpıtamaz ya da sen zaten o yöne gitmiyorsan onları bir tarafa doğru yönlendiremez. Cat sadece hissettiklerini güçlendirebilir."

Yutkundum ama boğazımdaki yumru gitmedi. Hepsi... benim hislerimdi.

"Evet, bu boktan bir farkındalık. Ben de yaşadım." Parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. "Seni bir iki dakika içinde kızgınlıktan öfkeye sürükleyebilir. Ve evet, o gerçekten çok güçlü ama sen de öylesin. Fakat kullandığı tek silah senin

ona verdiklerin. Duygularını kontrol altında tutmak mı istiyorsun? Daha en baştan kontrolü elinden bırakmayacaksın.

"Yapamam..." Midem kasıldı. "Resson'dan beri kontrol bende değil," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Tairn'in duygularının kontrolü ele geçirmesine izin verdim. Kendi lanet gücümle evini ateşe vermemek için yanımda bir iletim aracı taşıyorum. Koruma duvarı konusunda başarısız oldum ve şimdi de sınavlarda başarısız oluyorum, boktan kararlar veriyorum, sürekli işleri batırıyorum. Burada insanların hayatları söz konusu. Dengemi bulacağımı ummaya devam ediyorum ama..." Başımı iki yana salladım.

Elini yanağıma götürdü. Cat'in bana vurduğu yerdeki şişliğe dokunmamaya özen gösteriyordu. "Kendini yeniden bulmalısın, Violet. Bunu senin için yapamam." Gözlerime baktı, sözlerini sindirmem için biraz bekledikten sonra ekledi: "Sen mantık ve gerçeklerle yaşayan birisin ve bildiğin her şey altüst oldu, sarsıldı. Bunun için ne kadar üzgün olduğumu asla bilemezsin. Ama orada öylece oturup umut edemezsin. Değişmesini istiyorsan tıpkı İmtihan'da yaptığın gibi bir yolunu bulmalısın. Bunu yapabilecek tek kişi sensin." Bunu geçen yıl söylediğinden çok daha nazik bir şekilde söylemişti.

"Ama bir Cat fırtınasının ortasındayken kendimi nasıl bulacağım?" diye inledim.

Bakışlarını kaçırdı. "Bak, Cat hançerlerini yanına almadığın için bunu yapabildi. Karmaşık desenli olanlar hani? Onlar seni onun yeteneğinden korumak için işlenmiş rünler. Ayaklarının üzerinde durana kadar onları yanından ayırmazsan sana bulaşamaz. Cordyn'de de aynı şey oldu. Elbise dediğin o dantelli şeyi giymek için onları çıkarmıştın. Kahretsin, o elbiseyi dişlerimle koparmak istedim." Çenesi seğirdi.

"Hançerleri bana geçen yıl vermiştin." Elimi bileğine götürdüm.

"Anlaşmayı bozduğum için hayatımı zorlaştırmanın bir yolunu bulacağını ve bunun da kaçınılmaz olarak seninle bağ-

lantılı olacağını düşünmüştüm." Eğildi. "Seni seviyorum. O asla bu koltuğa oturmayacak. Asla bir Tyrrendor tacı giyemeyecek. Beni asla önünde diz çöktürmeyecek." Dudakları hınzır bir sırıtışla kıvrıldı ve birdenbire bu geceyi iple çekmeye başladım. "Ve ayrıca onu hiç dilimle becermedim."

Dudaklarım aralandı ve yanaklarıma sıcaklık yayıldı.

"Şimdi, bu konuyu hallettiğimizi varsayabilir miyiz artık? Ne yazık ki yetişmem gereken bir brifing var."

Başımla onayladım. "Benim de dersim var."

"Doğru. Fizik mi?" diye tahmin etti ikimiz de ayağa kalkarken.

"Tarih." Uzattığı eli tuttum ve birlikte platformdan indik. "Görünüşe bakılırsa bu konuda şaşırtıcı derecede berbatmışım. Sürekli yanlış kitapları okuduğum için herhâlde."

"Belki de doğru olanları bulmalısın." O da benim gibi gülümsedi ve bu kısacık mutlu anda her şey... normal geldi. Tabii bu bizim için geçerli olabilecek bir kelimeyse.

"Belki de."

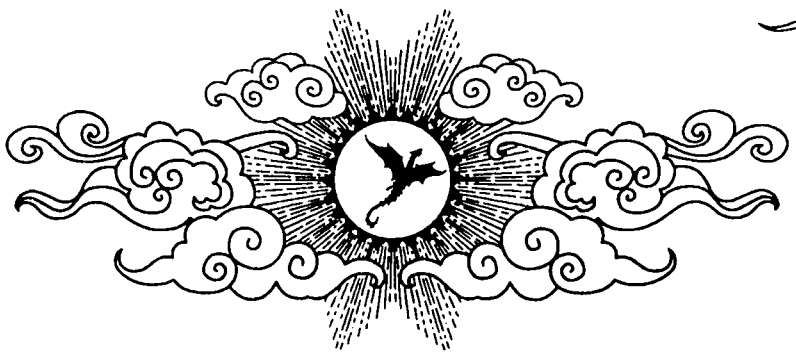
Kalabalık koridora ulaştığımızda ensemi kavradı ve beni kendine çekip hızla, sertçe öptü. "Bana bir iyilik yapar mısın?" dedi dudakları dudaklarımda.

"Elbette."

"Bu gece yatağa *erken* gel."

Havacılar ve biniciler kanat yapısı hariç her konuda eşit tutulacaktır. Biniciler kanatlarını, bölümlerini ve takımlarını koruyacak ve kendi komutalarına itaat edeceklerdir. Her birlik bir takımla birleştirilecek ve liderleri, birimin bütünlüğü ve verimliliği için takımın mevcut lider yardımcısının yerini alacaktır.

–ARETIA ANLAŞMASI BİRİNCİ BÖLÜM, MADDE İKİ

KIRK DOKUZUNCU BÖLÜM

"Şaşırmayan tek kişi senmişsin gibi hissediyorum," dedi Imogen ertesi gün sabah toplantısından sonra avluda dururken.

"En güçlü takım biziz. En güçlü birlik de onlar. Geri kalanınız neden şaşırıyor, asıl ben anlamıyorum." Omuz silktim ve Cat'in birliğinin, dünkü mücadelelerden dolayı mor ve yeşilin çeşitli tonlarıyla makyaj yapmış gibi duran üyelerine baktım.

Aynı şey bizim takım için de geçerliydi.

"İşte başlıyoruz." Rhiannon hepimize tanıdık yeşil armalar verdi.

"Bunları gerçekten onlara vermek zorunda mıyız?" Uğruna çok emek harcadığımız, birinci sınıfların elde tutmak için savaştığı armaya bakan Ridoc dudağını büktü.

Rhiannon, "Evet," dedi sertçe. "Yapılacak en doğru şey bu. Şu andan itibaren istesek de istemesek de onlar bizim takımımızın bir parçası."

"Ben istememeyi seçiyorum," dedi Sloane.

Gülerek parmağımı armanın üzerinde gezdirdim.

"Ben Cat'e bir tane götürürüm," dedi Rhiannon sessizce. "Sen yapmak zorunda değilsin..."

"Ben hallederim." Ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümsemeyle baktım. "Hadi yapalım şunu."

"Hadi yapalım," diye tekrarladı. "İkinci takım, hareket zamanı."

Buz tutmuş avluyu birlikte geçerken ben sol kalçamdaki hançere dokunarak hâlâ orada olduğundan emin oldum.

Xaden beni seviyordu. Beni seçmişti. Ben yılımın en güçlü binicisi olacaktım.

Cat sadece benim ona izin verdiğim kadar güçlüydü, hançerim olsun ya da olmasın.

Biz yaklaşırken altı havacı gerildiler.

Sloane, Aaric'e, "Sanırım onlar da istememeyi seçmişler," diye mırıldandı.

Cat gözlerini kısarak Sloane'a baktı, ben de aralarına girip Cat'e armayı uzattım. "Demir Takım olarak da bilinen Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'a hoş geldiniz." Etrafımızdan da benzer selamlar geldi ama ben gözlerimi armaya ısıracakmış gibi bakan Cat'e diktim. "Armayı al."

"Bunlarla ne yapmamız gerekiyor?"

"Üniformalarımıza dikeceğiz," diye yanıt verdi arkamdaki Ridoc, ileri geri hareketleriyle üniformasına iğne batırıyormuş gibi yaparak; sanki çocuklara armanın ne olduğunu anlatırmış gibi.

"Neden?.." Cat'in bakışları üzerimizde gezindi, sanki daha önce hiç fark etmemiş gibi farklı armalara baktı.

Köprücük kemiğimi işaret ettim. "Rütbe." Sonra omzumu. "Kanat. Demir Takım. Mühür gücü. Armalar kazanılır, verilmez. Biniciler ve artık havacılar, kanat ve rütbe dışında her arma için istedikleri yeri seçerler, bunların hiçbiri uçuş kıyafetlerine takılmaz, muhtemelen bu yüzden Xaden'ı hiç takarken görmemişsindir. O genellikle armalardan nefret eder." İşte. O kadar da kötü değildi. Medeni olabilirdim.

"Bunu biliyordum." Armayı elimden kaptı. "Onu *yıllardır* tanıyorum."

Diğer tarafımdaki Rhiannon kaşlarını kaldırdı.

Onun hayatının benim bilmediğim kısımlarını bildiği için kıskançlık duyduğumu fark ettim ama öfke ya da güvensizlik yoktu veya kendimden nefret etmiyordum. Hançerlerimi *sevmemin* yepyeni bir nedeni vardı.

Gözleri sanki bana dokunamayacağını hissetmiş gibi hafifçe açıldı, sonra kısılarak kötü niyetli bir ifadeye büründü. Nezaket kesinlikle onun kitabında yoktu.

"Dediğim gibi." Ona geniş bir gülümsemeyle baktım. "Bölüğün tek Demir Takımı'na hoş geldiniz." Arkamı dönüp Rhiannon'ın koluna girdim ve genişlemiş takımımızdaki diğer binicilerle birlikte yürümeye başladık.

"Aynı takımda olmamız onun hâlâ benim tacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor," deyiverdi Cat.

Rihannon durarak, "Onu Sgaeyl'e yem edelim," diye fısıldadı.

Omzumun üzerinden Cat'e baktım. "Tyrrendor'un altı yüz yıldan fazla bir süredir tacı olmadığını biliyor muydun? Görünüşe göre birleşme tacını yapmak için hepsini eritmişler, o yüzden sana iyi şanslar."

"Hayatını, senin benim hayatımı berbat ettiğin gibi berbat etmek eğlenceli olacak."

Nezaketin canı cehenneme.

"Tanrılar aşkına, gerçekten kendine engel olamıyor, değil mi?" diye fısıldadı Rhiannon.

"Cat, kes şunu," diye azarladı onu Maren. "Çirkinleşiyorsun. Sana defalarca söyledim, Luella'yı o düşürmedi. O kendi düştü. Bu kadar basit."

"Beni mutsuz etmeye çalışmakta özgürsün," dedim Cat'e ve Rhiannon'ı bırakıp havacıya doğru yürüdüm. "Ah! Bir şey daha var." Takımımızdaki tüm kafaların bize döndüğünün farkında olarak sesimi hafifçe alçalttım.

"Ne?" dedi sertçe.

"Şu bahsettiğin numara var ya? Hani şu parmaklarla olan?" Yüzüme usul usul bir gülümseme yayıldı. "Teşekkürler."

Cat'in gözleri irileşti.

Imogen öyle bir güldü ki ben Rhiannon'a doğru yürürken o hâlâ domuz gibi sesler çıkarıyordu.

"Vay canına. Sadece... vay canına." Rhi birkaç kez alkışladı.

"Seni seviyorum." Ridoc kolunu omzuma attı. "Aç olan var mı? Tam olarak planlamadığım bir yerde uyanarak kahvaltıyı kaçırdım."

"İsterdim," dedim ona, "ama kütüphanede planlarım var."

"Kütüphane mi? O zaman ben de geleyim," dedi Sawyer, hemen peşime takılarak.

Rhiannon başıyla onaylayarak, "Ben de geliyorum," dedi.

Ridoc, "Üçünüz gidiyorsanız ben de geliyorum," diye ekledi.

Fuayenin yarısına geldiğimizde, "Benimle gelmek zorunda değilsiniz," dedim.

"Cat'ten uzaklaşmamız gerekiyordu." Ridoc bana bakarak elini salladı. "Sen sadece bahanesin."

Sawyer, "Onun yetenekleri... dehşet verici," dedi. "Ya beni senden nefret ettirmeye karar verirse?"

"Ya da Xaden'ın senden nefret etmesini sağlarsa?" Rhiannon kaşlarını kaldırdı.

"Yapamaz." Başımı iki yana salladım.

Ridoc, "Ya da aniden rastgele bir havacıyı görünce azmanı sağlar ve Xaden geri döndüğünde sizi yatakta bulursa," diye sordu. "Mühür gücü –ya da onlar her ne diyorlarsa işte– dehşet verici."

"Sadece hissettiğimiz duyguları güçlendirebiliyor," diye açıkladım onlara.

"Onu öldürebiliriz." Sawyer kapının koluna uzandı. "Tüm havacılar hâlâ irtifayla mücadele ediyor ve Sliseag'a göre gri-

fonları günün yarısını uyuyarak geçiriyor, yani muhtemelen en zayıf hâllerindeler."

Hepimiz sessizleştik; şoktan değil, birkaç saniyeliğine bunu gerçekten düşündüğümüz için. En azından ben öyle yaptım. "Onu öldüremeyiz. O bizim takım arkadaşımız."

Bekle, buradaki tek etik engel gerçekten bu muydu?

"Emin misin?" Sawyer başını eğdi. "Sadece onay vermen yeterli, cesedi gömüveririz. Savaş Brifingi'nden önce hâlâ birkaç saatimiz var."

"*İyi fikir. Bana da atıştırmalık bir şey çıkar.*" Andarna'nın sesi uygunsuz kaçacak kadar heyecanlıydı.

"*Biz müttefiklerimizi yemeyiz,*" dedi Tairn bilgiç bilgiç.

"*Eğlenmeme hiç izin vermiyorsun.*"

Dudaklarımda içten bir gülümseme belirdi. "Teklifiniz için minnettarım."

Kütüphaneye girdiğimizde derin bir nefes aldım. İki katlı odanın kokusu, Arşiv'inkinden farklıydı. Parşömen ve mürekkep hâlâ aynı şekilde kokuyordu ancak topraksı koku yoktu çünkü yer üstündeydik ve pencerelerden içeri ışık giriyordu. Sadece birinci katın rafları kitaplarla doluydu ama önümüzdeki on yıl içinde ikinci katın da aynı şekilde görünmesini sağlamayı kendime kişisel görev edinmiştim.

Taş yanmayabilirdi ama kitaplar yanıyordu.

Ben çantamı omzumdan indirip gördüğüm ilk boş masayı seçerken Ridoc, "Burada ne işimiz var peki?" diye sordu. Eliyle, kütüphanenin arka tarafını tarayan Sawyer'ı işaret etti. "Yani, hepimiz onun burada ne yaptığını biliyoruz da biz ne yapıyoruz?"

"Kendimi bulmaya çalışıyorum." Cevabım karşısında bana şaşkınlıkla baktılar. "Tecarus dünkü silah teslimatından sonra Xaden'la benim için bazı kitaplar göndermiş, muhtemelen hâlâ benimle iyi geçinmeyi umuyordur." Hediye ettiği altı kitabı teker teker çıkarıp masanın üzerine koydum ve Warrick'in günlüğü-

nün bulunduğu koruyucu çantayı en üste yerleştirdim. "Krovla dilinde çok iyi değilim."

"Krovla dili hiç kimsenin..." Sawyer'ın Jesinia'yı görünce cümlesini yarıda kesmesine sırıttım. Sawyer işaret diliyle bana, "Günaydın," dedi. "Bu doğru mu?"

"Doğru."

Jesinia'ya doğru yola koyuldu. "Ben daha eğlenceli bir şey bulurdum. Kızın harika bir espri anlayışı var," diye mırıldandı Ridoc.

"İşaret dili öğreniyor!" Rhiannon gülümseyerek masanın kenarına oturdu. Sawyer'ın Jesinia'yı selamlamasını izlemek için utanmadan onlara döndük.

"Hemen de geri mi dönüyor?" Ridoc kaşlarını çattı.

Saate baktım. "Sadece dört cümle biliyor ama öğreniyor."

"Yani Krovla dili Jesinia'nın uzmanlık alanı mı?" diye sordu Rhi, Büyük Savaş'tan sonra Veninlerin ilk ortaya çıkışını anlatan en üstteki kitabı eline alarak. En azından ben öyle olduğunu düşünüyordum. "Hayır." Başımı iki yana sallarken kütüphanenin kapısı tam yedi buçukta açıldı. Her zamanki gibi tam zamanında. "*Onun* uzmanlık alanı."

Ben masadan kalkarken Ridoc, "Ciddi misin?" diye mırıldandı.

"Beni mi görmek istedin?" Dain kollarını göğsünde kavuşturdu. "Kendi isteğinle? Emir falan almadan?"

Bir an için tereddüt ettim. Sonra Varrish'i bıçakladığını, toplanma çağrısı yapıp bölüğü ikiye böldüğünü ve gerçek ortaya çıktığında, yapılacak en doğru şey olduğu için kendisini hor gören bir grup insanla birlikte sürgünü seçtiğini hatırladım. "Yardımına ihtiyacım var."

"Pekâlâ." Bir açıklama beklemeden başıyla onayladı.

İşte o an, onun neden bir zamanlar Kıta'daki en sevdiğim insanlardan biri olduğunu hatırladım.

Ertesi gün, koruma taşının olduğu alanda sırtımızı duvara yaslamış, bacaklarımızı önümüze uzatmış otururken Dain kaleminin dibiyle Warrick'in günlüğündeki bir sembole dokunarak, "Bu yağmur için kullanılan kelime değil," dedi. Öğle güneşi üzerimize vuruyordu ama hava hâlâ nefesimi görebileceğim kadar soğuktu.

"Öyle olduğuna oldukça eminim." Eğilip onun ve benim bacağımda eşit olarak duran günlüğü inceledim.

"Jesinia'ya sordun mu?" dedi, günlüğün koruma duvarından bahseden kısmını kapayıp başa dönerek.

"O da yağmur olduğunu düşündü."

"Ama o Morraine dilinde uzman, değil mi?" Başını eğdi ve ilk sayfayı inceledi.

Gözlerim fal taşı gibi açılarak ona baktım.

"Ne?" Bana baktı, sonra dikkatini tekrar günlüğe verdi. "Jesinia'nın uzmanlık alanını hatırladığım için bu kadar şaşırma. Sen konuşurken dinliyorum." İrkildi. "En azından eskiden dinlerdim."

"Ne zaman bıraktın?" Soru ben kendime engel olamadan ağzımdan çıkıvermişti.

İç geçirdi ve gergin olduğunu belli edecek kadar hafifçe kıpırdandı. Bölükte geçirdiği iki yılda, onu ele veren bu hareketten kurtulamamıştı. "Bilmiyorum. Muhtemelen Görev Günü'nde sana veda ettiğimde. Benimkinde tabii, seninkinde değil."

"Doğru. Benimkinde merhaba demiştin." Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Aslında, sanırım orada ne halt ettiğimi sormuştun."

Alaycı alaycı gülümsedi, sonra başını duvara yaslayıp gökyüzüne baktı. "Çok kızmıştım... ve korkmuştum. Sonunda ikinci sınıfa geçebilmiş, seni görebilmek için diğer bölükleri ziyaret etme ayrıcalığını kazanmıştım ama sen kâtiplerin arasında güven

içinde barınmak yerine annenin emriyle siyahlar giymiş hâlde Biniciler Bölüğü'ne geldin, o kadar şaşırmıştım ki köprüden nasıl geçtiğini hâlâ bilmiyorum." Yutkundu. "Tek düşünebildiğim, bir yıl boyunca arkadaşlarımın isimlerinin ölüm listesinde yer aldığını duyarak hayatta kaldığımdı ve seninkinin o listede yer almamasını sağlayacaktım, ne pahasına olursa olsun. Sonra her zaman istediğini söylediğin şeyi sana vermeye çalıştığım için benden nefret ettin."

"Nefret etmemin nedeni bu değildi..." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Büyümeme izin vermedin ve benim için neyin doğru olduğunu bildiğini düşünen bir pisliğe dönüştün. Çocukken hiç böyle değildin."

Güldü, kendini küçümseyen kahkahası boşlukta yankılandı. "Köprüyü geçtikten sonra sen aynı mı kaldın?"

"Hayır." Başımı iki yana salladım. "Tabii ki kalmadım. İlk yıl beni bazı yönlerden sertleştirdi..." Kaşlarını kaldırarak bana baktığını fark ettim. "Ah. Sanırım seni de değiştirmiş."

"Evet. Sadece Kodeks'e göre yaşamak insana bunu yapıyor maalesef."

"Bir tarafım bizi bu yüzden mi bu kadar zorladıklarını merak ediyor. Bizi mükemmel silahlara dönüştürüyorlar, Kodeks ve verdikleri emirler dışındaki her şey hakkında eleştirel düşünmeyi öğretiyorlar."

Kahverengi kirli sakalını kaşıyarak günlüğe baktı. "İlk sayfaların çevirileri nerede? Belki sembolleri karşılaştırabiliriz."

"İhtiyacımız olan şey bu olduğu için doğrudan koruma duvarıyla ilgili bölümlere atladım."

Gözlerini kırpıştırdı. "Sen... atladın mı? Sen, yani... sen bir kitabı baştan sona okumadın mı?" Saklamaya çalıştığı gülümseme, midemin kasılmasına neden oldu. Bu bana Dain'in en yakın arkadaşım olduğu günleri hatırlatmıştı ve aniden tüm bunlar bana çok fazla gelmeye başladı.

Ayağa fırladım, üstümdeki tozu silkeledim ve taşa doğru yürüdüm.

"Vi," dedi sessizce ama etrafımızdaki duvarlar sesi yükselttiğinden bağırmış gibi çıkmıştı. "Artık olanlar hakkında konuşacak mıyız?"

Taş, ellerimin altında, koruma duvarı yaratmayı başaramadığım gece olduğu kadar soğuktu. "Güç aşılamayı biliyor musun?" diye sordum, onun sorusunu duymazdan gelerek.

"Evet." İç çekişi koruma taşını devirecek kadar güçlüydü ve omzumun üzerinden baktığımda günlüğü çantama bırakıp ayağa kalktığını gördüm. Saniyeler sonra yanımda dikiliyordu. "Özür dilerim, Violet."

"Güç aşılanması gerekiyormuş gibi geliyor, sence de öyle değil mi?" Parmak uçlarımı kazınmış dairelerin en büyüğünün üzerinde gezdirdim. "Bana ham alaşımın verdiği hissi hatırlatıyor. Boş."

"Ölümlerinde rol oynadığım için üzgünüm. Çok üzgünüm..."

Soğuğun avuçlarıma dolmasına izin verirken, "Geçen yıl yüzüme her dokunduğunda anılarımı mı çaldın?" deyiverdim.

Uzun bir sessizliğin ardından yumuşak bir sesle cevap verdi. "Hayır."

Elini kaldırıp benimkinden birkaç santim ötede taşa koydu ve parmaklarını açtı. "İlk seferinde kazara yaptım. Sana dokunmaya o kadar alışkındım ki. Sen o sırada Riorson'la yakınlaşmıştın ve babam annenin onu nasıl yaraladığını söyleyip övünüyordu. İntikam peşinde olduğunu biliyordum ama sen beni dinlemedin..."

"O asla intikam peşinde olmadı. Bana karşı olmadı." Başımı iki yana salladım.

"Bunu *artık* biliyorum." Gözlerini sıkıca kapadı. "Her şeyi berbat ettim." Derin bir nefes aldıktan sonra gözlerini açtı. "Senin kararlarına güvenmem gerekirken babama güvendim ve işleri

berbat ettim. Bu konuda söyleyebileceğim ya da yapabileceğim hiçbir şey onları geri getirmeyecek, Liam'ı geri getirmeyecek."

"Hayır, getirmeyecek." Gözlerim doldu ve gülümsemeye çalışsam da uzun süre devam edemedim.

"Çok üzgünüm, Violet."

"Hiçbir şey düzelmiş değil," diye fısıldadım. "Düzeltmeye nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. Sadece aynı anda hem Liam'ı düşünüp hem de sana bakamayacağımı biliyorum..." Başımı iki yana salladım. "Senden nefret etmek istemiyorum, Dain fakat bunu başarabileceğimden emin değilim..." Dikkatim elime kaydı. Onunkinin hemen yanında, taşın üzerinde duran sıcacık elim. "Taşa güç mü aşılıyorsun?"

"Evet. İstediğinin bu olduğunu sanıyordum."

"Öyle." Başımla onayladım. "Bu kadar büyük bir şeye güç aşılaman ne kadar sürer sence?"

"Haftalar. Belki bir ay."

Elimi hareket ettirdim, sonra çantama döndüm ve her şeyi içine yerleştirmek için çömeldim. "Günlük konusunda yardımına ihtiyacım var. Ve bu adil değil çünkü bu konu hakkında –Liam ve Soleil hakkında– bir daha konuşmayacağımızı bilmem gerekiyor. En azından ben biraz daha kendimi toparlayana kadar." Her şeyi topladıktan sonra ayağa kalkıp tekrar Dain'in karşısına geçtim.

Omuzları çökmüştü ama eli hâlâ taşın üzerindeydi. "Bunu yapabilirim."

"Teşekkür ederim." Tepemizdeki bulutlu gökyüzüne baktım. "Günün bu saatlerinde genellikle yarım saat kadar boş oluyorum."

"Ben de, taşa güç aşılamaya gelirim."

"Xaden'dan da yardım isteyeceğim." Kollarımı saplarından geçirip çantayı omuzlarıma yerleştirdim.

Elini taştan indirdi. "Riorson demişken..."

Tüm vücudum gerildi. "Sözlerine dikkat et."

"Ona âşık mısın?" diye sordu, son kelimede sesi iyice kısıldı ve yüzünü bana döndü. "Çünkü Garrick ve ben sorgu odasında söylediklerinin sonunu duyduk ve inan bana, o açıklamadan sonra ona ben bile âşık olabilirdim ama sen âşık mısın? Gerçekten ve içtenlikle?"

"Evet." Söylediklerimde ciddi olduğumu anlamasına yetecek kadar uzun süre ona baktım. "Ve bu asla değişmeyecek."

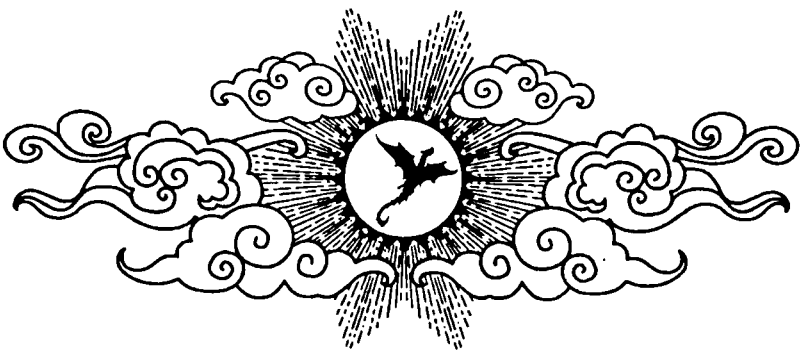
Dain'in çenesi kasıldı ve başını bir kez onaylarcasına salladı. "O zaman ben de ona en az senin kadar güveniyorum."

Ben de yavaşça başımla onayladım. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," dedi.

Kişinin mühür gücünde ustalaşması ne Basgiath'ta ne de hemen sonrasındaki yıllarda gerçekleşir. Hayatta olan hiçbir binici gücünün sınırlarına ulaştığına gerçekten inanmaz. Ölü olanlar farklı hissedebilir.

–BİNBAŞI AFENDRA'NIN BİNİCİLER BÖLÜĞÜ REHBERİ
(RESMİ OLMAYAN BASKI)

ELLİNCİ BÖLÜM

"Daha iyi." Bir hafta sonra, Felix ağzına bir üzüm atarken üst üste yığılmış kayaları ve dibinde tüten, rüzgâr ve karın yok etmek üzere olduğu dumanı işaret ediyordu. "Bu sefer neredeyse vuruyordun."

Elimdeki, enerjiyle ısınmış iletim aracını sıktım. "Bu sefer vurdum." Ayaklarımın üzerinde sallanıp yorgunluğumu üzerimden atmaya çalıştım. Warrick'in günlüğünü en baştan çevirmek için pek çok gece geç saatlere kadar çalışmış, o soğuk koruma taşı alanında çok fazla öğle yemeği yemiştim ve kesinlikle Dain'le çok fazla zaman geçirmiştim.

Diller konusunda ne kadar iyi olduğunu, ne kadar çabuk kavradığını neredeyse unutmuştum.

"Hayır." Felix başını iki yana salladı, sonra salkımdan bir üzüm daha kopardı. O şeyler nasıl olmuştu da donmamıştı? Burada bulunduğumuz bir saat içinde yerde yaklaşık on beş santim kar birikmişti. "Vurmuş olsaydın taşlar şu an orada olmazdı."

"Daha az güç kullan demiştin, unuttun mu? Daha küçük vuruşlar. Daha fazla kontrol." Küreyi ona doğru salladım. "Buna ne diyorsun?"

"Hedefi ıskalamak."

Kar taneleri çıplak ellerime düşüp cızırdayarak buhara dönüşürken profesöre ters ters bakmamak için elimden geleni yaptım.

"Ver şunu bakalım." Üzüm salkımını ayaklarının dibindeki poşete koydu, sonra küreye uzanıp elimden aldı. "İletim aracını vur."

"Pardon?" Yüzümdeki bir tutam saçı geriye attım, gözlerim kocaman açılmıştı.

"İletim aracını vur," dedi sanki bu çok basit bir görevmiş gibi, metal ve cam küreyi parmaklarımdan sadece birkaç santim uzakta tutarak.

"Seni öldürebilirim."

"Keşke nişan alabilseydin," dedi alaycı alaycı gülümseyerek. "O Wyvernleri nasıl alt ettiğinden de anlaşılacağı üzere enerji ve çekimin nasıl işlediğini açıkça anlıyorsun, değil mi?"

"Bulutun içine yıldırım düşürdüm." Kaşlarım çatıldı. "Sanırım. Bunu gerçekten açıklayamam. Sadece yıldırımın bir bulutun içinde var olabileceğini biliyordum ve ben güce hükmettiğimde oradaydı."

Felix başıyla onayladı. "Buradaki mesele enerji alanları. Bu yönden büyüye oldukça benziyor. Ve sen" –küreyle elime dokundu– "hepsinin arasındaki en büyük enerji alanısın. Gücünü topla ama iletim aracının hepsini almasına izin vermek yerine onu kendin kes."

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verdim ve sertçe yutkunarak kolumdaki tüyleri diken diken eden ateş dalgasına karşı koymaya çalıştım. Arşiv kapılarının sadece birkaç santim aralık kalacak şekilde kapandığını hayal ederek Tairn'in gücünün sadece bir kısmının ellerime ulaşmasına izin verdim.

Kürenin metaline dokundum, parmak uçlarımdan cama doğru akıp iletim aracının ortasındaki alaşım madalyonda narin bir çizgi hâlinde toplanarak çatırdayan beyazımsı mavi saf enerji

dallarının tanıdık görüntüsü belirdi. Andarna'nın gücünden rünleri tavlamak için çektiğim parıldayan tellerin aksine bu fiziksel, küçük, sürekli bir yıldırım çarpması gibiydi. Her gece yaptığım gibi gücün benden iletim aracına akmasına izin verirken dudağımın kenarında bir gülümseme belirdi; artık tamamen güç aşılandıktan sonra nasıl değiştireceğimi bildiğim için taş üstüne taşa güç aşılamıştım. "Bunu izlemeye bayılıyorum."

Gücümün yıkım olmadan, şiddet olmadan güzel olduğu tek zaman buydu.

"İzlemiyorsun, Violet. Yapıyorsun. Tabii bunu sevmen de gerekiyor. Gücünden keyif almak, ondan korkmaktan daha iyidir."

"Güçten korkmuyorum." Bu kadar güzelken nasıl korkabilirdim ki? Bu kadar çeşitliyken? Ben kendimden korkuyordum.

"*Korkmamalısın*," diye öğüt verdi Tairn. Son bir saattir, Brennan'ın vadiye taşıdığı iki yeni koyun sürüsünü kovalamaktan vazgeçmesi için Andarna'yı ikna etmeye çalışmadığı anlarda, durmadan yorum yapıyordu. "*Seni ben seçtim ve ejderhalar hata yapmaz.*"

"*Hayatını bu kadar kendinden emin yaşamak nasıl bir şey?*"

"*Yaşıyoruz işte.*"

Tüm dikkatimi Tairn'in gücünü sınırlamaya vererek gözlerimi devirmemeyi başardım.

"Güzel. Devam et. Bırak aksın ama sel gibi değil, iplik gibi ince aksın." Felix yavaşça iletim aracını çekti. "Sakın durma."

Vücudumdaki tüm kaslar gerildi ama dediğini yaptım ve güç akışını kesmedim. Aynı beyaz-mavi enerji iplikçikleri şimdi parmaklarımla küre arasındaki birkaç santimlik boşlukta uzanıyordu.

"Ne..." Kalbim kulaklarımda hissedebileceğim kadar kuvvetli atıyordu ve beş ayrı güç iplikçiği de onunla aynı ritimle oynaşıyordu.

Felix küreyi usulca bir santim, sonra bir santim daha çekerken bana karşı hiç olmadığı kadar nazik bir sesle, "Bu sensin," dedi. Yine de onun yerinde olsaydım şu anda kendime karşı daha dikkatli olurdum. "Yavaşça artır."

Arşivimin kapıları bir adım kadar daha açıldı ve güç acı vermeden, sadece orta derecede bir ısı yayarak uzanarak yoluna çıkan şanssız kar tanelerini buharlaştırdı.

"Şimdi anlamaya başlıyorsun, değil mi?" Felix bir adım geri çekilmişti. Gücü iletim aracına ulaşacak ama onu vurmayacak bir ayarda tutmaya çalışırken elim titremeye başladı.

"Neyi anlamaya?" Kolum artık tir tir titriyordu.

"Kontrol etme meselesini." Sırıttığını hissedince irkilip bakışlarımı bir anlığına ona çevirdim.

Güç kapı aralığından içeri doldu ve içimi kavurucu bir sıcaklık kaplayınca ellerimi yukarı kaldırıp Felix'ten uzağa çevirdim; bir saniye sonra yıldırım bulutlu gökyüzünü yararak tepenin otuz metre yukarısındaki dağı yaktı.

Felix'in Kırmızı Kılıçkuyruk'u tedirginlikle buhar çıkarsa da Tairn tarafından bana ulaşan tek his gururdu.

"Eh, kontrolü *sağlamıştın*." Felix iletim aracını bana geri verdi. "Ama en azından bu, bunu yapabildiğin anlamına geliyor. Bir süre emin olamamıştım."

"Ben de emin değildim." Sanki hiç görmemişim gibi küreyi inceledim.

"Gücünü bir savaş baltası gibi kullanıyorsun ve bazen tam da ihtiyaç duyulan şeydir bu. Ama hepiniz" –uçuş ceketimde, kınlarında duran hançerleri işaret etti– "bir hançerin ne zaman gerekli olduğunu, sadece ince bir çiziğin ne zaman işe yarayacağını anlamalısınız." Çantasını yerden alıp omzuna attı. "Bugünlük işimiz bitti. Pazartesiye kadar bu gücü, ne kadar diyelim... üç metreden akıtmaya devam edeceksin, tamam mı?"

"Üç metre mi?" İmkânı yoktu.

"Haklısın." Başıyla onaylayarak huzursuz ejderhasına döndü. "Şunu beş yapalım." Başını yana eğdi ve sanki ejderhasıyla konuşuyormuş gibi durakladı. "Malikâneye döndüğünde Riorson'a saat beşte ikinize de Kurul salonunda ihtiyacımız olduğunu söyle."

"Ama Xaden yok..." Kalkanlarımı indirdim ve oradaydı. Zihinlerimiz arasındaki gölgeli yol yakın olduğumuz için güçlüydü ve... yorgunluktan dolayı ağırlaşmış gibiydi?

"*Erken gelmişsin. Her şey yolunda mı?*"

"*Hayır.*" Herhangi bir ayrıntı vermedi ve ses tonu da daha fazla soruya izin vermeyecek cinstendi.

Benim için indirdiği ön kolundan yukarı doğru tırmanırken Tairn'e, "*Sgaeyl iyi mi?*" diye sordum.

"*Zarar görmedi.*" Hayal kırıklığı ve öfke kaynamaya başlayarak hızla bağımızı yaktı ve kendi duygularım üzerindeki kontrolümü kaybetmemek için onu hemen dışarıda bıraktım.

Yarım saat sonra vadiye geri uçtum ve Andarna'nın coşkulu alkışlar eşliğinde otuza kadar sayarak kanadını açma yeteneğini göstermesini izleyip Riorson Malikânesi'nin kaotik koridorlarından geçerek doğruca mutfağa gittim.

İhtiyacım olan şeyleri bir tabağa koyduktan sonra geniş merdivenden yukarı çıktım ve Garrick, Bodhi ve Heaton'ı ikinci katın sahanlığında konuşurken buldum. Garrick'in isle kaplı yüzündeki ifade Xaden'ın ruh hâlinin korkutucu ağırlığına uyuyordu ve Heaton başını çevirdiğinde tabağı neredeyse elimden düşürüyordum.

Yüzünün sağ tarafında kocaman bir ezik vardı ve sağ kolunun dirsekten aşağısı sargıdaydı.

"Ne oldu?"

Garrick ve Bodhi öyle bir bakıştılar ki Xaden'ın hayatta olduğunu bilmeme rağmen midem kasıldı; üstelik bu kattaki yatak odamızda değil, dört kat yukarıdaydı.

"Pavis'i aldılar," dedi Heaton bana sessizce, başkalarının duyup duymadığını görmek için etrafa bakarak.

Şaşkına dönmüştüm. Bu doğru olamazdı. "O kasaba Draithus'un doğusuna sadece bir saatlik uçuş mesafesinde."

Heaton yavaşça başıyla onayladı. "Onlardan yedi tane ve bir Wyvern sürüsü vardı. Biz daha oraya varmadan kasaba istila edilmişti. Ablan iyi, sadece Emery'yi kırık bacağı için şifacılara götürdü. Bize dışarı çıkmamızı emretti..." Sustu ve bakışlarını kaçırdı.

"Nyra Voldaren bugünkü görevimiz sırasında düştükten sonra," diye cümlesini tamamladı Garrick.

"Nyra mı?" Geçen yıl bölüğün kıdemli kanat lideriydi ve neredeyse yenilmezdi.

"Evet. Cephaneliğin yakınına sığınmış bir grup sivili savunmak için içeri girdi ve..." Çenesi kasıldı. "Ve ne ondan ne de Malla'dan geriye hiçbir şey kalmadı. Tıpkı Soleil ve Fuil gibiydi, tamamen kuruyup yok oldular. Yarın Savaş Brifingi'nde herkesi bilgilendireceklerdir eminim ama tüm birinci ve ikinci teğmenleri yeniden toplanmaları için Aretia'ya geri çağırdılar."

"Sanırım kanat yapısını değiştirecekler," diye ekledi Heaton.

Garrick, "Değiştirmek zorundalar," diye onayladı. "Daha az deneyimli binicileri cepheden geride bırakmak, cephe bu kadar hareketliyken hiçbir işe yaramıyor."

"Cordyn'i aldılar mı?"

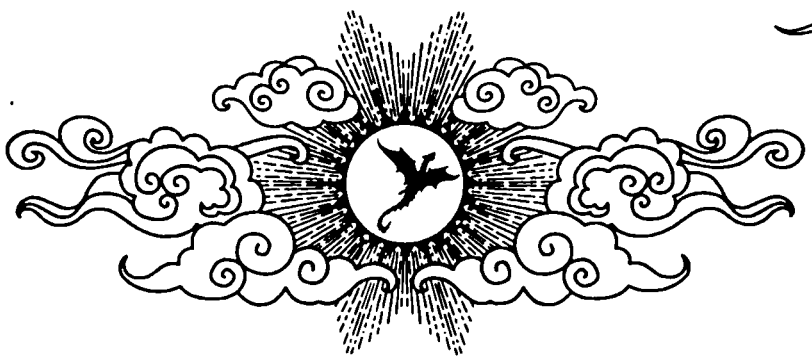
Garrick başını iki yana salladı. "Orayı ve daha yüzlerce kilometreyi es geçtiler. Pavis'i hedef aldılar ve orada kaldılar."

"Orası iyi bir hazırlık noktası" –Bodhi, Birinci Kanat'tan üç havacı geçerken sesini alçalttı– "Draithus için. Öyle olmalı."

Bizim için geliyorlardı.

En saygın strateji uzmanlarımızdan çoğu yaklaşan dönüm noktasını tahmin etmeye çalıştı; biz hâlâ savaşıyor olsak da savaşın sonucunun belirlenmiş olabileceği o noktayı. Birçoğu bunun önümüzdeki on yıl içinde gerçekleşeceğine inanıyor. Ben bundan çok daha önce geleceğinden korkuyorum.

–YÜZBAŞI LERA DORRELL'İN VENİNLERİ YOK ETME REHBERİ CLIFFBANE AKADEMİSİ'NİN MALIDIR

ELLİ BİRİNCİ BÖLÜM

Koridor kalabalıklaşınca ayrıldık ve ben merdivenleri tırmanmaya devam edip beşinci kata çıktım, sonra Rhi'nin odasının açık kapısının önünden geçerken Rhi ve Tara'ya başımla selam verdim. Geniş gülümsemelerinden henüz bilmedikleri anlaşılıyordu ve onların birkaç dakika daha bilgisizliğin verdiği mutluluğu yaşamalarına izin vermeye karar verip uzun koridordan arka merdivene doğru yürümeye devam ettim.

Servis merdiveni karanlıktı ama ben dik, sarmal, dökme demir merdivenin tepesine tırmanırken büyücü ışıkları titreşti. Kapıyı küçük bir büyüyle açtım, sonra çatının tepesi boyunca uzanan dar geçide çıkıp kapıyı arkamdan kapadım.

Xaden otuz metre ötedeki küçük savunma kulesinin kenarında oturuyordu ve onu çevreleyen tek gölge, sönmekte olan ikindi ışığının oluşturduğu gölgelerdi. Aramızdaki bağı dolduran kargaşayı hissetmesem tam bir kontrol timsali olarak buraya manzara için çıktığını düşünürdüm.

Dikkatli adımlarla çatının doğu hattını geçerken esintinin tabağı elimden fırlatmamasına ya da dengemi bozmamasına dikkat ediyordum.

"Benimle konuşmak için hayatını riske atman konusunda sana ne demiştim?" diye sordu, bakışlarını aşağıdaki kasabadan çevirmeden.

"Ben buna hayatımı riske atmak demezdim." Tabağı duvarın üstüne bıraktım, sonra tırmanıp Xaden'ın yanına oturdum. "Ama köprüde nasıl bu kadar iyi olduğunu şimdi anlıyorum."

"Çocukluğumdan beri çalışıyorum," diye itiraf etti. "Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bağ aracılığıyla seni takip edebilmem dışında mı? Bana bir mektubunda burada oturup babanın eve dönmesini beklediğini söylemiştin." Tabağa uzandım, sonra Xaden'ın önüne ittim. "Çikolatalı pastanın bunu düzeltmeyeceğini biliyorum ama kendimi savunmak için söylüyorum, olanları öğrenmeden önce, kötü bir gün geçireceğini düşündüğüm için sana almıştım."

Pastaya göz ucuyla baktı, eğilip dudağını dudağıma bastırdıktan sonra pasta dilimini aldı. "İnsanların benimle ilgilenmesine alışık değilim. Teşekkür ederim."

"Alış buna." Soğuk, altımızdaki duvardan uçuş kıyafetimin içine süzülüyordu ve batıdan gelen ağır gri bulutları fark ettim. "Geçitte kar yağmaya başladı bile. Bahse girerim bu gece on beş santim alırız."

"Bence sen fazlasını da alırsın." Çatalla pastayı keserken dudağının bir köşesi kalktı.

"Sen şu durumda müstehcen şakalar mı yapıyorsun?" Ellerimi duvarın üst kenarına dayadım.

"Sen de hava durumundan bahsediyorsun." Bir ısırık aldı, sonra çatalıyla bir parça daha kesip bana uzattı.

"Düşünceli davranarak sana olanlar hakkında konuşmama seçeneği sunuyorum burada. Dain'le çevirimizin nasıl gittiğinden bahsetmemi mi tercih edersin?" Bana ikram ettiği lokmayı

aldım ve çatalı geri uzattım. Kahretsin, bu pastayı sevmesine şaşmamalıydı. Tadı Basgiath'ta yediğimiz her şeyden daha iyiydi.

"Düşünceli olmayı bırakıp sormanı tercih ederim." Bakışları benimkilere kilitlendi. Yutkundum, sadece bugünün kaybından bahsetmediği hissine kapılmıştım.

"Sen de orada mıydın?"

"Evet." Tabağı kucağına koyarken çataldan ses çıktı.

"Tairn bana söylemedi."

"Sanırım Sgaeyl bir şekilde onu engelledi." Başını yana eğdi. "Şu anda *ikimizin* de engellendiğinden oldukça eminim, bu da demek oluyor ki..."

"Kavga ediyorlar." Kendi kalkanlarımın ötesinde sert bir duvar vardı.

"Emery çağrıyı yaptıktan sonra Garrick ve ben Draithus'tan oraya uçtuk ama vardığımızda..." Başını iki yana salladı. "Resson'u düşün ama onun yaklaşık on katını. Sivillerin sayısı on kat fazlaydı."

"Ah." Pasta mideme taş gibi otururken ikimiz de sustuk. Uzun bir an geçtikten sonra gözlerindeki acıyı fark edip, "Buraya çıkmış ne düşünüyordun?" diye sordum.

"Yenildik." Başka tarafa bakıp çenesini sıktı. "Onlara sıkıntı vermekten daha ötesini yapamayacak kadar zayıf ve dağılmış durumdayız. Yeterince hızlı iletişim kuramıyoruz. Üç kişilik sürüler göndererek etkili olamıyoruz ya da gerçek bir bariyer oluşturamıyoruz." Bakışları doğuya kaydı. "Poromiel'in geri kalanını –bizi– istedikleri zaman alabilirler ve neden almadıklarına dair hiçbir fikrim yok. Kaç tanesinin Zolya'da toplandığı ya da bu Wyvernlerin nereden çıktığı hakkında hiçbir fikrimiz yok. Sınırı korumaktan başka bir planımız yok ve sınırı da koruyamıyoruz."

"Hazır değildik." Hızla büyüyen kasabaya baktım, inşaat hâlindeki onlarca yeni çatıyı ve dumanı tüten sayısız bacayı fark ettim.

"Asla hazır olamazdık," diye karşı çıktı, çatalı kaldırıp pastaya saplayarak. "O yüzden kendini suçladığın şeyler listesine bunu da

ekleme. Demir atölyesi çalışmaya başladıktan ya da hançerler için alaşımı ve tavlama rünlerini aşılamaya yetecek kadar binicimiz olduktan sonra gelseydik bile..." Omuzları çökerek iç geçirdi. "Bunu diğerlerinin önünde asla söylemeyeceğim ama elli yıl geç kaldık."

Kaburgalarımdaki gerginlik yüzünden nefes almakta zorlandım.

"Bu konuda ne yapacağız?" Bariz olanın yanı sıra... Koruma duvarı kurmak için gerçek bir umut olması ihtimaline karşı Dain ve ben daha hızlı tercüme etmeliydik. İlk çevirdiğim sembollerden birinin yanlış olduğunu zaten biliyorduk. Yağmur, *yağmur* değildi. *Alev*di. Tabii ki bunun bize hiç faydası olmamıştı.

"Ne yapacağımıza ben karar vermiyorum. Strateji uzmanı olan abin, orduyu da Suri ve Ulices komuta ediyor." Ağzına bir lokma attı.

"Burası *senin* şehrin." Aslında onun eyaletiydi.

"Bu ironiyi anlamıyor değilim." Bana bir çatal dolusu daha pasta uzattı ama artık tadını yitirmişti ve gırtlağımdan kum gibi akıp gitti. "Ablan sahadan ayrılmamı *emretti*."

Kaşlarımı kaldırdım. Gülüşü sert ve alaycıydı. "Bana emretti. Birini öldürmüştüm ve hançerimi geri alıyordum ki ikincisi Sgaeyl'in tam arkasına güç aktardı. Eğer bir saniye daha geç havalansaydı bu pasta ziyan olacaktı." Çatalı bıraktı.

Kalbim düzensiz atmaya başlamıştı. Üzerinde tek bir iz bile yoktu ama yine de bir daha eve dönmemeye bu kadar yakın olduğunu bile bilmeden onu neredeyse kaybediyordum. Bu düşünce o kadar akılalmazdı ki sersemlemiş hâlde sustum.

"O beni pençesinin içine almıştı ama ablan ne olduğunu gördü ve kaybettiğimizi duyurdu. Nyra ya da ayak kanadı sürüsündeki üç havacı öldüğü için veya sadece beş ejderhamız kaldığı için değil." Başını iki yana salladı. "Ben onlarla birlikte olduğum ve seni riske atamayacağı için öyle dedi."

"Sana böyle mi söyledi?" İlk kar taneleri düşmeye başlamıştı.

"Bana söylemesine gerek yok ki. Her şey apaçık ortadaydı."

"O zaman bilmiyorsun..."

"Biliyorum," diye itiraz etti, sonra gözlerini kapadı. "Biliyorum. Ve tüm o sivillerin kaçışını, ölümlerini izlemenin verdiği öfke ve dehşetle, bana Harman'dan bu yana her damgalının sana davrandığı gibi davrandığını fark ettim. Sanki benim savunmasız bir uzantımmışsın gibi."

"Kimsenin seni savunmasız sanacağını zannetmiyorum." Eline uzanıp parmaklarımızı birleştirdim. "Ama evet."

Gözlerime baktı ve elimi avucunun içine aldı. "Özür dilerim."

"Teşekkür ederim ama ne kadar sinir bozucu olsa da anlıyorum. Biz birbirimize bağlıyız." Omuzlarımı silktim.

Beni sessizce, sert ve hızlı bir öpücükle susturdu. "Hayatımızın geri kalanı boyunca."

Bir hafta geçmişti, çoğu öğrenci gece için yataklarına çekildikten çok sonra Dain ve benim bir kütüphane masasında toplandığımızı gören kimse artık şaşırmıyordu. Öğlenleri de buluşmaya devam ediyorduk ve Xaden da taşa güç aşılamaya yardım etmek için fırsat buldukça uğruyordu. Peki Felix'in beni uzatmaya zorladığı o küçük yıldırım? Görünüşe göre ona da güç aşılanabiliyordu.

Bir hafta sonra çaresizlik pençelerini bana batırmaya başlamıştı. Günlüğün neredeyse tamamını çevirmiştik ancak koruma duvarları inşa etmekle ilgili pasaj hâlâ ilk başarısız yorumumdan pek de farklı durumda değildi. Warrick'in altı güçlü biniciden birinin kanının bir taşta kullanıldıktan sonra oyulduğunu söylediği diğer taşta kullanılamayacağı konusunda ısrar ettiğini kesinlikle anlamıştık.

"Günlüğün geri kalanında, gerçekten anlamamız gereken bölüme kıyasla çok daha rahat ifadeler kullandığını fark ettin

mi?" Dain gözlerini ovuşturdu ve yanımdaki sandalyesine geri oturdu. "Sanki mezarından bizimle kasten dalga geçiyormuş gibi."

"Doğru." Sadece dört bölüm kalmıştı. Cevap bunlardan birinde değilse Malek aşkına, ne yapacaktık biz? "Kodeks'in yazılmasıyla ilgili tavsiyelerde bulunmaktan çekinmiyor..."

"Ya da altısının içine düştüğü ilişki karmaşasını detaylandırmaktan." Dain başıyla onayladı ve ağzını kocaman açarak esnedi.

"Aynen öyle." Ona bir bakış attım. "Yatağa gitmelisin."

"Sen de yatmalısın." Yakındaki saate baktı. "Neredeyse gece yarısı oldu. Eminim Riorson merak ediyordur..."

"O burada değil." Başımı iki yana salladım ve kendime fazlasıyla acıyarak iç geçirdim. "Ekibi bu hafta Draithus'ta devriye geziyor. Ama sen gerçekten biraz uyumalısın. Ben de sadece birkaç dakika daha kalacağım."

Kaşlarını çattı.

"Git," diye ısrar ettim ikna edici bir gülümsemeyle. "Yarın görüşürüz."

İç geçirdi ama başıyla onayladı ve sandalyesini geriye itip ayağa kalktı, sonra kollarını başının üzerine uzattı. "Bunu söylediğimi ona söyleme" –kollarını indirdi– "ama duyduğuma göre aktif binicilerin toplanabilecekleri bir kanatları olmadığı için savaş ekiplerini güçlerine göre yeniden düzenlemek istiyormuş, çok zekice."

"Söylemem," diye söz verdim, dudağımda hafif bir gülümsemeyle.

Dain çantasını masanın üzerinden aldı. "Yarın görüşürüz."

Başımla onayladım ve o da çıkıp gitti.

Kütüphane rahat bir sessizlik içindeydi, ben de bir sonraki bölümün üzerinden geçip taslak günlük adını verdiğimiz deftere tercüme ettim. "Hava yeterince soğudu," dedim yüksek sesle, kelimeleri taslak günlüğe yazarken, "sabahları kanımı görecek kadar."

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra "kan" sembolüne baktım. Zihnim bu ihtimalle uğuldadı ve emin olmak için önceki kayıtlara döndüm. "Kan" sembolünü her çevirdiğimizde... *nefes* kelimesi aslında daha iyi uyuyordu. Yanlış kelimeyi seçmiştik.

Yaşam kanı aslında yaşam *nefesi*ydi ve taşı demir bir alevle tutuşturmak da...

Günlükleri kapatıp arkama yaslandım. Altı sayısı, biniciler için kullanılmamıştı.

"Onlar ejderha," dedim boş kütüphanede yüksek sesle. Dain. Söylemeliydim...

Hayır. Sadece kurallara göre hareket eder, etiği dikkate almazdı. *Her zaman* doğru olanı yapacağına güvendiğim tek bir kişi vardı.

Eşyalarımı çantama doldurup omzuma attım ve kütüphaneden koşarak çıkıp dört kat merdiven tırmandım. Rhiannon'ın kapısını çalarken kalbim hızla çarpıyordu.

Kapıyı açarak, "Selam," dedi, parlak gülümsemesine karşılık vermediğimde yüzü asıldı. Başka bir şey söylemeden geri çekilip beni odasına davet etti.

Odayı adımlamaya başlarken sade dekora göz attım; iki sade masa, iki kapısız gardırop ve tek kişilik olduğu belli olan bir alana garip bir şekilde itilmiş, basit siyah çarşaflı iki yatak; havacıların gelişinin bir sonucu. Tek bir pencere odayı sabah ışığıyla aydınlatıyordu. Birazdan sabah toplantısı için sıraya girecektik.

Rhi sağdaki yatağı işaret ederek, "Bu seninki," dedi. "Riorson'dan uzakta bir gece geçirmek istersen aklında olsun."

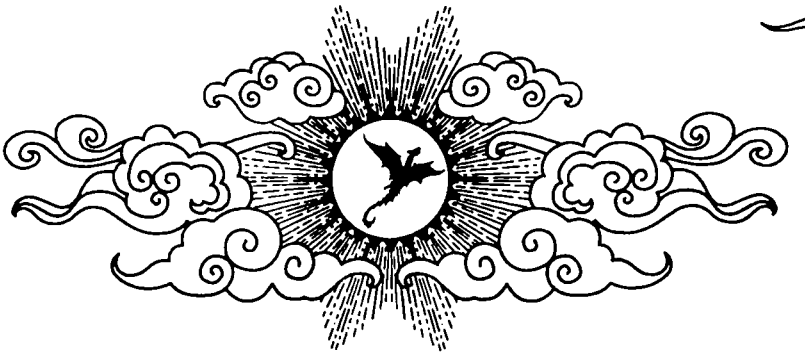
Dudaklarımı ısırdım, Rhiannon'ın odasında volta atarken bir yandan da doğru kelimeleri arıyordum. "Sana bir şey söylemem gerek."

"Pekâlâ." Odanın ortasında aniden durup ona döndüm. "Koruma duvarlarını nasıl inşa edeceğimizi biliyorum. Sadece yapmamız gerektiğinden tam olarak emin değilim."

Altılının yaşam nefesi tek olanla birleşti ve taşı bir demir alevle tutuşturdu.

-LUCERASLI WARRICK'İN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL VE ÖĞRENCİ DAIN AETOS
TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

ELLİ İKİNCİ BÖLÜM

Rhiannon ertesi gün kız kardeşinin yemek odasındaki masaya bir fincan sıcak elma şarabı koymuş ve Ridoc'la Sloane'un arasındaki boş koltuğa oturmuştu. Evde, Riorson Malikânesi'ndeki asker odalarının çoğunda duyulan o koku vardı; yeni kesilmiş ahşap ve belli belirsiz vernik. Marangozlar kullanılabilir mobilyalar ortaya çıkarmak için gece gündüz çalışıyorlardı.

Karanlık güce hükmedenler, Wyvernlerini yüksek irtifada test etmeye karar verirlerse her şeyin alevler içinde kalabileceğine inanmayı reddediyordum. Dört saat. Draithus'tan bize ulaşmaları ancak bu kadar sürerdi.

"Teşekkürler." Kupayı alıp dudaklarıma götürdüm ve içmeden önce rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Kupamın üzerinden buraya bir koridorla bağlanan oturma odasına baktığımda Sawyer'ın Jesinia'yla birlikte ateşin yanındaki battaniyenin üzerinde oturduğunu, işaret diliyle konuşurken takım arkadaşımın yüzünde yoğun bir konsantrasyon ifadesi olduğunu görünce gülümsedim...

Kahretsin, az önce ona kaplumbağasının mavi olduğunu düşündüğünü söylemiş olabilirdi ama ben buna karışmayacaktım.

Bu hafta Raegan, Rhi'nin isteği üzerine takımımıza ikinci kez evini açmıştı ve Jesinia da ilk kez bize katılmıştı. Hakkını vermeliyim, Rhi'nin fikri dâhiceydi. Riorson Malikânesi'nin akademik ortamı dışında tüm takımımızı –on sekizimizi de– bir araya getirmek biniciler ve havacılar arasındaki gerilimi çözmese de doğru yönde atılmış bir adımdı.

Oturma odasının köşesinde, benden olabildiğince uzakta oturan Cat bile Neve ve Quinn'le konuşurken dişlerini sıkmıyordu. Hâlâ İkinci Takım'da olmaktan nefret ediyordu ama en azından benim dışımdaki herkese nazik davranıyordu.

Kasım ayının son birkaç haftasında –şimdi de aralık ayının ilk haftasında– sabah toplantısı sıramızı havacıları da içerecek şekilde ayarlayarak, aynı yılda olduklarımızla birlikte derslere katılarak ve hatta dün kimsenin kan dökmediği ilk antrenmanımızı yaparak bir rutine girmiştik. Rhiannon geçen hafta kurallar belirlemişti ve artık her sabah birlikte koşuyor, Savaş Brifingi'nde ve yemeklerde birlikte oturuyorduk. Hatta yakınlığın karşılıklı anlayışa ya da en azından hoşgörüye yol açabileceğini umarak bizi eşleştirmişti. Tanrılara şükür benim çalışma eşim Maren'di ama yine de Rhi'nin beni kurtarmak için Cat'i alması kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

"Eski Luceras dilini bilme ihtimalin var mı?" diye sordum masanın sonundaki Aaric'e. Markham'ın akıl hocam olduğunu düşünürsek ondan biraz daha iyi olmalıydım. Kurallara deli gibi uyan Dain'den başka biri çeviriyi dört kez kontrol etseydi kendimi daha iyi hissederdim ama doğru çeviriyi yaptığımızdan emindim. Aksi takdirde neden burada olalım ki?

"Kesinlikle hayır." Başını iki yana salladı ve kaşlarını çatarak mürekkepli kalemine odaklandı. Birinci sınıfların hepsi güç aktarıyordu ve henüz bir mühür gücü ortaya koyamamış olsalar da yazı aletini çalıştırmak için gereken küçük büyüde kimin daha önce ustalaşacağına dair iddiaya girmişlerdi. Luella

olmadığından kalan tek birinci sınıf havacısı olan Kai'ın hepsini yeneceğinden oldukça emindim.

Şu anda birkaç birinci sınıf öğrencisinin arasındaki kanepede oturmuş, dikenli siyah saçları sallanıp bronz yanağında bir gamze oluşarak Bragen'in (birlik lideri ve yeni kanat lideri yardımcımız) anlattığı hikâyeye gülüyordu. Maren dışında, Bragen havacılar arasında geçinmesi en kolay olanıydı. Ayrıca zamanının çoğunu Cat'e özlem dolu bakışlar atarak geçiriyordu.

"Aaric neden Eski Luceras dilini bilsin ki?" diye sordu Visia masanın diğer ucundan, fizik ödevinden başını kaldırarak. "Sen Calldyr'den değil misin?"

Donakaldım. Kahretsin, daha dikkatli olmalıydım.

"Evet." Aaric bana baktı, yüzüne mükemmel bir maske yerleştirmişti. "Beni Lynx'le karıştırıyorsun. Luceraslı olan o."

"Doğru. Elbette." Başımla onayladım, bu kadar çabuk toparladığı için minnettardım.

"Bir noktada, birinci sınıfları gerçekten tanıman gerekecek. Onlar artık birer insan," diye takıldı Ridoc, gergin bir gülümsemeyle. Yapmak üzere olduğumuz şey konusunda bizimle hemfikirdi ama havacıların ne tepki vereceği konusunda anlaşılır bir endişesi vardı.

"Onu suçlayamam," dedi Imogen, mutfaktan bir kupa alırken. Maren de hemen arkasındaydı. "Son altı hafta içinde takıma altı birinci sınıf öğrencisi ve altı havacı ekledik."

Visia, "Biz temmuzdan beri takımdayız," diye itiraz etti.

"Harman'dan öncesi sayılmıyor." Imogen omuz silkerek odanın diğer ucuna baktı. "Sanırım gidip Quinn'i Cat'ten kurtaracağım."

"Kız kardeşimin evinde kan istemiyorum." Rhiannon ona ciddi olduğunu gösteren bir bakış attı.

"Peki, anneciğim." Imogen boş eliyle sahte bir selam çakıp Quinn'e doğru ilerledi.

Maren yanımdaki koltuğa oturdu ve Rhiannon kaşlarını kaldırıp soran gözlerle bana baktı.

Boğazım düğümlenmişti sanki. İşte başlıyorduk. Bu geceki buluşmayı planlamamızın tek nedeni buydu, öyleyse neden birdenbire endişelenmiştim?

Çünkü kararımı Xaden'la konuşmamıştım. Brennan'la birlikte savaş takımlarının çalışma şeklini yeniden düzenlemeye karar verdiklerinden beri haftada bir günden fazla ortalıkta olmuyordu.

"*Doğru olanı yapıyorsun*," dedi Andarna.

"*Onurlu olanı*," diye ekledi Tairn.

Kupamı iki elimle kavrayarak, "Yap," dedim Rhiannon'a.

"Dinleyin!" dedi Rhi ayağa kalkıp. Ev sessizleşirken her öğrenciye teker teker baktı. "Biniciler için takımlar bir birimden daha fazlasıdır. Biz bir aileyiz. Hayatta kalabilmek için savaş alanında ve dışında birbirimize güvenmek zorundayız. Ve bu bilgiyle yapmanız gerekeni yapacağınız konusunda size güveniyoruz." Bana baktı.

Yapmak üzere olduğumuz şey ihanet sınırındaydı ama bunu başka türlü yapmayı hayal bile edemiyordum.

Sakinleşmek için nefes aldım. "Warrick'in günlüğünü tercüme ediyordum: Basgiath'ın koruma duvarlarını inşa eden İlk Altı'dan biri," diye açıkladım, tarihimize aşina olmama ihtimallerine karşı. "Yaklaşan Wyvernler bir sonraki hedefin biz olduğumuza karar vermeden önce Aretia'da koruma duvarları kurabileceğimiz umuduyla... sanırım bunu nasıl yapacağımı biliyorum. Ama bu yüzden sizinle konuşmak istedik çünkü bu siz havacıların güce hükmedemeyeceği anlamına geliyor."

Havacılar afallamış hâlde bakakaldılar. Cat'in gözleri bile neredeyse korkuya benzeyen bir ifadeyle irileşmişti.

"Son iki hafta içinde iki Poromiel kasabasının daha düştüğünü ve Draithus'u savunmasız bıraktığını biliyoruz ve Kurul koruma duvarlarının *hemen* çalışır duruma getirilmesini isti-

yor," diye devam etti Rhiannon. "Bunu bilmeyi hak ettiğinizi düşünüyoruz."

"Neyi bilmeyi?" Cat, sandalyesini parke zemine sürterek ayağa kalktı. "Güç aktarma yeteneğimizi öldürmek üzere olduğunuzu mu? Grifonlarımız hâlâ irtifaya uyum sağlamaya çalışıyor ve şimdi de bizi mi *güçsüz* bırakacaksınız?"

"Koruma duvarları kurmayı siz buraya gelmeden çok önce hedefliyorduk." Imogen duvardan uzaklaştı ve elini kayıtsızca kalçasına, en sevdiği hançerinin yanına koyarak Cat'e doğru eğildi, Quinn de öfkeli havacının yanına geçmek için hareket etti.

"Ama *artık* buradayız," diye karşılık verdi Cat. "Amcam elimizi kolumuzu bağlayacağınızı bilseydi o anlaşmayı asla yapmazdı!"

"Kendini kontrol et, Cat." Bragen sesini yükseltmemişti ama kahverengi gözleri sertti; ayağa kalktı ve Cat'in üstümüze yürümesini engellemek için sol kolunu uzattı. "Duvarların inşa edilmesine ne kadar var?" diye sordu bana.

"Kurul'a ne bulduğumu söyler söylemez inşa edilecek." Bu sabah itibarıyla taşın belirgin bir uğultusu, bana Xaden'ın Samara'daki alaşım saplı hançerlerin bulunduğu cephaneliğin tarifini hatırlatan bir titreşim vardı.

"Peki bunu ne zaman yapacaksın?" dedi Cat sertçe.

"Siz burada olmasaydınız çoktan yapılmış olurdu," diye karşılık verdim onunla aynı tonda. Hiç şüphe yok ki Kurul'un çoğunluğu beni bu yüzden hainlikle suçlayacak ve belki de haklı olacaktı. "Ama *siz* buradasınız. *Önemlisiniz.*"

Maren yanımdaki koltukta kıpırdandı ve ben elimi hançerlerime götürmeyi reddetsem de Ridoc tereddüt etmedi, omzundaki kılıfa hızlıca erişebilmek için kollarını göğsünde kavuşturdu.

Bragen çenesini kaldırıp boynundan aşağı inen ve yakasında kaybolan dikey gümüş yara izlerini açığa çıkararak, "Peki bize ne kadar süre veriyorsunuz?" diye sordu.

Bütün başlar bana döndü.

"Xaden'a yalan söylemeyeceğim. Eve gelir gelmez ona söylemek zorundayım," diye itiraf ettim. Havacılar arasında birden fazla küfür duyuldu. "Ama aynı zamanda ona, güç aktaramayacağınızı bile bile hâlâ kalmak isteyip istemediğinize karar vermeniz için mümkün olduğunca beklememiz gerektiğini düşündüğümü de söyleyeceğim."

"Gerçekten de seni dinleyeceğini mi sanıyorsun?" Cat iki yanındaki ellerini yumruk yaptı.

"*İyi, kötü, affedilmez.*" Benim güvenliğimi devrim hareketinin çıkarlarından üstün tuttuğunda Xaden'ın bana söylediği buydu. Ben burada olduğum ve o burada olmadığı için koruma duvarlarının kurulmasını istiyor olabilirdi ama onun da düşünmesi gereken bir eyaleti vardı.

"Hayır." Başımı yavaşça iki yana salladım. "Bence Tyrrendor'un çıkarları doğrultusunda hareket edecek" –kendimi bu denklemin dışında tutmuştum– "ve koruma duvarlarının bir an önce kurulmasını isteyecektir ama yine de deneyebilirim."

"Güç aktaramazsak halkımıza bir faydamız olmaz," dedi Maren, Aaric'in yanındaki pencereye bakıp parmaklarını masaya vurarak.

"Evet, eğer ölürsen de onlara faydalı olmazsın," diye karşı çıktı Imogen, gözünü Cat'ten ayırmadan. "Ve şu anda o koruma duvarlarını kurmayarak tüm Aretia'yı –sürüleri, birlikleri– hatta Navarre'ın koruma duvarlarının ötesindeki tüm Tyrrendor'u artık önlenebilir tehlikelere maruz bırakıyoruz. O yüzden karar verseniz iyi olur, bunun her an olabileceğini bilerek kalmak mı istiyorsunuz yoksa gücünüzün ve karanlık güce hükmedenlerin olduğu Cordyn'e sığınmayı mı tercih ediyorsunuz?"

Bu seçimi yapacakları için onlara gıpta etmiyordum ama en azından biz onlara bir seçim şansı vermiştik.

"Ama kalırsanız sizi güçsüz bırakmayacağız." Masanın altına uzanıp çantamı aldım, sonra siyah deri çantayı masanın üzerine koyup üst düğmesini açtım. "Görünüşe bakılırsa güç

aşılayabileceğimiz tek şey alaşım değilmiş." Dün Felix'e gerçeği söyledikten sonra bana verdiği altı iletim aracını çıkardım, her birinde haftalardır güç aşıladıklarım gibi birer ok ucu vardı.

"Bunun içinde ne var?" diye sordu Bragen kaşlarını çatarak.

"Alaşımı yapmak için kullanmadığımız türden bir cevher. Talladyum kadar nadir değil ama yaklaşık on kat daha patlayıcı. İnanın bana, bu maddenin bırakın güç aşılanmış hâlini, ham olarak bile havaya uçtuğunu gördüm." Sloane'a baktım, o da cevap vermeden önce yavaşça gülümsedi.

"Maorsit."

Yine o güneş altında kavrulan tarlaya hapsolmuştum, Hoca beni yere bırakınca ölüm dalgası bir an sonra beni ele geçirecekti. Hep bırakırdı. Her seferinde aynı şeyler oluyordu.

Bu senaryoyu artık biliyordum –tekrar eden bir kâbustu bu– ama yine de güçsüzdüm, hâlâ Tairn'e ulaşamayacak kadar yavaştım, hâlâ bilincimi zorlayarak kendimi uyandıramıyordum.

"Bundan bıktım usandım. Şimdi güce hükmet," diye fısıldadı Hoca, cübbesi bu gece mordu. "Özgür bırak. Ticaret karakolunun üstündeki güçlerimizi öldürmek için kullandığın gücü göster bana. İzlemeye ve geri almaya değer bir silah olduğunu kanıtla." Eli benimkinin üzerinde geziniyor ama bana dokunmuyordu. "İzleyen kişi senin asla teslim olmayacağını, tam yeteneklerine ulaşmadan önce seni öldürmemiz gerektiğini düşünüyor."

Kemikli eli yukarı doğru ilerleyip boynumda duraksayınca midem bulandı, ağzıma safra doldu.

"Güce hükmeden gençlerin aklını genellikle kıskançlık çeler." Uzun tırnağını boğazımdan aşağı kaydırırken cübbesinin altındaki esmer kolu ortaya çıktı ve kalp atışlarımı hızlandıran korkuyla irkildim.

Kendimi ağzımı açmaya zorladım ama ses çıkmadı. Bana dokunması yeni bir şeydi. Bana dokunması *dehşet vericiydi.*

"Geri kalanlarıysa güç için dönüşür," diye fısıldadı. O kadar yaklaşmıştı ki nefesindeki tatlı bir şeyin kokusunu alabiliyordum. "Ama sen çok daha tehlikeli, çok daha istikrarsız bir şey için dönüşeceksin." Elini gevşekçe boğazıma doladı.

Karşı çıkarak başımı iki yana sallamayı başardım.

"Dönüşeceksin." Kara, kirpiksiz gözlerini kıstı ve sivri tırnakları gerçekten acı vererek derimi kesti. "Zamanı geldiğinde koruma duvarlarını kendin yıkacaksın."

Sıcaklık düştü, bir sonraki nefesim buz gibi havada görülebiliyordu. Gözlerimi kırpıştırdım ve kar her yeri kapadı. Tek sıcaklık, boynumda hızla soğuyan damlacıktı.

"Ve bunu güç gibi basmakalıp ya da açgözlülük gibi kolayca doyurulabilir bir şey için yapmayacaksın," diye fısıldayarak söz verdi, "fani duyguların en mantıksızı olan aşk için yapacaksın. Yoksa öleceksin." Omuzlarını silkti. "İkiniz de öleceksiniz."

Bileğini oynattığında kemiklerimi sarsan bir çatırtı beni uykumdan koparıverdi.

Yatakta sıçrayarak doğruldum, elimi boğazıma götürüp derin derin nefesler aldım ama ne bir kesik vardı ne de bir sızı; büyücü ışığını elimin bir hareketiyle açtığımda kan da olmadığını gördüm.

"Tabii ki yok," diye fısıldadım yüksek sesle. Güneşin ilk ışıkları penceremin dışındaki gökyüzünü mora boyarken bu ses odanın sessizliğini böldü. "Bu sadece lanet bir kâbus."

Burada bana dokunabilecek hiçbir şey yoktu, Xaden yanımda uyuyordu.

"*Kendi kendine konuşmayı kes,*" diye homurdandı Tairn, sanki onu uyandırmışım gibi. "*Bu ikimizi de dengesiz gösteriyor.*"

"*Rüyalarımı görüyor musun?*"

"*Bilinçaltının işleyişini izlemekten daha önemli işlerim var. Bir rüya seni rahatsız ediyorsa görme gitsin. Kendine bir kuluçka*

yavrusu gibi işkence edilmesine izin vermeyi bırak ve bir yetişkin gibi uyan." Ona insan rüyalarının her zaman böyle işlemediğini söyleyemeden konuşmayı kesti ve bağ karardı, bu da onun çoktan uykuya geri döndüğünün işaretiydi.

Tekrar yatağa uzanıp Xaden'a sokuldum. Kolunu belime doladı ve sanki bir refleksmiş, önümüzdeki elli yıl boyunca böyle uyuyacakmışız gibi beni kendine çekti. Sıcaklığına gömülerek başımı göğsüne yasladım; Tairn ve Andarna'nın kanat çırpışları dışında dünyadaki en rahatlatıcı ritim olan Xaden'ın kalbinin üzerine.

Altı gün sonra, ölüm listesinde altı yeni isim vardı. Aralık karı vadi dışında uçmayı kesinlikle çekilmez hâle getiriyor ve Basgiath'ta ejderhalar bu rahatsızlık nedeniyle eğitim yapmayı reddediyordu –onların ejderhaları elbette, bizimkiler değil– ama biz, elimize geçen her fırsatta uçmamanın sonuçlarını kaldırabilecek durumda değildik, bu yüzden şu anda uçuş alanında durmuş emirleri bekliyorduk. Devera ve Trissa'nın organize ettiği takım tatbikatları için Pençe ve Kuyruk Bölümleriyle karşı karşıyaydık.

"Sanki Kurak Topraklar'dayız, bu vadi çok sıcak," diye mırıldandı sağımdaki Ridoc, uçuş ceketinin düğmelerini açarak. "Ve saat daha on bir."

Ensemden uçuş ceketimin yakasına doğru boncuk boncuk terler akıyordu, bu yüzden ona karşı çıkamadım. Kışlık uçuş kıyafetleri Vadi için pek uygun değildi... ya da burası için.

"Havalandığımız an artık sıcak olmayacak." Sawyer bir an için gözlerini kısarak ileriye, Rhiannon, Bragen ve diğer takım liderlerinin Devera ve Trissa'yla buluştuğu noktaya baktı.

Önümüzdeki birinci sınıfların duymaması için sessizce, "Sen iyi misin?" diye sordum.

"Her şey takımın iyiliği için, değil mi?" Sawyer dudaklarını birbirine bastırarak gülümsemeye çalıştı. "Güçlerini her an ellerinden alabileceğimizi bilerek burada kalıp başlarına gelecekleri tahammül edebiliyorlarsa ben de takım lideri yardımcılığı pozisyonumu kaybetmeyi hoş görebilirim."

Andarna son on beş dakika içinde onuncu kez, "*Seninle gelmek istiyorum,*" dedi. Omzumun üzerinden bakınca ayaklarını Tairn'in yanında esnettiğini gördüm, pençelerini toprağı geçirmişti. Siyah pulları bu sabah etrafındaki çimenlerin rengini alarak yeşil yeşil parlıyordu. Belki de bu, altın renginin son kırıntıları yüzündendi ve ateş solumak kalan son ışıltıyı da yok edecekti.

"*Ne kadar uzağa uçmamızı isteyecekleri konusunda hiçbir fikrim yok.*" Sesimi olabildiğince yumuşak tutuyordum.

"*Uçabileceğinden daha uzağa, ufaklık,*" diye ekledi Tairn.

Andarna, "*Dün bir saat uçtum,*" diye itiraz etti çünkü artık sadece *bunu* yapıyordu. Tairn ona çimlerin yeşil olduğunu söylese sırf rengini değiştirmek için bir koyunun bağırsaklarını çimenlere dökerdi.

Kaşlarımı kaldırıp Tairn'e baktığımda sadece buhar püskürttü. O da ne demekse artık.

Ridoc, "Çifte ejderha diyarında sorun mu var?" diye sorunca diğer tarafındaki Cat bana baktı, artık dörtlü sıralar hâlinde durduğumuz için Maren de onun yaptığını yaptı.

"Bizimle uçmak istiyor," diye cevap verdim.

"*Ben sizinle uçuyorum,*" diye ısrar etti, pençelerinden daha fazlasını bağa geçirerek. "*Ve bu konu insan dostların arasında tartışmaya açık değil. Ejderhalar insanlara danışmaz.*"

Tairn, "*Keşke Gökkubbe'den bağ kurmak için izin istediğinde itiraz etseydim,*" diye homurdandı.

"*İyi ki benim yuvamın başı değilsin o zaman, değil mi?*"

"*Codagh başımıza gelecekleri bilmeliydi...*" diyecek oldu Tairn.

"*Diğer ergenler bugün ne yapıyor?*" diye araya girdim Andarna'nın dikkatini dağıtmak umuduyla. Yapmak istediğim son şey, onun kaldıramayacağı bir irtifaya çıkmak ve kanadının sakatlanmasına neden olmaktı. Tanrılar aşkına, böyle bir hatanın sonuçları akılalmaz olurdu.

"*Diğer ergenler bağ kurmadı, beni anlayamazlar.*"

Yemin ederim Tairn'in gözlerini devirdiğini hissedebiliyordum.

"*Kanadın konusunda kaydettiğin ilerlemeyi bir savaş tatbikatı için riske atmayı tercih ediyorsun...*" Kahretsin, ergen ejderhalar bütün gün ne yapardı ki? "*Hem de... oyun oynamak?.. yerine.*"

"*Kanadımı tatbikatta test etmeyi tercih ederim, evet.*"

Rhiannon ve Bragen bize doğru yürümeye başladılar, ikisi de tartışmaya dalmış, elleriyle manevra gibi görünen hareketler yapıyorlardı. Rhiannon'ın gülümsemesinde bir heyecan parıltısı vardı ve ben de kendimi gülümserken buldum. "Mutlu görünüyor."

Ridoc, "Belki de sonunda yarım saatten fazla uçmamıza izin verirler... Bilirsin, sonrasında Dralor Kayalıkları'na tırmanmak zorunda kalmadan," dedi. "Tanrılar aşkına, *uçmayı* özledim."

"Bu iyi olurdu," diye katıldı Sawyer ve alaycı bir gülümsemeyle bana baktı. "Hepimiz Cordyn'e keyif uçuşu yapamıyoruz, biliyorsun."

"Hey, o keyif yolculuğu bize bir luminer kazandırdı." Yanındaki, içinde alaşım saplı bir hançer bulunan kına anlamlı anlamlı baktım. Herkese bir tane. Brennan'ın Kurul'la yaptığı anlaşmaya göre sürülere silah tedarik ediliyordu ve sonunda Aretia'daki her biniciye birden fazla hançer vermeye yetecek kadar silahımız vardı.

"Dinleyin, İkinci Takım," dedi Rhiannon, grubumuza bakarak. "Görevimiz basit. Trissa'nın bizimle birlikte üzerinde çalıştığı çağırma rünlerini hatırlıyorsunuz, değil mi?" Birinci sınıflar bile başlarını salladılar. Rün öremiyor olabilirlerdi ama en azından ne olduklarını biliyorlardı, bu da geçen sene bizim

olduğumuz noktadan bir adım önde oldukları anlamına geliyordu. "Batı menzili boyunca uzanan otuz kilometre içinde gizlenmiş otuz tane rün var. Bu sadece bizim için değil, ejderhalarımızın onları algılaması için de bir test."

"*Peki sen...*"

Tairn cevap olarak gürledi.

Cevabımı almıştım.

"Kazanan hafta sonu izinli sayılacak. Eğitim yok. Ev ödevi yok. Sınır yok." Dudaklarında bir gülümseme beliren Bragen'e baktı.

"Bize istediğimiz yere uçma izni verildi. Grifonunuz uçurum duvarında uçarken kendini rahat hissediyorsa bu her yere gidebileceğiniz anlamına gelir." Cat'e baktı. "Cordyn'e bile, gerçi geri dönüş uçuşuna başlamadan önce orada sadece birkaç saatiniz olacak. Tabii eğer kazanırsanız."

"Ah, kazanacağız," dedi Maren, Rhiannon'ın bana yaptığı gibi Cat'in omzuna vurarak.

"Güzel. O izni istiyor musunuz? O zaman diğerlerinden daha fazla rünlü sandık bulup kapatmamız gerekecek." Başıyla Pençe ve Kuyruk Bölümlerini işaret etti.

Kanat sesleri gökyüzünü doldururken Tairn, "*Geri dönüyorlar,*" dedi.

Gökyüzüne baktım. Sgaeyl'in Chradh ve diğer sekiz ejderhayla birlikte gökyüzünde süzüldüğünü görünce yüzüme bir gülümseme yayıldı ama sadece Heaton, Emery ve Cianna'yla bağ kurmuş olan üçünü tanıyordum. Xaden eve dönmüştü... on kişilik tam bir sürüyle.

Grifon ve ejderha hattımızın arkasına indiklerinde, "*Sanırım yeni yapıdan memnunsun, değil mi?*" diye sordum Xaden'a.

Tairn sanki bir eğitim görevine gönderilmek üzere değilmişiz gibi uzaklaştı.

"Bragen ve ben sizi yeteneklerinize göre dörderli gruplara ayıracağız," diye devam etti Rhiannon.

"*Sayılır*," diye cevap verdi Xaden, Sgaeyl'den mükemmel bir şekilde inip bize doğru yürürken. Nabzım hızlandı ve bedeninde yeni bir yara ya da kan görmediğim için artık göğsümde yer etmiş olan endişe bir nebze olsun hafifledi.

"Sorrengail, dinliyor musun?" diye seslendi Rhi.

Başımı tekrar sıranın ön tarafına çevirdiğimde Rhiannon'ın kaşlarını kaldırarak bana baktığını gördüm.

"Dört kişilik takımlar. Yeteneklerine göre ayrılacak," diye tekrarladım başımla onaylayarak, sonra da ona en iyi arkadaşım olduğu için statüsünü kesinlikle kötüye kullanmasına yol açacak, açıkça yalvaran bir bakış attım.

"Kalkıştan sonra bir saatimiz olacak," dedi Bragen.

Ekibin dikkati onun üzerindeyken Rhi sadece dudaklarını oynatarak, "Git," dedi.

Teşekkür etmek için gülümsedim, sonra sıradan çıkıp Andarna ve Feirge'nin yanından, çiğnenmiş çimlerin üzerinden geçerek Xaden'a doğru yürüdüm. Birkaç günlük sakalı vardı ve gözlerinin altında halkalar oluşmuştu. Uzanıp beni Dördüncü Kanat'ın önünde göğsüne çektiğinde epey şaşırdım.

Buz gibi olmuş yüzünü boynuma gömüp derin derin nefes alırken soğuk sakalları tenimi gıdıkladı. "Seni özledim."

"Ben de." Kollarımı gövdesine doladım, ellerimi sırtında çapraz olarak taşıdığı kılıçlarla uçuş ceketinin arasındaki boşluğa kaydırdım, sonra onu ısıtmak için sıkı sıkı sarıldım. "Seninle konuşmam gerek."

"Kötü haber mi?" Geri çekildi ve merakla gözlerime baktı.

"*Hayır. Sadece tartışmak için zaman varken paylaşılsa daha iyi olacak bir haber.*"

Kaşlarını çattı.

"Seni görmek güzel, Vi," dedi Garrick, yanımdan geçerken omzuma dokunarak. "Ona Draithus'un hemen dışında yakaladığı Venin'i sor."

"Ne?" Midem kasıldı.

"Sağ ol, pislik herif." Xaden, Garrick'e ters ters baktı.

"Sadece istikrarlı bir ilişkideki iletişim becerilerinin gelişmesine yardımcı olmak için üzerime düşeni yapıyorum." Garrick dönüp geri geri yürümeye başladı ve omuz silkerek ellerini kaldırdı.

"Sanki istikrarlı ilişkiler hakkında konuşacak yerin varmış gibi," dedi Imogen onun arkasından, takım sırası belli ki göreve hazırlanmak için dağılmıştı.

"Ahırımda çok sayıda kısrak olduğunu söylerdim ama söylemeyeceğim." Garrick sırıttı, sonra dönüp vadinin sonundaki patikaya doğru ilerledi. "Artık bir öğrenci değil, olgun ve sorumluluk sahibi bir subayım ne de olsa."

O yanından geçerken Imogen alaycı alaycı gülümsedi. "Gitmemiz gerek, Sorrengail."

"Bir Venin mi indirdin?" Xaden'a bakmaya devam ederek döndüm. "Draithus'un hemen dışında mı?" Dralor Kayalıkları'ndan önceki son Poromiel kalesiydi o.

"Uzun uzun anlatacak haberlerin mi vardı?" diye cevap verdi kaşlarını kaldırarak.

"Sen iyi misin?" Ellerimi yüzüne götürüp sanki açıkta kalan o küçücük deri parçası bana diğer yüzde doksan beşinin zarar görüp görmediğini söyleyecekmiş gibi dokundum. Eğer o güvende değilse koruma duvarı oluşturmanın bir anlamı olmayacaktı; en azından benim için.

"Haber?" Gözlerini kıstı.

"Violet!" diye seslendi Rhiannon.

"Uçmak zorundayım." Ellerimi isteksizce indirdim ve geri gitmeye başlarken Xaden bir elimi yakaladı. "Döndüğümde konuşuruz."

"*Bana şimdi söyle.*"

"O kanat lideri sesi bende işe yaramıyor." Elini sıkıp bıraktım.

Gözleri ışıldadı. "*Koruma duvarlarını nasıl inşa edeceğini bulmuşsun.*"

Gözlerimi kırpıştırdım, sonra da kaşlarımı çattım. "*Bunu yapmandan nefret ediyorum. Yüzümü okumak gerçekten o kadar kolay mı?*"

"*Benim için mi? Evet.*" Riorson Malikânesi'ne giden kayalık patikaya doğru baktı. "*Hemen gidelim. Onları kurmak ne kadar sürer?*"

"*Hayır.*" Başımı iki yana sallayıp takımıma döndüm ve Sloane, Visia ve Cat'in beni beklediğini gördüm. Sanırım hangi gruba verildiğimi sormama gerek yoktu. "*Bunu daha sonra konuşacağız. Tartışmaya ara verildi.*"

"*En azından ilk seferinde neyi atladığımızı söyle.*" Xaden hızla bana yetişti.

"*Ejderhalar.*" Bekleyen üç öğrenciye yaklaşırken Andarna'nın ön bacağını okşadım. "'*En güçlü altı' ejderhaları ifade ediyor, binicileri değil.*"

"*Bu durumda sen dönmeden önce onları hazırlayabilirim.*"

"*Hayır, yapamazsın.*" Ona ters ters baktım.

"Siz ikiniz sessizce kavga mı ediyorsunuz?" diye sordu Cat, bir Xaden'a bir bana bakarak. Mükemmel, yay gibi kaşlarını kaldırmıştı.

"Bunu hep yapıyorlar," diye bilgi verdi Sloane.

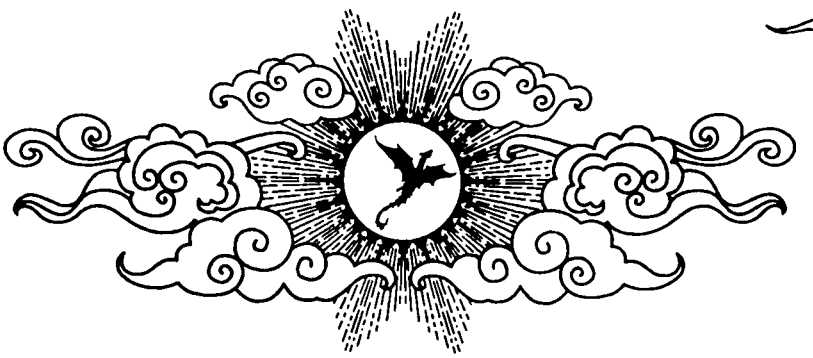
Xaden ikisini de duymazdan geldi ve onların yanına vardığımızda gözlerime baktı. "*Peki ben neden yapamıyorum?*"

Uzandım ve dudaklarımı serin yanağına değdirdim.

"Çünkü Tairn'e ihtiyacın olacak. Şimdi git ısın. Benim çıkmam gereken bir görev var." Ona başka bir şey söylemeden takım arkadaşlarıma döndüm. "Hadi gidelim."

Güç aşılama sanatı sadece bir avuç mühür güçte doğal olarak ve sadece bir tanesinde otomatik olarak ortaya çıkar: Soğurma.

-BİNBAŞI DALTON SISNEROS'UN YAZDIĞI,
MÜHÜR GÜÇLER ÜZERİNE BİR ÇALIŞMA

ELLİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Kırk dakika sonra dördümüz dik, karla kaplı bir sırttan aşağı, grubumuzun görevlendirildiği bölgede sadece yürüyerek ulaşılabilen bir mağaraya doğru ilerliyorduk. Önde ben vardım. Şanslı Ben. Cat de arkamdan geliyordu.

En azından Andarna, Cat beni Xaden'ın yatağından nasıl çıkaracağına dair ölümcül fikirlere kapılırsa beni korumak için oradaydı.

"*Seninle uçmak istediğimi söylediğimde aklımda olan bu değildi.*" Andarna toz hâlindeki kara doğru buhar üfledi ve bir kısmını bembeyaz bir buz bulutu hâlinde etrafa saçtı.

"*Görevimiz bunu gerektiriyor ve vadiye uçmak için de gücüne ihtiyacın olacak,*" dedim ona, diz boyundaki bu cehennem tabakasında ilerleyip daha eski tabakalara düşmemeyi umarak.

Zorlanmıyor gibi görünen tek üyemiz, Cat'in Andarna'nın yanında yürüyen gümüş kanatlı grifonu Kiralair'di. Sadece o ikisi var olmayan patikada çığa neden olmayacak kadar hafifti.

Tairn bir sonraki zirveye doğru uçarken, "*Bir şey buldunuz mu?*" diye sordu gergin bir sesle.

"*Seçtiğin mağaraya daha varmadık bile,*" diye cevap verdim; yirmi metre kadar ilerideki mağaranın ağzını görmemin tek

nedeni Tairn'in yukarıdaki karlı çıkıntının kamuflajı altındaki yeri işaret etmiş olmasıydı. Sürü bizi arazinin tamamen sağlam olan tek bölümünde, şiddetli rüzgârın aşındırdığı bir kaya çıkıntısında bırakmıştı.

"*Bu planı hâlâ eksik buluyorum,*" dedi Tairn. "*Olası bir enerji izini araştırmak için bir zirveye bırakılmanız sizi kabul edilemez bir tehlikeyle karşı karşıya bırakıyor.*"

"*Ne tehlikesi?*" Rüzgâr yön değiştirip açıkta kalan kulaklarımın uçlarını acıtınca kürklü kapüşonumu iyice kafama çekerek korunmaya çalıştım. "*Gerçekten de bir Wyvern'in...*"

"*Geri geliyorum.*"

"*Seni gıcık etmek çok kolay.*" Güldüğümde sesim karla kaplı açıklıkta yankılanarak hepimizin duraksamasına neden oldu.

"Tanrı aşkına, Sorrengail," diye fısıldadı Cat, etrafımızdaki karın kaymaya başlamadığından emin olduktan sonra. "Bizi çığın altına mı gömmeye çalışıyorsun?"

"Özür dilerim," diye fısıldadım omzumun üzerinden.

Gözleri irileşti. "Az önce benden özür mü diledin?"

"Hatalı olduğumu kabul edebilirim." Omuzlarımı silkip ilerlemeye devam ettim.

Andarna Tairn'e, "*Ben buradayım ve onu koruyabilecek kapasitedeyim,*" diye çıkıştı.

"*Sen henüz ateş üfleyemiyorsun.*"

"*Ateş sadece dağı eritmeye yarar,*" diye hatırlattı Andarna ona ve geriye dönüp baktığımda yolunu dikkatle seçtiğini, pullarının yer yer neredeyse gümüşi bir parlaklıkla karı yansıttığını gördüm. "*O havacı aristokrat kinini kusacak olursa dişlerimi ve pençelerimi kullanabilirim.*"

"Benim bunu yapmadığımı mı ima ediyorsun?" diye sordu Cat.

"Senin hiç hatalı olduğunu düşündüğün oldu mu ki? Bir kerecik bile?" diye sordum ilerleyerek. "Dürüst olmak gerekirse özgüven söz konusu olduğunda bir ejderhadan bile beter olduğunu düşünüyorum."

"*Kibir*," diye düzeltti Andarna. "*O havacının, 'özgüven' gibi bir kelimeyi hak edecek becerileri yok.*"

Gülecek oldum ama bizi tehlikeye atmadan önce kahkahamı bastırmayı başardım. On adım sonra mağaraya varmış olacaktık. Eğer biz ilkini alırken Tairn ikincisini bulursa Tairn'e göre bizim bölümün bulduğu iki rüne karşı üç rün bulmuş olan Pençe Bölümü'nün önüne geçmiş olacaktık.

Ejderhalar kesinlikle rekabetçi yaratıklardı.

"Ne?" dedi Cat.

"Andarna senin özgüvenli değil, kibirli biri olduğunu düşünüyor," dedim ona.

"Öyle," diye katıldı Sloane.

"Abinin benden hoşlanmaması beni tanıdığın anlamına gelmez," diye fısıldadı Cat, Sloane'a.

"Sakın." Cat'e bakmak için döndüm ve yolda bıraktığım ayak izlerinin üzerinde duraklamasına neden oldum. "Kavga çıkarmak istiyorsan bana çat."

Cat başını yana eğip beni inceledi. "Çünkü abisinin ölümünden kendini sorumlu tutuyorsun." Bu bir suçlama ya da iğneleme değildi. Sadece gerçekti.

"Çünkü ona göz kulak olacağıma söz verdim. O yüzden tüm nefretini buraya yöneltebilirsin." Eldivenli elimi göğsüme vurdum.

"Senden bunu istemekle hata etmiş." Sloane yetişmişti, Visia da arkasındaydı.

"Imogen daha başarılı bir koruyucu olacağı için mi?" diye sordum, çok tanıdık gelen mavi gözlerine sadece kısacık bir an bakabilmiştim.

"Hayır. Çünkü sen zaten Xaden'ın hayatını korumanın yükünü taşıyorsun. Benim hayatımı koruma sorumluluğunu da sana yüklemesi haksızlıktı." Isıtmak için eldivenli ellerine hohladı.

Gözlerim rüzgârdan başka bir şey yüzünden yanmaya başlarken onları kırpıştırdım, sonra dönüp girişi dar, buzlu bir çıkıntıdan ibaret olan mağaraya doğru yürümeye devam ettim. "*Havadayken*

düşündüğümüzden daha büyük görünüyor." Ama yine de Andarna'dan daha büyük bir ejderhanın girebileceği kadar geniş değildi.

"*Bir zamanlar türüm bu sıradağların her dağında yaşardı,*" dedi Tairn. "*Bu mağara hiç şüphesiz bu dağ sırası boyunca uzanan kış inleri ağının bir parçası. Gençleri... ve ergenleri korumak için doğrudan uçuş dışında bu girişe ulaşmak mümkün değil.*"

"*Bunu duydum,*" dedi Andarna.

"Kiralair takımımızın elinde bir sandık daha olduğunu söylüyor," dedi Cat, nihayet mağaranın girişine ulaşıp rüzgârdan korunmaya başladığımızda.

"O izni kesinlikle biz kazanacağız." Visia sırıttı ve Cat kardan uzaklaşıp mağaranın kayalık zeminine doğru yürüdü.

"Her grifonun adında *lair* mi var?" diye sordum Cat'e, konuyu değiştirirsem sivri diliyle Sloane'u hedef almaktan vazgeçeceğini umarak.

"Tabii ki hayır. Her binicinin adı Sorrengail mi?" Kollarını kavuşturdu ve ısınmaya çalışıyormuş gibi topuklarının üzerinde zıpladı.

"İşte bu yüzden senden hoşlanmıyorum." Sloane mağaraya doğru ilerledi. "Sen..."

Visia'nın ayağı kayıverdi ve ben öne atılıp elini yakaladım, az önce durduğu yerdeki kar parçalanırken onu mağaranın içine çektim.

Biraz daha iç tarafa çektikten sonra şaşkın yüzünü tarayarak, "İyi misin?" diye sordum.

"Tabii ki iyi. Onu kurtarmakta hiç sorun yaşamıyor gibisin," diye mırıldandı Cat.

"Ben iyiyim." Visia başını sallayıp kapüşonunu çıkardı ve saçının bittiği yerdeki ejderha ateşi yanığı izi ortaya çıktı. "Bu buradan çıkmamızı zorlaştıracak."

Cat'e ters bir bakış attım ama o grifonu Kira'nın yoldaki çukurun üstünden atlayarak güvenle içeri girdiğini izlemekle meşgul olduğu için fark etmedi.

"İki numaralı sebep." Sloane iki parmağını kaldırıp Cat'in yanından geçerek karanlık mağaraya girdi. "Söylemeye gerek yok ama burada büyücü ışığı yok."

Ve ben de büyücü ışığı yaratmak konusunda hiçbir zaman iyi olamamıştım. Bu karanlık, küçük büyülerle yapacağım herhangi bir şeyi yutuverirdi. Sanki etrafımızdaki toprak kokusundan dolayı aniden yükselen mide bulantısına iyi gelecekmiş gibi elimi karnımın üzerine koydum. En azından sorgu odasındaki o rutubet kokusu yoktu ama duraksamama neden olacak kadar yoğundu.

"*Seni tutsak edenin işini bitirdin,*" diye hatırlattı Andarna; Kira'nın ardından, kanatlarını açıklıktan geçebilmek için sıkıca kapatarak ilerledi.

"*Korku her zaman mantıklı bir şey değildir.*" Diğer binicilere baktım. "Aranızdan birinin ateşe hükmediyor olma ihtimali var mı? Çünkü benim burada ateş kullanmamı isteyeceğinizi sanmıyorum." Enerjiyi elimle iletim aracının arasında beş metre boyunca sürüklemek beni her seferinde terletiyordu ve bunu sadece birkaç saniye sürdürebiliyordum.

"Henüz mühür gücüm yok," diye cevap verdi Visia.

Sloane, karanlığa bakarak, "Benim de yok," dedi.

"Buraya bir *ejderha* getirdin." Cat, Andarna'yı işaret etti.

"Henüz ateş üfleyemiyor." Andarna'ya gülümsedim. "Ama yakında yapacak."

"*Ona tek ısırıkta kafasını koparabileceğimi hatırlat,*" diye hırladı Andarna, sesi Tairn'in tehditkâr homurtusunu bastırarak.

"*Bunu yapmayacağım. Tairn bize ne diyordu?*"

"*Müttefiklerimizi yemeyiz,*" diye mırıldandı ama pençelerini kaya zemine küt küt vurmayı da ihmal etmedi.

"Harika. Beni neden üçünüzün yanına verdiler, asla bilemeyeceğim. İnsan içimizden birinin iyi bir büyücü ışığı yaratabileceğini düşünür." Cat yayını çıkardı, sonra çantasını sırtından indirdi ve dolu sadağı karıştırarak içinden küçük, henüz hiç yakılmamış bir meşale çıkardı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Çantadan avuç içimden daha büyük olmayan bir tahta parçası çıkarıp başını iki yana salladıktan sonra bir başkasına uzanırken ben aval aval ona baktım. "Yanında bunlardan birini mi taşıyorsun?"

"Tabii ki." Cat çantasını karıştırmaya devam ediyordu. "Senin taşımıyor olman, karanlıktan henüz yeterince korkmadığını gösteriyor. Kahretsin, Maren'in yaptığı ateş rününü bulamıyorum."

"Siz kendi aranızda tılsım mı takas ediyorsunuz?" Visia şaşkınlık içinde bakıyordu.

"Bir de kendinize aile diyorsunuz. Elbette paylaşıyoruz. Kim yapabiliyorsa o yapar. Sonra hepimize dağıtırız, böylece herkesin donanımı eşit olur." Cat başını iki yana salladı ve sessizce küfrederek ayağa kalktı. "Bulamıyorum."

"Bu... çok zekice," diye itiraf ettim. "Neden bize söylemediniz?"

"Sen güç biriktirmeye alışkınsın," dedi omuz silkerek. "Paylaşmaya değil. Şimdi, birinin ateş yakmak için bir fikri yoksa..."

"O iş bende." Eldivenlerimi çıkarıp bir cebime tıkıştırdım ve diğer cebimden iletim aracını alarak gücümün küçücük bir parçasını yükselttim. Güç önce titreşti, sonra elimden, parmaklarımdan geçip iletim aracına akarken yandı. Enerji dalları yakın çevremizi aydınlatıyordu.

"Bu harika bir şey." Visia gülümsedi. "Hepiniz bunu yapabiliyor musunuz?"

"Hayır. Çoğumuzda sadece uğultu oluyor. *İhtiyacın* olan tüm ışığın elinin altında olmasına sevindim." Cat'in sesinden alaycılık damlıyordu.

"Al şunu," diye emrettim Sloane'a.

"Yaşamayı tercih ederim." Ellerini havaya kaldırdı.

"Ölümcül olduğunu düşünseydim Cat'e verirdim." İletim aracını ona doğru uzattım.

Cat alaycı alaycı güldü ama sanırım içinde belli belirsiz bir samimiyet de vardı.

"İyi bir noktaya değindin." Sloane iletim aracını aldı ve ben de enerjiyi bağlı tutmaya konsantre oldum.

"Üç adım geri git. Güzel, iki adım daha," dedim ve o bunu yaparken parmaklarım titreyerek mühür gücümü esnetti.

"Vay canına," diye fısıldadı Visia.

"Meşaleyi enerjinin içine sok, Cat."

"Sence bu güvenli mi?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok ama sen istersen denemeye hazırım." İletim aracına, enerji akışına, Tairn'in gücüne açılan kapıyı aralık tutarak kontrol altında tuttuğum ısıya odaklanmaya devam ediyordum.

Kira dilini tıkırdatarak alıştığım ama asla anlamaya başlayamayacağımı düşündüğüm bir dizi ses çıkardı.

"Tamam, ben yaparım," diye mırıldandı Cat, sonra da meşaleyi alev alana kadar eğdi.

Hemen elimi indirip gücü kestim ve bu işe yaradığı için Dunne'a şükranlarımı ilettim. Felix muhtemelen yarın derslerde kellemi uçuracaktı. "Onu alayım. Teşekkürler, Sloane."

Sloane iletim aracını sanki patlayacakmış gibi geri uzattı.

"Kahretsin," dedi Cat, meşaleden iletim aracına, oradan da bana bakarak. "Böyle olmandan nefret ediyorum..."

"Belalı mı?" dedi Sloane, bana abisini hatırlatan bir gülümsemeyle.

"Güçlü," diye itiraf etti Cat bakışlarını kaçırarak, çantasını geri takarken meşaleyi birine vermek yerine bir elinden öbürüne geçirdi.

"Bunu mümkün kılan şey güç değil," dedim, iletim aracına güç aktararak tekrar yanmasını sağlayıp karanlığa doğru ilerleyerek. "Bunu mümkün kılan şey, kontrol."

"Eh, evet, ben ondan da biraz nefret ediyorum," diye mırıldandı ve bana yetişerek yanımda yürümeye başladı.

"Senden nadir duyulan dürüst bir cevap. Peki, öyle olsun." Attığımız her adımda daha da genişleyen mağaranın içine doğru ilerledik. "Bizi eşleştirdiler çünkü sözüm ona takımdaki en güçlü binici benim," dedim ona, mırıldandığı yanıtı duymazdan

gelerek. "Ama sen rünler konusunda daha iyisin. Birbirimize hayran olmayabiliriz ama birbirimizi tamamlıyoruz." İçine doğru yürüdüğümüz karanlığa rağmen gülümsedim. "Anladın mı? Birbirimize hayran değil ama tamamlıyor."

Cat bana üçüncü bir kolum çıkmış gibi bakarken meşale titremeye başladı.

Bir esinti vardı.

Visia'yla birlikte birkaç adım arkamızda olan Sloane, "Kâtip esprisi mi yapıyorsun?" diye sordu.

Visia sanki beni kurtarmaya çalışıyormuş gibi, "Jesinia bunun komik olduğunu düşünürdü," dedi.

"Jesinia bir kâtip," dedi Sloane.

Mağara yaklaşık yirmi adım sonra genişledi ve sola doğru açılan geniş bir tünel göründü.

"Görünüşe bakılırsa bu mağaraya girmenin çok daha kolay bir yolu varmış," diye mırıldandı Cat.

"Bu dağ sırası boyunca uzanan ağın parçası," diye açıkladım.

Visia, "Ayrılalım mı?" diye sordu.

"Hayır!" Üçümüz de aynı anda cevap vermiştik.

Sloane hepimizin merak ettiği soruyu dillendirdi: "Hangi yöne gidiyoruz?"

Kimse cevap vermedi.

Bağımızın zayıfladığını hissederek, "*Yardım edecek misin?*" diye sordum Tairn'e. Uzakta değildi ama kesinlikle yakında da değildi.

"*O mağarada bir enerji izi var. Tek söyleyebileceğim bu.*"

"Bence sağa. Eğer işe yaramazsa geri döner ve sola gideriz." Diğerlerine baktım.

Cat başıyla onayladı ve o tarafa doğru ilerledik.

"Peki sence ikinci bir mühür gücün olur mu?" diye sordu Visia sessizliği bozarak. "İki ejderha, iki mühür gücü demek değil midir?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim, Andarna'ya dönüp bakarak. Aslında benimle çok genç yaşta bağ kurduğu ve zamanı

durdurma yeteneğini kaybettiği için bana bahşedilen tek şeyin yıldırıma hükmetme gücü olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi merak ediyordum da... "*Olur mu?*"

"*Neden bana soruyorsun? Mühür güçleri, güce hükmeden kişiye göre tezahür eder.*" Gözleri altın rengi ışıldıyor, siyah pulları karanlığa karışıyordu.

Sloane, Visia'nın sorusunu yanlış anlayarak, "İkinci mühür gücü yalnızca ejderha bir önceki binicisiyle aynı soydan gelen bir biniciyle bağ kurduğunda ortaya çıkar," dedi. "Ama deliliğe neden olma ihtimali de vardır. Thoirt'in bana söylediğine göre, Cruth bu yüzden Quinn'i bağladığı için cezalandırılmamış. O önceki binicisinin sadece büyük yeğeni. Mühür gücü daha kuvvetli ama tamamen farklı değil."

"Thoirt sana Gökkubbe'de konuşulan meseleleri anlatmamalı," dedi Visia, sonra bana döndü ve dikkatle baktı.

Sanki ayaklarımın altından yer kaydı. Doğru olamazdı. Bu şu anlama gelirdi...

"Violet, iyi misin?" diye sordu Visia.

Başımı iki yana salladım ama "Evet," dedim. Kalbim mağaranın zeminine gömülüyormuş gibi hissettiğimi nasıl açıklayabilirdim ki? Derin bir nefes aldım, kuvvetli bir ışık yayan iletim aracını kavrayan elimi esnetip açtım. Andarna sağımdan homurdandı, ben de onu endişelendirmemek için hemen, "İyiyim," dedim. Ama ikimiz de iyi olmadığımı biliyorduk; aynı şekilde şu an zihnimin oralara gitmesine izin veremeyeceğimden de emindim.

"Vay be, işte burada," dedi Sloane. Önünde rün olan ve açık duran, düz, metal sandığı almak için yanımızdan geçerken dikkatimi ona verdim.

"Bu... çok sade," dedi Visia.

"Çağırma rününe karşılık verecek misin?" diye sordum Cat'e. Tek kaşını kaldırdığında, "Sen rünlerde daha iyisin, unuttun mu?" diye ekledim.

"Öyleyim." Başıyla onayladı, onunla tanıştığımdan beri ilk kez dudaklarında gerçek bir gülümseme belirdi. "Sadece tekrar söyleyip söylemeyeceğini görmek istedim."

Kiralair sanki Cat'in görünmeyen şeylerden korunması gerekiyormuş gibi yanımızdan geçip karanlığa doğru yürürken kanadı omzuma değdi.

Cat dudağı şüphe ve mutsuzlukla gerilmiş hâlde üçümüze baktı, sonra acı verici bir fedakârlık yapıyormuş gibi görünen bir tavırla meşaleyi Visia'ya uzattı.

Hayır, fedakârlık değil, bir güven hareketiydi bu.

Andarna arkamda kıpırdandı. Cat kilit açma rününü beni kıskandıran bir hızla örerken elleri çabuk ve kendinden emin bir şekilde hareket ediyordu.

"*Sorun nedir?*"

"*Diğerlerinin kokusu güçleniyor.*"

"*Wyvernler mi?*" Vücudumdaki tüm kaslar gerilmişti.

"*Hayır. Onlar yeterince yaklaştığında çalınmış büyü kokuyorlar.*" Başını kaldırınca tünelin dörtte üçünü kaplamıştı. "*Burası... ejderha kokuyor.*"

"Yaptım!" dedi Cat ve ben metalin kapanma sesine doğru döndüm. Sandık kapanmış ve kilitlenmişti.

"Acele etsek iyi olur," dedim. "Andarna başka ejderhaların kokusunu alıyor, bu da diğer bölümlerin bize yaklaşıyor olabileceği anlamına geliyor."

"Bu izin fırsatını kaçıramayız." Visia sandığı alıp meşaleyi Cat'e geri verdi. "Bu bana eve uçmak ve teyzemle enişte istemiyorsa da kuzenlerimi sınırı terk etmeye ikna etmek için zaman kazandıracak."

"Navarre'a mı uçacaksın?" Sloane neredeyse bağırmıştı.

"Tam sınırına. Haberleri bile olmaz." Visia sandığı göğsüne sıkıca bastırarak Andarna'nın yanından aceleyle geçti. "Hadi buradan gidelim."

"Navarre'a dönmek cesurca bir seçim." Cat koşarak Visia'ya yetişti ve yolu aydınlattı. "Buna saygı duyuyorum."

Visia'yı düşünmesi, kalbimin küçük bir parçasının Cat'e karşı yumuşamasına neden oldu. Belki de herkese karşı korkunç değildi... sadece bana karşı öyleydi.

Tüneldeki ayrıma yaklaşırken Visia, "Yapılacak tek şey bu," dedi.

Alçak bir hırıltı ayaklarımızın altındaki zemini titreterek dördümüzün de durmasına neden oldu ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

"Bu da ne..." diyecek oldu Cat.

Bir başka hırıltı ayağımın etrafındaki çakıl taşlarını titreştirdi ve köşeden yetişkin, turuncu bir ejderha çıktı. Başını bize doğru çevirirken sırtı mağaranın tavanını sıyırdı ve tek gözüyle bize baktı.

Ah. *Siktir.*

Visia çığlık attı.

Zihnimden, "*Tairn!*" diye haykırdım ve içinde bulunduğumuz durumun şokunu, korkusunu ve mide bulandırıcı umutsuzluğunu atlatmaya çalıştım. Küre elimden düşüp kırılırken önümdeki kadınlara uzandım fakat elim sadece Cat'in çantasının derisini kavradı.

Visia keskin, sivri bir pençeyle önümden savrulurken Cat'i tüm gücümle geriye doğru çektim. Cat'in vücudu benimkiyle çarpışarak ikimizi ve meşaleyi yere düşürdü, Visia'ysa midemi bulandıran bir çatırtı sesiyle mağaranın kenarına çarptı.

Açı, darbe... Tanrılar aşkına... O... O ölmüştü.

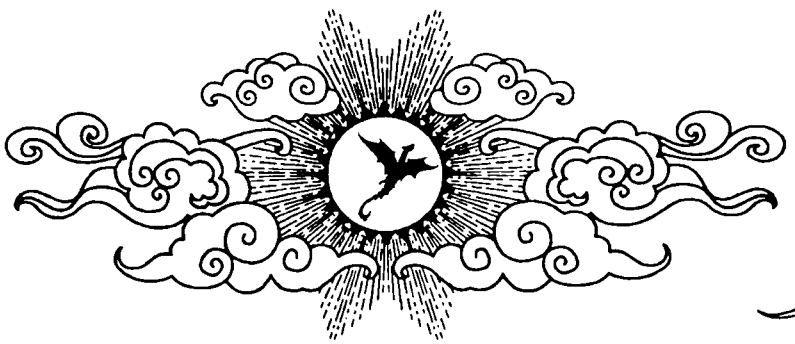
"*Gümüş?*" Çıkış yolumuzu kapatan ejderha, kısılmış gözünü bana dikip çenesini kocaman açarken Tairn'in sesi kafamın içinde yankılandı.

Dilini kıvırmadan bir saniye önce pis kokulu nefesi havayı doldurdu ve boğazı, yükselen ateşle turuncu renkte parladı.

"*Solas bizi buldu!*"

Ejderha ateşi için tek bir şey söyleyeceğim. Çabuk öldürür.

–YARBAY KAORI'NİN EJDERHA TÜRLERİ KONUSUNDA SAHA REHBERİ

ELLİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Sol taraftan üstümüze doğru karanlık bir şekil uçtu ve Cat'le beni dönen uzuvlar karmaşası hâlinde sürükleyerek geriye doğru itti. Kaosun içinde ona tutundum ve kayarak durduğumuzda bedenini önüme aldım. Solas'a sırtımı dönmenin yeterli olmayacağını biliyordum ama yine de denedim.

Cat yaşamak zorundaydı. Poromiel tahtının üçüncü sıradaki vârisiydi o. Tyrrendor'da ölürse Cordyn Xaden'ın peşine düşer ve onu idam ederdi... tabii Xaden benim ölümümden sonra sağ kalırsa.

Hayatta kal. Hayatta kal. Hayatta kal. Menzil dışında olmama ihtimaline karşı tüm zihinsel bağlarıma bu mesajı gönderdim. Xaden çok uzaktaydı ama Tairn bunu duyacaktı ve Andarna... Tanrılar aşkına, Tairn'in onu kurtarmak için buraya zamanında gelmesi gerekiyordu.

Kiralair ve Sloane görünmeyen bir gücün etkisiyle üzerimize doğru uçtular. Sloane bana çarparak beni geriye, Solas'a doğru itti ama karanlık bizi ele geçirmeden kısacık bir an önce mağara duvarları yaklaşan ateşin ürkütücü ışıltısıyla aydınlanırken sırtım sert, pürüzlü bir yüzeye çarptı.

"*Nefes al!*" dedi Andarna. "*Konuşma!*"

Karanlık değildi bu. Kanattı. Karnını sırtıma dayamış ve kanatlarını etrafımıza sarmıştı.

"Nefes alın ve içinizde tutun!" diye bağırdım, sonra ciğerlerimi kükürt kokan havayla doldurdum.

Isı püskürdü, Andarna'nın kanatlarını sarsan bir kuvvetle iki yanımızdan kükreyerek aktı ve sıcaklık yükseldi. Tenim sanki bir fırının içine atılmışız gibi yanarken pişmemeleri için gözlerimi zorla kapadım. Andarna bundan nasıl kurtulabilirdi ki?

Tairn bana, "*O yanmaz,*" diye hatırlattı ama sesindeki panik kalbimi sıkıştıran dehşeti yatıştırmaya yetmedi.

"*Nefes alma!*" dedi Andarna, nefes alırsam, herhangi birimiz alırsak ciğerlerimiz yanardı. Kalp atışlarımı saydım. Bir. İki. Üç.

Alev seli hiç bitmeyecekmiş gibi geliyordu; sanki bu sonsuza kadar devam edecekmiş, sanki ruhum yılın ilk bölümünde Sloane'un istediğini yapmış ve Malek'e teslim edilmeden doğrudan cehennemin derinliklerine gitmişti. Sekiz. Dokuz.

Onda bitti ve Andarna kanatlarını indirdi. İçeri hava doldu ve yanağımda serinliği hissedene kadar bekledim, ancak ondan sonra nefes aldım, diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını duydum.

Gözlerimi açtığımda, meşalenin ışığında Cat'in küçük bir alana doğru koştuğunu ve eldivenli elleriyle Kira'nın bizden uzak kanadındaki tüylerin yanan uçlarını söndürmeye çalıştığını gördüm. Alevlere maruz kalmış olmalıydı. Sloane da yardıma koşarken Andarna ayağa kalktı ve Solas'a döndüğü sırada savrulan kuyruğundan kıl payı kurtuldum.

"*Hayır! O senin neredeyse iki katın!*" Ellerimi kaldırdım ve Tairn'in gücünün kapılarını açtım. Solas'ın patlamasının yapamadığı şeyi yaparak gücün ben saf ateşten ibaret olana kadar içimi doldurmasına izin verdim. Ama burada güce hükmedemezdim, bizden birini vurma ihtimalim varken yapamazdım bunu.

Andarna kükremesiyle mağarayı doldurup Solas'ın boğazına saldırdığında kalbim duracak gibi oldu. Solas onu önüne çıkan

ufacık bir şeymiş gibi savurdu. Andarna Visia'nın kömürleşmiş kalıntılarının üzerinden duvara doğru uçarken haykırdım.

"*Ben iyiyim.*" Solas bana bakarken Andarna silkelendi.

"*Üç dakika,*" dedi Tairn bana. "*Bugün ölmeyeceksin!*"

Üç dakika. Üç dakika dayanabilirdik. Ama sorunumuz zaman değildi. Tairn mağaranın girişinden sığamazdı. Solas'ın kullandığı girişi bulması gerekecekti.

"*Bir ejderhayı nasıl öldürebilirsin ki?*"

"Bırak beni!" diye haykırdı Cat. "Sen... sen benim gücümü emiyorsun!"

Ne oluyordu? Risk alarak arkama baktım ama tek gördüğüm Cat'in panikle ona sarılmış olan Sloane'un ellerinden kurtulmasıydı.

"*Diğer gözünü çıkar.*"

Andarna'ya, "*Yoldan çekil,*" diye emrettim ve bu sefer beni dinledi. O yanıma gelirken ben iki hançeri kınlarından çıkarıp çevirdim, uçlarını bir an için tuttum ve sonra fırlattım.

Solas dönünce ilki hedefi ıskaladı ama ikincisi saplandı.

Solas'ın acı dolu feryadını öfke takip etti ve geriye, ikiye ayrılan tünele doğru tökezleyince başıyla duvar arasında küçük, değerli bir açıklık oluştu.

Cat ve Sloane daha yakınlardı. Başarabilirlerdi.

"Çıkar onu buradan!" diye haykırdım Cat'e. "Hemen!"

"Violet!" diye bağırdı Sloane ama Kira'nın gagası yumuşak bir hareketle çantasının etrafını sardı ve Cat binmek için çabalarken onu havaya kaldırdı.

Soldan hızla koştular ve Solas pençelerini savurup mağaranın taşında yarıklar açmadan hemen önce geçmeyi başardılar.

Yere düştüğümde acı omuzlarımı yaktı. Pençeler üzerimizden geçerken kolum yerinden çıkmadı ama bir şey avucumu acıttı. İletim aracının kırık camları.

Kanayan parmaklarımı açıp sönmekte olan meşalenin loş ışığında kalıntıların yerini tespit ettim. Metal bağlantının üst

kısmı kırılmış, geriye dört sivri uç ve sağlam bir alaşım parçası kalmıştı.

Andarna düşüncelerimi okuyarak, "*Ateşim yok*," dedi.

Ama benim gücüm vardı.

"*Burası gerçekten karanlık olmak üzere.*" Bu bizim tek şansımızdı ve ben bunu kullanacaktım. "*Bir açıklık bulur bulmaz kaçmalısın.*"

"*Seni bırakmayacağım*," diye inatla itiraz etti.

Tairn, "*Bir dakika!*" diye gürledi. İletim aracının kalıntısını ona saplayacak kadar nasıl yaklaşacaktım? Kalıntıyı bir hançere bağlayacak zamanım yoktu ve öylece fırlatırsam da saplanması için yeterince kuvvetli...

Solas acıyla kükredi, başı omzuna doğru döndü ve açıklıktan Cat'in loş ışıkta bir ok daha fırlatmak üzere olduğunu gördüm.

Onun beni kurtarmak için burada kaldığını düşünecek zamanım yoktu. Çoktan harekete geçmiştim, boş elimle sönmekte olan meşaleyi tutuyor ve Solas'ın ön bacağının altındaki yumuşak noktaya doğru koşuyordum; bu noktada pulları eklemin hareketine izin vermek için birbirlerinden birkaç santim ayrılıyordu.

Solas tekrar kükredi ve ateş kısa bir anlığına mağarayı aydınlatırken körlemesine nişan alarak Cat yerine önündeki duvarı vurdu. Altındaki ölümcül boşluğa doğru koştum ve düşerse beni ezeceğini fark ettiğimde hedefimi değiştirip sağ omzuna doğru atıldım.

Andarna dişlerini onun boynuyla omzunun ortasına gömüp Solas'ın dikkatini dağıtırken ben de iletim aracının uçlarını pullarının arasındaki yumuşak ekleme soktum, sonra güce *hükmetmeye* başladım. Enerji kolumdan parmak uçlarıma ulaştı ve metalle buluştuğu yerde cızırdadı.

Kontrol. Olay sadece *kontroldü*.

Bir elim havada, hassas enerji akımına hükmederken cesaret edebildiğim kadar hızlı davranarak Solas'tan uzaklaşıp akışa daha fazla güç aktardım ve sonra her şeyi boşalttım...

Solas kükreyerek arka tarafa savurdu. Bir gölge üzerime doğru geldi ve karnıma çarpıp beni uçurmadan ve yıldırım akışını kesmeden bir saniye önce kuyruğunun kalın kısmını loş ışıkta seçebildim.

Havadaydım, geriye doğru uçan bir mermiden başka bir şey değildim, önce popomu, sonra sırtımı ve son olarak da kafamı bir çatırtıyla yere çarptım. Ama yıldırım yaratmak yerine gücümü sımsıkı tuttum, beni içten dışa yakmasına izin verdim. Kazara Andarna'yı vurmaktansa benim yok olmam daha iyiydi.

Duyduğum tek ses kulaklarımdaki yüksek çınlama ve tek gördüğüm de sadece hızla yanıp sönen patlamalardı. Ateş. Kendi kalp atışlarımın sisi arasında doğrulmaya çalışırken alevler kuvvetlendi ve Andarna'nın Solas'a yapıştığını, çırpınırken bile ona tutunduğunu ve Solas'ın onun küçük bedenini mağara duvarına çarptığını gördüm.

"HAYIR!" Galiba haykırmıştım ama kafamın içinde durmaksızın çalan çan sesleri bunu duymamı engelledi, birden hareket ettim, bir çift kol tarafından geriye doğru sürükleniyordum. Başım geriye düştü ve o gözleri tanıdım.

Liam. Ölmüş *olmalıydım.*

Çınlama hafifçe azalırken biri, "O iyi değil!" diye bağırdı, sonra bir başka ateş patlaması daha yaşandı ve bir zamanlar Solas'ın omzu olan kanlı deliğe iki ok daha saplandığını görmeme yetti.

Cat. Yanımdaydı, bir ok daha fırlatmak üzereydi ve dudakları sessizce hareket ediyordu.

Tepemdeki gözler Liam'a ait değildi. Sloane'un gözleriydi.

Bir anlığına tekrar karanlığa gömüldük, çınlama artık Cat'in sesini gayet net duyabileceğim kadar azalmıştı.

"Doksan. Yüz. Yüz bir." Sesi *titriyordu.*

Ben geriye doğru sürüklenirken ışık tekrar parladı ve Cat okunu fırlatarak Solas'ı aynı yaradan vurdu. Andarna serbest kalıp savrulurken Solas'ın bir parçasını da yanında götürdü ve ben tekrar karanlığa gömülerek mağaranın ağzından süzülen ışığa doğru çekildim.

"Andarna!" Sloane'un ellerini tırmaladım ama ne kadar çok savaşırsam kendimi o kadar zayıf hissediyordum. Sloane çığlık atmaya başlayıp beni yere bırakırken gücümün dayanılmaz ısısı azaldı.

"*Gümüş!*" Sırtıma düzenli olarak çarpan rüzgârı hissettim ve Tairn'in orada, havada asılı durduğunu anladım ama girişin yakınında tökezleyerek ayağa kalkarken gözlerimi mağaranın karanlığından ayıramıyordum.

Bir ejderha çığlık attı, sonra içerisi korkunç bir sessizliğe gömüldü.

Hayır. Olamaz.

"*Yaşıyor,*" diye söz verdi Tairn ama zihnime ulaşıp Andarna'yla olan bağımın pırıl pırıl ve güçlü olduğunu görene kadar nefes alamadım.

"Senin gücünü emdim." Sloane titreyen ellerini kaldırıp sanki ona ait değillermiş gibi baktı. "Senin gücünü emdim!" Omuzlarımı kavradı, başım fıldır fıldır dönerken dikkatimi karanlıktan çekti.

"Tanrılar aşkına, Sloane, ona bir saniye ver. Az önce kafasını vurdu," diye bağırdı Cat. Göz kamaştırıcı ışıkta durmuş, hâlâ karanlığa nişan alıyordu ama hedefsiz tek bir ok bile atmıyordu.

"Gözlerim kırmızı mı?" Sloane beni sarstı; belki de aslında bana tutunurken titrediği için ben öyle hissediyordum. "Kırmızı mı? Yemin ederim bunu isteyerek yapmadım, Violet. Senden bilerek bir şey almadım! Tanrılar aşkına, Venin'e mi dönüşüyorum?"

"*Naolin nasılsa o da öyle,*" dedi Tairn.

"Dönüşmüyorsun." Ellerini omuzlarımdan çekip karanlığa baktım; ayak sesleri, taşa vuran pençelerin tıkırtısı geliyordu.

"Dönüşmüyor muyum?"

"Mühür gücün ortaya çıktı," diye fısıldadım, mağaranın içini görebilmek için gözlerimi kısarak. "Sen bir soğurucusun."

Andarna ışığa doğru yürüdü ama dikkatimi çeken şey ağzını kaplayan kan değil, kuyruğundaki zehirli dikenden damlayan kandı.

"Onu öldürdün." Omuzlarım rahatlayarak çöktü. "Solas'ı öldürdün."

Bedenim aynı anda hem gurur hem de endişeyle doldu ama Tairn'in sesi benliğimi doldurmadan önce kalkanlarımı kaldırmayı başaramadım.

"Avcı."

Şifacı önce eliyle kapatıp sonra da ışık tutarak gözlerimi kontrol etmeyi bitirirken Xaden odamıza daldı.

"Violet..." Yatağın kenarında oturduğum yerden birkaç adım ötede durdu. "Cat? Burada ne halt ediyorsun?"

"Hayatımı kurtardı. En azından bir şifacının onu kontrol etmesini sağlayabilirim diye düşündüm," diye cevap verdi Cat.

"Ne yaptı dedin?" Şifacı ayağa kalkarken Xaden bize yaklaştı.

"Beni duydun. Kendini o dev turuncu ejderhayla benim arama attı." Oturduğu yerden kalktı; Resson'dan sonra Venin kılıcıyla zehirlenmiş hâlde günlerce burada baygın yatarken Xaden'ın oturduğu sandalyeden. "Teşekkür ederim, Sorrengail." Bu kelimeleri boğuk bir sesle söyledikten sonra Xaden'ın yanından geçerek dışarı çıktı.

"Solas..." diye açıklamaya başladım.

"Ah, onu zaten biliyorum," diye kükredi. "Sgaeyl bana söyledi."

"Sen toplantıdaydın. Seni rahatsız etmek istemedim." Şifacının parmaklarını izledim.

"Rahatsız etmek mi?" Gölgeler zemini kapladı.

Şifacı bunu fark edip hızla gözlerini kırpıştırdı. "İyileşeceksin. Beyin sarsıntısı geçirdiğini sanmıyorum ama başının arkasında epey büyük bir şişlik var ve elindeki dikişlere dikkat etmeni rica edeceğim." Kırlaşmış kaşını kaldırarak bana baktı.

"Elbette." Sargılı sol elimi kaldırdım. "Teşekkür ederim."

Başıyla onayladıktan sonra koridorda gözden kayboldu.

Xaden'a dik dik baktım ve o da vücudunun her hattından gerginlik yayılarak bana dik dik baktı. "Eğer koruma duvarları hakkında kavga etmek istiyorsan sorun değil ama bir mağaradan savaşarak çıktığım için beni suçlamana izin vermeyeceğim."

Bana yaklaştı, eğildi ve beni yumuşak bir şekilde öptü. "Yaşıyorsun," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

"Kalp atışlarım da öyle söylüyor."

"Güzel." Doğrulduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Artık kavga edebiliriz o zaman. *Cat'i* kurtarırken aklından ne geçiyordu?"

Gözlerimi kırpıştırdım. "Affedersin, bana mı kızıyorsun? Bir ejderhaya karşı savaşarak bir mağaradan sağ çıkıyorum ve sen bana mı kızıyorsun? Poromiel tahtının vârisi olan kadını kurtardığım için hem de?"

Geriye çekildi, dehşetle irileşen gözlerini bir anda öfke kapladı. "Cat'i tahtta *üçüncü* sırada olduğu için mi kurtardın?"

"Birincisi, herhangi biri olsa da onu kurtarmaya çalışırdım..."

Yavaşça geriledi, "Seni şuursuz, pervasız..." diye suçlamalara başladı.

"İkincisi, onun ölümü senin ölümünü tetikleyecekti, bu yüzden evet, onu kurtardım!"

Ayaklarımı yere vurunca başım kısacık bir an döndü ama derin nefesler alarak nabzımı yavaşlattım. "Gözetiminde ölseydi Tecarus seni idam ettirirdi."

"İnanılır gibi değil." Ellerini başının üstüne koydu. "Ondan nefret ediyorsun ama o gücünü kaybetmesin diye koruma duvarı kurmayı reddediyorsun, sonra da kendi hayatını onun için tehlikeye atıyorsun..."

"Senin için!"

"Benim tek istediğim *sen*sin!" Ellerini hareket ettirdi ve gölgeler kapıyı gereğinden biraz daha sertçe kapatarak bizi ses kalkanının arkasına hapsetti. "O ölürse sonuçlarına katlanırım. Güç aktaramazlarsa onun sonuçlarına da katlanırım. Ama sen değil. Sen asla ölemezsin. Tanrılar aşkına, Violet. Hem özgürlüğüne saygı duymak hem de seni güvende tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama sen..." Başını iki yana salladı. "Ne yaptığını bile bilmiyorum."

"Beni güvende tutmak." Güldüm ama onun sert sözleri gözlerimin acımasına ve nemlenmesine neden olmuştu. "Yaptığın şey bu mu yani? Yoksa ne olursa olsun ölmememi sağlamak mı, bunu hep karıştırıyorum."

"İşte o an." Sırtı duvara değene kadar geri geri gitti, sonra kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı ve bir ayağını diğerinin önüne attı. "Sonunda bana annenle yaptığım anlaşmayı sormaya hazır mısın?"

Hiçbir şey güçlü ve sarsılmaz bir aşkı karşıt ideolojilerden daha hızlı öldüremez.

-LUCERASLI WARRICK'İN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL VE ÖĞRENCİ DAIN AETOS TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

ELLİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Ağzım açıldı. Sonra kapandı. "Bildiğimi... biliyor muydun?"

"Elbette biliyordum." Sanki sorun *bendeymiş* gibi kara kaşlarından birini kaldırdı. "Sadece bana sormak için cesaretini, güvenini, ne dersen de, onu toplamanı bekliyordum."

İki yanıma düşmüş olan ellerimi yumruk yaptım ve gücümü Arşiv kapısının arkasına itip kalkanlarımı kaldırdım. Bir iletim aracı olmadan perdeleri tamamen yanlış bir nedenden dolayı ateşe verme ihtimalim çok yüksekti. "Ama bunun *aylarca* içime dert olmasına izin verdin, öyle mi?"

"Bana sormadın ki!" Duvardan uzaklaştı ama kendini tutarak bir adımdan fazla yaklaşmadı. "Bilmek istediğin şeyi bana sorman, aramızdaki o son aşılmaz duvarı yıkman için *aylardır* sana yalvarıyorum ama sen bunu yapmıyorsun. Neden?"

Bunu *benim* üzerime yıkmaya nasıl cüret ederdi?

"Bana karşı asla tamamen dürüst olmayacağını söyleyen sendin. Neye cevap vereceğini nereden bilebilirdim? Ne soracağımı nasıl bilebilirdim?"

"Aklına bir soru geldiği anda sorarsın. Oldukça basit görünüyor."

"Basit mi? Brennan yaşıyor. Hayatım için annemle bir anlaşma yaptın. O yara izlerini annem yaptı. Söyle bana Xaden, senden almamı istediklerin, sadece ailemle ilgili sırlar mı? Mira hakkında da bir şey saklıyor musun?"

"Kahretsin." Bir elini saçlarının arasına soktu. "Yara izlerini bilmeni istemedim, bu doğru ama sorsaydın söylerdim."

"Geçen yıl sormuştum," dedim öfkeyle ve yeniden inşa edilen şehre bakmak için pencerelere doğru yürüdüm. Öfke kanımı kaynatıyordu... ama tanrılara şükürler olsun, henüz tenimi yakmıyordu.

"Özür dilerim. Geçen yıl olanları değiştiremem ve sana bazı şeyleri neden anlatmadığımı anladığını söylemiş olsan da beni gerçekten affettiğini sanmıyorum."

"Ben..." Öyle miydi gerçekten? Kollarımı kendi bedenime dolayarak tepemde uçan sürüye baktım; zihnim Xaden'ın yaptığı anlaşmayla, onun *bilmesiyle*, saçma sorularıyla beni sınamasıyla dolup taşıyordu. Ve hâlâ bana sırtındaki yaralar ya da mağaradayken fark ettiğim, Sgaeyl'in onunla bağ kurması konusunda şüphelendiğim şey hakkında her şeyi anlatmamıştı. Daha ne kadar sırrı olabilirdi ki?

"Yara izlerine gelince, onların nasıl oluştuğunu bilmek istemediğini söylemiştim. Bunu öğrenince mutlu olacağını söyleyemezsin, değil mi?"

Midem kasıldı.

"Tabii ki hayır!" Dönüp yüzüne baktım. "Seni defalarca kesmiş!" Başımı iki yana salladım. Xaden'ın buna nasıl katlandığı bir yana, annemin bunu yapmış olmasını gerçekten aklım almıyordu.

"Evet." Sanki bu sadece gerçek bir bilgiymiş, tarihin bir parçasıymış gibi başıyla onayladı. "Ve bu bilgiyi sana vermedim çünkü son birkaç ayda ters giden her şeyin suçunu üstlendiğin gibi bunun için de kendini suçlamanın bir yolunu bulacağını biliyordum."

Sırtımı dikleştirdim. "Öyle yapmadım..."

"Yaptın." İlerleyip yatağın kenarında durdu. "Ama sırtımdaki yara izleri senin suçun *değil*. Evet, senin hayatını korumak, damgalıların bölüğe girmesinin adı konmamış bir bedeliydi." Omuzlarını silkti. "Annen ona borçlu olduğum iyiliği istedi ve ben de bunu yerine getirdim. Seni tanımadan önce yaptığım bir anlaşma için özür dilememi mi istiyorsun? Seni sevmeden önce? Bizi hayatta tutan bir anlaşma? Havacılara silah akışını başlatan bir anlaşma? Çünkü dilemeyeceğim. Üzgün değilim."

"Anlaşma için kızgın değilim." Bunu nasıl anlamazdı? "Benden sakladığın için, açıkça paylaşman gereken şeyleri benim talep etmem konusunda ısrar ettiğin için kızgınım. Bazen seni çok az tanıyormuşum gibi hissederken sana nasıl âşık olabilirim?"

"Çünkü âşık olabilmemiz için yeterince uzun yaşamana izin verdim," dedi. "O anlaşma olmasaydı intikam arzum yüzünden neler yapardım, tanrılar bilir. Bana neden pişman olmadığımı sor. Seni ilk gördüğüm ânı sor bana. Anlaşmaya rağmen seni az kalsın öldüreceğim ama öldürmemeye karar verdiğim ânı sor. *Nedenini* sor. Bana bir şey sor! Geçen yıl güvenini kaybetmeden önce yaptığın gibi mücadele et. Cevaplardan bu kadar korkmayı ya da onları sana benim vermemi beklemeyi bırak. Gerçeği talep et! Sadece görmeye karar verdiklerini değil, tüm benliğimi sevmene ihtiyacım var."

"Beş ay sonra nasıl hâlâ aynı kavgayı edebiliyoruz?" Başımı iki yana salladım. Bana söyleyebilir ya da söylememeyi seçebilirdi ama hangi soruları soracağımı tahmin etmek zorunda kalmaktan bıkmıştım.

"Çünkü geçen yıl güvenini sarsan sadece ben değildim. Çünkü devrimle ilgili yüzeysel sorulara cevap vermeyi reddettiğim için *bizimle* ilgili gerçek soruları soramayacak kadar kızgındın. Çünkü işkence görmeden önce kendini bulma şansın olmamıştı. Çünkü senin için geldim, seni sevdiğimi söyledim ve sen beni sevdiğini kabul edebileceğine, hatta benimle birlikte olabileceğine

karar verdin. Fakat bana tamamen güvendiğini kabul etmedin, bu adımı atlamış bulunduk. İstediğini seç. Sanki hâlâ geçen yılki o köprüdeyiz ama biraz daha derine inersen sevimsiz bir şey bulacağından endişelenen ben değilim. Endişelenen sensin."

"Bu saçmalık." Başımı iki yana salladım. "Gardıroplardan sürekli savaş baltaları çıkarken sana nasıl tam olarak güvenebilirim ki?"

Yaralı kaşını kaldırdı. "Anladığımdan emin değilim..."

"Imogen'la konuşurken yaptığım bir benzetmeydi. Boş ver." Geçiştirmek için elimi salladım.

"Gardıroplardaki savaş baltaları hakkında mı konuştunuz?" Başını eğerek beni inceledi.

Alnımın ortasını ovuşturdum. "Kısaca, bir gardıroptan savaş baltası fırlayıp seni neredeyse öldürüyorsa bunun bir daha olmayacağından emin olmak için gardırobu kontrol etmek isteyeceğini söyledim."

"Hımm." Göz ucuyla üniformalarımızın yan yana asılı olduğu yere baktı ve kaşlarını düşünceli bir edayla çattı. "Bunu yapabilirim."

"Efendim?"

"Şu anda gardırobumuzda ne var?" Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Ağzım açıldı, kapandı, sonra tekrar açıldı. "Üniformalar. Botlar. Uçuş kıyafetleri."

"Kaç üniforma? Hangi botlar var?" Gölgeler zemin boyunca kıvrılarak yatağımızın altından gardırobun kapısına uzandı. "Orada ne olduğunu gerçekten *biliyor* musun? Yoksa sadece eşyalarının yerini değiştirmediğime ve her şeyin bıraktığın yerde olduğuna mı güveniyorsun?"

"Bu bir benzetme." Bu çok saçmaydı. "Ve ben o gardırobu her gün açıyorum. Eşyaların nerede asılı olduğunu biliyorum çünkü onları görüyorum."

"Peki ya annemin bana ördüğü ve en üst rafta duran battaniye?" Gölgenin iki dalı kulplara uzandı ve gardırobun kapaklarını açtı.

"Dolabını karıştırmadım." Başımı iki yana salladım ve gözlerimi kısarak ona baktım.

Dudağının bir köşesi kalktı. "Çünkü bana güveniyorsun."

"Benzetmeydi." Her hecesini üstüne basa basa söylemiştim.

Yumuşak bir sesle, çenemi kaldırmama neden olan o sakin, kontrollü ses tonuyla, "Öyleyse aklındaki soruyu sor, Violet," dedi. "Benim için yap bunu."

"Peki," dedim dişlerimin arasından. "Bir savaş baltan var mı?"

Gardıroptan gölgeler fırladı, bir metalin ışıldadığını gördüm ve kara dallar bir hançeri çeneme birkaç santim kala durdurdu.

Nefesim kesildi, sonra tüm kaslarım gerildi. "Ne oluyor, Xaden?"

"Canını yakacak mıyım?" Odanın içinde yürürken hah ayak seslerini neredeyse tamamen boğuyordu, bana itiraz etmem ya da geri çekilmem için bolca zaman vererek yanıma geldi ama ben ikisini de yapmadım.

"Onu benden uzak tutmazsan ben *senin* canını yakacağım." Gözlerimi ondan ayırmadım.

"Bu hançerin sana zarar vermesine izin verir miyim?" Botları botlarımın ucuna dokundu ve bana doğru eğildi. "Tabii ki vermem."

Gölgeler hançeri yavaşça Xaden'ın boğazına yaklaştırdı, ben de kabzasını tutup çektim ve o kazara kendini yaralamasın diye hançeri masaya fırlattım.

Parlak bir gülümsemeyle baktı, sonra gülümsemesi kayboldu. "Hey, Violence?"

"Ne?" dedim sertçe.

"Gardıropta bir hançer var." Elini enseme götürdü ve dünyayı sadece ikimizden ibaret kalana kadar eğildi. "Tek yapman

gereken sormaktı ve bunun geleceğinin farkında olmasan bile sana zarar vermesine asla izin vermeyeceğimi biliyorsun. Güvenmediğin kişi ben değilim."

Kaşlarımı çattım. "Bu da ne demek şimdi?"

"Sevgilim, sen tanıdığım en zeki insansın. Cevapları gerçekten duymak isteseydin doğru soruları sorardın." Başparmağını çenemde gezdirirken sesi yumuşadı. "Anlaşmadan haberin vardı. Belki de sorman gereken soru, bu konuda *neden* benimle yüzleşmediğin olmalı."

"Çünkü seni seviyorum!" Sesim, zihnimde dönmesini engelleyemediğim düşüncelerin ancak yarısı kadar utanç verici bir fısıltıya dönüşmüştü. Bunlar, annem bana onunla yaptığı anlaşmayı anlattığından beri kafamdan uzak tutmak için savaştığım düşüncelerdi. O gözlerime bakarken yanaklarım kızardı ve hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım. "Çünkü Harman'dan önceki o ilk birkaç ay, benden hoşlandığın, etkilendiğin ya da benim sana duyduğum gibi sen de bana ilgi duyduğun için beni hayatta tuttuğuna inanmak istiyorum, *annemle* bir anlaşma yaptığın için değil. Çünkü bana âşık olmanın tek sebebinin *annem* olduğunu düşünmek dehşet verici. Belki de haklısın ve ben bu özel gerçeği duymak istemedim çünkü bağlılıkla saplantı, korkaklıkla kendini koruma arasında ince bir çizgi olduğunu biliyorum ve söz konusu sen olduğunda ben hep bu çizgide yürüyorum.-Seni o kadar çok seviyorum ki geçen yıl tüm uyarı sinyallerini görmezden geldim ve şimdi çoğu zaman çizginin hangi tarafında durduğumu da bilmiyorum çünkü sana bakmakla meşgul olduğum için kendi ayaklarıma dikkat edemiyorum!"

"Çünkü ayaklarının nerede *olduğunu* bilmek *istemiyorsun*," dedi sessizce.

Ağzımı kapadım. Bu ne *cüret*.

Biri kapıya vurdu. "Siktir git!" diye bağırdı Xaden omzunun üzerinden, sonra ses kalkanı olduğunu hatırlayıp iç geçirdi.

"Teorini test edelim. Gerçeği talep etmemi mi istiyorsun? Sana gerçek bir şey sormamı?" Gözlerine baktım, kalbim çelik kadar sertti.

"Lütfen, yap," dedi.

"İkinci mühür gücün ne?"

Gözleri irileşti ve elleri yana düşerken yüzünün rengi attı. Sanırım ilk kez Xaden Riorson'ı gerçekten şaşırtmayı başarmıştım.

"İkinci bir mühür gücün olduğunu biliyorum," diye fısıldadım biri kapıya vurmaya devam ederken. "Bana Sgaeyl'in büyükbabanla bağ kurduğunu söylemiştin, bu da seni doğrudan aynı soydan biri yapıyor. Bir ejderha bir aile üyesiyle bağ kurarsa bir mühür gücünü kuvvetlendirebilir ancak doğrudan bir torunla bağ kurmak ya ikinci bir mühür gücü ortaya çıkarır... ya da biniciyi delirtir. Sense oldukça aklı başında görünüyorsun."

Sertçe soluk aldı ve yüz hatlarını bir maskenin ardına sakladı.

Başımı iki yana sallayarak alaycı alaycı güldüm. "*Sormak* buraya kadarmış demek. Sadece Sgaeyl'in seni seçmesine neden izin verildiğini ve senin bundan nasıl kurtulduğunu anlayamıyorum. *İkinizin* de nasıl kurtulduğunu."

Kapı daha da kuvvetli çalındı. "Burada acil bir durum var!"

Brennan?

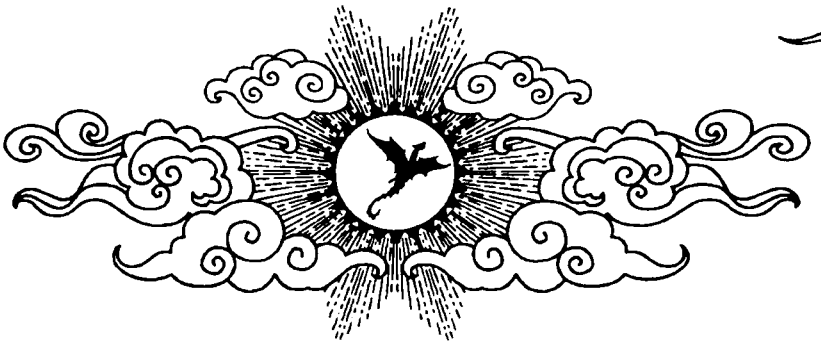
İkimiz de başımızı kapıya çevirirken Xaden kapıyı açmak için hızla ilerledi. Abimin sessiz sözlerini dinledi, sonra omzunun üzerinden bana baktı. "Pavis'ten kayalıklara doğru uçan bir Wyvern sürüsü tespit edilmiş."

Xaden Brennan'a başka bir şey söyledi, sonra tekrar bana döndü. "O koruma duvarlarını inşa etmeye hazır mısın? Yoksa gerçekten onlar kapıya dayanana kadar beklemek mi istersin?"

Siktir.

Burası asla bizim vatanımız olmadı. En başından beri onlarındı ve sadece bizim burada yaşamamıza izin verdiler.

-LUCERASLI WARRICK'İN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

ELLİ ALTINCI BÖLÜM

"Ejderhalar," dedi Brennan, koruma taşının bulunduğu alana giden patikayı es geçip Kurul'un diğer üyeleri, Xaden ve Rhiannon'la birlikte dağın zirvesine çıkan patikayı tırmanırken.

Fırtına bulutları üzerimize doğru gelirken rüzgâr uğulduyordu. Havada bile sanki bir telaş vardı. Peki ya yanılmışsam? Ya bir sembolü kaçırmışsam? Bir yeri yanlış anlamışsam? Önümüzdeki birkaç saat içinde ölüm kalım savaşına girmiş olacaktık. Ama koruma taşının belirgin, güçlü uğultusunu buradan hissedebiliyordum, bu da en azından bir kısmını doğru anladığım anlamına geliyordu.

Dain, Xaden ve benim koruma taşına güç aşılamak için harcadığımız zamana değmişti. Elbette taş kendi başına koruma duvarı yaratmıyordu ama en azından gücünü koruyordu.

Riorson Malikânesi'nin içindeki kaos vadiye giden patikaya da sıçramıştı; biniciler ve havacılar tepeden tırnağa kılıçlar, savaş baltaları, hançerler ve yaylarla donanmış hâlde uçuş alanına doğru ilerliyordu. Solas'ın cesediyle birlikte mağarada bıraktığım iki tanesi hariç ben de tüm hançerlerimi kınına sokmuş ve çantamı sırtıma takmıştım. Üçüncü –ve ikinci– sınıfların

çoğu Navarre sınırı boyunca uzanan karakollara gidiyordu, ben de buradaydım işte.

Tairn ve Sgaeyl yaklaşan Wyvern sürüsüyle çatışmak için ejderha sürüsünün geri kalanından daha hızlı uçabileceğinden ben Xaden'la birlikte olacaktım. İsteyeceğimiz son şey onların Aretia'ya ulaşmasına izin vermekti.

Acele edersek ve çeviri doğruysa Wyvernler kayalıkların hizasına ulaştığında koruma duvarlarını inşa etmiş olabilirdik. Yine yanlış tercüme etmişsem ne olacağına odaklanmamaya çalıştım, yolda aceleyle ilerlerken kalbim hızla çarpıyordu.

Omzumun üzerinden Xaden'a baktım; çenesini sıkmıştı, bana bakmıyordu. Belki de aynı kavgayı sürdürüp duruyorduk çünkü o kavgayı asla gerçekten bitiremiyorduk. Malek aşkına, rengi o kadar attığına göre mührü ne olabilirdi?

Brennan'a, "Ejderhalar," diye tekrarladım. Dikkatimi yeniden abime verdim ve günlüğü başta yanlış çevirdiğim sayfa açık olacak şekilde ona uzattım. "Şu satır," diye işaret ettim eldivenli parmağımla. "Bu daha geniş anlamda fiziksel değil de politik güç olarak yorumlanabilir ama o zaman bu sembolden daha aşağıda olurdu. Bunu Dain yakaladı. Taşın her haneden bir temsilciye ihtiyacı var." İşte tam da bu yüzden Rhiannon arkamızdaki patikada, taş gibi sessiz Xaden'la birlikte yürüyordu. Feirge'ye ihtiyacımız vardı. "Ve bir ejderhanın bir koruma taşına ateş üfledikten sonra ateşinin başka bir taşta kullanılamayacağını öğrenmek için tüm başlangıcı okumak ve iki koruma taşı yarattıklarını öğrenmek için de tüm sonu okumak gerekti. Ama bunu neden hiç etkinleştirmediklerini söylemiyor. İşlenmiş rünleri tetikleyen ejderha ateşiydi ve belli ki yeterince ejderhaları vardı, o hâlde neden Navarre'ın daha fazlasını korumaya almadılar?"

Bugünkü saldırıdan dolayı başım ve omuzlarım başta olmak üzere tüm vücudum ağrıyordu ve bu işi bitirebilmek için acıyı içime atmaya çabalıyordum. Önümüzdeki birkaç saat içinde

ölürsek acı çekmemin bir önemi kalmayacaktı. Yavaşça başımın arkasındaki şişliğe dokunup yüzümü buruşturdum.

Brennan günlükten başını kaldırdığında alnı endişeden kırışarak, "Bırak da sağaltayım," dedi.

"Şu anda vaktimiz yok. Daha sonra." Başımı iki yana salladım ve soğuktan korunmak için kapüşonumu başıma örttüm.

Bana onaylamayan bir bakış attı ama ısrar etmedi. "Sadece çevirmekle kalmadın, çoğu insan bırakacakken sen geri dönüp tekrar başladın. Gerçekten etkilendim, Violet." Dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Teşekkürler." Ben de gururla gülümsemekten kendimi alamadım. "Babam iyi bir öğretmendi ve Markham da onun bıraktığı yerden devam etti."

"Eminim Biniciler Bölüğü'nde kalman onu epey hayal kırıklığına uğratmıştır."

"Ben kesinlikle onun en büyük başarısızlığıyım." Sadece birkaç adım daha.

"Ama babamın en büyük başarısısın." Günlüğü geri uzattı.

"Bence babam hepimizle gurur duyardı. Onu sen almalısın." Sonunda tepeye ulaşırken başımla günlüğü işaret ettim. "Korunması gerekiyor."

"Ne zaman istersen senindir," diye söz verip günlüğü saklamak için ceketinin içine soktu ve sola, Marbh'la Cath'in yan yana durduğu yere doğru ilerledi. Dain onun önünde beklerken Marbh sabırsızca kıpırdanarak kuyruğunu sallıyordu.

Altı ejderha alanın tepesinde yan yana, kanat kanada dizildiler ve ben de beklediğim gibi Sgaeyl'in yanında duran Tairn'e doğru ilerledim.

Ön ayaklarının arasındaki yerimi alıp kaya duvarlarla çevrili alanın tepesinden otuz metre aşağıda duran koruma taşına bakarak, "*Andarna nasıl?*" diye sordum. "*Ona seslendiğimde cevap vermiyor.*"

"*Yaşlılar tarafından sorgulandı ve yaptıkları haklı bulundu,*" diye cevap verdi Tairn. "*Ama kendini ya da binicini savunurken de olsa başka bir ejderhayı öldürmek, ruhunda ağır bir iz bırakır.*"

"*Bu yüzden sen onu öldürmek yerine sadece gözünü almıştın.*" Xaden yaklaşırken sırtımı dikleştirdim ve Sgaeyl'in yanında yerini alırken ona bakmayı reddettim.

"*Onun işini o zaman bitirmeliydim. Gelecekte benzer bir durumla karşılaştığımda tereddüt etmeyeceğim. Andarna şu an benim omuzlamış olmam gereken bir yükün acısını çekiyor.*"

"*Onunla gurur duyuyorum.*"

"*Ben de öyle.*"

Rhiannon, Feirge'nin yanında dururken Suri de Kahverengi Tokmakkuyruk'la aynı şeyi yapıyordu.

"Hadi şu işi bitirelim." Suri bana ters ters baktı, belli ki geçen hafta boyunca keşfimi sakladığım için hâlâ kızgındı. Güven açısından kesinlikle hiç puan kazanmamıştım.

Hepimiz birbirimize bakıp hızlıca başımızla onayladık.

"*Vakit geldi,*" dedi Tairn.

Ejderhalar hep birlikte nefes aldılar ve ardından altı ayrı koldan alana ateş püskürttüler. Etrafımızdaki hava ânında ısındı. Bu alanı tam da bu yüzden gökyüzüne açık şekilde inşa etmişlerdi: Yıldızlara tapınmak için değil, ejderhalar yukarıdan ulaşabilsin diye.

Isı, Solas'ın saldırısı yüzünden hâlâ acıyan aşırı hassas tenimi yakınca başımı yana çevirerek başka tarafa baktım. Hemen sonra, içimde bir büyü dalgası titreşti ve Aretia'nın ilk yavrusu yumurtadan çıktığında oluşandan biraz daha yumuşak bir hisle gücümü yüzeye çıkardı.

Alevler kesildi ve yakıcı sıcaklık kış havasına karışıp yok oldu, hepimiz taşa, ejderhalarımıza ve birbirimize bakakaldık.

Sadece Basgiath'taki koruma duvarlarının içinde hissettiğim o sabit, düzen hissi geri döndü ve Navarre'dan ayrıldığımdan beri derimin altında gezinen vahşi, serbest kalmış büyü zayıf

olmasa da kesinlikle daha... sakinleşmiş hâlde yerine oturmuş gibi geliyordu. Bakmak için aşağı doğru eğildim ama taş daha önceki hâliyle tamamen aynı görünüyordu.

Belki de ateş daha ziyade sembolik bir şeydi?

Dain'e baktığımda yıllardır görmediğim kadar geniş bir gülümsemeyle bana bakarak başıyla onayladı. Ben de kocaman gülümsedim ve göğsüm heyecanla kabardı. Başarmıştık. Taşa güç aşılamakla geçen tüm uzun geceler ve soğuk günler, çeviri konusundaki tüm tartışmalar ve hatta ilk başarısızlığım bile bu âna değerdi.

"Bu kadar mı?" diye sordu Brennan, başını alandan bana çevirerek.

"Tam olarak test edecek vaktimiz yok." Xaden yukarıyı, grifon sürülerinin çoktan gökyüzünü kapladığı yeri işaret etti, sonra bana baktı. "Hadi uçalım."

Tairn hiç bu kadar hızlı uçmamıştı; Sgaeyl ve Xaden'ı geride bırakmış, Wyvernleri en iyi görebileceği uçuruma, yüksek düzlüklerin kenarına doğru hızla ilerliyordu. Normalde bu Tairn için iki saatlik bir uçuştu ama bu akşam birkaç dakika daha hızlıydık.

Kilometreler boyunca uzanan tarlaların üzerinde süzülürken, "*On beş dakika gerimizdeler,*" dedi ve alçalıp kayalıkların kenarına elli metre ötede yere indi. "*Bu süreyi kendini toparlamak için kullan.*"

"*Sakın bana bu tartışmada Xaden'ın tarafını tuttuğunu söyleme.*" Eyerin kayışını çözüp oturaktan kalkarken yüzümü buruşturdum. "*Bacaklarımı açmam lazım.*"

"*Ben teğmeni sırtımda taşımıyorum.*" Buhar üfledi. "*Sanki senin aşk meşk sorunlarını dinlemekten daha iyi bir işim yokmuş gibi davranıyorsun.*"

"*Affedersin. Tuhaf varsayımlarda bulunmak istememiştim.*" Dikenlerinin üzerinde ilerlediğimde omzunu indirdi.

Bacağından aşağı kayarken, "*Yine de bu hakarete alındım,*" dedi.

"*Hakaret mi?*" Botlarım donmuş zemine çarptığında dizim isyan etti ama sargı onu tutuyordu.

"*Sanki seni bu yüzden seçmemişim gibi kararlarından şüphe ediyorsun.*"

"*Bir de dinlemiyorum dersin.*" Omuzlarımı esneterek kayalığın kenarına doğru yürüdüm ve nefesim buhar bulutları oluştursa da tenimi ısıtacak kadar güç aktarabilmiştim.

Burada da bir uğultu vardı ve içgüdüsel olarak buranın, kayalığın kenarına yirmi metre kalan bu yerin koruma duvarlarının bittiği nokta olduğunu anlamıştım. Burası ortalama bir ejderha için Aretia'dan dört saatlik uçuş mesafesindeydi; tabii öyle bir yaratık varsa.

Eğer ileri karakollar tarafından genişletilmemiş olsalardı Basgiath'ın koruma duvarlarının doğal sınırı da bu mu olurdu? Bu mesafe Elsum'u, Tyrrendor'u ve hatta Calldyr'in çoğunu korumasız bırakıyordu. Tanrılar aşkına, eğer koruma taşının doğal menzili buysa Tyrrendor'un çoğunu bile korumuyoruz demekti.

"*Haber var mı?*" diye sordum Tairn'e.

"*En yakın üç kişilik sürü yedi kilometre kuzeyde, bir o kadarı da güneyde.*"

"*Wyvern gören yok mu?*" Xaden'ın bu gece her bir birimde istediği kadar gücümüz yoktu ama üçlü ya da bizim durumumuzda ikili gruplar hâlinde sınırın daha büyük bir kısmını kontrol edebilirdik. Daha küçük ama yakın aralıklı birimler hâlinde konuşlanmak daha güçlü ejderhalara iletişim kurma şansı da veriyordu.

Bağ kurmuş tüm çiftler Poromiel'deki hatlardan kayalıkları savunmak için geri çağrılmıştı ancak Cordyn'de ya da Braevick

eyaleti sınırının ötesinde konuşlanmış olanların zamanında geri dönme şansı yoktu.

"*Kayalıklarda yok.*"

"*Peki daha ileride var mı?*" Kararan manzaraya bakıp gri kanatlara dair bir iz aradım.

"*Tahminimce on beş dakikamız var.*" Üflediği sıcak buhar yanımdan geçip gitti. "*Kendini hazırla. Sgaeyl yaklaşıyor.*"

Kanat sesleri gecenin görece sessizliğini bozarken kollarımı göğsümde kavuşturarak, "Sence Xaden haklı mı?" diye sordum.

"*Onun kendini haklı gördüğünü biliyorum.*"

Aman ne yardımcı oldu.

Sgaeyl, Tairn'in yakınına indi ve ben de bu son huzurlu anlarımda derin bir nefes alıp kendimi gerçek savaş başlamadan önce gelecek olan çarpışmaya hazırladım.

Çok geçmeden tanıdık ayak seslerinin bana doğru geldiğini duydum.

"Kayalığın bu tarafında görünen bir şey yok," dedim ona yanıma ulaştığında, kalkanlarımı sıkıca yerinde tutarak. "Tairn on beş dakikamız olduğunu düşünüyor."

"Burada başka kimse yok." Sözleri sertti.

"Doğru. Tek çift biziz." Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine verirken enerji parmaklarımda titreşiyor, hücrelerimi yavaşça dolduruyor, beni her zamanki gibi boğmak yerine duruma hazırlıyordu. "Bunun tam sürü isteğine ters olduğunu biliyorum ama..."

"Demek istediğim bu değil." Eldivenlerini ceplerine soktu, böylece elleri çıplak ve güce hükmetmeye hazır hâle geldi; soğukkanlılık ve kontrol timsaliydi. "Kilometrelerce mesafe boyunca bizi duyabilecek kimse yok."

Kaşlarımı kaldırdım ve şaşkınlıkla ona döndüm. "Affedersin ama Aretia'da soruma cevap vermemenin nedeninin odamızdaki, senin yaptığın ses kalkanına güvenmemen olduğunu mu ima ediyorsun?"

"Her zaman senden daha iyi olan biri vardır, buna koruma duvarları da dâhil." Yüzünü buruşturdu. "Ama belki de asıl sebep bu olmayabilir."

"Anlatmak üzere olduğun saçmalıkları kendine sakla." Midem kasıldı ve sesimi alçaltarak en iyi Xaden taklidimi yaptım. "'Sor bana.'" Başımı iki yana salladım. "Ama sorduğum ilk gerçek soruda bir korkak gibi kapıdan kaçıverdin."

"İkinci mühür gücüm hakkında soru soracağın hiç aklıma gelmemişti," diye itiraz etti.

"Yalancı." İleri doğru dönerek gökyüzünde hareket olup olmadığına baktım ve gücümün Arşiv kapılarını test eden yakıcı öfkeyi dindirmeye çalıştım. "Eğer bilmemi istemeseydin bana Sgaeyl'in büyükbabanla bağ kurduğunu söylemezdin. İster bilinçli ister bilinçsiz bir karar olsun, sonuçta bana söyledin. Bunu çözeceğimi biliyordun. Yoksa bu da *bana sor* testlerinden biri miydi? Çünkü eğer öyleyse bu sefer sen başarısız oldun, ben değil."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdı, kelimeler boğazından zorla çıkıyormuş gibi boğuktu.

Bu itiraf tüm dikkatimi ona vermemi sağladı. Ancak Xaden kendini hemen kontrol altına alarak bu patlamayı çabucak bastırdı ve uzaklara bakarken gergin bir sessizliğe gömüldük.

"Bazen seni tanımıyormuşum gibi hissediyorum." Çenesi kasılırken yüzündeki sert çizgileri inceledim. "Seni tanımadan nasıl gerçekten sevebilirim?"

Sevemezdim ve sanırım ikimiz de bunun farkındaydık.

"Sence birinin aşkının tükenmesi ne kadar sürer?" Ufuk çizgisini inceliyordu. "Bir gün mü? Bir ay mı? Soruyorum çünkü bu konuda hiç deneyimim yok."

Ne diyordu bu? Dirseğimin sivri ucuyla ona vurma dürtüsüne boyun eğmemek için kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"Soruyorum," diye devam etti yutkunarak, "çünkü öğrendikten sonra fazla sürmeyeceğini düşünüyorum."

Sırtımdan yukarı bir endişe dalgası yükseldi ve boğazım düğümlendi, kalkanlarımı hafifçe indirince bağımızda buz gibi bir dehşet hissettim. Onu artık sevmememe sebep olacak mühür gücü ne olabilirdi ki?

Lanet olsun. Ya o da Cat gibiyse? Ya bunca zamandır duygularımı kendi çıkarları doğrultusunda değiştiriyorsa? Boğazımda yükselen safrayı geri yuttum.

"Ben asla böyle bir şey yapmam," diye karşılık verdi ve gökyüzünü izlemeye devam ederken bana incinmiş bir bakış attı.

"Kahretsin." Ellerimle yüzümü ovuşturdum. "Bunu yüksek sesle söylemek istememiştim."

Cevap vermedi.

"Sadece bana ne olduğunu söyle." Ona doğru uzanıp elimi koluna koydum. "En karanlık eylemlerini bilmesem bile neler yapabileceğini bildiğim için kalacağıma güvendiğini söyledin ama bana söylemezsen bunu yapamam." Bir şekilde, aylar önce olduğumuz yere geri dönmüştük, ikimiz de birbirimize tam olarak güvenmiyorduk.

Ağzını açtı ama sonra sanki konuşmaktan vazgeçmiş gibi tekrar kapadı.

"Mühür gücü özümüzde kim olduğumuz ve neye ihtiyaç duyduğumuzla ilgilidir," diye yüksek sesle düşündüm. Eğer bana söylemiyorsa o zaman bunu kendim çözerdim. "Sen bir sır ustasısın, dolayısıyla gölgelerin var." Ayaklarının etrafında kıvrılmış olan gölgeleri işaret ettim. "Her silahı ölümcül derecede iyi kullanıyorsun ama bu bir mühür gücü değil." Kaşlarımı çattım.

"Dur."

"Acımasızsın, sanırım bunun duygularını bir düğmeye basmış gibi kapatma yeteneğinle bir ilgisi olabilir." Ağırlığımı bir bacağımdan diğerine verip yüzünü inceleyerek bir şeyler yakaladığıma dair en ufak bir işaret arıyor ve Tairn'in Wyvern'i bizden önce fark edeceğine güvenerek tahmin yürütmeye devam

ediyordum. "Sen doğal bir lidersin. İnsanlar doğru kararı vermediğini düşünse bile senin peşinden gelmeye devam ediyor." Bu son kısım bir mırıltı olarak çıkmıştı. "Her zaman doğru yerdesin..." Kaşlarımı kaldırdım. "Sen mesafeye mi hükmediyorsun?" Tarihte yüzlerce kilometreyi tek bir adımda katedebilen sadece iki binici olduğunu okumuştum.

"Yüzyıllardır mesafeye hükmeden biri olmadı ve gerçekten öyle olsaydım her geceyi senin yatağında geçirmez miydim sence?" Başını iki yana salladı.

Çenesinin gerginliğini görmezden gelerek, "Ama neye ihtiyacın var?" diye sesli düşünmeye devam ettim. "Bir izlenim edinmek için kendini herkesi sorgulamak zorunda hissediyorsun. Basgiath'taki kaçakçılık görevlerini yıllarca yürütmüş biri olarak kime güvenip kime güvenmeyeceğini bilmek için insan sarrafı olman gerekir. Her şeyden çok, kontrole ihtiyacın var. Bu, kişiliğinin her yönüne işlemiş."

"Dur," dedi.

Bu uyarıyı tamamen görmezden geldim, tıpkı geçen yıl Mira'nın ondan uzak durmam için yaptığı uyarıyı görmezden geldiğim gibi. "Düzeltmen gereken... Yok, boş ver bunu, eğer sağaltabilseydin beni Aretia'ya getirmezdin. Onun yerine mühür güçlerini elemeyi deneyelim. Geleceği göremiyorsun yoksa bizi asla Athebyne'e götürmezdin. Hiçbir elementi kullanamıyorsun yoksa Resson'da bunu yapardın..." Bir düşünce diğerlerinin önüne geçince durakladım. "Kim biliyor?"

"Geri dönemeyeceğimiz bir noktaya gitmeden önce dur." Gölgeler aramızdaki birkaç santim boyunca ilerledi, sanki beni yanında tutmak için mücadele etmek zorunda kalacağını düşünüyormuş gibi baldırlarıma dolandılar.

"Kim biliyor?" diye tekrarladım, sesim öfkemle birlikte yükselerek. Bu önemli değildi zaten. Kilometrelerce mesafede bizden başka kimse yoktu ve Aretia'da, General Melgren'in özel birliğindeki Yüzbaşı Greely gibi kilometrelerce ötedeki sesleri

duyabilen ses bulucular yoktu, zaten o yüzden iletişim sürelerimiz hep uzuyordu. "Damgalılar biliyor mu? Kurul'dakiler biliyor mu? Tıpkı geçen yıl olduğu gibi, sana yakın olup da bilmeyen tek kişi ben miyim?" Elimi kolundan uzaklaştırdım.

Kimsenin fark etmediği, kimsenin eğitmediği bir mühür gücünün olması imkânsızdı. Beni yine aptal yerine mi koyuyordu? Kaburgalarımla kalbim arasındaki boşluk daraldı, göğsüm sanki çökecekti.

"Tanrılar aşkına, Violet. Başka kimse bilmiyor." Başka birinin gözünü korkutacak kadar hızlı bir hareketle bana döndü ama bana zarar veremeyeceğini biliyordum –en azından fiziksel olarak– bu yüzden sadece çenemi kaldırdım ve açık bir meydan okumayla o altın benekli gözlerine baktım.

"Bundan daha iyisini hak ediyorum. Bana gerçeği söyle."

"Sen her zaman benden daha iyisini hak ettin. Ve kimse bilmiyor," diye tekrarladı, sesini alçaltarak. "Çünkü bilselerdi ölmüş olurdum."

"Neden..." Dudaklarım aralandı ve nabzım hızlanırken başım dönmeye başladı.

Tüm kontrol onda olmalıydı. Ânında karakter değerlendirmesi yapmalıydı. Kime güvenip kime güvenmeyeceğini bilmeliydi. Devrim hareketinin Basgiath'ın duvarları içinde olduğu kadar başarılı olabilmesi için... her şeyi bilmesi gerekiyordu.

Xaden'ın en çok ihtiyaç duyduğu şey bilgiydi.

Tairn yer değiştirerek yüzünü Sgaeyl'e döndü.

Tanrılar aşkına. Binicilerde olduğu için öldürüldükleri tek bir mühür gücü vardı. Midem korkuyla kasıldı ve bugün yediğim azıcık şeyi de çıkaracak gibi oldum.

"Evet." Gözlerime bakarak başıyla onayladı.

Kahretsin, az önce...

"Hayır." Başımı iki yana salladım ve gölgelerinden uzaklaşmak için geriye doğru bir adım attım ama Xaden da sanki benimle birlikte adım atıyormuş gibi hareket etti.

"Evet. Geçen yıl ağacın altındaki buluşmadan kimseye bahsetmeyeceğin konusunda sana güvenebileceğimi bu sayede anlamıştım," dedi, ben bir adım daha geri çekilirken. "Rakibimin bir sonraki hamlesinden önce minderde ne planladığını bu şekilde biliyordum. Birine istediğim şeyi yaptırmak için tam olarak ne duyması gerektiğini ve Basgiath'tayken birinin bizden şüphelenip şüphelenmediğini de."

Başımı inkâr edercesine iki yana salladım, keşke benden talep ettiği gibi tahminler yürütmeyi bırakmış olsaydım.

Bana yine yaklaştı. "Bu yüzden Dain'i sorgu odasında öldürmedim, bu yüzden bizimle gelmesine izin verdim çünkü kalkanları hafifçe indiği anda gerçek bir aydınlanma yaşadığını anladım. Bunu nasıl bilebilirdim, Violet?"

Dain'in zihnini okumuştu.

Xaden tahmin ettiğimden çok daha tehlikeliydi.

"Sen bir zihingörensin," diye fısıldadım. Bu suçlama bile biniciler arasında ölüm cezası anlamına geliyordu.

"Ben bir *tür* zihingörenim," diye tekrarladı yavaşça, sanki bu kelimeleri ilk kez söylüyormuş gibi. "İnsanların niyetlerini okuyabiliyorum. Bu mühür gücünün izini dahi taşıyan herkesi öldürmeselerdi belki buna ne isim vereceğimi bilebilirdim."

Kaşlarımı kaldırdım. "Düşünceleri okuyabiliyor musun, okuyamıyor musun?"

Çenesi kasıldı. "Durum bundan biraz daha karmaşık. Gerçek düşünceden önceki o bir saniyelik ânı düşün, zihninde farkında bile olmadığın bilinçaltı motivasyonunu ya da içgüdünün seni harekete geçirdiği veya birine ihanet etmek istediğin zamanı düşün. Niyet her zaman oradadır. Çoğunlukla resim olarak ortaya çıkar ancak bazı insanlar gerçekten *net* resimlerle niyet ederler."

Tairn boğazdan alçak bir hırıltı çıkardı ve başını Sgaeyl'e doğru eğdi. *İhanet.* Kendi hislerim beni zaten oldukça zorlu-

yorken bir de onun duygularına kapılmadan önce kalkanlarımı kaldırıp onu engelledim.

O da bilmiyordu.

Öfke dolu bir başka hırıltı Tairn'in göğüs pullarını titreştirirken kalbim acıma duygusuyla doldu.

Sgaeyl beni şaşkınlığa uğratarak geri çekildi ama başını dik tutarak boğazını eşine açtı. Aynı şekilde Xaden da mecazi olarak kendi boğazını bana açmıştı. Birine –herhangi birine– söylemem onun ölmesi demekti. Yumuşak bir kükreme kulaklarımı doldurdu.

"Eşlerin bile paylaşamayacağı bazı sırlar vardır," dedi Xaden; gözleri benimkilere kilitlenmişti ama Tairn'e hitap ediyordu. "Bazı sırlar vardır ki koruma duvarlarının ardında bile konuşulamaz."

"Ama sen herkesin sırlarını biliyorsun, değil mi? Herkesin *niyetini?*" İşte bu yüzden zihingörenlerin yaşamasına izin verilmiyordu. Mühür gücünün sonuçları bana bir koçbaşı kuvvetiyle çarparken bu sanki fiziksel bir darbeymiş gibi geriye doğru sendeledim. Beni kaç kez okumuştu? Kaç tane ön-düşünceme kulak misafiri olmuştu? Onu gerçekten seviyor muydum? Yoksa sadece duymak istediğim şeyleri söyleyerek beni etkilemiş miydi? Ya da ihtiyaç duyduğum şeyleri yaparak...

"Bir dakikadan bile az," diye fısıldadı Xaden, Sgaeyl ona, daha doğrusu bize doğru ilerlerken. "Bana olan aşkının tükenmesi bu kadar sürdü."

Gözlerine baktım. "Beni okuma... her neyse işte!"

Başını öne eğen Tairn dişlerini göstererek bana doğru yürüyüp arkama geçti.

"Okumadım." Xaden'ın dudaklarında şimdiye kadar gördüğüm en hüzünlü gülümseme belirdi. "Birincisi, kalkanların yukarıda olduğu için, ikincisi de bunu yapmak zorunda olmadığım için. Yüzünde açıkça yazıyor."

Yavaşlamak, hâlsizce yenilgiyi kabul etmek ve onu yine de sevdiğime dair basit ama acı verici gerçekle hızlanmak arasında kalan kalbim düzenli atmak için mücadele veriyordu.

Ama bu aşk daha ne kadar darbe kaldırabilirdi? O mecazi gardıropta daha kaç hançer vardı? Tanrılar aşkına, ne düşüneceğimi bilemiyordum. Midem bulanıyordu. Gücünü hiç benim üzerimde kullanmış mıydı?

"Bir şey söyle," diye yalvardı, korku dolu gözlerle.

Uğultu daha da arttı, çatıya vuran binlerce yumuşak yağmur damlasını andırıyordu.

"Benim aşkım vefasız değildir." Gözlerimi gözlerine kilitleyerek başımı yavaşça iki yana salladım. "O yüzden yaşasan iyi olur çünkü sana *tüm* o lanet soruları sormaya hazırım."

"*Gümüş, sırtıma bin!*" diye gürledi Tairn, kalkanlarımı parşömenden daha inceymiş gibi yıkarak. "*Wyvern!*"

Xaden ve ben kayalığın kenarına doğru bir bakış attık. Yaklaşan gri bulutun fırtına olmadığını ve kulaklarımdaki uğultunun aslında kanat çırpışları olduğunu anladığımda midem kasıldı. Kısacık bir an kadar duraksadıktan sonra döndüm, hareketlendim, donmuş zeminde koştum ve Tairn'in ön bacağından omzuna doğru hızla tırmandım.

"*Kaç tane?*" Uçuş gözlüğümü indirdim ve eyerime yerleşirken bu soruyu dördümüzü birbirine bağlayan zihinsel bağa yolladım.

"*Yüzlerce,*" diye cevap verdi Sgaeyl.

"*Bu çok talihsiz bir durum.*" Sakin kalmak için ciğerlerime ölçülü nefesler çekiyordum ama kayışı karnıma bağlarken ellerim hâlâ titriyordu. Kayışı bağladığım anda Tairn kayalıklara paralel bir şekilde havalandı, ağır, güçlü kanat çırpışlarıya hızla yükselirken ağırlığım oturakta geriye doğru kaydı.

Hava üstünlüğü sağlamak için yeterli irtifaya ulaştığımızda Tairn sola yattı ve dar bir daire çizerek uçan Wyvern sürüsüne yüzünü döndü. Sonra kanatlarını rüzgâra açarak ilerleyişimizi aniden durdurdu ve uçurumun kenarıyla aramızda kendi vücut

uzunluğunun iki katı mesafe bırakarak donmuş çimenliğin otuz metre üzerinde süzülürken vücudum öne, kulpa doğru savruldu. "*Bir dahaki sefere küçük bir uyarı yapsan?*" Bu sefer özel bağımızı kullanmıştım.

"*Düştün mü?*" O da aynı şekilde cevap vermişti, kanatları sadece bizi nispeten yerimizde tutmaya yetecek sıklıkta yükselip alçalıyordu.

Xaden ve Sgaeyl sağ tarafımızdan gelip Tairn'in kanadının kenarına belirgin bir mesafe bırakırken cevabımı kendime saklamaya karar verdim. "*Sana söylemediği için üzgünüm.*"

"*Duygu meselelerini hayati meselelerden sonra halledeceğiz.*"

Mesaj alınmıştı.

Sürünün içinde tek tek şekilleri seçebildiğimde midem çalkalandı, sonra kanat çırpışları arasında akşam göğü belirdiğinde düpedüz bulanmaya başladı.

"*Otuz saniye,*" dedi Tairn.

Kulpu bıraktım ve avuçlarımı yukarı çevirdim, Arşiv kapısını Tairn'in gücüne açtım ve koruma duvarlarının kenarından aldığım enerji uğultusu yerini içimdeki enerji uğultusuna bırakana kadar vücudumdaki her hücreyi doldurmasına izin verdim.

Sürü, saldırı düzeni gibi göründüğünü kabul etmekten korktuğum bir grup hâlinde yayılırken, "*Yavaşlıyorlar,*" dedi Xaden.

Bir, iki, üç, dört diye sayarken boğazımdan safra yükseliyordu. "*En az bir düzine Venin saydım.*"

"*On yedi,*" diye düzeltti Tairn hırıldayarak.

On yedi karanlık güce hükmedene ve Aretia'daki sürüye taş çıkartacak bir kalabalığa karşı... sadece biz vardık. "*Eğer koruma duvarları kurulmamışsa, eğer çeviri konusunda çuvallamışsam öldük demektir.*"

"*Çuvallamadın,*" diye cevap verdi Xaden, sesi benden çok daha özgüvenli çıkıyordu.

Gücüm bir çıkış yolu ararken tenim ısındı ama üç Wyvern gruptan ayrılıp yaklaşırken onu kontrol altında tutup kullanmaya

hazır hâlde bekledim. Kayalıkların kenarına bir kuyruk boyu kala durdular; pulları donuk ve griydi, kanatlarında sanki tam olarak şekillenmemişler gibi delikler vardı.

"*Koruma duvarlarını hissedebiliyorlar,*" diyebildim kalp atışlarım hızlanırken. Ortadaki Wyvern'in üzerindeki binici...

"*O zaman içinde ölebilirler de,*" diye cevap verdi Sgaeyl.

Bu mesafeden sadece belli belirsiz yüz hatlarını seçebiliyordum ama karşımdakinin *o* olduğunu iliklerime kadar hissettim. Resson'daki Hoca, kâbuslarımı mesken edinen kişi.

Başı belirgin bir hareketle benden Xaden'a döndü.

"*Resson'daydı,*" dedim ona.

"*Biliyorum.*" Bağımızda kör edici bir öfke parladı.

Hoca asasını kaldırdı, sonra bir sopa gibi savurup bize doğru tuttu.

Xaden, "*Seni seviyorum,*" dedi. Bana en yakın Wyvern koruma duvarından uzaklaşıp dönerek dalışa geçti, hız kazanıp tekrar yükseldi ve öndeki ikilinin arkasına geçtikten sonra bize doğru uçtu. "*Söylediğim başka hiçbir şeye inanmasan bile lütfen buna inan.*"

"*Onunla ölüm bir olasılıkmış gibi konuşma,*" dedi Tairn sertçe ve kendi kalkanlarını ikimizin de etrafında, Xaden ve Sgaeyl'i engelleyen, aşılmaz siyah bir taş duvar gibi kaldırdı.

Wyvern hızını artırıp öndeki ikilinin yanından uçarak koruma duvarına doğru ilerlerken derin bir nefes aldım, gücümü kontrol altında tutmak ve duygularıma hâkim olmak için tüm konsantrasyonumu kullanıyordum.

Zaman yavaşlamış, nefesim ısınmış göğsümde donup kalmıştı sanki.

Sonra Wyvern görünmez bariyeri geçti ve kanatlarını bir kez, sonra bir kez daha çırparken kalbim tamamen durdu.

"*Dalışa hazırlan.*" Tairn başını çevirdi, Wyvern mesafeyi bir vücut uzunluğundan daha aza indirirken çenesini açtı, ben de manevraya kendimi hazırladım. "*Boş ver.*"

Wyvern'in kanatları ve kafası düştü, vücudu da onu takip etti –sanki biri yaşam gücünü çekip almış gibi– ve sonra daha önceki hızının etkisiyle ilerlemeye devam ederek düşmeye başladı. On beş metre altımızdan geçip aşağıdaki alana çarptı, yerde derin bir çukur oluşturarak durdu.

"*Kontrol etmeliyiz...*"

"*Kalp atışları durdu,*" dedi Tairn, dikkatini çoktan sınırdaki diğer iki Wyvern'e ve onların arkasındaki sürüye vermişti. "*Koruma duvarları çalışıyor.*"

Koruma duvarları çalışıyordu. Hissettiğim rahatlamayla kalbim yeniden atmaya başladı.

Hoca asasını tekrar salladı ve öfkeli bir çığlık atarak sağdaki Wyvern'i gönderdi, o da birkaç saniye sonra aynı kaderi paylaşarak ilkinden kısa bir mesafe öteye çakıldı.

Tairn, Sgaeyl leşlere doğru dalışa geçtiğinde ona bakmadı ama kalkanlarını bir parça indirdi.

Xaden bir an sonra, "*Ölmüşler,*" diye onayladı, aşağı baktığımda Felix'in Kırmızı Kılıçkuyruk'uyla geldiğini gördüm.

Güvendeydik. Ellerimi uzatıp içimdeki yakıcı enerjiyi saldım ve güce hükmederek serbest kalmasına izin verdim. Yıldırım gökyüzünü yararak kalan Wyvern'in birkaç metre ötesine düşünce sessiz bir küfür savurdum.

Yaklaşmıştım ama onu vuramamıştım.

Bu, Hoca'nın saldırıyı durdurmasına yetti; buradan gözlerini göremesem de sürünün geri kalanına katılmadan önce arkasına döndüğünde bakışlarındaki nefretin bana kilitlendiğini hissedebiliyordum.

Wyvernlerin bir kez daha gri bir buluta dönüşmesini izlerken pozisyonunu koruyan Tairn'e, "*Bu kadar mı?*" diye sordum. Ne kadar da... heyecansız olmuştu bu. "*Şimdi ne olacak?*"

"*Şimdi emin olmak için uzun bir süre burada kaldıktan sonra eve döneceğiz.*"

Geri dönmeden önce üç saat daha, Suri gelip kayalıklar boyunca benzer üç olaydan bahsedene kadar bekledik. Yalnız bir sürüye denk gelen şanslı insanlar değildik. Koordineli, eşzamanlı bir saldırıydı bu.

Ama hayatta kalmıştık.

Birkaç saat sonra Felix'in eşliğinde Riorson Malikânesi'ne girdiğimizde içeride oldukça neşeli bir hava vardı ve kendimi bir anda Rhiannon'ın kollarında buldum.

"Koruma duvarlarını kurmuşsun!" Uçuş kıyafeti gece havasından dolayı hâlâ soğuktu, demek ki o da yeni dönmüştü.

"Koruma duvarlarını *biz* kurduk," diye karşılık verdim. Etrafımızdaki biniciler ve havacılar kutlama yapıyor, gürültü Riorson Malikânesi'nin geniş fuayesini doldurarak sanki burası daha küçük bir yermiş, bir kale değil de daha çok bir yuvaymış hissi uyandırıyordu; o sırada Rhiannon'ın kollarından çekilip önce Ridoc'ın, sonra Sawyer'ın göğsüne yapıştım.

Xaden, Sloane'un yanından uzanıp kargaşanın içinde sesini duyurmak için bağırarak, "Şu anda Kurul salonunda bize ihtiyaç var," dedi.

Göz göze geldik ve onu dışarıda tutmak için kalkanlarımı sıkıca yerinde tutarak başımla onayladım; bu bana hem doğal değilmiş gibi hem de... yanlışmış gibi geliyordu. Muazzam bir zaferi kutlarken bile değerli bir şey kaybetmiş gibi hissetmek ne kadar da ironikti. Kalkanlarım inik olsaydı sakladığı mühür gücü konusunda kafamın ne kadar karışık olduğunu çoktan öğrenmiş olacağını konuşmak için bir saniye bile yalnız kalamamıştık.

Aramız böyle limoniyken çekip gitmeyi hayal bile edemiyordum ama bu, tartışmamız gereken ciddi meselelerimiz olmadığı anlamına gelmediği gibi kendi yargılarıma güvenme yeteneğimden şüphe duymam için bana bir neden *daha* verdiğinden dolayı çok kızgın olmadığım anlamına da gelmiyordu. Ve çekip gitmeyi hayal edememem, sağlıklı bir zemin yaka-

ladığımda bunu yapmayacağım anlamına gelmiyordu. Birini sevmenin ve aynı zamanda onunla birlikte olmak istememenin mümkün olduğunu hızla öğreniyordum.

Toplantı salonuna girdiğimiz ve bir muhafız kapıyı arkamızdan kapadığı anda dışarıdaki gürültü kesildi ve sekiz çift göz bize döndü. Az önce başardığımız şey göz önüne alındığında hiçbiri olması gerektiği kadar mutlu görünmüyordu.

Syrena ve Mira, Kurul üyelerinin yanından ayrılıp bize doğru yürürken Felix telaşlı bir sesle Xaden'ı kürsüye çağırdı.

Xaden hızlı ve sessizce, "Konuşmak için zaman bulmalıyız," dedi, bunu yüksek sesle söylemesinin tek nedeninin zihnime girmesine izin vermemem olduğunu biliyordum.

Mira ve Syrena bizi duymadan bu konuşmayı bitirmek için, "Sonra," diyerek kabul ettim. Bana söylediklerini sindirmek için asla yeterli zaman olmayacaktı.

Onlar yaklaşırken Xaden uzaklaştı ve ben de bakışlarımı onun sırtından ayırarak dikkatimi ablama verdim. Yüzündeki gerginlik içimdeki gücün hızla yükselmesine, bedenimin savaşa hazırlanmasına neden oldu. "Sorun nedir?"

"Saldırı sona erer ermez Ulices'e bir mesaj iletildi," dedi Mira. "Terria karakolundaymış..."

"Navarre sınırında," diye onun cümlesini tamamladım, meselenin özüne inmek için sabırsızlanarak.

"Melgren yarın onunla buluşmamızı istedi. Violet ve Mira Sorrengail'le birlikte ikiden fazla damgalı olmaması kaydıyla hareketimizi temsil edecek kişilerle görüşmeyi talep etti." Elime uzandı ve nazikçe sıktı. "Hayır diyebilirsin. Hayır demelisin."

"Tüm Navarre kuvvetlerinin başkomutanı neden bir öğrenci ve teğmenle görüşmek istesin ki?" Sustum ve Brennan'ın diğer altısıyla sessiz ve hararetli bir tartışmaya tutuştuğu kürsüye baktım. "Annemiz orada olacak."

"Bir çatışma çıkarsa bunun onun lehine sonuçlanacağını biliyoruz, aksi takdirde bizi asla çağırmazdı. Sonucu çoktan gördü."

Bu çıkmazı, uğraşmak zorunda kalacağım şeylerin gittikçe büyüyen listesine ekledim.

"Bilmen gereken başka bir şey daha var," dedi Syrena, bir hançer alıp uzattığı avucuna yerleştirerek. Havacının bileğinin bir hareketiyle hançer birkaç santim yükseldi, sonra işaret parmağını döndürdüğünde o da dönmeye başladı.

Bu benim de geçen sene öğrendiğim basit bir küçük büyüydü...

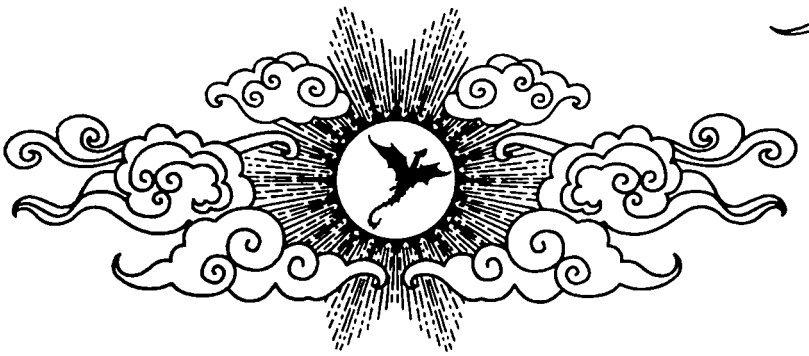
"Hâlâ güce hükmedebiliyorsun." Bu cümlenin daha büyük sonuçları karşısında kalbim sıkıştı ve omuzlarım çöktü.

Ciddiyetle onayladı. "Gücümden mahrum kalmadığım için ne kadar memnun olsam da üzülerek söylüyorum ki koruma duvarlarınızda bir sorun var."

Lanet olsun.

Augustine Melgren'in mühür gücünün ortaya çıktığı gün Navarre Krallığı için savaş sonsuza dek değişti.

ALBAY LEWIS MARKHAM'IN YAZDIĞI,
NAVARRE'IN YAYIMLANMAMIŞ TARİHİ'NDEN

ELLİ YEDİNCİ BÖLÜM

Athebyne'de buluşmamızın ironisini de Xaden Riorson'ın ikinci kez benden önemli bilgiler sakladığını öğrendikten sonra Esben Sıradağları'nın kenarındaki karakolu ziyaret ediyor olmamı da fark etmediğim söylenemezdi.

Düşüncelerimi –niyetlerimi, her ne haltsa işte onu– çözümlemeye çabalarken dün geceyi kütüphanede geçirmiştim, böylesi muhtemelen herkesin yararınaydı.

Bugün, zihnim cevaplardan çok sorularla dolu hâlde gözlerim şiş ve huzursuzdum. Ama Sgaeyl'in sırtına binen Xaden'ın gergin suratına baktığımda, istemeden de olsa bunu bana söylemesinin bana güvendiğini gösteren en büyük hareket olduğunu anlayabiliyordum.

Üstelik bu sefer sırrını en son öğrenen kişi olmamıştım. İlk öğrenendim. Belki de bu beni kaliteli bir aptal yapıyordu ama ona bunu söyleme fırsatım olmasa... ya da kaç niyetimi okuduğu konusunda onu sorgulama fırsatım olmasa bile bu bir fark yaratmıştı.

Onu ne kadar seversem seveyim, içimde kaç tane *bu seferlik böyle olsun* vardı, emin değildim.

On kişilik sürümüz öğle vakti, yani buluşmamız gereken vakitten tam bir saat önce karakolun sırtındaki açıklığa indi ve ejderhalardan dördü hemen ormanın içine dalarak alanı çevreleyen devasa ağaçların arasına saklandı. Diğer altısı ise her an havalanmaya hazır hâlde, kanat kanada dizildiler.

"*Burada olduklarını anlamayacaklarından emin misin?*" diye sordum Tairn'e, uçuş gözlüğümü çantama koyduktan sonra ön bacağından aşağı kayarken. Donmuş zemine inmek irkilmeme neden oldu. Bu sabah, yanağıma yapışmış yüz yıllık bir metin ve boynumda zonklayan bir ağrıyla uyanmıştım.

"*Tam olarak değil ama bu yükseklikte izimizi belli edecek kar yok. Ejderhalar sadece biz izin verdiğimizde birbirlerini zihinden zihne hissederler. Saklandıkları sürece diğerleri onların burada olduğunu bilecek ama kaç kişi ya da kim olduklarını tespit edemeyecek.*"

"*Bu pek de içimi rahatlattı diyemem.*" Özellikle de bizimle seyahat etmekte ısrar eden kişi düşünüldüğünde. Kollarımı güneşe doğru uzatıp kaslarımdaki sertliği yumuşatmak için boynumu dikkatlice çevirdim. Dün Solas'la savaştıktan ve gece yanlışlıkla kütüphanede bir masanın üzerinde uyuduktan sonra vücudum isyan ediyordu ve onu suçlayamazdım.

"*Sen rahatlatılmaya ihtiyacı olan bir çocuk değilsin.*"

Haklıydı ve bu da bana Aretia'da beni bekleyen öfkeli ergeni hatırlatmaktan başka bir işe yaramamıştı. Andarna, Tairn onu taşısa bile, ki buna şiddetle karşı çıkmıştı, varlığını açıklamanın mantıklı bir yolu olmayacağını söyledikten sonra Tairn'in soyuna sopuna küfretmiş, sonra ikimizi de engelleyerek yaşlılarla çalışmaya gitmişti.

Tairn'in tek tepkisi ergenlerin ruh hâlleriyle ilgili bir küfür mırıldanmak olmuştu.

Sgaeyl'in Tairn'in yanında değil de Teine'le Ulices'in huysuz Yeşil Kılıçkuyruğu Fann'ın arasında durması dikkatimden kaçmamıştı, bu da onun bu sabahki somurtkanlığını açıklıyordu. Ya da somurtkanlığının sonucuydu.

Anneyle baba kavga ediyordu ve bunu herkes biliyordu.

Xaden Fann'ın önünden geçti, ejderhanın onun yakınlığından dolayı çıkardığı aşağılayıcı homurtudan hiç rahatsız olmamış görünüyordu ve eldivenlerini çıkararak bana yaklaştı.

"Dün gece yatağa gelmedin." Kaşlarını çatarak yüzümü hızlıca inceledi, sonra eldivenleri cebine soktu ve ben de güce hükmetmemiz gerekebilir diye onun hareketlerini taklit ettim.

Sonra kalkanlarımı güçlendirdim.

"Dain'le kütüphanede Warrick'in günlüğünü inceleyip neyi yanlış yaptığımı bulmaya çalışıyorduk. Jesinia ve birkaç kişi daha çalışmak için bize katılana kadar ikimiz de masalardan birinde uyuyakalmışız." Yüzüne baktım, sonra onu soru yağmuruna tutmaya başlamadan ya da cevap almadan onu affetmek gibi daha aptalca bir şey yapmadan önce gözlerimi kaçırdım.

"Jesinia'nın Eski Luceras dilini konuşmadığını sanıyordum?" Yanından geçip Fann'ın önünde toplanan binicilere bakmadı bile. Kurul üyelerine ek olarak Mira'nın biriminden üç kişi getirmiştik.

"Bilmiyor ama Sawyer ondan hoşlanıyor ve diğerleri de ellerinden geldiğince yardım etmeye kararlı." Cat, Maren ve Trager bile destek olmaya çalışmışlardı.

"Bir şey bulabildiniz mi?"

Açıklığın diğer tarafından gelen bir sesle ejderhalar başlarını kaldırdılar; başlarını hızla geri indirdiklerinde cevabımı almıştım. Erken ya da değil, bu toplantı başlamak üzereydi.

"Hayır," diye cevap verdim, gözlerimi ağaçlardan ayırmadan ve boğazıma oturmak üzere olan endişeyle savaşarak. *Altılı yaşam nefesi tek olanla birleşti ve taşı bir demir alevle tutuşturdu.* Neyi kaçırmıştım? "Bulabilseydim bilirdin."

"Bilir miydim?" Sesi sertleşmişti.

"Bilirdin." Gözlerine baktım. "Beni gelmekten vazgeçirmeye çalışmadığın için minnettarım."

"Cordyn'de dersimi aldım." Yüzüme baktı ama bana uzanmadı. "Bırak gireyim. Bir saniyeliğine de olsa lütfen beni içeri al."

Gözlerine bakmaya devam ederken her kalp atışında göğsüm sıkışıyordu. Bunun tam olarak ne kadarını affedebilirdim? Bu onun sırrıydı. Ama benim niyetlerimin ne kadarını okuduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Onu ne kadar sevsem de beni tereddütte bırakan kısım buydu.

"Violet?" Ses tonundaki bariz yakarış, aramızdaki bağı hissetmek için kalkanlarımı yeterince indirmeme neden oldu ve bunun sonucunda yüzünde oluşan rahatlamayı gördüm. "*Sana karşı işlediğim suçların cezası olarak onlara ikinci mühür gücümü söylemeye karar verirsen bunu anlayışla karşılarım.*"

"*Onca zamanın varken sen bunu şimdi mi tartışmak istiyorsun?*" Kaşlarımı kaldırıp ona baktım.

"*Bunu dün gece konuşmak istedim ama anlaşılan sen Tyrrendor'u kurtarmakla meşgulmüşsün.*" Bakışları ağaçlara kaydı ve Tairn'in gölgesi kırılgan otların üzerinde hızla ilerleyerek etrafımızda dolandı.

"*Şikâyet mi ediyorsun?*" İkimiz de ağaçların arasından gelen kişiye doğru dönerken ellerimiz birbirine değdi.

"*Evimin güvenliğini benimle kavga etmeye tercih etmenden mi?*" Kaşlarını çattı ama parmaklarını parmaklarıma geçirdi. "*Hayır ama...*"

Mira, Xaden'ın arkasından yaklaştı; adımları kendinden emindi fakat kaşlarının arasında iki endişe çizgisi vardı.

Xaden'ın elini sıktım, sonra bıraktım.

"*Bir şeyi bilmem gerek.*" Ellerimi kalçalarımda gezdirip kınlarındaki hançerleri kontrol ettim, altısını da. "*Mühür gücünü, duygularımı herhangi bir yönde etkilemek için bilgi toplamak amacıyla hiç kullandın mı?*"

"*Asla.*" Başını iki yana salladı ama iki yanında duran ellerini yumruk yaptı ve çenesindeki kaslar gerildi. "*Ama konu sen olunca kendimi kontrol etme konusunda her zaman sorun yaşadım ve aramızdaki bağ, niyetini farkına bile varmadan belli etmeni çok kolaylaştırıyor.*"

Bu bilginin verdiği utancı hissetmek yerine ölsem daha iyiydi.

"*İstersen onu yakabilirim*," diye önerdi Tairn. "*Ama ona yapışık duruyorsun.*"

Boynumdan yukarıya doğru bir sıcaklık yükselerek yanaklarımı yaktı ve bana o yakınlardayken kafa derimin diken diken olduğu zamanları hatırlattı. "*O gece duvarın yanında seni öpmek istediğimi biliyordun...*"

Tanrılar aşkına, soruyu tamamlayamıyordum bile.

Ağaçların tepeleri sallanmaya başladı.

Ejderhaları getirmişlerdi.

"*Evet.*" Bana baktı. "*Gerçekten tüm samimiyetimle özür diliyorum. Neye dönüşeceğimizi bilseydim*" –başını iki yana salladı– "*lanet olsun, muhtemelen yine de yapardım.*"

"*Hâlâ yapıyor musun?*" Bilmek zorundaydım.

"*Hayır. Benim için generalin kızından daha fazlası olduğun an, Dain'in verdiği zararı ve onun kadar kötü bir şey yaptığımı fark ettiğim an bıraktım.*"

Tabii Xaden çaldığı bilgileri başkalarına vermemiş ve Liam'la Soleil'in ölümüne neden olmamıştı. Üstelik Dain'le de bir nevi barışmış sayılırdım, değil mi?

Belki de ihanet *dört bir yanımı* sardığı için buna artık kayıtsız kalabiliyordum.

Hızlıca, "*Seni ihbar etmeyeceğim*," dedim ve duyma mesafesine giren Mira'ya baktım. "*Ama bunun kavgasını daha sonra edeceğiz.*" Kaşlarımı kaldırdım.

Çenesindeki kaslar, sanki daha fazlasını söylemek istermiş gibi seğirdi ama sadece, "*Bekleyeceğim*," dedi.

Mira, Xaden'ın önünden geçip yanımda durarak, "Bunun için hazır mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye cevap verdi Mira'ya. "Sen hazır mısın?"

"Hayır." Elini kalçasındaki kısa kılıcın kabzasına dayadı. "Ama annem bunu asla bilmeyecek."

"Büyüyünce senin gibi olmak istiyorum." Nabzımı hızlandıran endişeye rağmen dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

"Benden daha iyi olacaksın," diye karşılık verdi, sonra Xaden'la konuşmak için başımın üstünden baktı. "Bu arada, onu Aretia'da kalmaya ikna edemedin mi?"

"Duygulara hükmedemiyorum, ayrıca Kurul üyeleri de birilerini bağlayıp zaptetmeyi pek hoş karşılamıyor." Omzunun üzerinden uzanıp sol eliyle sırtına bağlı kılıçlardan birini çekti ve sağ elini güce hükmetmek için serbest bıraktı. "Zihin gücü istiyorsan bir havacı bul."

Zekice kullandığı sözcüklere takılmamak için kendimi zor tuttum çünkü adamın zihin gücü konusunda uzman olduğu açıktı.

"İşte başlıyoruz," diye mırıldandı Mira, siyahlar giymiş yedi kişi açıklığa girerken.

Sağ elime bir hançer aldım ve Arşiv'in kapısını aralayarak gücün içime akmasına izin verdim.

Melgren ortada yürüyor, çipil çipil gözleriyle Aretia binicilerini inceliyordu. Öfkesini artırmak için Cat'in yeteneğine ihtiyacım yoktu. Öfkeyi üniformasının bir parçası gibi üstünde taşıyordu.

Kendimi seçtikleri grubun diğer üyelerine bakmaya zorladım; sadece üçünü tanıyordum, ikisi bir dönem annemin yardımcısıydı.

Xaden'a, "*Albay Fremont –soldan ikinci– havaya çok güçlü hükmeden biri*," dedim. "*Ciğerlerindeki havayı emip çıkarabilir.*"

"*Teşekkür ederim.*" Gölgeler üçümüzün de önünde yükselerek diz hizasında bıçağı andıran parmaklar gibi kıvrıldı.

Sonra anneme baktım. Melgren'in yanında hızlı ve etkili adımlarla yürürken dikkati Mira ve bendeydi. Yaklaştıkça bitkinliği daha da fark edilir oldu. Uçuş gözlüğünün çizgileri gökyüzünde vakit geçirdiğini gösterse de gözlerinin altındaki koyu morluklar normalden daha soluk olan teninde iyice belirginleşmişti.

Mira çenesini kaldırdı ve yüzüne kıskandığım, taklit etmek için elimden geleni yaptığım bir maske taktı.

Ejderhalar Melgren'in ejderhası Codagh'ın peşinde ormandan çıktılar. Bu kâbus gibi görünen kara ejderha, ileriye doğru yürürken bir anda başını eğdi ve altın gözlerini bana, hayır, arkamda duran Tairn'e dikti. Kahretsin, ne kadar büyük olduğunu neredeyse unutuyordum; Tairn'den en az bir buçuk metre daha uzundu, göğüs pullarında ve kanatlarında sayısız savaş izi vardı.

Annemin ejderhası Aimsir de onu takip etti ve o yavaşça bize yaklaşırken biri turuncu, ikisi kırmızı... ve biri mavi beş ejderha daha ortaya çıktı.

Tairn öne doğru bir adım attı ve başını kaldırıp benimkinin üzerine doğru uzatarak tehditkâr bir hırıltı çıkardı.

"*Üzerime salyalarını akıtma*," diye espri yaptım ama işe yaramadı.

Navarre binicileri alanın ortasına doğru yürüdüler ve Ulices hareket ettiğinde biz de saflarımız arasında on adımlık boş bir alan kalana kadar ilerledik. Kılıçlar ve hançerler her iki tarafta da kolayca ulaşılabilecek şekilde parıldıyordu.

"Senin öldüğünü sanıyordum, Ulices," dedi Melgren, daha ziyade dişlerini gösteriyormuş gibi zoraki bir gülümsemeyle.

Ulices, "Ben de *senin* öldüğünü umuyordum," diye karşılık verdi, boyu sayesinde Melgren'e tepeden bakarak.

"Öyle olmadı," diye yanıtladı Melgren. "Karakolda buluşmaya ne oldu?" Eliyle ağaçları işaret etti. "Eğer isterseniz içeceklerimiz sizi bekliyor..."

Tairn, "*Muhtemelen zehirlidir*," dedi ama sanki aynı anda birden fazla konuşma yapıyormuş gibi dalgın görünüyordu ki herhâlde öyle yapıyordu.

"İstemiyoruz," diye sözünü kesti Xaden. "Söyleyeceğini söyle, Melgren."

Melgren'in bakışları Xaden'a döndü. "Bölüğe girmene asla izin vermemeliydik."

"Pişmanlık gerçekten de çok kötü bir his, değil mi?" Xaden başını kaldırdı. "Hadi başlayalım. Sizin yapacak daha iyi bir şeyiniz olmayabilir ama biz Kıtamız için savaşmakla meşgulüz."

"Daha iyi bir şey yok mu?" dedi Melgren yüzünü ekşiterek. "O Wyvernleri ileri karakolların önüne atarak neden olduğunuz yıkımın farkında mısınız? Sessiz kalmak için ne kadar uğraştığımızı bilmiyor musunuz? Bu yüzden bir sürü sivili..." Durdu, derin bir nefes aldı ve omuzlarını düzeltti. "Sınırlarımızın içindeki insanları korumak için tasarlanan sıkı örülmüş savunma stratejisini, yüzyılların emeğini az daha yerle bir ediyordunuz."

"Sadece sizin sınırlarınız içindeki insanları," dedi Mira suçlayan bir sesle. "Diğer herkesin canı cehenneme, değil mi?"

Annemin gözleri zorlukla dizginlediği bir kınamayla parladı.

"Evet." Melgren o sinir bozucu bakışlarını ablama çevirdi. "Bir kasırganın ortasında gemiyi terk ederken filikayla kurtarabildiklerini kurtarırsın, sonra da seni batırmasınlar diye gemiye tırmanmaya çalışan herkesin elini kesersin."

"Sen duygusuz bir pisliksin," diye karşılık verdi Mira.

"Teşekkür ederim."

Xaden, "Burada olmamızın bir sebebi var mı?" diye sordu. "Yani kötü adam saçmalıklarının dışında?" Tutuşunu değiştirince güneş ışığı kılıcının ucunda parıldadı.

Melgren, Ulices ve Xaden'a bakarak, "Gitmenize biz *izin* verdik," diye cevap verdi. "Biniciler Bölüğü öğrencilerinin yarısını savaşmadan almanıza izin verdik. *Onun* gitmesine izin verdik" –bıkkın bakışları bana yönelince ürpermemek için kendimi zorladım– "hem de komutan yardımcısını vahşice öldürdükten sonra. Nedenini hiç düşündün mü?"

Midem kasıldı. "Ben şahsen seni pek *düşünmemeye* çalışıyorum," diye cevap verdi Xaden, düpedüz yalan söyleyerek. Lanet olsun ki bunu çok iyi beceriyordu.

"Bizimle savaşmak için sana çok gerekli olan binicileri kaybetmeyi göze alamazsın," dedi Ulices. "Özellikle de sizi terk

etmeyi seçen binicilerin –ve sürünün– sayısı düşünüldüğünde size pahalıya patlarız."

"Belki de." Melgren başını yana eğdi. "Ya da belki ben size izin vermişimdir."

Hançerimi sıkıca kavradım.

"Belki de" –general kelimeyi uzatarak söylüyordu– "yaklaşan bir savaşta size ihtiyacımız olacağını biliyordum."

Pek olası değildi bu. Koruma duvarlarının arkasında kiminle savaşacaklardı ki?

"Navarre için tekrar savaşmaktansa Malek'in yanına giderim," diye hırladı Ulices.

Melgren iç geçirerek, "Önemli kararlar almakta her zaman çok acele ederdin zaten," dedi. "Bu yüzden ölümünün yasını tutmadım."

Lanet olsun. Bu çok sertti.

Boynundan yükselen kızarıklık yanaklarına kadar ulaşan Ulices, "Bu toplantı sona erdi..." diye söze başladı.

Melgren, "Samara'da bizi istila edecekler," diye araya girdi.

Herkes sustu. Nefes almakta zorlanıyordum. Elbette bunu söylemek istememişti. Anneme baktım ve başıyla onayladığını görünce dizlerimin bağı çözüldü. Mira bile gerilmişti.

"Bunu gördüm," diye devam etti Melgren. "Gündönümünde bizim için gelecekler ve kazanacaklar."

Kahretsin, tam olarak bunu söylemek istemişti. Yüzümdeki kan çekilirken sırtım ürperdi. Samara düşerse, ileri karakollardan *herhangi* biri düşerse Wyvernler Navarre'ın, son altı yüz yıldır uzatılmış koruma duvarlarının koruduğu kısımlarına sınırsız erişim sağlarlardı.

Karakollar olmazsa Basgiath'ın koruma duvarları doğal sınırlarına geri döner, sadece birkaç saatlik uçuş mesafesine çekilir, sınırın yakınına bile ulaşamazdı.

Ulices, "Nasıl?" diye sorarken Mira'nın birliğindeki biniciler şaşkınlıkla birbirlerine baktılar.

"*Bana bir iyilik yap,*" dedim Xaden'a. "*Benim niyetimi okuduğun için kendini suçlu hissetmeyi bırak ve lütfen onlarınkini oku.*"

"*Sağdaki binbaşı hariç herkesin kalkanı var ama o da korkudan altına yapacak hâlde ve bizi ikna etmek için ne gerekiyorsa yapmaya niyetli,*" diye cevap verdi, elimin sırtına dokunarak. "*Ah, bir de bu toplantıdan sonra yemek yemek ve annenle kızlarına olan sözde sevgisi üzerine tartışmak istiyor. Şimdi kalkanlarını kaldır ve beni –ve diğer herkesi– dışarıda tut.*"

Vay be. Zihingörenlerin yaşamasına izin verilmemesine şaşmamalıydı. Xaden hem dudak uçuklatan bir silah hem de korkutucu bir yüktü. Önerisini yerine getirdim, sadece Tairn'in ve bu mesafeden bile hissettiğim Andarna'nın koyu, ışıltılar saçan bağına yer bıraktım.

"*Nasıl*ının bir önemi yok." Melgren kollarını göğsünde kavuşturdu ve Codagh korkunç dişlerini gösterdi. "Önemli olan tek şey, gündönümünde kaybedecek olmamız."

Kaybedeceklerdi. Koruma duvarlarını aşarlarsa ölü sayısını tahmin etmenin bir yolu yoktu. Sınırla koruma taşının doğal sınırları arasındaki her Navarrelı sivil ölüm tehlikesi altında olacaktı.

"*Gümüş?*"

"*Ben iyiyim.*" Ama değildim.

Ulices omuzlarını silkip ellerini kaldırarak, "Sonucu zaten gördüysen bu konuda ne yapmamızı bekliyorsun?" diye sordu.

Başımı ona doğru çevirdim ama apaçık bizden *yardım* beklediğini söylemeden dilimi tutmayı başardım.

"Bizim yanımızda savaşarak sonucu değiştirin." Melgren sanki biri onu çürük meyve yutmaya zorluyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Gördüğüm savaşta hiçbiriniz yoksunuz." Xaden'a baktı.

"Ve olmayacağız da." Ulices başını iki yana salladı. "Senin için uçmayacağız."

Hayır, biz... Bekle bir dakika, biz kimin için uçuyorduk? Sadece Aretia, hatta Tyrrendor için değil. Poromiel'in sivillerini savunmak için savaşmak istiyorsak neden Navarrelıları savunmak için de savaşmayacaktık ki?

"Hayır ama siz Gökkubbe için uçuyorsunuz," diye araya girdi annem. "Vadi'deki kuluçka alanları tehlikeye girerse ejderhalar kenarda durup beklemeyecektir."

"*Annen ejderhalar adına konuşacak kadar küstah*," diye mırıldandı Tairn.

"*Tabii* kuluçka alanları tehlikeye girerse. Bir karakolu kaybetmek tüm sistemi çökertmez, ayrıca sürünüzün yarısı bizimle," diye hatırlattım ona.

Annemin yanındaki fıçıya benzeyen yüzbaşı, "Ve sen bununla gurur mu duyuyorsun? Sebep olduğun şey bu savaşı kaybetmemizin nedeni olabilir!" diye gürleyerek kısa kılıcını bana doğru kaldırdı.

Hançerimi çevirip fırlatmaya hazır hâlde ucunu tuttum ama gölgeler öne doğru atılıp kılıcı yüzbaşının elinden aldı ve onu poposunun üstüne devirdi.

Xaden *cık cık*layarak işaret parmağını kaldırdı. "Yoo, hayır. Nezaketimi kaybetmeyi hiç istemem, siz ister misiniz? Hepimiz çok iyi geçiniyorduk oysa."

"Lanet hain," diye bağırdı yüzbaşı, ayağa kalkmadan önce kılıcını bulmaya çalışarak. "Malek işlediğin suçların cezasını verecek."

Annem, çektiğini görmediğim hançerini kınına sokarken bir yüzbaşına bir Xaden'a bakıyordu.

"Bu denendi. Beni, hatta hiçbirimizi istemedi, unuttun mu?" Xaden boştaki eliyle isyan damgasını kaşıdı.

"Yeter," diye bağırdı Melgren. "Boşu boşuna bizimle ittifak kurmanızı beklemiyorum. Samara'da bizim için savaşırsanız Kral Tauri'nin sözüyle sürünüzün bağımsızlığına saygı duyacağız... ve sığındığınız şehrin de."

Nefesim ciğerlerimde donup kaldı. "*Aretia'yı biliyor mu?*"

"*Emin değilim.*"

"Vatandaşlarınızı ordumuza askere almayacağız, halkınızı kazanma şansınız olmayan bir sınır savaşına sürüklemeyeceğiz." Melgren omuz silkti.

"Gerçekten böyle düşünseydiniz biz gider gitmez orayı işgal ederdiniz." Mira'nın sesi sıkılmış gibi çıkıyordu. "Tabii savaşın sizin istediğiniz gibi gitmediğini görmeseydiniz."

"Tek teklifim bu." Melgren Mira'yı duymazdan gelerek Ulices'e baktı. "Eğer müttefikimiz değilseniz o zaman düşmanımızsınız."

Müttefik. Mantıklı cevap buydu.

Ulices sanki bir çay teklifini reddediyormuş gibi, "Sanırım bu seferlik pas geçeceğiz," dedi. "Başkalarının yardımına koşmayan bir krallık, kendisine yardım edilmesini hak etmez. Şahsen ben hepinizin karanlık güce hükmedenlerin size yapacaklarını hak ettiğinizi düşünüyorum."

Şaşkınlıkla baktım. Önderleri kim olursa olsun, onları yüzüstü bıraktığı için sivillerin öleceği düşüncesine bedenimin her zerresi karşı çıkıyordu.

"Peki *isyan hareketiniz* adına mı konuşuyorsun?" Melgren, Xaden'a baktı. "Yoksa veliaht adına mı?"

Xaden yemi yutmadı, Ulices'in söylediklerine de itiraz etmedi. Ama edecekti, değil mi?

Annem Mira'yla bana, sonra da arkamıza baktı, yüzünün rengi soldu ve hayatımda ilk kez sanki biri onu itmiş gibi yalpaladığını gördüm.

Arkamdan ayak sesleri geldi ama bakışlarımı annemin yüzünden hızla geçen duygulardan ayırıp kim olduğuna bakamadım ve açıkçası bakmama da gerek yoktu.

Mira'yla aramda duran Brennan, kolunu benimkine değdirerek, "Biz komite tarafından yönetiliyoruz," dedi. "Güvenli biçimde koruma duvarlarının arkasına saklanabilsinler diye bırakın kendi

çocuklarını" –başını anneme doğru çevirdi ve annemin gözleri irileşti– "komşu sivilleri feda eden krallıkları savunmadığımızı söylersem sanırım Kurul adına konuşmuş olurum. Kıta'nın geri kalanını maruz bıraktığınız acılardan kaçamayacaksınız."

"Brennan?" diye fısıldadı annem. Düşmesin diye onu ayakta tutmak için yanına koşma dürtüsü neredeyse karşı konulamayacak kadar güçlüydü.

"Tanrılar aşkına, Brennan," diye fısıldadı Mira.

"Üç çocuğun da sana karşı duruyorsa belki de dönüp ben ne yapıyorum deme zamanıdır. Bu toplantı sona ermiştir," dedi Brennan, bakışları annemize kilitlenmiş hâlde. "Kuluçka alanlarınız tehlikede değil ve bizim sürümüzün de artık koruması gereken kendi çocukları var." Elini kalbinin üzerine koydu. "Bunu tüm benliğimle söylüyorum. Barış teklifinizi reddediyor ve savaşı memnuniyetle kabul ediyoruz çünkü savaşmak için iki hafta daha hayatta kalamayacaksınız gibi görünüyor." Döndü ve annemizi ağzı açık, bakakalmış hâlde bırakarak uzaklaştı.

Hepsi bu kadar mıydı? Suri ve Kylynn de arkamızdaki ormanda olduğundan Kurul gerçekten de yeterli çoğunluğa sahipti ama Xaden henüz konuşmamıştı.

"Pekâlâ." Xaden başıyla onayladı, boyun kasları gerilmişti. "Yerinizde olsam Büyük Savaş'ın kazanılmasına yardım eden müttefikleri çağırmayı denerdim... ah, bekleyin bir dakika. Onlarla irtibatı yüzyıllar önce kestiniz, değil mi? Sanırım bu gerçekten de bir veda."

Ona baktığımda şaşkınlığımı gizlemek için ifademi hızla toparladım. Onları gerçekten ölüme terk edeceklerdi. Onları ölüme terk *edecektik.*

Melgren'in kısılmış gözlerinde öfke parlıyordu. "Burada işimiz bitti. Vedalaşmak için ne gerekiyorsa yap," dedi anneme, alandan ayrılmadan önce. Codagh onunla birlikte ağaçlara doğru geri geri yürüyor ve binicisinin sırtına saldıracak kadar aptal olanları uyarmak için dişlerini gösteriyordu.

Annem dışındaki tüm Navarre binicileri de onu takip ettiler.

Annem tekrar, "Brennan," diye fısıldadı, eliyle ağzını kapatırken omuzları çöktü. Gözleri yaşlarla dolarken içlerinde gördüğüm acı gözlerimi kaçırmama neden oldu.

Binicilerimiz hızla ejderhalara bindiler, sahada sadece Xaden, Mira ve ben kaldık.

"Neden Violet ve Mira'yı görmek istedin?" diye sordu Xaden, sesinde anlayış yoktu.

Annem, "O hayatta mı?" diye sordu Mira'ya, sesi herhâlde yaşadığı şok yüzünden kısıktı.

"Gördüğün gibi öyle," diye yanıt verdi Mira, kollarını göğsünde kavuşturarak.

Annemin bakışları, sanki ona farklı bir cevap verecekmişim gibi bana kaydı. "Böğrüme bir Venin bıçağı yedikten sonra beni sağaltan oydu."

Bakışları sertleşti. "*Aylardır* biliyor muydun?"

"Hiçbir şey bilmemek dehşet verici, değil mi anne?" dedi Mira sertçe. "Yalan söylendiğini, hatta belki de ihanete uğradığını hissetmek, hem de kendi ailen tarafından."

"Mira," dedim.

"Seni de kurban etti, Violet," diye hatırlattı Mira. "Belki gerçeği öğrendiğinde bir kâtip olarak öldürülmeni engellemek için seni Biniciler Bölüğü'ne gönderdi ama kim bilir, bunun nedeni belki de gerçeği öğrenip değerli savaş okulunu yerle bir etmeden önce seni öldürmektir" –yan gözle bana baktı– "hatırlarsan sen de tam olarak bunu yaptın."

Annem omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırarak şaşırtıcı ve kıskanılacak bir hızla kendini toparladı. "Kızlarımla konuşmam gerek," dedi Xaden'a.

Xaden yaralı kaşını kaldırdı, sonra kararımı öğrenmek için bana baktı.

Başımla onayladım. Melgren'in söylediği doğruysa ve annem cepheye çağrılmışsa bu onu son görüşüm olabilirdi. Bu düşünce

midemi bulandırdı. Onu ardımda bırakıp her türlü bağlantıyı kesmek başka bir şey, onu ölüme terk etmek bambaşka bir şeydi.

Xaden tek kelime etmeden geri çekildi, Tairn'in pençesinin yanından geçince de sırtını döndü.

"Ne istiyorsun?" diye sordu Mira.

"Şu anda bunun önemli olduğundan emin değilim." Annem titreyen parmaklarıyla uçuş ceketinin düğmelerini açtı. "Ama en çok istediğim şey –her zaman istediğim şey– çocuklarımın yaşaması. Warrick'in günlüğündeki talimatlara göre kurduğunuz koruma duvarları yıkılacak."

Mira sırtını dikleştirdi. "Bizim koruma duvarlarımız iyi."

Xaden kadar zahmetsizce yalan söyleyebiliyordu.

"Değiller." Annem sakin bir ifadeyle tam tersini söylüyordu. "Dün sınırınızı geçip ölen Wyvernlerin cesetlerini açıp içlerine bakın."

Dudaklarımı araladım.

"Neden sınırınızdaki faaliyetlerden bihaber olacağımı düşündün ki, Violet? Kızlarımın... çocuklarımın nerede olduğunu bilmiyor muyum sanıyorsun?" Başını iki yana salladı ve kendimi yeniden beş yaşındaymışım gibi hissetmeme neden olan hızlı, keskin bir bakışla beni süzdükten sonra Mira'ya döndü. "Samara'daki Wyvern leşlerinin neye benzediğini hatırlıyor musun? Riorson'ın nazikçe getirdiği leşlerin?"

Mira başıyla onayladı.

"Onları yaratmak için kullanılan taşlar soğuk, işaretli kayalardan başka bir şey değildi."

Taşlar mı? Karanlık güce hükmedenlerin rünleri mi vardı?

"Evet. Ben de oradaydım." Mira'nın sesi sertleşmişti.

"Bana inanmıyorsan dün öldürdüğünüz Wyvernlere bakın."

"Sonra ne olacak?" diye sordum.

"Koruma duvarlarınızı onarın." Ceketinden deri kaplı bir defter çıkardı ve defteri tanıyınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yapmazsanız zamanla güç azalacak ve duvarlar yok olacak.

Babanız bir keresinde bana araştırmasının, Warrick'in asla başka birinin koruma duvarlarının gücünü elinde tutmasını istemediğini gösterdiğini söylemişti. Navarre'ın sonsuza dek üstünlüğü elinde tutmasını istemiş. Ama Lyra bilginin paylaşılması gerektiğini düşünüyormuş."

"Warrick yalan söylemiş," diye fısıldadım. Ama *ne* hakkında?

Çaldığım için işkence gördüğüm günlüğü bana uzattı, sonra duygulu bakışlarıyla ruhumu yaraladı. "Sende bir binicinin kalbi ama bir kâtibin aklı var, Violet. Sana sadece kendini koruman için değil, Mira'yı ve" –sertçe yutkundu– "Brennan'ı koruman için de güveniyorum."

Günlüğü, Morraine dilinde yazıldığını anlayacak kadar bir süre açıp baktım. Bir an için kalbim sıkıştı ama günlüğü kapadım ve ceketimin düğmelerini açıp onu iç cebime koydum. Bunu çevirmek Jesinia'ya düşecekti. Morraine dili, benim okuyamadığım ölü dillerden biriydi.

Omzumun üzerinden özlemle arkama baktı, sonra sırayla hem Mira'ya hem de bana döndü. "Seçimlerimi anlamak zorunda değilsiniz. Sadece hayatta kalmak zorundasınız. Sizi hayal kırıklığınızın yükünü taşıyacak kadar çok seviyorum." İkimiz de cevap veremeden topuklarının üzerinde döndü ve Aimsir'in yanından geçip ormanın içinde gözden kayboldu.

"Sence yalan mı söylüyor?" diye sordu Mira.

"Bence havacılar güç aktarabiliyor."

"İyi bir noktaya değindin."

Aretia'ya geri dönerken Mira ve ben uçuş düzeninden ayrılıp sınırlarımız içindeki en yakın Wyvern leşine doğru yola çıktık. Xaden sözüne sadık kaldı ve sürüden ayrılmamıza itiraz etmedi.

Bir çift Wyvern cesedi bulduktan yarım saat sonra Mira, yaratıcı bir bıçak çalışmasıyla, akik gibi görünen, taklit etmeye cesaret bile edemeyeceğim karmaşık bir rün işlenmiş cilalı bir taş parçasını çıkardı.

O lanet şey uğulduyordu.

Siktir. Wyvernler bu yüzden mi aniden ortaya çıkmıştı? Biri Veninlere rün mü vermişti?

Sanki taş, eşine seslenmiş gibi, yirmi adım ötedeki leş titredi ve kafalarımızı çevirince kırpışan dev altın gözü gördük.

"Kahretsin, hayır," diye fısıldadı Mira, kılıcını çekerek.

Ama ben zaten Tairn'in gücüne açık bir kapıydım ve avuçlarımı açtığımda güç, paniğimle birlikte serbest kaldı. Yıldırım çatırdadı, bir anlığına beni kör ederek hedefe ulaştı.

Patlama Mira'yı ve beni geriye doğru savurup arkamızdaki Wyvern'in soğuk ve sert gövdesine çarpmamıza neden olmuştu. Sırtımı bir acı dalgası kapladı fakat Mira'nın yanına popo üstü düştüğümde her şeyim yerli yerinde gibiydi.

İkimiz de sersemlemiş hâlde sessizlik içinde oturmuş, dumanı tüten, kömürleşmiş Wyvern'de bir hareket belirtisi olup olmayacağım izliyorduk.

Birkaç gergin dakikadan sonra Mira, "Yıldırımın onları öldürdüğünden emin misin?" diye sordu.

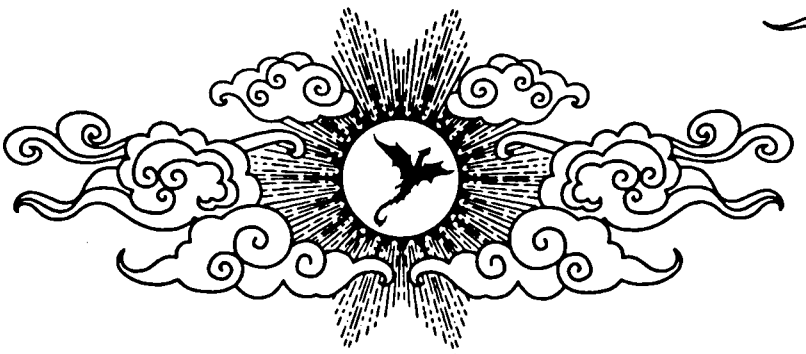
"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Dunne'a şükürler olsun ki karanlık güce hükmedenler burada bunu görecek kadar kalmadılar." Uçurumun kenarı yeniden canlanan Wyvernlerle dolacaktı.

Mira, bir gözü leşte, yavaşça başını çevirip bana baktı. "Baskı hissetme ama Warrick'in ne hakkında yalan söylediğini bulamazsan hepimiz mahvoluruz."

"Doğru." *Çünkü ilk seferinde harika bir iş çıkarmıştım.* Üstelik Morraine dilini bile bilmiyordum. Tercüme etmek ve ikisini karşılaştırmak için sadece Jesinia'ya güvenmem gerekecekti. Titrek bir nefes aldım. "Hiç baskı hissetmiyorum."

Basgiath'taki birleşik kuluçka alanları neslimizin en büyük değeri...
ve en büyük mesuliyetidir.

-LUCERASLI WARRICK'İN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL VE ÖĞRENCİ DAIN AETOS
TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

ELLİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"İnatçı pislik," diye mırıldandım, oditoryumun hemen önünden dönüp antrenman salonuna doğru ilerlerken. Brennan'la konuşmak geçen hafta boyunca bana hiçbir şey kazandırmamıştı ve Kurul'un Samara sorunuyla ilgili tutumunu yeniden gözden geçirmesi için yaptığım samimi ricayı hızlı ve etkili bir şekilde reddetmesi öfkeden kudurmama neden olmuştu.

Kapıları gereğinden biraz daha sertçe iterek açtım ve antrenman salonunun hafta sonu, gece onda beklediğim kadar boş ve her bir minderin üzerinde asılı duran büyücü ışıklarının sakin ışığıyla loş olduğunu gördüm.

Xaden salonun tam ortasındaki minderin üzerinde duruyordu; ayaklarını iki yana açmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu, üzerinde antrenman kıyafeti ve yüzünde özenle yerleştirdiği o kayıtsızlık maskesi vardı.

"Notunu aldığımda şaka yaptığını sanmıştım." Kapıyı arkamdan kapadım, sonra kilide odaklanıp elimi havada çevirdim, sürgünün tatmin edici bir tıkırtıyla yerine oturduğunu duymaya yetecek kadar güç aktardım. "Seni bir haftadır görmemişken buluşmak istediğin yer burası mı?"

Athebyne'den döndükten hemen sonra Draithus'u izlemesi için gönderilmişti.

"Kavga edeceğimizi düşündüm. Bunun için antrenman salonundan daha iyi bir yer olabilir mi?" Kıpırdamadan duruyor, yanına gelmemi bekliyordu. Her zamanki kılıçları yoktu ama kalçasına iki hançer bağlamıştı.

"Artık koruma kalkanı olan bir yatak odan var," diye hatırlattım ona, mindere adım atarken. Gerçi Aretia'nın koruma duvarlarını kurma yöntemimizin kusurlu olduğu düşünüldüğünde bu koruma kalkanlarının ne kadar güçlü olduğundan emin değildim.

"Artık koruma kalkanı olan bir yatak *odamız* var," diye düzeltti; ben ondan sadece birkaç adım ötede durunca bakışları açlıkla üzerimde gezindi.

Ben de aynısını yapıp her ayrıntısını içime çekiyorken onu suçlayamazdım. Son söyledikleri yüzünden hâlâ kızgın olsam da olmasam da her zamanki gibi, burada olmadığı her dakika onu özlemiştim. "Tam olarak hangi konuda kavga ediyoruz? Kurul'un, Navarre'ın kendi başının çaresine bakmasına karar vermiş olması mı? Yoksa *yine* benden sakladığın sır mı?"

Çenesi kasıldı. "Döndüğümüzde çoğunluk oylama yaptı ve bu oylamanın detayları gizli olsa da kuralları çiğneyip sana *kaybettiğimi* söyleyeceğim."

"Ah." Öfkemin en keskin tarafı körelivermişti. "O hâlde ikinci konuyu burada tartışmayı mı tercih ediyorsun? Herkesin girip bizi duyabileceği bir yerde yani?"

"*Etrafta tam bir zihingören olmadığı sürece kimse bizi bu şekilde duyamaz.*" Boş spor salonunu işaret etti. Bir elini uzatıp parmağını kıvırarak beni yanına çağırdı. "Hadi ama. Kızgın olduğunu biliyorum ve hayır, bunu anlamak için aramızdaki bağa ihtiyacım yok. Yüzünün her çizgisinden, büzdüğün dudaklarından, omuzlarındaki gerginlikten belli."

Duruşumu kasıtlı olarak gevşettim. "Haklısın, bağa ihtiyacın *yok*."

"Gördün mü? Hâlâ kızgınsın." O kadar hızlı hareket etti ki ayaklarımı yerden kesmeden önce ellerimi kaldırmaya ancak fırsat bulabilmiştim.

Siktir.

O da benimle birlikte devrildi, bir eliyle beni tutarken diğer eliyle ağırlığımızı aldı. Nefesim kesilmemiş olabilirdi ama yine de oksijen alamadığımı hissettim. Ellerim göğsünde kenetlendi, yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi, sadece onu görüyordum ve etrafımızdaki dünya kayboluvermişti.

"Seninle antrenman yapmayacağım."

"Neden?" Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Daha iyi bir hocan mı var? Veninler bizim dövüş tarzlarımıza çok çabuk adapte oldukları için Emetterio'nun sana yeni teknikler öğrettiğini duymuştum."

"Öğretiyor. Ama seninle antrenman yapmayacağım çünkü *gerçekten* kıçını tekmelemek istiyorum." Başımı iki yana salladım, örgüm benimle minderin arasına sıkışmıştı.

"Ah, yani bana zarar verebileceğini düşünüyorsun." Yavaşça sırıtması gözlerimi kısmama neden oldu.

Bir elimi kaydırdım ve kaburgamdaki kından bir hançer çıkarıp boğazının sıcak derisine, damgasının kıvrımlı çizgilerine dayadım. "Bu yorumu bir yanıtla onurlandırmayacağım." *Lanet olasıca.* Bunu duyması için kalkanlarımı indirdim.

Gözleri gurur gibi görünen bir şeyle ışıldadı ve hançere doğru eğildi.

Bıçağı kan akmayacağı kadar geri çektim.

Sanırım ikimiz de derdimizi anlatmıştık.

"Beni, anlamaya başladığından bile emin olmadığım şekillerde incitebilirsin, Violet. Ben ölümcül bir darbe indirecek kadar yetenekli olabilirim ama beni *yok edecek* güç sadece sende var." Elini sırtımdan çekip mindere koyarak hafifçe doğruldu.

"Şimdi, burada konuşabiliriz ya da Sgaeyl ve Tairn'in kavga etmeyi bitirip bitirmediğine bakıp bu kar fırtınasının arasında en yakın boş tepeye uçabiliriz fakat sakın başka düşüncelere kapılayım deme, bu işi çözeceğiz."

Hançeri kınına geri soktum, sonra elimi tekrar göğsüne götürdüm. "Antrenman minderinde mi?" Parmak uçlarımın altındaki kalbinin atışları, benim davul gibi çarpan kalbimin aksine güçlü ve sabitti. Düşünmek için bir haftam olmuştu, keşke yanımda olsaydı da ona bağırabilseydim dediğim ama aynı zamanda bana söylememesinin mantıklı nedenleri üzerine uzun uzun kafa yorduğum bir hafta.

Bunların başında da hayatına değer vermesi geliyordu.

"Kesinlikle yatak odamızda olmaz." Dizleriyle dizlerimi ayırdı. "Biz orada kavga etmiyoruz."

"Ne zamandan beri?" Bu hayatımda duyduğum en saçma şeydi. Koca evde elimizdeki tek özel alan orasıydı.

"Şu andan beri. Bu kuralı daha yeni koydum. Yatak odamızda kavga etmek yok."

"Bu işler öyle yürümez."

"Tabii ki yürür." Bakışlarını dudaklarıma indirdi. "Kuralları aklımıza geldikçe koyarız. Hadi sen de bir tane koy."

"Kural mı?" Bacağımı yukarı çekip, ihtiyaç duyduğumda ondan güç alabileyim diye ayağımı yere bastım ama bu hareket baldırımın iç tarafının kalçasının yan tarafına yaslanmasına neden oldu ve Xaden'ın o pozisyondayken kolayca hafifletebileceği bir sızı hissettim.

"Ne istersen."

"Sır saklamayacağız. Artık *'sor bana'* yok. Bu ilişkiye kimlerin dâhil olduğunu görmek için test yapmak yok. Aramızda tam bir şeffaflık olacak..." Sakinleşmek için nefes aldım ve son kez olması ihtimaline karşı gözlerindeki altın beneklerin haritasını çıkardım. "Yoksa biter."

"Tamamdır."

"Ben ciddiyim." Elimi göğsünden yukarı, omzuyla boynunun birleştiği yere kaydırdım. "Haklı olduğunu bilsem de... Doğru soruları sormuyordum çünkü cevaplardan korkuyordum. Bana karşı asla tamamen açık olmadığın gerçeğini göz önüne alırsak belki de hâlâ korkuyorum. Hayatımdaki hemen hemen herkes benden sır sakladı çünkü doğru soruları sormadım, görünenin ötesine bakmadım ve bana her şeyi söyleyemeyeceğin zamanlar olacağını anlıyorum –biniciler olarak yaptığımız işin doğası bu– ama sorulacak soruların ne olduğunu bulmamda ısrar ederek bana başarısızlık hissi yaşatıp durmanı istemiyorum."

"Tamamdır." Başıyla onayladı. "Benim sadece..." Çenesi kasıldı.

"Senin sadece ne?" Parmaklarımı boynunun sıcaklığından saçlarına doğru götürdüm.

"Burada olacağını bilmem gerek. Olanlar üzerine konuşsak da kavga etsek de ne olursa olsun geri geleceğini." Bakışları dudaklarıma gitti, sonra yüzümde gezindi.

Kalbim sıkıştı ve elimi göğsünde, kaburgalarında gezdirip sırtına doğru kaydırdım, sonra ona tutundum. "Tamamdır."

Kaşlarının arasındaki çizgiler yumuşadı. "Hangi sırrı saklarsam saklayayım, bana güvendiğini, o sırrın seni incitmesine asla izin vermeyeceğimi bilecek kadar beni sevdiğini *bilmeni* istiyorum. Sevmesi kolay biri değilim ama dersimi aldım, inan bana. Gizli bile olsa karar verme mekanizmanı etkileyecek hiçbir bilgiyi senden saklamayacağım." Yutkundu, sonra ağırlığını tek koluna verdi ve elinin tersini yanağımda gezdirdi. "Kaçmayacağını, asla kaçmak zorunda kalmayacağını bildiğini bilmem gerek."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Tüm dünyamı altüst etsen de seni seveceğim. Sırlar saklayabilirsin, bir devrim yapabilirsin, beni hayal kırıklığına uğratabilirsin, muhtemelen beni *mahvedebilirsin* ama ben yine de seni seveceğim. Buna engel olamam. Engel olmak da istemiyorum. Sen benim yerçekimimsin. Dünyamdaki hiçbir şey sensiz çalışmıyor."

"Yerçekimi," diye fısıldadı, dudağında usul usul, güzel bir gülümseme belirerek.

"Asla kaçamadığımız tek güç," diye dalga geçtim. Sonra gülüşüm soldu. "Ama bu konuda ciddiyim." Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. "Bana sonuna kadar güvenmelisin yoksa dünyadaki tüm sevgi bile bizi bir arada tutamaz. Ben kendimi bulabilmek için bilgiye ihtiyaç duyan bir insanım."

"Tamamdır," diye fısıldadı. "Babam hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin? Büyükbabam ve Sgaeyl hakkında? İsyan hakkında?"

Belki daha kolay bir şey. "Annen nerede?"

İrkildi ama kendini çabucak toparladı.

"Kimse onun hakkında konuşmuyor," diye devam ettim. "Hiç tablosu yok, Calldyr infazlarında yer aldığına dair hiçbir bilgi yok. Hiçbir şey yok. Sanki doğmamışsın da yumurtadan çıkmışsın gibi."

Aramızdaki sessizlik uzadı.

"Ben küçükken gitmiş. Evlilik sözleşmeleri bir vârisin on yaşma kadar hayatta kalması gerektiğini, ondan sonra gitmekte özgür olduğunu söylüyormuş, o da öyle yapmış. O zamandan beri onu ne gördüm ne de haber aldım." Sesi kırık bir camın üzerinde sürükleniyormuş gibi geliyordu.

"Ah." Elimi göğsüne koydum. "Üzgünüm." Şimdi de sorduğum için kendimi korkunç hissediyordum.

"Ben değilim." Omuzlarını silkti. "Başka ne bilmek istiyorsun? Çünkü bunu tekrar yapamam. Hayatımda gerçekten önemli olan tek şeyi berbat edip etmediğimi bilmeden, seni geri kazanmak için aylarca belirsizlik içinde savaşamam." Gözlerini kısa bir an için kapadı. "İhtiyacın olan buysa onu da yaparım tabii."

"*Ne zaman ortaya çıktı?*" Elimi boynuna doğru kaydırdım. "*Mühür gücün?*"

"*Gölgeler ortaya çıktıktan yaklaşık bir ay sonra. Carr'ın zihin okuduğu için başka bir birinci sınıfı öldürdüğünü görmüştüm, o*

yüzden gücüm ortaya çıktığında sakin kalmaya çalışarak Sgaeyl'e gittim ve Carr başka garip yeteneklerim olup olmadığını sorduğunda ona yalan söyledim çünkü Sgaeyl'in daha önce akrabalarımdan biriyle bağ kurduğunu biliyorlardı. Ve gölgeleri kontrol etme yeteneğim beklediklerinden daha güçlü çıkınca daha derine inmek için hiçbir nedenleri kalmadı." Dudağının köşesi yukarı kıvrıldı. *"Kayıtlarda Sgaeyl'in binicisinin büyükbabam değil, büyük amcam olduğunun düşünülmesinin de faydası oldu tabii."*

"Gerçekten bilen tek kişi o mu?"

"O. Kimseye söylememem için bana söz verdirdi. Bilen herkesin beni öldürteceğini ya da... bir silah olarak kullanacağını düşünüyor."

"Kahretsin, benim yaptığım da tam olarak buydu, değil mi?" Melgren'le buluştuğumuz an ondan istemiştim...

"Hayır," diye fısıldadı, bir elini kaldırıp parmaklarının tersini yanağımda gezdirerek. "Benden bunu görevin selameti için istedin ama bunu asla kişisel çıkarların için kullanmadın." Eğilip alnını benimkine dayadı. "Bana iyi olduğumuzu söyle. Bunun bizi yıkmadığını söyle."

"Bunu bir daha benim üzerimde kullanmayacağına söz ver." Gözlerine baktım ve parmaklarımı antrenman kıyafetinin kumaşına doladım.

"Söz veriyorum," diye fısıldadı, sonra beni usulca öptü. "Şimdi, hediyelerini istiyor musun?"

"Hediyeler mi?" Bedenimi onunkine yasladım.

"Solas'la savaşırken hançerlerinden ikisini kaybetmiştin. Sana yeni iki tane yaptırdım." Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Sadece beni silahsızlandırman gerekiyor, sonra senin olacaklar."

Elimi göğsünden aşağı kaydırıp dediğini yaptım.

On Dokuz Aralık. Defterimde bir sonraki boş sayfaya tarihi yazdım, sonra bakakaldım. Gündönümüne iki gün kalmıştı ve Kurul hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Ama Samara'ya sadece sekiz saatlik uçuş mesafesindeydik, o yüzden doğru şeyi yapacağımız umuduna tutunmaya devam ediyordum.

"Lyra'nın günlüğünde bir şey var mı?" diye sordu Rhiannon, Savaş Brifingi'nde yanımdaki sandalyeye yerleşerek.

Takımımızdaki neredeyse tüm başlar bana doğru dönünce beklentilerinin ağırlığı midemin kasılmasına neden oldu. Her gün aynı soru soruluyordu ve benim bir cevabım yoktu.

"Size söyledim çocuklar, bitirdiğinde size haber vereceğim." Bir gün boyunca tercüme etmeye çalışıp başarısız olduktan sonra sinirlenerek günlüğü Jesinia'ya teslim etmiştim.

Yeni iletim aracımı çantamdan çıkardım ve kucağıma koydum. Felix geçen hafta tüm ikinci ve üçüncü sınıflara bundan birer tane vermişti ve onlar da iletim araçlarını çıkardılar; biniciler bütün boş vakitlerini ve kullanmadıkları enerjilerini hançerler için parlak alaşım parçaları aşılayarak değerlendiriyordu. Ama benimkinde, Solas'la savaşımızdan sonra ondan rica ettiğim özel bir ek vardı: Savaşta kaybetmemem için bir bilek kayışı. Küreyi avucumun içine almama izin verecek kadar uzundu ancak göğüs göğüse çarpışmak için ellerimi serbest bırakmam gerektiğinde koluma bağlı kalmasını sağlıyordu.

Havacılar da sadaklarını doldurmak için ışıl ışıl maorsit ok uçları oymaya çalışıyorlardı.

Melgren'le buluşmamızdan bu yana geçen iki hafta içinde burası savaş akademisi olmaktan çıkmış, düpedüz *savaş alanına* dönmüştü. Evde bana fırtınadan hemen önceki hava akımını hatırlatan gergin bir enerji vardı. Tüm ikinci ve üçüncü sınıflara rünler öğretiliyordu ve ben bile Cat'in bizim yılın en iyisi olduğunu kabul etmiştim. Aramızda iz sürme rününde ustalaşan, başkasının rününü takip edebilen tek kişi oydu. *İnanılmaz.*

Demir atölyemiz silah üretmek için durmaksızın çalışıyordu ve tüm biniciler sahil karakollarından çekilip hem Navarre hem de Poromiel'le olan sınır bölgelerine gönderilmişti.

Brennan da ona katılınca Profesör Devera sahnenin ortasından, "Sessizlik!" diye emir verdi ve salon hızla sessizleşti. "Böyle daha iyi."

Ridoc ayaklarını önündeki sandalyeye koyunca Rhiannon ayaklarına vurup yere indirerek ona "uslu dur yoksa fena yaparım" der gibi baktı.

"Ne?" diye homurdandı Ridoc dik oturarak. "Geçen haftanın ölüm listesini duydun. Tartışacak kayıp yok."

Devera, "Çoğunuzun bildiği gibi yeni bir saldırı raporu yok," diye söze başlayınca Ridoc kaşlarını kaldırarak Rhi'ye "sana söylemiştim" bakışı attı. "Ama elimizde, uçan devriyeler sayesinde yüzde doksanın üzerinde doğru olduğunu düşündüğümüz güncellenmiş bir harita var."

Kıta'nın dev haritasına doğru döndü ve ellerini kaldırdı. Kızıl bayraklar inkâr edilemez bir düzende hareket etmeye başlayarak bilinen kalelerden uzaklaştı ve doğuda toplandı.

Çoğu Samara sınırının tam karşısına yerleşirken birkaç kızıl bayrak sınırımız boyunca yayıldı.

Ridoc öne doğru eğilerek, "Pavis'ten ayrılmışlar," dedi.

"Güneydeki her yeri... terk etmişler," diye ekledi Sawyer. "Ve Tyrrendor sınırını da."

Kuzeyde, Cygnisen ve Braevick eyaletlerinde hâlâ kırmızı lekeler vardı.

"Ama Zolya'yı değil." Solda, birkaç koltuk aşağıdaki Maren iç geçirdi ve onun yanındaki Cat dudaklarını birbirine bastırdı.

Belli ki koruma duvarlarımızın tam güçle çalışmadığını bilmiyorlardı.

Devera arkasını dönüp bize bakarak, "Rapor edilen hareketlerden ne çıkarabiliyorsunuz?" diye sordu.

Brennan kollarını göğsünde kavuşturup ayaklarına baktı, sonra bakışlarını bize çevirdi. Bu bakışı biliyordum. Kendini suçlu hissediyordu.

Güzel.

"Melgren'in gördüğü savaşa hazırlanıyorlar," diye seslendi Üçüncü Kanat'tan bir binici.

En azından Kurul, Melgren'in talebini sır olarak saklamamıştı; sadece bu konuda harekete geçme konusunda bireysel olarak nasıl oy verdiklerini gizlemişlerdi.

Devera başıyla onaylayarak, "Bence de," dedi. "Kesin bir sayı elde etmek zor ama beş yüz kadar Wyvern olduğunu tahmin ediyoruz." Brennan'a baktı ve o konuşmayınca devam etti. "Ve aralarında karanlık güce hükmedenler de var."

Salonda mırıltı hâlinde bir dizi küfür duyuldu.

Birinci Kanat'tan biri, "Peki biz neden savaşmıyoruz?" diye sordu.

"Çünkü kindarız," dedi Quinn arkamdan.

Devera ona, "Ne dedin, öğrenci?" diye sordu.

Quinn koltuğunda kıpırdandı ama arkama dönüp baktığımda başının dik olduğunu gördüm. "Çünkü kindarız dedim," diye tekrarladı, bu kez daha yüksek sesle.

"Tam isabet," dedi Rhi sessizce.

Brennan boğazını temizledi. "Çatışmaya girmiyoruz çünkü Kurul bir oylama yaptı ve binicilerle havacıların kayıp oranının çok yüksek olacağına karar verdi. Bu boyutta bir savaş, kuvvetlerimizi yok edebilir ve Kıta'nın geri kalanını savunmasız bırakabilir."

Bu mantığın kulağa ne kadar tanıdık geldiğini düşünerek başımı iki yana salladım.

Bir sıra hâlinde önümde oturan takımımızdaki diğer birinci sınıfların yanındaki Avalynn, "Bazılarımızın Navarre'da aileleri var," dedi. "Öylece arkamıza yaslanıp ölmelerini mi bekleyeceğiz?"

İkinci Kanat civarında bir yerden bir binici, "Oradan ayrılmaları gerekirdi," diye karşılık verdi.

Avalynn sesini yükselterek, "Herkesin sırf savaş geliyor diye tüm hayatını toplayıp gidecek imkânı yok, seni elitist hıyar," diye karşılık verdi.

Bu önemli bir noktaydı ve kanatlar boyunca onunla aynı fikirde olanların mırıltıları daha da yükseldi.

"Savaş Brifingi bunun için *değil!*" diye bağırdı Devera.

Sessizleştik ama ortamın enerjisi olumsuz yönde değişmişti.

Brennan, "Bunu başka bir yönden tartışalım," dedi. "Melgren'in yerinde olsaydınız şu anda ne yapardınız?"

Ridoc, "Muhtemelen altıma sıçardım," diye yanıt verdi.

Brennan burnunun kemerini sıktı. "Onun dışında?"

Rhiannon, "Koruma duvarlarını güçlendirirdim," dedi. "Tam güçte kaldıkları sürece düşman ne yaparsa yapsın kuru gürültüden ibaret olur."

"Mükemmel bir nokta, Öğrenci Matthias." Brennan başıyla onayladı.

"Yani güçlerini silahlandırmak ve güç kaynağını cephanelikte bir arada tutmak arasında bir seçim yapmak zorunda, öyle mi?" Bu soru Birinci Kanat'tan gelmişti.

"Bir başka mükemmel nokta," diye onayladı Brennan. "Güçleri silahlandırma konusundaki sorun ne?"

Rhiannon, "Hançerler koruma duvarları için güç kaynağı olduğundan onları dağıtmak koruma duvarının etkinliğini azaltır," diye yanıt verdi. "Enerji aktif olarak karanlık güce hükmedenleri öldürmek için harcanmasa bile koruma duvarları yine de daha zayıf olur."

"Doğru." Brennan doğruca bana baktı. "Peki sen ne yapmayı tercih ederdin, Öğrenci Sorrengail?"

"Masum sivilleri korumak için savaşmak dışında mı?" Abime herkesin içinde bağırmak konusunda ikinci kez düşünemeden kelimeler ağzımdan dökülüvermişti.

"Eğer Melgren olsaydın." Başını yana eğdi ve o bakıştan, daha sonra sağlam bir fırça yiyeceğimi anladım.

Bir anlığına haritayı inceledim. "Sınır karakollarındaki güç kaynaklarını takviye etmek ve güçlendirmek için kıyı karakollarındaki tüm hançerleri geri çekerdim. Koruma duvarlarını geçtiklerinde güçsüz kalıyorlar. Wyvernler ölüyor. Veninler güç aktaramıyor. Bu da onlara yakın dövüşten başka şans bırakmaz..."

"Ya da ağır silahlar," diye ekledi Cat.

"Kesinlikle." Ona bakıp başımla onayladım. "Navarre kuvvetleri, karanlık güce hükmedenleri fiziksel olarak püskürtebildiği ve cephanelikteki güç kaynağını dağıtmalarını engelleyebildiği sürece gerçek bir saldırı tehlikesi yok demektir."

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum."

"Ama Melgren yenildiklerini görmüş," dedi İkinci Kanat'tan bir havacı.

"Bu düşünceyle devam edelim." Devera haritayı işaret etti. "Samara'daki koruma duvarları yıkılırsa ne olur?"

"Kuluçka alanına doğrudan ulaşabilirler," diye cevap verdi biri.

"Hayır," dedim. "Koruma duvarlarının o kısmı doğal koruma sınırına, Basgiath'tan yaklaşık üç ya da dört saatlik uçuş mesafesine geriler, tıpkı bizimki gibi. İleri karakollardaki güç kaynakları koruma duvarlarını genişletiyor, onları yaratmıyor, bu yüzden Navarre'ın büyük bir kısmı korunmasız kalırken..." Gözlerimi kırpıştırarak abime baktım.

Başıyla onayladı.

Melgren, koruma duvarlarının nasıl işlediğini tam olarak anlamadığımıza güvenerek blöf yapmıştı. Savaşmayı kabul etmemizi sağlamak için bir korkutma taktiği kullanmıştı.

"Düşünceni bitirmek ister misin, öğrenci?" diye sordu Devara.

Kalbim boğazımda atmaya başlarken düşünceler zihnimde dönüyordu. Haritaya baktım, düşmanın yenilmez bir lejyonu gibi görünen şey tarafından henüz geçilmemiş sınırın ince çizgisine

bakarken zihnimde korkunç bir düşünce şekillenmeye başladı. "Bu bilgi ne kadar eski?"

"Pardon?" Devera kaşlarını kaldırdı.

"Ne zamandır sınırda duruyorlar?" diye açıkladım ve beni tüketecekmiş gibi duran korkuyu bastırmak için yumruklarımı sıktım, tırnaklarım avuç içlerime gömüldü.

Devera Brennan'a baktı, o da, "Üç gündür oradalar," diye cevap verdi. "Bu sabahki rapor hareket etmediklerini doğruluyor."

Tanrılar aşkına.

"*Şimdi harekete geçiyoruz.*" Tairn'in sesi kafamın içinde gürlemişti.

Devera bir soruya cevap vermesi için başka bir biniciye söz verirken ben her şeyimi çantama doldurdum.

Rhi fısıldayarak, "Ne yapıyorsun?" diye sordu ve takımımdaki neredeyse herkesin dönüp beni izlediğini fark ettim.

"Xaden'ı bulmam gerek." Çantamı omuzlarıma attım ve kayışlarını kollarıma geçirerek ayağa kalkmaya hazırlandım. "Samara değil."

"Pekâlâ." Rhiannon eşyalarını toplamaya başlarken takımın geri kalanı da onu takip etti. "Biz de seninle geliyoruz."

Tartışacak zaman yoktu, o yüzden başımla onayladım ve hepimiz dışarı yöneldik. Devera'dan yüksek sesli itirazlar yükseldi ama zihnimdeki düşünceler gittikçe hızlanırken kulaklarımdaki uğultu diğer sesleri bastırıyordu.

Koridor nispeten boştu çünkü tüm öğrenciler Savaş Brifingi'ndeydi ve oraya malikânenin batı kanadından giriyorlardı.

"*Neredesin?*" diye sordum bağ aracılığıyla.

"*Kurul salonunda strateji toplantısındayım,*" diye cevap verdi Xaden. "*Neden?*"

"*Yanına geliyorum. Sana ihtiyacım var.*" Tarih sınıfının ve ardından büyük salonun kapılarını geçtik.

"Az önce Savaş Brifingi'nden neden çıktığımızı bize söyleyecek biri var mı?" diye sordu birkaç adım arkamdaki Cat.

"Violet'in gözlerindeki o bakış yüzünden," diye açıkladı Rhiannon, yanımda yürümeye devam ederek.

Sawyer, "Geçen yılki Takımlar Savaşı'ndan önce de öyle bakıyordu," dedi.

Rhiannon, "Bir şeylerin peşinde ve deneyimlerimize göre sen de buna ayak uydurmalısın," dedi.

Xaden Kurul salonundan çıkıp doğruca bana doğru geldi ve koridorun ortasında bizimle buluştu. "Sorun nedir?"

"Endişelenmemiz gereken Samara değil."

"Neden?" Takım arkadaşlarımın kıpırdanmalarına rağmen Xaden gözlerini benden ayırmadı.

"Çünkü orada oturmuş *bekliyorlar*," diye açıkladım. "Üç gündür bekliyorlar. Neden?"

"Akıllarından geçenleri bilseydim bu savaş bitmiş olurdu," diye yanıt verdi.

"Melgren gündönümünde istila edileceklerini söylüyor. Yani yarından sonraki gün." Tanrılar aşkına, çabuk hareket etmemiz gerekecekti.

Başıyla onayladı.

"Wyvernler Samara'daki koruma duvarlarını yıkamaz. Onları uçarak geçemezler. Ayrıca, tüm sınır boyunca daha küçük Wyvern sürüleri dizilmiş. Bence Samara sadece dikkat dağıtmak için. Bence *hepsinin* yıkılmasını bekliyorlar."

Gözleri bir anlığına ışıldadı.

"Savaş başka bir yerde yapılamaz ki," diye itiraz etti Sawyer. "Melgren bunu görürdü."

"Biz oradaysak göremezdi," diye karşı çıktı Sloane. "Üçümüz orada olursak Melgren sonucu göremez, unuttun mu?" Kolunun ön kısmını kaldırıp damganın kolunun üzerinde dolandığı yeri gösterdi.

"Kesinlikle." Tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. "Biz orada olursak gerçek savaşı göremez. Tüm güçlerini Samara'ya yoğunlaştırmış durumdalar, oysa bulunmaları gereken yer..."

"Basgiath," diye sözümü tamamladı Xaden, bana bakarak. "Vadi."

"Evet."

"Geri dönmek istiyor musun?" diye sordu.

"Elbette istiyoruz," diye cevap verdi Ridoc.

"Sana sormadım." Xaden gözlerime baktı. "Gitmek istiyor musun?"

İstiyor muydum? Navarre altı yüz yıl boyunca halkına yalan söylemişti, bize yalan söylemişti.

"Onlar olsa asla yardımımıza gelmezlerdi," dedi Sloane.

"Bizim yardımımıza hiç gelmediler," diye katıldı Cat.

Poromielli sivillerin ölmesine defalarca izin vermişler, koruma duvarlarının arkasına saklanıp kendilerini güvene almışlar, Navarre vatandaşlarının hayatlarını umursamamışlardı.

Rhiannon, "Kuluçka alanları orada," diye karşı çıktı.

Trager, "Burada kendi kuluçka alanlarımız var," dedi. En azından ben Trager olduğunu düşünüyordum çünkü Xaden'dan başka bir yere bakamıyordum.

Zihnimde düşünceler gittikçe daha hızlı dönerken ve takım arkadaşlarım benim düşüncelerimle örtüşen karşıt fikirler dile getirirken ayaklarımın altındaki tek sabit zemin oydu.

"Ailem Morraine'de," dedi Avalynn yalvaran bir sesle.

Gerçekten tartışmaya başladıklarında arkamdaki sesler bulanıklaştı.

"*Hemen yola çıkmak zorunda kalacağız,*" dedi Xaden, sesi gürültüyü bastırarak.

"*Bize yalan söylediler. Babanı idam ettiler. Bana işkence ettiler.*" Vicdanım galip gelmeden önce onların suçlarını saymayı bırakmaya zorladım kendimi.

"*Evet.*"

"*Piyade öğrencilerini, şifacıları ve hatta kâtipleri düşünüp duruyorum. Kaori gibi insanlar da geride kaldı, sadece vatanlarını savunmak isteyenler.*" Etrafımızdaki tartışma şiddetlenirken öne

doğru uzanıp kollarına tutunarak ayakta kalmaya çalıştım ve artan seslerden artık buradaki tek takımın biz olmadığımız izlenimini edindim.

"*Evet.*"

"Gitmezsek onlardan farkımız kalmaz, ihtiyaçları olan silahlar tam da biz olduğumuz hâlde sivilleri ölüme terk etmiş oluruz." Onu daha sıkı kavradım.

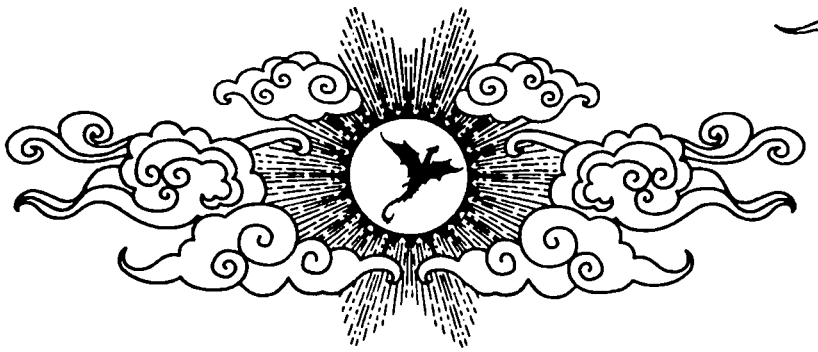
Bana doğru eğilerek, "Savaşmak istiyor musun?" diye sordu. Etrafımızdaki tartışmalar azaldı, herkes muhtemelen bir sonraki sözümü duymayı bekliyordu. "Cevabını ver, ben de bunu Kurul'a taşıyayım. Onlar bizi desteklemezlerse gelmek isteyen kim varsa onları alır gideriz. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim."

Arkadaşlarımı riske atma, onları kaybetme düşüncesi midemin kasılmasına neden oldu. Tairn ve Andarna'yı tehlikeye atmak istemiyordum. Xaden'ın hayatıyla kumar oynamaktansa ölmeyi tercih ederdim. Ama gerçekten bir seçenek var mıydı? Gidersek ölürdük belki ama kalırsak düşmanlarımıza dönüşürdük.

"Yapmak zorundayız."

Müttefiklerimizi yemeyiz.

–TAIRN'İN BRENNAN'IN DEFTERİNE KİŞİSEL EKLEMESİ,
ÖĞRENCİ VIOLET SORRENGAIL TARAFINDAN AKTARILDIĞI ŞEKLİYLE

ELLİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Üç saat sonra, öğrenciler vadinin ortasındaki aceleci ve izinsiz toplantı sırasına doğru koşuştururken, "*Bunu tek başıma yapabilirim*," dedi Andarna.

"Bu on sekiz saatlik bir uçuş," diye hatırlattım ona, yeni koşum takımının tüm birleşme noktalarını kontrol ederken. Tanrılara şükürler olsun ki hâlâ Sgaeyl'in yarısı kadardı, yani Tairn onu taşıyabilirdi. "Gelme kararma saygı duyuyorum ama tek yolu bu." Kanat kaslarına kramp girmeden önce sadece bir ya da iki saat uçabiliyordu.

"*Ve sen benim bir çocuk gibi taşınmam gerektiğini mi düşünüyorsun?*" Altına girip parmaklarımı pullarıyla omuzlarının altında duran pürüzsüz metalin arasına soktuğumda buhar üfledi.

"Bence Tairn senin ağırlığını taşıyabilecek kapasitede. Yorulana ya da sürünün gerisinde kalana kadar uçabilirsin ama gelmene izin vermemin tek yolu gerektiğinde hemen bağlanmak için koşumunu takman. Uçuş düzeninden çıkarsan geride kalma riskini göze alamam." Geçen yaz Basgiath'a geri dönerken benimki gibi bükülmesin diye çeliği iyice çekiştirdim. "Anlıyorum. Taşınmak istemiyorsun. Bazen ben de eyerle uçmak istemiyorum

ama Tairn'in üzerinde kalabilmek için buna ihtiyacım var. Seçim senin. Koşum takımıyla gelebilir ya da burada kalabilirsin."

"*Ejderhalar insanlardan emir almaz.*" Sırtını dikleştirdi.

"*Hayır ama büyüklerinin sözünü dinlerler,*" diye homurdandı Tairn, pençelerini yanımızdaki yeşil çimenlere gömerek.

"*Sadece yuvamızın en büyüğünün sözünü dinlerler,*" diye karşı çıktı Andarna. Yere bıraktığım uçuş ceketime ve çantama basmamaya dikkat ederek onun altından çıktım. Burası normal bir aralık ayına uygun giyinmek için fazla sıcaktı.

"Tabii, gidip Codagh'a sorayım hemen," dedim şakacı bir sesle ve bir grifon hızla yanımdan geçince geriye doğru sıçradım. Gökyüzünde ejderhalardan daha yavaş olabilirlerdi ama yerde korkutucu derecede hızlılardı.

Maren'in söylediğine göre burada bırakıldıkları için de pek memnun değillerdi.

Solumda, biraz fazla yaklaşan bir sonraki grifonu ısırmak için hamle yapan Aotrom'un önünde bekleyen Ridoc, "Biz oraya varana kadar ölmemeye çalış, Vi. Sanırım sana ihtiyacımız olacak," dedi. Aotrom başını geriye çektiğinde dişlerinin arasından tüyler dökülmesini bekledim.

"*Herhâlde ben de bir gün kendi yuvamın en yaşlısı olurum.*" Andarna başını kaldırmış, gökyüzündeki bir kuş sürüsünü izliyordu. Onun baktığı yere baktım, sonra parlak güneş gözlerimi kamaştırıp bir anlığına onun pullarının parlak, gök mavisi bir renge büründüğünü görür gibi olmama neden olunca hızla başka tarafa baktım.

"*Ben hâlâ orta yaşlardayım,*" diye homurdandı Tairn. "*Biraz bekleyeceksin.*"

"*Gerçekten mi?*" Koşum takımında daha rahat olmak için kıpırdandı. "*Ben de yaşlanmaya başladığını düşünmüştüm. Çünkü kesinlikle öyle davranıyorsun.*"

Tairn başını yavaşça çevirip gözlerini Andarna'ya dikti.

"Yüz yaşını bir gün bile geçmiş gibi davranmıyorsun," diye Tairn'i rahatlattıktan sonra Cat'le birlikte yaklaşan Maren'e gülümsedim.

"Bizim de gelememizden nefret ediyorum," dedi Maren deri sırt çantasını omuzlarından indirerek. "Takım olarak bir arada kalmamız gerekiyordu, değil mi?"

O çömelip çantasını karıştırırken, "Güce hükmedemeyeceksiniz," diye hatırlattım. "Navarre'ın koruma duvarlarını geçtiğiniz anda savunmasız kalırsınız ve hem binicilerin hem de Veninlerin hedefi hâline gelirsiniz. Bu pek iyi bir birleşim sayılmaz."

"Dahası sizi yavaşlatırız. Bunu duyduk." Feirge önümüze inip kanatlarını açarak Rhiannon'ın yanına konarken Cat kollarını göğsünde kavuşturup kargaşaya baktı. "Bu, biz ders çalışırken sizin savaşa gidiyor olmanızdan rahatsızlık duymadığımız anlamına gelmiyor."

"Çalışma kısmından pek emin değilim çünkü sanırım şuradaki Kırmızı Tokmakkuyruk Devera'nınki," diye ekledi Ridoc, sıranın başını işaret ederek.

"Al şunu." Maren çantasından küçük bir arbalet ve deri kapaklı bir sadak çıkardı, sonra ayağa kalktı. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama uzun yayı çok kötü kullanıyorsun."

"Şey, teşekkürler?"

"Hançerlerin biterse bu yedek silahın olsun. İpi şuraya takılana kadar geri çek, sonra oku atış oluğuna yerleştir" –yayın ortasını işaret etti– "ve işaret parmağınla kolu çek."

Küçücüktü ve çalıştırmak için çok fazla güç de gerekmiyordu. Bu o kadar nazik bir hareketti ki boğazımda bir yumru oluştu. "Bu mükemmelmiş. Teşekkür ederim." Silahı ondan aldım ama sadağı geri çekti. "Bunların hepsi maorsit ok uçları, çarpma ânında patlayacak şekilde güç aşılandı ve üzerlerine rünler işlendi." Kara kaşlarını kaldırdı. "Sadağın içinde sağlam duruyor olabilirler ama... Sakın. Bunu. Düşürme."

"Anladım." Sadağı ondan aldım, ikisini de çantama yerleştirdim.

"Kurul kararından dönmeyecek," dedi Xaden. Uçuş kıyafetini giymişti, kılıçları sırtındaydı, kardeşlerimle birlikte yaklaşıyordu.

"İnatçı pislikler." Mira da uçuş için giyinmiş, kılıcını kınına yerleştirmişti fakat Brennan giyinmemişti ve abimin kıstığı gözlerinde kaynayan öfke doğrudan bana yönelmiş durumdaydı.

Sawyer, Imogen ve Quinn'le birlikte bize doğru gelen Ridoc, "Kuluçka alanlarının risk altında olduğunu bildikleri hâlde savaşmayacaklar mı?" diye sordu.

"Yanıldığımızı düşünüyorlar," diye cevap verdi Xaden.

"Eğitimsiz öğrencilerle düşman topraklarına dalmanın hata olduğunu *düşünüyorlar*," dedi Brennan sertçe. "Ve ben de aynı fikirdeyim. Kendiniz de dâhil bütün öğrencileri öldürteceksiniz."

Rhiannon uçuş ceketinin etrafına kınlarının kayışlarını bağlarken, "Birinci sınıfları götürmüyoruz ki," dedi.

Aaric, "Ve bu da tam bir saçmalık," diye homurdandı. Sloane ve diğer birinci sınıflar da onunla birlikte yaklaşıyordu, hepsi uçuş kıyafetlerini giymişti ve kararlı görünüyorlardı. "Kuluçka alanlarını savunmaya en az ikinci ve üçüncü sınıflar kadar hakkımız var." Bana attığı yalvaran ama bir o kadar da suçlayıcı bakış kalbimi sızlattı. Onun da Navarre'ı savunmaya buradaki herkes kadar –belki de daha fazla– hakkı vardı.

Brennan, "Hiçbiriniz gitmiyorsunuz..." diyecek oldu.

"Annemin ölme ihtimali olduğunu bile bile burada kalmayı mı tercih ediyorsun?" Abime doğru bir adım attım ve Mira da dönerek Brennan'a baktı.

Brennan irkildi, başını sanki ona vurmuşum gibi geri çekti. "O üçümüzü de ölüme gönderirken durup bir an düşünmemişti." Brennan bir Mira'ya bir bana baktı fakat beklediği anlayışı ikimizde de bulamadı.

"Bunun için zamanımız yok," dedi Xaden. "Gelmiyorsan, Brennan, bu senin tercihin ama şimdi gitmezsek Basgiath'ı savunmak için çok geç kalma ihtimalimiz var." Dönüp parmağını birinci sınıflara yöneltti. "Ve siz kesinlikle gelmiyorsunuz. Çoğunuzun mühür gücü bile ortaya çıkmadı ve ben ne sizi ne de ejderhalarınızı enerji kaynağı olarak sunacağım."

Sloane sırt çantasının kayışlarını kavrayarak, "Benimki ortaya çıktı," diye itiraz etti.

"Ama sen hâlâ birinci sınıf öğrencisisin," diye karşılık verdi Xaden. "Matthias, takımını kalkışa hazırla, sonra da diğer emirler için kanat liderini bul. Doğruca uçmamız gerekecek. Violet'ı yanıma alacağım..."

"Kusura bakma ama" –Rhiannon sırtını dikleştirip ona ters ters baktı– "Savaş Oyunları'nın aksine Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım olduğu gibi kalacak ama istersen sen bize katılabilirsin."

Sawyer ve Ridoc iki yanıma geçtiler ve geride kalırsam Quinn ve Imogen'ın orada beni bekliyor olacağını biliyordum.

Xaden yaralı kaşını kaldırıp bana baktı, ben de Rhiannon'a karşı çıkmak yerine ablama baktım. "Aynı şey senin için de geçerli. Sen de katılabilirsin ama ben takımımla kalıyorum."

Yaklaşık on sekiz saat sonra, Morraine eyaletini aşıp Basgiath'a giden dolambaçlı dağ sırası boyunca Iakobos Nehri'ni takip ederken yüzüme çarpan soğuk rüzgâr canımı acıtıyordu. Güç aktardığımda vücudumun ısınmasına hiç bu kadar şükretmemiştim. Grubumuzdaki diğer herkes donmuş olmalıydı.

General Melgren'in Samara konusunda emin olduğunun bir kanıtı da devriyeler tarafından durdurulmamamızdı... çünkü hiç devriye yoktu. Tairn ve Sgaeyl önderliğindeki elli kişilik sürüyle uçarken orta muhafız karakollarında bile binici yoktu.

Birinci sınıfları Aretia'da bırakmış olabilirdik ama kayalıkların kenarındaki sınır boyunca konuşlanmamış aktif binicilerden bazılarını da kazanmıştık, örneğin Teine'le birlikte, sanki beni gözünün önünden ayırmaya korkuyormuş gibi tam arkamdan uçan Mira'yı.

"*Aimsir gerçekten de Vadi'nin içinde. Sen annenin yerini tespit ederken Teine takım için iletişimi sağlayacak.*" Tairn bana önderler tarafından uçuşun ortasında tasarlanan ve keşif yapmamızı, ardından bizi bekleyen her neyse ona uyum sağlamamızı sağlayacak planı anlatmayı bitirdi.

Bana verilen görev anneme ulaşmaktı. Üzerimde hiç baskı falan yoktu yani.

Tairn Andarna'ya, "*Nehrin sonraki kıvrımına ulaştığımızda koşum takımını benimkinden kurtaracaksın,*" dedi. "*Vadi'ye uç ve orada kal. Ergen bir siyah ejderha Basgiath'ta insanların şüphesini çekecektir. Her şey bitene kadar türümüzün arasında saklan.*"

"*Ya bana ihtiyacın olursa? Geçen seferki gibi? Yanında saklanabilirim.*"

Ona saklanması için yalvardıktan sonra bile savaş alanında nasıl ortaya çıktığını hatırlayınca kalbim sıkıştı. Bize yardım etmek için hayatını riske atmıştı ve bu süreçte az kalsın ölüyordu. "*Tüykuyruklarla birlikte kal –koruma duvarları yıkılırsa senin korumana ihtiyaçları olacak– ve bir şey hissettiğin anda haber ver.*"

Eğer çok geç kalırsak hepimiz tanrılara emanettik.

Nehrin kıvrımında Andarna ayrıldı ve Tairn'den küçük kanatlarının çırpınışı artık bize yetişemeyene kadar yanımızda uçtu, sonra altımızdaki buz tutmuş nehre doğru dalışa geçti.

"*Vadi,*" diye hatırlattım ona.

"*Bana nerede ihtiyaç duyulursa orada olacağım,*" diye karşılık verdi ve sola doğru yatarak nehir yatağını bırakıp uçuş sahasının arkasına, Vadi'ye doğru uzanan karla kaplı yamaca yöneldi.

Gözden kaybolana kadar onu izleyerek, "*Dinlemeye niyeti varmış gibi gelmedi,*" dedim Tairn'e.

"*Seni ergenlerin nasıl olduğu konusunda uyarmıştım.*" Kanatlarını kapatıp dalışa geçti ve birkaç saniye içinde irtifamız, midemi altüst ederek üç yüz metre azaldı, sonra Basgiath'a güneyden yaklaşan nehrin kenarındaki uzun meşe ağaçlarına sadece otuz metre kala tekrar düz uçmaya başladık.

Akşamın alacakaranlığında her şey olması gerektiği gibi, tıpkı altı hafta önce ayrıldığımızda olduğu gibi görünüyordu, sadece zemin taze bir kar tabakasıyla kaplanmıştı. Omzumun üzerinden baktığımda sürünün yarısının –Birinci, İkinci ve Üçüncü Kanatlar– ayrılıp uçuş sahasına doğru ilerlediğini gördüm.

Herkes plana sadık kalırsa geri kalanımız ana kampüse doğru devam ederken çeyreğimiz bölüğün avlusuna inecekti.

Biniciler Bölüğü'nün duvarları göründüğünde, "*Yanlış bir şey varmış gibi hissediyor musun?*" diye sordum. Yatakhanedeki pencerelerin sadece yarısı aydınlıktı. Göğsüme bir sızı yerleşti. Burada ne tür bir zalimlik yaşanmış olursa olsun, bir yanım burayı evim olarak görüyordu.

Burada okumuştum, Dain'le ağaçlara burada tırmanmıştım ve babam bana Arşiv'in mucizelerini burada öğretmişti. Xaden'a âşık olduğum ve o Arşiv'den ne kadar çok şeyin silindiğini öğrendiğim yer burasıydı.

"*Koruma duvarları hâlâ ayakta. Geldiğimizi Gökkubbe'ye haber verdik ve eğer kastettiğin buysa hoşnutsuzluklarını kesinlikle hissedebiliyorum.*" Avluyu geçtiğimizde Devera'nın önderliğindeki Kuyruk ve Pençe Bölümleri uçuş düzeninden ayrıldı, duvarlar boyunca sığabildikleri her noktaya inerken duvarlara sayısız hasar verdiler. "*Ama Greim burada ve Codagh'la temas kurmak için Samara'da bulunan eşine ulaşmaya çalışıyor.*"

"*Sen ve Sgaeyl böyle uzun mesafelerden iletişim kurmaya ne zaman başlayacaksınız?*" Korkuluğu bir kalp atımından daha kısa sürede geçtik ve sonra Tairn sola yattı.

"*Ona yıllar var. Greim ve Maise onlarca yıldır eşler.*" Basgiath'ın ana binasındaki çan kulesinin üzerinden hızla geçti, sonra kanatlarını açıp geriye doğru çırptı ve dört kuledeki bekçilerin alarm çığlıkları eşliğinde hızımızı kesti.

Ana kampüsün avlusuna zarifçe inerken ona, "*Aşağıda insanlar var,*" dedim.

"*Çekilirler.*"

Gerçekten de o yere inerken insanlar kaçışarak yolundan çekildiler. "*Fikrini değiştirirsen sana ulaşmak için çatıyı pençelerimle yıkarım.*"

Kemerimi çabucak açtım, taşımakla görevlendirildiğim hançer çantasını çıkardım –her birimizde birer tane vardı– ve eyerden indim. Uçuş gözlüğümü çıkarmadan ya da çantamın kayışlarını sıkmadan omzuna doğru ilerleyip, "İyi olacağım," diye söz verdim. Hız önemliydi çünkü buraya aynı anda sadece bir ejderha inebilirdi. Sgaeyl gelene kadar yalnız olacaktım.

Kaslarım ejderha sırtında geçen saatlerden sonra bu ani harekete isyan etti ama Tairn'in omzuna ulaştım, sonra pullarının tanıdık çıkıntılarından aşağı kayarak ayaklarımı Basgiath'ın zeminine bastım.

Çantamın kayışını omzuma atarak uzaklaştığım anda Tairn havalandı. Güçlü ama bir o kadar da ağırdı ve uçarken pençeleri piyade bölüğünün çatısına sürtündü.

Subaylar şaşkın bir sessizlik içinde duvarların kenarına sinmiş, bariz bir şokla bana bakarken ben de içlerinden biri harekete geçmeye karar verirse diye bedenimi kullanabileceğim kadar enerjiyle doldurmak için Arşiv'in kapılarını araladım. Ellerim havada, etrafımdaki tehditleri taradım ve lacivert giysili bir yüzbaşının kılıcına uzandığını fark ettim. Sırtımda soğuk taşı hissedene kadar yönetim binasına çıkan merdivenin yanındaki duvara doğru geriledim.

Sgaeyl bir an sonra yere inerek muhtemel düşmanlarımı görmemi engelledi, sonra Xaden ondan indi, bir elinde gölge-

ler, diğerinde kılıç, benim önceki hareketlerimi tekrarlayarak yanıma geldi. Sgaeyl avludan havalandığında Teine mükemmel zamanlanmış bir koordinasyonla onun yerine kondu.

Merdivendeki hareket dikkatimi çekti ve dönüp Xaden'la annemin arasına girdim. Annem yavaş ve bilinçli adımlarla basamakları iniyordu, eli kınındaki kısa kılıcının kabzasında, Nolon birkaç adım arkasındaydı.

İşte başlıyorduk.

Gölgeler etrafımda aktı, döşeme taşlarını hızla geçti ve annem ilk basamağa ulaştığı anda durdu. İç çekişi rahatsız olduğunu gösteriyordu ve bize diktiği gözlerinin altında yarım daireler hâlinde morluklar vardı.

"Anne." Esir tutulmama yardım eden adama dönüp bakarken içimde yükselen güç çatırdayarak saçlarımın gevşek tellerini kaldırdı.

"Gerçekten mi, Violet? Kapıyı kullanamaz mıydın?" Mira'ya baktı, sonra Cath inerken bakışlarını yukarı çevirdi. Yüzü asılmıştı ama duruşu her zamanki gibi sertti.

"Brennan bizimle değil," dedi Mira, kılıcını dışarı çıkmaya çalışan yüzbaşına doğrultarak. "Aslında geldiğimiz için çok kızgın."

Annemin başı, Aimsir'le konuştuğunu belli eden bir hareketle hafifçe yana eğildi. "Görünüşe göre tamamen istila edilmişiz."

"Buraya sizinle savaşmaya gelmedik. Sizin için savaşmaya geldik," dedim ona. "Bana inanmayabilirsin ama koruma duvarlarınız tehlikede."

"Koruma duvarlarımız gayet iyi durumda, eminim siz de hissediyorsunuzdur." Dain bize katılırken annem kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ah, Tanrılar aşkına." Avlunun diğer ucuna doğru, "Hollyn," diye seslendi, "ejderhalardan biri çatıyı uçurmadan önce şu lanet kapıları aç." Yolunu kesen gölgelere dik dik baktı.

Gölgeler gerileyerek botlarımın ucuna kadar çekildi.

"*Diğerlerine kapıların açıldığını haber ver*," dedim Tairn'e. "*Kendimi de ona göre konumlandıracağım.*"

Tam bir dakika sonra muhafızlar kapıları açtılar ve takımımızın geri kalanı ejderhalarından indiler.

"Güven bana, anne. Beklediğin savaş Samara'da değil, burada." Takım arkadaşlarımın bize ulaşması için geçen birkaç dakika içinde düşündüklerimi anlattım. "Biri koruma duvarlarınızı yıkacak."

"Mümkün değil, *öğrenci*." Gece üstümüze çökerken başını iki yana salladı. "Günün her ânı gayet iyi korunuyorlar. Koruma duvarları için en büyük tehdit sizsiniz."

"Bir kontrol edelim," dedi Xaden arkamdan. "Kızlarının Navarre'ı korumadan asla mahrum bırakmayacağını biliyorsun."

"Kızlarımın kim olduğunu çok iyi biliyorum. Ve cevabım hayır." Sesi sertti. "Düşman hava sahasından geçerken hayatta kaldığınız için şanslısınız. Hayatta kalmayı size bahşedilmiş birer hediye olarak kabul edin."

"Sanmıyorum." Mira'nın bakışları avluyu taradı. "Bu avlu bu saatte yemekten dönen askerlerle dolu olmalıydı ama ben sadece beş asker saydım. Bir yüzbaşı ve dört öğrenci ve hayır, köşedeki şifacıları saymıyorum. Uygun olan herkesi Samara'ya gönderdiniz, değil mi?"

Avlunun sıcaklığı düştü, dondurucu soğuktan nefes alınamaz soğuğa döndü.

"Arkandaki muhafızların zihin konusunda mühür güçleri var, anne. Aslında, bahse girerim ki kampüsteki en güçlü binici sensin, bir de... kim? Profesör Carr mı?" Mira korkusuzca ilerledi. "Güçlerimiz size yardım edebilir ya da burayı fethedebilir. Seçim sizin."

Gergin saniyeler geçerken annemin burun delikleri genişledi.

"Onları koruma duvarlarına götürmezsen," dedi Dain arkamdan bir yerden, "ben götüreceğim. Babam geçen yıl bana

nerede olduklarını göstermişti." Tam da bu yüzden bizim takımla birlikteydi.

"Hangisi olmak istiyorsun? Basgiath'ı kurtaran general mi yoksa onu yalanlarını reddeden öğrencilere kaptıran general mi?" Çenemi kaldırdım.

"Siyah sana gerçekten yakışıyor, Violet." Bu şimdiye kadar bana söylediği en güzel şey olabilirdi.

"Yüzbaşı Sorrengail'in dediği gibi, bu senin seçimin. Zaman kaybediyoruz," diye karşılık verdim. Gecenin çökmesiyle birlikte artık gündönümüne girmiştik.

Annem önce Mira'ya, sonra tekrar bana baktı. "Elbette, hadi koruma duvarlarını inceleyelim."

Omuzlarım gevşedi ama yönetim binasının merdivenini tırmanırken gücümü hazır tuttum ve Nolon'a yaklaşırken boğazımı düğümleyen endişeyi yutmaya çalıştım.

"Violet..." diyecek oldu.

Sesi bile boğazımda safra birikmesine neden olmuştu.

"Violet'tan uzak durursan yaşamana izin vermeyi *düşünürüm*, o da bir savaş çıkarsa binicileri sağaltmak gerekebilir diye," dedi Xaden, giriş kapısında onun yanından geçerken.

Tanıdık koridorlara girerken başımızın üzerinde büyücü ışıkları yandı; soluk mavi giysili bir grup öğrencinin kapı aralığından baktığı yemekhane yönünden gelen bir çift şifacı koşuşturuyordu.

"*Chradh endişeli*," dedi Tairn, gergin bir sesle.

"*Garrick'in ejderhası neden endişeli olsun ki?*" diye sordu Xaden, dördümüzün paylaştığı bağa doğru.

Sgaeyl, "*Rünler,*" diye cevap verdi.

Doğru ya. Kahverengi Akrepkuyruk Resson'daki tuzağı bulmuştu çünkü rünlere karşı oldukça hassastı. "*Basgiath rünler üzerine inşa edilmiş,*" diye hatırlattım onlara.

"*Bu farklı. Resson'da tespit ettiği enerjinin aynısını hissediyor.*" Tairn'in sesi değişti. "*Binicisi resmî olarak Devera'yla birlikte yatakhanenin kontrolünü eline geçirdi.*"

Garrick yerindeydi.

Annem bizi koridordan geçirip kuzeybatı kulesine götürdü, sonra indiğimiz sarmal merdiven bana güneydeki muadilini o kadar çok hatırlattı ki toprak kokusu nefesimi kesti.

Şıp. Şıp. Şıp.

Bu sesi zihnimde sanki gerçekmiş gibi, sanki o sorgu odasına geri dönmüşüm gibi bütün netliğiyle duyuyordum. Xaden elimi tutup parmaklarını parmaklarıma geçirdi.

Gölgeler, kadife kadar yumuşak dokunuşlarla birleşen ellerimizin etrafını sararken, "*İyi misin?*" diye sordu Xaden.

Bir an için söylememeyi düşündüm ama tam doğruluk talep eden bendim, o yüzden benim bunu yapmamam adil olmazdı. "*Sorgu odası gibi kokuyor.*"

"*Gitmeden önce o odayı ateşe vereceğiz,*" diye söz verdi.

Merdiven boşluğunun dibinde... hiçbir şey yoktu. Sadece temel taşlarıyla döşenmiş dairesel bir odaydı bu.

Annem Dain'e baktı ve Dain onun yanından geçip işaretleri inceledikten sonra omuz hizasındaki dikdörtgen bir taşı itti. Taş yerinden oynayarak birbirine sürtündü ve duvarda bir kapı açıldı; ortaya en cesur insana bile klostrofobik gelecek kadar dar, büyüyle aydınlatılmış bir tünel çıktı.

"*Tıpkı Arşiv'deki gibi,*" dedim Xaden'a.

Annem yanındaki askerlere nöbet tutmalarını emretti. Rhiannon da Sawyer ve Imogen'a biz tünele girerken *onları* korumalarını emretti. Önce annem girdi.

"Hani korunuyordu?" diye sordu Xaden önümde yürürken.

Mira arkamdaydı.

Annem tünel daha da daralınca yan dönerek, "Koruma duvarları *korunuyor*," dedi. "Boş bir merdiven boşluğunun dibinde

nöbetçiler olması şüphe çekmez miydi?" diye sordu. "Bazen en iyi savunma basit bir kamuflajdır."

Yan yan yürüyor, burnumdan nefes alıp ağzımdan veriyor ve başka bir yerdeymişim gibi davranmaya çalışıyordum.

Sen ve ben eğleneceğiz. Varrish'in sözleri kulaklarımda çınlayınca kalp atışlarım hızlandı.

Xaden'ın gölgeleri ellerimizden belime doğru uzanarak sanki beni koluyla sarıyormuş gibi hissetmemi sağladı, bu da geçitten tekrar geniş bir alana çıkmak için yürümemiz gereken yirmi metreyi katlanılabilir kıldı. Tünel, elli metre daha uzanıyor ve parlayan mavi bir kemerle son buluyordu. Koruma taşından geldiğini varsaydığım enerjinin uğultusu kemiklerimi titretiyordu. Aretia'dakinin on katı yoğunluğunda bir enerji hissediyordum.

"Gördünüz mü, işte gar–" Hepimiz aynı anda onları görürken annem susuverdi.

Siyah üniformalı iki ceset yerde yatıyor, altlarında oluşan kan gölleri yavaşça birbirlerine doğru genişliyordu. Gözleri açıktı ama cam gibi, boş bakıyorlardı, belli ki yeni ölmüşlerdi.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ikimiz de silahlarımıza uzanırken gölgeler kayboldu.

Diğerleri kılıçlarını, hançerlerini ve savaş baltalarını çekerek arkamızdaki darboğazdan geçerken Ridoc, "Kahretsin," diye fısıldadı.

Annem kılıcını çekerken metale sürtünen metalin sesi duyuldu, sonra tünelden aşağıya doğru hızla koşmaya başladı.

"Burada kalamazsın..." diyecek oldu Xaden.

"Hayır," dedim omzumun üzerinden, annemin peşinden uzun tünel boyunca koşmaya başlamıştım bile. Mira hızla yetişip beni geçerek annemin yanında koşmaya başlarken Xaden da benim yanımda koşmaya başladı, bu arada haykırılan emirlerin belli belirsiz sesleri tünelin duvarlarında yankılanıyordu.

Botlarım koridorun taş zeminine vururken, "*Koruma duvarı odasının gökyüzüne açıldığı yeri biliyor musun?*" diye sordum

Tairn'e. Aretia'daki gibi inşa edilmişse gökyüzüne açılıyor olmalıydı.

"*Senin söylediğine göre ben birden fazla koruma taşına ateş...*" Sanki durumumu değerlendiriyormuş gibi durakladı. "*Yola çıkıyorum.*"

"Hayır!" Annemin haykırışı tüylerimi diken diken ederken o ve Mira bizden önce odaya ulaştılar ve ikisi birden silahlarını kaldırıp sola doğru atıldılar.

Geri kalanımız da odaya ulaştı ve ben daha durumu değerlendiremeden Xaden'ın gölgeleri beni ayaklarımdan çekip göğsüne bastırdı, bizi geriye doğru çevirip sırtımı kemerin duvarına bastırdığı anda bir turuncu Akrepkuyruk'un dikenleri tam da az önce durduğum yere doğru savruldu.

Orada lanet bir ejderha mı vardı?

"Sen..." Xaden'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Bana gelmedi," diye onu temin ettim.

Başıyla onayladı, rahatlayınca bakışlarındaki endişe kayboldu ve ikimiz de tekrar dikkat kesilerek girişe doğru yöneldik. Ridoc, Rhiannon ve Dain de hızla bize katıldılar.

Ağzım açıldı ve damarlarımda öyle büyük bir güç dolaşmaya başladı ki ellerim karıncalanıyordu.

Korunma taşı Aretia'dakinden iki kat daha büyüktü, tıpkı onu barındıran oda gibiydi fakat Aretia'dakinin aksine bunun üstüne oyulmuş olan halkalar ve rünler bir elmas deseniyle kesintiye uğruyordu. Ayrıca Aretia'dakinden farklı olarak bu koruma taşı *yanıyordu*, tepesinde püsküren ve parlayan siyah alevler olan taşın sol tarafından fırlayan bir ejderha annem ve Mira'nın bize doğru geri çekilmesine neden oldu.

Herhangi bir ejderha değildi bu. Baide'di.

Tairn, "*Çıkın oradan!*" diye emrederken Baide başını eğdi ve annem kılıcını kaldırıp ona doğru hücum etmeden önce ejderhanın gözlerini bir an için görebildim. Altın ışıltısı olmayan mat gözlerdi bunlar.

Baide başının tek bir hareketiyle annemi kenara savurdu ve annem odanın taş duvarına kafasını çarpıp yere yığıldı.

Baide kükreyip ağzından buhar ve salya püskürtürken Xaden elini uzattı ve gölgeler ilerleyip hem Mira'yı hem de annemi kavrayarak bize doğru çekti.

Baide pençeleri yerde tıkırdayarak ilerleyip taşın etrafında dönünce sırtında, oturakta oturan Jack Barlowe ortaya çıktı. Bana gülümsemesi midemi bulandırmıştı. "Tam zamanında geldin, Sorrengail."

Xaden'ın gölgeleri Mira'yı yanıma bırakıp annemin baygın bedenini kemerli geçide doğru sürüklerken Tairn'e, "*Bir an önce gelirsen çok memnun olurum*," dedim.

Herkesi tehlikeye atmadan burada güce hükmedemezdim. Ayrıca taşın yükü her yıldırımı kendine çekerdi.

Tairn cevap olarak, "*Orası ulaşılması kolay bir yer değil*," diye homurdandı.

"Ne halt ediyorsun, Barlowe?" dedi Dain sertçe.

Jack, gözleri keyifle ışıldayarak, "Sözümü tutuyorum," diye cevap verdi.

Xaden bir dizi gölge daha gönderdi, bu sefer gölgeler Barlowe'a doğru uzandı ve Baide'in çenesi açıldı, ürkütücü gözleri parlarken boğazında ateş göründü.

Ridoc beni –hepimizi– geçip kollarını avuç içleri dışarı bakacak şekilde uzatırken, "Xaden!" diye haykırdım.

"Yere yatın!" diye bağırdı Ridoc ve Xaden beni bedenine doğru çekip çömelirken önümüzde yükselen buzdan duvarı gördüm. Ateş, taş duvarları kasıp kavururken oda bir an için turuncu renkte parladı. Saldırı biterken Ridoc çığlık attı.

Ateş kesilir kesilmez Barlowe ve Baide'le yüzleşmek için ayağa kalktık ama ejderha yine koruma taşının arkasında kaybolmuştu.

"Onu tuttum!" Rhiannon öne atılıp ellerini Ridoc'ın kollarının altına soktu, sonra da onu az önce buzdan duvarın olduğu yerde kalan su birikintisinden çekip çıkardı. Hiçbir

şey Ridoc'ın yanmış, su toplamış ve kanayan ellerini görmeye hazır olmamı sağlayamazdı.

Xaden bana bakarak, "Biz soldan gideceğiz," dedi.

"Biz de sağdan," diye onayladı Dain, başıyla onaylayan Mira'ya bir bakış atarak.

Xaden ve ben sola doğru koştuk. Köşeyi dönerken elimdeki hançeri çevirip fırlatmaya hazır bir şekilde ucundan tuttum.

Ne oluyordu?

Baide arka ayaklarının üzerine yükselmişti, ön pençeleri alev alev yanan koruma taşının tepesini kavramıştı ve Barlowe yerinde değildi. Onun Baide'in boynunun tepesine oturmuş, boynuzlarından birini tuttuğunu fark ederken bizim için çok değerli bir saniye kaybettik.

Xaden bile Jack'in kısa kılıcının Baide'in boynunun yanındaki pulların arasına gömülmesini durduracak kadar hızlı değildi. Ejderhanın çığlığı odanın temelini titretti ve Jack kılıcı hayvanın boğazının ön kısmına kadar ittiğinde aniden durdu.

Jack başını bize doğru çevirdi ve avucunu dışa doğru açarak güce hükmetti. Baide'in boğazından koruma taşına kanlar fışkırırken Jack, Xaden'ın gölgelerini engelleyen bir kalkan yarattı. Siyah alevler, Baide öne doğru savrulup yere yığılmadan bir an önce sönmüştü.

Koruma taşı devrildiğinde Jack tutunmak için çabaladı ve bu da bana bileğimi çevirip hançeri serbest bırakmak için mükemmel bir fırsat yarattı.

Tatmin edici bir çığlık duyduğum sırada Xaden beni belimden tutup etrafımızdaki odayı saran ama bizi taşın çarpma sesinden koruyamayan bir gölge duvarı oluşturdu. Bir çatırtı geldi.

Uğultu kesildi.

Koruma duvarları yıkılmıştı...

Büyü özünde denge gerektirir. Aldığınız her şeyin bedeli ödenecektir ve bu bedeli belirleyen de güce hükmeden kişi değildir.

–ALBAY EMEZINE RUTHORN TARAFINDAN YAZILAN BÜYÜ: BİNİCİLER İÇİN EVRENSEL BİR ÇALIŞMA'DAN

ALTMIŞINCI BÖLÜM

Xaden gölgeleri indirirken ikimiz de hasarı görmek için aynı anda dönüp baktık.

Kalbim sıkıştı ve içgüdüsel olarak Xaden'ın eline uzandım. Koruma taşı yerde iki parça hâlinde duruyordu ve görünürde tek bir alev bile yoktu.

Kutsal Dunne, Navarre *savunmasız* kalmıştı.

Mira'yı kontrol etmek istedim ama Baide'in cesedinin ötesini göremiyordum, o yüzden bakışlarımı sağa çevirdim ve kemerin önünde Ridoc'la annemi koruyan Rhiannon'ın irileşmiş gözleriyle karşılaştım.

Jack hançerimin darbesiyle geriye doğru sendeledi, hançeri omzundan çıkarıp yere bırakırken yüzünde şaşkın ama keyifli bir ifade belirdi.

"Sadece birkaç dakikası var," diye fısıldadım Xaden'a.

Barlow az önce kendi ejderhasını *öldürmüştü*. Bu akılalmaz bir şeydi. İmkânsızdı. Yine de Jack dizlerinin üzerine çöküp elli metre yukarımızdaki gökyüzüne bakarak kahkahalar attığında Baide'in öldüğünden emindim.

Mira, Baide'in cesedinin etrafında sessizce hareket etti ve kılıcını kaldırdığında Xaden başını belli belirsiz iki yana sal-

ladı. Kılıcını saldırı için hazır tutmaya devam etti ama daha fazla ilerlemedi.

Gölgeler ayaklarımızın dibinde coşkulu girdaplar hâlinde hareket ederken Xaden alçak sesle, "Ejderhanın yanına gitmek üzere olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

"*Ne yapıyorsun sen?*" Elime bir hançer daha aldım.

"*Elimden geldiğince bilgi topluyorum.*" Sesindeki mutlak sakinlik sinir bozucuydu.

"Mesele de bu," dedi Barlowe, bir elinin üzerine düşerken sarı saçları alnına döküldü. "Değilim. Bizim aşağılık bir tür olduğumuzu düşünmemize neden oluyorlar ama onu ne kadar kolay kontrol ettiğimi gördün mü? Bize bağladığı enerjinin ne kadar kolay değiştirildiğini?" Parmakları taşın üzerine yayılırken gözleri kapandı.

"Jack! Yapma bunu!" Nolon, Rhiannon'ın yanından hışımla geçip etrafındaki yıkımı görünce yüz hatları gevşedi. "Sen... sen bundan daha iyisin! Seçim yapabilirsin!"

Göğsüm sıkıştı. "*Bunu söyleme şekline bakılırsa sanki böyle olmasını bekliyormuş.*"

"*Çünkü bekliyordu,*" diye cevap verdi Xaden, bakışları Jack'e kilitlenmiş hâlde. "*Onu sağaltmak istiyor. Mayıs ayından beri onu sağaltmaya çalışıyor. Artık niyetini gizleyemeyecek kadar zayıf.*"

"*Neyi sağaltmak? Düşerken aldığı yaraları mı?*"

Xaden kaşlarını çattı. "*Jack Venin'e dönüşmüş. Bunu koruma duvarlarının içinde yapmayı başarmış.*"

Galiba kusacaktım.

"Başka seçenek yok!" diye bağırdı Jack. "Varsa bile ben onu gördüğüm anda kendi seçimimi yaptım" –bana doğru bir bakış attı– "Harman'da bulunan en güçlü ejderhayı kendine bağlayınca. Biz kendi başımıza kaderimize ulaşabilecekken neden potansiyelimizi onlar belirlesin ki?"

Ah. Tanrılar aşkına. Gözleri öyle uzun zamandır kan çanağı gibiydi ki. Ne zaman olmuştu bu? Düşüşünden önce. Ben

güce ilk kez hükmetmeden önce olmuş olmalıydı. O gün spor salonundayken...

Ve ben *yanlış* hançeri fırlatmıştım.

"*Baide*," diye gürledi Tairn ve yukarı bakınca gölgesinin üzerimizdeki yıldızları engellediğini gördüm.

"*Çok üzgünüm.*"

"Büyü denge gerektirir," dedi Nolon. "Bedelsiz alınmaz!"

"Öyle mi?" Jack nefes aldı ve etrafındaki taşlar koyu, arduvaz grisinden alaca bir beje dönüştü. "Ayaklarının altında ne kadar güç olduğunu biliyor musun?"

Bir blokun rengi soldu, sonra bir diğeri ve bir diğerinin.

"*Xaden...*"

"*Biliyorum.*" Gölgeler öne atılarak Jack'i geriye doğru savurdu, yerde sürükledi ve yerden kaldırıp gövdesinde bir X çizerek tutup havada sabitledi. "Ne zaman dönüştün?" diye sordu Xaden.

"Bilmek isterdin, değil mi?" Jack bağlarından kurtulmaya çalıştı ama Xaden yumruğunu sıkınca gölgeler onu daha da sıkı sardı.

"Bana söyleyeceğini biliyorum." Xaden öne doğru ilerledi. "Çünkü seni öldürmek bana bir şey kaybettirmez. O yüzden bana ne zaman olduğunu söyle. Kendine biraz puan kazandır."

"Benimle müsabakasından önce," diye cevap verdim Jack konuşmayınca. "Bedenime zorla güç verdi. O zaman ne olduğunu anlayamamıştım. Ama nasıl? Koruma duvarları..."

"Ejderhaların düşünmenizi istediği gibi *tüm* gücü engellemiyorlar! Hâlâ topraktan beslenebiliyor, hayatta kalmaya yetecek kadar güç aktarabiliyoruz. Onları kandırmaya yetecek kadar. Tam gücümüzde olmayabiliriz, koruma duvarlarınızın içinde büyük büyüler kullanamayabiliriz ama sakın yanılmayın. Aranızdaydık ve artık özgürüz." Jack, Xaden'la bana bakarak Baide'i işaret etti. "O neden sizi istiyor, asla anlayamayacağım. Sizi bu kadar özel yapan ne?"

"*Bu her şeyi değiştirir*," diye gürledi Tairn.

"Seni neyin beklediğine dair hiçbir fikrin yok." Jack gölgelere asılarak havaya tekmeler savurdu ama Xaden boğazına bir gölge daha sarınca Jack sakinleşti. "Düşündüğünden daha hızlılar. Bir yeşil sürüsüyle geliyorlar. Hepsi geliyor."

"Haritayı okumaları bir dakika sürebilir." Xaden'ın tonu alaycı bir hâl almıştı. "Ve onlar gelene kadar sen çoktan gitmiş olacaksın."

"*Sorgulama için onu mümkün olduğunca hayatta tutmalıyız.*" Jack'in dikkatini çekmemek için ağırlığımı dikkatlice bir bacağımdan öbürüne verdim.

Xaden, "*Peki bunun için çözümün ne?*" diye sordu.

Onun gücünü kesmek zorundaydık. Başımı çevirdim ve Nolon'un sol taraftan yavaşça yaklaştığını gördüm. Tüm bu süre boyunca onu kontrol altında tutmuştu...

"*İksir,*" dedim Xaden'a. "*Mühür gücü engelleyen iksiri geliştirmelerinin nedeni o olmalı.*"

Dain geçerken Mira'nın yanındaki hareket ona bakmama neden oldu.

"Haritaya ihtiyaçları yok. Onlara yolu gösterdim. Siz dışarıya silah kaçırmakla meşgulken biz de onları *içeri* sokmakla meşguldük." Jack'in hareketleri tıpkı Liam'ınki gibi zayıflıyor, solukları sıklaşıyordu. "Birkaç saat içinde burası bizim olacak." Avuçlarını açıp duvara uzandı, sonra taş rengini kaybederken titredi.

Kalbim küt küt atmaya başladı. Yeraltındaydık.

Xaden alaşım saplı hançerini çekip ileri doğru adım attı ama Dain daha hızlı davrandı.

"Henüz değil!" Dain, Jack'in başını tuttu ve taşlar rengini kaybederken gözlerini kapadı.

Bir. İki. Üç. Kuruyan alan genişledikçe ben kalp atışlarını sayıyordum.

Dördüncü kalp atışında Jack ellerini duvardan çekip Dain'in kollarını kavradı.

"Xaden?" Bu bir ricaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk ama Xaden harekete geçmedi.

Dain titremeye başladı.

"Xaden!" diye bağırdım. "Jack onun enerjisini emiyor!" Güç, fırlamaya hazır hâlde parmak uçlarımda dalgalandı.

Ancak Dain acı içinde çığlık attığında Xaden son adımı attı ve hançerin kabzasını Jack'in şakağına vurarak onu bayılttı.

Dain geriye doğru sendelerken yanına koştum, uçuş ceketinin düğmelerini açıp çekiştirerek çıkardım ve üniformasının kollarını yukarı çekerek Jack'in onu yakaladığı yerde derisine kazınmış gri el izlerini ortaya çıkardım.

"İyi misin?" Tanrılar aşkına, derisi *buruşmuştu.*

"Sanırım iyiyim." Dain kollarını yokladı, sonra kontrol etmek için parmaklarını büküp açtı. "Buz yanığı gibi acıyor."

"Onunla ne yapacağını bildiğini varsayıyorum. Mayıs ayından beri bunu yaptığına göre?" Xaden, Nolon'a alaycı bir bakış attı.

Nolon başıyla onayladı, Jack'e uzanıp bir şişe iksiri ağzına boca etti. Xaden gölgelerini geri çekince Jack yere yığıldı, sonra Xaden eğilip Jack'in Birinci Kanat armasını kesti.

Dain, Jack'i şaşkınlık ve dehşet karışımı bir bakışla izleyen Nolon'a, "Burada kaç binici var?" diye sordu. Birden, bu yıl neden hep bu kadar yorgun olduğunu anladım. Mecazi anlamda değil, gerçek anlamda bir ruhu sağaltıyordu. "Kaç binici var, Nolon?" dedi Dain sertçe.

Nolon yorgun bakışlarını kaldırdı.

"Yüz on dokuz öğrenci," diye cevap verdi annem, elini kanayan başına götürerek. "On önder. Geri kalanların hepsi orta bölge karakollarına ve Samara'ya gönderildi." Bana baktı. "Bir de sizin getirdikleriniz."

"Anılarını gördüm. Bu yeterli değil." Dain başını iki yana salladı.

Mira, "Eh, olmak zorunda," dedi.

"Herkesi topla. Ejderhalardan daha hızlılar," dedi Dain anneme. "On saatimiz var. Belki daha az. Sonra hepimiz öleceğiz."

Yarım saat sonra, Savaş Brifingi'ndeki neredeyse tüm sandalyeler dolmuştu ve Poromiel için savaşmayı seçenlerle Navarre'ı savunmak için kalmayı seçenler arasındaki sınırlar net olarak görülüyordu. Aretia öğrencileri basamak basamak yükselen sınıfın sağ tarafına geçmişti ve annemle Devera, yanlarında Dain'le sahneye çıktıklarında ilk kez not almak için kalem ve kâğıt çıkarmadım.

Sınıftaki gergin enerji bana Resson'da savaşmaya karar verdiğimiz Athebyne'deki o kulenin tepesini anımsatmıştı. Ama bugün seçim yapmamıza gerek yoktu; buradaydık.

Bu savaş koruma taşı odasında başlamıştı ve biz çoktan kaybetmiştik. Sadece hâlâ nefes alıyorduk. Greim, Tairn'e Melgren ve kuvvetlerinin yaklaşan Wyvern sürüsünden önce gelemeyeceğini iletmiş ve yaklaşık bir saat önce de ikinci bir dalga hâlinde gelen başka Wyvernler olduğu haberi gelmişti.

Sanki ilki bizi yok etmeye yetmeyecekmiş gibi. Omzumun üzerinden üstteki sandalyelere doğru baktığımda Xaden'ın Bodhi'nin yanında durduğunu ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, Garrick'in ona söylediklerini dinlediğini gördüm. Kalbim acımaya başladı. Nasıl sadece birkaç saatimiz kalmış olabilirdi?

Bakışlarımı hissetmiş gibi bana baktı, sonra da sanki nihai sonumuzla karşı karşıya değilmişiz gibi *göz kırptı*. Sanki aniden geçen yıla geri dönmüşüz de bu sadece başka bir Savaş Brifingi'ymiş gibi.

Önderler sahnede bir şey hakkında konuşurken Sawyer, "Ellerin nasıl?" diye sordu Ridoc'a.

"Nolon, General Sorrengail'le ilgilendikten hemen sonra onları sağalttı." Ridoc parmaklarını açarak lekesiz derisini gösterdi. "Dain?" diye sordu bana.

"Onun için yapabileceği bir şey yokmuş." Başımı iki yana salladım. "Yarası sağaltılamaz olduğundan mı yoksa Nolon Jack'i

tekrar tekrar sağaltmaya çalışmaktan bitkin düştüğü için mi, emin değilim."

"Lanet olası Jack," diye mırıldandı Rhi.

"Lanet olası Jack," diye katıldım.

Devera brifinge başladı. İstihbarat, bin kadar Wyvern'in bu tarafa doğru geldiğini bildirmişti. İyi haber mi? Samara'da durma zahmetine bile girmemişlerdi, bu da kayıpların az olduğu anlamına geliyordu. Peki ya kötü haber? Hiçbir yerde duracak gibi görünmüyorlardı, bu da gecikme yaşamayacağımız anlamına geliyordu.

Dain öne çıktı ve boğazını temizledi. "Kaçınız iz sürme rününde ustalaştı?"

Rhi'ninki ve benimki de dâhil olmak üzere Aretia öğrencilerinden tek bir el bile kalkmadı. Basgiath öğrencileriyse Dain sanki Krovla dili konuşuyormuş gibi bakıyorlardı.

"Peki." Dain elini saçlarına götürdü ve yüzü asıldı ama hemen kendini toparladı. "Bu işleri karmaşıklaştırıyor. Barlowe'un anılarına göre akademinin her yerine ve Vadi'ye giden yola yemler yerleştirdiği için karanlık güce hükmedenler tam olarak nerede olduğumuzu biliyorlar."

Sanırım Dain mühür gücünü gizli tutmaktan artık vazgeçmişti.

Dudaklarım aralandı. Bu Chradh'ın biz geldiğimizde hissettiği enerjiydi, Veninleri Resson'a çağıran enerjiyle aynıydı. Yemleri yok etmek, zaman kazanmak ya da en azından yeni dalgaları savuşturmak için tek şansımızdı.

"Barlowe'un yemlerin çoğunu nereye koyduğunu gördüm ama hepsini değil," diye devam etti Dain kapıdan ayak sesleri gelirken.

Piyade öğrencileri çekingen ve endişeli yüzlerle içeri doluşurken bütün başlar onlara döndü. Manevralar için eşleştirildiğimiz müfrezenin lideri Calvin'in boşluğa aval aval baktığını gördüm, bakışları Navarre haritasına kaydı ve orada kaldı. Diğerleriyle

aynı rütbeyi taşıyordu, bu da sadece bölük liderlerini gönderdiklerini düşünmeme neden oldu.

"Piyade Bölüğü önümüzdeki birkaç saati onları bizim için avlamaya çalışarak geçirecek ve aynı zamanda kendilerini hazırlayacak..." Dain sustu ve yutkundu.

Devera ona merhamet ederek bir adım öne çıktı. "Bu gece kendi takımlarınızla çalışacaksınız. Wyvernlerin dikkat dağıtmak için var olduğunu ve birer silah olduklarını unutmayın. Veninlerden birini öldürürseniz yarattıkları Wyvernleri de yok etmiş olursunuz. Kimse bir karanlık güce hükmedenle tek başına savaşamaz. Bu şekilde ancak ölürsünüz. Birlikte çalışın, birbirinize güvenin, tıpkı Takımlar Savaşı'nda olduğu gibi birbirinizin mühür güçlerini tamamlayın."

Rhiannon sessizce, "Ama bu gerçek bir savaş," dedi.

Gerçek öğrencilerin *gerçekten* öleceği bir savaş.

"Veninlerin dövüş tarzınızı taklit edeceğini unutmayın, o yüzden yakın dövüşten başka seçeneğiniz yoksa tarzınızı sık sık değiştirin," diye devam etti Devera, ağzının çizgileri endişeyle ve belki biraz da korkuyla gerilmişti.

Basgiath öğrencileri kendi aralarında mırıldanarak yerlerinde kıpırdandılar.

"Yanımızda getirdiğimiz tüm hançerlere bahse girerim ki onlara Veninlerle nasıl savaşacaklarını öğretmemişlerdir." Sawyer parmak uçlarını masaya vurarak başını iki yana salladı.

"Henüz mühür güçleri ortaya çıkmamış olan birinci sınıflar, biz düşersek sizin uçmaya hazır olmanızı bekliyorum. Şifacılar reviri doldurmuş, hazırlık yapıyorlar. Kâtipler en önemli metinlerimizle birlikte tahliye sürecindeler." Devera anneme baktı.

Elbette öyleydi. Hangi metinleri kurtaracak kadar değerli bulacaklarını ve hangilerini yanması için rahatça geride bırakacaklarını merak ediyordum.

Annem sağ tarafıma, Mira'nın birkaç arkadaşıyla birlikte durduğu yere baktı, sonra bakışlarını bana çevirdi. "Bu gece

verilen görevler Basgiath ve Vadi'nin çıkarları göz önünde bulundurularak belirlendi. Aranızda inanılmaz derecede kuvvetli mühür gücü olanlar var. Yetenekli biniciler." Emetterio'nun oturduğu ilk sıraya baktı. "Ve hatta savaş ustaları. Ama size yalan söylemeyeceğim..."

"Bu bir ilk," diye mırıldandım ve Rhiannon sessizce güldü.

"...sayıca azız," diye devam etti annem. "Gücümüz yetersiz. İhtimaller bizden yana olmayabilir ama tanrılar bizimle birlikte. Harman'dan sonra ayrılmış ya da kalmış olsak da hepimiz Navarre binicileriyiz, ejderha türünü en karanlık anda savunmak için onlarla bağ kurduk ve işte o an geldi."

Yılın en uzun gecesinin en karanlık saatindeydik. Umutsuzluğun ağırlığıyla savaşırken midem çalkalanıyordu. "*Aretia'ya gitmeni istiyorum*," dedim Andarna'ya. "*Onlar gelmeden önce yola çık. Elinden geldiği kadar saklan ve Brennan'a geri dön.*"

"*Bana ihtiyaç duyulan yerde olacağım ve orası da senin yanın*," diye karşılık verdi.

Onu hayatta tutmak için edebileceğim hiçbir itirazın önemi yoktu ve bunu ikimiz de biliyorduk. İnsanlar ejderhalara emir veremezdi. Eğer Tairn ve benimle birlikte ölmeye kararlıysa bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerime dolan acıyı engellemek için ısırdım.

Annem aktif binicileri öğrenci takımlarına atayıp deneyimi gruplar arasında paylaştırırken tırnaklarım avuç içlerime batıyordu. Garrick Alev Bölümü, Birinci Takım'a, Heaton Pençe Bölümü, Birinci Takım'a verilirken Emery Birinci Kanat'taki bir takıma atandı. "Yüzbaşı Sorrengail." Annem başını kaldırıp Mira'ya baktı. "Sen Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım'da olacaksın."

Tüm takımımız Mira'ya baktı ve onun gözlerinde parlayan korkuyla gözlerim irileşti.

Xaden'la aramdaki bağda öfke fokurduyordu. "*Siktir.*"

"Kusura bakmayın ama General Sorrengail," diye cevap verdi Mira, sırtını dikleştirerek, "mühür güçlerimizi gerçekten en iyi şekilde kullanacaksak o zaman son savunma hattı olarak sizinle eşleştirilmeliyim çünkü artık koruma duvarları olmadan da kalkan kurabiliyorum."

Annemin kaşları şaşkınlıkla yükseldi ve ben de bir spor karşılaşması izliyormuşum gibi bir ona bir diğerine bakıp durdum.

Mira yutkundu, sonra benimle göz göze geldi. "Ve Teğmen Riorson da İkinci Takım'a yerleştirilmeli çünkü daha önce savaşta onun mühür gücünün Öğrenci Sorrengail'inkini tamamladığı kanıtlandı." Bana sanki savaş öncesi bir brifingin ortasında değil de yemek masasında karşılıklı oturuyormuşuz gibi baktı. "Her ne kadar onun kalkanı olmak istesem de en etkili silahımızı hayatta tutma olasılığımızı en yüksek seviyeye çıkaran kişi Riorson olacaktır."

Annemize bakarken gergin bir saniye geçti.

"Öyle olsun." Annem başıyla onayladıktan sonra birim değişikliklerini tamamladı.

Bağımızdaki sıcaklık hafifledi ve duruşum rahatlayarak gevşedi. En azından birlikte olacaktık.

"İkinizi de mi alacağız?" Ridoc hızlıca gülümsedi. "Belki bir saat daha sağ kalma şansımız olur."

Sawyer başıyla onaylayarak, "Ben iki saat diyorum," diye ekledi.

Imogen arkamızdaki koltuktan, "Kafalarınızı birbirine vurmadan önce ikiniz de çenenizi kapatın," diye uyardı. "Dört saatten az bir süre kabul edilemez."

Resson ne kadar dayanmıştı? Bir saat mi? Üstelik orada *dört* Venin'e karşı on binici ve yedi havacı vardı.

Kaori merkeze doğru ilerleyip Basgiath ve çevresinin büyütülmüş haritası olan bir illüzyonu ortaya çıkarırken annem, "Artık bu iş hallolduğuna göre," dedi, "şimdi Basgiath'ı, Vadi'yi ve çevresindeki alanı bölgelere ayırma işi kaldı."

Kaori parmaklarını şıklattı ve haritada ızgarayı andıran kılavuz çizgileri belirdi.

"Her takım hava sahasının bir bölümünden sorumlu olacak, bu arada piyadeler de yeri savunacak," diye devam etti annem, Kaori'ye başıyla işaret vererek. Farklı bölümlerde farklı takım armaları belirdi ve Vadi'nin yan tarafında, Birinci Kanat'tan bir takımla eşleştirilmiş olan bizim armayı hemen buldum. Alanın içinde arma yoktu ama kuluçka alanlarını savunmaya hazır çok sayıda bağ kurmamış ejderha olduğundan emindim. "Bu bölümleri iyi ezberleyin çünkü yukarıdayken harita çıkaracak vaktiniz olmayacak. Yaratıklar hava sahanıza girerse onları öldürün. Başka bir takımın hava sahasına girerlerse bırakın onlar öldürsün. Her ne pahasına olursa olsun hava sahanızı terk etmekten kaçının, aksi takdirde arbede çıkar, bu da ayırdığımız bölümlerin kaçınılmaz olarak zayıflamasına yol açar. Kayıplar bildirildikçe sizi gerektiği gibi yeniden görevlendireceğiz."

Bildirilirse değil.

Koruma duvarı odasının bulunduğu ana kampüsün arkasındaki ızgara korkunç derecede boştu, sanki alanı çoktan teslim etmişler gibi.

"Bu yanlış," diye fısıldadım. "Koruma taşını savunuyor olmalıydık."

"Kırık olanı mı?" diye sordu Sawyer sessizce.

"Söyle," diye ısrar etti Rhiannon.

"Bunu yaparsan en azından hayatta kalma şansın var," diye mırıldandı Ridoc, koltuğunda kıpırdanarak.

Boğazımı temizledim. "Koruma taşını başıboş bırakmak hata olur."

Annem bana onaylamadığını belli eden bir bakış attı ve içerinin sıcaklığı birkaç derece düştü. "Neden sadece kızlarım söz almadan konuşuyor?"

Mira ifadesiz bir ses tonuyla, "Bunu annemizden öğrendik," dedi ve o ölümcül bakış ona yöneldi.

"Bu bir hata," diye ısrar ettim. "Taşın içinde ne kadar güç kaldığını bilmiyoruz ve Warrick'e göre taşın oraya yerleştirilmesinin nedeni en kuvvetli doğal güç akışının orada olması."

"Hımm." Bu sefer bana bakan kişi annem değildi. General Sorrengail'di. "Önerin not edildi."

İçim umutla doldu. "Yani oraya bir takım atayacak mısın?"

"Kesinlikle hayır. Önerin, her ne kadar not edilmiş olsa da *yanlış*." Başka bir şey söylemeden, bu bir Savaş Brifingi olsaydı bize vermesi gereken gerekçeyi söylemeden başını çevirdi ve beni sandalyemde küçülmüş, eski duruşumun yarısına kadar büzülmüş hâlde bıraktı.

Bağımı bir sıcaklık dalgası kapladı ama bu annemin beni reddetmesinin yarattığı ürpertiyi azaltmadı.

"Sabah için emirlerinizi aldınız," dedi annem. "Biniciler, en yakın yatağı bulun ve uyuyabildiğiniz kadar uyuyun. Basgiath'tan ayrılanların çoğu odalarına el konulmadığını görecek, yani çoğunuzun yatağı hâlâ duruyor. Etkili olabilmemiz için dinlenmiş olmanız gerekiyor." Bizi son kez görüyormuş gibi brifing sınıfına baktı. "Direndiğimiz her dakika bize takviye kuvvetlerin geri dönmesi için bir şans verecek. Her saniye önemli. Hata yapmayın, mümkün olduğunca uzun süre dayanacağız."

Saate baktım. Henüz sekiz bile olmamıştı, bu da önümüzdeki birkaç saat boyunca mantramı söyleyebileceğim anlamına geliyordu. Bugün ölmeyecektim.

Yarın içinse söz veremezdim.

Xaden ve ben odamın görece sessizliğinde giyinirken yıldızlar gökyüzünde hâlâ titreşiyorlardı. Görünüşe bakılırsa burada kalan öğrenciler, sanki yaptığımız hatayı görüp geri dönecekmişiz gibi kanat liderlerinin odaları hariç her yeri olduğu gibi bırakmışlardı.

Uyuduğumuz birkaç saatlik uyku en iyi ifadeyle düzensizdi, hem gücümü toparlayamamıştım hem de sersemlemiş hâldeydim ama en azından kâbuslarla boğuşmamıştım.

Belki de hayal gücüm gerçekten alıp başını gitmişti.

Xaden sırtım boyunca öpücükler kondurdu, dudakları tenimin her santimini okşarken zırhımı bağladı, sol omzumdaki ağrıyan eklemi sabitleyen çapraz vücut sargısını sağlamlaştırdı. Sırtımın alt kısmına ulaştığında gözlerimi kapadım. Dün gece doyurmaktan çok daha fazlasını yaptığı arzu yeniden alevlenerek tenimin kızarmasına neden oldu. Birkaç basit öpücük bedenimin ânında uyanmasını sağlıyordu.

"Böyle yapmaya devam edersen bunu hemen geri çıkarmak zorunda kalacaksın," diye uyardım onu, omzumun üzerinden arkama bakarak.

"Bu bir tehdit miydi yoksa vaat mi?" Ayağa kalkıp beni kendimden geçirmeye devam ederken ve işini sağlam tutarken gözleri koyulaşmıştı. "Çünkü bu sabahki son sessiz dakikalarımızı sana sarılarak geçirmekten mutluluk duyarım." Yüzünü yüzüme yaklaştırırken elini kalçamın kıvrımında gezdirdi, parmakları uçuş pantolonumun bel bandında dolaştı, sonra düğmelerle karnımın arasına kaydırdı.

Bunu yapamazdık, saklanıp da savaş kapıda değilmiş gibi davranamazdık. Veninleri Resson'a götürmek için sadece bir tane yem yetmişken ve biz Jack'in kampüste bıraktıklarının sadece yarısını bulmuşken bir düzineden fazla yemin yok edilmediği, hatta bulunamadığı gerçeğini görmezden gelemezdik. Samara'ya giden yol boyunca orta bölge karakollarında kalacak kadar cesur olan birkaç biniciden gelen son raporların, saldırının önümüzdeki birkaç saat içinde gerçekleşeceğini ilettiğini inkâr edemezdik. Ama *tanrılar aşkına*, bunu yapmayı deli gibi istiyordum.

"Yapamayız." Kelimelerimde pişmanlık vardı ama yine de kollarımı boynuna dolamaktan kendimi alamadım. "Her ne

kadar kapıyı kilitleyip dünyanın geri kalanının yanmasına izin vermeyi tercih etsem de."

"Yapabiliriz." Bir elini enseme götürdü ve bedenlerimiz birleşene kadar beni kendine çekti. "O kelimeyi söyle, hemen uçalım."

Gözlerinin içine baktım, başka bir fırsatım olmayabilir diye her bir altın beneğin yerini zihnime kazıdım "Arkadaşlarımızı terk edersek asla yaşayamazsın."

"Belki." Kaşlarını bir saniyeden kısa bir süre için çattı, bunu o kadar hızlı yaptı ki bana doğru eğilirken az kalsın kaçırıyordum. "Ama *sensiz* yaşayamayacağımı biliyorum, bu yüzden inan bana içimden bir ses seni buradan alıp Aretia'ya uçmak için çığlık atıyor."

Bu duyguyu çok iyi biliyordum, o yüzden kelimelerin dudaklarımdan çıkmasına izin vermeden ayak parmaklarımın üzerinde yükselip onu öptüm. Dudaklarımızın ilk temasında aramızdaki sıcaklık yükseldi ve Xaden popomu kavrayıp beni kaldırdı. Dudaklarımı dili için aralayıp tüm mantıklı düşünceleri dışarıda bırakırken hareket ettiğimizi, döndüğümüzü hissettim.

Popom masaya indi ve ona daha sıkı tutundum, dudaklarını tekrar tekrar dudaklarımla birleştirirken onu daha sert öptüm, o da sunduğum her şeyi alarak hepsine karşılık verdi. Bu, dün gece çıktığımız, her dokunuşta oyalandığımız, bunun son kez olabileceğini bildiğimiz yavaş keşif gibi değildi. Çılgınca ve vahşiydi, ateşli ve çaresizdi.

Elimi saçlarının arasına sokup sanki Andarna'nın zamanı durdurma yeteneğini hâlâ kullanabilirmişim gibi, sanki onu öpmeye devam edersem bizi bu ânın içinde tutabilirmişim gibi onu kendime daha da yaklaştırdım.

Dudaklarıma doğru inledi ve parmaklarıyla pantolonumun düğmelerini çözmeye başlarken ben de onun pantolonuna uzandım.

Ruhumu tüketen öpücükler arasında, "Hızlı yaparız," diye söz verdim, ilk düğmeyi açarak.

Bir elini karnımdan aşağı kaydırıp pantolonumun içine sokarak, "Hızlı," diye tekrarladı, "genellikle bana yalvardığın şey bu değildir." Parmakları okşamaya...

Biri kapıyı tıklattı.

İkimiz de dudak dudağa, nefes nefese, donup kaldık.

Hayır. Hayır. *Hayır.*

"Durma." Eğer elimizde kalan tek şey bu dakikaysa bunu istiyordum. Tanrılar aşkına, elini bir santim daha aşağı indirse...

Gözlerime baktı, sonra sanki bu öpücüğün sonucu karşı karşıya olduğumuz savaşı belirleyecekmiş gibi dudaklarıma gömüldü.

"Orada olduğunuzu biliyorum!" diye bağırdı Rhiannon ve kapıyı yumruklamaya başladı. "Bu Navarre tarihinin en tuhaf durumu hâline gelmeden önce beni görmezden gelmeyi bırakın."

Xaden'ın ağzı boynumdan aşağı kayarken, "Beş dakika," diye yalvardım.

"Şimdi," dedi tok, tanıdık bir ses ve Xaden sessiz bir küfür mırıldanarak benden bir adım uzaklaştı.

Olamazdı. Olabilir miydi? Yine de her ihtimale karşı ellerimi Xaden'ın pantolonundan ayırdım ve masadan kalkıp kapıya doğru koşmadan önce kendi pantolonumun düğmesini hızla yeniden ilikledim. Xaden'ın kıyafetlerinin de yerinde olup olmadığını kontrol etmek için bir saniyeliğine ona baktım.

"Uzuvlarınızı birbirinizden ayırın ya da her ne yapıyorsanız..."

Elimin bir hareketiyle kapımın kilidini açtım ve kapıyı açtığımda takımımızdaki tüm ikinci ve üçüncü sınıf havacıların yanında, Sloane da dâhil olmak üzere birkaç birinci sınıfın da kapı önünde dikildiğini gördüm.

Ve Brennan'ın.

Kuralları ya da adabı düşünmeden kollarına atıldım ve o da beni yakalayıp göğsüne çekti. "Gelmişsin."

"Seni ve Mira'yı daha önce bir kez kendi başınıza savaşmanız için burada bırakmıştım ve bunu bir daha asla yapmayacağım. Sen gider gitmez her şeyi berbat ettiğimi anlamıştım ama grifonlar ejderhalar kadar hızlı uçamazlar." Bir an bana sıkıca sarıldı, sonra beni bıraktı. "Bana nerede işe yarayabileceğimi söyle."

"Bunlar *havacılar* mı?" Annem iki yardımcısıyla yaklaşırken koridordaki bütün başlar ona döndü ama bakışları abime kayınca annem duraksadı. "Brennan?"

"Senin için gelmedim." Brennan ona başka bir şey söylemeden başını bize çevirdi. "Matthias yemleri bulmaları için havacıları gönderecek. Zaten yerde daha hızlılar ve rünleri daha iyi kullanıyorlar."

Cat rahat bir omuz silkmeyle, "Öyleyiz," diye onayladı, sonra sanki yapısal bir zayıflık arıyormuş gibi koridoru inceledi. Ki muhtemelen öyle yapıyordu. "Ayrıca sürülerimizi terk etmiyoruz. Savaşacağız." Ondan hoşlanmıyor olabilirdim ama ona saygı duyuyordum. O yemleri bulmak için harcayacakları zaman bizim için çok değerliydi...

Brennan'ın kollarına tutundum ve göğsümde bir umut kıvılcımı yandı. "Hiç sağaltamadığın bir şeyle karşılaştın mı?"

"Büyü," diye cevap verdi. "Bir yadigârı falan sağaltamam. Muhtemelen bir rünü de sağaltamam."

Eğer bunu yapabilirse sadece Codagh'ın gelmesi için beklememiz gerekecekti.

"Peki ya bir koruma taşı?"

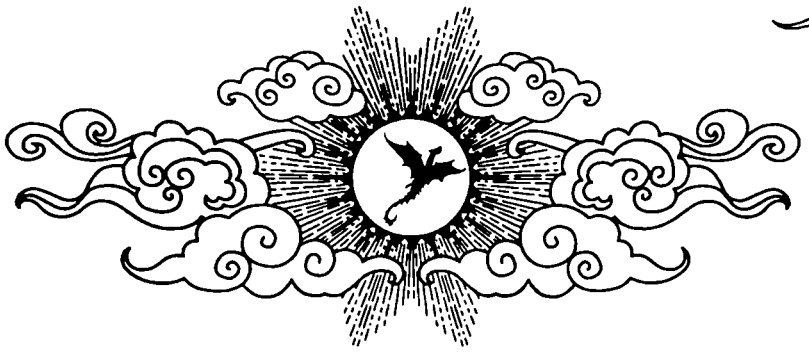
Brennan kaşlarını kaldırdı ve ben de onun yanından Rhiannon'a baktım. "Odayı korumalıyız, en azından Brennan'ın bunu *denemesine* izin vermeliyiz."

Rhi başıyla onayladıktan sonra hâlâ Brennan'a halüsinasyon görüyormuş gibi bakan anneme döndü. "General Sorrengail, Dördüncü Kanat, Alev Bölümü, İkinci Takım resmî olarak koruma taşı odasının üzerindeki hava sahasını korumak için izin istiyor."

Annem gözlerini Brennan'dan ayırmıyordu. "İzin verildi."

Bazı tartışmalar olsa da Venin'e dönüşmenin karanlık güce hükmedenlerin duyularını güçlendirdiğine inanılır. Bu akademisyen ise Kral Grethwild'ın ölümünden sorumlu olan kişinin daha keskin bir görme yeteneği geliştirdiğine inanmaktadır. Çünkü Majestelerinin en iyi kraliyet havacıları bile Venin'in sevgili Kralımızı öldürmek için içinde saklandığı karanlığı görememiştir.

–BİNBAŞI EDVARD TILLER'IN VENİNLER HAKKINDA DOĞRULANMAMIŞ ÇALIŞMASI'NDAN
CORDYN KÜTÜPHANESİ'NİN MALIDIR

ALTMIŞ BİRİNCİ BÖLÜM

Ekibimizdeki biniciler, ejderhalarımız arkamızda sıralanmış hâlde Basgiath'ın ana kampüsünün üzerindeki sırtta dururken şafağa hâlâ bir saat vardı. Ufukta belli belirsiz bir ışık vardı ama ufuk çizgisi kayıp sürekli yaklaşan dalgalı şekil her dakika büyüdükçe bir görünüp bir kayboluyordu.

Onlarca metre aşağıda, Basgiath'ın kapılarının önünde, annem Aimsir'i bekliyordu. Mira ve Teine'in de aralarında olduğu kendi takımı da hemen arkasındaydı. Uğruna üç çocuğunu, yani bizi –ve kendi ruhunu– feda ettiği yerin önünde duruyordu.

"*Geliyorlar*," dedi Tairn, diğerleri kıpırdanarak pençelerini dağ yamacının karla kaplı yıpranmış granitine geçirirken onun duruşu sertti.

Üçüncü ve Dördüncü Kanat'tan takımlar etrafımızdaki dağların yukarısında ve aşağısında düzen içinde duruyordu ama Birinci ve İkinci Kanat'ın her ikisi de –Basgiath öğrencileriyle

geri döndüğümüze göre artık kuvvetlerimizin yarısı– Vadi'nin kenarına gönderilmişti. Bizim takımımızsa ana kampüsün arkasıyla tepesinde durduğumuz dik sırt arasındaki yüz metrenin üzerindeki hava sahasını, Brennan'ın onlarca metre aşağıda çalıştığı koruma duvarı odasının çok iyi gizlenmiş girişini koruyordu. Sloane, Aaric ve diğer birinci sınıflar, ihtiyacı olan şeyleri getirme bahanesiyle Brennan'ın yanındaydılar ama aslında Rhi onları güvende tutmak için Brennan'ın yanına gitmelerini emretmişti.

"*Biliyorum.*" Omzumun üzerinden Tairn ve Sgaeyl'in arasında koşumunu kemiren Andarna'ya baktım. Bir saat önce ortaya çıkmış ve gitmeyi reddetmişti.

Sağımdaki Rhiannon, ellerini gergince hançerlerinin ve kılıcının kınlarının üzerinde gezdirerek, "Resson'da böyle mi hissediyordun?" diye sordu.

"Sen nasıl hissediyorsun?" diye sordum.

"O kadar korkuyorum ki kalbimin duracağından ya da altıma sıçmak üzere olduğumdan eminim," diye cevap verdi Ridoc diğer tarafından.

"Ben fena hâlde korkmuş diyecektim ama tabii bu da olur." Rhiannon başıyla onayladı.

"Evet. Ben de tam olarak öyle hissediyordum." Alışılagelmiş kontrolleri tekrar yaptım, gerçi bir şey unutmuş olsaydım odama dönecek vaktim yoktu. Xaden, Jack'in omzuna sapladığım hançeri geri almıştı, yani tam on iki tane hançer, ayrıca iki alaşım saplı hançer ve sağ uyluğuma bağlı el arbaletim vardı. Baştan aşağı silahlanmıştım.

Yanımızda getirdiğimiz hançerler ve Basgiath'taki demir atölyesi sayesinde her öğrenci silahlanmıştı.

"Hiç kolaylaşıyor mu? Savaşa girmek yani?" diye sordu Sawyer, Ridoc'ın yanından akademiye bakarak. Piyadeler her avluya, her koridora ve her girişe konuşlandırılmıştı, çok kırılgan bir savunmanın son hattıydı onlar.

Xaden solumdan, "Hayır," diye cevap verdi. "Sadece bunu daha iyi saklamayı öğreniyorsun. Herkes planı anladı mı?"

Quinn soldaki sıradan takımımıza, "Biniciler Rhi'ye, havacılar Bragen'e bağlı," diye tekrarladı. "Geldiklerinde."

Havacılar hâlâ kutuların peşindeydi. Yemler olmasaydı belki de Wyvernler gün ışıyana kadar beklerdi. Belki de kuluçka alanlarının nerede olduğunu anlamaları daha uzun sürerdi. Belki yemleri yok etmek gelmesi kaçınılmaz olan bir sonraki sürüyü caydırırdı. Ama binlerce *belki* şu an karşı karşıya olduğumuz şeyi değiştirmiyordu.

Quinn'in yanındaki Imogen saçının uzun pembe tellerini gözlerinden uzak tutmak için örerek, "Bölgemizde kalacağız," dedi. "Bir Wyvern hava sahamızı terk ederse yanlışlıkla bölgemizi korumasız bırakmamak için onu başka bir takımın sorumluluğuna devredeceğiz. Hava sahamızı her ne pahasına olursa olsun koruyacağız."

"Rhiannon hançer görevinde," dedi Ridoc, bu sabah hava alışılmadık derecede sıcak olmasına rağmen ellerini birbirine sürterek. Nefesimi bile göremiyordum. "Herhangi bir Venin Wyvern'inden düşüp hançerimizi de beraberinde götürürse onu alıp geri dağıtacak."

"O müthiş gölge gücünle hepsini aşağı çekmemen için bir sebep var mı?" Sawyer, Xaden'ın bunu zaten düşünmemiş olma ihtimali varmış gibi ona baktı, Rhi ve Ridoc da aynı şeyi yaptılar.

"Vadi gibi dar bir alanda bile kırk tanesini tutarken neredeyse tükeniyor olmam ve açık bir ovada bunun on katı kadar enerji gerekmesi dışında mı?" diye karşılık verdi Xaden yaralı kaşını kaldırarak.

"Doğru. Tabii." Sawyer başıyla onayladı.

"Wyvernlere fazla enerji harcamak hata olur," diye uyardım onları, yamaçtan aşağı esen rüzgâr hissedilir hâle gelmişti ama o da aralık ayının buz gibi soğuğundan yoksundu. "Evet, bizi öldürmeye çalışacaklar ama dikkatinizi yaratıcılarından uzaklaş-

tırmalarına izin vermeyin. Onları yaratan Veninleri öldürünce o Wyvernler de ölecektir. Deneyimlerimize göre, savaş sırasında onları yaratanlara yakın duruyorlar."

"Eşlerinizi tanıyor musunuz?" diye sordu Rhi sıraya bakarak

Herkes başıyla onayladı. Hedefimiz her zaman bizim lehimize ikiye karşı bir olmaktı.

"Binin," diye emretti Rhiannon.

Hızla dönüp ona sarıldım, o da Sawyer ve Ridoc'ı tutup onları da kendine çekti. "Donup kalmayın," dedim onlara. "Ne olursa olsun hareket etmeye devam edin. Ve havada kalın. Üzerinde durduğunuz zemini kuruturlarsa sizi öldürebilirler. Bugün kimse ölmeyecek."

Ridoc, "Bugün kimse ölmeyecek," diye tekrarladı ve Sawyer da başıyla onayladı.

"Jesinia'yı gördün mü?" diye sordu Rhi, Sawyer'a.

Kaşlarım havaya kalktı. "O burada mı?"

"Maren'le birlikte uçtu," dedi Sawyer, başıyla onaylayarak. "Sanırım grifonlar bu konuda ejderhalara göre biraz daha rahatlar. Arşiv'de, Warrick'in günlüğüyle Lyra'nınkini karşılaştırıp Aretia'daki koruma duvarlarının neden hatalı olduğunu anlamaya çalışıyor. Sen burada koruma duvarlarının düşeceğinden korktuğunu söylediğinde, Aretia'da neyin yanlış gittiğini bilmeden onları geri getiremeyeceğimizden endişelenmeye başladı. Görünüşe göre haklıymış."

"Basgiath'ta olmamalıydı." Başımı iki yana sallarken kalbim küt küt atmaya başladı. "Orada tamamen savunmasız durumda."

"Günlükler arasındaki farkı anlasa da yardım edemeyecek kadar uzakta olmaktan endişeleniyordu. Üstelik Brennan o taşı onarırsa buradaki koruma duvarlarını başarıyla yükseltmek için tek şansımız o," diye cevap verdi Sawyer, Ridoc'la birlikte ejderhalarına doğru giderken.

Rhi, Feirge'ye doğru ilerlerken, "Onun da bizim kadar hayatını riske atmaya hakkı var," diye hatırlattı omzunun üze-

rinden. "Şimdi güce hükmeden o ellerini ısıt ya da burayı ateşe vermek için ne yapman gerekiyorsa onu yap."

Xaden, Quinn ve Imogen'la konuşmasını bitirirken ben Andarna'ya döndüm. "Saklanacağına söz ver."

"*Saklanabilirim.*" Bir adım geri çekildi ve gözlerimi kırpıştırdım... Sanki karanlığın içinde kaybolmuş gibiydi.

"*Siyah ejderha olmanın avantajı,*" diye mırıldandı Tairn. "*Gece için doğmuşuz biz.*"

Andarna'yı takip ettim ve başını eğdiğinde burun deliklerinin arasındaki pulları kaşıdım. "Olduğun yerde kal. Marbh senin altında, Brennan'ı gözetliyor. Savaşın gidişatı değişirse o sana göz kulak olacak ama burada kalmayacaksın. Bana söz ver."

"*Burada duracağım. Nöbet tutacağım. Ama bu sefer seni bırakmayacağım.*" Hafifçe kükürt kokan bir nefes verdiğinde kalbim sıkıştı. Onun yaşında biri için çok fazla şey görmüştü.

"Sen çocukken her şey daha kolaydı." Onu son bir kez okşadım. Takımımızdaki her ejderha, Tairn ve ben düşersek onunla ilgileneceğini biliyordu. Ama gitme kararını sadece o verebilirdi.

"*O zaman da dinlememiştim.*"

"İyi bir noktaya değindin."

"*Vakit neredeyse geldi,*" dedi Tairn. Yükselen güneşe doğru döndüğümde kalp atışlarım hızlandı; turuncu bir şerit sadece ufku değil, neredeyse gelmek üzere olan devasa Wyvern bulutunu da aydınlatıyordu artık.

Bir başka ılık rüzgâr esti ve tepemizde yıldızlar titreşirken dağların üzerindeki kara bulutlar dalgalanarak havayı benimkini de yükselten bir enerjiyle doldurdu.

Xaden benimle Tairn ve Sgaeyl'in arasında buluştu; bana Resson'u fazlasıyla hatırlatan bir senaryoydu bu. Bana doğru uzanıp sıcak eliyle ensemi kavradı. "Seni seviyorum. Benim için senin dışında bir dünya yok." Eğilip alnını benimkine

dayadı. "En son kavga ettiğimizde bunu sana söyleyemedim ama söylemeliydim."

"Ben de seni seviyorum." Belini kavradım ve kendimi gülümsemeye zorladım. "Bana bir iyilik yap ve ölme. Sensiz yaşamak istemiyorum." Onlardan çok fazla, bizden çok az vardı.

"Bugün ölmeyeceğiz."

"Keşke hepimiz bu kadar emin olabilseydik," diyerek espri yapmaya çalıştım.

"Sen düşmana ve hayatına odaklan." Bana sert ve hızlı bir öpücük verdi. "Malek'in kendisi bile beni senden uzak tutamaz."

Başıma sıçrayan damlayla irkildim.

"Yağmur mu?" Xaden yukarı baktı. "Aralık ayında?"

Sıcak. Yağmur. Havadaki enerji.

"Annem." Yüzüme bir gülümseme yayıldı. "Bu onun en sevdiği silahına güç aşılama şekli." Bana.

"Hatırlat da sonra ona teşekkür edeyim." Beni kendine çekip bir kez daha hızlıca öptü, sonra başka bir şey söylemeden arkasına döndü ve koşarak Sgaeyl'e bindi.

Gökyüzüne baktım ve annemin az önce üzerimde yarattığı baskıyı taşımak için derin bir nefes aldım. Fırtına bana yardım edecekti ama yağmur artarsa grifonların yardımından mahrum kalacaktık. Çiseleyen yağmurdan daha yoğun bir yağışta uçamazlardı.

"*Onlar yeri koruyacak ve yaralıları taşıyacaklar*," dedi Tairn omzunu indirirken. Ön bacağından yukarı tırmanırken yağmur pullarına damlıyordu. Eyere yerleşip kayışı bacaklarımın üstünden geçirdim ve Maren'in bana verdiği sadağı eyerin sol tarafına, kolayca ulaşabileceğim bir yere sıkıca bağladım. Onu sırtıma bağlayarak omzumdan kayması riskini almak istemiyordum. Sonra cebimden iletim aracını çıkardım ve tepesine takılı yeni çelik bileziği bileğime geçirdim.

Ancak o zaman, olabildiğince hazır olduğumdan emin olduğumda, güç damarlarımda tam olarak yakmayan bir sıcaklıkla akarken, yaklaşan düşmanı dört gözle beklemeye başladım.

Kalbim duracak gibiydi.

Tanrılar aşkına, her yerdeydiler, şimdiye kadar gördüğüm tüm sürülerden daha büyüktü. Çeşitli irtifalarda uçuyorlardı –çoğu bizim hizamızdaydı– gri kanatlardan, gergin boyunlardan ve açık çenelerden oluşan deniz âdeta gün doğumunu yutuyordu.

Sayılarını fena hâlde hafife almıştık, üstelik bunu takip eden bir dalga daha gelecekti. Takımıma bakınca boğazım düğümlendi. Hepimizin buradan canlı çıkma şansı yoktu... birimiz bile çıkabilirse tabii.

Ama Brennan'ın koruma taşını onarmasına yetecek kadar dayanmalıydık. Jesinia Aretia'da kaçırdığımız şeyi bulamasa bile koruma duvarlarını yükseltebilirsek Wyvernleri öldürecek kadar uzun süre sersemletebilirdik.

Birkaç nefes içinde Wyvernler hangisinin binicisi olduğunu anlayabileceğim kadar yaklaştılar ve iki düzine saydıktan sonra kendi akıl sağlığım için durdum. Dehşet sırtımdan yukarı tırmanıyordu ve onu geri çekilmeye zorlamak için derin nefesler aldım. Paniğe kapılırsam Tairn'e, Andarna'ya, ekibimdeki hiç kimseye bir faydam olmazdı ve kontrolü tamamen elimde tutmazsam daha da kötü bir şeye dönüşür, bir yük hâline gelirdim.

Sadece birkaç dakika içinde menzile girmiş olacaklardı. "*Belki de ileri gitmeliydik. Onlarla ovada çarpışmalıydık.*" Korku göğsümü sıkıp kalp atışlarımı hızlandırırken planımızı ikinci kez düşünmekten kendimi alamıyordum.

"*Sayıları çok fazla. Bizi kolayca kuşatabilirlerdi. Burada her kanyonu, her tepeyi biliyoruz ve bizi saramazlar,*" diye cevap verdi Tairn.

İçimizden geçmeleri gerekecekti.

"*Dağılıyorlar,*" dedi Tairn, başını çevirerek. "*Dizilişleri, planladığımız gibi Vadi'yi hedef almak yerine tüm kuvvetlerimize saldıracaklarını gösteriyor.*"

Midem kasıldı. Kötü yer tutmuştuk. "*O zaman Vadi'ye asla ulaşmamalarını sağlamamız gerekecek, değil mi?*"

Tairn bana, "*Sadece birkaç saniyeliğine açık bir ateş alanın olacak,*" diye hatırlattı.

"*Biliyorum.*" Ejderhalar çatışmaya girdiğinde bir Wyvern kadar bizimkilerden birini vurma ihtimalim de olacaktı. Bu ilk vuruş çok önemliydi. Ellerimi kaldırdım ve Arşiv'in kapısını düzenli ama kontrol edilebilir bir güç akışına açtım, enerji hücumuyla birlikte gelen derimdeki cızırtının tadını çıkardım. "*Aimsir'e söyle, annemin o bulutu hareket ettirmesi gerek...*"

"*Evet,*" dedi Tairn, ben daha kelimelere dökmeden düşünce akışımı sonuna kadar takip ederek.

İletim aracını ön koluma yasladım ve sürekli yağan yağmur yüzünden gözlerimi kırpıştırarak üzerimizdeki buluta odaklandım.

Yanımızdaki ejderhalar kıpırdanmaya, kalkışa hazırlanmak için omuzlarını germeye başladılar ama Tairn üzerinde durduğumuz dağ kadar hareketsizdi. Andarna'yı görmek için omzumun üzerinden baktım ama... "*Neredesin?*" Savaş henüz başlamamıştı bile ve o çoktan yerini terk etmişti.

"*Söz verdiğim gibi saklanıyorum.*" Başını bir kaya kümesinin arkasından çıkarıp baktı.

"*Hazırlan,*" diye emretti Tairn, tepemizdeki bulutlar doğaüstü bir hızla düşmana doğru ilerlerken.

Wyvern sürüsüne odaklandım. Bir çıkış noktası olmadan, içimde güç biriktikçe birikti; ateş o kadar sıcaktı ki soluyabileceğimi düşünmeye başladım ve birikmesine, yanmasına, beni tüketmekle tehdit etmesine izin verdim.

"*Violet...*" dedi Xaden.

"*Henüz değil,*" diye cevap verdim. Saniyeler içinde karşı karşıya gelmiş olacaktık ama doğru ânı beklemeliydim. Alnımda boncuk boncuk terler birikmişti.

"*Violet!*"

Annemin fırtınası en yüksek irtifadaki Wyvernleri sardı, ben de kavurucu güç selini serbest bırakıp gökyüzüne doğru yönlendirdim.

Yıldırım çatırdadı, altımızdaki sırtın zemininden yukarı doğru öyle güçlü bir ışık patlaması yayıldı ki buluta çarparken gözlerimi acıttı.

Kollarımı indirmemle cesetler düştü. "*Belki bu daha kolay olur...*" Ah. Wyvernlerin taktiği, tıpkı onları kontrol eden biniciler gibi saniyeler içinde değişti ve sürünün düşen leşlerinden kaçmak için yön değiştirerek bulut örtüsünün altından uçmaya başladılar.

"Vay canına!" diye haykırdı Ridoc, Wyvernlerin Basgiath'a giden kavşağa düşen gövdeleri yerde derin yarıklar açarken.

Bu bir kez daha işe yaramayacaktı, o yüzden küreyi avucuma aldım ve gücü yine çağırdım, daha hızlı ve daha yoğun enerji çekip binici taşıyan en yakındaki Wyvern'i hedef aldım.

Güce hükmederken içimden ateş fışkırdı, o Wyvern'i ıskaladı ama bir diğerine isabet etti.

Siktir.

"*Bir sonraki vuruşa odaklan, sonuncuya değil,*" dedi Tairn.

Xaden, "*Bekle!*" diye bağırdı ve bir vuruş daha yapabilmem için hava sahasını açık tuttu.

Ellerimi tekrar kaldırdım, Tairn'in gücünün kemiklerimi ve kaslarımı sarmasına izin verdim, sonra güce hükmederek bir vuruş daha yaptım. Enerji içimden akıp giderken avuçlarımı açmak yerine Felix'in bana öğrettiği gibi parmaklarımın hareketine odaklandım, onları vuruşla birlikte aşağı doğru hareket ettirdim, sanki ben besteciymişim ve şimşek benim orkestrammış gibi hedefe yönlendirdim.

Tam isabet. Wyvern ve binicisinin cansız bedenleri ayrılarak düşmeye başladı. O karanlık güce hükmedenin ölümüyle birlikte bir avuç Wyvern daha gökyüzünden düştü ama daha sayısız Wyvern varken bu başarı karşısında rahatlamaya ya da sevinmeye vakit yoktu.

İşte gelmişlerdi.

Annemin takımı onların bölgesine giren ilk dalgaya saldırmak için harekete geçti. Aimsir bir Wyvern'in boğazını kopardı ve ben annemle Mira'yı gözden kaybederken kalabalık onların bölümünden geçip bir sonrakine girdi.

Tairn, "*Kendi bölümüne odaklan*," diye emretti, ben de bakışlarımı ailemi en son gördüğüm bölgeden ayırdım.

Saniyeler içinde etrafımızdaki ve altımızdaki takımların her biri kendi bölgelerini savunmaya başladılar ve ilk tehditkâr gri burun bizim hattımıza –Basgiath'ın yapılarının sonu ve dağın başlangıcına– geçtiğinde kendimi hazırladım.

Tairn geri çekildi, sonra ileri fırladı ve kanatlarını çırparak sırtın kenarına doğru koştu, ardından da havalandı. Rüzgâr canımı acıtınca gözlüğümü gözüme taktım ama yağmur camın arkasını görmeyi imkânsız hâle getirince hızla geri çıkardım.

"*Bu bizim*," dedi Tairn, hava sahamıza giren sürünün en hızlısına doğru uçarak.

Quinn ve Imogen sola yatarak diğer hedeflere yöneldiğinde ekibin geri kalanını göz ucuyla görebiliyordum ama Tairn'in aldığı Wyvern'e doğru kafa kafaya çarpışacakmışız gibi uçarken önüme odaklanmaya devam ettim.

Aramızdaki boşluk hızla azalırken bir elimle iletim aracını kavradım ve diğer elimi kaldırdım. Güce uzanmama gerek yoktu; zaten oradaydı, hem damarlarımda hızla ilerliyor hem de tepemdeki gökyüzünü dolduruyordu.

Enerji parmak uçlarımda cızırdadı ve tam güce hükmetmek için hedef aldığımda binicisiz Wyvern çenesini açıp yeşil bir

ateş püskürttü. Alevler bize doğru yaklaşırken kalbim duracak gibi oldu ve Tairn sola yatarak alevlerden kıl payı kurtuldu.

Wyvern'in yanından geçerken düz durabilmek için ağırlığımı sağa verdim, yaratığa odaklandım ve sonra yukarıdaki buluttan yıldırım çekerek saldırdım. Yıldırım Wyvern'i kuyruğunun hemen üstünden vurdu; hızını hesaba katmamıştım ama enerji onu düşürmek için fazlasıyla yeterliydi.

"*Aşağıda*," diye gürledi Tairn, dalışa geçerek.

Rüzgâr yüzünden öfkeyle gözlerimi kırpıştırırken üç Wyvern'in daha alçaktan geçmeye çalıştığını fark ettim. "*Buradan vuramam. Gökyüzünden güç çekersem yukarıdan birini vurma riskim var, kendimden çekmek için çok uzaktalar ve yerden çekip ıskalarsam...*"

"*Sıkı tutun.*"

Söylediğini yaparak kulpa iki elimle birden sımsıkı tutundum. Kulaklarımda durmaksızın vızıldayan güçle saniyeler içinde onlarca metre alçalırken ortadaki Wyvern'in sırtında oturan biniciyi gördüm.

Tairn yukarıdan saldırarak doğrudan soldaki Wyvern'in üzerine uçtu ve dişlerini canavarın boynuna geçirip düşmeye devam ederek onu bizimle beraber sürükledi. Bu çarpışmanın etkisiyle bedenim öne doğru savruldu.

Wyvern çığlık atarken ben alaşım kabzalı bıçaklarımdan birine uzandım. Tairn'in arkasını kollamak için oturağımda döndüm ve yağmurda gözümü kısarak bakınca iki devasa şeklin bizi kovaladığını gördüm. "*Geliyorlar.*"

Altımızda mide bulandırıcı bir çatırtı duyuldu ve Tairn Wyvern'i serbest bıraktı, boynu kırılan yaratık son otuz metrede serbest düşerek aşağıdaki araziye, yönetim binasının arkasında bir yere çakıldı.

Sağa doğru yönelen Tairn kanatlarını sertçe çırparak yükselmeye başladı ama avantajlı bir noktaya zamanında çıkmamızın imkânı yoktu. Aralarında on beş metreden az mesafe vardı ve kalan iki Wyvern'in iniş açısına bakılırsa Tairn'in bir çiğneme

oyuncağına dönüşmesine saniyeler kalmıştı. Altımızı kontrol ettim –temizdi– sonra iletim aracını kavradım ve kalbimin hızlı atışını ve damarlarımdaki adrenalinin vahşi akışını sakinleştirmek için derin bir nefes aldım. Kontrol. Tam kontrole ihtiyacım vardı.

Sadece tek bir vuruş için zaman kalmıştı. Gücü serbest bıraktım, hançerimle onu yukarı yönlendirdim ve yıldırım gökyüzüne doğru süzülerek en yakındaki Wyvern'i göğsünden vurdu.

"Evet!" diye haykırdım yaratık gökyüzünden düşerken ama sevincim kısa sürdü; çünkü diğer Wyvern üzerinde karanlık güce hükmedenle öne doğru fırladı, ağzını açıp çürümüş dişlerini ve boğazındaki yeşil parıltıyı ortaya çıkardı. "Tairn!"

Uyarı dudaklarımdan henüz dökülmüştü ki bir gölge şeridi Wyvern'in boğazına dolandı ve onu tasmanın ucundaki kuduz bir köpek gibi geriye doğru savurdu, biz yükselmeye devam ederken yaratığın dişleri Tairn'in kanadının ucunu sadece birkaç santim farkla ıskaladı.

"*Onu Sgaeyl aldı. Kendimize başka bir tane bulmamız gerekecek,*" dedi bana, yağan yağmurda her zamankinden daha hızlı yükselerek.

Değerli saniyelerimi çevremizi taramak için kullandım. Bizimki de dâhil olmak üzere tüm bölümler dolmuş durumdaydı. Üzerimizdeki çatışmaya doğru süzülürken gri sürünün arasından ufak renk parıltıları görünüyordu ama Wyvernlerin çoğu hâlâ uzakta, fırtınanın kenarında bekliyordu.

"*Sadece ilk dalgayı gönderdiler,*" diye açıkladı Tairn. "*Muhtemelen zayıflıkları araştırmak için.*"

Bize doğru gelen Aotrom pençelerini bir Wyvern'in karnına geçirmişti, Imogen ve Turuncu Hançerkuyruk'u Glane de peşlerindeydi; hızla geçip giderlerken Ridoc'ı bir an için görebildim.

"*Ridoc!*" diye haykırdım Tairn'e.

"*Görevine odaklan yoksa plan suya düşer. Diğerlerine kendi görevlerini yapmaları için güven.*" Gri kargaşanın içinden dümdüz

uçtu, sonra hemen üzerindeki hava sahasına çıkıp gövdesini düzleştirdi.

Haklıydı, yapmamız gereken bir iş vardı ama arkadaşlarıma üzerlerine düşeni yapmaları için güvenmek bana onları görmezden gelmek gibi geliyordu. Altımızdaki savaş alanını incelerken yağmur kafa derimi ıslatıyor ve uçuş kıyafetimden akıyordu. Kalp atış hızımı düşürmek için nefesimi burnumdan alıp ağzımdan vermeye zorladım kendimi.

Bu Resson'daki dağınık dövüş gibi değildi. Bu koordine edilmiş bir savunmaydı ve benim de görevimi yerine getirmem için odaklanmam gerekiyordu.

Feirge bir yeşil alev atanla yakın dövüşe kilitlenmiş durumdaydı –ağzından mavi bir ateş püskürüyordu– demek ki mavi alev atan bir Wyvern'di bu; Rhi, Feirge'nin sırtından Cruth'unkine sıçrayarak alevlerden kıl payı kurtulduğunda kalbim sıkıştı. Yeşil Akrepkuyruk kuyruğunu sertçe saplarken Quinn onun kolunu tuttu ve her şeyi kontrol altına aldıklarını ve yapabileceğim hiçbir şey olmadığını anladığımda başka tarafa baktım.

Ama Sliseag, biri binicili üç Wyvern'le kafa kafaya gelmişti ve on beş metre aşağımızdaki Sawyer kaybedecek gibi görünüyordu. İletim aracını kavradım, sonra bedenimi yeni bir güç dalgasıyla doldurdum ve elimi kaldırdım.

"*Iskalama*," diye uyardı Tairn.

Ne olur ne olmaz diye Sliseag'dan en uzaktaki Wyvern'e odaklandım, sonra gücü tam bir konsantrasyonla hedefime çekerek ona hükmettim. İçimden enerji fışkırdı ve yukarıdaki buluttan inen kör edici yıldırım aşağıdaki Wyvern için ölümcül oldu.

Binici başını kaldırıp benimle göz göze geldi ve bir kalp atımı kadar sonra ikisi birden dalışa geçip savaştan uzaklaştılar. Midem kasıldı. Yere inmelerinin tek bir sebebi olabilirdi. Beslenmek.

"*Xaden...*"

"*Hallediyorum*," dedi ve Aotrom'la Glane, Sawyer'la Sliseag'a yardım etmek için geldiklerinde dikkatimi diğer bölümlere çevirdim.

Tairn, daha önce konuştuğumuz gibi saat yönünü pusula gibi kullanarak, "*Üç*," deyince sağa, Wyvernlerin Üçüncü Kanat'taki bir takımı alt ettikleri yere baktım. Altlarında, dağın yamacında bir ejderha cesedi yatıyordu ama kimi kaybettiklerini anlamadan başımı başka tarafa çevirdim.

Eğer yarınki ölüm listesine odaklanırsam ben de orada olurdum.

"*Sıkı tutun.*" Tairn sağa doğru yatıp onların bölgesine girmeden o tarafa doğru uçarken gücünün baraj kapaklarını açtım ve ısı tenimi diken diken ederken bir Wyvern'i indirdim.

Sonra bir başkasına nişan aldım.

Ve bir başkasına.

Tekrar ve tekrar, etrafımızdaki bölgelere hedefli, hassas saldırılar yaptım, hedeflerimin üçte ikisini vurdum ama hiçbir ejderhaya isabet ettirmedim, bunu nihai zafer olarak kabul edecektim. Yağmur tenime çarptığında cızırdıyordu ama hançerlerim bağlıyken uçuş ceketimi çıkarmaya cesaret edemedim, o yüzden ısıyı, zihnimdeki sandığa kaldırıp kapağını kapadım, içimdeki acı veren yanığı görmezden gelmeye ve kendimi güce tekrar hükmetmeye zorladım.

"*On iki.*"

Yüzümü ileri çevirip hedefi buldum, vurmadan önce iki kez ıskaladım. Bizim bölgemizde hiç Venin kalmamıştı ama Tairn başka bir Wyvern'in, başka bir tehdidin yerini tespit ederken iletim aracının üzerindeki elim titriyordu ve gökyüzünden o kadar hızlı şimşek çekiyordum ki artık fırtınayı yönlendiriyormuşum gibi hissetmiyordum.

Fırtına *bendim.*

"*Yoruluyorsun*," diye uyardı Tairn.

Yorgunluğun canı cehenneme. "*İnsanlar ölüyor.*" Güneşin aydınlattığı savaş alanına hızlıca bir göz attığımda yere saçılmış gri leşler arasında giderek daha fazla renkli ölü olduğunu gördüm ancak takımımın hâlâ savaştığını, bölgemize giren her Wyvern'i ekip çalışması ve verimlilikle ele aldığını fark edip kendimi durdurdum.

"*Dokuz,*" diye gürledi Tairn ama sola yatarken benimle tartışmadı, bizi savaşın üzerine çıkardı, ben de yandaki takım için güce hükmettim; sadece kendi binicilerimizi tehlikeye atmadan vuracağımdan emin olduğum hedeflere nişan alıyordum.

Xaden aşağıda aynısını yaparken gölgeleri diğer bölümlere doğru süzülüyordu.

Tanrılar aşkına, bu *sıcak* beni diri diri pişirecekti. Rüzgâr ve yağmur bile göğsümün içinde büyüyen cehennemi soğutmaya yetmiyordu. İletim aracının bileziğini bileğimden çıkardım, sonra onu bacaklarımın arasına sıkıştırıp uçuş ceketimi çıkararak eyerimin kayışının altına soktum, altı hançerim eksikti artık ama kolayca ulaşabileceğim bir yerdeydiler ve asıl önemli olan da diğer ikisiydi...

"*On iki!*" diye gürledi Tairn ve başımı düzlüklere doğru çevirdiğimde annemin bölgesinin üzerinde süzülen bir başka Wyvern dalgası gördüm, bulutlara tehlikeli bir şekilde yakınlardı ama içinde değildiler, altlarında bulunanlar vuruş yapmamı engelliyordu.

Yaratıklar annemin yanından durmadan geçerken kalbim tekledi, ardından Wyvernler bir sonraki bölümden de çarpışmadan geçtiler.

Savaşın tepesinde uçmak bana gerekli görüş açısını sağlamış ama aynı zamanda bizi inkâr edilemez bir hedef hâline getirmişti ve şimdi bizi avlamaya geliyorlardı. İletim aracını kaybetmemek için elimi bilekliğin kayışından geçirdim. "*Onları uzaklaştırmalıyız...*"

"*Plana uyacağız.*" Tairn dalışa geçti ve takımıma doğru alçalırken ağırlığım eyerin kayışlarına bindi. İkinci Takım ejderhaları başlarını yaklaşan tehdide doğru çevirdiler, hepimiz yükseliyor ya da alçalıyor, savaş düzenine giriyorduk. "*Hazırlan.*"

Bu suikast görevinde üç Venin vardı; mavi tunikleri, bindikleri gri, bulanık gözlü Wyvernlerle tam bir tezat oluşturuyordu. On saniyemiz vardı. O da en iyi ihtimalle.

Bir. Sağ tarafımdaki Ridoc ellerini salladı, elinde ikiye ayrılmış bir hançer vardı. Kahretsin, eğer kalan tek bıçağı da kırıldıysa... parçalar gözden kaybolurken gözlerimi kırpıştırdım. Bana el sallamıyordu.

İki. Başımı sola çevirdiğimde Feirge, Sliseag'ın altında durduğu yere dalarken parçaların çoktan Rhiannon'ın ellerinde olduğunu gördüm.

Üç. Feirge, Sliseag'ın yanında uçuyordu ve Rhiannon parçaları fırlattı.

Dört. Sawyer onları yakaladı.

Beş. Sgaeyl yükselerek Feirge'nin yerini aldı ve Xaden'la zarar görmediğini görecek kadar uzun süre göz göze geldim. Hem Sgaeyl'in ağzından hem de Xaden'ın yüzünün yan tarafından yağmur gibi kanlar akıyordu ama içgüdüsel olarak kanın ona ait olmadığını biliyordum ve yaklaşan tehdide odaklandım.

Altı. Nefes al. Göğsümdeki ateş fırtınasına rağmen nefes almak zorundaydım yoksa tükenecektim. İşaretlerin farkındaydım elbette: titreme, sıcaklık, yorgunluk. Sadece bunların bir önemi yoktu. Sevdiğim herkes bu sahadaydı.

Yedi. Neredeyse varmışlardı ve Marbh'ın tanımadığım bir Mavi Tokmakkuyruk ve Andarna olduğunu umduğum belli belirsiz bir şekille nöbet tuttuğu koruma duvarı odasına baktım; güneş ışığı Sawyer'ın elindeki hançerden yansıdığı anda hançer tekrar kayboldu, Feirge çoktan harekete geçmişti.

Sekiz. Feirge, Aotrom'un yanında yükselirken Tairn, "*Dajalair uçulamaz koşullar yüzünden hayal kırıklığına uğramış,*" diye aktardı.

Dokuz. "*Onlara avluyu ve gelen yaralıları korumanın ıslak kanatlarla boğuşmaktan daha verimli olduğunu söyle,*" dedim. "*Şu anda burada yardımcı değil, yük olurlar.*"

Hançer el değiştirdi ve Ridoc bir kez daha silahlanmış oldu.

Takım olarak ne kadar sorunsuz çalıştığımızı görünce sırıttım, sonra da yaklaşan Wyvern dalgasına baktım.

On. "*Şey gibi düşünmeye başlıyorsun...*" dedi Tairn.

"*Brennan gibi mi?*" dedim Wyvernler hava sahamıza girerken.

"*Tairn gibi,*" diye cevap verdi Sgaeyl ve düşmana doğru ilerledi; altından gölgeler süzülürken boynunu uzattı, bir Wyvern'i şahdamarından kavradı ve sıradan ayrılarak onu da kendileriyle birlikte sürükledi.

Tairn eyerde geri fırlamama neden olarak bir diğerine doğru hamle yaptı ve Wyvern'le kafa kafaya geldiler. Tairn'in çenesi Wyvern'in boğazına kilitlenip kanlar fışkırırken çarpışmanın etkisiyle öne doğru savruldum.

Pençeleri bizi Tairn kanatlarını bu kadar sert çırparken bile sürdürülmesi neredeyse imkânsız olan dikey bir pozisyona zorluyor, yaratığın çığlığı beynimi sarsıyordu.

Mavi bir parıltı, alaşım saplı bir hançeri kavramam ve iletim aracını ön koluma doğru bırakıp kemerimin tokasına uzanarak onu açmaya hazırlanmam için gereken tek uyarıydı. Bu oyunu daha önce görmüştüm. Bu rolü biliyordum. Ve bu sefer bir bıçak yarası alan ben olmayacaktım.

"*Düz durabilir misin?*" Karanlık güce hükmeden, Wyvern'i ölümcül bir şekilde kavramış olan Tairn'in pullarını titreten tehditkâr kükremeyi duymazdan gelerek Wyvern'in boynundan Tairn'in boynuna atlarken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu.

"*Eyerinde kal!*" diye bağırdı Tairn ama bizi yatay konuma getirmeyi de başardı.

Venin bir dikeni kavradı ve tutundu, ürkütücü, kırmızı gözleri ne manevra sırasında ne de Wyvern'in ağırlığının bizi aşağı doğru çekmesiyle hızla inişe geçtiğimizde benimkilerden ayrıldı. Örümcek ağı gibi damarları yoktu, o sadece bir Asim'di ve ben onunla başa çıkabilirdim.

"İstediği kişi sensin," dedi karanlık güce hükmeden; o ıslak, tel tel olmuş sarı saçlarını gözlerinin önünden çekip Tairn'in boynuna doğru ilerlerken ben sol elimle kemeri çektim ama toka çıkmadı.

Çok... genç görünüyordu. Ama Jack de öyleydi.

Tairn Wyvern'i bıraktı, ölmekte olan yaratığı itmek için omuzlarını büktü ama yaratık boynuna yapıştı ve Tairn daha güçlü bir ısırıkla karşılık verdi, biz durmaksızın düşerken onun canını aldı.

"Hocan mı?" Deriyi çekiştirdim ama kemer sıkışmıştı, ben de öyle.

Siktir.

Hançerin ucunu çevirip sudan kayganlaşmış bıçağı baş ve işaret parmaklarımın arasında tuttum ve Tairn'in omuzlarının arasındaki dikenlere ulaştığında bileğimi bükerek hançeri ona doğru fırlattım.

Bıçağı yakaladı. Saf panik kan dolaşımımı sararken ye-değimi aldım.

"Yakında hepsiyle tanışacaksın," dedi ve kendi bıçağımı kaldırarak bana doğru yürümeye başladı.

Sağdan üzerimize doğru yeşil bir bulanıklık geldi ve ikimiz de Rhiannon'ın Feirge'den Tairn'e atlayıp çömelerek eyerimin önüne inişini izledik.

Bir ejderhayı yenmenin en kolay yolu binicisini öldürmektir. Yaratık büyük olasılıkla darbeden kurtulacak olsa da devrilmesi için yeterince uzun süre sersemleyecektir.

-ALBAY ELIJAH JOBEN'İN EJDERHALARI YENME REHBERİ, ÜÇÜNCÜ BÖLÜM'DEN

ALTMIŞ İKİNCİ BÖLÜM

Hayır. Hayır. Hayır. Bu çok tanıdıktı.

Liam'ı kaybetmiştim... Rhi'yi kaybedemezdim. Kaybedemezdim.

Wyvern çığlık atarken o ileri atıldı, öyle hızlı iniyorduk ki kan yukarı doğru akıyor gibi geliyordu. Kemerimi tekrar çektim ama deri, yağmurdan şişip sıkışmıştı. Rhiannon'ın beni mindere devirecek bir dizi hamle kullanarak karanlık güce hükmedenle çarpışmasını yüreğim ağzımda izledim.

Venin, Rhiannon'ın bileğine elinin tersiyle vurarak kılıcının sarsılmasına neden oldu ve tekme atınca da kılıç Rhi'nin elinden uçup gitti.

Rhi, Tairn'in yağmurdan kayganlaşan pullarının üzerinde geriye doğru savrulduğunda ona uzandım, onu sabitlemek için sol kolumu beline dolayıp sağ elimle hançerimi avucuna bastırdım.

Omzunun üzerinden bana bakıp başıyla onayladı ve Venin üzerimize gelirken ayağa kalktı. Hançerler çarpışırken çevremizde dağlar yükselerek irtifamızın ne kadar düşük olduğu konusunda beni uyardığında kendimi başka tarafa bakmaya zorladım. Kalçamdaki arbaletin kayışını çözdüm, sonra sol ta-

rafımdaki sadağı hızla açıp oku fırlatma oluğuna yerleştirdim. Bu kadar yakınken rüzgâr ve yağmurun bir önemi olmamalıydı.

"*Bu pisliği üç saniye içinde üzerinden atmanı istiyorum; üç...*" dedim. Nişan alarak, "Rhi!" diye bağırdım. "*İki.*"

Rhiannon arkasına baktı, sonra kendini Tairn'in omuzlarının arasına attı, uzanıp ayak bileğini kavradım ve tereddüt etmeden tetiği çektim. "*Bir!*"

Tairn sert bir şekilde sağa yatarken ok Venin'in göğüs kafesine saplandı. Karanlık güce hükmeden düşerken arkamızdan bir patlama sesi geldi; sargılar eklemimi yerinde tutmak için mücadele ederken omzumdaki yakıcı acıya aldırış etmeden Rhi'nin bileğini sıkı sıkı kavradım.

Rhi, Tairn'in dikenlerine sıkıca tutundu ve Tairn hızla kendini düzetti; o yükselmek için kanatlarını kuvvetle çırparken Rhi geri geri yanıma gelip döndü ve kollarını bana doladı.

Arbaleti elimde tutmaya devam ederek ona sarıldım ve Feirge hemen altımızda Tairn'in kanat çırpışlarını taklit ederek bize ayak uydururken derin bir nefes aldım. O iyiydi. İkisi de iyiydi.

Burası Resson değildi ve ben de en iyi arkadaşımı kaybetmemiştim.

"Seni umursamaz, sorumsuz..." diye haykırdım.

"Bir şey değil!" diye bağırdı, yüzüne yağmur damlaları düşerken geri çekilip hançerimi verdi. "Eyerini düzelt. Yerdeki hançeri geri alacağım." Ayağa kalktı, sonra bana bir an gülümseyip Tairn'in omzundan atladı.

Düşüşünü takip ettim ve Feirge'nin üzerine zahmetsizce indiğinde rahat bir nefes aldım.

Savaşa geri dönerken Tairn'e, "*Eyerim sıkıştı!*" dedim.

"*Güzel. Belki bu sayede yerinde kalırsın.*"

Cruth'un sırtındaki Quinn, Glane'e dişlerini geçirmek için elinden geleni yapan bir Wyvern'in omuz eklemine güneş ışığında parlayan çift taraflı savaş baltasını savurdu.

"Melgren on dakika uzaklıkta ama yardımcılarından sadece ikisi ona yetişebildi ve genel kanıya göre karanlık güce hükmedenlerin çoğu ikinci bir dalga için geri çekiliyor." Tairn Cruth'un yanından geçerken kafamı kaldırıp gri Wyvernlerden oluşan denizine baktım ve kusma isteğimi zorlukla bastırdım. Yukarıda en az altı tane binicisiz Wyvern olmalıydı. Bunu daha ne kadar sürdürebilirdik? Eyerimde dönünce altımızda Sgaeyl'le Xaden'ın, Wyvernleri boğazlarından tutup dağın yamacına doğru teker teker hızla sürüklediğini ve yaratıkların onlara doğru hamle yaptığını fark ettim.

"Sgaeyl tek başına kalmış!"

"Yardım istiyorsa bunu söyler..."

Acı dolu bir kükreme yukarıdaki kargaşayı bastırdığında göğsüm sıkıştı. *"Andarna?"* diye seslendim; yukarı doğru uçarken bakışlarım dağ yamacını tarıyordu.

"Sinir bozucu biçimde güvende ve gizlenmiş durumdayım," diye cevap verdi.

"Aotrom!" diye bağırdı Tairn ve midem kasıldı.

Ridoc.

Tairn sağa doğru uçarak bir Wyvern'in düşen bedeninden kaçtı ama üstümüzde dişlerini Aotrom'un arka tarafına geçirmiş bir tane daha vardı ve üç tanesi de onu öldürmek için yaklaşıyordu.

Sawyer ve Sliseag bölümümüzün öbür ucundan uçtular ve müdahale etmek için aynı anda yanımıza ulaştılar ama diğer herkes aşağımızdaydı. Hançerimi belimdeki kına soktum, sonra arbaleti doldurdum ve yukarı doğru yükselirken onu belime bağladım.

Biz oraya yaklaşırken Tairn'in tüm vücudu kükremeyle sarsıldı ve çarpışmaya hazırlanmak için kulpa tutundum ama Sawyer ve Sliseag yaklaştığında Tairn uçarak yanlarından geçti, sonra da devasa kuyruğunu yaklaşan Wyvern üçlüsüne doğru savurdu.

Kırılan kemiklerin çatırtısını duyunca eyerin izin verdiği ölçüde döndüm. Bir Wyvern düşüyordu, kafasının yarısı ezilmişti. Biri gitmişti. Üçü kalmıştı.

Tairn sırtında tecrübe ettiğim en dik dönüşü yaptı ve kanadını sola yatırıp dalışa geçmeden önce neredeyse dikey hâle geldiğinde gözlerim kararadı. Aotrom ve Ridoc'ın yardımına uçarken rüzgâr ve yağmura karşı gözlerimi öfkeyle kırpıştırdım.

Ridoc, Wyvern'i Aotrom'un sırtından ayırmak için elinden geleni yapıyor, kılıcını Wyvern'in burnuna saplıyordu ama lanet şey bir türlü bırakmıyordu.

Oraya ilk ulaşan Sliseag oldu, kılıçkuyruğuyla Wyvern'e saldırdı ve ön bacaklarından birini kesti. Yaratık Aotrom'u bırakmayınca Sliseag çenesini onun boynuna gömmek için döndü ama Tairn'in aksine boynunu bir ısırıkla kıracak kadar güçlü değildi ve hem değerli saniyeleri kaybetti hem de kendini kalan bir çift Wyvern'e karşı savunmasız bıraktı.

Zamanında yetişemeyecektik.

Çift rotasını değiştirdi, son saniyede Aotrom'dan ayrılıp Sliseag'ı hedef aldılar. Neredeyse varmıştık ama her şey o kadar hızlı oluyordu ki sanki dünyanın geri kalanı yavaşlamıştı.

İlk saniyede en yakındaki Wyvern ağzını açtı.

İkincisinde, Sliseag'ın üzerine yeşil ateş püskürttü. Sawyer oturaktan geriye doğru sıçradı ve yanarak ölmekten kıl payı kurtularak Sliseag'ın sırtından aşağıya dumanı tüten bir botla yuvarlandı.

Üçüncüsünde, yaratık Sliseag'in açıkta kalan tarafına atılarak saldırısını tamamladı. Sawyer ejderhasını ısırıktan kurtarmak için Wyvern'in açık çenesine tekme attı ama bir sonraki hamlede kendisi de ısırıldı ve bacağı Wyvern'in devasa dişlerinin arasında kayboldu.

"Sawyer!" diye haykırdı Ridoc.

Sawyer'ın çığlığı ruhumu parçaladı ve diğer Wyvernler dövüşe katılırken Tairn, Aotrom'un sadece birkaç metre üstünde

yavaşladı. Wyvern'in çenesi duyulabilir bir tıkırtıyla kapanınca neredeyse ben de haykıracaktım.

Tairn ağırlığını öne verdiğinde bir saldırı açısı seçtiğini ve dalışa geçmek üzere olduğunu anladım ama bu pozisyonda sadece Sawyer'ı ya da Sliseag'ı kurtarmak için zaman vardı, ikisini birden değil. Wyvern onu Sliseag'in üzerinden sürüklerken Sawyer acı içinde bağırdı, yaratık çirkin gri kafasını uzaklaştırmadan ağzını bir kez daha açtı.

Midem kasıldı ve nefesim kesildi.

Lanet olsun, Sawyer'ın dizden aşağısı yoktu.

Kan kaybediyordu ve artık tutunamıyordu.

Hayır. Bir arkadaşımın daha ölümüne seyirci kalmayacaktım. Bunu reddediyordum.

Sol elimdeki hançerle sağ elimdeki arbaleti sıkıca kavradım ve Tairn sağ kanadını eğip bana bir an için mükemmel bir açı verirken kemerimin deri kayışını kestim. "*Affet beni.*"

"*Sakın...*"

"*İkimizin de iyiliği için diğerini hemen öldür!*" Çoktan harekete geçmiştim, hançerimi kınına sokup eyerden fırladım, sıçramadan önce bir, iki, üç adım koştum.

Andarna. Xaden. Ablam. Brennan. Kollarım düşüş boyunca boşlukta sallanırken hepsi tek tek aklımdan geçti ama Aotrom'un sırtına inip botlarımın tabanı onun sırt pullarından birinin kenarına tutunduğunda zihnimde canlanan yüz annemin yüzüydü.

"*Gümüş!*"

"*İyi bir iniş miydi?*" Lanet olsun, başarmıştım.

Ridoc da aynı şeyi düşünüyor olmalıydı çünkü kılıcını Wyvern'in burnundan çekip çıkarmadan önce bir saniye boyunca mutlak bir şokla bana baktı, sonra ben ona doğru koşmaya başlarken kılıcını tekrar saplamak için harekete geçti. "Şu lanet şeyi onun üzerinden alamıyorum!"

Tairn sağıma doğru dalışını tamamladığında, göz ucuyla gördüğüm karanlık yüzünden kalbim ayaklarımdan çıkan kadar sert bir sesle atmaya başladı. Bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen içimdeki sesi görmezden gelerek Ridoc'a doğru koştum ve arbaleti eline tutuşturdum. "Sliseag'ın üzerine indiğimde ateşle ve oturağına geri dön!"

"Ne yaptığında?" Soruya cevap vermek için duraklamadım, şu anda Sliseag tarafından boğazının bir kısmı parçalanmış olan lanet olası Wyvern'in burnuna doğru koşmakla meşguldüm.

Haykırarak dişlerini Aotrom'a daha da çok gömen Wyvern'in gözlerinin arasından yukarı koştum, sonra Sliseag çenesini ayırınca boynuzlarının arasından kafasının tepesine çıktım.

"*Seni kendim boğazlayacağım*" –Tairn hırladı ve uzaktan kemik çıtırtılarının belirgin sesini duydum– "*Hele bir yere in de!*"

Wyvern'in sallanan boynunun yarısında az kalsın bir dikene takılıp bileğimi burkacaktım. Sliseag başını binicisine saldıran Wyvern'e doğru çevirince durmayı başardım ama Sawyer onun sırt pullarına asıldığı için Sliseag'in hızlı manevra yapmasını engelliyordu. Ejderha, binicisini kaybetmeden onu savunamayacak durumdaydı.

Wyvern, Sawyer'a bir kez daha saldırırken Sliseag kafatasımı titreten bir kükremeyle kuyruğunu etkisiz bir şekilde savurdu.

"Acele et, Vi!" diye bağırdı Ridoc.

Tüm binicilerin temel kuralını çiğneyerek, "Sliseag!" diye bağırdım. "Bırak ona yardım edeyim!"

Kırmızı başını bana çevirerek öfkeli altın gözlerini kıstı ve Dunne'a beni anlaması, hareketsiz kalması için dua ederek başımla işaret ettim ve sonra Wyvern'in boynundan sıçradım.

Sliseag'in gözlerinin hemen üzerine indim ve hem durmak hem de kafasını Sawyer'a saldıran Wyvern'e doğru savuran Sliseag'ın üstünde dengemi sağlamak için sol kolumu boynuzlarından birine doladım.

"Şimdi, Ridoc!" Sliseag'in boynuzunu kullanarak boynundan aşağıya doğru kayarken arkamda bir patlama sesi duydum ve sırtımda ısıyı hissettim.

Sawyer kendini Sliseag'in sırtına doğru çekti ve ben de daha hızlı koşarak oturağı geçtim. Eğer o tarafa düşerse Tairn'in yapabileceği bir şey yoktu. Aşağıdaki dağın sırtına fazla yakındık.

Sawyer'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda Tairn'e. "*Neredesin?*" diye sordum.

Üstümde kapanan dişleri ve hırıltıları duymazdan gelip ilerlemeye devam ettim.

"*Olmam gereken yerdeyim, senin aksine!*" dedi sertçe, tam da devasa gövdesi önümde ortaya çıkıp dördüncü Wyvern'in cansız bedenini ağzından atarken.

"*Güzel. Şimdi bana bir iyilik yap.*" Sliseag'in kanatlarının yanından geçip Sawyer'ı yutmaya hazırlanan Wyvern'in devasa, gıcırdayan dişlerine doğru ilerledim.

Tairn bize doğru uçmaya başlamışken, "*Hangisi?*" diye sordu.

"Violet?" Sawyer'ın gözleri şokla açılırken bacağından mide bulandırıcı ritmik sıçramalarla kan fışkırıyordu. Hemen bir şifacıya ihtiyacı vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm, son birkaç metreyi kayarak Sawyer'a çarptım ve onu Sliseag'in sırtından arka tarafına doğru ittim. Kollarımı Sawyer'a dolayarak ellerimi arkasına kenetledim. Sayısız kırmızı pulun üzerinden kayarken kenara saniyeler kala, "Sıkı tutun!" diye bağırdım.

Sliseag dağın sırtından uzaklaşarak kaçınılmaz düşüş için bize birkaç yüz metre irtifa kazandırdı ve bizi bıraktı.

"*Gümüş!*"

Sliseag'in sırtından yuvarlanıp havada düşmeye başlarken Sawyer kollarını bana doladı.

"*Yakala beni.*" Rüzgâr saçlarımı, yüzümü, uçuş kıyafetimi dövüyordu ama serbest düşüşe devam ederken Sawyer'a sıkı

sıkı tutundum. Onu kurtarabilirdim. Bugün ölmek zorunda değildi. *Ölmeyecekti.*

Bir. İki. Üç. Dört. Tepenin yüzeyinden geçerken kalp atışlarımı sayıyordum.

"*Ne yapıyorsun?*" diye kükredi Xaden ve ensemde hafif, tanıdık bir kadife dokunuş hissettim, sanki Xaden'ın gücü sınırlarına ulaşmış gibi. Siyah bir kanat gökyüzünü kapatırken düşüşümüz fazla olmasa da yavaşlamıştı.

"*Ne yapıyora benziyorum?*" Demir bir mengene etrafımızı sararak düşüşümüzü kırbaç gibi bir hız değişimiyle durdurunca nefesim ciğerlerimden çekildi. *Tairn.*

"'*Eyerinde kal' cümlesinin hangi kısmını anlamadın?*" diye gürledi Tairn, bizi pençesinde dikkatle kavrayarak sola, Basgiath'a doğru dönerken.

"*Aynı anda iki yerde birden olamazdın,*" dedim. Sawyer'ın üstümdeki bedeni gevşeyip çenesi omzuma düşerken nefes almaya çabalıyordum. "*Dördüncü Wyvern'i öldürmen gerekiyordu ve Sliseag, Sawyer'ı kaybetme korkusuyla kendini savunamıyordu, ben de Sawyer'ı aldım.*"

"*Sonra da seni yakalayacağımı mı umdun?*" Kanatlarını açıp hızımızı yavaşlatarak süzülmeye başladı.

"*Sanki yakalayamayacaktın da.*" Hava önce damlaya damlaya, sonra da akarak ciğerlerime doldu.

Homurdandıktan sonra konuyu değiştirdi, "*Abin taşı tek parça hâline getirdi ama pek... umutlu değil.*"

Nabzım önce hızlandı, sonra yavaşladı. Bu... harikaydı işte.

"*Neden? Güç aşılanamıyor muymuş?*"

"*Marbh ayrıntılarla ilgilenmez.*" Tairn okulun arkasıyla uçurum arasındaki küçük alana üç ayağıyla indi ve bizi tutan pençesini yavaşça açtı.

Bu da ne demekti şimdi? Yağmur yağmaya devam ederken beni buzlu çamur karşıladı ve Sawyer'ı sırtüstü çevirip dizlerimin

üzerine düşerek nabzına bakmak için parmaklarımı solgun, çilli boynuna koydum.

"Biri bize yardım etsin!" diye haykırmamla sesim yönetim binasının taş duvarlarında yankılandı. Nabzının yavaşlığı benimkini hızlandırmıştı. Çok hızlı ve çok fazla kan kaybediyordu. Görünürde yardıma gelen kimse yoktu ancak buraya inen ilk yaralılar olmadığımız da açıktı.

"*Yardım çağıracağım*," diye cevap verdi Tairn.

Onu alamazsın, dedim Malek'e, kızıl karda dizlerimin üstüne oturarak. *Liam'ı aldın. Sawyer'ı alamazsın.*

"Sawyer?" Sol bacağıma sarılı kının tokasını çektim, neyse ki çıktı. Hançerler daha üzerindeyken kemeri Sawyer'ın dizinin altındaki parçalanmış derinin üzerine, kopmuş bacağın birkaç santim yukarısına sardım, kemerin derisini tokadan geçirdim ve çekebildiğim kadar sert çektim, acı sol omzumu yakarken haykırdım. "Uyanmak zorundasın! Gözlerini aç!"

Korkunun acı tadı ağzıma dolarken tüm gücümle metal ucu derinin pürüzsüz bir bölümünden geçirmeye çalıştım. "Lütfen," diye yalvardım sesim titreyerek; parmaklarımı götürüp önce bileğinde, sonra boynunda nabız ararken kansız teninde kıpkırmızı parmak izleri bıraktım. "Lütfen Sawyer, lütfen. Hepimiz mezuniyete kadar yaşayacağız demiştik, unuttun mu?"

"*Yardım geliyor*," diye haber verdi Tairn.

"Hatırlıyorum," diye fısıldadı Sawyer, gözlerini hafifçe açarak.

"Tanrılara şükürler olsun!" Ona gülümserken alt dudağım kontrolsüzce titriyordu. "Dayan..."

Maren sahanın öbür ucundan, "Violet!" diye seslendi ve başımı kaldırıp baktığımda Daja'nın sırtında olduğunu gördüm. Grifon yağmurun altında koşarak mesafeyi hızla katetti, Cat ve Bragen onun biraz gerisinden yürüyerek geliyorlardı.

Tairn başını savaş alanına doğru kaldırdı. "*Sgaeyl...*"

"Git!" O tehlikedeyse Xaden da tehlikede demekti ve ekibimizin çevresindeki gri duvarın içinden yayılan dev gölge dalları göz önüne alındığında...

Daja arkasında bir sedye sürükleyerek bize ulaşırken Tairn çömeldi, sonra ağır kanatlarını açarak sabah göğüne doğru hızla havalandı.

"Ne oldu?" Maren Daja'nın sırtından indi, üzerindeki kahverengi deriler kanla kaplanmıştı.

"Wyvern bacağını kopardı." Bragen ve Cat geldiğinde onlara baktım. "Siz iyi misiniz?"

"Bizim kanımız değil," dedi Bragen, Sawyer'ın diğer tarafına çömelerek. "İyi olacaksın," diye sakinleştirdi onu. "Seni şifacılara götürmemiz gerek." Kollarını Sawyer'ın bedeninin altına soktu, sonra da onu kaldırıp Daja'ya taşıdı.

Şifacılara. Çünkü bacağı olmadan sağaltılması mümkün değildi.

Maren omzunun üzerinden, "Yaralıları taşıyoruz," dedi, Cat Bragen'in Sawyer'ı sedyeye koymasına yardım ederken o da Daja'ya koştu.

"Teşekkür ederim." Topuklarımın üzerine oturup gökyüzüne baktım ve Xaden'la aramdaki bağın gücünün, sorarak dikkatini dağıtmak yerine onun iyi olduğuna dair bana güvence vermesine izin verdim.

Maren, "Bize teşekkür etme," dedi, hızla yükselip Daja'nın omuzlarının arasına yerleştikten sonra Şifacılar Bölüğü'ne doğru yola koyuldu, Bragen de onu takip etti.

"Bok gibi görünüyorsun." Cat önümde çömelerek bana baktı, örgüsü benimki kadar ıslaktı. "Orada ne yaptığını duydum. Kira görmüş ve bana söyledi. Bu cesaret ister."

"Sen de aynısını yapardın." Birden bir yorgunluk bastırdı, vücudumdaki adrenalin azalırken omuzlarım çöktü.

"Ben daha hızlı koşardım." Alaşım kabzalı hançerlerinden birini çıkarıp bana uzattı. "Görünüşe göre bir tanesi eksik. Bende bir tane daha var."

"Teşekkür ederim." Bunu barış teklifi olarak kabul ettim.

"Sawyer'a göz kulak olacağım," diye söz verdi ayağa kalkarken. Omzunun üzerinden, "Sakın bunun için bana teşekkür etmeye kalkma," dedikten sonra tek kelime etmeden güneybatı kulesine doğru yürüdü.

Gözlerimdeki yağmuru silerken iletim aracı ön koluma düştü. O lanet şeyin orada olduğunu bile unutmuştum. Önce sola, sonra sağa bakınca dört yana dağılmış Wyvern cesetlerini ve kalbimin durmasına neden olan bir Yeşil Tokmakkuyruk gördüm...

Teine?

"*Yaşıyor*," diye söz verdi Tairn, bana doğru uçarken. "*Son dalgayı geride tutuyorlar ve annen... Arkanda!*"

Tökezleyerek ayağa kalktım, döndüm ve uçuruma baktım... bir de yaklaşık beş metre ötede duran, bir zamanlar inkâr edilemez derecede güzel olduğu belli olan kalp şeklindeki yüzünde meraklı bir bakışla beni izleyen Venin'e.

Midem kasıldı ve Cat'in bana bıraktığı hançeri sıkıca kavradım. *Cat.* Venin onu görmemişse dikkatini uzaklaşan havacıya çekmek istemiyordum.

"Kaçmanın bir anlamı yok," dedi karanlık güce hükmeden, sanki bir kelebekten daha büyük bir tehdit değilmişim gibi yavaşça ilerleyerek. "İkimiz de biliyoruz ki altındaki toprağı kurutacağım ve o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak." Kollarını açarak etrafımızdaki kargaşayı işaret etti.

"Sorrengail!" diye bağırdı Cat ve bana doğru koşarken çıkardığı şıpırtıyı duydum.

Tairn'e baktım ve dalışa geçtiğini, yaklaşık bir dakika uzakta olduğunu gördüm, "Uzaklaş, Cat!" diye bağırdım ama ayak sesleri yavaşlamadı.

Karanlık güce hükmedenin gözleri Cat'i gördüğünde öfkeyle ışıldadı ve dizlerinin üzerine çökerek elini buzlu zemine uzattı.

"Dur!" diye bağırdım, kalbim küt küt atarak. Bu kâbusumdan çok daha kötüydü. Ben kaçabilsem bile onun Cat'e ne yapacağını bilemezdim. Bileğimi oynatarak sol elimle iletim aracını kavradım ve hançeri tutan sağ elimi kaldırdım, Tairn'in gücünün asla tam olarak kapatmadığım kapılarını açtım.

Cat yanıma ulaştığında ayaklarımdaki çamur erimişti ve tenimden buharlar yükseliyordu. "Buradan gitmen gerek."

"Kapa çeneni." Bacağındaki kından bir hançer çıkardı.

"Ah, sen güçlülerden birisin, değil mi?" Karanlık güce hükmeden başını yana eğdi, dudaklarında usul usul sinsi bir gülümseme belirirken beni inceledi. "Yıldırıma hükmeden."

Damarlarımda sıcak ve çatırdayan bir enerji toplanırken üzerimizdeki buluttan gök gürültüsü geldi. Kaçmama gerek yoktu. Güce hükmedebilirdim.

"O, umurumda değil." Cat'e baktı. "Ama sen, seni öldürmemek için emir aldım, o yüzden bunu zorlaştırmayalım."

"Ben mi?" Bu da ne demekti?

Öne doğru bir adım attığında bir vuruş yaptım ve yıldırımı tam önüne düşürerek onu durdurdum. "Sana hükmetmek *onun* için çok eğlenceli olacak."

Kâbus tüm gücüyle geri gelmiş, Hoca'nın sözleri ellerimin titremesine neden olmuştu.

Kısılmış gözlerinde vahşi bir bakış belirdi. "Ve seni teslim ettiğim için ben de onun gözdesi olacağım. Yakında bir Asim olmaktan çok daha fazlası olacağım." Konuşması gittikçe hızlanıyordu. "Bu iş bittiğinde Vadi bana verilecek!"

Beni teslim etmek mi?

Cat, bakışları karanlık güce hükmedende, "Onu istediğin zaman öldürebilirsin," diye hatırlattı.

"Beni teslim etmekle neyi kastettiğini öğrenmek istiyorum," diye mırıldandım sessizce.

"*Çok daha tehlikeli bir şeye dönüşeceksin...*" Kâbusta söylediği de bu değil miydi?

"O ben olacağım! Ben!" Venin titreyen elini dağınık kızıl saçlarının arasına soktu.

Bunu Cat yapıyor, kadının açgözlülüğünü artırıyor, kendi duygularını ona karşı kullanıyordu. İtiraf etmeliyim ki benim üzerimde kullanmadığı zaman oldukça havalı bir yetenekti bu.

"Yeter, Wynn." Gözlerinin çevresindeki nabız gibi atan damarlarla aynı renkte deriler giymiş bir karanlık güce hükmeden solda belirdi, düşmüş olan yeşil ejderhanın bedeninin etrafından dolaştı ve elini uzattı.

Cat bir haykırışla geriye doğru uçarak arkamda yere düştü.

Siktir. Merakımı giderecek zaman kalmamıştı. Güce hükmettim, yukarıdaki buluttan Wynn'i ânında vuran yıldırımı çekerken cildimin her santimetresinden ısı fışkırdı. Wynn durduğu yere düşüverdi, gözleri açık ve mattı, cesedinden dumanlar yükseliyordu.

"Büyüleyici." Yeni gelen, yumruğunu sıkarak bana doğru adım attı.

İletim aracı dayanılmaz bir sıcaklıkla ışıldadı.

Küreyi bıraktım ve bileziğin ucunda hiçbir şey kalmayacak şekilde parçalara ayrılmasını dehşet içinde izledim. Yeni gelen elini avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirince ayaklarım yerden kesildi, havada asılı ve tamamen hareketsiz kaldım.

Tıpkı rüyamdaki gibiydi ama bu o Hoca değildi.

Boğazım düğümlendi. Güce hükmetmek için elimi kaldıramıyordum, hatta Cat'e fırsat varken kaçması için bağıramıyordum bile. Bu bir rüya değildi. Bundan uyanmak yoktu.

"*Sakin ol!*" diye emretti Tairn, neredeyse üzerimizdeydi artık ama yeterince yakın değildi.

Xaden, "*Geliyorum!*" diye haykırdı ve Venin, sanki toprağın bir parçasıymış gibi arkadaşının cesedinin üzerinden geçip bana doğru ilerledi.

Zamanında yetişemeyeceklerdi.

Hayatta kalamayacaktım.

Bu da hepimizi öldüreceğim anlamına geliyordu.

Ama Andarna yaşayabilirdi. Sadece dayanmak zorundaydı, hayatta kalmayı seçmeliydi.

"Neredeyse geldi, o yüzden devam edelim, olur mu?" dedi karanlık güce hükmeden, artık birkaç metre uzağımdaydı. "Sürü, saldırmak için izin beklemekten yoruldu."

Karanlık güce hükmedenin arkasındaki uçurumda bir gölge hareket etti. Hayır, bir gölge değildi bu; kayalığın kendisinin bir parçasıydı; dev bir... kaya parçası mıydı?

Altın gözleri olan bir kaya parçası.

Uçurumdan bir mermi gibi fırladı, genişledi, renk değiştirdi, kanatları, pençeleri ve *siyah* pulları belirdi.

Koruma duvarları hakkındaki bilginin, onların sağladığı korumanın sadece Navarre'a fayda sağlamaması gerektiğini düşündüğüm için yalnız bırakıldım ve bu bana çok şeye mal oldu.

-MORRAINELİ LYRA'NIN GÜNLÜĞÜ
-ÖĞRENCİ JESINIA NEILWART TARAFINDAN TERCÜME EDİLMİŞTİR

ALTMIŞ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık güce hükmeden döndü ama yeterince hızlı değildi. Andarna tam önüne indi, sonra ağzını açıp üzerine ateş püskürttü, karanlık güce hükmedeni kavurdu ve yeniden ağzını açıp yaratığın kafasını vücudundan ayırıverdi.

Adamın cesediyle aynı anda çamurun içine düştüm ve Andarna kopmuş, üzerinde dumanlar tüten kafayı tükürdü, ardından kükürtlü buhardan oluşan sıcak bir nefes verdi.

Bu. Da. Neydi?

"Sen..." Ayağa fırladım ve ona doğru sendeledim. "Sen az önce..."

"*Ateş üfledim.*" Kanatlarını havalı havalı çırptı.

"Az önce onu yedin mi sen?" Cat ayağa kalktı ama mesafesini koruyordu.

"*Binmediğin ejderhalarla konuşamazsın, insan.*" Andarna dişlerini Cat'e doğru şaklattı.

"*Kayalığın* bir parçası gibi görünüyordun." Andarna'ya onu daha önce hiç görmemişim gibi baktım. Belki de görmemiştim.

"*Sana saklanabileceğimi söylemiştim.*" Gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Ağzımı açtım, sonra geri kapadım, söyleyecek bir şey bulamıyordum. *Bu* saklanmak değildi. Pulları şimdi Tairn'inki kadar siyahtı. Belki de hayal görüyordum.

Tairn çamurları havaya savurarak sağıma indi ve ardından takdirle küçük savaş alanımıza baktı. "*Çabucak halletmişsin.*"

"O yaptı." Sgaeyl ve Sliseag Tairn'in arkasına inerken Andarna'yı işaret ettim.

"*Ateş üflüyorsun,*" diye onayladı Tairn, sesinde gururla.

"*Ateş üflüyorum.*" Andarna boynunu sonuna kadar uzattı.

"*Melgren Vadi'ye gitmemizi emrediyor.*" Tairn gözlerini kıstı ve başını Sgaeyl'e çevirdi.

"Bütün takımı Vadi'ye mi çekiyorlar?" Yukarı baktım, bölümümüzde sadece iki Wyvern kaldığını fark ettim.

Sürü, saldırmak için izin beklemekten yoruldu. Karanlık güce hükmeden böyle söylemişti. Son dalga henüz saldırmamıştı.

"Bütün takımı değil. Sadece bizi," diye açıkladı Xaden, Tairn'in etrafından dolanırken. Yağmurun açıkta kalan kollarıyla buluştuğu yerden küçük buhar dalları yükseliyordu. O da benim gibi yorgun görünüyordu ve ön kolunda bir kesik vardı ama başka görünür bir hasar olmaması omuzlarımın rahatlayarak gevşemesine neden oldu.

"Henüz son dalgalarını göndermediler ve Sawyer'la Aotrom çoktan yaralandılar. İkimizi buradan götürmek takımı, Brennan'ı ve koruma taşını fazlasıyla korumasız bırakır." Başımı iki yana salladım. Bunun olmasına izin veremezdik. Brennan hayatta kalmak için en iyi şansımızdı.

"Kesinlikle," dedi Xaden yanıma ulaştığında. "*Sen iyi misin?*" Şakağıma sert bir öpücük kondururken kolunu omuzlarıma doladı. "Bu dalga çekilirken yukarıda kendi başlarının çaresine bakıyorlar. Bir an önce gidip derdimizi anlatmalıyız."

"*Ben iyiyim,*" dedim. "Hadi gidelim."

"*Ön taraftalar. Seninle orada buluşuruz,*" dedi Tairn.

"*Marbh'a git,*" dedim Andarna'ya, sol omzuma bastırıp döndürerek eklemin derinliklerindeki keskin, zonklayan ağrıyı hafifletmeye çalıştım.

"*Bana nerede ihtiyacın olursa orada olacağım,*" diye homurdandı.

"*Marbh'la birlikte olduğun sürece tamam.*" Kaşlarımı kaldırdım. Bir ejderhaya.

Kuyruğunu iki kez sallayıp uzaklaştı ama en azından aşağıdaki güvenli koruma duvarı taşı odasına doğru gidiyordu.

Bir sıra grifonun yanından geçip çan kulesinin altındaki, muhafızların beklediği kapıdan içeri girdiğimizde Basgiath'ın koridorlarında kargaşa vardı. Midem kasıldı. Yaralı piyadeler ve biniciler, revirin bu kattaki girişinin yakınındaki duvarın dibinde çeşitli yaralarla, çoğunlukla yanıklarla oturuyor, ikinci ve üçüncü sınıf şifacılar hastadan hastaya koşarken acı çığlıklar taş koridoru dolduruyordu.

"Yirmi dakika önce yataklar dolmuş," dedi Cat sessizce. "Şu âna kadar en ağır darbeyi piyadeler aldı."

"Genelde öyledir," dedi Xaden, koridorun sonundaki avluya açılan kapıya ve sağımızdaki düzinelerce yaralıya bakarak.

Bir piyade müfrezesi hızla yanımızdan geçerken aniden durduk. Yakalarındaki nişanlar birinci sınıf olduklarını gösteriyordu.

"Violet." Cat dirseğimi kavradı. Xaden kapıyı itip açarken duraklayıp ona döndüm. "Annene söyle, yağmuru durdurabilirse havada savaşacağız, durduramazsa bizi piyadeler gibi konuşlandırsın. Veninlerle savaşma konusunda buradaki herkesten daha tecrübeliyiz ve grifonlar yerde son derece hızlıdır."

Kahverengi gözlerinde mutlak bir kararlılık vardı, başımla onayladım. "Söyleyeceğim."

Elini çekti ve Xaden'la birlikte avluya girdik.

Titreyen ikinci sınıflar tarafından bilgilendirilen lacivert takımların arasından geçerken tam bir kargaşa yaşanıyordu.

Belli ki emir komuta zinciri kopmuştu ve yaralanmamış olanları yeniden toplamaya çalışıyorlardı.

Merkeze ulaştığımızda, açık kapının hemen önünde devam eden önderler toplantısını açıkça görebiliyorduk.

Biz geçerken piyade öğrencilerinden biri Xaden ve bana, "En azından şu lanet kapıyı kapatabilirlerdi!" diye bağırdı.

"Kapıyı kapatmanın size bir faydası olmayacak," diye cevap verdi Xaden, sol taraftaki kısmen yıkılmış çatının arasından görünen Wyvern cesedini işaret ederek. "Yaya olsalar bile geçmeleri için beş saniye yeter, bunun için bu gerekli çıkışı kaybetmeye değmez."

İkinci sınıfa anlayışla baktım ve Xaden'ın peşinden dışarı çıktım. "Acaba biraz daha..."

"Daha hoş mu olayım? Daha yumuşak?" diye karşılık verdi. "Daha kibar? Bunun onlara ne faydası olacak?"

Haksız değildi.

"Hey," dedi lacivert giymiş bir ikinci sınıf öğrencisi sağ taraftaki takımdan, bakışları omzumun gerisindeydi.

"Üzgünüm ama o haklı. Kapıyı kapatmanın bir faydası olmayacak." Bunu elimden geldiğince nazikçe söylemiştim.

"Seni o yüzden durdurmadım." Arkamı işaret etti. "Peşinde bir *kâtip* var."

Döndüm ve Jesinia'nın yağmurda bana doğru koştuğunu gördüm, eli cübbesinin altındaydı.

Günlüğü kuru tutuyordu.

Xaden, "Bak bakalım onu güvenli bir yere gitmeye ikna edebilecek misin?" dedi. "Bu arada ben de kavgaya sensiz başlayacağım." Basgiath'ın kapısı olarak kullanılan on metre kalınlığındaki kemerli geçide doğru yürüdü, ilk parmaklıklı kapının altından geçti ve hemen annemin, General Melgren'in ve ikinci kapının kenarında duran üç yardımcısının dikkatini çekti. Ejderhaları kuyruklarını hemen onların yanında sallıyor

ve kalenin yarı yüksekliğinde, hatta Codagh için konuşursak daha da yüksek bir duvar oluşturuyordu.

"Sen burada olmamalısın..." dedim Jesinia'ya işaret diliyle, sonra hiçbir yerin onun için güvenli olmadığını fark edince ellerimi indirdim.

Boştaki eliyle dirseğimi kavrayarak beni kemerin içine, kapının altına çekti. Günlüğü cübbesinin içine sokuşturup işaret diliyle konuşmak için iki elini de serbest bıraktı. "Sanırım ikisi arasındaki farkı buldum ama galiba yalan söyleyen Lyra'nın günlüğü."

Sırtımı Melgren'e dönüp kalkanlarımı kaldırarak herkesi, hatta Tairn ve Andarna'yı bile dışarıda bırakarak, "Ne buldun?" diye sordum işaret diliyle.

"Sanırım bu bir yedi." Kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ama olamaz."

"Anlamıyorum." Başımı iki yana salladım. "Yedi ne?"

"İki günlük arasındaki tek fark bu. İlk başta rünleri kastettiğini, o kısmı yanlış tercüme ettiğimizi düşündüm çünkü Aretia'daki koruma duvarı taşında yedi rün var," dedi, alnında iki çizgi belirirken. "Ama kontrol ettim ve sonra bir daha kontrol ettim."

"Göster bana."

Başıyla onayladıktan sonra Lyra'nın günlüğünü çıkarıp açtı, sayfanın ortasındaki bir sembole dokundu ve bana uzatarak ellerini serbest bıraktı. "Şuradaki sembol yedi. Ama hatırlarsan Warrick'inki altı diyor."

Kalbim sıkıştı ve onaylarcasına başımı yavaşça salladım.

Yanılıyor olmalıydı.

"Burada '*Yedinin yaşam nefesi birleşti ve taşı bir demir alevle tutuşturdu*' yazıyor."

Omuzlarımı indirerek iç geçirdim. Yedi ejderha imkânsızdı. Sadece altı yuva vardı: siyah, mavi, yeşil, turuncu, kahverengi ve kırmızı.

Günlüğü ona uzattım. "O zaman belki de yedi değildir. Belki de yanlış tercüme etmişsindir?"

Başını iki yana salladı, günlüğün ilk sayfasını çevirdi, sonra geri verdi. "İşte." Sembollere dokundu, ardından ellerini kaldırdı. "Burada İlk Altı'dan Lyra'nın hikâyesi kayıtlı." Altı sembolüne dokundu, sonra sayfaları çevirerek ortadaki bir önceki noktaya dokundu. "Yedi."

Dudaklarımı araladım. Siktir. Siktir. *Siktir.*

"Yakınlar," dedi işaret diliyle. "Ama bu bir yedi. Aretia'daki koruma duvarı taşının üzerinde de yedi daire var. Yedi rün. Yedi," diye tekrarladı son kelimeyi, sanki yanlış anlamış olabilirmişim gibi.

Yedi. Düşünceler kafamın içinde bir tanesini yakalayamayacağım kadar hızlı dönüyordu. "Bu günlük... yanlış olmalı," dedi işaret diliyle, ben sessiz kaldığımda.

Defteri kapatıp ona uzattım. "Teşekkür ederim. Revire gitmelisin. Sawyer orada ve eğer biz..."

Günlüğü cübbesinin içine soktu ve ben sözümü bitirmeden konuşmaya başladı. "Sawyer neden revirde?" Gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Bir Wyvern bacağını kopardı."

Korku dolu bir soluk aldı.

"Git. Yaralıları tahliye edecek olursak Maren ona göz kulak olacağını söyledi, o yüzden tahliye gerçekleşirse olabileceğin en güvenli yer orası. Maren ikinizi de oradan çıkaracaktır."

Jesinia başıyla onayladı. "Dikkatli ol."

"Sen de."

Cübbesinin eteklerini kaldırıp avluyu koşarak geçti ve en güneydeki kapıya doğru ilerledi. Kemerli geçidin sonunda toplanan önderlere doğru yürümeye başladığımda başım dönüyordu.

Bu bir grifon anlamına geliyor olabilir miydi? Altı ve bir derken bunu mu kastediyordu? Hayır. Eğer bir grifon koruma

duvarlarına katkıda bulunmuş olsaydı havacıların büyüsü sınırlar içinde işliyor olurdu. Ama yedi ejderha türü yoktu ki...

Tökezledim, bir elimle taş duvara tutundum, bu sırada beynim tek mantıklı olan cevap üzerinde çalışıyordu. Bu yol saçma olsa bile.

Ama...

Lanet olsun.

Benimle bağ kurmuş olan herhangi biri kalkanlarımı kırıp beni bunları düşünürken yakalamadan önce bu düşünceleri hemen zihnimden uzaklaştırdım.

Xaden, iki yardımcısının arasında duran Melgren'e, "Kesinlikle olmaz," diye çıkışıyordu.

Annemle Xaden'ın arasına geçtim.

"Sizce öğrenciler tüm bunları savunabilecek mi?" Albay Panchek çılgınca el kol hareketleri yaparken bir Yeşil Tokmak-kuyruk havada...

Teine, bölgesinde kalan son Wyvern'i indirirken kalbim sıkıştı. Gri leş gökyüzünden düştü ve kuzeydoğuda, ejderha hattının arkasında bir yere çakıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu annem, bakışlarım uzakta asılı duran Wyvern sürüsüne doğru kayarken. Şu âna kadar hepimiz yaralanmıştık ama onların öldürücü darbe olduğu kesindi ve sıranın ortasında sanki birini bekliyorlarmış gibi bir boşluk vardı.

Melgren, "*Ondan* asla uzaklaşamıyor," dedi iğneleyici bir sesle.

O Wyvernler tıpkı karanlık güce hükmedenin ima ettiği gibi bekliyorlardı ve *kimi* beklediklerini düşündükçe midem kasılıyordu.

Xaden kollarını göğsünde kavuşturarak, "Vadi'yi savunmak için Tairn ve Sgaeyl'i götürmüyoruz," diye açıkladı. "Onların elinde zaten Birinci ve İkinci Kanat var, bir de bağ kurmamış ejderhaların tamamı."

Sgaeyl ve Tairn sağ tarafa, köprüye giden kulenin yakınına indiler ve tek yapabildiğim Andarna'nın onlarla birlikte orada saklanmadığını ummaktı çünkü kontrol etmek için kalkanlarımı indirmeye cesaret edemiyordum. İlk defa, en büyük sır olabilecek şeyi elinde tutan kişi bendim.

General Melgren Xaden'a, "Etkili plan yapamamamın sebebi sensin," diye çıkıştı. "Bu savaşın gerçekleştiğini bile göremememin sebebi sensin." Kemerli burnuyla Xaden'a tepeden bakmaya çalıştı ama Xaden'dan en az beş santim kısaydı.

"Yardımınıza geldiğim için rica ederim," diye cevap verdi Xaden, alaycı bir ifadeyle.

"Önemli olan tek şey Vadi," diye araya girdi annem, omzu Melgren'le benim aramda olacak şekilde hafifçe kayarak. "Arşiv çoktan mühürlendi. Kalenin geri kalanı da yeniden inşa edilebilir."

"Onu terk edeceksiniz," dedi Xaden, eskiden ödümü koparan o soğuk ve tehditkâr ses tonuyla. Panchek'in geri adım atmasına bakılırsa etkisinden bir şey kaybetmemişti.

Sessizlikleri korkunçtu. Bakışlarım bir ona bir diğerine kayarken tartışacak birini –herhangi birini– aradım.

"O sürü her an harekete geçebilir." Melgren bekleyen sürüyü işaret etti. "Ejderha veya binici, altmıştan fazla yaralımız var. Şuradaki kalabalık bizi bu dağınık hâlimizle hemen yok edecektir."

"O zaman neden tüm öğrencileri Vadi'ye taşımıyoruz?" diye meydan okudu Xaden.

Melgren çipil gözlerini kıstı. "Bir devrime önderlik edebilirsin, Riorson ama savaş kazanmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun."

En azından buna isyan değil de devrim diyordu.

"Onları dikkat dağıtmak için kullanıyorsun." Xaden kollarını indirdi. "Bir oyalama taktiği. Vadi'dekiler hazırlanmak için zaman bulurken onlar ölecek. Tam olarak *neye* hazırlanmak için?"

Ağzım açık kaldı. "Bunu yapamazsınız." Dönüp annemin önüne geçtim. "Buna ihtiyacınız olmayacak. Brennan koruma taşını sağaltti."

"Brennan bile büyüyü sağaltamaz, Öğrenci Sorrengail." Gözlerinde taviz yoktu, hedeften sapmaya da yer yoktu.

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama bunu yapmak zorunda da değil. Taş onarılırsa gücünü koruyabilir. Hâlâ koruma duvarları kurabiliriz. Nasıl yapacağımızı biliyorum."

Parıldayan bir gölgenin meraklı okşayışı kalkanlarımdan süzülmeye çalıştı ama içeri girmesine izin vermedim.

"Aretia'da tam olarak başarılı olamadın, değil mi?" diye sordu, sesini sadece benim duyabileceğim kadar alçaltarak. "'Kurabiliriz' yeterince iyi değil." Bu kısmı daha geniş bir kitle için söylemişti ve bu azar yanaklarımı ısıtmaya yetti.

"Yapabilirim," diye fısıldadım aynı alçak sesle, sonra duyulması için sesimi yükselttim. "Xaden ve beni Vadi'ye gönderirseniz koruma taşını korumasız bırakırsınız ve bugün bu alandaki herkesi hayatta tutmanın tek çözümü bu."

"Sağaltıldıktan sonra çalışıp çalışmadığını bilmiyorsun," dedi yavaşça, sanki onu yanlış anlama ihtimalim varmış gibi. "Ve işe yarasa bile..."

"*Liderleri geldi*," dedi Tairn. Benimki de dâhil olmak üzere tüm binicilerin yüzünün gökyüzüne dönmesinden bunu fark eden tek ejderhanın o olmadığı belliydi. Orada, sürünün ortasında, diğerlerinden biraz daha büyük bir Wyvern uçuyordu şimdi ve üzerinde kraliyet mavisi giymiş bir binici vardı. Mantığım bunun sadece lanet bir *rüya* olduğunu iddia etse de içimden bir ses, daha da yaklaşırsa siyah, seyrelmiş saçlarını ve öfkeyle büzülmüş dudaklarını tanıyacağımı söylüyordu.

Tepemize yağan yağmurdan ve eriyen kardan daha soğuk bir korku dalgası tenime işlerken kalp atışlarım hızlandı.

"Gördüğün gibi," dedi annem, bakışlarını sürüden ayırarak. "Artık koruma duvarları için çok geç."

"Geç değil!" diye karşı çıktım.

"Öğrenci..." dedi annem.

"Onları kurabilirim," dedim, yanımdan geçip gitmeye çalıştığında önüne geçerek. "Eğer gücü tutabiliyorlarsa ben de koruma duvarlarını kurabilirim!"

Yanakları kızaran annem sertçe, "Öğrenci," dedi.

"En azından hepimizi ölüme mahkûm etmeden önce taşın gücü tutup tutmadığını *kontrol* et!" diye ısrar ettim.

"Violet!" diye bağırdı annem.

Ben de karşılığında, "Beni dinle!" diye bağırdım. "Hayatında bir kez olsun sana söylediklerimi dinle!"

Başını geriye çekti.

Konuşmaya devam ettim. "Hayatımda bir kez olsun bana güven. Bana inan. Koruma duvarlarını kurabilirim."

İşte oradaydı, gözlerinin hafifçe kısılması dikkatini çektiğimi gösteriyordu.

"Eğer koruma duvarlarını kurarsak bu alandaki tüm Wyvernler ölür. Karanlık güce hükmedenler tamamen güçsüz..." Jack'i düşünerek yutkundum. "Neredeyse tamamen güçsüz kalır. Bunu başarabilecek başka bir silah söyle bana. Benimle birlikte aşağı in ve taşın gücü tutup tutmadığına bak. Ona güç aşılamama yardım et," diye yalvardım anneme. "Eğer gücü tutmuyorsa ne isterseniz yaparım ama bunu yapabilirim, General. Nasıl yapılacağını biliyorum."

"Bu kadar yeter. Zamanımızı boşa harcıyoruz." Melgren beni eliyle geçiştirdikten sonra Codagh'a doğru yürüdü, yardımcıları da onu takip ettiler.

"Bekle!" diye seslendi annem ve kalbim duracak gibi oldu.

"Affedersiniz, General?" dedi Melgren sertçe, kemerin hemen dışında durup yüzümüze baktı.

"Burası benim okulum." Annem çenesini kaldırdı. "Bekle dedim."

"Bu da benim ordum!" diye bağırdı. "Ve kimse bekleme-yecek!"

"Teknik olarak yarısı senin ordun," dedi, bakışlarını Wyvern sürüsüne dikmiş olan Xaden. "Diğer yarısı benim. Babamı idam ettirmekte bir sakınca görmediğine göre ben de onun yardımını reddedersen seni ölüme terk etmekte bir sakınca görmem."

Melgren Xaden'a bakarken yüzünün rengi yavaşça soldu.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Xaden elini uzattı. "Benimle yürümek ister misin, Violet?"

Ses tonundaki bir şey –belki de teslimiyet– parmaklarımı onunkilerle birleştirmeme neden oldu; kemerin altından çıkıp Melgren'in yanından geçerek ejderhalara doğru yürürken onu takip ettim.

"Nereye gidiyorsunuz? Saldırmak üzereler..." dedi Melgren.

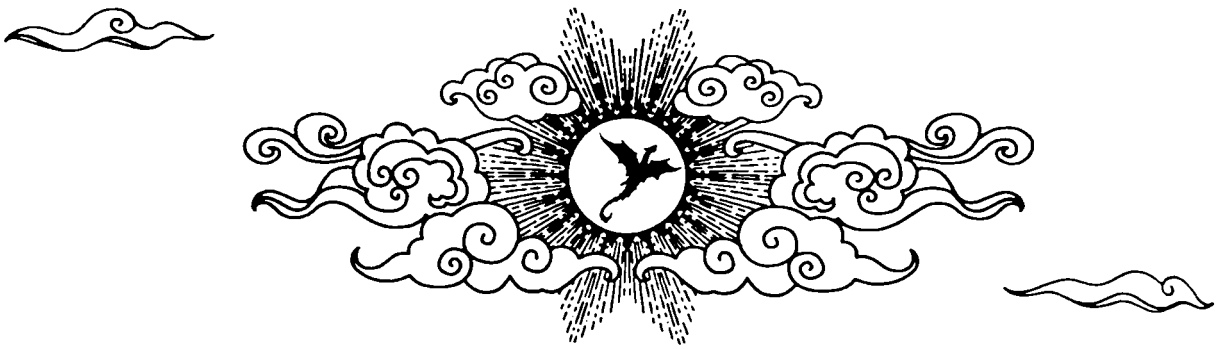
Xaden, "Ona ihtiyacı olan zamanı kazandırıyorum," deyince midem kasıldı. "Ve saldırmayacaklar. Henüz saldırmayacaklar. Hâlâ bekliyorlar."

"Neyi?" dedi Melgren ters ters.

Xaden elimi daha sıkı tuttu. "Beni."

Violet'ı seveceksin. Akıllı ve inatçıdır. Aslında bana seni hatırlatıyor. Sadece onunla tanıştığında şunu unutma: O annesi gibi biri değil.

-ÖĞRENCİ LIAM MAIRI'NİN SLOANE MAIRI'YE YAZDIKLARINDAN

ALTMIŞ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Codagh'ın önüne geldiğimizde Wyvern ve ejderha cesetleriyle dolu savaş alanına bakarak, "Ne demek seni bekliyorlar?" diye sordum. Göğsümdeki korku zonklayan bir sancıya dönüşmüştü.

Şimdiden çok fazla kişi ölmüştü ve henüz var güçleriyle saldırmamışlardı bile. Şu anki sürüye bakılırsa neredeyse tüm karanlık güce hükmedenler geride beklemişti.

"Bu onların öğretmenlerinden biri," dedi Xaden, gözleri önde ve sıranın ortasında ilerleyen Venin'e kilitlenmiş hâlde. "Resson'dan kaçan kişi."

"Kayalıklardaki de oydu." Küt küt atan kalbime rağmen sesimi olabildiğince sakin tutmaya çalışıyordum. O koruma duvarlarını hemen kurmalıydım. Buradan canlı çıkmak için elimizdeki en iyi şans onlardı. Ama bir ejderha, ateşini yalnızca bir koruma taşına püskürtebilirdi, bu da demek oluyordu ki...

"Samara'da olacağımızı sanıyordu. Onurlu bir şey yapacağımızı ve Melgren'in çağrısına cevap vereceğimizi düşündü."

"Bunu nereden biliyorsun?" Kaşlarımı çattım.

"İkimize de bir iyilik yap ve sorma."

Tairn ve Sgaeyl, hem yerdeki hem de gökyüzündeki tehditleri izleyerek Aimsir'in yanından geçip bu tarafa doğru ilerlediler.

Kalbim küt küt atarken onlara ve yüz metre ötemizde yavaşça alçalan Hoca'ya baktım. *Yere* iniyordu.

Kahretsin. Acele etmeliydim.

"Burada, Basgiath'takini ya da bizim kendi koruma duvarlarımızı doğru şekilde kurmayı seçmek zorunda olsaydın..." Bunu söyleyemezdim. Burada olmazdı. "Sen hangisini seçerdin?"

Xaden bakışlarını Hoca'dan ayırıp kaşlarını çatarak bana baktı.

"Seçmek zorundasın. Sadece burada ya da... orada koruma duvarlarını kuracak kaynak var elimde." Ses tonumda bariz bir yakarış vardı. "Bu seçimi senin elinden asla alamam." Zaten çok şey feda etmişti.

İrkildi, sonra havada süzülen sürüye ve Wyvern'in üzerindeki Hoca'nın teatral bir tavırla yavaşça inişine baktı ve gözlerini hızla benimkilere geri çevirdi. "Her neredeysen orayı koruyacaksın, ki orası da burası."

"Ama senin evin..." Sesim bir fısıltıdan daha alçaktı.

"Benim evim sensin. Bugün hepimiz burada ölürsek bilgi de bizimle birlikte ölür. Koruma duvarlarını Basgiath'ta kur."

"Emin misin?" Kalbim bir saatin saniye ibresi gibi atıyor, âdeta kalan zamanımızı sayıyordu.

"Eminim."

Başımla onayladıktan sonra elimi onunkinden çekip Kıta'nın en büyük ejderhasına döndüm. "Seninle konuşmam gerek."

"*Siktir*, Violet." Xaden döndü ve yanıma geldi, bu arada Codagh başını yavaşça aşağı indirip kıstığı altın gözleriyle bana baktı çünkü aynı seviyede bile olsak ancak burun deliklerine kadar geliyordum. "Ne yaptığını biliyor musun?"

"Eğer yapmazsam hepimiz ölürüz." Acele etsem iyi olurdu çünkü Tairn neredeyse gelmişti. Kalkanlarımı parçaladığını hissedebiliyordum. Hiçbir binici içeri girmek isteyen ejderhasını uzun süre dışarıda tutamazdı.

Codagh'ın burun delikleri genişledi ve dudağı çok keskin çok uzun, çok yakın dişlerinin üzerinde kıvrıldı.

"*Biliyorsun.*" Bu bir suçlama gibi çıkmıştı. "Ama binicine söylemedin çünkü ejderha soyu ejderha soyunu korur."

Yüzüme buhar püskürttü ve gölgeler, sessizce küfreden Xaden'ın ayaklarının dibinde kıvrıldı.

"Evet. Kendim çözdüm. Tairn'in ateşini ikinci koruma taşında kullandım bile. Basgiath'taki taşa güç verirsem gelir misin?" diye sordum titrememek için tırnaklarımı avuç içlerime bastırarak. Sgaeyl dışında Kıta'da Tairn'den korkmayan tek ejderha oydu.

"Basgiath için siyah ejderha olarak ona ihtiyacın yok," diye itiraz etti Xaden. "Andarna var."

"Sen. Gelecek. Misin?" Codagh'ın tehditkâr bakışlarına rağmen ona bakmaya devam ediyordum. "Gelmezsen hepimiz ölürüz. Gökkubbe diye bir şey de kalmaz."

Bu kez daha yumuşakça buhar üfledi, sonra çenesini eğip başıyla onayladı, Tairn soldan yaklaştı ve Melgren Codagh'ın ön bacağının diğer tarafında belirirken başını kaldırdı.

"*Ölüme meydan mı okuyorsun?*" diye sordu Tairn kalkanlarımı iterek.

"*Paylaşmamam gereken bir sırrı teyit etmem gerekiyordu,*" diye cevap verdim. "*Lütfen zorlama.*"

Tairn'in pençeleri yanımdaki buzlu çamura gömüldü.

Xaden'a döndüm. "Seni burada bırakmak istemiyorum ve neden senin için geldiklerini düşündüğüne dair milyonlarca sorum var ama eğer yapmazsam..." Varlığımın her zerresi onu burada bırakma fikrine isyan ediyordu.

Eğilerek elini enseme koydu. "İkimiz de hem koruma duvarlarını kurup hem savaşmak için burada kalamayacağını biliyoruz. Resson'dayken sen savaşırken ben onları geride tutmuştum. Kendi başının çaresine bakabileceğine güvenmiştim. Şimdi daha fazla insan ölmeden önce koruma duvarlarını kurarken sen de

benim başımın çaresine bakacağıma güven. Bu işi bitir." Beni sert ve hızlı bir şekilde öptü, sonra sanki bu beni son görüşü olacakmış gibi baktı. "Seni seviyorum."

Ah... *Tanrılar aşkına.* Hayır. Sesindeki vedayı kabul etmeyecektim.

"Hayatta kalacaksın," diye emrettim Xaden'a. Sonra bekleyen kalabalık Wyvern sürüsüne, neredeyse yere inmek üzere olan ve sanki tüm bunlar çoktan kazandığı bir oyunmuş gibi sakin hareket eden Hoca'ya ve son olarak Tairn'e baktım. "Onunla kal."

Tairn hırlayarak dudağını kaldırıp dişlerini gösterdi. "Benim için onunla kal. Sakın ölmesine izin verme!" Topuğumun üzerinde dönerek Xaden'a veda etmeden koşmaya başladım. Onu kısa süre sonra göreceğim için vedalaşmaya gerek yoktu. Çünkü başarısız olma şansım yoktu.

Melgren'e, "Havacılar savaşmak istiyor," dedim. "Bırakın dövüşsünler!"

Son iki saattir savaşta değilmişim, bitkin düşene kadar güce hükmetmemişim, bedenimi kırılma noktasına kadar zorlamamışım ve koşmamışım gibi davranıyordum.

Kemerli geçidin altından koşarak geçerken, "Fırtınayı kes ki grifonlar uçabilsin!" diye bağırdım anneme. Başlarım iznine de anlayışına da. Eğer koruma taşı güç tutabiliyorsa ona kendim güç aşılayacaktım.

Kollarımı salladım ve dizlerimdeki sarsıcı acıya rağmen bacaklarımı *hareket* etmeye zorladım. Piyade takımlarından sakınarak avluda koşup ana merdivenden yukarı çıktım. Kalbim çarparak ve ciğerlerim yanarak açık kapıdan geçip koridorda koştum. Resson'dan beri bunun için çalışıyormuşum gibi koşuyordum.

Koşuyordum çünkü Liam'ı kurtaramamıştım, Soleil'i kurtaramamıştım ama diğerlerini kurtarabilirdim. *Onu* kurtarabilirdim. Onun karşılaşabileceği olasılıkları düşünmek için bir an bile durursam her şeyi boş verip geri döner ve doğruca Xaden'a koşardım.

Sarmal basamakları son sürat inerek güneybatı kulesinin dibine ulaştığımda başım dönüyordu. Varrish ve işkence kokan tünele doğru koşarken nefesimi kapıda nöbet tutan birinci sınıflara harcamadım.

"Çekilin!" diye bağırdım Lynx ve Baylor'a. Çünkü isimlerini hatırlıyordum. Avalynn. Sloane. Aaric. Kai ve havacı. Bütün birinci sınıfların isimlerini biliyordum.

İki tarafa doğru kaçıştıklarında vücudumu yan çevirip zorlayarak tünelin en dar kısmından geçtim.

Göğsüm sıkıştığında Xaden'ı düşündüm.

Xaden'ı, fırtınanın kokusunu ve kitapları. Geçitte ilerlemeye çalışırken içime çektiğim tek şey buydu. Geçit biter bitmez kendimi hiç olmadığı kadar zorlayarak tünelin geri kalanından aşağıya, sabah güneşinin aydınlattığı koruma duvarı odasına koştum.

Ancak o zaman durup ellerimi dizlerime koydum ve kusmamak için derin nefesler aldım. "Bu. Çalışıyor. Mu?" diye sordum mucizevi bir şekilde tek parça olan ve olması gereken yerde duran taşa bakarak.

"Kahretsin, Sorrengail, seni hiç bu kadar hızlı koşarken görmemiştim!" Aaric kaşlarını kaldırdı.

"İşte." Brennan, Aaric'in yanından tökezleyerek çıktı, kızıl-kahverengi saçları terden ıslanmıştı. Birinci sınıf öğrencisi abimi tutup kolunu omzuna atarken abim ayakta güçlükle duruyordu. "Onu sağaltmak için her şeyimi verdim."

Mide bulantısına rağmen kendimi ayakta durmaya zorlayarak, "Gücü içinde tutabiliyor mu?" diye sordum.

"Dene," dedi Brennan. "Eğer tutmazsa bunların hepsi boşa gitmiş demektir."

Taşa doğru adım atarken her saniyenin önemi vardı. Güçlü enerji uğultusu ve alevler dışında, dün gece geldiğimizde nasılsa aynen öyle görünüyordu.

Brennan, "Tıpkı bizimkinin biz ona güç aşılayıp ateş püskürtmeden önceki hâline benziyor," dedi.

"Doğru ama biz buraya geldiğimizde bu taş gerçekten yanıyordu," dedim ona, elimi siyah demire doğru kaldırarak.

"Demir alev almaz," diye karşılık verdi Brennan.

"Bunu koruma taşına anlat," dedim. Bir iletim aracı olmadan bunu yapmak düşündüğümden daha zordu ama yapmak zorundaydım. Arşivimin kapısını tekrar açarak, tıpkı Felix'in bana öğrettiği gibi Tairn'in gücünü ince bir demet hâlinde çektim ancak iletim aracına güç vermek yerine parmak uçlarımı koruma taşının üzerine koyup akmasına izin verdim.

"Üç kişinin Aretia'daki koruma taşına güç aktarması ne kadar sürmüştü?" diye sordu Brennan.

"Haftalar," diye cevap verdim; parmaklarım uzun bir uyuşukluk döneminden sonra kan dolaşımı yeniden sağlanmış gibi acıyla karıncalandı ve enerjinin parmak uçlarımdan akıp gidişini memnuniyetle izledim. Elimi bir santim geriye, beyaz-mavi ipliklerin parmak uçlarımdan taşa uzandığını görecek kadar çektim ve sonra gücü artırdım.

Isıyla tenim karıncalandı ve ona güç aşılamak için kendimi sonuna kadar zorladım, ki bu da saatler boyunca güce hükmettikten sonra pek bir şey sayılmazdı. Alnımdan ter akarken tenim kızardı.

"Haftalarımız yok," dedi Brennan yumuşak bir sesle, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi.

"Biliyorum."

Uzaktan kükreme sesleri gelince odanın açıklığından çok yukarımızda olan gökyüzüne baktım. Yeşille çatışan griyi görünce boğazım düğümlendi. Turuncuyla. Takımım yukarıda bensiz savaşıyordu. Xaden kapılarda savaşıyordu. Zamanımız tükeniyordu.

Gücümü kestim, sonra avucumu taşın üzerine koydum. Küçük bir titreşim hissettim, tıpkı bir çakıl taşının uçsuz bucaksız bir göle atılmasından sonra suyun dalgalanması gibi.

Yeterince çakıl taşımız yoktu. "Güç tutabiliyor ama buraya güç aşılayabilecek yeterli sayıda binicimiz yok."

Brennan, "Marbh'a haber vereceğim," dedi ve ikimiz de gökyüzüne baktık; kırmızı bir parıltının hemen ardından gri bir parıltı ilerledi.

"Bunu başarabilecek tüm binicilere ihtiyacımız var." Ama kim savaşmayı bırakıp bir önsezi yüzünden savaşı riske atardı ki? Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bu tam da annemin olmasına izin vermememiz için bizi uyardığı şeye benziyordu: Gerçek bir meydan savaşına. Odanın üst kenarında karanlık bir şekil hareket etti ve Jesinia'yla konuştuğumdan beri ilk kez kalkanlarımı indirdim.

"*Buraya gel,*" dedim Andarna'ya, taşa güç aşılamaya yardıma gelen kimse onu görmesin diye taşın arkasına doğru yürüdüm.

"*Çukurlardan hoşlanmıyorum...*"

"*Hemen.*" Ses tonumda tartışmaya yer yoktu.

Elimi taşın üzerine koydum ve gücümü çağırdım, o da kimsenin göremeyeceği bir yere inerken bir anlığına güneşi gölgeledi. Güç benden düzenli bir akışla taşa aktarılırken parmak uçlarımda karıncalanıyordu.

Andarna sabah ışığının henüz ulaşmadığı gölgelere sığınarak yere indi.

"*Neden bana söylemedin?*"

Altın rengi gözlerini karanlıkta kırpıştırdı. "*Neyi?*"

"*Biliyorum.*" Ona bakarak başımı iki yana salladım. "*Çok önce anlamalıydım. Resson'dan sonra seni gördüğüm anda pullarının parlaklığında bir farklılık olduğunu anlamıştım ama bir ergenin etrafında hiç bulunmadığım için nereden bilebilirdim ki?*"

"*Farklı.*" Başını yana eğip karanlıktan çıktı, pulları gece yarısı siyahından parıldayan koyu bir mora dönüştü. "*Ben de kendimi hep öyle hissettim.*"

"*Bu yüzden diğer ergenlere uyum sağlayamadığını hissediyordun,*" dedim. Gücü sabit tutarken elim titriyordu, diğerleri yardıma

gelene kadar taşa elimden geldiği kadar güç aşılayacaktım. "*Bu yüzden bağ kurmana izin verdiler. Tanrılar aşkına, bana kendin söyledin ama ben senin sadece şey olduğunu düşündüm...*"

"*Bir ergen mi?*" diye sordu burun delikleri genişleyerek.

Başımla onaylayarak yukarıdaki savaş seslerini duymazdan gelmeye çalıştım, böylece bağımız aracılığıyla Tairn'den öfke ve hiddet yayılsa bile bizi kurtarmaya konsantre olabilirdim... Şu anda Xaden'ın ne yaptığını düşünemezdim. "*Kendi yuvanın başı olduğunu söylediğinde seni dinlemeliydim. Bu yüzden geçen yıl kimse Bağ Kurma Hakkı konusunda sana itiraz etmedi. Gökkubbe bir çocuğun bağ kurmasına bu yüzden izin verdi.*"

"*Söyle. Sadece tahmin yürütme,*" dedi.

Derin bir nefes bile çarpan kalbimi sakinleştirmemişti. "*Pulların aslında siyah değil.*"

"*Değil.*" Şu anda bile pulları değişiyor, etrafımızdaki taşın grimsi tonunu alıyordu. "*Ama o öyle ve ben de onun gibi olmayı çok istiyorum.*"

"*Tairn.*" Bunu tahmin etmek zor değildi.

"*O bilmiyor. Sadece yaşlılar biliyor.*" Başını eğip önümde yere yasladı. "*Ona saygı duyuyorlar. O güçlü, sadık ve vahşi.*"

"*Sen de bunların hepsisin.*" Güç aktarmanın zorluğuyla yalpaladım ama dengemi koruyup gücün taşa akmasını sağladım. "*Saklamana gerek yoktu. Bana söyleyebilirdin.*"

"*Bunu kendin çözemezsen bilmeye de layık değilsin demektir.*" Buhar üfledi. "*Yumurtadan çıkmak için altı yüz elli yıl bekledim. Senin on sekizinci yazına kadar bekledim; yaşlıların generalin zayıf kızından, kâtiplerin başı olacağı tahmin edilen kızdan bahsettiklerini duyduğum anda anlamıştım. Bir kâtibin aklı ve bir binicinin kalbi. Sen benim olacaktın.*" Elime doğru eğildi. "*Sen de benim kadar eşsizsin. Aynı şeyleri istiyoruz.*"

"*Bir binici olacağımı bilemezdin.*"

"*Evet ama şu an buradayız işte.*"

Aklımdan binlerce soru geçiyordu ama hiçbiri için vaktimiz yoktu, bu yüzden ona tam olarak istediğim şeyi verdim: onu olduğu şekliyle tanıma hakkını. "*Sen bir siyah ejderha ya da bildiğimiz altı ejderha türünden biri değilsin. Sen yedinci bir türsün.*"

"*Evet.*" Gözleri heyecanla açıldı.

Sakinleşmek için hızlıca soluk aldım. "*Bana her şeyi anlatmanı istiyorum ama arkadaşlarımız ölüyor, o yüzden taşa ateş üflemeye istekli olup olmadığını sormam gerekiyor.*" Ateşim yükseldikçe alnımdan ter akıyordu ama yine de giderek daha fazla güç çekiyordum; kolum onu dizginlemek, yıldırıma dönüştürmek yerine ince bir çizgi hâlinde taşa aktardığım için çabayla titriyordu.

"*Bu yüzden burada bırakıldım.*" Başını diğer tarafa doğru eğdi. "*En azından hatırladığım kadarıyla. Yüzyıllar oldu.*"

"Seni görmek güzel, Cam. Baban seni arıyordu." Taşın diğer tarafından annemin sesini duydum.

"Ben bağ kurmuş bir biniciyim. Yapabileceği hiçbir şey yok..."

"Gerçekten umurumda değil. Gücü tutabiliyor mu?"

Anne? Burada ne işi vardı? Savaş alanında olmalıydı. "*Uç,*" diye emrettim Andarna'ya, zayıflayan bir sesle. "*Seni görmesi konusunda ona güvenmiyorum.*"

"Gücü tutabiliyor," diye cevap verdi Brennan.

Andarna tereddüt etti, sonra havalandı ve odanın tepesine doğru uçtu. Yavaşça yan tarafa doğru ilerlerken parmaklarım taşa sürtündü.

"*Sınırları zorluyorsun,*" diye uyardı Tairn; sıkıntı, ses tonunu iyice sertleştirmişti.

"*Başka seçeneğim yok.*" Sendeleyerek birkaç adım attıktan sonra bağdan yavaşça Xaden'a uzandım, dikkatini dağıtmak için değil, sadece hissetmek için... Kalkanları yukarıdaydı, beni tamamen engellemişti.

"*Savaşıyor,*" dedi Tairn. Bir anlığına gözüm karardı ve sonra... savaş alanını gördüm. Tıpkı geçen yıl Andarna'nın gözlerinden gördüğüm gibi onun gözlerinden görüyordum.

Bir grilik görüşümü engelledi, sonra gökyüzü tekrar belirdi, bulutların arasından kızıl bir nehir aktı, ardından Tairn aşağı bakıp Wyvernlerin düşüşünü memnuniyet içinde izledikten sonra yeri taradı ve Xaden'ı vadinin kenarında gördü.

Hoca'nın, Xaden'ın gönderdiği her bir gölgeyi mavi ateş hançerleriyle kolayca engellemesini izlerken kalbim tekledi, sonra güneş ışığı asa kullanan Venin'in arkasında yere saplanmış iki bıçağa vurunca tamamen durdu.

Xaden hançerlerini fırlatmış ve *ıskalamış* olmalıydı. Üçüncü bir hançer taşıdığını biliyordum ama onu kullanabilecek miydi? Çünkü Hoca gerilemiyordu. Xaden'a yaklaşıyordu, adım adım yaklaşarak Xaden'ı vadinin kenarına doğru itiyordu.

Tepeden yeşil alevler akarken Tairn dikkatini Sgaeyl'e ve ona saldırmak için harekete geçen, biri kiraz kırmızısı ateş püskürten üç Wyvern'e verdi. Ah, *tanrılar* aşkına, bildiğimizden çok daha fazla tür vardı. Bağımızdan dehşet yayılırken gözlerim tekrar kararadı, kulaklarım sanki az önce vurulmuşum gibi çınladı.

Gözlerimi kırpıştırıp derin nefes almaya, daralan boğazımdan içeri oksijen çekmeye çabaladım ve oda tekrar görünür hâle geldi. Bir adım, sonra bir adım ve bir adım daha tökezleyerek elimi yavaşça ısınan taşın üzerinde gezdirdim, köşeyi dönüp odanın ön tarafına geldiğimde kulaklarımdaki çınlama yüzünden duyamadığım bir konuşmanın ortasındaki annemi, Brennan'ı ve Aaric'i gördüm.

Güç sadece yakmakla kalmıyor, damarlarımı, kaslarımı, kemiklerimi kavuruyordu.

"*Tükeniyorsun*," diye uyardı Andarna, sesi endişeyle tizleşerek.

Aldığım bir sonraki nefes ciğerlerimi yaktı.

"*Gümüş!*" diye kükredi Tairn.

Koruma duvarları kurulmalıydı. "*İkiniz de yaşamak zorundasınız. Bana yaşamayı seçeceğinize söz verin.*"

Çünkü sevdiğim herkesi kurtarmak için bu koruma taşını zamanında güçlendirmenin bedelini anlamaya başlıyordum ve

bu bedel benim hayatımdı. Gücüm bu büyüklükteki bir taş için çok ufaktı. Bu Tairn'in tüm gücünü, yani hayatını alacaktı ve ben bunu yapmayacaktım. Ama bunu yapan binicilerin işi bitirmesine yetecek kadarını aşılayabilirdim.

Dizlerimin üzerine çöktüm ama teması kaybetmedim. Arşiv kapısını açıp Tairn'in gücünü aktarmaya tüm şiddetiyle devam ettim; onu kontrollü, odaklı, yıkıcı yerine yapıcı olmaya zorlarken titriyordum.

"Violet?" Brennan'ın sesi çok uzaklardan geliyordu.

Gücü taşa iletirken ısı dalgalar hâlinde bedenime yayıldı; dünyam acı, sıcak ve hızla atan kalp atışlarımdan ibaret kaldı.

"Violet!" Annem bana doğru koştu, boştaki elime uzanırken gözleri korkuyla irileşmişti, sonra nefesi kesildi ve kırmızı, kabarmış avucunu geri çekti.

Yüzüm yere doğru alçalırken taş zemine tutunarak güç aktarmaya devam etmek için elimi uzattım. Derim cızırdasa, parmaklarım kızarsa, kaslarım gevşese ve ateşe teslim olsam ne olurdu ki? Bu taşa güç aşılamaktan, arkadaşlarımı, kardeşlerimi, Xaden'ı kurtaracak koruma duvarlarını kurmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

"Mühür gücün ne?" diye bağırıyordu annem ama başımı kaldıracak gücüm yoktu.

Andarna çığlık atarak, "*Bunu yapamazsın*," dedi.

"*Senin kendi amacın var.*" Zihnimdeki ses bile bir fısıltıdan ibaretti. "*Belki bu da benimkidir.*"

Aaric panik içinde, "Henüz ortaya çıkmadı," diye cevap verdi.

"Peki ya dışarıdaki diğerleri?" Annemin sesi iyice yükselmişti.

Aaric bildiklerini saymaya başladı ve ben gücü kontrol etmeye, işe yarayacak kadar uzun süre dayanmaya odaklanmak için kulaklarımı onlara tıkadım.

Brennan solumda, birkaç adım ötemde dizlerinin üstüne çöktü, dudakları kıpırdıyordu ama ben gözlerimi kapatıp beni yavaş yavaş öldüren güce daha fazla uzandım.

"*Duracaksın!*" diye emretti Tairn.

"*Çok özür dilerim.*" Kolumdaki kaslar bitkinlikten kilitlenmişti. Nihayet. Artık onu yerinde tutmak zorunda kalmayacaktım. Tıpkı Varrish'le dağın tepesinde yaşadığım gibi tükenmişliğin son aşamalarına giriyordum. "*İki binicini de bu yüzden kaybetmeni istemezdim.*"

Gözlerimi açılmaya zorlayarak parmaklarımın altındaki kaya parçasına baktım ve anladım. Sonunda birinin neden büyü çalmaya yöneldiğini anlıyordum artık. Dünyadaki tüm güç parmak uçlarımın altındaydı ve güç aktarırken Tairn yerine topraktan güç alırsam... onu kurtarmak için yeterli güce erişecektim.

"*Kendini kurtarmalısın*," dedi Tairn. "*Seni sıradaki herhangi bir binici olarak değil, son binicim olarak seçtim ve eğer düşersen ben de peşinden gelirim.*"

"*Hayır.*" Derimden buharlar yükseliyordu.

"*Bırak artık*," diye yalvardı Andarna ve odadaki hava akımıyla yerdeki hafif sarsıntıdan onun yere indiğini anladım.

"Bunu yapmayacağım!" Sloane'un çığlığı duvarlarda yankılanarak sisi araladı.

Santim santim, acı içinde kendimi başımı kaldırmaya zorladım. Brennan'ın gözlerinin açıldığını ve annemin botunun omzuma doğru yükseldiğini gördüm. Yavaşça bastırdı ve ben daha ağzımı açamadan tüm gücüyle tekme atarak beni odanın zeminine savurup ellerimi koruma taşından ayırdı.

Sırtım yere çarptığında güç şimşeklerle birlikte havada uçuştu ve boğazımdan bir haykırış yükseldi. Brennan'ın yüzü görüş alanıma girip elimi kavradığında haykırdı. Koluma soğuk bir rahatlama yayıldı, yanık azaldı, kaslarımın gerginliği yok oldu ve gevşedi.

Gücü kesmezsem Brennan ölecekti. Beni tekrar tekrar bu kadar hızlı sağaltamazdı ve bir sonraki sıcaklık dalgası gelirken...

Arşiv kapısını son zihinsel gücümle iterek kapadım ve güç kesildi. Tairn ve Andarna'nın rahatladığını hissettim ama orada yatarken ağzımdaki tek tat yenilginin ekşiliğiydi; abim yanımda diz çökmüş, hoyratça yıprattığım bedenimi sağaltıyordu.

Tepemde yeşil bir parıltı gördüm, ardından da bir Wyvern sürüsü geldi, gökyüzü çırpınan gri kanatlarla karardı.

"Tek yolu bu," diye bağırdı annem ve kaslarım birleşip tenim soğurken başımı çevirdim. "Bu kadar büyük bir şeye bir anda güç aşılayamazsın. Yüzlerce binici olmadan olmaz, ki bizde o kadar binici yok. Arkadaşlarını kurtarmak istiyorsan bunu yapacaksın!" diye haykırıyordu Sloane'a. Parmaklarını birinci sınıf öğrencisinin bileğine dolamış, onu koruma taşına doğru sürüklüyordu.

"Anne?" diye mırıldandım ama cevap vermedi.

"Sen bir Mairi'sin," dedi annem Sloane'a.

"Evet." Sloane'un şaşkınlıkla irileşmiş masmavi gözleri benimkilerle buluştu.

"Anneni ben öldürdüm." Annem kendi göğsüne vurdu.

"Anne!" diye haykırdım.

Brennan solgun ve terli hâlde yanıma yığıldığında dizlerimin üzerine kalkmaya çalıştım.

"Onu takip ettim ve kendi idamına götürdüm, hatırlıyor musun?" dedi annem Sloane'a, onu taşa doğru iterken. "Sen de oradaydın. Sana izlettirdim. Sana ve abine."

"Liam," diye fısıldadı Sloane.

Annem başıyla onayladı, Sloane'un sol elini kaldırdı ve taşa oyulmuş devasa rünün en alt çemberine koydu. "Geçen yıl kendi yardımcımın ne yaptığına biraz daha dikkat etseydim abinin ölümünü de engelleyebilirdim."

"Hayır!" diye haykırdım öne atılarak. Aaric koruma duvarı odasına dalarak beni yakalamakla kalmayıp *durdurdu* da. "Bırak beni!"

"Yapamam," dedi üzgün bir sesle. "O haklı. Onun hayatıyla seninki arasında bir seçim yapmam gerekirse seninkini seçerim."

Benim ve... *onun* hayatı mı?

"Andarna!" diye haykırdım.

"*Çok üzgünüm. Ben de senin hayatını seçiyorum. Sen benimsin. Ölmene izin veremem.*" Andarna yanıma gelerek annemle arama girdi.

Tanrılar aşkına. Hayır. Sloane bir soğurucuydu.

"Onların yukarıda öldüklerini duymuyor musun? Olan şey bu," dedi annem, bana karşı hiç kullanmadığı kadar yumuşak bir ses tonuyla. "Arkadaşların ölüyor, Öğrenci Mairi. Tyrrendor'un vârisi yaşam savaşı veriyor ve sen bunu durdurabilirsin. Hepsini kurtarabilirsin." Serbest elini kaldırdı ve Sloane diğer elini taştan çekmeyince dehşetle inledim.

"Yapma bunu!" diye bağırdım. "Sloane, o benim *annem*." Böyle bir şey olmayacaktı. Belki Sloane beni dinlemezdi ama Xaden'ı dinlerdi. Kalkanlarımı indirdim...

Acı. Bağımıza yakıcı, tüketici bir acı doldu. Umutsuzluk ve... çaresizlik mi? Beni her açıdan yaralarken nefesimi çaldı, duyularımı ve gücümü bastırdı. Zihnim Xaden'ın duygularını benimkilerden ayırmak için savaşırken bedenim gevşedi... tüm ağırlığım Aaric'in kollarındaydı artık.

O... Acıdan düşünemiyordum, göğsümdeki sıkışma yüzünden nefes alamıyordum, ayaklarımın altındaki zemini hissedemiyordum.

"Xaden ölüyor," diye fısıldadım.

Sloane bana baktı ve bu yeterli oldu.

"Orada durmaktan başka bir şey yapmana gerek yok," diye söz veriyordu annem uzaklarda bir yerde. "Mühür gücün senin yerine görevi devralacak. Kendini güç için bir kanal gibi düşün. Sen sadece benim gücümün taşa akmasını kolaylaştırıyorsun."

"Violet?" diye fısıldadı Sloane.

Gözlerine baktım ama ben aslında burada değildim. Değildim. Savaş alanında ölüyordum ben. Son gücüm de azalıyor, yanıyor, bedenimi tüketiyordu. Ama sevdiğimi kurtarmak için buna değecekti. *Violet.*

"*Savaşın!*" diye haykırdım bağdan üçüne de. Kan ve intikam diye bağırdım. Gazap ve ateş. Dişlerinin arasında Wyvern etinin ekşi tadını alıyordum.

"Bunu yapabilirsin," dedi annem, yatıştırıcı bir sesle.

"Anne!" Parmaklarını Sloane'unkilerle birleştirirken benim sesim çatlak çıkıyordu.

"Her şey yolunda," dedi annem; Sloane'un bedeni katılaşırken annemin gözleri yumuşadı. "Gücüm –Aimsir'in gücü– taşı doldurur doldurmaz onu ateşle. Koruma duvarlarını kur. Seni güvende tutmak için yapmayacağım şey yok. Anlıyor musun? Her şey seni bu âna, yeterince güçlü olacağın âna getirmek içindi..." Dizlerinin üzerine çöktü ama Sloane'u bırakmadı.

"Hayır, hayır, hayır." Göğsüm çöküp kalbimi ezecekmiş gibi hissederek Aaric'in kollarından kurtulmaya çalıştım. Annem görüş alanıma girip çıkıyordu, bir an bulanıklaşıyor, sonra netleşiyordu.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Aaric.

"Sen olmanı hayal ettiğimiz her şeysin," dedi annem sessizce, Sloane'un teni kıpkırmızı olurken onunki gittikçe soluyordu. "Üçünüz de öylesiniz." Brennan'a baktı. "Onu yakında göreceğim."

Babamızı. Aaric'ten kurtulmak için mücadele ederken gözlerim öfkeyle yanıyordu.

Brennan başını iki yana sallayarak, "Yapma," diye yalvardı. "Yapma bunu." Sendeleyerek ayağa kalktı, ona doğru ilerledi ama fazla ilerleyemeden düştü.

"Güzel yaşayın." Annemin göğsü yavaşça inip kalktı, kesik kesik, tamamlanmamış bir nefes aldı, teni uçuş kıyafetiyle tezat oluşturarak solarken başı sallandı ve gözlerinin akı göründü.

Brennan ona doğru süründü.

Arkamdan ayak sesleri geliyordu, bize doğru koşuyorlardı.

Boğazımı yırtarcasına, ruhumu parçalayarak haykırdım. "Hayır!"

Annem Brennan'ın kollarına düşerken koruma taşından tüyleri diken diken eden bir uğultu yükseldi.

Sloane geriye doğru sendeleyerek avuçlarına sanki başka birine aitmiş gibi baktı ve Aaric sonunda beni bıraktı.

İleri doğru fırlayıp Brennan'ın annemin bedenini kucağına almış hâlde oturduğu yerin önünde dizlerimin üstüne çöktüm. Brennan'ın titreyen eli annemin yüzüne uzandı. Parmaklarımı boynuna götürdüm ama nabız yoktu. Isı yoktu. Hayat yoktu.

Tek duyduğum odaya doğru koşan bot sesleriydi.

Annem ölmüştü.

"Anne," diye fısıldadı Brennan, ona bakarak.

"Ne yaptın sen!" Mira dizlerinin üzerine çöktü ve annemin bedenini Brennan'dan çekip aldı, elleri öfkeyle az önce benim yaptığımı yaptı, nabız aradı. "Anne?" Onu şiddetle salladı ama annemin başı omzuna düştü. "Anne!"

Nefes alamıyordum. O gelgit, fırtına ve havanın ta kendisi, dünyayı çekirdeğine kadar parçalamadan söndürülemeyecek kadar büyük bir güçtü. Nasıl öylece gidebilmişti?

"Çok üzgünüm." Sloane sessizce ağlıyordu.

"Ne yaptın sen?" diye tekrar bağırdı Mira, tüm öfkesini Brennan'a yönelterek.

Andarna, "*Xaden'ın sana ihtiyacı var,*" dedi ama ben kıpırdayamıyordum. "*Tairn ve Sgaeyl onunla birlikte bekliyorlar.*"

"Onları dışarı çıkarmalıyız," dedi Aaric ve eller –sanırım onun elleri– omuzlarımda, beni yerden kaldırıp geriye doğru götürdüler.

Mira da onun ardından, kollarını annemin kollarının altına sokup onu odadan dışarı sürükledi. Sloane Brennan'a yardım

etti, bir an sonra hepimiz tüneldeydik. Annemi taşımaya başka biri daha yardım ediyordu. Birinci sınıflardan biri miydi?

Bir gölge tünelin girişini kapatırken Mira ellerini yüzüme koyup gözlerime baktı. "İyi misin?"

"Onu durduramadım." Bu benim sesim miydi? Yoksa Brennan'ın mı?

Ciğerlerimdeki oksijeni emecek kadar yoğun bir ısı parladı ama bize dokunmadı.

Andarna kapı aralığında durmuş, altı tane yukarıdan ve bir tane içerden akarak odayı saran alevleri engellemek için kanatlarını açmıştı. İçimden bir enerji dalgası geçti. Koruma duvarları.

Andarna hareket ettiğinde bakışlarım sağaltılmış koruma taşının tepesinde simsiyah yanan demir aleve kaydı.

Annemden geriye kalan tek şey buydu.

Çoğu general krallığına hizmet ederken ölmeyi hayal eder. Ama sen beni öyle olmadığımı bilecek kadar iyi tanıyorsun, sevgilim. Düştüğümde, bunun tek bir nedeni olacak: Çocuklarımızı korumak.

-GENERAL LILITH SORRENGAIL'İN GÖNDERİLMEMİŞ MEKTUBUNDAN

ALTMIŞ BEŞİNCİ BÖLÜM

Güm. Güm. Ses koruma duvarı odasında yankılanıyordu.

"*Wyvern cesetleri*," dedi Andarna, dönüp kapı aralığından başını uzatarak. "*Lütfen beni affet.*" Altın rengi gözlerini kırpıştırdı.

Onu affetmek mi?

"Annem bir seçim yaptı," diye fısıldadım ama ne benim yanaklarımdan süzülen gözyaşları ne de Mira'nın bedenini sarsan hıçkırıklar durumu kabullendiğimizi gösteriyordu, uçuş ceketini yavaş ve sarsak hareketlerle çıkarıp annemin bedeninin üzerine örten Brennan'ın yüzündeki boş bakışlar da kesinlikle huzurlu sayılmazdı.

Tünelden geçip dar geçitte ilerlerken ne kadar zaman geçtiğinden emin değildim. Merdiven bir bulanıklıktan ibaretti.

Bir ayağımı zorla diğerinin önüne atarken Tairn, "*Yaşıyorsun. Bugün yaşayacaksın. Yarın uyanacaksın*," dedi.

"*Xaden?*" Bağdan ona uzandım ama kalkanları yukarıdaydı.

"*O hayatta.*"

Dunne'a şükürler olsun.

Yerçekimi böyle bir şeydi, değil mi? Onun varlığı ayaklarımın yere basmasını sağlamaya yetiyordu. Güneşin doğmasını sağlıyordu.

Biri Brennan'a, "Cesedini bölüğe götürecek," dedi. Bir ejderha annemin cesedini koruma duvarı odasından çıkarmış olmalıydı.

Güneybatı kulesinden çıkınca zafer sesleri duyduk. Alkışlar ve tanrılara şükran yakarışları. Piyadeler, şifacılar, biniciler ve havacılar birbirine sarılıyor, koridoru tıkıyordu ama biz geçmeyi başardık.

Mira, Brennan ve ben avlunun kapısında durmuş, tüm şiddetiyle devam eden kutlamaları izliyorduk. Hiçbirimiz hareket edemiyor gibiydik.

Önümde bir yüz belirdi. Kahverengi gözler. Kahverengi saçlar. Dain.

"Violet?" Bana uzanmak için kana bulanmış kolunu kaldırdı, sonra duraksadı. "Sen..."

"Çekil!" Rhiannon onu iterek yolundan çekti, sırıtışı yorgun ve çok güzeldi. "Koruma duvarlarını kurmuşsun!" İki eliyle yüzümü kavradı.

"Evet." Başımla onaylamayı başardım, bakışlarım yüzünde gezindi. Uçuş pantolonunun baldırlarında bıçak yarası olabilecek birkaç yırtık vardı ama yine de anlaşılmıyordu. "Yaralandın mı?"

"Bir şeyim yok," dedi. "Bunu görmeliydin! Wyvernler gökyüzünden patır patır düşmeye başladı ve Veninler de panikleyip kaçtı. Önderler şimdi onları avlıyor."

"Güzel. Bu iyi." Başımla onaylamaya devam ettim. "Diğerleri?"

"Ridoc iyi. Imogen yan tarafına bir darbe aldı ama pek şikâyetçi değil. Quinn'in yanağında bir kırık var ama sanırım sadece şişti ve ben de Sawyer'ı ve havacıları kontrol etmeye gidiyordum. İstersen..." Yüzümü inceledi. "Xaden?"

"Yaşıyor," diye mırıldandım. "Tairn'e göre."

Önce Brennan'a, sonra Mira'ya baktı, ardından bana döndü, anlayınca yüzü asıldı. "Annem," diye açıklamaya çalıştım ama boğazım düğümlendi. "O. Koruma taşında hiç güç yoktu ve annem..."

"Ah, Vi." Rhi bana doğru bir adım atarak sıkı sıkı sarıldı.

Ona sarılmamam gerektiği, bunun utanç verici bir duygu gösterisi olduğu ya da onun bunu istemeyecek olması önemli değildi. Rhiannon'ın omzuna yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağladım, nefesim kesik kesik çıkıyordu. Her gözyaşı damlasında, ayaklarımın dönen dünyaya daha sağlam bastığını, şokun ilk dalgalarının geçmeye başladığını hissediyordum.

Kafamı kaldırdığımda Brennan'ın yönetim binasına çıkan merdivende oturduğunu gördüm, emir verirken bayılmak üzereymiş gibi görünüyordu ve Mira ortalıkta değildi.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu Rhi.

Bağdan Xaden'a uzandım ama kalkanları hâlâ yukarıdaydı, o yüzden elimin tersiyle yüzümü silip kendimi toparlamaya çalıştım. "Tairn ve Xaden'ı görmem gerek."

Tairn bana, "*Ön tarafa gel,*" dedi ve ben de o yöne doğru ilerledim. Melgren ve Devera arasındaki pazarlığın yanından geçerken onun dönüş şartlarımızı sıraladığını duyduğumda durakladım. Bir saldırı, bu kadar büyük bir Wyvern sürüsü? Krallığın her yerine düşen cesetler? Önderlerin bunu gizleme şansı yoktu. Tüm Navarre'ın önderlerin kendilerine yalan söylediğini anlaması sadece birkaç saat sürecekti. Geri dönmemizi istemelerine şaşmamalıydı.

Geri dönmek *istediğimden* bile emin değildim. Avludan geçip kemerli kapıdan açık havaya çıktım.

Açık... mezarlığa.

Zemin birkaç farklı renk dışında Wyvern cesetleriyle doluydu ama Tairn ve Sgaeyl'in vadinin kenarındaki heybetli şekillerine doğru ilerlerken yanlarından geçtiğim ejderhaların hiçbirini tanımıyordum.

"Yaralandın mı?" diye sordum ona.

"*Öyle olsaydı bilirdin,*" dedi. Andarna yaklaşırken başını çevirdi, Andarna'nın inmeden hemen önce açtığı sağ kanadı titriyordu.

"İkinizin konuşması gerek. Hemen."

Tairn altın gözlerini bana çevirdi.

"Hemen," diye tekrarladım.

O dikkatini Andarna'ya verirken ben de Sgaeyl'e doğru yürüdüm. Xaden'ın onun hemen ilerisinde olduğunu hissetmiştim.

"Geçmeme izin verecek misin?" diye sordum gözlerimi onun kanlı yüzüne değil de gözlerine dikerek.

"*Bugün iyi dövüştün.*"

"Teşekkür ederim." Dudaklarımda tereddütlü bir gülümseme belirdi. "Sen de öyle."

"*Evet, benden de bu beklenirdi.*" Ön ayaklarını çekti ve Xaden'ın vadinin kenarında durduğunu, sırtının bana dönük olduğunu gördüm. "*Sözlerine dikkat et.*"

"Bunu senin söylemen çok ironik," diye mırıldandım ama Xaden'a dikkatle bakarak ilerlemeye devam ettim. Sırtının üst kısmında bir yırtık vardı ama yanına doğru yürürken tek gördüğüm buydu, ayak parmaklarım onun neredeyse aşağı sarktığı kenardan birkaç santim uzaktayken durdum. "Ne oldu?"

"Onu öldürdüm." Sesi duygusuzdu, öğle güneşinin neredeyse tüm gölgeleri yok ettiği yüzü de öyle. "Üzerimdeki etkisinden kurtulup onu öldürdüm. Cesedi vadiye düştü ve şu anda nehrin kilometrelerce aşağısında olduğunu bilmeme rağmen sanki tekrar ortaya çıkacakmış gibi nehri izlemeye devam ediyorum."

"Burada olamadığım için üzgünüm." Elimi uzattım ama beni reddetti.

"Ben değilim. Sen bizi kurtardın."

"Bizi annem kurtardı." Sesim çatlak çıkmıştı. "Sloane'un Aimsir'in gücünü ve ikisinin de yaşam enerjilerini koruma taşına iletmesini sağladı. O öldü."

Gözlerini kapadı. "Çok üzgünüm."

"O senin babanı öldürdü. Neden üzgünsün?" Damlayan bir gözyaşını daha sildim.

"Onun ölmesini istemezdim," dedi usulca. "Sevdiğin birinin ölmesini asla istemem."

Üzerimize sessizlik çöktü, bu huzurlu bir sessizlik değildi.

"Melgren geri dönmemizi istiyor," dedim, bir tepki, herhangi bir tepki bekleyerek.

"O zaman geri döneriz." Başıyla onayladı. "Aretia'nın koruma duvarları zayıflıyor zaten ama bunlar sağlam. Bunu bana daha sonra açıklayacaksın, değil mi?" Bakışlarını bana çevirdi ama sanki bana bakmak ona acı veriyormuş gibi gözlerini hızla kaçırdı.

"Açıklayacağım," diye söz verdim.

"Güzel." Başıyla onayladı. "Burası senin için daha güvenli. Olmamız gereken yer burası." Titrek bir nefes aldı, sonra güldü. "Tam koruma altındayken korkmazsın."

Kaşlarımı çattım. "Az önce koca bir Wyvern ordusuyla, karanlık güce hükmedenlerle savaştım, koruma duvarı kurdum ve bu sırada annemi kaybettim. Lütfen bana bundan daha korkunç ne olabilir söyle?"

"Beni seviyorsun," diye fısıldadı.

"Sevdiğimi biliyorsun." Elini tuttuğumda bana döndü ama gözlerini indirdiğinde midem kasıldı. "Dışarıda korkmam gereken ne var, Xaden? Sana ne anlattı? Ne gördün?" Onu bu kadar sarsan ne öğrenmiş olabilirdi?

Bakışlarını yavaşça bedenimde gezdirdi ve bana bakması sanki yıllar sürmüş gibi geldi.

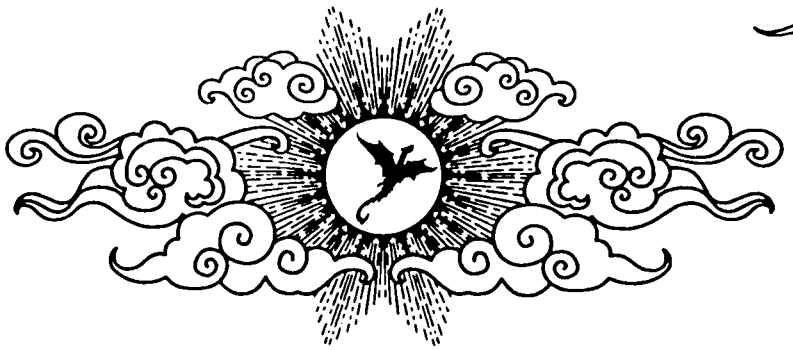
Sonunda baktığında nefesim kesildi, içgüdüsel olarak elini sıktım.

Hayır. Umutsuzca âşık olduğum adama bakarken düşünebildiğim, hissedebildiğim, içimden haykırabildiğim tek şey bu kelimeydi.

"Ben," diye fısıldadı. Altın benekli akik gözlerinden belli belirsiz, neredeyse ayırt edilemeyen kırmızı bir halka yayılıyordu. "*Benden* korkmalısın."

İstediğiniz gibi bildiğimiz her yöntemi denedik. Tedavisi yok. Sadece kontrol altında tutulabiliyor.

-KORGENERAL NOLON COLBERSY'DEN
GENERAL LILITH SORRENGAIL'E MEKTUP

ALTMIŞ ALTINCI BÖLÜM

XADEN

Savaş alanının sadece birkaç metre üzerinde asılı dururken, kaslarım donmuş, gücüm içimde işe yaramaz biçimde kilitlenmişken Sgaeyl'in dehşetinin izini sırtımda hissediyordum. Venin gitmeme izin verse bile kullanacak kadar gücüm kalacağından emin değildim. Sırf *eğlence* olsun diye beni tüketmişti.

Onunla asla boy ölçüşemezdim. Hiçbirimiz yapamazdık.

Vücudumdaki bütün sinirler yanmanın acısıyla haykırıyor, çok uzun süre çok fazla güce hükmetmenin sıcaklığı beni canlı canlı yakıyordu. Ama acıdan daha kötü olan bir şey varsa o da *yenilgiydi.*

"Acıyor, değil mi? Tükeniyor musun?" Hoca etrafımda yavaşça döndü; mavi cübbesinin etekleri eriyen kardan koyulaşmıştı, burada hayatta kalabileceğimi kanıtlamak için geçmek zorunda kaldığım vadiden sadece birkaç adım ötedeydi. "Büyü her şeyin dengede olmasını sever. Çok fazla alırsan haddini aştığın için seni tüketir."

Etrafıma sardığı bağları, beni kafeslenmiş bir tavuk gibi bağlayan görünmez güç iplerini kopardım.

"Sen saldır. Ben engellerim. Sen fırlat. Ben eğilirim." Asasını arkasındaki toprakta sürükleyerek iç geçirdi.

Tıpkı lanet olası kâbuslarımdaki gibi.

Ancak ensemden aşağı damlayan ter bana bunun benim gerçekliğim olduğunu hatırlatıyordu. Violet, Basgiath'ın altında, koruma duvarlarını yükseltmek için savaşıyordu; Tairn, onu yanımdan uzak tutmak için Sgaeyl'e saldıran Wyvernleri avlıyordu. Neden hayatımdaki kadınları hep hayal kırıklığına uğratıyordum?

"O yüzden sana doğru seçimi yapman için son bir şans vereceğim, böylece bu işi bitirebiliriz," dedi Hoca, önümde durup o ürkütücü, kırmızı gözleri ve örümcek ağını andıran damarlarıyla bana gülümseyerek. Birkaç adım geri çekildi, sonra asasını yere vurdu.

Yerçekimi beni ele geçirdi ve düştüm, ayaklarımı durduramayıp ellerim ve dizlerim üzerinde yere kapaklandım.

"Sana bir keresinde aşk için döneceğini söylemiştim," dedi kollarını uzatarak. "Ve öyle de olacak."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun." Ayaklarımın üstüne kalkmaya çalıştım ve tekrar düştüm. Sgaeyl tepemde mutlak bir öfkeyle kükrerken dizlerimin üzerine çöktüm.

"Düşündüğünden daha fazlasını biliyorum." Asasını indirdi ve ona bir baston gibi yaslandı.

"Bir hoca olduğun için mi?" dedim sertçe, ayaklarımı Tyrrendor'daki o yamaca iyice basıp gücüme uzanarak.

"Bir hoca mı?" Güldü. "Ben bir *generalim*."

Kollarımdan aşağı ateş aktı ve altımdan çıkan gölgeler kibirli pisliğin gövdesini sardı. Tatmin duygusu içimde çuramın verebileceğinden daha büyük bir keyif yarattı. "Generaller de askerler gibi ölür." Hareket etmeleri için kendi kollarımla savaştım ama itaat etmiyorlardı, kaslarım o beni gökyüzüne kaldırmadan çok önce iflas etmişti.

"Öyle mi?" Karanlığa bürünmüş hâlde tekrar güldü. "Haydi, gölgelere hükmeden. Dönüş. Onu kurtarmanın tek yolu bu."

"Siktir git." Bağa uzandım ve Violet'ın kaydığını, yandığını hissettim, niyeti... Gölgelerim kaydı ama general hareket etmedi.

Beni *kurtarmak* için kendini feda edecekti.

Niyeti ölmekti.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve ağzımda, Resson'dan sonra başucunda oturduğumda duyduğum o korkunun tadını tekrar duydum.

"Başarısız olduğunda ne olacağını biliyor musun?" diye dalga geçti General, boğazının etrafında kıvrılan zayıf gölge bantlarına dokunarak. "Senin cesedinin üzerinden atlayıp geçtikten sonra onu bulacağım. Sonra ellerimi onun narin boynuna dolayacağım..."

Damarlarıma öfke doldu, adrenalin patlaması gölgemin uzantılarını katılaştırıp sıkıca çekmeye yetmişti ama ne kadar çekersem çekeyim adam hareket etmiyordu. "...ve onu tüketeceğim."

Bir elimi yere vurup diğer yumruğumu sıktım, Sgaeyl'in gücünün derinliklerine dalıp ateşin beni tüketmesine izin verirken onu orada tutmak için harcadığım çabayla kolum titriyordu.

"*Tut onu!*" diye bağırdı Sgaeyl.

Ama tutamıyordum.

Çok güçlüydü ve benim dayanacak mecalim kalmamıştı. Ama Violet bunun sonuçlarına katlanmayacaktı. Onu ele geçiremeyecekti. Bugün değil. Asla. Avucumun altındaki çamur eridi ve... Altımda bir şey hissettim.

Düzenli bir... güç akışı.

"*Yapamazsın!*" diye haykırdı Sgaeyl. "*Ben seni seçtim!*"

Ama Violet da beni seçmişti.

Uzandım.

Kalbim duracak gibi çarparken nefesim kesilmiş hâlde yatakta doğruldum. Ensemi kontrol ettim ama kuruydu. Ter damlamıyordu. Kaslarım ağrımıyordu. Yorgunluk yoktu.

Sadece Violet vardı; yanımda uyuyordu, yanağını yastığa koymuş, derin nefesler alıyordu ve gözlerinin altında morluklar bırakan yorgunluğa rağmen kolu rüyalarında bile bana uzanıyormuş gibi bükülmüştü.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirecek kadar uzun süre onu izledim, bakışlarım acıyla işlenmiş yara izlerinin gümüşi çizgilerinden yastıktaki saçlarının gümüşi yarısına kadar görebildiğim her parçasının üzerinde gezindi. O kadar güzeldi ki nefesimi kesiyordu. Az kalsın onu kaybediyordum.

Parmaklarımı pürüzsüz, yumuşak yanağında gezdirip gözyaşlarının bıraktığı izlere dokundum. Bugün annesini kaybetmişti ve Lilith Sorrengail'in yasını tutmayacak olsam da Violet'ın çektiği acıya dayanamıyordum.

Ama bu acıların en büyük sebebi olmak üzereydim.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım, sırf yapabildiğim için, sonra sessizce yataktan kalkıp ay ışığında hızla giyindim.

Usulca odadan çıktım, koridorda ilerleyip merdivenlere yöneldim, Basgiath'ın tünellerine doğru kat kat inerken gölgelerimin sıcaklığı beni sarıyordu.

Bağdan Sgaeyl'e ulaşmaya zahmet etmedim. Savaş bittiğinden beri ürkütücü bir sessizlik içindeydi zaten.

Köprünün kapıları emrimle açıldı, onlara ulaştığımda uzak taraftakiler de açıldı, Sawyer'ın ameliyattan çıkmasını beklerken saatler geçirdiğimiz tıklım tıklım kliniğin önünden geçerken karanlığın içine gizlendim.

İki sarhoş piyade öğrencisini geçip tünelde yürümeye devam ettim ve hedefime giden korumalı merdivene ulaştığımda döndüm. Nöbetçi esnedi ve ben de mühür gücümdeki... ya da bu her neyse ondaki artış sayesinde fark edilmeden geçip gittim.

Bu merdiveni en son indiğimde Violet'la arama giren herkesi öldürmüştüm. Şimdi önünde durduğum, parmaklıklı penceresinden Jack Barlowe'a baktığım hücrenin aynı hücre olması çok ironikti.

"İyi görünüyorsun," dedi ikinci sınıf öğrencisi, yeniden yapılmış ranzada oturup gülümseyerek. "Bana iksir vermek için mi buradasın? Yarın sabaha kadar kendime gelmeyeceğime eminim."

"Tedavisi ne?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"İksirin mi?" dedi alaycı alaycı gülerek. "Panzehir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Gölgeler hücresindeki duvarların kenarlarından içeri süzüldü. "Bana tedavinin ne olduğunu söyle, ben de seni mumyalaşana kadar havada tutacak olan Rybestad Sandığı'na koymayayım."

Yavaşça ayağa kalkıp boynunu çatırdattıktan sonra Violet'a işkence ettikleri, yere sabitlenmiş sandalyenin yanına gitti. "Tedaviler hastalıklar içindir. Bizdeki şey güç ve bu, sevgili Riorson, tedavi edilebilir bir şey değil. Kıskanılacak bir şey."

"Saçmalık. Bundan kurtulmanın bir yolu var," dedim öfkeyle.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Yoo, hayır. Tedavisi yok. Aldığın şeyi asla geri veremezsin, sadece daha fazlası için açlık çekersin."

"Sizden biri olmaktansa ölmeyi tercih ederim." Sözcüklerimde korku vardı çünkü onu hissediyordum, akademinin altındaki gücü, onu çekip açlığımı doyurma arzusunu da.

"Ama yine de oldun." Jack güldüğünde sesi kanımı dondurdu. "Bunca zamandır herkesi kahraman olduğuna ikna ettin ama bundan böyle kötü adam olacaksın... özellikle de onun hikâyesinde. Boktan ailemize hoş geldin. Sanırım artık kardeşiz."

TEŞEKKÜRLER

Kocam Jason'a, yazar olarak mükemmel bir sevgili yazma konusunda elimdeki en iyi ilham kaynağı olduğu ve hayallerimin peşinden koşmama sonuna kadar destek olduğu için teşekkür ederim. Dünya tersine döndüğünde elimi tuttuğun, beni her doktor randevusuna götürdüğün ve Ehlers-Danloslu dört oğlun ve bir eşin olmasının getirdiği bunaltıcı takvime ayak uydurduğun için teşekkür ederim. Tek kelimeyle benim her şeyim olan altı çocuğuma teşekkür ederim. Kız kardeşim Kate'e, Londra'da gezmek yerine bir otel odasına kapanıp düzenlemelerle uğraştığımızda asla şikâyet etmediğin için seni seviyorum, ciddiyim. Aileme, ihtiyacım olduğunda her zaman yanımda oldukları için teşekkürler. En yakın arkadaşım Emily Byer'a, aylarca yazmak üzere mağarama kapanıp ortadan kaybolduğumda beni bulduğu için teşekkür ederim.

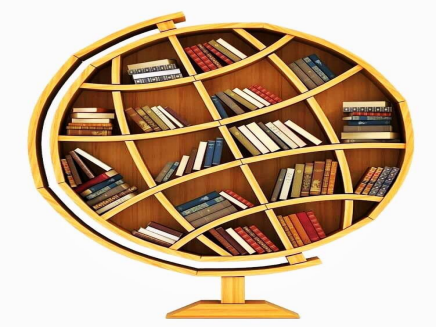
Red Tower'daki ekibime teşekkür ederim. Editörüm Liz Pelletier'a, bana en sevdiğim türü yazma şansı verdiği için teşekkürler. Stacy Abrams'a, temmuz boyunca her gece çalıştığı için çok teşekkürler. Sen gerçek bir tanrıçasın. Hannah, Lydia, Rae, Heather, Curtis, Molly, Jessica, Toni, Nicole, Veronica ve Entangled ve Macmillan'daki herkese bitmek bilmeyen e-postalarıma cevap verdikleri ve bu kitabı piyasaya sundukları için teşekkür ederim. Julia Kniep ve Becky West'e inanılmaz notları ve destekleri için teşekkürler. Bu olağanüstü kapak için Bree Archer'a ve enfes sanat eserleri için Elizabeth ve Amy'ye teşekkür ederim. Meredith Johnson'a muhteşem olduğu için teşekkürler. Olağanüstü menajerim Louise Fury'ye daima arkamda durduğu için teşekkür ederim.

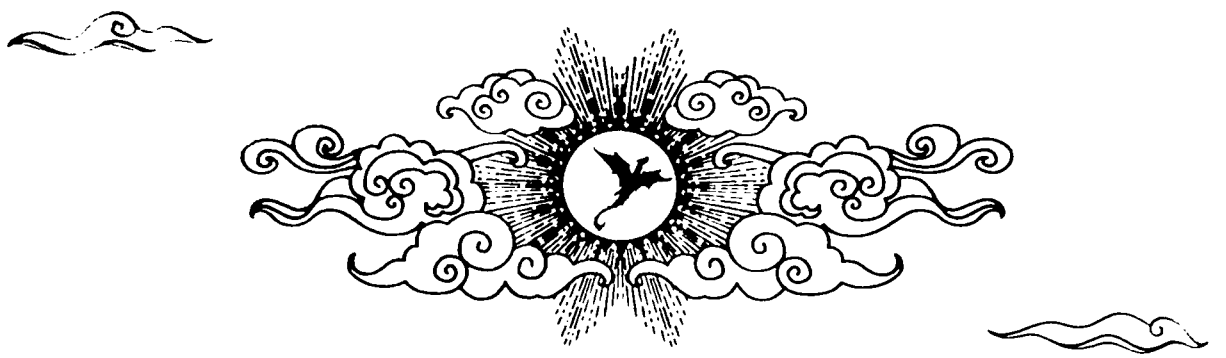
Akıl sağlığımı ellerinde tuttuğu ve asla düşürmediği için iş yöneticim KP'ye teşekkür ederim. Üç kişilik grubumuzdaki can yoldaşlarım, Gina Maxwell ve Cindi Madsen'e teşekkür ederim; siz olmasanız kaybolurdum. Bu kitabı mümkün kılan

Kyla'ya teşekkürler. Shelby ve Cassie'ye, her zaman bir numaralı kızlarım oldukları için teşekkürler. Yıllar boyunca bana şans veren her blog yazarına ve okura ne kadar teşekkür etsem az. Okur grubum The Flygirls'e, bana her gün neşe kattıkları için teşekkür ederim.

Son olarak, benim başlangıcım ve sonum olan Jason'ıma tekrar teşekkür ederim. Yazdığım her kahramanda senden bir parça var.

EK BÖLÜMLER

DOKUZUNCU BÖLÜM

XADEN

"Bunlara ihtiyacın olmayacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu Sorrengail, hançerlerinden ikisini eline alıp etkileyici biçimde hiç titremeden bana bakarak. Lanet olsun, silahlarımı Imogen'a vermiş olmama rağmen onu mahvedebilirdim ama o bu konuda dehşete düşmekten ziyade kızmışa benziyordu.

"*Bu sorumsuzluk*," dedi Sgaeyl.

"Hayır. Sen ikimize de yetecek kadar getirmişsin zaten." Dudaklarımda beliren gülümsemeyle elimi uzattım ve parmaklarımı kıvırarak onu çağırdım. "Başlayalım."

Dövüş pozisyonu aldığında minderin etrafını saran İkinci Takım üyelerini unuttum, bu hafta sonu uçacağım görevi unuttum, sadece ona odaklandım. Violet Sorrengail. Babamı idam ettiren generalin bir buçuk metrelik kızı. Kodeks'e göre onu yok etmeye hakkım vardı. Benim komutam altında olabilirdi ama benim takımımda değildi.

Boynunu kırsam bile bu odadaki kimse müdahale edemezdi. Ama sorumlu olduğum yüz yedi ruh bunun bedelini öderdi. O hâlde bu lanet olası minderde ne işim vardı benim?

Duruşu belli belirsiz değişti, bileği hareket etti ve lanet göğsüme bir hançer fırlattı.

Tamamen reflekslerim sayesinde hançeri yakaladım, sonra dilimi şaklattım. "Bu hareketi zaten gördüm."

Burada yaptığım *buydu* işte. Onun rakiplerinin kim olduğunu her nasıl öğrendikten sonra hepsini zehirlediğini fark etmem iki haftamı almıştı. Bu hilekâr şey muhteşem zekâsı sayesinde kesinlikle tahrik edici olabilirdi ama sadece bu yöntemi uygulamaya –ve bir karnavaldaymış gibi hançerler savurmaya– devam ederse kendini öldürtecekti. Bu düşüncenin hoşuma gitmemesi beni şaşırtmıştı. Onunla ilgili her şeyde olduğu gibi.

Birinci sınıflara özgü tipik bir savurma ve tekme kombinasyonuyla saldırdığında bunu hem tahmin etmek hem de önlemek çok kolay oldu. Dengesiz tuttuğu hançeri elinden kapıp onu bacağından yakaladım, kendi hızını ve az da olsa vücut ağırlığını kullanarak onu mindere düşürdüm.

Nefes almak için mücadele ederken bana bakan ela gözleri irileşerek öfkeyle parladığında hançeri yere atıp ayağımla ulaşamayacağı bir yere, ona daha iyi öğretmesi gereken takım liderine doğru savurdum.

Başka bir rakip olsaydı bıçağı gırtlağına dayar, söylemek istediğimi söyler ve müsabakayı bitirirdim ama meşe ağacının altındaki buluşmamız hakkında çenesini tuttuğu için bu birinci sınıfa bir şekilde borçlu olduğumu hissediyordum. Benim minnettarlığımı gösterme şeklim de ayaklarımın dibinde nefes almak için çırpınarak yatarken canını almamaktı.

Göğüs kafesi en sonunda yükseldi ve doğrulup oturduktan sonra bacağıma bir hançer saplamaya çalıştı.

Ah, tanrılar aşkına.

Hamlesini ön kolumla engelledikten sonra sol elimle bileğini kavradım ve silahını alıp ona doğru eğildim, yüzlerimizin arasında sadece birkaç santim vardı. "Bugün kan dökmeye niyetin var, öyle mi Violence?" diye fısıldadım.

İkinci hançerini de atıp ulaşamayacağı bir yere doğru tekmelerken o büyüleyici gözleri öfkeyle parladı. Silahlarını almak

çok kolaydı ve öyle olmadığına dair bu yanlış özgüven onun ölümü olacaktı. Neden vücut tipine ve dövüş stiline uygun silahlar kullanmıyordu ki? Gerçi aslında bir dövüş stili falan da yoktu henüz.

"Benim adım Violet," dedi öfkeyle ve neredeyse bir kedi gibi tıslayacak sandım. Narin hatları ve çıkardığı pençeleriyle bana hatırlattığı şey tam olarak buydu. Korkusunu ele veren tek şey, parmaklarımın altında hızla atan nabzıydı.

Violet onun için fazla yumuşak bir isimdi. Fazla kırılgan. İnsanların onun kemikleri ve eklemleri hakkında söyledikleri kulağıma çalınmıştı ama benim gördüğüm kadarıyla bu kadının çelik gibi bir yüreği vardı.

"Bence benim versiyonum sana daha çok uyuyor." Bileğini bırakıp ayağa kalktım ve kabul etmeyecek kadar akıllı olmasını umarak ona elini uzattım. "Henüz işimiz bitmedi."

Ama elini uzattı.

Siktir, ne kadar da saftı. Onu ayağa kaldırdım, sonra kolunu arkasına büküp dengesini sağlamasına fırsat vermeden ellerimizi sabitleyerek onu sertçe göğsüme çektim.

"Lanet olsun!" dedi sertçe.

Saçma derecede büyük hançerlerinden birini uyluğundaki kınından aldım ve onu ön kolumla sabitleyip hançeri gırtlağının yumuşak derisine dayadım. Başı göğsüme düştü, saçlarının gümüş uçları başının tepesinde bir taç gibi örülmüştü. Köprücük kemiğime bile ulaşmıyordu, o yüzden başkaları duymasın diye başımı eğdim. Tanrılar aşkına, lanet olsun, öyle güzel kokuyordu ki, tıpkı...

Onun ne koktuğunu düşünmesene dangalak.

Kulağına, "Bu minderde karşına çıkan hiç kimseye güvenme," diye fısıldadım, ona dokunmamaya özen göstererek. Ben ne zamandan beri dudaklarımı bir rakibime değdirmeyi düşünüyordum?

"Bana iyilik borcu olan biri olsa bile mi?" diye karşılık verdi, sesini aynı şekilde alçak tutarak.

Gösterdiği sağduyu, bu dersin herkese açık olmadığını hemen anlamış olması göğsüme takdirle dolu bir sıcaklığın yayılmasına neden oldu ve diğer hançeri de yere atıp takım liderinin tehdit dolu bakışlarını görmezden gelerek önceki ikisinin yanına gönderdim.

"O iyilik borcunu ne zaman ödeyeceğime ben karar veririm. Sen değil." Omzunu çıkarmamak için onu serbest bıraktım ve geriye doğru bir adım attım.

Hemen harekete geçerek yumruğunu havaya savurdu ama elini tutarak boğazımdan uzaklaştırdım.

"Güzel." Sonraki hamlesini de aynı kolaylıkla savuştururken gülümsememe engel olamadım. "Açıkta olduğu sürece boğaza saldırmak en iyi seçenektir."

Yanakları kızardı, gözlerini öfkeyle kısarak aynı lanet olası hamleyi bir kez daha denediğinde bacağını tekrar kavrayıp son hançerini de alarak yere attım, sonra da onu bıraktım. Gerçek bir hayal kırıklığıyla yaralı kaşımı kaldırdım. Bundan daha zekiydi. "Hatalarından ders çıkarmanı bekliyorum." Hançeri Aetos'a doğru tekmeledim.

Göğüs kafesinin üstündeki kından sonraki silahını aldı ve bir savunma duruşuyla çevremde döndü. Mutlak bir rahatsızlıkla iç geçirmemek için kendimi zor tuttum. Arkamda tereddüt ederek attığı her adımı duyduğumdan onu görmeme bile gerek yoktu.

"Dansa devam mı edeceksin yoksa hamle mi yapacaksın?" Bu onu harekete geçirmeliydi.

Minderin üstündeki gölgeler yerini gösteriyordu, o hançeriyle atıldığında dönüp eğildim ve hançer az önce olduğum noktadaki boşlukta vınladı. En azından gerçekten hamle yapmıştı fakat bu hareket onu savunmasız bırakmıştı, onu bedenime doğru

döndürmek için kolunu kavrayıp yüzüstü mindere indirdim, sonra da üzerine eğildim.

Pes etmesi için kolunu kıvırıp onu hançeri bırakmaya zorladığımda acıyla inledi. Ağırlığımın çoğunu sağıma vermeye dikkat ederek sol dizimi onu strese sokmaya yetecek kadar sertçe sırtına bastırdım. Baskı altında nasıl hareket edeceğini, ölümün kıyısına geldiğinde nasıl düşüneceğini öğrenmeliydi. Hançerlerinden birini daha alıp takım liderinin ayaklarının dibine gönderdim, sonra kaburgasındaki kından bir tane daha çekip çenesinin altındaki hassas deriye dayadım.

Ardından aramızda kalan küçücük boşluğu da kapadım. "Düşmanını savaştan önce saf dışı bırakmak gerçekten akıllıca, hakkını vermeliyim," diye fısıldadım ve altımda gerildiğini hissettim. *Evet, Violence, ne işler çevirdiğini biliyorum.* "Sorun şu ki, eğer burada kendini test etmezsen" –hançeri, kanatmamaya dikkat ederek gırtlağına sürttüm– "daha iyi bir dövüşçü olamazsın."

"Sen şüphesiz ölmemi tercih edersin," diye tersledi, yüzünün yan tarafı mindere yapışık hâlde.

"Ne yani, arkadaşlığından mahrum mu kalayım?" Sesimde iğneleme vardı.

"Senden nefret ediyorum."

Dudağımın köşesi kalktı. Tanrılar aşkına, mesele dili olunca en az Sgaeyl kadar gaddardı. "Tek değilsin."

Ayağa kalktım ve hançerleri Aetos'a yolladım. Sorrengail'e tekrar elimi uzattığımda artık sadece iki hançeri kalmıştı.

Ters ters baktı ama bu sefer yardım teklifimi kabul etmeyip kendi başına ayağa kalkınca dudaklarımda bir gülümseme daha belirdi. En son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hiç hatırlamıyordum. İfadelerinin hepsi güzel ve saftı. Hilekârlık yoktu. Yapaylık yoktu. Ama kontrol de yoktu. "Eğitilebilirsin."

"Çabuk öğrenirim," diye karşılık verdi.

"Bunu göreceğiz." Geriye doğru iki adım attım ve parmaklarımı bir kez daha kıvırarak onu çağırdım.

"Ne demek istediğini gayet iyi anlattın." Sesi herkesin duyabileceği kadar yükselmişti ve arkamdaki Imogen'in inlediğini duydum, şüphesiz öfkelenip bu birinci sınıfı öldüreceğimden endişelenmişti.

Ama onu öldürmek aklımdaki en son şeydi.

"İnan bana, daha başlamamıştım bile." Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve ağırlığımı geriye doğru verdim; bir sonraki hamlesinin ne olacağını merak ediyordum, dahası neden bu kadar çok umurumda olduğuna da şaşırıyordum.

Evet, güzeldi ama bugüne dek birinin yüzünün simetrisinin beni benden almasına hiç izin vermemiştim. Sebebi yanardöner gözlerindeki elle tutulur nefret de değildi. Benden nefret edilmesine alışkındım. Ama nefreti ve buluşmamız konusunda sessiz kalması göz ardı edilemeyecek kadar ilgi çekiciydi...

Hamle yaptı ve her zamanki gibi karşılık veremeyecek kadar dikkatim dağıldığı için dizimin arkasına tekme attığında düştüm. Sertçe.

Siktir.

"*Sorumsuzluk konusunda ne demiştim?*" Sgaeyl kalkanlarımdan içeri süzülmüştü. "*Gümüş saçlı dikkatini dağıtıyor, bunu göze...*"

Zihnimdeki Tyrrendor tepesine ayaklarımı daha sıkı bastım ve kalkanlarımı kuvvetlendirerek onu dışarıda bıraktım. Bunu unutmama asla izin vermeyecekti.

Sorrengail sırtıma çıkıp beni kafakola almaya çalıştı. Aferin ona. Bu iyi bir tercihti ama nefesimi kesecek kadar güçlü değildi. Sadece benden on beş santim daha uzun ve yirmi kilo daha ağırmış gibi savaşıyordu.

Kollarını pek umursamadım. Hızlıca dönerek kollarından kurtuldum ve tek hamlede bacaklarının arkasını kavrayıp ikimizi de döndürerek onu mindere yapıştırdım. Bir nefes daha alamadan ön kolumu narin gırtlağına dayadım ama bastırmadım.

Bu pozisyondayken onun işini bitirmenin bir sürü farklı yolu vardı ve avantaj bendeydi. Fakat bacaklarım onu mindere

bastırıyor olsa da onu ezmemek için ağırlığımın çoğunu sol koluma vermiştim.

Durumu iyiydi ama yakalanmıştı, dahası gözlerinde beliren korkunun hızla öfkeye dönüşmesinden, onun da bunu bildiği anlaşılıyordu.

Lanet olsun. Onu ezmek *istemiyordum.*

Bana ne oluyordu böyle?

Bir hançer daha çıkarıp omzuma hamle yapmak gibi muazzam bir hata yaptı.

Boğazını bırakıp bileğini kavradım, sonra da başının üstüne kaldırdım. Ardından da hayretle saniyeler içinde yüzünden geçen şaşkınlığı, ardından bu şaşkınlığın yerini alan korkuyu ve hemen sonra gelen korkunç öfkeyi izledim. Bilgiyi işleme hızı ve duygularını bölümlere ayırabilmesi çok büyük bir avantajdı ama bunu bildiğinden şüpheliydim.

Boynundan yanaklarına bir pembelik yayıldı ve birdenbire onu bambaşka bir nedenle incelediğimi fark ettim. Bu pembelik, yükselmiş nabız, bir saniyeden kısa sürse de dudaklarıma attığı bakış... burada karşısındakinden etkilenen tek kişi ben değildim.

Siktir. Bu tehlikeliydi. *O* tehlikeliydi.

Önümde sadece Violence vardı ve minderin dışındaki dünya yok olmuştu sanki. Gerçekten çok etkileyiciydi, özellikle de öfkelendiğinde. Aramızdaki gerilim artarken elimden geldiğince yavaşlatmaya çalışsam da nabzım hızlanmıştı. Ama altımdaki bedeninin, parmak uçlarımın altındaki ılık teninin, başımı yavaşça ona doğru eğerken nefes nefese kaldığının son derece farkındaydım.

Parmaklarımı eline uzatarak yumruğunu açmaya zorladım, hançeri minderin öbür ucuna gönderdikten sonra bileğini bıraktım.

"Hançerini al," dedim.

"Ne?" Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Hançerini. Al," diye tekrarladım, elini avucumun içine alıp kalan son hançerini çıkarmak için kaburgasına götürerek. Parmaklarımı onunkilerin üzerinde kapatıp kabzayı kavradım.

Elleri bile yumuşaktı. Narin. Kırılgan. Ve ona minyon bedenini kendi yararına nasıl kullanacağını öğretmezsem bir sonraki rakibi onu paramparça edecekti. Ve lanet olası bir nedenden ötürü onu... umursadığımı ne kabul edebiliyor ne de reddedebiliyordum.

Tanrılar aşkına.

"Ufacıksın." İçimde bir öfke kıvılcımı çaktı.

"Farkındayım." Kötü kötü baktı.

"O zaman seni rakibine karşı savunmasız bırakacak büyük hamleler yapmayı bırak." Birleşmiş ellerimizi yan tarafıma götürdüm ve hançerin ucunu kaburgalarıma doğru sürükledim. "Kaburgaya bir hamle de gayet işe yarar." Sonra ellerimizi sırtıma doğru götürerek bu savaş akademisi denilen hapishaneye geldiğim günden beri ilk kez gardımı indirdim. "Böbrekler de bu açıdan hamleye çok uygun."

Yutkundu, boğazındaki hareketi izlememek için kendimi zorlayarak yüzüne bakmaya devam ettim. Yemin ederim, gözleri her baktığımda başka renk oluyorlardı. Başımı çeviremememe şaşmamak lazımdı.

Gözlerimi gözlerinden ayırmadan ellerimizi belime götürdüm. "Muhtemelen rakibin zırhlıysa bu noktası zayıftır. Bunlar, rakibin seni durduracak zamanı bulamadan vurabileceğin üç kolay yer."

Dudakları aralandı ve titrek bir nefes verdi.

"Beni duyuyor musun?" Bu dersi tekrar etmeyeceğim kesindi.

Başıyla onayladı.

"Güzel. Çünkü karşına çıkan her düşmanı zehirleyemezsin," diye fısıldadım, bu suçlamayla yüzünün bembeyaz olmasını izlerken. "Braevickli grifon binicileri sana saldırdığında onlara çay ikram edecek vaktin olmayacak."

"Nereden anladın?" Altımda gerildi ve *siktir*, bacaklarıyla kalçamı sıktı.

Bana karşı kullanabileceği bir silahı daha olduğunu anlamadan üzerinden kalkmalıydım. "Ah, Violence, sen iyisin ama ben daha iyi zehir ustaları tanıyorum. İşin sırrı bunu bu kadar çok belli etmemek."

Brennan kardeşinin ne kadar tahmin edilebilir olduğunu bilse hep yaptığı gibi hayal kırıklığıyla iç geçirirdi. Fakat diğer yandan, Violence'ı düşürdüğüm pozisyon yüzünden kıçıma bir tekme atardı.

Ağzıma acı bir tat doldu. Abisinin hayatta olduğundan haberi yoktu.

Sanki konuşmak üzereymiş gibi ağzını açtı.

"Sanırım bugünlük yeterince ders aldı," diye bağırdı Dain.

Aniden yalnız olmadığımızı hatırlamamı sağlayan bu cümle karşısında irkilmemek için kendimi zor tuttum. Aramıza birkaç santim koyarak, "Hep böyle aşırı korumacı mıdır?" diye mırıldandım.

"Beni önemsiyor." Gözlerini kısarak ters ters baktı, bunun doğal ifadesi olduğundan şüphelenmeye başlamıştım.

"Senin ilerlemeni engelliyor. Merak etme. Küçük zehir sırrın benimle güvende." Yaralı kaşımı kaldırdım ve onun da benim sırrımı saklaması gerektiğine dair imamı anlamış olmasını umut ettim. Sonra birleşmiş ellerimizi yan tarafına götürdüm ve hiç işi olmaması gereken yakut saplı hançeri kınına soktum.

"Bütün silahlarımı almayacak mısın?" diye sordu, parmaklarımı parmaklarından ayırıp üstünden kalkarken.

Tanrılara şükürler olsun, akıllılık edip bacaklarıyla kalçamı tutmayı bıraktı çünkü benim aklım çoktan uçup gitmiş, yerini kalçamı olduğu yerde tutup birbirimizi ne kadar çekici bulduğumuzu görmek için onu en yakındaki boş odaya götürme arzusuna bırakmıştı.

Fakat bu mutlak bir felaket olurdu.

"Hayır. Savunmasız kadınlar tipim değil. Bugünlük işimiz bitti." Onu orada bırakarak hızla ayağa kalkıp Imogen'dan silahlarımı almak için minderin kenarına gittim.

Imogen hançerlerimin sonuncusunu da uzatırken, "O da neydi öyle?" diye fısıldadı.

"Aetos." Sorusunu duymazdan geldim ve minderin diğer tarafında, her zamanki gibi Violence'ın üzerine titreyen takım liderine döndüm.

Başını hızla bana çevirdi ve yüzünde gördüğüm öfke beni az kalsın güldürecekti.

"Biraz daha az koruma ve biraz daha fazla eğitim işine yarayabilir." Başını sallayana kadar ona suçlayıcı gözlerle bakmaya devam ettim, sonra sırtımı dönüp uzaklaştım.

İkinci Takım'dan birkaç adım uzaklaşınca bana yetişen Garrick, dudaklarında hınzır bir gülümsemeyle, "Birinci sınıflarla antrenman yapma havasında mısın?" diye sordu. "Yoksa sadece *o* birinci sınıfla mı?"

"Bazen bu kadar iyi bir gözlemci olmandan nefret ediyorum."

"Ona nasıl baktığını görmemek için kör olmak gerek," dedi sesini alçaltarak.

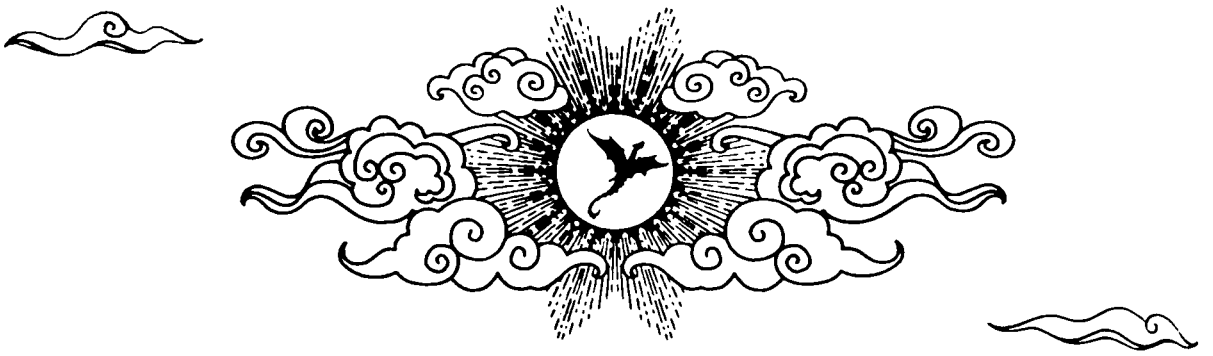
Pençe Bölümü'nde ilginç bir müsabaka görerek, "Onu öldürmek istiyor gibi mi?" dedim.

"Ya da bece–"

"İnsanlara vurma havamdayken sakın o cümleyi tamamlama." İkimiz de birbirimize çok ağır hasar vermemeye niyetli olduğumuzdan harika antrenman eşleriydik fakat şu an, benden iri olmasına rağmen en yakın arkadaşıma gerçekten ciddi bir zarar vermek istiyordum.

"Ah, lütfen yap?" Elini kalbinin üstüne koydu ve sırıttı. "O büyük, kuvvetli ellerinle bana göstersen ne güzel..."

Omzuna öyle sert vurdum ki yana doğru savruldu ve Pençe Bölümü'ne doğru yürümeye devam etti. Konu Sorrengail olunca ne kadar uzak olsa o kadar iyiydi.

ON ALTINCI BÖLÜM

XADEN

"Ne olduğunu görmüyor musun? Xaden'ın ne yaptığını?" diye sordu Aetos, Sorrengail'e; olması gerektiği bir piyade askeri gibi telaşlıydı ve Harman'ın sonucunu değiştirdiğimi ima ediyordu.

Eğer birinin adıma kara çalmaya çalıştığı her seferinde karşılık verecek olsaydım hiçbir işimi yapamaz hâle gelirdim. Çoğunlukla bunu zihnime yazar, gelecekte kullanmak üzere kaydeder ve hayatıma devam ederdim. Sgaeyl'in bana sıklıkla hatırlatmaya bayıldığı gibi ejderhalar koyunların fikirlerini önemsemezdi... ya da insanların çoğunun.

Ama Aetos'un parmakları Sorrengail'in üniformasında, Tairn'in kül ettiği o pislik birinci sınıfın hançeriyle yaralanan sargılı yerin hemen üstünde geziniyordu ve aniden damarlarıma, küçük buz kırıklarını andıran, önüne gelen her şeyi deviren bir öfke yayıldı. Herkesin, özellikle de bir zihingörenin yanında hep yaptığım gibi zihin kalkanlarımı hızla kaldırdım.

"Lütfen, ne yaptığımı düşünüyorsun, söyle bana." Uçuş sahasının büyük kısmını aydınlatan ay ışığına çıktım ve Sgaeyl'den gelen güç akışını keserek bu şerefsiz beni net olarak görebilsin diye gecenin gölgelerinin doğal yerlerine çekilmelerine izin verdim.

"Harman'a müdahale ettin." Aetos elini Sorrengail'in omzundan çekti, ben de ellerini koparmamaya karar verdim. Şimdilik.

Cidden. Burada çiğnediğim onca kuralın arasında bunu mu seçmişti yani?

Az kalsın gülecektim fakat sonra o pislik, Sorrengail'in önüne geçti, sanki Violence'ın korunmaya ihtiyacı varmış gibi. Benim bugün sahada gördüklerimi o görmemişti, yoksa bir dadı gibi etrafta dolaşıp durmazdı.

"Dain, bu..." Sorrengail onun arkasından çıktı.

"Bu resmî bir suçlama mı?" Tanrılara sesleniyorum, lütfen bana bu kendini beğenmiş, Kodeks âşığı pisliği benzetmem için bir sebep verin. Bir kerecik.

"*O bir rahatsızlıktan başka bir şey değil. Kendine hâkim ol.*" dedi Sgaeyl; sanki bu duruma düşmemizin nedeni o ufak altın ejderhaya gösterdiği şefkat değilmiş gibi.

Bakışlarımı Aetos'tan, Sorrengail'in irileşmiş ela gözlerinden ve cildinin üstündeki yara izlerinden ayırmıyordum. Dikkatimin kesinlikle o kıvrımlarda gezinmesine izin...

Siktir, bu kız dikkatimi dağıtıyordu. Bunu göze alamazdım ama lanet hayatımın geri kalanı boyunca onunla bir arada olmak zorundaydım artık. Ve şu an, ondan uzaklaşmama neden olan öfke dolu bakışlar yerine, ay ışığı altında maviden ziyade sarıya çalan gözlerinde korku vardı.

Aetos'tan mı korkuyordu? İçimde hiç hoşlanmadığım bir his belirdi.

"Müdahale ettin mi?" diye sordu Aetos, sesi mızıldanır gibi çıkıyordu.

"Ne yapmışım?" Kaşımı kaldırdım ve o şımarık pisliğe tüm nefretimle baktım. Bu ufak boylu ama arsenik kuvvetindeki şey o sahada az kalsın ölüyordu ama Aetos'un tek endişesi protokol müydü? "Tek başına ve yaralı olduğunu mu gördüm? Cesaretinin takdire şayan olduğunu fakat aynı zamanda pervasızlık olduğunu mu düşündüm? Evet." Violence'a bakmak gibi korkunç bir hata yaptım ve deli gibi dizginlediğim öfkenin bir kısmı serbest kaldı. Orada ölebilirdi. Az kalsın ölüyordu da. Gözlerimin önünde.

"Yine olsa yine yapardım." Bana bakarak o inatçı çenesini kaldırdı.

"Lanet olsun ki farkındayım!" *Siktir.* Öfkemin bir kısmı yok olmuştu; kontrolüm tamamen buhar olup uçmuştu. "Üç iri öğrenciyle dövüştüğünü mü gördüm?" Aetos'a öfkeyle baktım. "Çünkü bunların hepsinin cevabı evet. Ama yanlış soruyu soruyorsun, Aetos. Sorman gereken soru Sgaeyl'in de aynısını görüp görmediği."

"*Beni bu saçmalığa bulaştırayım deme.*"

"*Asıl beni bulaştıran sensin. Ne zamandan beri ufak ejderhalar içini eritiyor?*" Altın olan sevimli olmadığından falan değildi. Fakat sevimli şeyler yüzünden yumuşamak ölmene neden olurdu, Sorrengail'i benim için bu kadar tehlikeli yapan da buydu.

Aetos yapması gerektiği gibi, gerginlikle bakışlarını kaçırdı.

"Ona eşi söylemiş," diye fısıldadı Sorrengail. Herhâlde biri ona Tairn ve Sgaeyl arasındaki eş bağından bahsetmişti.

"*Sen ne zamandan beri kadınlar konusunda duygusal davranıyorsun?*" diye meydan okudu Sgaeyl.

"*Ben öfkeliyim, duygusal falan davranmıyorum,*" diye düzelttim onu. "Zaten zorbalardan hiç hoşlanmaz," dedim. "Ama sakın bunu sana karşı yapılan bir iyilik olarak algılama. Sgaeyl o küçük ejderhayı çok sever. Ne yazık ki Tairn seni kendisi seçti."

"Siktir," diye mırıldandı Aetos, en sonunda olanları çözerek.

"Ben de aynen öyle düşünüyorum." Takım liderine bakarak başımı iki yana salladım. "Sorrengail Kıta'da bana yapışıp kalmasını isteyeceğim son kişiydi. Yani bunu ben yapmadım." O sahada tavrım bir saniye içinde "onu belki öldürürüm belki öldürmem"den "ne olursa olsun onu koruyacağım"a dönüşmüştü.

Ve bunu nedeni onun zeki, güzel ya da benim dikkatle kurduğum kontrolümü yıkma konusunda sinir bozucu derecede yetenekli olması değildi; kesinlikle bunların üçü de olmasına rağmen. Hayır. Benim bu konuda bir seçeneğim olmamıştı. Tairn benim yerime o seçimi yapmıştı.

"Ayrıca, diyelim ki yaptım." Aetos'a doğru ilerledim ve hakkını vermem lazım, önünde dikildiğimde geri çekilmedi. "En iyi arkadaşım dediğin kadını kurtaran şeyin bu olduğunu bile bile bu suçlamayı yapar mıydın?" Bir noktada Sorrengail, bölükte geçirdiği bir senenin küçük arkadaşını aslında tanımadığı birine dönüştürmüş olduğunu fark edecekti.

Kahrolası sessizliği çok hoştu, onu benim uğraşsam bile yapamayacağım kadar suçlu gösteriyordu.

"Kurallar... var," diye kekeledi, ondan uzun olmama rağmen bana tepeden bakmak için elinden geleni yaparak. Cesur olmak için ilginç bir zamandı seçmişti ama yine de aferin ona.

"Yani, meraktan soruyorum, sen olsan o tarlada değerli küçük Violet'ını kurtarmak için bu kuralları *esnetir* miydin?" Benim tercih ettiğim lakaptan daha yumuşak olan isminin ağzımda bıraktığı tat tuhaftı.

"*Bu senin için bile zalimce*," dedi Sgaeyl, eğleniyormuş gibi bir sesle.

"*Canının yanması talihsizlik ama ortaklığımızı korumak için sertleşmesi gerekecek ve Aetos da sürekli bizim yanımızda olmayacak.*"

"*Ah, yani Tairn indiği sırada senin çoktan harekete geçmiş olman hakkında konuşmayacak mıyız?*" diye karşılık verdi. "*O gelmeseydi sen şu an Albay'ın dölünün seni itham ettiği şeyden suçlu olmayacak mıydın?*"

"*Ben içgüdüsel olarak hareket...*"

"*O cümleyi tamamlayıp ikimizi birden utandırma.*"

Bunu yapmasından nefret ediyordum. Kıta'da benden daha sivri dilli tek yaratık oydu. Eh, Violet günün birinde onu geçebilirdi belki.

Siktir, Aetos *hâlâ* yanıt vermemişti.

"Ona böyle bir şey sormak haksızlık olur." Sorrengail bana doğru gelip Aetos'un yanma geçerken ritmik kanat sesleri duyuldu. Sanırım Gökkubbe, onunla iki ejderhanın da bağ kurması konusunda kararını vermişti.

"Cevap vermeni emrediyorum, *takım lideri*." Gözlerimi ona diktim. *Hadi. Ona gerçekte kim olduğunu göster.*

Aetos öyle çirkin bir gürültüyle yutkundu ki onu duydum, sonra gözlerini kapattı. "Hayır. Bunu yapmazdım."

Alaycı alaycı güldüm. Lanet olası kural sevdalısı korkak. Violence'la aynı havayı bile solumayı hak etmiyordu. Kız onun yarısı kadardı ama ondan bin kat daha cesurdu. Orantısız ilişki böyle olurdu işte. Bu lanet olası akademide Bodhi'nin Garrick'in, Liam'ın... ve artık *onun* hayatını kurtarmamı engelleyecek tek bir kuralı bile dinlemezdim.

Aetos suratını Sorrengail'e çevirdi ama ben bile yarattığı yıkımı görebiliyordum. Violence sanki biri en sevdiği kitabı paramparça etmiş gibi bakıyordu.

Siktir. Ciğerlerime oturan bu rahatsızlık verici ağırlık da neydi böyle? Bu... Hayır. Suçluluk olamazdı. Herhangi bir şey... damgalı olmayan biriyle alakalı herhangi bir konuda en son ne zaman suçluluk duyduğumu hatırlamıyordum bile.

"Sana bir şey olmasını izlemek beni öldürürdü, Vi ama kurallar..." diye mızıldandı Aetos.

Violence elini onun omzuna koyarak, "Sorun yok," diyerek onun sözünü kesti.

"Ejderhalar geri dönüyor." Öğrencilerin sağa sola kaçışmasına neden olarak sahaya inerlerken, görüneni dile getirmiştim. "Sırana dön, takım lideri."

Aetos tıpkı bir sıçan gibi koşarak uzaklaştı.

Sorrengail bana neredeyse bağırarak, "Bunu ona neden yaptın?" dedi, sonra başını iki yana salladı. "Unut gitsin." Beni görmezden geldi ve tek kelime daha etmeden uzaklaştı.

"Çünkü ona çok fazla güveniyorsun" Birkaç adımda ona yetiştim. "Oysa kime güveneceğini bilmek seni –bizi– hayatta tutacak tek şey, üstelik sadece bu bölükte değil, mezun olduktan sonra da."

Yanından hızla geçen bir binicinin yolundan çekilip az kalsın ona çarptığı için yüreğimi ağzıma getirirken, "*Biz* diye bir şey yok," dedi. Dün olsa bu umurumda bile olmazdı.

Bugün, onun kanı benim kanımdı.

"Ah, durumun artık öyle olmadığını sen de anlayacaksın." Dirseğini kavradım ve onu karşıdan koşarak gelen başka bir binicinin önünden çektim. Böyle mi olacaktı, sürekli bu kadını hayatta tutmak için mi çabalayacaktım yani? En ufak ejderhayı savunmak için silahlı üç zorbaya karşı duracaktı ama nereye gittiğine bile bakmayacak mıydı? "Tairn'in hem eşiyle hem de binicisiyle bağları çok kuvvetlidir çünkü o çok güçlü bir ejderha. Son binicisini kaybetmek onu neredeyse öldürüyordu, bu da Sgaeyl'in ölmesine neden olacaktı. Eşlerin hayatları böyle olur işte..."

"Birbirine bağlıdırlar, biliyorum," dedi sertçe, bakışlarını benden ayırıp yere inmekte olan sürüye çevirirken öfke, gözlerindeki mavinin belirginleşmesine neden olmuştu.

Dunne aşkına, benim sorunum neydi de bu saçmalıkları fark ediyordum?

"*Şimdi kimin içi eriyor acaba?*" diye sordu Sgaeyl.

"*Birini çekici bulmakla içinin erimesi aynı şey değil.*" İlki için kendime yeterine kızgındım zaten. İkinciyi yapmayacağımdan adım gibi emindim. "Bir ejderhanın seçtiği her bir biniciyle kurduğu bağ bir öncekinden daha güçlü olur, yani sen ölürsen, Violence, bu *benim* de ölmemle sonuçlanabilecek bir olaylar zincirini başlatır." Yüzü mermer gibi hareketsiz olsa da gözlerindeki öfke beni nefessiz bırakmıştı. Saf bir öfkeydi bu. "Yani evet, Gökkubbe Tairn'in yaptığı seçime izin verirse ne yazık ki işin içindeki herkes için *biz* diye bir şey var demektir."

Gözleri öfkeyle ışıldadı ve dudakları aralandı.

Kesinlikle dudaklarını falan düşünmüyordum, özellikle de onu hayatta tutmak gibi daha büyük endişelerim varken. Onu en iyi hangi açıyla öpebileceğimi de düşünmüyordum. Veya o *mükemmel* poposunun avuçladığımda nasıl hissedeceğimi.

"Şimdi Tairn de oyuna dâhil olduğuna göre diğer öğrenciler de onun bağ kurmaya istekli olduğunu biliyorlar..." Tanrılar aşkına, onun peşine düşeceklerdi. Minderde. Koridorlarda. Tam olarak denetleme şansım olmayan banyolarda. Kendimi zorlayarak başımı çevirdim ve aslında iç geçirme denebilecek bir nefes verdim.

"Demek o yüzden Tairn senin yanında kalmamı söyledi," diye fısıldadı, sanki yaptıklarının sonuçlarını yeni yeni anlamaya başlıyormuş gibi. "Bağ kuramamış olanlar yüzünden."

"Bağ kuramamış olanlar, Tairn'in onlarla bağ kurmasını sağlamak umuduyla seni öldürmeye çalışacaklar."

Garrick'in bize yaklaştığını görünce başımı iki yana salladım. Dün geceki görevden getirdiği haberler beklemek zorundaydı. *"Bölükte onca kişi varken Tairn, Sorrengail'le bağ kurmak zorunda mıydı?"* Hayatım çok daha karmaşık bir hâle gelmek üzereydi.

"Niyetini sorgula istersen," dedi Sgaeyl.

"Yo, hayır. Başımın omuzlarımın üstünde kalmasını tercih ederim." Tairn huysuz pisliğin tekiydi. "Tairn Kıta'daki en güçlü ejderhalardan biri ve yönlendirdiği muazzam güç senin olmak üzere. Önümüzdeki birkaç ay boyunca, bağ kurmamış olanlar, yeni bağ kurmuş binicileri henüz bu bağ zayıfken, ejderhanın fikrini değiştirip onları seçme şansı hâlâ varken öldürmeye çalışırlar, böylece bir sene boyunca beklememiş olurlar. Peki ya söz konusu Tairn olunca? Hemen hemen her şeyi göze alırlar." Bu sefer gerçekten iç geçirdim. "Şu anda kırk bir tane bağ kurmamış binicinin bir numaralı hedefisin." Bir parmağımı kaldırdım.

"Ve Tairn de beni senin koruyacağını düşünüyor, öyle mi?" Alaycı alaycı gülümsedi. "Bana ne kadar gıcık olduğunu pek bilmiyor tabii."

"Ona ne kadar gıcık olduğunu tam olarak biliyor ve ona ne kadar uzun süre baktığını da..."

"Eğer susmazsan bundan sonraki bütün soğuk hava görevleri için gönüllü olurum..."

"Kabalık bu. Senin hormonlarına hâkim olamamanın cezasını neden ben çekiyorum?" Zihnimde ürperdiğini hissettim. Kızım ne kadar acımasız ve vahşi olursa olsun Aretia'ya uçmuyorsak, soğuk hava konusunda çizgisini çekiyordu.

"*Kendi* hayatıma ne kadar değer verdiğimi çok iyi biliyor," diye karşılık verdim, bakışlarım Sorrengail'in bedeninde dolaşırken. Gördüğüm şeye gıcık olmak için tek bir bahanem yoktu. Aslında, Amari beni mahvedecek kadını kendi elleriyle yaratmış olsaydı... Eh, siktir. Belki de Violence tam olarak buydu: Beni mahvedecek kadın. Yumuşak dış görünüşü. Keskin zekâsı. Deli öfkesi. Ölümcül hançerleriyle fazlasıyla cesurdu. Ve son derece sakin. "Az önce diğerleri tarafından avlanmak üzere olduğunu duymuş birine göre acayip sakinsin." Kontrolünü tamamen kaybetmesini nasıl sağlardım? Katmanlarını açmasına izin verebileceği adam nasıl biri olurdu?

"*O senden iki yaş küçük, ayrıca senin komutan altında.*" Sgaeyl'in sesinde öfke vardı.

"*Sen de Tairn'den elli yaş gençsin. Ne olmuş?*"

"Benim için sıradan bir çarşamba günü." Sorrengail omuzlarını silkti ve bakışlarım pembeleşmiş yanaklarına kaydı; o pembelik bana onun göründüğü gibi etkilenmemiş olmadığını söylüyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse kırk bir kişi tarafından avlanmak sürekli karanlık köşelerden çıkacağını bilmekten çok daha az korkutucu."

Haklıydı.

Altın ejderha arkamıza indi, peşinden de Sgaeyl'in eş dediği canavar geldi, Sorrengail artık korunduğu için ben de mümkün olduğunca hızla oradan uzaklaşarak Sgaeyl'in, diğer kanat liderlerinin ejderhalarıyla birlikte beklediği sıraya ulaşmak için sahanın diğer tarafına doğru ilerledim.

Garrick Chradh'ın –Kahverengi AkrepKuyruk'un– hemen yanında duruyordu, ben yaklaşırken kaşlarını kaldırdı. "Ee, yani sen ve General'in kızı..."

"Komik değil." Başımı iki yana salladım ve yanımdaki Sgaeyl'in alaycı alaycı üflediği buharı görmezden gelerek kürsünün ön tarafına çıkan General Melgren'e baktım. O yakındayken hep olduğu gibi derim karıncalandı. Lanet olası katil. Onu duymazdan gelmek zordu; yıllardır bunu deniyordum. Ayrıca ne söyleyeceğini bilmek için onu dinlememe gerek yoktu.

Tairn'in istediği olacaktı. Sorrengail iki ejderhayla birden bağ kuracaktı. Kıta'nın en büyük ikinci ejderhası en sonunda bağ kurmak istediğini söylediğinde ona Gökkubbe bile hayır diyemezdi. Onu tekrar savaş alanında görmek istiyorlardı.

Melgren zırvalamaya devam ederken Garrick, "Bu sorun olacak mı?" diye sordu.

"Hayır."

"Tabii," dedi alaycı bir tavırla.

"Ben iyiyim." Harman'dan sağ çıkan birinci sınıflara baktım.

"Senden daha iyi olan cesetler gördüm," diye homurdandı en yakın arkadaşım.

"Elbette cesetler iyi olur. Onların endişelenecek bir şeyi yok ki." Bense hayatta kalmak istiyorsam Violet Sorrengail'i korumak zorundaydım. Hayatta kalmak istiyordum. Daha doğrusu hayatta kalmak zorundaydım. Özellikle de Melgren onun iki ejderhayla da bağ kurabileceğini ilan ettikten sonra.

Kalkanlarımı bağı hissedecek kadar indirdim. Sgaeyl'le paylaştığım safir mavisi bağ her zamanki yerindeydi fakat şimdi iki tane daha vardı. Akik rengi olanın Tairn'e ait olduğunu anladım, diğeri ışıltılı... gümüş rengindeydi; tıpkı saçlarının uçları gibi. *Siktir.* Tairn gerçekten de onunla bağ kurmuştu. Sadece Sgaeyl ve Tairn'in arasındaki gibi bir eş bağı beni istesem de istemesem de başka bir biniciye bağlayabilirdi.

Sorrengail sahanın diğer ucundan bana baktı, ben de kalkanlarımı yükseltip işaret parmağımı kaldırdım. O artık buradaki bir numaralı hedefti ve benim en büyük yükümdü.

"Sanırım onu hayatta tutmamız gerekecek," diye homurdandı Garrick, General Sorrengail aile konulu yıllık geleneksel konuşmasını yapmak için öne çıkarken; her ne kadar kendi ailesini ejderhaların önüne atmış olsa da.

"Evet." Buralarda bile değilken tüm bu birinci sınıf saçmalıklarından onu koruyup nasıl hayatta tutacaktım ki? Sahanın diğer ucuna bakınca, birlikte yetiştirildiğimiz, kardeşim gibi gördüğüm Liam'ı gördüm; ejderhalar güç aktarmaları için binicilerinin bedenlerine yadigârlarını işlerken, yeni Kızıl Hançerkuyruk'unun yanında duruyordu. "Belki de Liam'ı onun takımına vermeliyim."

"Liam'ı mı?" diye sordu Garrick.

"Kendi yılının en iyisi." Birinci sınıflar kutlamalara başlarken başımla onayladım. "Liam'ı dövüşmesi için eğittim, yani onu koruyabileceğini biliyorum." Dahası bana, benim ona olduğum kadar sadıktı.

"Ya da önce kendi başına bunu başarması için ona bir şans verebilirsin." Garrick kollarını göğsünde kavuşturup bana yan yan baktı.

Haklı olması için pek çok sebep vardı.

"Ama seçtiğin yol buysa herkes Liam'ı sever, yani bir umut, o da sevecektir. Bu onu korumayı epey kolaylaştırır."

"Onu sevecek." O sevimsiz duygu yine mideme bir düğüm gibi yerleşmişti.

Garrick sırıttı. "Endişelenme. Onu becermez."

Garrick'e dik dik baktım. "Neden umurumda olsun ki..." Aetos, Sorrengail'in arkasından yaklaşıp elini onun sırtına koyunca sustum. O pislik Violence'ın zırhını çıkarıyordu. Elleri onun teninde dolaşıyordu. Aniden hissettiğim mide bulantısını bastırmak için burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başladım.

"Rahatla, tekrar bağlıyor," dedi Garrick ve daha bakmadan o pisliğin sırıttığını biliyordum. "Gördün mü? Arkasını dönüyor bile."

Sorrengail, Aetos'un kollarındaydı ve Aetos elini onun yüzüne doğru kaldırdı. Şüphesiz, müdahale edip etmediğimi görmek için anılarına bakıyordu.

"Endişelenecek bir şey... Ah, siktir." Garrick'in sesi fısıltıya dönerken Aetos başını eğdi ve Sorrengail'i öptü.

Damarlarıma ateş doldu ve çevremi saran gölgeler bir an için önümü örttü. Lanet olası Dain Aetos'un dudakları *benim* Violence'ımın üzerindeydi.

Benim değil. Fakat bu midemdeki düğümün çözülüp asit gibi tüm bedenime yayılarak göğsümü yakmasını ve o sümüklü pislik başını kaldırana kadar nefessiz kalmamı engellemedi.

"Lanet olsun. Sen iyi misin?" diye sordu Garrick, gülen bir sesle.

"Ben..." Oraya gidip Aetos'a yumruğumu tattırmamak için gölgelerle kendimi olduğum yere çiviledim. Korumak için kuralları bile esnetmediği birinin dudaklarını ne cüretle öperdi, hâlbuki ben...

"*Evet, sen ne yapardın?*" diye sordu Sgaeyl.

Siktir. Ne *yapmazdım* ki.

"Rengin yeşile döndü." Garrick artık kahkaha atıyordu, Sorrengail, Aetos'tan uzaklaşırken ben de kendimi nefes almaya zorladım.

Aetos ona sırıtıyordu ama... bir dakika. Violence ona karşılık vermedi. Hayır, Sorrengail sanki yanlışlıkla kuzenini öpmüş ve yeterince hızla geri çekilememiş gibi görünüyordu. Tuhaflık diye buna denirdi işte.

"Yirmi yıldır herhâlde birini hiç bu kadar kıskandığını görmemiştim. Bu inanılmaz." Garrick omzuma bir tane patlattı.

Kıskançlık. Bu sıcak, yakıcı his buydu demek. Artık hayatım boyunca bu kadına bağlı kalacaktım.

Ondan mümkün olduğunca uzak durmam gerekiyordu.

"*Ama durmayacaksın,*" dedi Sgaeyl. Bunu yapabildiğini bana kanıtlamak için koparacağını düşünmesem ona orta parmağımı gösterirdim.

DEMİR ALEV

